

„ИЗГРЕВЪТ“

НА

БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ,

УЧИ И ЖИВЕЕ

8

Библиотека
„Житен клас“

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

**ПЕЕ И СВИРИ
УЧИ И ЖИВЕЕ**

**Сборник
ТОМ 8**

**Спомени на съвременници и последователи на
Всемировия Учител БЕИНСА ДУНО**

**Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил
Вергилий Кръстев**

**Библиотека „Житен клас“
София 1998**

ДУХЪТ НА ОБЕЩАНИЕТО - ДУХ СВЯТИЙ

1. ЖИВОТЪТ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ БЕ НАЙ-ВИСОКОТО, НАЙ-ВИШЕТО И НАЙ-НЕПРЕРИВНОТО ПРОЯВЛЕНИЕ НА БОГА У ЧОВЕКА НА ЗЕМЯТА.
2. РОДЕН БЕ В ПАЪТ И ЖИВЕА МЕЖДУ ЧЕЛОВЕЦИТЕ, ЗА ДА СВАЛИ СЛОВОТО НА БОГА ЗА ИДНОТО ЧОВЕЧЕСТВО ОТ VI РАСА. ТО Б ТРЕТИЯ ЗАВЪТ НА БОГА КЪМ ЧОВЕЦИТЕ.
3. В НЕГО БЕ БОЖЕСТВЕНИЯТ ДУХ, В НЕГО БЕ ВОСЛЕДН ХРИТОВИЯТ ДУХ И ГОСПОДНИЯТ ДУХ БЕ В СЛОВОТО МУ. И СЛОВОТО МУ БЕ БОГ.
4. УЧИТЕЛЯТ СЕ ПРОЯВЯВА В НАСТОЯЩЕТО, ЗАЩОТО СЛОВОТО МУ ИДАВА ОТ БОГА.
5. МИРОВИЯТ УЧИТЕЛ СЕ ИЗЯВЯВА ЧРЕЗ НАСТОЯЩЕТО В БЪДЕЩЕТО, ЗАЩОТО СЛОВОТО МУ БЕ У БОГА.
6. ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ ОБЕДИНЯВА МИНАЛОТО, НАСТОЯЩЕТО И БЪДЕЩЕТО В ЕДНО ЧРЕЗ СЛОВОТО СИ. И ВСИЧКО ЧРЕЗ НЕГО СТАВА! И ТО СЕ ВЪПАЪТИ КАТО ЖИВОТ ВЪЧЕН НА ДУХА!
7. ЖИВОТЪТ НА ВСЕМИРОВИЯ УЧИТЕЛ НА ЗЕМЯТА БЕ ЕДИНОСЪЩ С ОТПА НА СВЕТАЙНИТЕ. И БЕ БОГ В ДУХ И СИЛА! И БЕ БОГ ЧРЕЗ СЛОВО И ЖИВОТ!
8. ЖИВОТЪТ НА ВСАКИЯ УЧИТЕЛ БЕ НЕПРЕРИВЕН ВЪВ ВЪЧНОСТТА НА ВРЕМЕТО И БЕЗПРЕДАВЕН ВЪВ ВОСЛЕДНАТА. ТОЙ БЕ ЧРЕЗ СЛОВОТО СИ НА ЗЕМЯТА В СИЛА ГОСПОДНА И МОЩ БОЖИЯ.
9. СЛОВОТО МУ БЕ СВЕТАЙНА ЗА ЧЕЛОВЕЦИТЕ, ВИДЕЛИНА ЗА ДУШИТЕ ИМ И СЛАВА БОЖИЯ ЗА ДУХОВЕТЕ ИМ.
10. ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ НА ВОСЛЕДНАТА Б БИНСА ДУНО.
ТОЙ Б ТОЗИ, КОЙТО СВАЛЯ ЧРЕЗ БОЖИЯТА СЛАВА, ВИДЕЛИНА И СВЕТАЙНА СЛОВОТО НА БОГА ЗА ЧЕЛОВЕЦИТЕ.
ТОЙ Б БАЩАТА! ТОЙ Б БОГ НА СИНОВЕТЕ ЗЕМНИ И НЕБЕБНИ!
И ПОВЕЛИТЕЛ НА ВОСЛЕДНАТА! АМИН.

Д-Р ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

ISBN 954-90041-8-X, том VIII

© Всички права запазени

Не се разрешава препечатването на отделни части от книгата в периодичния печат - вестници и списания, без разрешение на съставителя на сборника. Не се позволява преразказването на отпечатания летописен материал от нелегални и явни разказвачи с цел - издаването на пиратски издания.

СТОЯНКА ИЛИЕВА

(27.07.1899-25.IX.1981 г.)

СВЕТЛИТЕ ГОДИНИ В МОЯ ЖИВОТ

1. ДА СЕ РОДИШ НАВРЕМЕ

Казвам се Стоянка Илиева Христова и съм родена на 27 юли 1899 г. в гр. Нови пазар от майка Елена Миркова и от баща Мирко Христов, българи от плът и дух.

В дългата низа от дни и години, които образуват съдържанието на един човешки живот на земята, има събуждане, устрем, възход, има достигане на една връхна точка, а след нея - бавно слизание по наклон към един неизбежен за земята финал. Човек върви и не се обръща назад, но като достигне връхната точка в пътя и стъпи по наклона, все по-често се обръща назад да види, да огледа изминалия път, да си направи равностметка. Ония, които пишат мемоари най-добре познават този вътрешен процес. Но мемоарите обрисуват цялостно един човешки живот, в който са подбрани все пак по-значителните, по-характерните изживявания и събития в живота на един човек с оглед на времето, на епохата, в която е живял. Мемоарите отразяват забележителни събития и в епохата. Аз не пиша мемоари. От ретроспективния поглед, с който обгръщам целия си изминал досега път, след преценката, която си правя, спирам се само на най-светлите години в живота си, на най-красивите зърна в броеницата от дни и години. За тях искам да разкажа просто и непринудено, да оставя веществен документ за един свещен живот, спомен, който може би косвено ще интересува, ще вълнува и ползува ония, които се докоснат до него. Улавям перото не без тъга, защото хубавите, красивите спомени в дни на страдания и изпитания сами по себе си са извор на тъга, защото са неповторими, безвъзвратно отлетели и съпоставени с настоящето, те по-ярко изпъкват и будят тъга. Същевременно човек се освежава донякъде, потапяйки се в тънката неуловима аура, оставена от онова, което е било.

Но трябва да се върна малко назад, докато стигна тази дата. Когато Учителя е правил своите научни обиколки из България в продължение на 11 години, начинаей от 1990 година, посетил и моето родно място - Нови пазар - тогава малък градец. Аз съм била малко дете. Той се запознал с баща ми, защото при своите обиколки целта му е била да влиза в контакт с народа, да дири и открива нови души, да проучва и българина като тип. Затова е изнасял сказки по френология, физиогномика, затова е правил и съответно измервания на много глави, като е съставял и френологични карти. При това, Той носел със себе си своята първа излязла от печат книга "Наука и възпитание" и при някои срещи с хора предлагал. Така той връчил на баща ми след разговора, който водили един екземпляр от тази ценна книга и мисля, че тя е изиграла роля на поканана. Поканена съм била аз, малкото тогава дете, защото баща ми не се раздвижил особено, не възприел нищо от това, което му говорил Учителя, а книгата запазил непокътната без да я прочете. Така неразрязана тя попадна по-късно в моите ръце и аз действително помислих след няколко години, че тя е била предназначена именно за мен.

2. ВЕГЕТАРИАНСТВО

През май 1917 г. моята обична майка - Елена Миркова, почина след дълго боледуване на 38 години. Преживях голяма, дълбока скръб, заболях дори, до такава степен бях потресена, че имаше моменти, когато ме споходи мисълта за самоубийство, живота ми се обезсмисли. Баща ми бе на фронта, аз бях сама с по-малките от мен сестра и братче. Всичката тежест лежеше върху мен и това се отрази на здравето ми. Скоро баща ми се завърна, но бяхме все още във война, стопанска криза, недоимък, граничещ с глад. Тъжно и самотно живеех аз с баща си, по-малката си сестра и още по-малкото болно братче, което бе постъпило в училище. Бях в последния клас на гимназията, когото всеки младеж, всяка девойка мечтаят за своята бъдеща кариера. Мечтаех и аз. Имах склонност към медицина и защото от една страна външните условия далеч не бяха благоприятни, и от друга - липсваше ми майчината подкрепа, бях принудена да се подготвя за прогимназиална учителка като същевременно работех в редакцията на един местен вестник. Живеехме оскъдно, нерадостно, в дома нямаше топлинка, баща ми вече замисляше втори брак. И защото бях потопена за дълго в скръбта по майка ми, и мислех за причините, които доведоха до преждевременната ѝ смърт и защото ми бе отказано да следвам медицина, която обичах, задоволявах се между всичко, което четях, да чета и медицински списания. В тях аз намирах статии за вегетарианството. Майка ми бе починала от стомашно-чревни страдания след операция. Аз имах също някои смущения, имала съм ръководство да взема своевременно мерки, почвата у мен бе готова, не бе нужно повече да ме убеждава някой и без да се допитвам, без да споделям с когото и да било, прецених, че вегетарианството ще е един здравословен, правилен хранителен режим, който действително би спестил на човека много болести. И веднага реших, втурнах се с присъщото на младостта въодушевление от нещо ново в живота ми - вегетарианството. Може би съм действувала и подсъзнателно, за да избегна участието на майка ми. Баща ми помисли, че правя само някакъв опит и не ми препятствуваше, обаче скоро разбра, че опита ми е преминал в един нов, постоянен режим. В Учителският институт, в който следвах, още първата година срещнах в лицето на един преподавател по френски език, човек много интелигентен, начетен, идеалист, възторжен човек със западна култура, с вътрешен и външен финес. Скоро той спря вниманието си на младата сериозна и винаги замислена курсистка, каквато бях тогава. Той също бе вегетарианец и не само това, току-що бе отпечатал книга за вегетарианството, а преди нея друга - "Етични проблеми". В тази последната в един пасаж той бе писал нещо за Учителя, за верността на Неговите предсказания. Аз бях я прочела и спряла мисълта си върху личността на Учителя и Неговата особена способност да предсказва. От време на време, в свободни от занятия часове ние се срещаме в дома на моя преподавател, аз и една моя съкурсистка, и беседвахме на научно-философски теми. Той се радваше, че по свой начин бях възприела вегетарианството и между другото, той бе първия човек, който ме заинтересува с френология, физиогномия, графология - изобщо окултни познавателни науки. Това беше за мене ново и твърде интересно знание, различно от официалното, което получавах в института и друга литература. Трябва да кажа, че още в юношеските ми години мен ме занимаваше въпроса, как да различавам добрите от лошите хора, за да си определям правилни отношения с тях.

3. ГОДИНИ НА ПРОБУЖДАНЕ

През втората година на моето следване в института през юни, в града ни (живеехме тогава в Шумен) бе дошъл Учителя и отседнал у ръководителя на малката братска група, каквата тогава съществувала в града. Аз бях дочула нещо, но нямах възможност да проявя интерес, пък и имах може би и известно предубеждение, допушах, че се касае за спиритуализъм. Дъщерята на ръководителя на тази малка духовна група бе съученичка на сестра ми и тя бе й дала един том беседи, доколкото си спомням, трябва да е бил тома първа или втора серия "Сила и живот". Сестра ми донесе книгата у дома, а трябва да отбележа, че и двете ние бяхме любознателни, обичахме да четем. Аз прочетох само заглавието, което изведнъж ми подсказа богато съдържание и изказах съжаление, че не мога сега да прочета тази книга (а тя трябва-ше да се върне скоро) тъй като бях в разгара на сериозни изпити, завършвах института. Обаче в себе си казах: "Аз ще подиря тази книга по-късно". В същото време, при една набързо станала среща с моя преподавател, последния сподели впечатлението, което получил от личната среща с Учителя, която имал. Бил поканен като идеен човек в дома на ръководителя на духовната група на вечеря и разговор. Така възторжено бе ми предал впечатленията си, че у мен се създаде представа, че Учителя е необикновен човек и у мен се заради желанието да го видя.

Три месеца след това аз бях вече прогимназиална учителка в едно голямо село в Търновско. Когато напусках дома на баща си аз взех само три книги със себе си от скромната семейна библиотека, от които едната беше "Наука и възпитание" от Петър Дънов. Бях положила много усилия, много труд при тежки и оскъдни условия докато си изволювам терен, на който да стъпя в живота. При това, от никъде видимо съдействие. Баща ми бе сключил втори брак. Аз изживявах голям нравствен конфликт, голямо противоречие досежно любовта в семейството и това даде в резултат отчуждаване, но не и спокойствие. Сега пред мен се очертаваше учителското поприще, за което не бях мечтала, а се бях приготвила по необходимост. И в себе си, бях изправена едва ли не пред нерадостна перспектива. При мисълта за незадоволените желания от една страна и от друга - като помислих, че ще се проточат дългите еднообразни години на село, в среда, която не е интелигентна, не ми е близка, чувствах в самото начало, че ще се задуша. Тогава още не съм съзнавала ясно и дълбоко, че трябва с радост да отдам силите си в служба на народа. По-късно това се промени, аз намерих приятност в самата работа с децата и с общуването с хора от града. Бях затворена, самотна, предпазливо пристъпвах към всичките нови хора, сред които трябваше да живея и работя. Аз, която създавах, че отсега нататък започва дългия процес на самообразование, оставих да изминат първите 1-2 месеца без да се докосна почти до книгите, които ми бяха изобщо любими приятели. Но съдбата се намеси. Тя ме изведе от тази временна апатия.

4. СРЕЩА СЪС СЛОВТО НА УЧИТЕЛЯ

Месец след като бях учителствувала назначиха ме най-неочаквано и за директорка и това обстоятелство ме изтъкна някак между колегите. Към мен се проявяваше по-голям интерес, повече внимание, още повече след като бяха узнали хазаите ми, че съм вегетарианка. Един възрастен учител от първоначалното училище при запознанството си с мен, каза: "Аз имам син

вегетарианец, той скоро ще си дойде и може да се запознаете". И действително, след няколко дни този идеен младеж ми бе представен, по право той сам почука на вратата на моята квартира. Беше спретнат, сериозен човек. Първото ми впечатление беше само положително и между нас протече интересен, идеен разговор. И когато той си тръгна, негласно си казахме, че тази среща няма да е първа и последна, че скоро пак ще се видим за разговор. След две седмици това стана и този път, той без заобикалки ми заговори за някакво Бяло Братство към което се числи и за Учителя, който го ръководи. Само като изрече името му аз изпитах силно, радостно възбуждане, сетих се веднага за кого става дума и попитах за книгите му. След няколко дни получих книгата "Сила и живот" първа серия, за която си бях казала през юни, че ще я потърся. Тя сама бе дошла сега в ръцете ми. Зачетох я жадно, с увлечение и веднага прецених, че от нея се лее светлина за живота. От деня, в който бях изгубила майка си, бях изпаднала в продължително отрицание на всякакъв Божи Промисъл, на религия, на ритуали, с една дума - бях се скарала с Бога. А в книгата, която четях, на всяка страница почти срещах да се говори за Бога, за Божественото. Не само, че не реагирах, но и усетих как малко по малко прочетените първи беседи ми възвърнаха вярата в Бога. Срещах трудни пасажи, мисли като костеливи орехи, поставях въпросителни по мой навик, но често и мислех. Беше края на календарната 1921 г. До края на учебната година, до юни 1922 г. прочетох вече трите първи серии, толкова бяха излезли от печат, бях си направила извадки и дори някои нововъведения в живота си, в смисъл - приложение на някои неща, научени от беседите. Срещите с новия познат, а за мен вече приятел и пръв случай да нарека някой мъж приятел, продължаваха все тъй сериозни, чисти, идейни. В семейството му особено се радвах когато ги посещавах, защото и по малкия брат на приятеля ми беше мой ученик, при това способен ученик. А приятеля работеше в един близък град и на всеки две седмици идваше при домашните си, навестяваше и мен и разговорите ни бяха само приятни и желани. Младежът, който ме заведе при Учителя се казваше Аврамов.

Настъпи лятната ваканция, аз с присъръбие признах, че не мога, че не искам да се върна в дома на баща си, където считах погазена паметта на майка ми, то значеше да се изложи да се гази сърцето ми. Отидох в Русе, в едно близко познато семейство, където майката, една мила, добра жена, искаше, старееше се да запълни някак голямата празнина в сърцето ми от загубата на майка ми, но не успяваше. В средата на август приятеля ми писа и съобщи, че братството, за което аз вече имах шго годе представа ще има събор в Търново, който се открива на 19.август и ще трае цяла седмица. Обаче тези, които ще присъствуват трябва да отговарят на три условия - и той ги изреждаше: присъстващите да се вегетарианци, да са посещавали беседите на Учителя най-малко една година и да имат някои психически качества. На първото условие отговарях, на второто - аз съм чела вече беседи и това е равностойно на посещаване, отсъдих аз, но третото условие ме озадачи. Какви ли ще са тия психични качества, мислех си аз с тревога, и ако ми липсват? Това пораждаше тревогата. А в писмото се казваше, че аз мога да посетя събора в последния ден като гостенка. Не мислих много, нито изпаднах в колебание, а бързо взех определеното решение - да отида в началото още на събора. Че защо ще чакам последния ден, когато "трапезата" се дига и аз ще намеря само трохи? Не, аз ще отида в самото начало, като всички други и то ще отида направо при Учителя. Той ще разбере, дали от любопитство отивам или от сериозен интерес. Въпроса за психическите качества не ме смущаваше повече. Решението взето.

5. СВЕТАЛИТЕ ГОДИНИ ОТ МОЯ ЖИВОТ

Привилегия бе, че се родих и живях в началото на века. Земята, това е велико училище в живота. Но още по-голяма привилегия бе, че в първия ден на тоя цикъл от двадесет и две години аз бях само на двадесет и две години.

В най-хубавата възраст на живота, когато в пътя си бях озарена от едно голямо, необикновено слънце. Аз срещнах Учителя и тази среща бе предопределена и тази среща бе съдбовна и определи по-нататък насоката и характера на живота ми. Един период от 22 години наричам аз "Светли години от моя живот". Не че преди тях съм живяла в тъмнина и безсмислие, или след тях не видях повече светлина в живота си. Съвсем не! Светлината, която озари живота ми през тия 22 години не е угаснала и днес ме огрява, стопля и въодушевява. Днес ми дава още повече импулс и сили да вървя по неравния терен в живота и аз нямам друг израз на благодарност освен тази, да я отразя и разумно използвам в живота си.

С видимо съдържано вълнение аз си нареждах куфара и на 18.VII.1922 г. пристигнах в Търново. Отседнах при една колежка и на сутринта помолих да ме упътят към читалището, където знаех, че ще се открие събора. На 19.август - Преображение, 1922 г. в старопрестолния гр. Търново за пръв път видях и чух да говори Учителят.

Заех място в галерията на салона, облегнах се на една колона и се превърнах в зрение и слух. Не бях виждала такова множество от хора, с въодушевени, светли лица, облечени в бели дрехи и възторжено запели. Един дълъг репертоар от песни, непринудено се изпълняваше и тия песни докосваха направо сърцето. Когато запяха "Благославяй душе моя Господа" от очите ми закапаха едри сълзи. Това беше встъпление. Скоро множеството утихна изведнъж. На малката катедра застана Учителят с благ и сериозен израз, с дълги подрязани до раменете буйни сиви коси, средно дълга сива брада и облечен в тъмно сив костюм. В ръцете си носеше дебела книга, по-късно разбрах, че е била Библията. Бях далеч и не получих други зрителни впечатления. Започна колективна молитва, която изпълни салона с огромен и тих шепот и пак песни, а след това Словото на Учителя. Аз слушах съсредоточено мекия Му, спокоен, отмерен глас, който упражняваше странно и дълбоко въздействие. През време на беседата приятеля, който за пръв път ми даде да прочета книгата "Сила и живот", който бе в множеството долу в салона, погледна в един момент нагоре в галерията и открил, че аз стоя там изправена. Към 11 часа беседата свърши пак с молитва и песни и цялото това въодушевено множество се раздвижи, потече като жив поток, потегли от читалищния салон през целия град и се запъти към лозето и извън града, където беше фактически събора. Това лозе с вила-колиба, така наричаха тогава Търновци своите вили, било притежание на един от търновските братя, който бе го подарил за братски лагер. Разбира се, приятелят бе побързал да ме пресрещне, зарадван, че ме вижда толкова смела, развълнувана и ние се вляхме в живият, пеещ поток, защото по целият път не стихнаха песните.

Наистина, какво тържество, какъв празник на душите е било. От прозорците, от чардаците на тесно прилепналите сгради, от тротоарите гледаха любопитни, удивени граждани. И когато пристигнахме в лагера, след първите още запознанства, трябва да кажа, че се озовах в среда, която изведнъж почувствувах близка, родна, своя. И аз се държах естествено, непринудено и другите сестри и братя имаха същото държане към мен и млади и възрастни, и стари, защото всички възрасти бяха застъпени. За пръв път в живота си присъствувах на един такъв голям обяд на открито, в хубав слън-

чев ден при съдържано веселие и топлина. Това беше атмосферата му, това беше нещо ново, което ме порази и завладя. Това беше меката, любовна атмосфера, центърът, на който бе един голям магнит, който като че ли я излъчваше, а множеството я отразяваше. Та тук всичко за мен беше ново! не много угледните палатки, някъде дори навеси, под които се виждаха раници, куфари наредени едно до друго одеала с по една възглавница за временно ношуване. Милите, приветливи лица, по които грееха усмивки, белите дълги и широки рокли на сестрите, семпло украсените със сребърни галони на пояса и ръкавите, а у братята - белите рубашки препасани с копринени жълти, сини или розови шнурове, това бе гледка неописуема, ненадмината и ненарисувана и описана досега. А големите бакърени казани, около които блестяха наредени калайдисани баки, панерите с хляб, първите дежурни, които разнасяха топлото ароматно ядене по масите, за мен това всичко беше ново, просто и красиво, естествено и задушевно.

След обед към четири часа ме представиха на Учителя. Моята благосклонна съдба се усмихваше и откриваше нови страници в живота ми. Когато пристъпих към Него, изпитах в първият миг някаква боязън, сърцето ми се изпълни със силен странен трепет, а стъпките ми бяха плахи и колебливи. Трябваше да ме подкрепи кроткия Му проникващ поглед, който като че ли говореше: "По-смело стъпвай, по-сигурно". Но когато целунах десницата Му, неочаквано за самата мен се почувствувах тъй естествено отворена, че без всякакво стеснение, подхванах разговора непринудено, осведомих Го накратко в общи линии за себе си и затова как съм дошла без разрешение, като че се извинявах. Учителят слушаше усмихнат, видимо доволен (поне на мен така се стори) от начина, по който се представих, но от вълнение не запомних всичко, което ми е казал. Впрочем, тази първа среща бе кратка на крак, на двора, няколко минути само. Насочи ме към ръководителя на Търновското братство към когото ще се отнасям, било за книжнина или някакви разпоредби. Защото бях учителка в Търновско - значи негласно Учителят ми даде да разбере, че съм приета и като ми подаде ръка, все тъй усмихнат добави: "Ще говорим още".

Заредиха се богати, вълнуващи дни. Да, всичко беше много красиво, необикновено, всичко говореше на душата. Лагерьният живот тъй просто организиран, ранното ставане сутрин под звуците на цигулка, когато на небето светеха още звезди, мистичната тишина, в която стоеше потопено това множество от хиляда и повече души, очакващо в размисъл идването на Учителя. Неговото Слово всеки ден бе все ново, песните, молитвите, срещи и запознанства с толкова много хора, всичко това ми говореше така, че аз се чувствувах необикновено раздвижена. Бях разтърсена, като че не бях на себе си, като че не бях и на земята. Нови мисли, чувства и отношения се пораждаха и аз се питах с тъга, къде бях досега, като че бях закъсняла за този живот, като че бях пропуснала нещо - свещени завинаги паметни дни. Но те се изнизаха и след края на седмицата на групи, на групи сестри и братя се разотидоха по градове и села. Учителят изпращаше всички, обгръщаше ги с неизменната си топлина и даваше благословението си. Отидох си и аз в моето село, започваше учебната година, но като че не бях фактически там, като че продължавах да сънувам някакъв хубав, чуден сън.

Беше започнал периода на моите светли години на моя живот от 22 години. Този период съвпадна с откриването и закриването Школата на Учителя.

6. ЧИСТЕНЕ

И само след няколко дни, неочаквано без видими причини, заболях, силна треска ме хвърли на легло, където останах близо два месеца. Беше септември, в топлите слънчеви последни от лятото дни, гроздето зрееше, край прозорците на квартирата ми трополяха коли, селяните усилено работеха, прибираха, а аз лежах сама в стаята си и унесено бълнувах, припомнях си близко изживени, врязани в съзнанието впечатления от разговори и срещи. Навестявах ме, грижеха се за мен доколкото можеха хазаите ми, които ме обичаха и някои от колегите ми. От предписанията на селския лекар нямаше никакви резултати. Трябва ли да премълча, да не кажа колко скръбни размишления и чувствавания имах в това състояние? Остро чувствавах, че съм сираче, захвърлено само сред чужди хора и скръбния спомен за майка ми се събуди. И какъв контраст! След всичко възвишено, вълнуващо, изживяно по време на събора от контакта ми с Учителя и много братя и сестри, след толкова нови и радостни перспективи - лежа сама, боря се и горя в огъня на силна, продължителна треска. Родителите на моя приятел, който от края на пролетта беше преместен на служба във Варна, предложиха да ме вземат у тях, за да полагат по-топли и сериозни грижи, но по известни съображения аз не приех. И тъй като положението ми не се подобряваше вече цял месец, колегите ми ме отведоха в Търново, където се наложи да постъпя в болница. След като преседях там три седмици на лечение и получих 3-4 диагнози, щом се почувствах по-добре излязох, преседях няколко дни у една сестра докато се посъвзема и отпътувах за София, тъй като ползувах отпуск вече трети месец. Отседнах у една сестра, вече позната от събора, която на сутринта ме заведе в дома на Учителя. След срещата ми с Него Той каза: "Вие ще останете тука" и нареди да ми донесат куфара. На следния ден Учителят ме повика в малката си приемна на разговор, изслуша ме, след което ми направи паси, нещо за което имах слабо понятие. За пръв път почувствах осезателно психичната сила на човек, още повече на Учителя. Обясни ми, че болестта ми не е била малария, а изтичане на енергия вследствие някакво малко пропукване на съзнанието, тъй като то се е разширило от всичко преживяно напоследък. Добави и това: "Ти добре започна", а за мен това бе първото противоречие, което той ми постави. Как добре, възразих аз, без малко щяха да ме задигнат. "Не", отговори Той. Ти започна с чистене". Това вече ми стана ясно, но "пропукването на съзнанието" не можех да разбера като странно обяснение.

7. ПЪРВИТЕ СЪПКИ

Дома, в който живееше Учителят беше малък, приветлив, на етаж и половина, в горния етаж беше стаята му, приемната му и стаята на стопанката на дома. Една мила възрастна сестра с побелели коси, която цял ден посрещаше и изпращаше гости, посетители на Учителя. Той нареди при нея да нощувам. В сутерена имаше кухня и една малка трапезария, в която обядвах всеки ден около 20 души. Аз пак се превърнах в зрение и слух, всичко ми беше много интересно: по време на обед и закуска имаше разговори, имах лични срещи с Учителя, а колко са ме вълнували песните! Тук се пееше едва ли не по всяко време, защото тъкмо тогава Учителя даде последователно десетина от първите малки песни, които Той нарече окултни упражнения и лекциите му в общия клас бяха все върху окултната музика. И с какво увлечение

и радост се посрещаше всяка нова песен. Аз живеях интензивен, напрегнат вътрешен живот, бях богато възнаградена за всичкото страдание, което бях преживяла по време на боледуването ми. Учителят беше особено внимателен към мен, питал сестрата, при която спях, добре ли ме е настаняла, поръчвал да ме завива, да не се простудя, а сестрата ми разказваше това с някаква детинска простота. Но дните бяха броени, отпуската ми изтече и аз с нескривана тъга напуснах това ново за мен семейство, за да се върна в село на работа. Бяха изминали три месеца от учебната година.

Започна моето ученичество. Интензивния вътрешен живот продължи, не смогах да чета, да задоволявам възникналите нови интереси, в стаята ми се лееха бързо заучените нови песни. А най-важното - изживявах голяма радост от това, че се бе сбъднала една моя близка мечта. Когато разбрах, че няма да ме огрее следване в университет и че навярно ще остана с полувисше образование, аз замечтах да следвам някакъв общообразователен курс задочно, да получавам по пощата лекции, които да ми дават познания и от наука и философия, и от изкуство. Излезе, че аз просто съм предчувствувала, отколкото мечталя. Всъщност, тоя "курс" е бил Школата на Учителя, от която започнах да получавам лекции. Същата година бе открит младежкия клас. При това лекции с много по-богато съдържание, отколкото бях си мечтала. Всяка седмица пощата ми носеше по един голям, тежък плик и така не се почувствувах толкова откъсната от новия идеен кръг. Разбира се, далеч не можех да следя изцяло богатото слово, което даваше Учителя само за една седмица - неделна беседа, лекция от общия клас и такава от младежкия, за която вече казах, не можех да следя и участвам в богатия и разнообразен живот, който се развиваше около Учителя. Затова, когато наближеше ваканция, Коледна, Великденска или лятна, аз изпитвах такава радост, че броях дните и часовете, след които ще бъда при Учителя и ще се потопя макар за кратко време в живота около Него. Физическото разстояние не ме плашеше, не ми тежеше, аз тръгвах с първия възможен влак и се завръщах в село с последния възможен влак. Какво са за въодушевената младост дългите разстояния, влаковите закъснения, уморителните пътувания през опушени тунели, щом след като ги изминех, стъпвах на шумния перон на оживената гара, бързо прекосяхах част от големия град, за да стигна малката бяха къщичка на ул. "Опълченска" 66, където тогава живееше Учителя? Какво струваше усмивката Му, първото докосване на ръката Му, топлиите думи, с които ме посрещаше, знае само душата ми, това не мога да разкажа с думи.

8. ПЪРВАТА МИ ЕКСКУРЗИЯ

Един път, знаейки от писмо, че група братя и сестри ще бъдат с Учителя на екскурзия до Витоша, аз без да мисля много потеглих с влака от сърцето на България, от Търново и след няколкочасово пътуване, пристигам в София към 10 часа вечерта. А след два часа, точно в полунощ потегляме за Витоша групово; тогава нямаше улеснение с автобуси даже в полунощ и трамваи не се движеха. Улица след улица прекосяваме тихо целия град, всички с раници на гърба, аз носех между другото и малък товар дървени въглища, защото пък други двама братя носеха на гърба си големи самовари, за които бяха въглищата. Защо тогава не сме палили огън за чая, не ми е известно, но самоварите скоро се указаха неудобни и преминахме към веселия огън. Пътуваме бавно с почивки под звездното небе, лъха ни нощния хлад, слушаме навремени да пеят петли и малко преди изгрев, пристигаме на

бивака и се нареждаме все така безшумно край източната страна на скалата, за да посрещнем слънцето. Настъпва хубав, светъл ден, изпълнен с песни, с радост, със слово. След обед радостта ми малко потъмнява, трябва да слеза по-рано от другите, предстои ми завръщане по дългия път до село. Не съм запазила спомен от умора, късно през нощта се намират в малката си стая, където след кратък укрепителен сън съм готова за работа в училище. Ако нарека това жест, който говори за ревност, за усърдие, за ентузиазъм, трябва да кажа, че той не е останал единствен. По-късно такъв се повтори в друга форма от Берковица, от Русе, където отидох да видя Учителя с цената на две безсънни нощи по влакове, а когато заучителствах по-близо до София, тия кратки няколко часови посещения при Учителя, било само за беседа и среща с Него, било за екскурзия или концерт зачестиха. Защото те ми носеха радост, те ми повдигаха духа.

Сега вече аз имах опора и вътрешна и външна, знаех че има кой да ме разбира и напътва в живота, комуто да се доверя и без страх да разкрия сърцето си, помислите си, мечтите си. Знаех, че сечисля към едно голямо общество, което е моя желана, идейна среда и съзнанието за това подхранваше моята самоувереност и смелост дори.

Анализирайки отношението си към Учителя скоро разбрах, каква привързаност, благоговение, почит се е сляло в нещо голямо, сложно, красиво, което изпълни сърцето ми - любовта към Учителя. Тя даваше подем, радост, перспективи, тя разширяваше съзнанието ми, внасяше нещо необикновено - светлината, която излъчваше Словото Му. Същевременно, тази светлина, която постепенно ме озаряваше ме изправяше пред много проблеми и противоречия. Знанието, което получавах, не всякога беше лесно смилаемо, лесно усвоимо, то често влизаше в разрез с нещо вече построено или наследено у мен и поради това, понякога възникваха вътрешни конфликти, които довеждаха до положение да увисна във въздуха, да преживявам съмнения и борби. Много въпроси от живота искаха своето разрешение и докато разбере, че на някои такова изобщо не може да се получи, дълго съм се блъскала, дълго съм недоумявала. Но тази неудовлетворена напълно жажда за знания, тази склонност да се нижат един след друг безчислени въпроси "защо" е присъща струва ми се на всеки сериозен млад човек, който бърза да се ориентира правилно в живота. По невидими пътища Учителя съдействаше да се прояви Божественото начало, вложено у всеки човек и следеше зорко кой как се развива. Но задачите, изпитите, противоречията, които се нижеха, Той не докосваше, това беше индивидуална работа за всеки ученик, която той трябваше да върши. В този вътрешен процес на мисъл, на търсене много рядко Той се намесваше със загатване, с леко подсказване да насочи ученика, когато го виждаше, че се е вплел. В цялото си отношение и поведение Учителя беше строго последователен, верен на принципите си, един от които беше свободата. Учителят ни оставяше да постъпваме както мислим, свободно, разчиташе на вложената разумност у нас и се намесваше само, когато някой се готви да направи постъпки, фатална за развитието му. От по-малките ни погрешки оставяше да се поучим, да придобием опитност.

9. ЗАДАЧИТЕ ЗА УЧЕНИКА

Всеки бе поставян в разни положения, състояния, в зависимост от кармата, в зависимост от това що трябваше да научи и можеше да се види кой как ще използва светлината, която му се дава. Но, като казвам, "Поставян" - да не се разбере, че Учителя вършеше това преднамерено, не, а

сила, в действие е бил за всекиго закона за причини и последствия, който обуславя развитието на човека и обяснява стремежите, наклонностите, желанията, противоречията му. Когато е било нужно, Учителя хвърляше светлина, да обясни по силата на какви причини, далечни или близки, даден индивид минава едни или други състояния, връзки, проявления. Онова, което създаваше най-големите трудности бе, че ставаше едно постоянно вътрешно оглеждане, при което се откриваха не един недостатък, не една слабост. Тъкмо поле за работа. Трябва ли да назовавам отрицателните състояния, в които съм попаднала в подобни случаи? Това бяха отливи, които кореспондираха на преминали приливи, това бяха тъмните моменти, сенките, депресиите, от които се излизаше някой път по-лесно, друг път по-трудно, но разбира се винаги с някаква придобивка.

Различно постъпваше Учителя когато съм отивала при Него в такова състояние, а различно постъпваше и спрямо всеки едного от нас. Към мен не рядко постъпваше така - ще си спомни някоя весела история, ще почне да ми я разказва, и сам Той се смее, смее. Аз, която съм в момента омърлушена, сериозна, мълчаливо се учудвам на тоя маниер на Учителя, даже не намирам достатъчно комизъм, в това което ми разказва. Но Той продължава да разказва и да се смее, докато аз неусетно капитулирам и аз почвам да се смея. Но състоянието ми се трансформира, аз излизам от вътрешния тунел, в който сама не зная, как съм влязла. След няколко такива случаи аз открих, че това е метод. Той вече не го употреби. Друг път взимаше Библията, която винаги бе на масата му и в прочетени на посоки стихове откриваше аналогия на състоянието ми. Един път при посещение ми каза: "Я ми изпей онази песен" и даде израз на лицето си, че е забравил, че не може да си спомни коя песен иска да чуе. Аз без да мисля казвам: "Нева санзу" ли?" "Ха, ха, нея ми изпей". Аз разбира се не се забавих, изпах му я. Когато останах сама, не можех да не се спра върху тоя случай: питах се, действително ли Учителя е забравил, възможно ли е това за Него или по-скоро направи малък опит да провери възприела ли съм отправената към мен Негова мисъл.

Друг път ми постави следната малка задача: в един студен януарски ден трябваше да обикалям доста из улиците с един хубав, пресен хляб в ръка и да търся подходящ беден човек, на когото да го дам. Човекът трябваше да ми допадне що-годе, да ми хареса.

Но имаше случаи при някои състояния на депресия, Той да мълчи - видимо не взима участие, като че не се интересува. Той знаеше как ще се развие процеса и изчакваше, затуи пък когато се отърсвах от това състояние, беше тъй благ, внимателен. В два случая ми е подсказвал, тъй да се каже, единия когато ми предстоеше анкета. Аз бях тревожна, не знаех точно как трябва да отговарям по повод обвиненията, по-скоро направени във форма на донос пък и не знаех какви въпроси ще ми бъдат поставени. Колегите ми бяха разпитани в мое отсъствие, после мен самата и в тоя случай Учителя ми даде насока как да отговарям. По-късно имаше втора анкета, тогава аз действах самостоятелно, бях по-смела и анкетата приключи без вреда за мен. Но при един случай на депресия, на голям гнет и тъмнина в съзнанието, когато аз не можех да разбера защо минавам всичко това, Учителя пак се затвори, замълча и така 3-4 дни. Моето терзание растеше, докато един ден Той простишко каза: "Ех, изпитват ти вярата". Отговарям веднага: "Че те не знаят ли каква е?" "Те знаят, но ти не знаеш." Просветна в съзнанието ми, всичките съмнения се разнесоха и аз излязох от тунела.

А при един случай, когато преживявах сериозно огорчение, разочарование при голямо недоразумение с приятели, отнасяйки въпроса до Него, чух

спокойно да ми казва: "Аз знаех, че ще стане така". "Тогава защо не ми казахте, защо не ме предупредихте?", последва моя въпрос. "Ха, че как ще те лиша от една опитност?", и продължи "всякога, когато една жена застане между двама мъже или обратно - един мъж застане между две жени, конфликта е неминуем, закона е такъв. Същото отношение важи и за планетите, и там има мъжки и женски планети". Колко материал за мислене ми дадоха тези две мисли, колко пъти по-късно проверих правотата им. Но от опитността си взех поука, за да не я повторя повече.

Но да разбереш след подобни случаи какво ти не достига, как да си помогнеш, да добиеш що-годе представа за нравствената си сила и издръжливост, да разбереш действието на един или друг закон, малко ли е това?

Колко промени претърпях много от понятията, с които оперирах, колко схващания се измениха! У мене ставаше едно постоянно пренаареждане, сортиране, отхвърляне, нововъведение, градеше се бавно, много бавно човека, градеше се и мирогледа ми. Аз отнасях до Учителя само онези въпроси, по които бях мислила и не бях дошла до никъде. Не на всички Той даваше отговор, осветление, а понякога се случваше да отида при Него с един неясен въпрос, а да изляза с повече неясни. Всъщност, само видимо бе така. Друг път не отговаряше на даден въпрос в момента и след много време най-неочаквано ще заговори, ще отговори. Не веднъж се случваше да изнесе някои факти, да засегне някои въпроси, които ние в тесен кръг сме споделили помежду си, без да сме ги отнесли до Него.

10. БЕЛИТЕ РЪКАВИЦИ

Не мога да кажа, че край Учителя се живееше спокойно или че със Словото Му, което постоянно четях, се живееше изключително щастливо. По същина то бе мощно, динамично, излъчваше светлина, даваше мир, простор, упование, полет към далечни перспективи, но и колко бури, колко съмнения, колко терзания възникваха понякога от досега с това Слово, когато ставаше именно това оглеждане, за което споменах. Понякога Учителя предприемаше най-неочаквано известна духовна операция - колективна в Школата, или индивидуална, по повод на някоя постъпка, която не одобряваше, по повод на някои илюзии, заблуждения, които ученика сам не съзнава. Ще поразтърси съзнанието ти с няколко строги думи, за да излезе нещо от него, така че да го видиш. Друг път умишлено създаваше противоречия и то когато у теб е тихо и спокойно. Помня при един такъв случай, недоумението ми премина в отчаяние, в остро страдание и аз чух да ми казва тихичко: "Аз не съм се променил, аз не съм се променил". Той поставяше на опит, на проверка всичко - отношения, изявления, намерения, обещания, качества в характера. За Него нямаше нищо скрито, покрито, затова /пък и по силата на моята искреност и прямота/ аз заставах пред очите Му като отворена книга, в която Той четеше, затова имах доблест да си признавам и грешки и слабости, защото исках да се изправа. Учителя особено ценеше искреността, чистосърдечиято като проява на човека.

Как ми е представял случай да разбера, че всяка погрешка щом се открие, щом се осъзнае, трябва веднага да се изправи.

Слиза Той един ден по стълбата и носи в ръката си един чифт бели вълнени ръкавици, обаче доста проядени, от мишки може би. Бяхме 3-4 сестри, Той запитва: "Може ли някоя от вас да поправи тези ръкавици?" Докато другите се споглеждаха, аз се обадих, че ще сторя това. Поправката беше

деликатна, трябваше да се извърши умело, естетично, защото всички знаехме, че Учителя е взискателен. След няколко дни, когато Му предадох ръкавиците, Той остана доволен, но в мое отсъствие /бях отпътувала вече за село/ в лекция на общия клас, Той изнесеъл тоя малък дребен факт и добави: "Сестрата добре извърши поправката, казвам: добра мома е тя". От тоя случай аз имах двойна полза: първо, видях как Учителя постъпва - направена погрешка трябва да се поправи, и второ: чух мнението Му за самата мен. Всъщност тия ръкавици едва ли Му бяха нужни, Той имаше толкова други чифтове.

11. ТЕЛЕФОННАТА СЛУШАЛКА

Никой не познаваше и обичаше душите ни като Него, никой не можеше да насърчи, да подкрепи, да утеши като Него. Щом кажеше тихичко: "Ще се нареди", след като те е изслушал, на душата ти олекваше и надеждата и вярата разперваха криле. Той посрещна нашата младост, обгърна я с любовта си, насочи я с мъдростта си, насити я със своето неотразимо, дълбоко очарование, защото у Него живот и Слово се покриваха напълно. Не вярвам друг човек на земята да е виждал в живота си толкова сълзи, колкото Той видя. Кой не бе плакал пред Него? Плачат всички деца, когато се събуждат. Плаках и аз и много понято. При светлината, с която озаряваше съзнанието, ставаше някакво подсъзнателно припомняне за нещо далечно, изгубено, идеше съжаление, скръб, после - подем с всички сили, които Той умело и тихичко раздвижваше, подем към нещо по-възвишено. И само това ли е причинявало сълзите? А неуспехите при вътрешните усилия да изкубнеш някой плевел? А съзнанието, че не разбираш още Божиата любов, че не я живееш? Да, имаше много причини за сълзи, но те са били необходими да смекчат коравата почва на сърцето, за да могат да поникнат и растат посетите семена.

Един път аз Му казвам: "По-рано се чудех на Божието дълго търпение, сега се учудвам на вашето търпение. И можеше ли иначе? - Нали любовта дълго търпи, благосклонна е. Какво ли не търпеше Той? Бе ни приел такива, каквито идехме от света, а ние представлявахме чудна мозайка. Като че ли в обществото около Учителя си бяха дали среща представители на всички раси, народности, класи, култури, епохи - цялото човечество почти в миниатюр. И всички тия разнородни елементи Учителя трябваше да ръководи с велико майсторство, да хармонизира. Той имаше индивидуален подход към всеки един от нас, тъй като имаше дълбоко познание за човешкото естество и за човешката душа. Принципиално отношението Му бе отношение към души, които познаваше и обичаше отдавна, много отдавна. Мисля, че всеки, който е дошъл в контакт с Учителя, все е бил облян от голямата Му вътрешна и външна чистота, тя привличаше, обайваше, респектиреше. Можеше ли тогава да се показваш пред Него такъв, какъвто не си? Та нали Той виждаше, проникваше и там където ти не подозираш? Имаше голямо отвращение към лъжата във всичките й възможни форми, затова ценеше проявите на чистосърдечие, на прямота, на искреност. Един път ми казва: "Аз слушам там по телефона, когато ти протестираш понякога за нещо". "Да, вярно е това", казах аз, смеейки се, "но Вие слагайте телефонната слушалка, затваряйте в такъв случай телефона". Отивам един ден при Него съкрушена, разкаяна, засрамена дори от известна моя постъпка, разказвам Му я. Той се усмихна и каза: "Ти приличаш на онази млада майка, която като кърмила детето си, една капка от млякото й капнала, тя я облизала, но счела, че е извършила грях, за който после трябвало да се изповядва пред свещеник". Аз слушам мълчаливо и си

мисля: Учителя съзнателно омаловажава постъпката ми, но след като почувствувах облекчение, бързо се коригирах като си казах: Учителя ми дава критерий за това кое е добро, кое е лошо, кое е грозно, кое е красиво, защото вижда, че съм преувеличила факта и съм си създала ненужни терзания. Аз, която имах сериозен интерес към науките френология, физиогномика, графология, при все че не един път съм разговаряла с Него по тия въпроси, никога не отправих просба да ми каже нещо за характера ми или за минали прераждания. Но просбата ми е стояла открита в съзнанието ми и Учителя ми е отговарял в продължение на години през разни интервали, като ми е давал на малки дози знание, сведения за самата мен.

Един ден без да съм го питала, съвсем естествено, невинно подхвърли, загатна за това как съм се проявила в едно свое прераждане. Аз замълчах, разговора продължи, както бе почнал, но когато останах сама, случайно вметнатите думи задълбаха в съзнанието ми като свредел. Цяла нощ не спях, бях в голямо недоволство от себе си и когато на следния ден, а беше неделя, след беседа отидох да Му целуна ръка, Той усмихнато ми каза, като да се извинява: "Че ти много присърце си взела думите ми, много надълбоко, че кой не минава оттам, кой не е грешил в тая област?" Късно, късно си възвърнах спокойствието и простих на себе си.

12. ТЕЛЕФОНЪТ НА УЧИТЕЛЯ

През лятото на 1942 г. само няколко души братя и сестри имахме щастieto да бъдем с Учителя на рилските езера. По цели дни бяхме все около Него.

Един следобед сме край охлюва, каменното изградено построение във вид на спирала, Той беше дал идеята, ние бяхме градили в миналите лета тоя охлюв, който имал отношение или по-скоро символизирил еволюцията на българския народ. Разговаряме на разни теми, денят е топъл, езерните води синят и блестят, огреяни от слънце. Изведнъж Учителя повдига за малко завесата и заговоря за мен, но в трето лице като, че аз не съм там: "Тя, Стоянка в миналото, последния, който я обичал, искал тя да следва медицина, но тя се уплашила и побягнала в манастир. Там се научила да служи на Луната, но после съжалявала, че не е учила медицина, затова сега ходи, наднича, интересува се от билки, но тя ще завърши медицина". Завесата се спусна, а аз останах да мисля и разбрах защо още като дете говорех, че ще стана монахиня, а като гимназистка украсявах стаята си с картини все с монашески сюжети. Защо тъй много исках да следвам медицина и не един път бях изказала съжаление, че това не стана. Но разбрах и друго, че дадено желание може да се отложи, да се изпълни в друг живот. Нека да разкажа и за един случай, който ме озадачи и по който Учителя не ми даде никакво обяснение.

В един летен ден прекосявам по диагонал площадката пред приемната на Учителя, виждам вратата отворена и едва стъпила на прага, слушам телефонен звън. Учудено възклицивам: "А, вие имате телефон, Учителю!" "Да, рекох, телефон, обаждат се мъртвите." "Как?", недоумението ми расте. "Да, майка ти се обажда, аз я видях още ти когато се зададе." "А какво иска тя", питам напрегнато аз. "Не зная", беше краткия отговор. "Ха, има ли нещо вие да не знаете?", продължавам аз. Мълчание. Приближавам до масата, разглеждам апарата, виждам призми, колелца, но никакви обяснения не последваха. Нито пък чух някой от приятелите да заговори за тоя апарат като техническа новост. Кой го беше донесъл и къде изчезна, не узнах, пък и не питах.

13. СЛОВОТО ЗА УЧЕНИЦИТЕ

Самото изнасяне на беседи и лекции не е било лесна работа, защото аудиторията винаги е била нехомогенна. Различавахме се по интелигентност, по степен на съзнание и развитие, а онова, което ни свързваше, бе общия идеал, който бяхме прегърнали и стремежа у всички да учим, да растем, да се повдигаме. За Учителя като българи ние бяхме твърд, груб материал, обаче Той имаше предвид какво ще излезе от нас за в бъдеще, затова и не се спираше много на нашите погрешки, но изискваше да ги поправяме и вървим напред. Все пак, в паметта ми се е запазил спомена за един момент, в който Учителя ми каза: "Други ако бяха на вашето място, досега светии щяха да станат". Беше огорчен от някои прояви, за които узнах и аз. Колкото бе възискателен, толкова бе и снизходителен, радваше се на най-малките ни положителни прояви, петимен бе да види особено прояви на любовта и да ги насърчи, дори и тогава, когато бяха примесени, преплетени с човешки противоречия. Но за мен Учителя си остана най-високото, най-съвършеното нещо, което видях, едно реално, непреривно проявление на Бога.

А какво да кажа за изявленията Му по време на съборите? Той разкриваше тогава по-осезателно своята духовна същина, така че това се чувстваше от всички ни. Струваше ми се, че небето се отваряше и имаше присъствие на невидими напреднали същества. Учителя биваше необикновено благ, щедро разливаше своята чиста, благоуханна хармонична аура, в която всеки искаше да остане по-дълго, създаваше се възвишен празник за душите. Към всички внимателен, гледаше на всекиго да даде по нещо, било с поглед, било със сърдечен досег на ръката, защото от нея изтичаше такава нежност и сила, било най-вече с разговор, със Слово. Не помня да е бивал строг през тия дни. Като че тогава Той извеждаше, издигаше и нас на една по-голяма духовна висота, където не проникват грижите и дребнавостите на ежедневието. Да, това бяха духовни празници.

А с какъв трепет очаквах аз всяка година празника на пролетното равноденствие! И тогава се създаваше около Него същата атмосфера, само че за 2-3 дни, не като по съборите - цяла седмица. За да може да ни предаде това, което трябва, най-често Той слизаше до нас, до нашия уровень, но имаше прояви, в които беше неузнаваем! Какво ли не бях видяла само аз, а то далеч не бе всичко, какво сложно многообразие от прояви. И мъдреца и философа и мистика, и музиканта, и поета, и естета, и артиста, и лекаря, и майката, и бащата, и девицата, и брата, и приятеля. Едно чудно преображение се извършваше пред очите ми според един или друг случай, преображение в Неговата многостранна индивидуалност. Никой не владееше законите на това чудно преображение, през което Той съзнателно минаваше, където и когато трябва, така че да те смае понякога. А как хубаво се смееше със разрителен смях до сълзи и с какъв непринуден хумор си служеше, когато искаше да илюстрира някоя човешка проява, но тъй деликатно, тъй безобидно. Малко е да кажа, че във всичките Му прояви имаше вътрешен и външен финес. Ненадминато остана разнообразието в методите, с които си служеше, за да обясни нещо по-нагледно или да поучи, не беше само Словото прекият път. Така ще отбележа само два случая между многото.

14. РАЗПЛИТАНЕ НА КАРМАТА

През есента на 1923 г. преживях големи неприятности по служебна линия: подадох си оставката от директорство /обаче без да уведомя Учителя/, назначиха ме другаде, но пак директор, пък и главен учител и то по недоразумение между Министерството и инспекцията. Като заех мястото скоро разбрах, че то е оспорвано от други лица със силни апетити и аз се почувствувах като натрапена. След 40 дни, преживяни в стопанаве на вражески стрели, в напрежение, в неизвестност, преместиха ме другаде, но и там мястото бе оспорвано от учител, отстранен поради станалите септемврийски събития на 1923 г. При такава ситуация не приех мястото, особено като видях селото. При наличността на тия неуредици и бъркотии, трябваше да се завърна в София да уреждам служебното си положение. Отседнах на ул. "Опълченска" 66 в очакване да получа сигурно учителско място, като често правех лични справки. Естествено бях под напрежение. Учителя, виждайки всичко това, намислил да ми даде обяснение за постигналите ме неприятности, но някак символично. Извадил от скрина една своя вълнена фланела, доволно степана от пране, подава ми я и пита: "Можеш ли да я разплетеш, но ще гледаш да не късаш конеца". Разбира се с радост приех задачата и почнах разплитането без да зная колко трудно ще стане то. Разплитах бавно и един ден и продължавам на следния. По обяд на трапезата сред общо мълчание, Учителят се обръща към мен и пита: "Как върви разплитането?" Учудена, че проявява интерес към такава маловажна работа, отговорих: "Трудничко, Учителю". "Е, така трудно се разплита и човешката карма", отговори усмихнат Той. Стана ми ясно, че по незнани кармични причини имах тия неприятности, това разкарване, затова бе ми дал Учителя фланелата, да вложи и търпение в разплитането ѝ, търпение и в очакване на новото място, което и след няколко дни получих. Не че на Учителя му бе нужна преждата на тази фланела, за да се използва наново - за мене тя си остана нагледно помагало, което Той употреби.

15. ЧЕРНИЯТ ХЛЯБ

Пред една великденска ваканция, в началото на април, когато с радост съм се завърнала при Учителя, един ден Го посещавам и Му нося нещо рядко за сезона, което Той обичаше - червени домати. Тогава нямаше уредено парниково производство. Казвам Му: "Това вместо червени яйца, както е обичая през тази седмица". Той ги прие усмихнат, поговорихме и току влезе зад паравана, питайки ме: "Ами аз какво да ти дам?" И се засуети с поглед, като че затруднен да направи избор. Надникнах зад паравана и аз и какво да видя - цяла изложба на лакомства донесени от сестри: по маси, по бюфет наслагани във фруктиери, в чинии всевъзможни сладкиши, торти, кексове, козунаци, курабии, великденски яйца, плодове. Но, нецеш ли между всичките тези деликатеси се намери и едно парче черен хляб - селски, но такъв черен, какъвто изобщо не бях виждала даже по време на стопанската криза. Със сдържана усмивка Учителя посегна към него и ми го подаде. Аз прихнах от непринуден смях, поради контраста, който се получи, разсмя се и Учителя и така смеейки се в унисон, ние се разбрахме. При това знаеше, че имам вкус към деликатеси, към сладкиши и плодове. Поблагодарих Му и след утихналия смях се замислих да открия какво вложи Той в тая наглед малка, невинна

шега. Направих си превод: "Ти дръж същественото, хляба, хляба на народа е черен, а ти работиш сред тоя народ, пък сладкишите са нещо, без което може".

16. КАРМА ОТ ВРЕМЕ „ОНО“

През време на зимната ваканция, опаковайки куфара аз пристигнах на Изгрева и отсядах при приятелите. Жадувах за контакт с Учителя и Словото Му. Това правех и през пролетната ваканция. Но през лятната ваканция учителката Стоянка имаше възможност да бъде и на Изгрева, и да се качи на 7-те езера на Рила. Това бяха щастливи и светли дни в моя живот. След това се прибирах в моето село, Богданов дол, окръг Пернишки и работех между тоя народ като учех децата му, получавайки скромна учителска заплата, която едва ми стигаше да преживявам. Веднъж Братството пътуваше с влак София-Дупница, откъдето тръгнахме за Сапарева баня и оттам се изкачвахме за 7-те рилски езера. Минавайки с влака показах с поглед селото си, което трябваше да бъде зад хребета, на Учителя. Там в това село имах най-големите си неприятности в живота с колегите-учители, така също и с местното население, а да не говоря за непослушните ученици. Едва издържах, но не можах да се преместя в друго село, макар че бях правила многократни опити. Учителят отправи своят поглед нататък, начумери се малко, смръщи малко вежди и каза: "Ех, имала си карма там от време оно с тези хора. Не се кахъри, нали си плащаш полиците? По-добре да плащаш, отколкото да те чакат кредиторите. Щом се разплатиш и те ще те освободят".

Гледах през прозореца на влака, всичко се движеше пред очите ми и дървета и телеграфни стълбове, ниви, къщи и сълзи се наливаха в очите ми. Спомнях си колко плач и сълзи съм проляла в това село. Ако със сълзите можеше да се напои някоя нива с жито или царевица, то големи чудесии щяха да се народят. А колко песни съм пяла на тези деца, колко песни съм изсвирила на цигулка и на китара в това село. Колко много съм поела душите им без те да знаят с песните на Учителя и колко много съм поливала със сълзите си техните огорчения, които са ми нанасяли. Беше и плач, беше и музика. Обикновено едното преливаше в другото и накрая всичко се преобръщаше в молитва към Учителя и към Бога. Ето сега съм с Учителя и Словото Му ме осветли и показа защо съм страдала и защо съм ронила сълзи и защо съм им пяла и свирила песните на Учителя. Трябваше да си изплащам сторените грехове от миналото и натрупаната карма като кредит взет при минало прераждане, което аз не знаех, от времето „оно“ и трябваше да го изплатя. Аз се съгласих със себе си, че трябва да се разплатя до грош. Така и стана. Като се върнахме от Рила есента ми предложиха самите те преместване, по-неже трябваше да настанят в селото новозавършила учителка родена от същото село. Как съм се радвала! Те също бяха доволни, че хем се отърват от претенциозната учителка каквато бях аз, хем така устройват свой човек на работа в своето село. Разделихме се с разположение и доволни всички. Вероятно си бях изплатила всички полици на кармата си с тях от времето „оно“. И най-интересното бе, че Учителят цитира именно тази тяхна дума, която населението я употребяваше доста често. Израза от време „оно“ означаваше период от изминала история граничеща с изминала вечност. Когато искаше да покаже селянинът от това село, ръката на провидението, казваше следното: "Он си знае работата". Аз се убедих, че наистина този "ОН" си знаеше много добре работата, както моята, така и на селото и бях благополучно освободена като учителка от това село. И бях освободена именно за това, защото "ОН" си знае работата. Така се сбъднаха думите на Учителя.

17. ВРЪЩАНЕ НАЗАД НЯМА

Бях споменала, че бях учителка в село Богданов дол, Пернишко. Там престоях 10 години. Толкова много неприятности имах с колегите, с жителите на това село и с учениците - не е за описване, но издържах. Накрая отидох да се оплаквам на Учителя и да го питам какво да правя, понеже силите ми и търпението ми се изчерпиха. Вече знаех от Него, че изплащам своята карма в това село от време „оно“. Отидох и Му разказах мъките си от 10 години. Той ме изслуша и каза: "Отначало аз исках да работя в църквата и да я реформирам съгласно Божите Слово. Но тогава поповете скочиха срещу мен. Аз като разбрах, че не ме искат поповете повече, вече не се върнах обратно и те се озлобиха към мен, защото беше спрял Божият кран, от който и те пиеха. Пиеха от Живата вода на живота. И не се върнах вече." Учителят спря и ме погледна. В погледа Му прочетох такава голяма мъка и такава велико страдание, че се засрамих, че съм представител на този народ застанал пред Него. Разбрах заради какво Той беше толкова хулен и преследван от църквата. Те веднъж бяха вкусили от Живата вода и Живото Слово и след като Божият кран бе спрял, те бяха ожаднели и огладнели и след това вбесени и се нахвърлиха върху онзи, който бе спрял Божият кран. Като прочете мисълта ми, Учителят се усмихна и рече: "Точно така!" Аз се обърнах към Него: "Учителю, така и аз ще направя като вас. Ще ги напусна". Учителят кимна одобрително с глава. Отидох и си подадох в инспекцията оставката. Беше приета. С нея се явих в селото си. Показах я на кмета и на колегите. Наблюдавах реакцията им. Беше невероятно. Преди няколко дни те не можеха да ме понасят, а сега скочиха всички и извикаха: "Не те пускаме, учителко!" "Ще ме пуснете. Аз имам вече заповед и си тръгвам". Тогава прочетох в очите им истинско съжаление. Тогава разбрах, че аз 10 години съм ги хранила с моите молитви, поила съм ги с моите песни, наторявала съм нивите им с моите сълзи и съм носила на гърба си всички техни проблеми. Аз изведнъж се освободих. Излезнах от този грамаден похлупак и връшник, който подпирах с главата си и с раменете си. Измъкнах се и започнах да дишам вече свободно и то пред тях, в тяхното село. А целият товар, който носех аз се стовари върху тях. И тогава усетиха тежестта му и завикаха жаловито и на умряло: "Не те пускаме, учителко! Ние свикнахме с тебе. Та ние сме заедно цели 10 години!" Аз ги наблюдавам. Но аз вече съм свободна, аз бях се измъкнала от под този чадър и стоях вън от него и вече можех спокойно да ги наблюдавам. Беше гледка за чудо и приказ. Тази гледка беше такава величествена, че съответствуваше на моите 10 години мъчение и страдание в това село. И си спомних думите на Учителя: "Връщане назад няма!" В друг един такъв случай Той сподели с мен: "Когато ви гонят от някъде не се връщайте на същото място. Не ровете в същите стари, зараснали рани. Оставете времето да ги заличи". Да, аз тръгнах, но вече освободена от мъчителите си. Те не знаеха защо и как се освободих, но съзнаваха, че съм свободна и че ги напускам и съжаляваха за мен. Натоварих багажа си на една волска кола и когато напусках селото взех китарата и започнах да свиря и да пея песни от Учителя. Бях свободна и за пръв път усещах какво означава свободен човек да пее песни дошли от един свят, където свободата е необятна и вечна. Защото този свят е свят на Духа и свят на Истината.

18. СЛОВОТО Е МЕЧЪТ НА ДУХА

Ние бяхме мнозина сестри-учителки от Изгрева, а това беше единствената спасителна професия за нас по онова време. Ние си изкарвахме хляба с труд, занимавахме се все пак с интелектуален труд и можехме да приложим идеи от Словото на Учителя при възпитание на децата и накрая работехме между този народ за неговото повдигане. Всеки от нас е имал и своят възход в професията си и своето падение в смисъл на неприятности и огорчения. Тези неприятности идваха първо от колегите ми, защото ние бяхме вегетарианци и внасяхме нови идеи в училището, които за тях бяха чужди и непонятни. Идеха нападки от свещениците и накрая от управата на селото. В такива случаи се постъпваше с изпращане на доноси срещу нас до дирекцията. След това бяхме извиквани, а преди това идваха да ни обследват околийски инспектори и да преценят нашата работа. И като виждаха, че не могат да ни упрекнат в изпълнението на нашата професия, извикваха ни в областната инспекция и ни съобщаваха причината за тези обследвания и анкети. А причината беше тази, че сме били дъновисти. Аз също имах донос срещу себе си като учителка и имах две последователни анкети от проверяващи инспектори. Бях извикана в София в дирекцията. Но преди това отидох при Учителя и Му разказах всичко. Той мълчи. Не говори. Тогава аз Му казах: "Е, пък нека да стана жертва на идеите си". При тези думи Учителят ме погледна строго и каза: "Не!" И махна заканително с пръст към мен. След този разговор аз отидох при инспектора на нашата учителска дирекция. Изслушах нападките срещу мен. Накрая Му казах: "Г-н инспекторе, аз идвам при вас да се боря не за моите идеи, а да се боря за Истината. Вие ме инспектирахте лично и знаете много добре как стоят нещата. Затова аз ще се боря за Истината". Той стана и се усмихна: "Ами вие как ще се борите с мен? Къде е вашето оръжие?" Отговорих: "Моето оръжие е Словото". Аз мълкнах, а той ме изгледа по особен начин твърде изпитателно. От устата му дочух следното: "Да, Словото е мечът на Духът! Който го има в себе си той побеждава". Тогава взе писалката и написа своята резолюция, че оставам на работа като учителка. На следващия ден аз отивам на Изгрева, сядам в салона и слушам беседа на Учителя. Учителят започна беседата така: "Словото е мечът на Духът! Който го има в себе си той побеждава!" Спря за миг и ме погледна. Аз изтръпнах. Станах права. Той повтори същите думи, които ми каза инспектора и на които думи аз много се замислих, понеже знаех, че съм ги чувала от някъде. Но защо излезнаха от устата на инспектора? Кой беше всъщност там в него? Инспектор ли беше или беше някой друг в него? Разбрах, че в него бе влезнало Словото на Истината и то победи със своя меч. До края на беседата аз стоях права. Не можах да седна пред едно толкова дълбоко изживяване и свещенодействах пред Словото на Учителя, което бе Мечът на Духът. След беседата Учителят каза да изпеем песента "Духът Божий". Тук пред Учителя разбрах тази песен.

19. КОФАТА, КОЯТО РОДИ ПРОЗА

Беше настъпило времето на последните ми дни от пролетната ваканция, която прекарах на Изгрева. Трябваше да се сбогувам с Учителя. Тръгвам по стъпалата нагоре, но се блъснах в една кофа, която една сестра бе сложила на улука да си събира дъждовна вода да си мие с нея косите. Учителят препоръчваше дъждовната вода събрана от покривите и от улуките

и сестрата бе решила да изпълни съвета на Учителя, поставяйки кофата там където не трябва, но точно там, където можеше да се събере дъждовна вода. Чу се трясък, кофата се търкулна и водата се разля. Аз не знаех кому е хрумнало да сложи точно тази кофа тук. Навън ръмеше тих дъждец. Като чу трясъка от кофата сестрата излезе и започна да се кара с мене. Наруга ме и изля всичко, което се бе събрало в нея в разстояние на година като огорчение и недоволство върху главата ми. А беше по-млада от мене. Какво бе видяла като символика от тази бутната и разлята кофа, аз не знаех, но това което тя изля върху ми като хули беше много. Аз замълчах. Бях виновна. Заболя ме глава. Аз отидох в стаята си и започнах да си прибирам багажа в куфара. по едно време почувствувах необходимост вътрешна да излея цялото си състояние върху лист хартия и да го опиша подробно. Седнах и го написах. Успокоих се. Сложих написаното в джоба си. После огледах готовият куфар за път и отново тръгнах към Учителя като внимавах да не изникне някоя друга кофа на пътя. Но благополучно се качих горе по стъпалата, чукнах на вратата Му, чух гласа Му и Той ме прие. Разказах всичко на Учителя за случилото се. Учителят се усмихна и ми каза: "Я прочети и да видим какво написа по този повод?" Аз се изненадах, понеже това не бях споменала, че имам написана изповед за този случай. Бръкнах в джоба си, извадих листа и го зачетох. Учителят слушаше. Накрая ми каза: "Виж какво интересно нещо е родила кофата!" Аз стоя изправена и Го поглеждам. Той се смее. Аз хващам комичното и трагичното в този миг с тази кофа и се разсмивам. Смеем се двамата. Всичката ми неприязън към кофата и сестрата изчезна. На раздяла Учителят ми каза: "Когато си в такова състояние - пиши! Излей го в проза и поезия. Напиши го на хартия и го изкарай вън от себе си и тогава го проучавай внимателно". И така правих впоследствие. Най-интересното бе, че след време когато го препрочитах, направо го изучавах като нещо сътворено чрез мене, но не беше мое, но нещо преминало през мене и отишло в размисъл и отпечатало се в думи и реч. Така се раждаха моите есета, поезия, проза и размишления. Аз не се родих като поетеса от богинята на вдъхновението, но аз се родих чрез една кофа с разлята вода. От там дойде моето раждане на земята като поетеса. След като се родих срещнах Учителя и Той вдъхна в мен чрез Духът си началото на моята поезия. Това беше дъхът на Животворящият Му Дух чрез Словото, което бе Сила и Живот за всички, които Го заобикаляха. Родена бях чрез една кофа с вода, а ожитворена чрез Духът на Словото на Учителя. Словото му бе Дух, а Духът му бе Сила и Живот.

20. ПЪРВАТА ЛЯСТОВИЦА

Приятелите бяха построили салон на Братството на ул. "Оборище" 14. И там няколко години посещавахме и слушахме беседите на Учителя. Един ден салонът е препълнен. Учителят говори поредната си беседа. Изведнъж в салона нахълта една непозната жена и прекъсна беседата Му като с висок глас започна да говори срещу Учителя и против Него започна да хвърля клевети и хули. Тези клевети и хули ние вече ги бяхме чули от устата на онези, които се нахвърляха срещу Учителя и Братството още преди много и много години. В дъното на нещата стояха свещениците, които подкупваха много хора да пишат срещу Учителя и да Го хулят и клеветят. Какви ли не неща бяхме чели и чували да се говори срещу Учителя. Ние знаехме, че това е клевета и лъжа. Ние живеехме този живот, бяхме много хора събрани в едно Братство и много добре знаехме кое Истина и кое е лъжа. Но другите това не знаеха. И тази

клевета бе насочена към обществото, което трябваше да оформи своето отрицателно отношение към Учителя. И сега тази непозната на всички ни жена, беше изпратена от някого и подкупена от някого и трябваше да направи скандал в салона пред Учителя. Тя викаше и крещеше. По едно време вдигна ръка и посочи Учителя: "Ти си виновен за едн какво си, ти си виновен за едн що си!" Всички нещастия, които бяха сполетели този народ и всички страдания, които минаваха българите бяха прехвърлени от нея върху Учителя. За нея и за онези, които бяха в нея като сили и онези, които я бяха изпратили, тя изразяваше в една дума: "Ти си виновен за всичко!" Като каза това тя спря. В салона бе пълна тишина. Имаше 300 човека. През цялото това време Учителят седи и слуша внимателно. След като свърши своята обвинителна реч срещу Учителя, Той каза: "Да, сестра, аз съм виновен за всичко, защото аз съм първата лястовица, която идва да оповести духовната пролет на човечеството". Като чу това, тя се изненада. Изненадаха се онези сили и същества, които бяха в нея и които чува, че Учителят се признава за виновен. Но като чува и за какво се признава за виновен то тя се промени, смути се и започна леко заднешком да се измъква между редовете и така стигна до вратата и се измъкна заднешком. Учителят продължи беседата. Всички бяхме потресени от случката. Тя се запечати в моето съзнание. Тогава видях истинското Величие на Учителя, Който бе дошъл да промени пътя на човечеството и да го напъти към една нова епоха, за което се даваше и сваляше Словото на Всемировият Учител. След беседата салонът се огласи с братски песни. Песните, които пеехме трябваше да посочат и упътят днешния човек към истинския път на днешното и утрешно човечество. Този път в Школата на Учителя бе наречен "Пътят на ученика" и този път подробно бе описан в съборните беседи от 1927 година и обозначени в излязло томче "Пътят на ученика".

21. ЖУРНАЛИСТИ НА ИЗГРЕВА И ЗА ИЗГРЕВА

Ние бяхме Школа. Имахме селище, иммахме салон и си иммахме Учител. А общественото мнение се люшкеше все в отрицателните си преценки за обществото ни на Изгрева до пълно отрицание. Затова спомогнаха и недобросъвестните журналисти, които бяха подкупвани. Понякога те идваха на Изгрева, разпитваха ни, оглеждаха ни. Имаше сестри, които им разказваха с удоволствие, като смятаха, че те ще напишат нещо хубаво и красиво за Изгрева и за Учителя. Така след едно такова разказване с подробности излязоха в един вестник преиначените думи на сестрите и коментар срещу Учителя. Ние всички се възмутихме от написаното. А сестрите бяха посрамени и някои ги упрекнаха: "Видяхте ли, с вашите приказки пред чужди хора вместо да изпишете вежди, извадихте очите на Учителя". Те мълчаха, засрамени и плачеха, че срещу тях е извършена неправда и вместо тяхната истина, която са разказали за Школата е била заменена с долнопробна лъжа. Но това беше урок за всички ни. Но ние направихме друго. Изкупихме този вестник и изрязавме снимката на Учителя и си Го сложихме на стените на бараките. А вестника изгорихме. Така направиха всички. На следващия ден виждам как сестрите-душеприказчици вървят и плачат. Разкайват се за погрешката си. Аз ги успокоявам, че това е урок за всички ни, а те ми казват: "Да знаеш, сестра, като ходим от барака на барака, за да разкажем какво стана и как ни излъгаха, то ние виждаме на всяка стена закачена снимката на Учителя изрязана от този вестник и виждаме грехът си закачен на всяка стена и забоден с по няколко карфици". Казах им, да отидат при Учителя и да

Му се извинят. Учителят ги прие. Като Му разказаха всичко, че си виждат погрешката закачена с Неговия портрет на всяка стена от онзи вестник - направо се срамуват и като че те са разпънати там с тези карфици. Учителят ги успокоява: "Е, вас са ви разпънали нашите приятели с карфици и висите сега по техните стени. А мен ежечасно ме ръзпъват вашите погрешки и те се забиват като копия в мен". Те целуват ръка и се отдалечават.

Дойде след време друг журналист, но вече с фотоапарат. Ние вече си бяхме научили урока и бяхме въздържани. Той се учудваше защо всички мълчим и го гледаме с недоверие. Накрая той бе приет от Учителя и разговаря с Него. В следващия брой в неговият вестник излязоха много от неговите снимки за Изгрева. Всички отидохме и си купихме от този вестник. Изрязахме всички снимки. Те бяха много качествени. Вестника не го изгорихме понеже нямаше нападки срещу нас. Отново си окачихме снимките по стените. Вече си знаехме урока. Никой вече не плачеше и не бе винен от нас за направения провал. Защото ние наистина с нашето несъвършенство насочвахме ударите на враговете на Школата срещу идеите на Учителя. Защото обществото в града ни сочеше за всяка погрешка с думите: "Вижте ги, те всички са такива". А ние знаехме какви сме. Но бяхме дошли в Школата да се променим и да се учим чрез Словото на Учителя!

22. ХУЛИТЕ СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ

Много бяха хулите срещу Учителя. Когато аз дойдох в Братството през 1922 г. на събора в Търново заварих клеветите, които свещениците хвърляха върху Учителя и последователите Му. Тогава бяха най-силни нападките и написаните лъжи срещу Него в пресата. Издаваха се отделни книжки с лъжи и клевети срещу Него. През времето на Школата от 22 години тези нападки не преставаха. Прилагаха се най-различни способности и средства за оклеветяване. Един път Той беше толкова много огорчен от поредните клевети срещу Него, че ми каза следното: "Има ли човек на земята повече от мене, на когото е хвърляно повече кал? Няма такъв. И в това е бедата и нещастиято на този народ, защото хулителите излизат от него и волюват срещу Бога със същият език, чрез Който се сваля Словото на Бога". Учителят замълча. Аз също мълча, но по едно време казвам: "Ама, Учителю, не мога да разбера едно нещо. Вие идвате в този народ, този народ Ви дава тяло, ние идваме също чрез този народ, а гонителите на Братството също идват чрез този народ? Как става това, Учителю? И защо така става, Учителю?"

"За да се изпълнят Думите Господни в Писанието за житото и плевелите. Накрая при жътвата едните от другите ще бъдат отделени - житото ще отиде в хамбара, а плевелите ще отидат в огъня".

И така стана. Дойде 9.IX.1944 г. Новата власт ограничи църквата, започна гонение срещу поповете. Мислих си, дали е дошло това време плевелите да се горят? Но след заминаването на Учителя дойде времето и ние да бъдем гонени. Тогава си казах: Още не е дошло това време. Вероятно ще бъде в друго време. Или пък можеше да е дошло това време, затова гонеха и нас. Защото в нас също можеше да има плевели и ние не ги осъзнавахме и не ги виждахме. Вероятно затова станаха и гоненията срещу нас. Така че жетварят си знае своята работа. Да оставим работата на Него, за да могат да се изпълнят думите Господни за житото и за плевелите. Може да боли, може много, много да боли, но трябва всичко да изгори и нито един плевел да не остане у нас. А да остане само житният клас и да остане идеята за житното зърно, което за да възрасте като идея трябва да пожертвува живота си и да

поклане в Новото Човечество като идея, чрез която посятото Слово е възраснало сред този народ чрез когото се родихме.

Спомням си, че на времето владиците организираха подписка сред търновското гражданство и след като получиха болшинството от подписите на населението, ги представиха пред властите и те забраниха съборите в гр. Търново. После те бяха прехвърлени в гр. София. В София също забраняваха събори и веднъж Изгревът бе блокиран с полиция и не позволиха на приятелите от града да дойдат на събора. Във връзка с тези забрани Учителят каза следното: "Аз когато разбера, че не ме искат, аз повече не стъпвам там. В Търново не ме искаха - аз не стъпих повече там".

И този град там замря. А какъв живот имаше там. Това се отрази на Братството в този град и то започна да линее с годините заедно с градът. Божието Благословение се отклони в друга посока. И то никога не можа и не можеше да се върне обратно. Такъв бе законът. На времето се подписваха и се отрекоха сами от Словото на Учителя. Сами затвориха Божественият кран и спря той да тече над града. Останалото, което последва бе изпълнение на окултния закон, че който се отрича от Словото на Бога той се отрича и от себе си, защото той прекъсва връзката, която го свързва с центъра на живота. Това нещо го видяхме и в София когато забраниха събора. Този директор на полицията, като забрани събора много скоро падна от власт и повечето от министрите бяха съдени след 9.IX.1944 г. заради злоупотреби с властта. Окултния закон не ги подмина и тук. Ние бяхме свидетели на това и очевидци на закона, чрез който Божията правда се възстановява на земята чрез Силите Господни.

23. ДУХОВНОТО СЛЪНЦЕ

Тъй като на Учителя аз гледах като на едно духовно слънце, ще си послужа с астрономичното понятие "перихелий", в който аз попаднах съвсем неочаквано за мен през лятото на 1930 г. на Рила. Той не трая дълго, но беше връхната точка в живота ми, в ученичеството ми, когато съм имала най-слюбимни преживявания. Тогава съм вникнала по-дълбоко в отношението Му и доверието, което ми е гласувал като на душа. Тогава съм имала съкровени разговори, записани в душата, не на книга. Той ме викаше сам по-често в палатката Му и на открито край нея на разговор, даваше ми някои формули, упражнения, по някое зрънце познание за самата мен, за родителите ми, за развитието ми, обръщаше ми внимание на какво специално да се спра в работата над себе си. И това продължи и след като се завърнахме от Рила и с прекъсвания, когато заминах на село - почти цяла година. Моето отношение към Него растеше, растеше и аз знаех вече в себе си, че не мога да живея без Учителя. За мене като във фокус се събра и кристализира всичко най-възвишено, което душата долавя, но думите не могат да изразят - Той ме научи да вниквам още повече в себе си и у другите, да гледам и на света с отворени очи, да търся и откривам навсякъде красотата и доброто, да позная възвишени състояния като щастие, блаженство, дълбок мир. И все пак, на два пъти Го чух да прави мек упрек: "Че аз гледам, вие вода газите, жадни ходите". Разбрах, какво искаше да каже, че недостатъчно използваме любовта, светлината, която се струеше обилно от Него, за да живеем повече в радост, доволство, веселие, песни, мир, а ние опознахме и скръбта край Него. Пък нали радостта и скръбта са двете граници на живота на земята, а ние живеехме един богат, интензивен, пълноценен, разнообразен живот, който минаваше през бързи вътрешни промени. Дали успях да изразя още тога-

ва всичката дължима благодарност за това, Той знае. И когато става въпрос за щастие на земята, с оглед на епохата, в която живяхме, преходна, бурна, ликвидационна епоха, аз казвам, че ние въпреки това бяхме щастливи, тъкмо защото срещнахме Учителя. Да познаеш мигове, когато се чувствуваш като душа, която общува с друга по-напреднала, с едно велико съзнание, какво по-високо от това на земята? Че имаше толкова беседи, от които се излизаше с криле, като че не стъпваш на земята, но това с човешки език не може да се предаде, пък и не е нужно. Едно трудно нещо, на което Учителя се старееше твърде много да ни научи, бе да приемаме, да понасяме страданието с радост, да го осмисляме, щом поне не роптаем и бързо да трансформираме скръбта в радост. Мога да кажа, че бързо мислех в Негово присъствие, мисълта ми като че се силеше да се изравни до някъде по вибрации с Неговата мисъл. Обичайното Му изявление беше разположение на Духа. Но не се манифестираше шумно, фрапиращо, то се предаваше като аромат от цветя, то заразяваше. Особено по време на екскурзии в природата, Неговото разположение се предаваше на всички ни, ние се отваряхме като цветя на слънце и ставахме по-достъпни за благотворното въздействие на планината. Той осветяваше мястото, в което пребиваваше в даден момент и времето, през което това ставаше. Затова планините Витоша и Рила станаха за нас скъпи места, свещени места, където витае Духът Му. Но да не пропусна да кажа и за друга една страна на твърде сложното и многообразно естество на Учителя. Що се отнася до физическите работи, Той имаше умение, разбиране, сръчност за всичко, като че ли го е работил години и винаги всичко вършеше с рядко усърдие и любов. Всичко онова, което изискваше от нас, а Той беше възискателен, защото в далечно време бе минал из него, както сам казваше. Аз не срещнах друго човешко същество с такава проникателност, може би защото бе ясновидец от висок ранг, но достатъчно бе да те погледне, някой път с края на окото си дори, и вече е видал и узнал каквото трябва. Но понякога Той сам разкриваше, че прави това, макар че никак не Му бе присъщо да говори за себе си. Очите Му галеха топло, понякога ставаха далечни и строги, но всякога проникваха направо в душата. Като си помисля колко сърдечни рани бе превързал, колко неспокойни човешки сърца бе усмирil, утешил, колко тайни бе разкрил, колко болки бе излекувал, казвам, че за дейността Му, за всичко сторено от Него, все пак не остана пълна представа. И досега продължава разкриването на всевъзможни случаи, станали с наши приятели.

Но нека кажа няколко думи за онова, което виждаха физическите ни очи, като обект на обичта ни. Външният облик на Учителя, цялата Му хармонична фигура беше израз на човек идеален, напълно завършен, у когото и поглед, изражението на лицето и глас и походка и движения и говор бяха отмерени, красиви, естетични, нищо излишно, нито пресилено. Леката Му подвижна походка аз за себе си тълкувах така: леко да се носи човек по земята, леко да се справя човек с мънотиите, бързо да излиза от тях и умело да ги трансформира. Походката му биваше бърза като на юноша. Според случая и бавна, величествена според друг случай. Облеклото безукорно, чисто, семпло, с предпочитание на светлите меки тонове и не напълно съобразно с модата на времето. Всеки, който имаше очи да види знаеше, че е видал нещо необикновено, съчетание на изящество, простота и одухотвореност. Нямаше с кого да бъде сравнен. Когато нещо си отиде, то дълго още в нас звучи в мелодия душевна претворено.

24. ВЪТРЕШНИЯТ ДОМ В УЧЕНИКА

За мене, както и за мнозина други, да живея физически далеч от Учителя в една груба, неподходяща за мен среда, която трябваше да просвещавам като учителка, не беше лесно. И все пак, аз издържах. Минаха години, докато разбера, че не е физическата близост, която определя отношенията. Може да си близо физически до някого, а вътрешно да си далеч. Аз имах Словото, постоянно хранех и освежавах душата си, умът си, постоянно мислех за Учителя, стремах се да прилагам наученото, следователно, вътрешно живеях близо до Него. И все пак, с това напущах Изгрева, където навред се носеше мощната, чистата, магнетична аура на Учителя, където се чувствуваше влиянието на Неговата светла и дълбока мисъл. Топлеше ме надеждата, че след приключване на учителската кариера, аз ще заживея постоянно в тази аура, още повече, че имах и свой малък приветлив дом на Изгрева, а този дом аз дължах на любовта и грижите на Учителя. Бях получила малко наследство от дядо си и Учителя препоръча да го употребя за покупка на място, където през лятото на 1935 г. по Негов план и под изключително Негово ръководство бе построена в разстояние на месец и половина слънчева дървена къщичка със сводообразни тавани във всяка стая. Разбира се, намериха се завистници, у които се събудиха отрицателни чувства към мен. Отгде тази привилегия за мене, шушукаха явно? Аз пък мислех, че това не е привилегия, а случай при който Учителя реализира една своя идея за жилищен строеж по Негов стил и когато един ден, след като работниците бяха си отишли, аз Му казах това, бях разтърсена и обвинена в непризнателност. Попаднах в крайно конфузно положение и се чудех как да се извинявам. След два дни Го слушам да ми говори меко: "Казвам им, който живее добре, ще има такава къща, ще му се направи". Това беше отговора Му на завистниците, отправен в пространството, а за мене какво беше? Нека да замълча.

Може би тази малка слънчева къщичка с много прозорци, за която един път Той бе казал, че била най-хубавата на Изгрева, още пази поне малко от Неговата аура. След нея Учителя даде идея за други две подобни, на една сестра и на един брат, но тази остана единствена и за мене свиден кът. А когато дойде това време, да заживея постоянно в нея, бяха минали четири години, откак Учителя физически бе напуснал земята. Бяхме навлезли в ерата на "матура", за която Той бе загатвал не един път, без да знаем кога и как ще се проведе тя.

25. ОБРАЗЕЦ НА ИСТИНСКИЯТ ДОМ

Случи се така, че получих малко наследство от моя дядо през лятото на 1935 г. С моята селска учителска заплата преживявах горе-долу. Но какво да правя с тези пари? Къде да ги вложа? Много пъти срещах в беседите различни мисли за богатството на съвременните хора, което им пречи да бъдат истински човеци. А аз исках да бъда човек и половина и то истински. Отидох и питах Учителя какво да правя. Казва ми: "Купи си място на Изгрева". Аз се изненадах и тутакси Му отговорих. "Та аз не съм дошла тук на Изгрева за място!" Учителят без да ме поглежда, повтори: "Купи си място!" Ами сега? Нещата се променят коренно в мене и около мене. Трябва да Го послушам. Зная, че ако не Го послушам ще съжалявам стократно по-късно и толкова пъти ще плача заради непослушанието си.

Разпитах се насам-натат, къде има място за продаване на Изгрева.

Насочиха ме към Никола Антов. Отидох при него, той имаше една част от парцела си, който бе укрил по някакъв начин и искаше да продаде именно тази част на мене. Съгласих се, но цели две години продължи покупката с много неприятности, недоразумения и разигравания. Накрая имах документ за покупка на място. Прибирам се на Изгрева, отивам при Учителя и Му казвам: "Учителю, все едно, че бях при ада". Той ме погледна. "Тогава иди и го продай". "А, Учителю, втори път не мога и не отивам там в ада". Учителят си замълча. Така остана мястото на мое име и вложих парите на дядо ми.

Минава време и Учителят ми казва: "Там на мястото ти трябва да се построи жилище". "Но, Учителю, как аз ще го строя?" Пита ме: "От какво имаш нужда?" Отговорих: "От една стая и кухня!" "Добре, аз ще се погрижа за строежа. Пригответе си парите за това". Аз се съгласих. След време аз Му занасям в плик парите си и Му казвам: "Учителю, на вас имам вяра, но на останалите нямам. Виждате, че ги отделя от залька си на учителската си заплата. А тук има братя, които харчат парите, без да им мигне окото". "Аз ще се погрижа за това да имаш точна сметка". После разбрах, че Учителят дал нареждане на Борис Николов с други братя да я построят. Учителят имаше идеи, които искаше да реализира и да създаде образец, каква трябва да бъде новата къща на Изгрева. И затова с моята къща Той стори това. Учителят всеки ден престояваше по един-два часа на строежа и даваше наставления на братята строители. Аз виждах това и давах тъкувание на сестрите, че Учителят прилага новата си идея - какви трябва да бъдат къщите на Изгрева. Споделих това становище с Учителя. Каза ми: "Колко си наблюдателна". И по-късно каза: "Човек, който живее хубаво, заслужава такава хубава къща". Много сестри ревнуваха, че се строи именно такава къща за мен. Учителят лично взе участие вътре при оформянето ѝ. Аз се движех и наблюдавах отвътре и почуквах с пръсти, дали е здрава и дали ще издържи. Той прочете моето смущение и ми каза: "Тази къща ще те изкара". Когато през 1971/72 г. взеха Изгрева за руска легация и трябваше да напусна къщичката си, бях се уплашила, че щом я напусна тази къща веднага ще ме задигнат в другия свят. Но за мое учудване останах жива. Това не беше моя карма. А кармата беше на този народ, чийто служители и синове разрушиха Изгрева. Кармата бе и на Русия и на нейният комунизъм към Братството и Учителя. Аз казах: „Аз нямам нищо общо с това разрушение и разруха. Отговорността да се поеме от онзи, който руши и който ни прокуди от Изгрева". И той ще си я поеме. В това съм убедена. Ако не аз, то другите след мене ще проверят това.

Учителят помогна да се направят и други къщички. На Савка Керемидчиева също бе скована бараката по Негова идея, както и на Христо Цонзоров, който впоследствие се бе обърнал срещу Учителя.

Дойде един брат и засне цялата къща отвътре и отвън. А Илия Узунев направи план на размерите и му ги предаде. Така ще се запази за следващите поколения. Аз живях в най-хубавата къща направена по идея на Учителя и Който взе лично участие със собствените си ръце при изграждането. До нея направиха като огледален образ още една половина и я залепиха - с кухня и стая и тя остана като братска гостна стая за онези приятели, които идваха от провинцията, за да преспят в нея. Когато идваха приятели и оглеждаха къщичката, обръщаха внимание на фасадата, на архитектурния план, на прозорците и на сводестия таван. Учителят прокара свои идеи: накъде трябва да бъде обърната къщата, какви да са прозорците, как трябва да става проветряването, как да се разстила светлината на прозорците, как да бъдат поставени леглата. Изобщо всички Негови идеи споменати в беседите тук на-

мираха своето потвърждение. Когато накрая Борис Николов я построява, отива при Учителя и Му занася тетрадка с точна сметка за построяването на къщата до последния пирон. Учителят взима тетрадката и без да я прегледа я пуска в отвора на пернишката печка, която забумтява още по-силно. Това бе опитност за мене и потвърждение на това, че всичко е направено точно и не са присвоени средства. И опитност за Борис - та когато почва нещо да прави, да го прави с точна сметка и отговорност.

В тази къщичка дойдох да живея постоянно след като се пенсионирах. Моят "велик" съсед бе Никола Антов. С него имах много неприятности впоследствие започнали на времето още със закупуване на мястото от него. Но тази къщичка бе запазила аурата на Учителя и това ме съхраняваше до края на живота ми прекаран в нея. Тя наистина ме изкара, както каза Учителят. От там ме преместиха в друго жилище построено от държавата, където трябва да прекарам последните си дни. Но моят истински дом бе Изгрева и онази къщичка, по чийто план и ръководство бе направена от Учителя. Тя остана като образец на истинския дом, в който трябва да живее ученика на земята.

26. ПЛАНЪТ ЗА ИЗГРЕВА

Ние знаехме, че Учителят имаше план за благоустрояване на Изгрева. Някакъв архитект беше го направил. В него имаше нова сграда, салон, план как да се устроят къщите на Изгрева и всички необходими неща за едно благоустроено селище по западен образец. Възрастните приятели го разгледаха, а Учителят беше си изказал своето мнение за този план. Те го знаеха, но мълчаха и не казваха нищо за него. Но аз недоумяхах, как така имат план, а нищо не се строи. През една от моите учителски ваканции отивам на Изгрева и очаквах, че е започнал строежа на Изгрева съгласно плана. Пристигнах и гледам - никакво раздвижване по този въпрос. Отивам веднага и питам Учителя. Той ме изгледа и огледа още неразпечатаният ми багаж от куфар и един пакет. Каза ми: "Да мине голямото земетресение". Аз извиках от уплаха. Учителят повтори същото изречение. Аз разбрах, че при това положение строеж на Изгрева не може да има. Отначало аз смятах, че това е физическо земетресение. По едно време започнах да се питам дали това не е символика, така както Учителят умееше да говори и предсказва нещата. Символиката е много точен език, но за онези, които имат пробудено съзнание и които имат пряко съобщение с Невидимия свят. А за нас символиката бе съчетание от символи подредени по някакъв ред, които ги разгадавахме след като изтече даден исторически етап. Разчитахме ги чрез последващите събития и факти. Ето по този начин аз трябваше да разгадавам това изказване на Учителя. А сега ще спомена някои исторически събития и вие ще прецените дали има символика и какво е историческото съвпадение.

На 9.IX.1944 г. руските войски влезнаха в България като преди това обявиха война на България и съгласно международните правни норми те влизаха като победители, а ние бяхме победени. Това бе първо земетресение.

С идването на руснаците дойдоха и комунистите на власт. Започна разправа и отнемане на живот на хора без съд или със съд. На 27 декември 1944 г. няколко часа след заминаването на Учителя с една джипка идват униформени служители на новата власт. Дойдоха на Изгрева, за да арестуват Учителя. Но Го намериха положен на смъртно ложе за поклонение. Това бе второто земетресение.

През 1947 г. бе гласуван закона за едрата градска собственост и по този закон посегнаха върху имотите на Братството, както и върху салона и вър-

ху целия Изгрев. Това бе третото земетресение.

През 1950 г. излезна закон, с който се затвориха всички частни печатници. Чрез този закон бе спряна печатницата на Изгрева, чрез която се печаташе Словото на Всемировия Учител и така не можах да се отпечата останалите беседи от Словото Му. Това е четвъртото земетресение.

На 6.XII.1957 г. сутринта в 5 часа на Изгрева пристигнаха униформени служители на комунистическата власт и с решение на прокурора бе иззета цялата книжнина от складовете на Братството. Бяха направени обиски по всички бараки на Изгрева и иззета цялата литература на Учителя. По същото време и в същия час бяха направени обиски в града София на наши приятели и бе също иззета тяхната литература. В същият този час и ден във всички Братства по цялата страна и в домовете на изтъкнати приятели бяха направени обиски и конфискувана цялата литература на Учителя. Беше посегнат върху Словото на Бога и изпратено за унищожение чрез претопяване или чрез изгаряне. Това бе петото земетресение, което разтърси не само София, но и провинцията.

През 1957/58 г. започна процес срещу Братството, който приключи с разтурянето на Изгрева и затварянето на салона. Целият инвентар и вещи на Учителя бяха продадени чрез заложна къща, а с получените пари трябваше да се погасяват глоби наложени от финансовите органи. Двама братя бяха изпратени в затвора, за да проучат как действа в днешни времена онзи закон даден от Христа преди 2000 години: "Кесаровото - Кесерю, Божието - Богу". Това бе шестото земетресение.

Дойде време за седмото земетресение, което се измерваше от 9. до 12. степен по скалата на Рихтер, където се рушат всички солидни сгради и се сричат до основи. Дойде 1970 г. и комунистическата власт разруши целият Изгрев, разруши салона, в който Всемировият Учител държеше своите беседи и сваляше Словото на Бога. Бяха разрушени всички жилища на учениците от Школата. Всички останали живи от земетресението бяха настанени в държавни жилища с топла и студена вода, с парно отопление, за да се покаже голямата грижа за човека от новата власт. Разрушеният Изгрев бе изметен, пометен и на негово място бяха построени легациите на Съветска Русия, която бе обявила война на България още на 7.IX.1944 г. и влезе като окупатор, а България я прие като победена страна. Така, че победителят измете Изгрева и поби своето държавно знаме над Изгрева.

От 1958 г. до 1980 г. когато диктувам тези неща не минаваше година и да не се направят обиски при наши приятели, за да се изझे и някое укрито томче литература. Не минаваше и година да не се помести в печата или да се издаде материал с нападки срещу Учението на Учителя. Публикуваха се материали, с които искаха да компрометират идеите на Учителя. Беше направен филм и излъчен по телевизията по пиеса на Ст. Костов, което бе гавра с Учителя, защото режисьорската постановка бе направена с явни лъжи и клевети. Ние, съвременниците на Школата приехме това като осмо земетресение. Съвременниците на Школата един след друг напускат земята и извървявайки земния си път в очакване на "голямото земетресение". То непременно ще дойде. Но какво ще бъде, как ще се изрази за това ще бъдете свидетели и очевидци вие, следващото поколение. Това ще бъде деветото земетресение.

Бележка на редактора: Деветото земетресение дойде след 1990 г. когато отвлътре се разруши сама Съветската руска комунистическа империя. Очакваме следващото земетресение, което има да дойде.

27. ИСТИНСКИЯТ ИЗГРЕВ

По време на строежа на моята къщичка, която се строеше по идея на Учителя и под Негово ръководство аз все се опасявах дали ще бъде направена както трябва и дали ще издържи на времето и годините, които предстояха да измина. След като Учителя ме успокои, че тя ще ме издържи, "ще ме изкара", аз се успокоих. Друга мисъл започна да ме гложди след като я сравнявах с другите бараки около нея. Моята къща бе най-хубавата и най-солидната. Радвах се на нея, но поглеждах другите колко са неугледни, колко са паянтови и как са изковани и построени с подръчни средства и без умение. Беше ме срам да ги гледам тези подръчно направени бараки. В тях живееха живи хора - братя и сестри. Това бяха онези, които пълнеха салона през беседа на Учителя и пееха Неговите песни. Разбрах, че Високият Идеал, за който Учителят говореше и към който ние се стремяхме не съответствуваше на онова, което ние бяхме направили на Изгрева. Спрях веднъж Учителя и направо Му казвам: "Учителю, този наш Изгрев не съответствува на онова, което Вие ни давате като знание". Учителят ме изгледа и каза: "Учителят е длъжен да предаде урока на учениците. Учениците са длъжни да си научат урока и да го приложат в живота си". Учителят спря и се огледа и показва с дясната си ръка точно една неугледна барака, която бе заградена с бодлива тел. Жестът Му бе точен и показваше какво учениците са научили и какво са приложили. Аз също почервнях от срам. Но аз бях тръгнала при Него за отговор на един въпрос и затова продължих да го разпитвам. "Ама, Учителю, другите бараки като тази, дали ще издържат на времето?" Учителят ме изгледа сериозно и още по-сериозно със строг тон ми каза: "Ти, истинският Изгрев ще го видиш чак след хиляда години". Каза и отсече и въздуха замря около мен. Но от къде намерих сили да продължа да го питам: "Но тогава Изгрева ще го има ли, Учителю?" Отговор: "Ще ви има!" "А вас ще ви има ли, Учителю?" Отговор: "И мен ще ме има!" Аз спрях, поех дълбоко въздух, защото нещо в мен напираше да Му задам и последният и най-важен въпрос и той сам излезна от устата ми без да схващам какво отвори устата ми в този момент. Вероятно друг чрез мен Му задаваше тези въпроси и аз получавах отговорите, които се запечатаха в моето съзнание. "Ами тези къщички тук ще ги има ли, Учителю?" Учителят изгледа цялото това пространство на Изгрева, след това ме погледна и изрече тези думи: "Истинският Изгрев след хиляда години ще бъде Изгрев на Човешката душа в Дух и Истина!" Учителят завърши. Аз стоях смаяна и поразена от този обрат и сравнение за една нова епоха, която ще дойде за човека и за неговият истински Изгрев на човешката душа. Ще изгрее слънцето на Духът, за да може да осени и освети човешката душа в Дух и Истина. Това ще бъде новата епоха за новото човечество от Шестата раса, когато човешкият дух и човешката душа ще бъдат единствените жители на истинският Изгрев. Амин!

28. ТИХИЯТ УРОК ЗА УЧЕНИКА

На Изгрева имаше много приближени външно сестри около Учителя. По този начин те получаваха своето благословение, но едновременно бяха и подложени на много изпити, изкушения и изисквания от страна на Учителя. Така че от тези външно приближени до Учителя сестри се искаше и прилежание и послушност, и изпълнение на всички задачи, които Учителят даваше. Колкото Учителят повече дава на ученика, толкова по-голямо е изискването

към него в сравнение с останалите. Така веднъж Учителят беше извикал Катя Грива в приемната и ѝ се караше за нещо. Прозорците бяха отворени и се виждаше и чуваше всичко. Навън стояха пред приемната и други, които чакаха своят ред да влезнат при Учителя. И те слушаха това, за което Учителят се караше на Катя Грива. Като видя и разбра, че всички онези навън слушат за какво става тази караница от Учителя, то Катя се обръща и се моли: "Учителю, говорете по-тихо, онези отвън всичко слушат!" Учителят започна да говори по-високо. Катя пак Го моли: "Учителю, говорете по-тихо!" Учителят продължава да повишава тона си. А навън свободно и спокойно всички слушат и разбират за какво става тази караница. Катя накрая каза: "Учителю, нека всички чуят какво ми говорите. Приемам всичко". Тогава Учителят спря и я отпрати внимателно към вратата. Тя се промъкна през насъбралата се група, цялата зачервена и разплакана. Никой от нас и през ум не му мина да я кори или да ѝ се присмива, защото чухме всичко и видяхме всичко. Защото и ние правехме тези грешки. Като ѝ се скара пред нас, то чухме и ние и тези погрешки не трябваше вече да ги прави никой на Изгрева. Грешката беше нейна, а урокът на Учителя бе за всички. А ние всички правехме същите погрешки. Затова никой не посмя дори да се усмивне пренебрежително.

Учителят излезе много внимателно навън и с усмивка се обърна към нас. "Учителят преподава урока, а ученикът го усвоява." Ние кимваме с глава, че разбираме и че знаем какъв е урока, който току-що усвоихме. този урок по-късно ние го нарекохме "Тихият урок за ученика."

29. УРОКЪТ КЪМ ЕДНОГО, БЕ УРОК КЪМ ВСИЧКИ

Катя Грива беше много фина девойка, когато дойде на Изгрева. Беше завършила музикалната консерватория в Италия. Имаше хубав драматичен сопран. Отиде в операта, одобриха я като певица, но тя там не можа да издържи на задкулисният живот на театъра, както и на официалните порядки, които съставляваха официалния живот на една оперна певица. Напусна и каза: "Там не е за мен!" И дойде на Изгрева. Срещам я веднъж и я запитвам: "Катя, защо не пеете в операта? Та там с вашият глас ще направите оперна кариера". Отговори ми: "Моето място е на Изгрева". И там остана. Заедно с още няколко сестри бяха непрекъснато около Учителя, стояха и седяха всеки ден пред салона или пред приемната на Учителя с единствената цел да Го зърнат и да проговорят някаква дума с Него. Това за тях бе една вътрешна необходимост. За тях това беше онзи зрителен досег с аурата на Учителя, чрез която се хранеха душите им. Приятелите не одобряваха това и ги критикуваха. Но Учителят разреши този проблем с чакащите сестри поотделно строго индивидуално с всяка една от тях. Катя Грива не можеше да се справя сама с финансовия си бюджет. Ако имаше пари можеше да ги похарчи много бързо. Оплака се на Учителя. Тогава Той ѝ каза: "Остави ги при мен и аз ще ви ги давам". Тя започна да Му дава парите си. Когато ѝ потрябваша отиваше да си иска. Учителят изваждаше нейният плик и ѝ подаваше толкова пари, колкото тя искаше. Всички ние се учудвахме. Дали Катя не хитруваше само и само да прави по този начин по-близък контакт с Учителя. Но после се убедихме, че това не е така. Просто това беше една нейна слабост да не може да си пази парите от самата себе си. Но дойде и развързката. Учителят ѝ нареди да отиде да работи като учителка по пеене в провинцията. Тя не искаше да напусне Изгрева и Учителя. И тогава цели шест месеца Учителят нито говори с нея, нито я поглежда. Тя не можа да издържи на това и накрая бе принудена да замине и да работи като учителка в гр. Трън. След време Катя

идва през една ваканция на Изгрева, но вече като учителка. Учителят я спира и пита: "Е, рекох, какво прави учителката по пеене? Може ли вече учителката по пеене да си пази парите от самата себе си?" Катя се усмихва и отговаря: "Учителката по пеене през денят пее на учениците, а през нощта плаче за себе си. На следващият ден учителката изпитва жалост и срам от така спечелените пари и не смее да ги харчи". Учителят се усмихва и подава десницата си, която Катя целува. Катя е щастлива, че отново Учителят я приема. Изминаха много години и Катя се пенсионира като учителка. Дойде да живее на Изгрева и винаги когато получаваше пенсията си плачеше и благодареше на Учителя, защото по този начин на Катя бе осигурена прехраната до последните й дни. Учителят тук приложи два различни метода към нея. Единият метод бе да се научи как да съхранява. А другият метод бе, да се научи как да оценява богатата, с които човек борави и разполага. Тя научи този урок. Но имаше други братя и сестри на Изгрева, които не научиха този урок. Тогава трябваше сами да учат какво значи непослушание към урока, който е предал Учителят на ученика, защото този урок към одного на Изгрева бе урок към всички.

Накрая се стигна до там, че някои братя и сестри в почтена възраст останали без препитание и парични средства. Някои дочакаха до онази пределна възраст, към която държавата отпускаше социална пенсия на бедните и изоставените от обществото свои граждани. Доживяхме да видим и това, което бе плесница за всички, които слушаха Словото на Учителя, но не изпълняваха онова, което Той говореше като правила и задачи на ученика. Първото задължение на ученика бе да изкара с честен труд прехраната си. И със своят труд да бъде полезен на обществото, в което живее. А чрез живота си да прилага Учението на Учителя.

30. ПЕСЕНТА "МИРЪТ ИДЕ"

Домът, в който живееше Учителят беше приветлив - на етаж и половина, на ул. "Опълченска" 66. В горният етаж беше стаята Му, приемната Му и стаята на стопанката на дома. Това бе Гина Гумнерова. Една мила възрастна сестра с побелели коси, която цял ден посрещаше и изпращаше гости, посетители на Учителя. В онези години аз отидох при Учителя и Той нареди при нея да ношувам. В сутерена имаше кухня и една малка трапезария, в която обядваха всеки ден около 20 души. Това беше през есента на 1922 година и за мен всичко това ми беше много интересно и затова се превръщах в зрение и в слух. По време на обяд и на закуска имаше разговори, имах лични срещи с Учителя. А колко са ме възнували песните. Тук се пееха едва ли не по всяко време, защото тъкмо тогава Учителят даде последователно десетина от първите малки песни, които Той нарече окултни упражнения. Лекциите Му в Общия Окултен клас бяха все върху окултната музика. И с какво увлечение и радост се посрещаше всяка Негова песен. На събора в Търново 1922 г. аз за пръв път чух тези песни. А сега за втори път влезнах в техния свят.

Беше месец юли 1934 г. Бяхме повикани няколко млади сестри в старото жилище на Учителя на "Опълченска" 66 да почистим и подредим стаите и вещите Му. Той също слезе от Изгрева и дойде в стария дом, където живееше до 1926 г. Но през целия ден Учителят остана седнал в едно плетено кресло мълчалив, неразговорлив, затворен, зает, нито пък дори по време на обед проговори. На лицето Му се четеше голяма замисленост и някаква скръб. И защото в такъв момент именно към 5 ч. след обяд без предисловие Той ме запита: "Може ли сестрата на напише думи за песента "Мирът иде"?"

Получих впечатление, по-скоро догадка, че Учителят през този ден е бил зает със заплетени въпроси от общочовешки характер. По-късно си обясних, че Той е виждал през какви страдания и перипетии ще преминат народите докато се постигне мир на земята, навярно затова е бил скръбен през този ден. Това е мое предположение. А е пожелал дълго време преди това, като пеем песента да държим мисълта си за идването на мира като го привлечем по-скоро. И сега когато пиша още няма мир. Но мъдреците, Учителите изобщо работят с големи мерки, с дълги периоди от време. За тях годините са мигове. И когато отнасят някои идеи и постижения към вечността правят това спокойно, хладнокръвно, защото познават законите на живота, защото живеят извън времето и пространството.

След като аз дадох съгласието си да напиша текст на Неговата музикална тема "Мирът иде" аз се залових с усърдие. Не беше съвсем лека работа. От една страна исках с нещо да зарадвам Учителя, а от друга виждах в това все пак едно признание на известни мои литературни способности. Значи Учителят ми възлагаше работа съобразно с моите възможности. Имаше по-рано случаи, когато след някоя психическа депресия Той изведнъж да ме насърчи да пиша поезия. Недоумението ми беше нескривано, защото съвсем не ми е било тогава до поезия, за която мислех, че само при разположение се пише. Все пак аз слушах съвета Му, пишех и при скръб, и при радост и не един път бях Му чела мои стихове и имам Неговата преценка. Сега случаят съвсем не бе такъв. Аз отначало се зарадвах като си помислих, че Учителят отдава заслуженото на моите поетически способности. Захванах се да го пиша този текст, но се явиха изведнъж у мен много вътрешни противоречия и около мен външни затруднения. Разбрах, че е много трудно да се напише тест по мелодия на Учителя. Трябваше да се внимава, къде трябва да се слага силна и къде слаба сричка. А има и още други правила за вокалното им изпълнение. Написах думите, но много трудно. Занасям го на Учителя, Той ги преглежда. Аз Му казвам: "Учителю, много трудно го написах". А Той: "Е, мирът иде, но трудно ще дойде. Затова ние го търсим и го викаме с мелодия. Мирът по друг начин не може да дойде, освен чрез песента". По-късно научих от възрастните приятели, че когато на времето през времето и към края на Европейската война, за да свърши войната и за да дойде мирът, Учителят една вечер изсвирва тази мелодия наречена "Мирът идва". На следващия ден мирът дошъл, войната приключена и народите освободени от нея.

Всички знаеха, че Учителят ми даде да напиша текста и одобри думите. А когато преиздаваха песните на Учителя, след заминаването Му, Борис Николов не пожела да сложи този мой тест одобрен лично от Учителя в присъствие на много приятели. За мен това беше възмутително. Как може един ученик на Учителя да не изпълни Волята Му? Това не мога да го разбера и досега. Или ученикът не е ученик или Учителят не е Учител. И понеже Учителят за мене е Всемировият Учител, то следва, че ученикът не е ученик. Аз смятам, че тази грешка трябва да се поправи и тази неправда към мен да се премахне. Търси се ученикът, който да стори това.

Когато Учителят възложи на мен да напиша текста на мелодията "Мирът иде", то отначало аз се смутих и попитах: "За мен ли е тази работа? Ще се справя ли?" Но щом Учителят ми каза да го направя и ми даде тази задача, това означаваше, че Той разчита на мен и че аз мога да я реша. По-късно в Мърчаево 1944 г. Учителят даде задача на оперната певица Лиляна Табакова да вземе моя текст и съобразно вокалното изкуство и теория да вмести моя текст към нотния запис на мелодията. Аз не се сърдих за това,

защото аз бях поетеса, но не и певица. Освен това Учителят беше дал тази задача на нея, като предварително ме попита дали можем с моя текст да скроим нова рокля на "Мирът иде", така както заслужава песента и времето, в което живеем, защото войната бушуваше, а по фронтовете умираха милиони хора, а мирът го нямаше. След като се скрои и се уши нова дреха с моите думи на песента "Мирът иде" и след като тя се изпя от певицата Лиляна Табакова в Мърчаево, трябваше да минат девет месеца, за да може да се роди мирът. Учителят си замина на 27 декември 1944 г., а мирът бе подписан на 9 май 1945 г. с капитулацията на Германия. Мирът дойде. Остана песента. Търси се онзи, който да я публикува и онази певица, която да я изпее и пее в бъдеще.

Бележка на редактора: Песента „Мирът иде“ с текста бе публикувана в „Изгревът“, том I, стр. 681-682

31. ДЕСЕТ ТЕКСТА ЗА ДЕСЕТ ПЕСНИ ОТ УЧИТЕЛЯ

В Школата на Учителя всеки един ученик трябваше да изучава музиката и да свири на някакъв инструмент. В зависимост от материалните възможности всеки се стараше да свири. Обикновено цигулките преобладаваха, понеже и Учителят свиреше на този инструмент.

Аз също отидох да го питам с какъв инструмент да се захвана. Той ме загледа. Аз също се огледах. Имах хубави, дълги пръсти. Бях музикална. Всяка една учителка тогава трябваше да пее хубаво, да учи децата по пеене на песни, защото сами си водеха тези часове по пеене. Аз тогава свирех на китара. Той каза: "Тези пръсти трябва да свирят музика". И нищо повече не спомена дали трябва да сменя китарата с друг инструмент. И така аз си останах с китарата и в часовете по пеене в училището и като ученик на Школата. А като такъв Учителят ми даде за задача да напиша текста на много негови песни. Той оцени моята музикалност и моята поетична дарба. Оцени я Той, но не и другите около Него и около мене.

Песента "Ходи, ходи" е дадена от Учителя на 23.IV.1924 г. на Общият окултен клас, III. година на стр. 26 от томчето. Имаше само един куплет. Аз добавих още два куплета и ги дадох на Учителя. Той ги одобри. И после отново същите ученици не ги включиха в песнопойката.

Песента "Берхан-Ази". Тази песен бе дадена от Учителя през 1936 г. Това е една източна мелодия без текст. Учителят ме извика и запита: "Може ли да напишете текст на песента "Берхан-Ази"? Съгласих се, но Му казах: "Учителю, аз не зная какво означава заглавието на песента." Учителят си замълча. Не ми каза какво означава това. Вероятно не трябваше да Го питам. После попитах другите братя и сестри какво означава. Едни казаха, че това е песен на блудния син, а други, че това е "пътят на Сина на слънцето". Не можа да се разбере. Но седнах и под звученето на мелодията започнах да пиша текста. Не вървеше текста. Много мъчно вървеше. Но накрая го написах и го занесох на Учителя. Той го одобри. И него текст не го сложиха в песнопойката.

"Марш на светлите сили". Тази песен Учителят я даде през 1936 г. на 27 май. Когато я чух реших по мое усмотрение да напиша тест за нея. Но не я довърших до края. Дано имам сили и вдъхновение да го сторя.

"Малкият планински извор". Когато я чух тази песен, казах си, че трябва да напиша тест. Написах го и се хареса моят тест. Беше написала думи за него и Олга Славчева, но се прие моят текст.

"Мелодия 13". Направи ми силно впечатление и си казах, че тук трябва

ят думи. Написах ги. "Копнеж по Божествения свят". Така го нарекох и се хареса.

"Мехейн". Песен със санскритско съдържание, дадена на 29.I.1941 г. Сложих текст, но Борис Николов също сложил свой текст към нея. Той държеше на своя текст. Ами как иначе. Той беше председател на Братския съвет.

"А, бре, синко". Дадена на 27.XI.1934 г. Брат Филип Стоицев даде хоро-
то изпълнение на тази песен. Аз написах още текст към тази песен.

Общо съм написала десет текста за десет песни на Учителя, но не до-
живях да видя нито един мой текст отпечатан, макар че те бяха написани по
поръчка от Учителя и бяха лично одобрени от Него. А изминаха 35 години от
Неговото заминаване. Вероятно трябва да изминат още толкова, за да се ро-
ди някой, който да публикува тези неща. А до тогава ще седим, ще чакаме,
както тук на земята, така ще чакаме когато си заминем отвъд в Невидимия
свят. Че как иначе? Та тук на Изгрева при Всемировия Учител се намериха
ученици, които се наричаха такива и не изпълниха нищо от онова, което Той
каза. Та какво да кажем сега 35 години от Неговото заминаване? Това са съ-
щите непослушни ученици. Аз бях учителка и онези деца, които не слушаха и
не учеха им се намаляваше поведението и се оставяха да повтарят в същия
клас. Та през тези 35 години на много хора им беше намалено поведението и
много хора останаха да повтарят в същия клас. А докога? Отговорът ще го
дадете вие, следващите поколения. А отговор ще има. Не може да няма. Ще
има!

32. ЛЕКАРСТВО, КОЕТО ДА БЪДЕ ХРАНА

Точно в това село, в което имах карма с населението му, дойдоха и
много неприятности следствие, при което получих невроза, не можех да спя,
бях неспокойна и се задушавах от напрегнатата психическа атмосфера съз-
дала се около мен. Не можех да се храня, храната ми засядаше на гърлото и
падаше като топки камъни в стомаха ми, не можеше да се смели храната и
да премине нататък. Понякога повръщах упорито. Бях обезпокоена за здра-
вето си. В една от предстоящите учителски ваканции аз отидох при Учителя и
Му обясних всичко. Той ми даде съвет. Препоръча ми сутрин да изпивам на
гладно една топла чаша вода и като се минат 10-15 минути да изпия една-две
супени лъжици зехтин. Записах си указанията. Накрая Той завърши с
думите: "Храна, която не лекува и лекарство, което не храни, не е за
препоръчване".

Отидох си на село. Започнах да изпълнявам съветите. Стомахът ми се
отпусна и можех да поемам течности и по малко храна. След една-две седми-
ци храносмилането ми се оправи. Възвърнах жизнеността си и възстанових
здравето си. Иначе щях да си замина млада и зелена като едно и две, както
казваха учениците тогава. Колежките с внимание ме наблюдаваха, как мо-
жах сама да се справя със здравето си. Те не знаеха нищо за Учителя, макар
че виждаха, че съм вегетарианка и че чета дъновистки книги. Това за тях бе
достатъчно да си създадат негативно отношение към мен. Но въпреки всичко
аз нали оздравях и досега съм жива. Това малко ли е? Моля ви се, това дори
е много.

33. УПЛЕТЕНА КАТО ПЕТЕЛ В КЪЛЧИЩА

Винаги когато ми се случваше нещо, аз го разглеждах от всички страни, разглеждах нещата всеотстранно дори и когато бях и сама в стаята. Говорех си на глас. Бях така устроена, бях аналитичен тип. Това нещо съм го показвала и пред Учителя при нашите разговори. Обичах да разнищвам нещата докрай. Но като ги разнищвах, разплитах онези конци и връзки чрез които тези неща бяха скрепени и ушити. Но пък се заплитах в освободените конци като петел в кълчища. На село хората садяха гръсници (коноп), порастваше, отскубваха го след това го потапяха в реката, стоеше няколко седмици, изваждаха го, сушаха го и след това го кълцаха в едно устройство така, че стеблата му, наречени пъздерки се трошеха на парченца и оставаше онова лико, което дава кълчищата. От кълчищата тъчеха чували, а бедните хора - ризи, кълчищата се предяха, правеха се върви и най-важното въжета и канапи. Тогава обикновено кокошките се ровеха в пъздерките и най-вече петлите се уплитаха в кълчищата, падаха по гръб, вдигаха краката си и крякаха. Беше много смешно и забавно. Тогава стопанина отиваше при падналия и уплетен петел, повдигаше го, слагаше го между краката си и с двете си ръце го разплита, като бавно и бавно изтегля уплетените кълчища от пръстите на краката му. След това го повдигаше, хвърляше го във въздуха, петелът хвърчи, приземява се, започва да подскача и да кукурига. Ето, това означава уплел се като петел в кълчища

Отивам при Учителя и подробно разглеждам една така разплетена от мене бърканица между нас и показвам как съм се уплела и че не мога да се справя с последиците, защото имам силно главоболие, болки в очите и съм влезла в депресия. Учителят ми каза: "Няма да задържаш в съзнанието си негативните страни на живота. Ще се чистиш! Ще се освобождаваш сама! Нали знаеш как се разплита уплетен петел в кълчища?" Учителят се усмихна. "Да, ама трябва някой да ме вдигне във въздуха и да ме освободи от кълчищата, с които съм се уплела". "Аз това и правя, освобождавам те, но ти казвам, да не ходиш в пъздерките и да ровиш с краката си кълчищата, за да не се уплетеш отново". Аз Му целунах ръка и си тръгнах за село. Когато пристигнах там аз бях оздравяла. Учителят беше ме разплел и премахнал кълчищата от уплетените ми крака, т.е. беше изчистил съзнанието ми с онова отрицание, което го бе задръстило. Понякога отново забравях за случая и се връщах към моята стара привичка, да разнищвам случки, събития и факти. И като ме тресне отново по главата онова ми ти главоболие, то веднага се сещам за петела уплетен в кълчища. И тогава викам: "Учителю, отново се уплетох в кълчищата! Помогни ми да се освободя. Обещавам повече да не влизам там." Учителят отново ме освобождава, но пусти стари привички понякога отново ме вкарват в кълчищата, за да ровя онова, което не трябва да върша и да търся онова, което не се търси, защото го няма.

34. ЦЕНАТА НА ЕДНА ОПИТНОСТ

Имах неблагоприятното да създам една сърдечна връзка с едного. Имах неразумността чрез нея да си създам много неприятности, да изразходвам много психическа енергия, която пръснах на вятъра, което ми отне много време. А изгубих още по-ценно време докато се справя с правилното развързване от тази сърдечна връзка. По обикновеному ще кажа, че това бе

една любовна история. Ще да кажете как е възможно и как е станало това? Шом е станало, значи може. След това стократно съжалявах, че се бях хванала на това хоро. Няма как, хванеш ли се, трябва да го изиграеш по всички правила. На село е така. Хване ли се някой на хорото, което като се извие на мегдана, никой не те пуска, защото всички се държат за коланите, един за друг, вплели са ръце, кръстосали ръце, тропат и играят по свирката на гайдата. Ако някой реши да се пусне, ще разкъса хорото, затова никой не го пуска. Ако си пуснеш и двете ръце, ония двамата от двете ти страни, един от ляво, друг от дясно те държат за колана и не те пускат. Отстъпване няма. Значи изиграваш хорото си до края. Изиграх си хорото, накрая ме пуснаха и аз се освободих от тази сърдечна връзка.

Мина не мина време, зададе се на пътя ми друга такава връзка. Да, ама аз не искам вече да се хващам на това хоро, защото вече знам този урок. Дърпах се, дърпах се и накрая се насадах сама да мътя пачи яйца. При патките е така. Като ги сложат върху полога да мътят яйцата, то ако тя стане и напусне полога да търси храна и вода или да се поразходи, то яйцата изстиват, накрая стават запъртъци и не се излюпват патенца от изстиналите яйца. Затова патката седи на полога, не го напуска докато не дойде мъжкарят, т.е. патока да я смени и той ляга на полога вместо нея. Така той я сменя и те се редуват. При кокошката това не е така и при кокошите яйца - тя става, разхожда се и после пак се връща. Та тук сама се бях насадила на пачи яйца, а мъжкарят го нямаше да ме смени и чак като се излюпиха яйцата, които мътех, ме освободиха. Та пачите яйца бяха моите неосъществени желания. Та ние бяхме в младостта си. Всичко вреше и кипеше у нас. Защо разказвам тези приказки. Та аз бях учителка на село и живеях между този народ и се ползвах от неговия бит.

Накрая отивам при Учителя и Му разказвам всичко. Той ме изслушва внимателно след като дълго и подробно разказах тези два случая - за хорото и пачите яйца. Каза накрая: "Аз знаех, че така ще стане!" "Но защо не ме предупредихте, Учителю? Как може така да знаете и да мълчите и по този начин една ваша ученичка да се мъчи на село, да играе хоро дето не знае как се играе и да мъти яйца когато не знае, че са били пачи яйца?" "Ако бях сторил това, което искаш сега щях да те лиша от една опитност. А опитността понякога е по-ценна от страданията, които човек преминава." Аз останах с отворена уста. Ахнах от почуда. Промълвих: "Ах, Учителю..." останах си с отворената уста и с това прехласване от този неочакван обрат, който никога не очаквах. Това оцених много по-късно.

35 КОИ СА ГЕРОИТЕ?

Животът ми на село бе доста труден, наситен с напрежение, невероятни сблъсъци между личности, с които работех като учителка. Получавах удари от всички страни и понякога ми смачкваха фасона. Така през една училищна ваканция аз със смачкан фасон, с кълмнал нос и посърнала се движех по Изгрева. Бях унила, с понижено самочувствие и смятах, че в този живот не мога да постигна нищо, ама съвсем нищо. Вървя и си мисля - ето тук съм в Школата на Учителя, но какво ли научих и какво ли приложих? Точно по това време Учителят ме среща, слага ръка на рамото ми и аз се стресвам от моя размисъл и чувам думите Му: "Герой сте вие!" Аз трепнах и само чух, че гласът ми изрече: "Учителю, такива ли са Вашите герои?" И посочих себе си в това унило състояние, в което бях. Той отново се усмихна. "Герои сте вие, но не го знаете" и си отмина. Стоя аз и се чудя, па се питам: що за герой съм

аз? Кой е героя и кой го определя? Кой му окачва венци на врата, кой го кичи с ордени и медали? И за какво и какво е геройството му? В мен долетя един отговор: „Геройството е, че той е отстоял“. Минаха години и видях, че е геройство да живееш на земята и още по-голямо геройство е, че живяхме на Изгрева при най-неблагоприятните условия и при тези условия успяхме да бъдем част от аудиторията на Учителя пред която Той даде Словото си. Ако не бяхме отстояли на Изгрева, нямаше да има и Школа, и нямаше кому да даде Словото си. Значи в това можахме да отстоим. И в друго успяхме, че се запазихме живи. И най-важното, което успяхме е да съхраним Словото Му и да го предадем на следващото поколение. Ето, това бе геройството според Учителя.

36. КОШНИЦАТА

Имахме лозе на Изгрева в градината. Заловиха един човек, който беше влязъл в градината и береше чуждо грозде. Хванаха крадеца. Дядо Ради го завежда при Учителя и казва: "Крадец на грозде!" Учителят го поглежда и нарежда на дядо Ради: "Вземете една кошница, напълнете я с грозде и я донесете тук!" Онзи през това време стои при Учителя и мълчи. Донесоха я. После Учителят я вдига и му я подава: "Вземи я и като искаш грозде пак дойди тук, но няма да крадеш!" Онзи взе кошницата, поглежда ни смутено, тръгна си, отдалечи се от нас на 30 м и побягна. Като се отдалечи на 50-60 метра и ни гледа дълго, дълго. После вдигна дясната си ръка до главата си и започна да я върти и с този жест да покаже, че ние всички сме откачени и ненормални. Втори път не дойде. Смятахме, че ще дойде на беседа като донесе поне кошницата. И там не дойде. Отнесе и задигна хубавата кошница. Дядо Ради много съжаляваше за голямата кошница уплетена с лозови пръчки. Да се уплете такава кошница трябваша не само лозови пръчки, но и голям майсторлък. Обикновено те ги използваха за носене на грозде от лозята, като предварително постилаха лозова шума и после редяха големите гроздове. Дядо Ради много съжаляваше за тази кошница, но изтърпя и отиде да сподели с Учителя: "Учителю, не ме е яд, че онзи краде гроздето, не ме е яд, че Му дадохте пълна кошница с грозде, но ми е жал за кошницата дето я задигна". Учителят го потупа по рамото: "И на него му хареса кошницата, затова не идва втори път". Хайде де, вие сега ще ми говорите, че българите се изтрепали да идват при Учителя. Моля ви се, те една празна кошница не върнаха. Ако бяха я върнали поне можеше да им шукне в главата някоя мисъл, че от кумова срама да влезнат в салона и да чуят някоя беседа. И така кошницата не върнаха и в салона не влязоха.

37. ПОЧЕРПУШКА С ЕДИН ЛОКУМ

Настаних се като учителка в едно шопско село. Направи ми впечатление, че момчетата в това село много се биеха помежду си и дори стигаха до ожесточение. Едва ги разтърдвах с окървавените им носове и оцапани с кръв лица. Това се повтаряше много често в моя клас. Другите учители при такива случаи се справяха по друг начин като изгонваха от клас биешите се. Понякога ги налагаха с пръчки по ръцете и така се справяха с немирниците и побойниците. Но аз не исках по този начин. Исках да приложа закона на Любовта, нали това четях от Словото на Учителя. Исках, но не знаех как, защото няхах метод. Не можех нищо да сторя. Отивам и питам

Учителя какво да правя при такива случаи. "Вземете двете биещи се деца и ги заведете в учителската стая и им дайте по един локум и на двамата." "Ами, Учителю, всички учители ще ми се смеят за почерпущката с локум. Ще си кажат, че вместо да ги накажа, аз ги черпя с локум. Голяма подигравка ще падне върху моята глава." Така умувах пред Учителя на глас, а Той мълчи и нищо не казва. Отидох си на село. Момчетата пак се сбиха. Но аз вместо да купя локум и да послушам Учителя и да ги черпя след побоищата, оставих нещата да си вървят по старому. Беше ме срам от учениците и страх от учителите, какво биха си помислили за мен. Те се биеха, аз мълчах и само ги разтърдвах. Другите учители ги наказваха строго с пръчките и това плашеше децата от наказание и не се биеха в училище. Но се биеха навън, на улицата. Те направиха своят опит и имаха някакъв резултат и побоищата спряха в училището. Аз не направих своят опит, макар че отидох специално от село до Изгрева да питам Учителя как да се справя с тези побоища. Той ми даде метода, но аз Му възразих. И това ме спря. След това много пъти съжалявах, че не Го послушах и не направих своят опит и не приложих Неговия метод с почерпущката с локума. Непослушание и вироглавство от моя страна. Нали така бях устроена да умувам, да възразявам, да изнасям свои доводи, като че ли те имаха някакво значение пред думите на Учителя. Но такава бях в плът и кръв и в грях ме бе заченала майка ми по земята българска. Разбира се, това днес е моето оправдание пред вас. Но вината ми пред Учителя не може да се отмени с такива човешки оправдания.

38. СПОЛУЧЛИВИЯТ ОПИТ

Беше месец юли, ученическата ваканция беше започнала отдавна и аз като учителка бях свободна и пристигнах на Изгрева. На една беседа Учителят спомена за едно лечение за онези, които страдат от гръдна болест. А тогава вилнееше охтиката или туберкулозата на белия дроб. Много млади братя си заминаха от тази болест, макар че бяха ученици от Школата. Учителят ни каза рецептата. Да вземем няколко глави чеснов лук, да обелим скилидките, да ги смачкаме на каша в чиния и да ги смесим със зехтин и малко оцет. Ето, това е лечение за хора, които страдат от гръдни болести. До мен бе седнал един гърбав брат Руси, който кашляше непрекъснато. И като чух беседата си казах в себе си, че ще направя тази рецепта на Руси. След беседата отидох при Учителя и Му казах за намерението си. Той ме огледа внимателно и рече: "Добре, направи го!" На следващия ден сутринта станах рано и го занесох. Приблжих се до барачката му и там научих, че той вече е бил умрял преди няколко часа. Така че той си замина от този свят без да може да вкуси от лекарството, което направих по рецептата на Учителя. Оставих чинийката до леглото му и отидох при Учителя. Той знаеше от вчера, че Руси ще си замине, но беше оставил да се реализира подтика, който изникна в мен. Та аз го направих този чесън на каша и го залях със зехтин и оцет, но нямаше вече кой да го вкуси. Руси си бе заминал. Тялото му бе оставено на леглото му и приятелите отиваха и се прощаваха с него. Споделих с Учителя огорчението си. Каза ми: "Нали направихте рецептата и лекарството? Опитът е сполучлив". Остана да умувам какъв бе неговият опит, който бил също така сполучлив. Това остана тайна за мен. След няколко дни Учителят каза: "Не съм срещал човек, който да се радва когато умира". Още една загадка за мен, неразгадаема и досега.

39. МОИТЕ БРАТОВЧЕДИ

Моята къщичка беше построена на Изгрева с помощта на Учителя и аз с нетърпение очаквах ученическите ваканции през зимата, пролетта и лятото, за да влезна в моят истински дом построен по идея на Учителя.

Беше лято. Учителят ми дойде на гости. Той седна на едно плетено кресло обърнато с лице към прозорците. А те бяха широки и отпред се виждаха разцъфналите цветя и клоните на дръвчетата. Аз съм седнала на столче с гръб към прозореца и с очи вперени към Него. Разговаряме за нещо. По едно време усетих, че някой застана на прозореца, обърнах се и какво да видя. Един брат беше минал покрай прозореца, бе сложил двете си ръце на прозореца, залепил си лицето на стъклата и през тях наблюдаваше да види кой се намира в моята стая и да провери какво се върши вътре. Аз се възмутих много и реших да му скарам, че не е прилично да се гледа в чужда стая без покана и без разрешение. Учителят ми направи знак да не се обръщам отново и каза: "Това са твоите братовчеди!" Аз спрях да се ядосвам. Щом този на прозореца е един от моите братовчеди, значи аз съм същата като тях и постъпвам по същия начин при други подобни случаи. В ушите ми звучаха от далечината следните думи: "Ако са твои братовчеди, дали в бъдеще те ще дойдат в Школата и дали тогава и теб ще има, за да се обърнете изцяло към Словото?" Това бе наистина големия въпрос към моите братовчеди в Школата. Вместо да отиде да чете, да се учи, образова и прилага, дошъл скришом да наднича в чуждия прозорец. Това и в света, долу в града не се прави. А камо ли да е допустимо в една Окултна Школа. Ето такива бяха моите братовчеди събрани от цяла България на Изгрева, като тук трябваше да се наричаме братя и сестри. Оказа се, че сме само едни обикновени братовчеди.

40. ЗАКОНИТЕ НА ОКРЪЖНОСТТА И ПЕРГЕЛА

Един приятел имаше физическо страдание. Беше заболял от туберкулоза и не можеше да се справи с болестта си. Тогава тя бе бич Божий за младите и много младежи си заминаха от нея макар че посещаваха Школата на Учителя. Този брат имаше и други свои вътрешни нерешени проблеми. Той пресрещна Учителя и започна да говори с Него вероятно търсейки помощ и разрешение на проблемите си. Учителят тръгна с него, отидоха в салона при черната дъска, където на дъската имаше един описан кръг с тебешир останал неизтрит от предишната лекция. Нещо написано от Учителя не се изтриваше, а се изчакваше чак до следващата лекция и тогава с гъбата се заличаваше. Учителят взе пергела с тебешира, заби острието в центъра на кръга и повтори същия кръг на дъската, след което подаде пергела на приятеля и каза: "На, вземи го!" Той го взе. В момента затвори очи и дълбоко въздъхна. Изведнъж почувствува известно подобрение на душевното си състояние. Засмя се, зарадва се и заскача като малко дете на едно място. Учителят се усмихна: "Проучете законите, по които се описва кръга". Приятелят мига, примигва и нищо не разбира. А ние отстрани гледаме и се чудим. Учителят продължи: "Пергелът се забжда в дъската в един център с едното си рамо, а с другото рамо се описва окръжността. Така е и при човека. Първо трябва да намериш центъра в себе си и да направиш връзката си с Бога, а чрез човешкия си живот в изпълнение волята на Бога ще извървиш пътя си по законите на окръжността без да се отдалечаваш от Бога".

Ние слушаме и се чудим как така стана, че една обикновена окръжност може да ни покаже един окултен закон от Словото на Учителя за връзката на ученика с Бога и как тя трябва да се съхранява, пази и накрая да се осъществи в един човешки живот. Моля ви се, та това е знание за цялата вечност, през което човек ще пребивава на земята.

41. ШЕПА БОНБОНИ

Бяхме се събрали около Учителя десетина сестри. Учителят разговаряше с нас на общи теми. По едно време ни огледа и каза: "Та вие сте се събрали толкова много, че ще ми помогнете да изядем едни бонбони". Отиде и се върна с един плик бонбони. С едната си ръка държи отдолу плика, а с другата бърка в него и изважда само по един бонбон и ни черпи подред както сме застанали. Дойде до стенографката Савка Керемидчиева и като бръкна в плика и извади шепата си пълна с бонбони. Тя си подаде двете ръце в шепата и Учителят изсипа в тях бонбоните. Леко, с крайчеца на околото ни поглеждаше останалите как ще реагират и дали ще проявят ревност поради явното предпочитание на Учителя към Савка. Беше изпит за всички ни и едновременно изпитание за Савка. Аз видях всичко това и се усмихнах лекичко поради необикновения контраст. Къде е една бонбона на ученик, къде са шепата бонбони на друг ученик. Но другите не се усмихнаха, вероятно ревността у тях заработи. А как си разреши задачата Савка с тази шепата бонбони, аз не мога да кажа. Но видях нещо друго и то само след няколко дни, което ме накара да се замисля. Виждам Учителят застанал пред Савка и й се караше много строго за някаква нейна погрешка. Тогава разбрах, че тя не беше си разрешила задачата с шепата бонбони. Има един окултен закон, според който щом небето ти дава много преизобилно, то и много ще изисква от теб. Значи тука имаше нарушение на закона. Савка стоеше, а Учителят я гълчеше. На другия ден аз срещам Учителя и Му казвам: "Учителю, за мен е напълно достатъчно, че мога да изям дори и един бонбон даден от Вас". Той се усмихна: "Законът за Божието изобилие е много строг и възискателен. Ако изобилието се изсипва чрез теб и ти го спреш у теб, то ще те разруши. Но ако го пуснеш да изтече от теб към останалите, ти ще получиш Божието благословение, че си бил проводник, чрез което се е изпълнила Волята Божия". Всички минавахме през такива задачи ежедневно и ежечасно. Това бе Школа.

42. ЩО ЗА ЛОГИКА?

Трябваше да премина през страдания. Счулах си крака и лежах в травматологията на "Пирогов", изписаха ме и ето ме отново в моята къщичка. Но вече съм с патерици, трудно се обслужвам, а и вече съм на години, над 75. Трябва да ми прислужва някой. Това прави Илия Узунов, който заема другата половина на къщата, онези помещения, които на времето бяха определени за братски помещения. Ето, един ден идва една сестра и казва: "Сестра Стоянке, позволи ми да ти измета стаята, къщата и да ти почистя онова, което искаш, но не можеш с тези патерици". Аз се съгласих. Седя на стола с гипсиран крак, наблюдавам я и давам своите нареждания. А тя изпълнява. Аз иначе съм много възискателна към другите. Всички знаят това и затова няма много желаещи да ми помагат в тази моя беда. Не че не искат да ми помогнат, но не могат да ме изтърпят с моите забележки. Те това знаят

отлично, че моите забележки с тона, с които ги изказвам, са направо заповеди. Същото го зная и аз. А сестрата измете, изчисти, изми прозорците и си отиде. Благодарих ѝ. На следващия ден ми съобщи, че сестрата си заминала внезапно от този свят и след два дни ще бъде погребението ѝ. Седя и се чудя. Ето, аз седя на този стол и се мъча. На мен не ми се заминава още, искам да живея. А виж сестрата как си замина неочаквано. Дойде, помогна ми предния ден, тръгна си, хвана влака и си замина за невидимия свят. Да се чудиш и да се маеш що за логика е това. Няма логика тук, а закони, които ние не познаваме. В бъдеще трябва да ги проучаваме единствено чрез Словото на Учителя.

43. КАКВА Е ТАЗИ ЛОГИКА?

Бяхме се прехвърлили от Изгрева вече от няколко години в един жилищен блок на комплекс "Червена звезда" до Диана бад. Стаята ми е слънчева, имам топла вода, имам парно, кухня и всички удобства. Вече съм захвърлила патериците и мога да се движа като си подпомагам с един бастун. Обикновено сядам на моя стол до прозореца и цял ден разговарям с едно врабче, което идва и се качва на един близък клон. Аз живея на първия етаж. Още не мога да свикна с раздялата с моята къщичка на Изгрева. Ежедневието ми преминава в разходки с бастуна по лъскавия паркет в апартамента. Понякога излизам и се разхождам по съседните поляни.

Веднъж идва една сестра да ме навести, понеже няколко от тях ми помагала при покупките на хранителни продукти от магазина. Аз съм полегнала в леглото, а тя стои до вратата. Започна да ми разказва нещо, което бе чула като новина от братските проблеми на Изгрева. Той, Изгрева, сега го нямаше, беше разрушен. Ние всички бяхме разквартирувани в различни жилищни блокове. Но братските проблеми, които ежедневно се коментираха, оставаха неразрешени. И точно тя това ми разказа за някаква си случка, която станала с едни какви си последствия. Аз я прекъснах: "Това, което казваш не е вярно!" А тя настойчиво от вратата говори с висок глас: "Вярно е, аз съм очевидка!" Аз се ядосвам, сядам на леглото, спускам краката си на паркета, ставам, правя стъпка и с жест отрязвам въздуха и викам: "Лъжеш, това не е вярно!" И в момента в края на моят жест аз залитнах, паднах на паркета на един метър от кревата си и си счупих за втори път крака. Тя се приближи към мене и ми крещи: "Видя ли, убеди ли се, че аз не лъжа и казвам истината? А лъжата изречена от теб ти строши отново крака. Ненаучена от този свят няма да си тръгнеш!" После тя извика "Бърза помощ", натовариха ме на линейка и отново пролежах няколко месеца в "Пирогов". Бяха пробили с гвоздей петата ми и на една тел, окачена на една макара с провесена тежест ми изпъваха крака. Мъчение, като при инквизиция. Мъча се, боли ме и страдам. Как може така? На метър от кревата си да падна и да счупя кракът си. Какви ли бяха тия мои астрологически аспекти! Или може би тя беше пощаджийката, която дойде и ми донесе полица за изплащане на мои предишни дългове, или пък ми връчи повиквателна заповед за мобилизация за Невидимия свят. Лежа и се чудя. Полица ли е или мобилизационно за приготвяне за заминаване? И това ли трябва да се случи на човек, който чете Словото и има смелостта да каже, че е ученик в Школата на Учителя?

44. ФИНАЛЪТ НА ЕДИН ЖИВОТ

Спомням си, че Илия Узунов с когото съжителствувахме под един покрив, трябваше да премине през операция в урологията. Имаше аденом на протатата. Тя затрудняваше уринирането му и пикочния мехур му се надуваше като балон. Що болки, що страдания. Обикновено мъжете преминаваха през тази операция за премахване на аденома и след това се възстановяваха. Аз бях при голямо напрежение. Извиках един брат лекар, за да ми помага. Той дойде и заедно с него тръгнахме към болницата. Него ден трябваше да бъде операцията. Аз съм напрегната, уплашена и не знам дали Илия ще прескочи тази операция, защото той не е млад, а към 75 години. Братчето, което беше лекар ме наблюдава и ме успокоява така: "Чудя се, защото си толкова напалшена. Ако има дни, ще живее. Ако няма, ще си замине". Отвърщам му: "Трябва да живее, аз го искам това." "Ти го искаш, но друг управлява живота." "Да, съгласна съм с теб, но аз искам да живее, защото той трябва да ме гледа на финала на моя земен живот. Той е определен от Учителя, той да ме гледа накрая." Бях принудена да му кажа истината. Илия се оперира, прескочи операцията, оправя се и заживя нормално за неговата възраст. След няколко години, и то след второто ми счупване на крака, брат-лекар ме навестява и вижда как брат Илия се грижи за мен. А аз съм вече на леглото неподвижна. Не мога да се обслужвам, но акъла ми е на мястото и езикът ми е също на мястото и той работи ли, работи. Така аз правя редовните забележки на Илия. Но братчето ме гледа и казва: "Твоите молитви се сбъднаха. Брат Илия сега те гледа на финала и ти след малко ще пресечеш лентата и ще ти окачим лавров венец като победител". А аз питам: "Как така на финала? Та ние продължаваме живота си отвъд! Учителят отдавна ми е купил билет още приживе и ми каза да не се боя, защото ще дойдат и ще ме преведат отвъд". Братът се залива от смях. "Сестра Стоянке, остави си билета на брат Илия, защото така и така Учителят е обещал и ти ще минеш гратис." "Не мога да сторя това. Ами ако охраната и стражата се е сменила от времето на Учителя и сега е друга? В никакъв случай няма да ме пуснат гратис. И вземат, че ме върнат обратно. Ще си пътувам с билета от Учителя." Братът вече не се смее. И брат Илия не се смее. Смахът е вече до бариерата. Отвъд вече няма смях, защото не се знае кой те чака там, приятел или разбойник! Ако е приятел ще те преведе отвъд, ако е разбойник ще те обере и всичко, което съм спечелила от времето на Школата ще ми задигне, затова ще си пътувам с билета от Учителя.

Ето ви едно философско разглеждане на един земен финал. А за идването на края на века Учителят ни даде една формула. Ето я:

Формула

Когато земята почне да се тресе, кажете си тая формула:

"Всичко, което е добро, мога да приема;

Всичко, което е добро, мога да приложа.

Когато искам да направя някакво добро, няма сила, която може да ми противодействува.

Всичко мога да направя чрез живия Господ на Любовта, Който всичко е създал в света."

Нека тази мисъл остане във вас при всички условия в живота ви, без да се страхувате.

45. ТИКВИТЕ НА ПЛЕТА

В младите си години по едно време се завъртяха около мене разни мисли и желания да се омъжвам, да създавам семейство и да раждам деца. Мога да ви уверя, че аз не бях мома за подминаване, нито за отхвърляне. Ако ме подминеш пише ти се лошо. Ако ме подхвърлиш, пише ти се още по-лошо. То така хем ми се иска да се омъжа, хем не ми стиска, както казват селяните от моето село където учителствувах. Тази поговорка я проверих на практика. Искане ми се да се омъжа, но нещо ме тласка ту от един кандидат за жених и ту ме препраща на друг. А на тези женихи все нещо им липсваше и все нещо не им достигаше, за да затворя очи и да се реша. Все нещо малко не достигаше. Ама то в малкото е най-сладко. Накрая отидох при Учителя и Му разказах всичко, че искам да се омъжа, че ми харесват няколко кандидати, но че всеки един от тях ме плаши. Плашат ме поотделно, плашат ме и общо и тримата. Учителят ме погледна внимателно и рече: "Има си причина за това!" "Но каква е причината?" "Ти духаш тиквите на плета", завършва Учителя. Боже Господи, от къде на къде дойде тази поговорка в устата на Учителя? Заше метена аз си тръгвам от Него. Стигам в къщичката си, лягам на кревата, забивам поглед към тавана и след малко с поглед тръгвам да търся къде са тези тикви на плета. И така полека-лека тръгнах, че се запътих до моето детство. У дома на село имахме дълъг плет и майка ми пролетно време посаждаше тиквени семки покрай плета. Те поникваха, след това простираха ластуни по плета, цъфтяха и след време виждахме как провисваха наедрелите тикви. Есента ги обираха и след това майка ми нарязваше някоя тиква, поставяше я в тепсия, пяха я във фурната, тя се изпичаше, вадеше я и ние, децата скачахме от нетърпение, а майка ни възпираше: "Тиквата е топла. Внимавайте да не се опарите!" Тогава тя ни даваше по едно парче и ни караше да ги духаме преди да ги захапем. Някога гълтахме топло парче, то ни изгаряше, плачехме, но следващия път при следващата опечена тиква ние знаехме, че те парят и затова духахме ли духахме. Значи печена тиква се духа преди да се яде. Ами сега, това дете Учителят ми спомена, че аз духам тиквите още когато са на плета? Бях някога изгорена от ядене на топли тикви и сега ги духам още като ги видя, че са провиснали на плета. Тогава каква женитба аз искам, когато духам тиквите още на зелено? Тогава разбрах, защо на моите кандидати все нещо им липсваше и все нещо им недостигаше, за да стана истинска невеста. Разминах се с невестата и си останах като Стоянка.

46. ОТХВЪРЛЕНИЙТ ЖЕНИХ

Бяхме млади, жизнерадостни, всички хубави и живота искаше от нас своето си. И светът искаше от нас своето си. Понеже нищо човешко не ни бе чуждо, аз се влюбих в одного брата на Изгрева и той се влюби още повече от мен в моята особа. Той ми предложи брак. Но този въпрос не можех да го разреша. Нали имах опитност с онези тикви на плета, които ги духам докато са зелени и са още на плета. Накрая реших да отида при Учителя и да го питам какво мисли Той по този въпрос. Аз, както не можех да го реша, така и не исках сама да го решавам. "Учителю, един брат иска да се ожени за мен. Какво да правя?" Той ме погледна, чу за името на брата и каза бавно, проточено: "Той иска някой да го носи". Не можах отначало да разбера какво значи всичко това. Не попитах за изяснение. Беше ме срам, та аз бях учителка с претенции, а да не разбира учителката онова, което ѝ се говори на чист

български език. Та аз бях литераторка. Представете ли си в какво положение изпаднах! Излизам замислена и се чудя какво да правя. А по самия тон на Учителя разбрах, че той не е за мен. Но ме остави свободна сама да си го решавам въпроса с женитбата. Аз отказах на брата. Обясних му, че Учителят не одобрява нашия брак и че не сме един за друг. Това го успокои и ние се разделихме миролюбиво. По-късно той се ожени. Минаха няколко години, какво се случи не знам, но научих, че жена му се бе парализирала и той трябваше да я гледа на легло. Като научих това, веднага в съзнанието ми излезна цялата онази случка за онзи, който иска да се ожени за мен, за да го нося на гръб. Да, той искаше някой да го носи и да му решава проблемите. Той бягаше от тях. Но съдбата като видя това го постави на друг изпит. Трябваше да се грижи за парализираната си жена. Ще не ще, грижеше се за нея години наред. Мъчителна и покъртителна картина. Ако бях се омъжила за него, какъв изпит щеше да избере небето и за него, и за мен? Разбрах, че Учителят и този път ми помогна. Но пък и аз имах послушание към тези неща. Казах: "Не!" Рекох и отсякох. Оставих зелените тикви на плета да узреят, други да ги откъснат, други да ги пекат и други да ги ядат. В минал живот бях яла тикви и то не какви да е, а големи, печени и от сладки, по-сладки. А сега в този си живот ги духах още зелени и то по плетищата.

47. СРОДНИ ДУШИ

Много се говореше на Изгрева за сродните души. Учителят беше дал определението за сродните души така: "Онази двойка души, които едновременно са излезнали от Бога, могат да се определят като сродни души и то тогава, когато като двойка се върнат отново към първоизточника на живота". Той беше споделил, че има 12 кардинални прераждания на земята на тези сродни души. Когато някой брат харесваше някоя сестра на Изгрева, се обръщаше към нея: "Сестра, ние сме сродни души излезнали от Битието. Сега ние сме в кардинално прераждане. Хайде да се съвокупим в общия идеал към опознаване на Бога". Какво ще кажете, наистина хубаво звучи, особено за женските уши. Аз бях съгласна с такава постановка, но не бях съгласна с такова тълкувание. Отивам при Учителя недоволен от начина, по който се тълкува: "Учителю, досега аз не разбрах на кого съм сродна душа на Изгрева". Той се усмихна и после натъртено проточи гласът си: "Вие всички ще минете и ще газите през астралната каша като един. Един от вас ще я газите до глезените, други до колената, трети до пояса, четвърти до гушата". Аз съм смутена, уплашена и засрамена. Тръгвам си. Разбрах, че моята сродна душа на Изгрева още я няма. Къде е тя? Горے на небето или долу на земята? По-късно видях около себе си мои близки, познати да газят тази астрална каша, едни до пояса, други до гуша, а някои между тях се и удавиха. Та аз сега още търся сродната си душа и ако е слезнала на земята непременно да дойде да ми се обади. А как ще я позная ли? Е, ще питам разбира се Учителя. Аз съм печена в тия работи. Била съм зелена, че съм узряла, че съм печена и не мога така лесно да се размина със сродната си душа. Непременно ще я намеря ако не е тук на земята, то горе в Невидимия свят.

48. ГЛАДНИТЕ УЧИТЕЛКИ

Един път разбирам, че имам някаква спешна нужда да се срещна с Учителя. Трябва да се реши един много важен въпрос от живота ми и то мно-

го спешно. Това може да го разреши само Учителят. Затова бързешком се запътвам към приемната стая. А там имаше сестри-учителки и всяка една чакаше реда си. Но аз съм се запътила така вихрено, че онези чакащите тутакси ми направиха път, за да мина към вратата. Като че ли някоя невидима ръка ги отмести и те ми направиха път към вратата на Учителя. Разбрах, че Той бе направил това, за да ми помогне, за да не се създадат караници пред Неговата врата. Колкото време беше необходимо аз престоях при Него. Той ми разреши въпроса и аз бях като възродена в едно необикновено, възвишено състояние на духа. Изпитах неописуема радост и бях се качила на небе сътворено от радост и хармония. В такова състояние аз напускам стаята на Учителя и започвам да слизам по завитата дървена стълба. Долу изведнъж онези, които ме бяха пуснали доброволно скочиха и се нахвърлиха върху мен. Започнаха да ме обвиняват във всички сторени грехове на Изгрева, като че ли бяха лично сътворени от мен. Изведнъж паднах от онова небе на блаженство, на което се намирах и се строполих в кратката им от техните хули по мой адрес. Бавно се надигнах и се затътрих към дома. Почувствах се ограбена от тях. Тогава разбрах, че те се бяха нахвърлили върху мен, за да ме оберат и да приберат към себе си онова, което носех в себе си като обитателка на небесния рай. Това го направиха несъзнателно. За вас този факт е може би непознат. Но за тези души, които чакаха Учителя с часове, това не беше случайно. Те бяха ожаднели, те бяха гладни за онази небесна храна, която хранеше душите ни на Изгрева и която небесна манна ние получавахме само когато бивахме в Неговото присъствие чрез Слово и чрез песни. Тогава словесното мякко се вливаше в душите ни и те се хранеха. А когато това по една или друга причина не ставаше, те заставаха пред приемната на Учителя и огладнели чакаха с часове. Аз излезнах от стаята на Учителя в едно такова възвишено състояние на духа и на душата и онези, гладните учителки се нахвърлиха върху мен, ограбиха ме и едва не ме разкъсаха на парчета. Тогава разбрах онзи закон, който веднъж Учителят изрече: "Знайте, че на земята светлината без тъмнината не може да съществува! Тъмнината очертава и дава сенките, които дават контурите и формите на физическия свят. А светлината създава живота на тези форми". Така че аз в своето възвишено състояние на духа бях се докоснала до онази Божествена светлина, която излизаше от Учителя, поех част от нея и слизайки надолу по стъпалата, онези гладните сестри я усетиха, нахвърлиха се върху мен и ме ограбиха. Аз се върнах пребита у дома, но с един научен урок за съществуването на онези духовни закони, които се управляват от светлината и от тъмнината.

49. ЗЪБЪТ НА ФРОНТОВАКА

Един ден се събуждам с болки в зъбите. Отивам на огледалото и какво да видя, едната страна на лицето ми се подула. Ами сега? Що за хубост е това? Аз не мога да се позная. Какво да правя? Известно време се чудя що да сторя. По едно време в главата ми светва една мисъл: "При Учителя". Бързо се обличам и на бегом, за да не ме срещне някой по Изгрева, отивам при Учителя увита в кърпа. Страхувам се от погледите на любопитните. Не желая да обяснявам какво ми се е случило, защото знаех, че ще получа сто-тици съвети от благоразположени братя и сестри. При нас на Изгрева всеки един знаеше по стотина рецепти за по сто болести и можеше на изуст да ги диктува. И горко ти ако попаднеш на такива, няма отърване, хващат те за слушател за часове. Аз съм тръгнала вече по стъпалата на дървената извита стълба, която води до стаята на Учителя. Преди да почукам Той излиза пред

вратата и ме пита: "Какво ви води насам?" "Учителю, вижте ме." Аз се разбулвам, свалям кърпата, а Той ме поглежда, усмихва се и казва: "Е, малко са те разкрасили!" "Ама как така, Учителю, ами то боли, много боли! И може ли така да се живее? Аз съм на Изгрева до Великия Учител и една Негова ученичка се събужда с подута глава. Това на нищо не прилича." Учителят вече става сериозен. "Радвай се, че си се отървала с толкова малко." "Ама така ли смятате Вие?" Той кимва утвърдително с глава. "А сега какво ще правя?" "Ще ходите при зъболекар и той ще ви го извади." "Но зъбът сега много ме боли. А като отида при зъболекар и вземе да го вади ще ме заболи още повече. Една болка се търпи, но две болки едва ли." "Търпи се, търпи се. Все едно, че сте били на фронта и сте ранена." Аз вече изтръпвам. Не съм била на фронта, но като дете и ученичка живеях в онова време когато бяха войните и видях убити, ранени и много разрушения. Знам много добре що е война.

Ставам и си тръгвам. Отидох в града, намерих зъболекар и той ми извади зъба. Веднага се облекчих след това. След три дена отока изчезна. В устата ми остана една дупка от извадения зъб. Отново се качвам по същата стълба и чукам на вратата: "Учителю, вече имам един зъб по-малко и една рана в устата." "На фронта падането на един зъб не се смята за рана и не се дава медал за геройство." "Да, ама ще имате ученичка с дупка в устата." "По-добре да е такава, отколкото да има дупка без ученичка." Вече въпросите свършиха към Него. Аз се успокоявам и си тръгвам доволна. Успокоявам се със следната мисъл: "По-добре ученичка с дупка, отколкото дупка без ученичка". Пък след часове започнах да размишлявам, от къде идват тези отговори на Учителя. За всеки въпрос имаше отговор, който не се повтаряше повече.

50. ТОАЛЕТНА ЗА ЛАТВИЙСКАТА ГРУПА

За нас Изгрева беше освен като място, където бе отворена Школата на Учителя, но и като идея за пробуждащата се човешка душа. Ние затова бяхме дошли на Изгрева, за да се пробудим, да освободим съзнанието си и да станем ученици. Беше 1939 г. И на гости беше дошла латвийска група от братя и сестри. Сестрите бяха сложени в братските помещения за гости, а братята бяха разквартирувани по свободните места и легла по бараките. Но се получи едно конфузно положение, на което ние не бяхме обърнали достатъчно внимание. Нямахме свестни тоалетни. Нямахме клозет в двора и ходехме в клозета в двора на Славчо Печеников. Казах на Учителя за неудобното положение. Той ме изслуша, но нищо не каза. Но след като си отидоха латвийците, Той нареди на Бертоли и братята направиха клозет от едната страна за мъже и от другата страна за жени. За вас може да е смешно, но за нас беше тъжно и неудобно. А беше и поучително, за да се види при какви условия живеехме на Изгрева. Изобщо въпроса с тоалетните е бил винаги сериозен, както на Изгрева, така и на нашите лагери на Витоша или на Рила. За всичко се намираше време, а за тях не се обръщаше внимание. Веднъж Учителят направи строга забележка: "Щом човек има уста, за да поема храната, трябва да има и отворстие, през което да излиза тази храна. Щом се грижите за онова, което слагате в устата, трябва да се погрижите и за онова, което излиза от отворстието". На следващия ден бяхме на екскурзия на Витоша и виждам двама братя копаят една голяма дупка. "Какво копаете, заровено имане ли търсите?" "Копаем трап за отворстията на братята и сестрите. Обърни се, за да ти вземем мярка, за да не би да се изгуби твоето имане, което излиза от отворстието." Разбрахме се. Каквото повикало, такава се обадило.

Аз съм виждала как Учителят много пъти е отклонявал удобствата, които приятелите понякога предлагала. Той използваше за къпане банята зад бараката на стенографите, която бе наречена парахода. Той не изискваше удобства и разкош. Живееше в скромна обстановка и на нея ние обърнахме внимание след като Той си замина и възрастните приятели бяха решили, от стаята Му да направят музей. Тогава всички видяха, че Той имаше едно легло, една маса, един стол и една печка. Това е.

На следващата година латвийската група отново пристигна. Същият ден ме среща една моя приятелка латвийка и се усмихва. "Вие вече имате нова сграда. Новата сграда е по-хубава от старата." "Каква сграда?" Обръщам се и не виждам никаква сграда построена от една година. А латвийката ми посочва с ръка новопостроения клозет, който по височина се изравняваше с бараките. Само, че латвийката този път ми говореше на руски и каза: "У вас ест новий дом!" Аз извиках и се ужасих. Да, нашият нов дом се белеше, извисяваше се до бараките и беше наистина наш дом. Космическа тишина.

Тази латвийска приятелска се казваше Анна Мазурс. Тя преведе от български на руски книгата "Пътят на ученика" и ми я донесе и положи върху корицата своя автограф за мен. Беше интелигентна сестра, радвам се, че се сприятелихме. Отдавна изгубихме следите си. Ще се срещнем отново в нашата прародина като човешки души, които жадуват за Словото на Учителя.

51. МЯРКАТА НА УЧИТЕЛЯ

Братството се бе евакуирало в село Мърчаево заедно с Учителя. Войната бушуваше. София бе подложена на няколко жестоки бомбардировки, разрушена и населението евакуирано. Хората бяха уплашени, посърнали и угнетени. Ние непрекъснато се стараехме с въпроси да откопчим от Учителя някакво изказване за разволя на събитията, но ни посрещаше Неговото мълчание. Веднъж Му казах: "Учителю, вие тук сте много мълчалив и неразговорлив". Той ме погледна и каза: "Задай си въпроса, който си приготвила!" "Учителю, кога ще свърши войната?" Отговори ми кратко и отсечено: "Скоро". Аз се изненадах, защото това означаваше днес, утре, а току-що бях пристигнала от София и знаех последните новини от града и от радиото за разволя на войната. А тя беше още в своето си ожесточение. Това ме стъписа, но се окопитих и попитах: "Учителю, това, което казахте по нашата мярка ли е или по нашата мярка?" Учителят се усмихна. За пръв път Го виждах усмихнат. Скочих и завихах: "А-а, Учителю, нека да бъде този път и по нашата мярка". Учителят се усмихваше все по-лъчезарно. След няколко месеца дойде 9.IX.1944 г., промени се строя, а на 9.V.1945 г. свърши войната. Вероятно стана по нашата човешка мярка. А последиците на войната изпитахме лично на гърбовете си и над главите си. Добре, че страданията, които ни сполетяха след заминаването на Учителя станаха по нашата човешка мярка. Оживяхме и се намери време да се изповядаме пред вас.

52. СТИХОСБИРКА СЪС СНИМКА НА ПОЕТЕСАТА

Олга Славчева беше поетеса. Тя бе написала една стихосбирка от стихотворения и уреждаше отпечатването ѝ. Искаше да сложи своята лична снимка в стихосбирката си, за да се види нагледно, най-вече, кой е написал тези стихове. Това нещо се правеше от поетите. Тя беше го видяла, харесала и искаше да го приложи тук в собствената си стихосбирка. А като млада тя бе

много хубава, имаше хубави снимки, направени при най-добрите фотографии. Така че една хубава снимка на първата страница нямаше да бъде лошо, пък и трябваше да се покаже, че тя не е случаен човек и от такъв човек не излиза каквато и да е поезия. До тук всичко хубаво. Но само като я изслуша Учителят, ей така с един жест на ръката си показа, че това не е необходимо, а да сложи само името си върху корицата. Така и направи. Аз бях свидетел на този разговор. Това беше и за мен един нагледен урок, та нали и аз бях поетеса и то не каква да е поетеса. По-късно разбрах причината за неодобрението. Човек като сложи ликът си, хората се свързват с него и могат да му изпатят такива негативни мисли, че не само да го смутят, но да го задръстят отвътре с отрицание и той да бъде една задръстена торба. И тогава през този човек не може да протече никога вече каквато и да е поезия. Ето, това научих след време, когато аз пак питах Учителя: "Ама съвсем не е лошо човек да си сложи една снимка отпред на стихосбирката. За прилична поезия трябва и прилична снимка." Тогава Учителят ме гледа, разказа ми това, което ви написах и допълни: "Е, може да ти сложат снимка, когато си вече в другия свят и ти издадат поезията в стихосбирка". Разбрахме се. Ето сега аз вече подредих поезията си в няколко книги, имам приличен албум с хубави снимки и трябва да намеря човек кому да ги предам, за да ги издаде след време. Но да не ме забравите и да пропуснете снимката. Все пак това е разрешение на въпроса от Учителя.

Забележка на редактора: Личният албум ми бе обещан, дори бе презаснет на негатив. Но след кончината Илия Узунов го предаде на друг, а другия на трети и после не ми го връчиха. Смятаха, че имат право да го притежават. Но работата на Стоянка Илиева я свърших аз. А те се явиха да пречат и да провалят всичко. И да обсебят! И да затрият!

53. СТРАХЪТ

Имах голям въпрос за разрешаване в личния си живот. Започнах да мисля за него и да го анализирам така както аз умеех и можех. Но стигнах до едно място и до един праг на това разрешение, където се отвори една врата, през която навлезе в мен неописуем страх. Върнах се отново с мислите си до изходното положение откъдето тръгнах. Пак полака-лека тръгвам с мисълта си по пътя, по който бях тръгнала и вече се оглеждам наляво и надясно и проучавам пътя. Отново стигам до това място, където трябва да се отвори тази врата. Пак се отваря и един голям страх ме залива, аз се отдръпвам и с мисълта си бягам назад. Реших, че не трябва да правя никакви опити, а да отида и да питам Учителя. Заставах пред Него и таман исках да си отворя устата и да Му разкажа всичко, когато Той ме изпревари и каза: "Нали тебе от туй нещо те е страх?" Отговорих: "Да, така е". Той се усмихна. Аз си тръгнах, нямаше какво повече да правя. Бях разбрала, че не трябва да вървя по този път. А след това дълго мислих за Неговото прозрение и умението Му да вижда неща, които аз не съм видяла. Не се съмнявах в Неговите способности. Непрекъснато се удивлявах, че никога не повтаряше нещата. Винаги, за всеки случай, че дори и за един и същ случай намираше различни отговори. Какъв беше тоя необятен свят, в който живееше Учителят, ние не знаехме. Можехме само да се досещаме. Ако можеше разбира се. А какъв беше страха, който нахълта в мене от отворената стая? Срам не срам, ще го кажа: видях се в булчинска рокля. Тогава се поставяше въпрос за една моя предстояща женитба. А защо се уплаших? Може ли мома да се уплаши, че става булка и мома да се уплаши от жених? В никакъв случай не може. Уверявам

ви. Но се уплаших от съвсем друго нещо. Предният ден бях чула, че Учителят говори за символичния език на небето. "Когато някой сънува, че ще го женят, че го правят на булка или ще го женят за булка, това е образен език на небето и означава, че този човек ще премине в скоро време през вратата на смъртта." Ето, това представляваше онази врата от онази стая откъдето нахълта в мене големият страх.

54. КАМЪНИТЕ НА РИЛА

Бяхме на лагер на 7-те рилски езера. Тази година братята бяха решили да правят кухнята и заслона. Имаше скали и камъни, които пречеха. Накрая по идея на Учителя те ги преместиха и освободиха мястото, че дори се отвори място, където играехме Паневритмия. Имаше един много голям камък. Учителят нареди на Георги Томалевски и той с едно длето и чук изсече стрелка с посоката север-юг. Този камък Учителят го нарече, че олицетворява целостта на България. Допълни че докато този камък съществува ще бъде и България. Години след това, когато там се правеше новата хижа до второто езеро, големият камък пречеше на строежа и искаха строителите да го разбият и разрушат чрез взрив. Събраха се много братя и преместиха този камък, изтърколиха го и накрая го захлупиха с онзи надпис, за да не изкушава любопитните. После зариха с пръст, за да не се знае къде е мястото му. Дори след няколко години онези, които го зариха вече не можеха да покажат къде е точното му място. Остана в тайна. Така символът на България бе съхранен от учениците на Школата и запазена бе целостта на България за следващите поколения. Ако я няма България кой ще съхрани Словото на Учителя, че да го предаде на следващите човеци, които ще дойдат като жители на тази земя.

Точно по това време гледам, че Учителят също взема участие заедно с братята в бутането на друг такъв голям камък. Възкликнах: "Ама, Учителю, и Вие ли бутате?" Той се изправи и посочи с пръст: "Виждаш ли този камък? И след 100 години този, който седне на този камък ще получи нашето влияние и ще тръгне да търси ида чете Словото". Стоя и слушам. Запаметявам всичко. Години след това, когато гледам снимките по времето на Учителя мислено се връщам назад и получавам живи спомени и жива сила от тази епоха.

55. ЛЕК ЗА НАСТИНКА

Бях назначена за учителка в с. Искрец, Свогенска околия. През време на зимната ваканция реших да отида на Изгрева. Но от село Искрец до Своге пътувах с някаква волска кола. Тя вървеше бавно и валеше дъжд. Хванах влака от Своге, пристигнах в София и от там до Изгрева. Бях измокрена и изморена. Усетих, че съм настинала малко. От следващия ден започнах да кашлям. Бяха съобщили на Учителя за моето идване и че съм се разболяла от настинка. След малко пристига една сестра, носи едно канче с топло вино със стрит черен липер вътре и казва: "Учителят го изпрати на теб да го изпиеш!" Знаех, че Учителят не позволява да се пие алкохол. Но виното в случая беше лекарство за мене. Аз бях слушала за този лек, но смятах, че той е за здрави физически хора, които да издържат на виното. Нямахме как, бях болна и трябваше да послушам. Изпих виното на гълтки. Затоплих се, после се унесох от виното и заспах. На следващата сутрин се събудих рано, бях здрава и присъствах на сутрешната беседа в салона от 5 часа сутринта.

След време също така се простудих. Тогава реших, че това е много лесна работа за мен, ще се справя с настинката като си стопля вино с черен пипер, ще го изпия, ще заспя и ще се събудя здрава. Нали имах вече опит. Направих същия лек и го изпих. На следващата сутрин се събудих със силно главоболие и настинката ми се беше влошила. Не бях оздравяла. Дори болестта ми се задълбочи. Тогава разбрах, че при първия случай Учителят беше вложил друга сила в лекарството, а сега аз го бях изпила механически като някой хап аспирин. Разбрах погрешката си, че трябва да се влага съвсем друга идея в този лек. Учителят бе казал веднъж: "За всяка болка има билка. И всяка тревичка може да стане билка стига да повярваш в нея". Тогава разбрах, че трябва да имам вяра. Вярата крепи човека. А какво всъщност е вярата? Това е връзката между човека и Невидимия свят. Как се създава, как се осъществява и през къде минава ще разберете когато прочетете една книжка от Учителя със заглавие "Любов, вяра и надежда".

56. МЪГЛАТА

Една от латвийските сестри беше решила сама да се качи на най-горното езеро от седемте рилски езера. Наричахме го "Окото" и то беше седмо подред броено от долу до горе. Пристигнала там, радвала се на хубавата гледка, починала си и когато решила да се върне назад паднала гъста мъгла. Не се виждало дори на метър разстояние от нея. Минало два часа, мъглата не се оттегля, дори става по-гъста. А вече е след обед и след някой и друг час ще се стъмни и тогава? Тогава решава да се моли. Молила се дълго и по едно време отваря очи и какво да види? Пред нея се отворил един светъл коридор от три метра широчина, започващ от езерото и продължаващ отгоре-надолу по пътеката. Започнала да слиза бързо, но с непрекъсната молитва към Бога и към Учителя. За два часа се добрала до лагера. Влезнала в палатката си, а на лагера имало също такава мъгла. Светлият коридор е продължавал до самата палатка. На сутринта тя отива при Учителя да Му благодари за помощта. Учителят се усмихнал и казал: "Ти оценяваш добре". Като се върна в Латвия тя преведе от български на руски едни съборни беседи на Учителя и ги отпечата. Изпрати ми книжката с автограф, а на нея пишеше "Путь ученика". Тя наистина имаше качествата да оценява истинските неща и да различава от другите кой е "Духът на Истината". Иначе не би превела и отпечатала тая книга. Тази сестра се казваше Анна Мазурс.

57. МОЕТО ОСВОБОЖДЕНИЕ

Намирах се в едно особено затруднено положение. Нямах изход и бях ограничена и не можех да предприема нищо вън от себе си, защото бях затворена отвътре в себе си. Онова, което беше вън от мен със своите неприятности и спънки влезна безпрепятствено в мене и ме разруши. Аз попаднах в едно мъчително състояние на низходяща възприемчивост към всичко. Някой ще го определи това състояние като депресия. Може да се каже и така. Но това се отнасяше и за моята мисъл - тъма имаше в нея, за моите чувства - бяха изгорели възвишени чувства и всичко беше опожарено в мен. А за моята деятелност - бях оставила всичко да върви на самотек. Не издържах повече и реших да отида при Учителя. Разказах за цялото си състояние. Казах Му, че търся и искам помощ от Него. А той само с две думи ми отговори: "Рекох, пиши!" Оглеждам Го. Сериозно ли говори това или се шегува, защото Той мо-

жеше много хубаво да се шегува. Хем се шегува, хем ти говори сериозно. Хем се смееш на шегата Му, хем тя те гори и изгаря отвътре. Накрая не изтърпях: "Учителю, на мен не ми се гледа и не ми се живее, а Вие ми казвате, пишете!" Усмихна се. "Рекох, пиши! Така ще пробиеш отвор и всичко ще изтече чрез перото ти навън и така ще се отпушиш отвътре." Отивам у дома. Сядам да пиша. Но какво? Нищо не ми идва на ум. По едно време дойде една мисъл тънка като паяжина. Поех я, взех я и започнах да я размотавам и да я записвам. След малко паяжината се задебели и стана като канап, че после се превърна на връв и накрая от нея излезе въже. Като написах всичко за въжето, което ме бе опасало и завързало то тутакси се освободих. При следващия случай аз вземах перото и пишех и така се освобождавах. По този начин се раждаше моята проза, есета, размишления. Чрез моето освобождение се роди и моето творчество. Затова моето творчество е изповед на освободената душа търсеща свободата.

58. ВРЕМЕ ЗА ПОСЕВ

Отново съм при Учителя. Имах известно съмнение в себе си от моето творчество. Ще го бъде ли или няма да го бъде. Вече съм сигурна, че то ме освобождава отвътре. То е спасително за мене. Дотук така, ами после, какво ще стане с него? То е написано на лист хартия и кого ще ползва. Ще се интересува ли някой от него? Кога ще стане и как ще стане? Много въпроси, а няма ни един отговор. А трябва да има. Затова съм пред Него. Разказвам подробно и накрая Го питам: "Учителю, ето аз посявам нещо, но не пораста нищо. Не израства нищо и нищо не се види наоколо". Учителят ме гледа. "Ти пиши, ти сей, а ще дойде времето му. А като му дойде времето ще изпратим жътварите да ожънат житото. След това ще намерим млади моми, които да го замесят на хляб и нови момци, които да го ядат." "Ех, щом е така, аз си тръгвам и отивам да чакам това време." Ето защо аз продължавам да пиша и посявам. Изминаха толкова много години след заминаването на Учителя, близо 30 години. Не поникна нищо. Нали съм посяла? Какво беше това семе, каква ли беше тази оран, че не поникна нищо досега. Не поникна нито стрък. Аз го поливах чрез съззи, осветявах го с усмивка. Но нищо. Не му е дошло времето. В мое време няма да поникне. Дано поникне в друго време, във вашето време. Тогава ще да знаете, че това е и моето време. А всъщност това е времето на Учителя, чрез което Той ръкополага събития и епохи.

59. ДИНЯ И СЕМКИ

В Школата ежедневно имавме задачи за разрешаване. Те идваха някакси от само себе си. Задачата или идваше отвътре, от самите нас, или тя ни се налагаше отвън в резултат от нашето съжителство с другите подобни нам. Понякога Учителят лично ни поставяше задача или тя бе поставена в клас за колективно решение. Така Учителят един път ми беше задал една задача.

Трябваше да купя една голяма диня, да я разрежа, да я изям и да преброя колко семки има. Задача е дадена. Тръгвам за града и си мисля. Я виж как Учителя ме подценява и то толкова много, че ми е дал най-лесната задача, най-приятната и най-простата. Слизам надолу към града и си подвирквам весело. Долу на пазара избрах динята, сложих я в торбата и обратно. На връщане свирнята ми секна, разбрах че не бях си премерила

силите, защото бях купила една голяма и тежка диня, която трудно се носеше нагоре по стръмнината. Замъкнах я криво-ляво до Изгрева. Ами сега, да почвам със задачата. А там е казано, че трябва да се изяде. Казах си: „Тука няма вече да я нося по нагорнище. Сядам и започвам да ям. Тука е вече лесното“. Седнах, разрязах един-два резена и ги изядох като отделях семките в една чиния. Но при третия резен динята ми се опря. Голяма диня, големи резени, лакоми очи. Ами сега? Задачата се състои в това, че сама трябва да я изям и то без почивки. Ядеш диня без прекъсване. Започвам да виждам как задачата се проваля. Динята е на масата, корите от трите резена са отдолу под масата в кофата. А аз седя и чакам да ми се освободи място в стомаха за следващия резен. От време на време отивам в тоалетната да се освобождавам от течностите. Като усетя, че в стомаха ми се е освободило малко място изяждам следващия резен и отново чакам. Така целия следобед до късно вечерта аз решавам задачата си с динята. Късно среднощ изядох последният резен. С най-голямо отвращение изхвърлих динените кори навън. Цяла нощ не можах да спя, ходех през половин час в тоалетната да се освобождавам от течностите. Голяма диня, много течности и още повече черни семки. През нощта започнах да броя семките. Първо ги групирам по 10 броя и после ги броя. Събирам, броя и бъркам. Аз учителката, която учи децата на смятане не мога да преброя едни семки от диня. Направо се възмутих от самата себе си. Възмущението ми беше безкрайно. Така не спала цяла нощ, но с решена задача и с листче хартия на което е събран сбора от семките на динята аз отивам при Учителя, за да Му докладвам.

„Идвам да се извиня. Отначало мислех, че ми давате най-лесната и приятна задача да реша и приех, че съм слаба ученичка, та затова ми давате такава проста задача "а ла фасул". Но сега съм възмутена от себе си, да не мога да се справя с една диня, един следобед и една нощ.“ Учителят се смее: „Първом ученикът трябва да се справи със себе си, със своите желания и постъпки и след това да решава задачите си“. Разбрах. Бях подценила задачата с умът си. Бях се поддала на желанието си за щастлавие и избрала най-голямата диня и бях направила погрешка моментално да реша задачата без да се замислям как трябва точно да я реша. А за решаването на задачата се изисква време и подходящи условия. От една страна времето бе готово. Имаше дини на пазара, имаше кой да я купи и кой да я изяде. Но това са външните условия. Но аз не бях готова с вътрешните условия, за да реша тази задача. Но аз реших, че няма да ми се опре една диня. И ония черни семки, които още ми се привикдат пред очите.

А финалът на тази задача се заключава в това, че по същото време Учителят даде на друга сестра друга задача. Тя трябваше да купи една тиква, да я разреже и преброи само семките. Само това. Е, има ли контраст? А харесва ли ви финала? Ще ви хареса, няма как.

60 ПОЕТ И ЗВЕЗДНОТО НЕБЕ

Постепенно се научих да изпълнявам съветите на Учителя, които Той ми даваше само, когато аз ги поисквах. Иначе не налагаше никому своите идеи и възгледи. Беше свободен отвътре и даваше свобода всекиму отвън. Ето тръгвам за съвет при Него как да пиша и какво да пиша. Зная вече и имам опит, че поезията ме освобождава отвътре и отвън. Но вече освободена искам да премина в други светове и небесни селения на Духа. Аз това искам и към това се стремя, но за това мое желание е необходимо съдействието на Учителя и съветите Му. Разказвам за възжеленията си. Той ме изс-

лушва както винаги много внимателно и тихо, тихо заговорва така, като че ли гласът Му идва от вечността, минава през мен и отново отива във вечността. Невероятно усещане вътре в мен и вън от мен. "Ти не можеш да бъдеш поет и поетеса ако не гледаш звездите. Ще гледаш Венера, тя ще те свързва с Любовта. Ще наблюдаваш и Сириус, той ще те свързва с Мъдростта. Девет години да не се свързваш с планетите, за да омекотиш своята карма. Ще минаваш транзит покрай тях. Само ще поемаш транзитните им влияния, но свържеш ли се с тях, кармата ти ще се развихри и ще те тури на място." Слушам, запомням, отивам у дома и разсъждавам. После изпълнявам колкото мога. Старая се. Така се коригирах вътре в себе си и вън от себе си цели 20 години. Но накрая паднах и първия път си счупих крака. Завързаха ме на легло година и не мога да видя нито Венера, нито Сириус. Вече съм в дълбока старост. Започвам да се движа с бастун като старците, нещо от което най-се възмущавах като млада. Ето, това ми дойде на главата. А онова, което не мога да възприема бе това, че паднах на паркета в собствената си стая и си счупих втори път крака пред леглото си. Това е повече от карма. Сега я изплашам. С кои планети се свързах, че ме вързаха и ме сложиха на легло. Благодаря на Учителя за светлината, която ми даде. Сега знам какво е страдание, но не мога сама да се справя с него. Но имам светлина в съзнанието си - знам за какво е, защо е и кому е необходимо. Трудно се развързва човешката карма. На теория е едно, но на практика е друго - с големи страдания се преминава.

Като си спомня как в младите си години, когато срещнах Учителя това беше за мен звезден миг. У мен се отрази като най-голяма радост срещата с Учителя, едно опиянение от възвишени чувства, които дойдоха от безкрая на Вселената, влезе в мен и цялата ме разтопи и от мен се разля по цялата Вселена. Чувствах и мислих, че съм частица от безкрая на Вселената. После този звезден миг се оттегли. За мене беше миг и вероятно мен ме извадиха от времето на мига и ме свалиха на земята и сега в мене тече времето на земята. Тук на Изгрева бе Школа. Важното е да намериш своята звезда на своя небесен хоризонт и чрез нея да се свържеш с великото слънце на Сириус, чийто повелител е Великият Учител Беинса Дуно.

61. ЧОВЕШКИТЕ КАЧЕСТВА

Какви терзания съм имала от това, че не мога да свиря като виртуоз на пиано или на цигулка. Бях учителка и като такава трябваше да зная нотен текст и чрез него да разучавам детски песни и да ги уча децата да пеят правилно. Това правех успешно, по-добре от другите. Можех да пея също добре. Имах китара и с нея свирех песните на Учителя. Но само толкова. Опитвах се да пиша поезия, написах що-годе някаква. А исках от себе си много неща. Бях недоволна от себе си и от времето, в което се движех. Усещах, че си губя времето и силите, а не придобивам нищо особено. Всичко се движеше по средата, нито малко, нито повече. Изобщо средна работа. А толкова идеи имах, че не можеха да се вместят в мен. В края на краищата средна работа и средна оценка. Недоволна от себе си отивам да се оплаквам на Учителя и да протестирам срещу всичко това. Нали съм в Школа, нали съм решавала задачите си успешно, а защо да няма видими резултати? Изслуша ме: "В един живот не можеш да развиеш от придобитите си недостатъци повече в едно, две качества". "Ами как така, Учителю, та аз за какво съм дошла тук при Вас? Та аз си губя времето и силите само с едно, две качества за цял живот. Това вече не е смешно, но трагично за мен." Продължава да ми

говори: "Ти искаш да постигнеш в един живот повече отколкото ти е дадено". Аз отново протестирам. Обяснява ми: "В джоба си имаш един лев и се намиращ на пазара. Ще купиш точно това с монетата, която имаш в кесията, макар че кесията ти е голяма, а очите ти лакоми, стомаха празен и стоката на продавача превъзходна". "Учителю, от къде ги измисляте тези примери, че ме смаяват?" "Не ги измислям, а ги вземам направо от живота и ви ги превеждам на ваш език с вашите думи и то достъпни за ума ви." Аз вече съм разбрала. Значи мърдане няма. В този живот най-много да придобия едно до две качества. Аеле, да знаете, че имам сто идеи, двеста желания и мога да направя хиляди неща. Ама на, нищо не успявам. Трябва да се задоволя с онава едно, което ми дава Учителя. Е, може да се пристраша, да поискам да станат две. Да благодаря на Бога и за това. Ако не бях в Школата нищо нямаше да придобия, а можеше и да изгубя и това, което носех със себе си като придобити качества. А смятахме на времето, че ако не светии, то поне адепти ще станем, видими и невидими.

62. ЧОВЕШКОТО ВРЕМЕ НА ЗЕМЯТА

Имах рожден ден. Направих сладкиш и отидох да почерпя Учителя. Той ме прие, сложи ме да седна на стола, пое от сладкиша, отрязва си парченце от него и сладко, сладко го изяде пред мен. Беше доволен. Изпи няколко глътки вода и ми каза: "Ако си на планетата Юпитер с днешния ти рожден ден ще бъдеш на две години. Ако си на Меркурий - еди колко си години, ако си на Сатурн - еди колко си години. А тук на земята си на толкова колкото си в момента". Усмихна се. Разбрах, че има различни времена в звездният мир и на земята. То зависеше от скоростта на въртене на тези планети.

"Учителю, на земята има ли друго време освен земното, измервано с часовника и с календара?" Отговори ми: "На земята има и друго време. Зависи от светлината на съзнанието ти и от скоростта, с което това съзнание се движи. Със светлината на мисълта си можеш да отидеш на слънцето за 10 минути, също за толкова минути до различните планети, но за човешкото тяло важат земните закони. Ще се придвижваш с кола, влак и параход. Но за духовното тяло важат духовните закони, които управляват духовния свят. Духовното тяло има свое време, защото то се движи в духовния свят, което е негов свят с негово време и пространство. С духовното си тяло можеш да посещаваш планети и слънца и отново да се връщаш в човешкото си тяло, но трябва да имаш пробудено съзнание, за да можеш чрез него да правиш връзката между тяло човешко и духовното си тяло и да се излъчваш до другите планети. Иначе не би могла да се върнеш в тялото си. Тогава ще те помислят, че си умряла и ще те заровят в земята. А сега, сестра Стоянка е дошла да почерпи Учителя за рождения си ден с превъзходен сладкиш като е преминала от нейната стаичка до мен 70 крачки". Аз седя с отворени уста и слушам прехласната. Каква е тази приказка и какъв е този свят, за който Учителят говори и който ние не познаваме с нашите човешки сетива, защото се движим с нашето човешко време на земята.

63. ПРАСКОВА И ТРИ СТИХОТВОРЕНИЯ

Бяха изминали няколко години от заминаването на Учителя от земята. Трудно възприехме това събитие - то бе историческо и съдбовно за нас. Всеки по отделно сам го възприемаше и отмерваше времето си в него. Някои

се отклониха, а други се опълчиха срещу Учението на Учителя, макар че Му бяха целували ръката. В резултат на това всички си платиха жестоко като си заминаха в големи мъки и много млади. Отгоре бяха ги прибрали, отрязаха им жизнения кредит на земята.

Една нощ сънувам сън, обикновен сън с необикновено преживяване. Сънувам Учителя. Той взема една праскова и ми я подарява. Гледам прасковата, а тя разрязана на три части, на три резена. Аз се смутих, макар че зная, че това е сън, но се уплаших, защото знам, че това е символика, която не зная какво означава. Той схвана това мое смущение: "Три стихотворения!" Аз взимам на сън прасковата и изяждам трите резена пред него. Събуждам се сама в леглото, после ставам и разхождам. Какво означава това? Нищо не означава, защото не може да бъде нещо, което да бъде липнато на земята. Аз вече не пиша от три години нищо. Не бях написала нито ред. А Учителят как ме насърчаваше приживе. Ето сега ми се яви на сън, за да ме насърчи отново. От същия ден започнах отново да пиша. Написах стихотворението "Махабур". Това е едно от санскритските заглавия на петото езеро - "Бъбрека", от 7-те рилски езера. И поезията отново започна да се втича в мен от Невидимия свят.

64. ЦЕЛУВКАТА

Намираме се пред Учителя няколко сестри и разговаряме по някакви теми. Изведнъж дотърча запъхтяна една сестра, развълнувана и уплашена и извика: "Учителю, вече всичко е свършено с мен и с високия идеал! Всичко пропадна. Язык за старанието и за времето, което прекарах при Вас". Започва да плаче. Учителят седи, гледа я и мълчи. Ние не смеем да се намесваме, нито да я утешаваме, нито да я разпитваме. След като се наплака, Учителят пита: "Е, рекох, кажи сега какво е станало?" "Учителю, стана тя каквато не трябваше да става. Целуна ме в гората един брат, който толкова много уважавах." Не смее да му каже името и отново заплака. Ама ние всички не сме вчерашни и се досещаме кой ще бъде този, който я целунал. Ние не смеем да се усмихнем. А пък аз си мисля: "Е, това не е болка за умирање! Ако ми се случи, нищо няма да ми стане". Какво мислят другите сестри не зная, но вече започваме да се усмихваме. Аз продължавам да умувам. Какво пък толкова, целувка дупка не прави! Ето, че Учителят се обръща към мене, явно е прочел мислите ми и казва: "Целунал я автомобил!" И спря. Сестрата се оглежда ту поглежда към Учителя, ту към мене. А аз не се давам лесно така на такива отговори. "Учителю, че може ли автомобил да целуне една мома или една сестра от Изгрева?" "Може, може - щом момата плаче, значи може. Ако я беше целунал принц ще скача от радост. Ако я беше целунал любимият, ще сияе. Но щом плаче от целувката, значи я целунал автомобил." Всички се смеем на глас. Сестрата вече също се смее. Накрая Учителят добавя: "Не е опасно, че те е целунал автомобил, а е опасно да не те блъсне, да те удари и да ти строши ребрата". Ето, вече ние не се смеем и се оглеждаме и клатим глава, че въпросът е доста сериозен. Накрая една сестра изрече: "Абе, сестро, що щеш ти у гората, та да те срещне там автомобила? Ходи си по пътя, за да се срещнеш с хора". А Учителят се усмихва. "Чухте ли какво ви каза сестрата! Затова е казано, прави правете птицищата Господни!" Научихме си урока за целувката.

65. ПРЕГРЪДКАТА НА СЕСТРАТА

Друг един път се намираме в беседката на поляната и сме насядали около Учителя. Изведнъж дотърча една сестра от поляната възторжена и усмихната с разперени ръце се втурва към Учителя и посяга да Го прегръща и целува. Учителят за миг се дръпна и ръцете на сестрата останаха във въздуха. Тя се обърна и видя, че ръцете ѝ висят във въздуха и с устрем се насочи към мен, за да ме прегръща и разцелува. Учителят извика към сестрата: "Пази се от този момък!" И посочи мен. Аз подскочих от пейката, а сестрата се спря изведнъж. Някаква невидима стена застана между нас. Аз вече негодувам. "Ама, Учителю, какви са тези работи тук? Та аз съм си Стоянка!" "Не си Стоянка, а си Стоян!" Всички ме оглеждат. Търсят да видят в мене кой е тоя Стоян. А него го няма. Аз съм си същата, с рокля и бяла шапка. Така аз си мисля. Но Учителят мислеше друго, понеже беше видял Стоян. Какво означава всичко това? Беше ли вкарал Учителя в мен някакъв момък, за да трансформира с него състоянието на сестрата и желанието ѝ непременно някого да прегръща и целува? Какво означаваше всичко това: "Не прегръщай този момък?" Може би това, че после не можеш да се отървеш от него. Интересно, какво ли представлява целувката освен това, което виждаме? Отвън тези неща не ги знаем, можем да се досещаме ако преминем през опита. Ако имаме светлина в съзнанието си непременно ще да знаем как са всъщност нещата.

66. ДВАМА КАНДИДАТИ ЗА ЖЕНИХИ

В младите си години все ми се кръжяха някакви внушения в главата за женитби и женихи. Опитвах се да отблъсквам кандидатите. Но понякога не може и затова се отнасях до Учителя за съвет. Но винаги се явяваше някакво недоразумение. Ето в последните две години се явиха двама братя и двамата кандидати за женитба с мен. Таман се отървах и се справих с единия, ето че налетя другия. А при вторият неприятности колкото щеш. Не мога да издържам. Отивам при Учителя. "Налегнаха ме кандидати и с тях дойдоха много ядове." Той ме оглежда и върти с глава. "Има си причина за това. В едно твое, предишно прераждане ти си се родила като мъж и си имала връзка с две жени и с твоето лошо поведение много си ги омъчила тогава. А сега тези две жени се прераждат като мъже. Те са тук на Изгрева и сега те преследват, защото нещо отвътре ги кара да търсят развръзка на кармата си с теб." Аз си тръгвам объркана. Цяла нощ плаках. На сутринта отивам при Учителя напълно скапана. Като ми видя смачкания фасон на лицето Той се разсмя: "Е, кой не преминава през тези неща?" Аз се успокоих. Същия ден последователно тези братя ме срещнаха на Изгрева. Бях променила отношението си към тях. Бях много внимателна и любезна. Те се чудеха на моята промяна. И на двамата им казах, че можем да бъдем само брат и сестра. Те не приеха моя отговор за сериозен. Имаха си причини, които ги караха да мислят другояче, но не можеха да знаят причината, защото Учителят на мен ми я каза, а не на тях. Аз знаех, но мълчах. Трябваше да разплитам кармата си с търпение, но със знанието от Учителя.

Непосредствено след този случай аз се опитвах да смекчавам кармата си с тези двама братя, кандидати за женитба, но нямаше никакъв резултат. Аз изпаднах в затруднение и съм смутена. Среща ме Учителят: "Стоянке, ела да ти дам да свършиш нещо". Аз с удоволствие се затихах след Него. Учителят влезе в приемната и след малко ми донесе един пуловер орфан от молци и представляващ едно голямо решето. Кой знае къде беше лежал. Направо беше за печката, за да изгори и да го няма. Но Той ми го подаде и каза: "Ще можеш ли да го разплетеш и намотаеш отново на кълбо. От него ще изплетем нов пуловер". Взех пробитият, продран пуловер и се упътих към бараката си. Започнах да го разплитам. Ама то е трудна работа. Абе от къде взе тоя Учител тоя пуловер? Кой му го донесе и от къде го измъкна и то баш на Изгрева? Разплитам един-два реда, преждата се къса, завързвам, намотавам на кълбото и сълзи ми пълнят очите. Разплитам, плача и навивам на кълбо. Аз смятах, че за няколко часа ще го разплета, а ето вече три дни работа по 4-5 часа на ден и до никъде не съм стигнала. Няма как, ще се проваля с този пуловер и това си е. Захвърлих го. Вечерта сме на вечеря при една сестра. И Учителят е там. По едно време се обръща към мен пред всички и пита: "Е, как върви разплитането на пуловера?" Всички обръщат очи към мене. Изненадани са от задачата, която ми е дал Учителят. За мен има задача, за тях няма. Значи Учителят ме цени и ми дава задачи, а за тях нищо. Така те си мислят, а пък аз си мисля друго. "Много трудно върви, Учителю! Не очаквах, че е толкова трудно и мъчително." "Е, рекох, също така трудно и мъчително се разплита човешката карма." Учителят се усмихва. Поглежда в дъното на масата към същите двама братя, които са за мене кандидати за женихи. Аз изтръпвам. Абе кой ги доведе тия и кой ги доведе баш тук на тази вечеря? Представете ли си, аз съм вече десет минути в стаята на сестрата и не обърнах внимание, че тия двамата са тук. Как ще обърна внимание, когато цял ден разплитам този орфан от молците пуловер. Тоя пуловер ще ме умори. Но с тия двамата ще се справя, няма да им се дам. Само пуловера да разплета. Ще видят те коя е Стоянка, какво може и как умее да ги прави тия работи. Такива мисли ми минават през главата, обаче Учителя ги чете и се усмихва. Аз усещам това, изчервявам се, цялата руменея и горя. Що за задача е това? Що за логика? Как може такава задача? Пуловер съдран за разплитане и човешка карма с двама красавци за разплитане. Как мина тази вечеря не помня. На следващия ден се примирих и седнах та доразплетох пуловера. Намотала съм две големи кълба и ги нося на Учителя. Поднасям ги. "Ето ви, Учителю, двете кълбета от пуловера за разплитане на кармата ми с двамата братя, на човек по кълбо." "Стоянке, отлично се справи. Но знай, че времето за разплитане на един пуловер е едно, а времето за разплитане на една човешка карма е друго." Кимнах с глава. Разбрах. Това разплитане трая до моята тридесет годишнина.

Преминавах и през други преживявания и изпитания още по-заплетени от тези с пуловера. Учителят ми каза: "Ти приключваш със своята карма!" Зарадвах се. Но след заминаването на Учителя тази моя карма като че ли скочи на крака, като почна да ме газии та чак до 81 година. Но думите на Учителя бяха затова, за да ме охрабри, че да мога да издържа. Аз водех много хигиеничен и принципен живот, дори бях вегетарианка преди да срещна Учителя. Освен това стриктно изпълнявах всичко, което Учителят даваше в Школата. Накрая разбрах, че на 81 години е напълно достатъчно човек да има само едно изработено качество през този му живот. Сега се моля тъй:

"Господи, разкайвам се за всички мои незнайни грехове!" А за знайните си грехове аз живях доста и преживях много, тъй че смятам, че съм се разплашила за тях. Дано не се лъжа. Но остават онези незнайните грехове. Дали за друг живот те ще останат и ще трябва отново да се срещаме. Ами тогава къде ще бъде Учителят?

68. ГЪШЕТО СТАДО

Около приемната на Учителя винаги стояха сестри под прозореца Му и чакаха да се яви. Приближавам се и питам едната: "Какво тук се чака?" Отговаря ми: "Чакам да се яви моето слънце!" Обръщам се към другата. И тя отговаря същото. Поглеждам нагоре към стаята Му над салона и извиквам: Торкийт Учител, как ни търпи, защото аз тези не мога да ги гледам как висят до прозореца, а камо ли да ги търпя". Вероятно и други са мислили като мен. Задава се един брат, идва по работа при Учителя, а не може да премине през тях. С две ръце ги отделя от входа ядосан и тръгва нагоре по стълбите ядовит. А горе на прага, пред стаята на Учителя седнали други две сестри и чакат. Той почуква на вратата. Чува се: "Да". Той влиза като ги прескача през прага. После затваря вратата под носа им доста силно, че те се стряскат. Братът е ядосан и възмутен. Обръща се към Учителя: "Как може да държите и да търпите тези гъски до вратата?" Учителят замислено изрича: "По-лесно е да ги търпя, отколкото да ги изгоня. Изгоня ли ги, ще се провалят и после ще хвърлят кал върху Братството и върху мен. Затова търпя. Псалмопевецът е казал: "Да търпя всички ви".

Братът забравил защо дошъл и си тръгнал. Нали бил ядосан от гъшето стадо. Като се върнал у дома се хванал за главата. "Ама аз отидох по работа при Учителя, а се отклоних с тези гъски. Сега ме е срам да отида втори път." Седнал на стола и се замислил за какво щеше да пита Учителя. Да, трябваше да пита какво трябва да направи със съдружника си. Да го търпи или да го изгони! По едно време се сеца за думите на Учителя: "По-лесно е да ги търпя, отколкото да ги изгоня." Братът решава да изтърпи и той съдружника си. След година ортака му казва: "Абе, ти си имал голям късмет. Ако беше решил да ме изгониш, аз бях направил така, че ти щеше да фалираш за броени месеци. А сега виждаш, че спечелихме двамата и трябва да делим по равно". Братът мълчи. Пред очите му белеят белите кърпи и белите одежди на онези сестри, седнали пред прага на Учителя, които му изглеждаха като гъски. Не като гъски, а като гъше стадо. А сега той се насълзява от умиление и през сълзите му те изглеждат като бели ангели. Какво преживяване и какви времена. А пък съдружника го гледа и казва: "Абе, ти си бил много състрадателен, та се насълзяваш от нищо". Братът мълчи. Какво състрадание бе братя, та това е живо мъчение да се превърнеш от бяла гъска на светящ ангел.

69. ДИПЛОМАТА

Една от сестрите, която също беше от групата, която непрекъснато седеше пред прага му трябваше да си вземе матурата за гимназиално образование. Без диплома тя не можеше да се назначи и за една селска учителка. Но тя тук висеше и седеше по цял ден пред вратата на Учителя и не четеше. Родителите ѝ бяха разтревожени за нея, защото са я изпратили в София и от нея нищо не излиза. Нито учи, нито се дипломира, нито пък да

вземе да се ожени, та да тръгне нанякъде и да я се оправи живота. Така мислят близките и пишат такива писма до нея. Вероятно това е прозрял и Учителя. Излиза пред вратата и пред всички стоящи там се обръща към нея и казва: "Давам ти срок. Шест месеца няма да припариш до Мене и до Изгрева докато не си вземеш матурата". Ядосано Той преминава през групата и с никого не приказва. Сестрата сконфузено си тръгва. След шест месеца търчи на Изгрева и размахва диплома в ръката си. Учителят в този момент разговаря със сестрите, които са пред прозореца, които през тези шест месеца продължават да висят там, докато онази долу в града учи и взема изпити. Приближава се към Него. Всички ѝ дават път, защото я е нямало шест месеца и се е загурила по света и пропаднала за Изгрева. "Учителю, ето дипломата!" Той я поема, разглежда я и казва: "Хубаво. А сега на работа!" "Ама каква работа? Нали искате диплома. Ето ви диплома." "С тази диплома ще отидеш и ще работиш като учителка на село и ще си изкараш хляба. И не само това. След години ще имаш пенсия." Сестрата е посърнала, защото има нова задача. По едно време Той се обръща към останалите. "Да видим сега от вас кой няма диплома?" "А-а, Учителю, ние си имаме диплома, ние сме ученолюбиви." "Ученолюбиви, но мързеливи на Изгрева. От утре да ви няма тук. И всяка с дипломата да заминава на село да работи като учителка и сами да си изкарвате хляба." Така Учителят разреши въпроса с тези сестри, които висяха с часове пред вратата Му. А ние, учителките, които работехме имаме възможност да идваме на Изгрева само по време на ученическите ваканции. А това бе повече от привилегия за нас. Тази сестра бе Катя Грива

70. ИЗГОНЕНИТЕ

Едни от сестрите, които непрекъснато висяха пред стаята на Учителя бяха Белева, Балтова и Маргарита Мечева. Непрекъснато пред прага Му, непрекъснато пред Него, зад Него и около Него. Вероятно това додяваше на Учителя, веднъж Той се спря и пред всички им каза като ги посочи: "Един месец да ви няма около мен!" Те стоят като приковани, не смеят да гъкнат. Всички мълчим и бавно се разотидохме. От следващия ден тях ги нямаше. Аз заминах на село да уча децата. След един месец се връщам на Изгрева и се упътвам да видя Учителя. И какво виждам. На пейката е седнал Учителя, а от едната и от другата страна са седнали Белева и Балтова. Седят и си говорят нещо, а Учителят от време на време се смее. Аз се приближих, Той ме видя, схвана смущението ми от тази гледка и ме извика по име. Със същата усмивка и разположение се обръща към мене. Отдыхвам си и товара, който го носех се разтовари от само себе си. Сестрите стават едновременно и ми правят място да седна до Учителя. При друг случай това не биха сторили, та те щяха да се бият за мястото си до Учителя. "На какво дължа това внимание от ваша страна?" "Ами на това, че днес се навърши един месец откакто ни нямаше тук и за пръв път сега Учителят ни приема." Усмивкам се: "И мене ме нямаше един месец, само че бях на село. Само че аз доброволно си тръгнах от тук, защото учениците ме чакат". Учителят е разположен към всички ни. "Ученикът трябва да работи. Един доброволно, друг насила. Важно е работата, която трябва да свърши да е така както трябва." Аз мълча. Значи освен двете изгонени сестри пред мене, за един месец, се добавя още една сестра - това бях самата аз. Ония насила са изгонени, а аз доброволно съм отстранена. Ама че работа. Кой може да си помисли такова нещо? Учителят постъпваше така, че едновременно се задействуваха неколцина и всеки тръгваше по своя път. Но при положение, че ученикът имаше път да извърви.

71. ДВЕТЕ ПЛЕСНИЦИ

Вече съм се запътила към Учителя. Ето Го там пред салона, а пред Него отстои една сестра и нещо ръкомаха срещу Учителя и Му се кара с висок глас. Аз се забързвам, но се спирам на десет метра от тях. Видях как Той си вдигна ръката си и ѝ зашлеви две плесници. Тя продължава да вика: "Значи така, Велик Учител, а удря плесници на ученици". Учителят извиква: "Излез ти ти казвам!" Чува се писък от нея и някакъв вихър излиза от нея като прахуршка. Сестрата омекна изведнъж и изведнъж се свлече до краката Му и иска да ги целува. Учителят се отдръпва и си заминава. Това беше Магдалина Попова. Тя създаваше много бели на Учителя. При следващата беседа Учителят разказва случая, че трябвало да се измъкне един дух, който не излизал от една сестра, понеже се бил вкопчил в нея здравата и с тези две плесници ѝ продължил живота с цели 20 години на земята. Така Магдалена за ужас на всички ни живя доста дълго. А за нас това бе необикновено и необяснимо. Но аз бях свидетелка на плесниците. Възрастните братя отидоха и искаха разрешение от Него да бъде изгонена. Тогава Той зададе въпроса: "Кой от вас иска да застане на нейното място и да я замести?" "Ами как така?" "Ето така, тя служи за проводник на отводяща тръба, от която се изтича всичката мръсотия и кал, която хвърлят върху нас. Благодарете, че тя си изпълнява добре задачата и благодарете също, че не сте на нейно място." Братята се умълчаха и излезнаха като попарени от стаята на Учителя. Този случай се преразказваше по най-различен начин, защото всеки един бе приличествувал на строго определен случай, когато Учителят се разправяше с Магдалена. Как издържа тази жена не мога да ви кажа.

72. СЛЪНЦЕТО НА ПАША

Паша Теодорова, една от стенографките на Учителя подготвяше за печат беседите на Учителя. Голям труд, голямо посвещение и лишение на цели десетилетия. Веднъж тя отива при Учителя и след като представя подготвения материал, казва: "Учителю, днес не можах да видя изгрева на слънцето, макар че се вторачвах в него." Той я поглежда и се усмихва: "Ти, рекох, имаш две добри сестри". Точно по това време се задава рождената ѝ сестра Ана, приближава се до Него и Той с ръка посочва Паша. "Ето, Паша те чака." Анна я взима под ръка и я отвежда. От този ден зрението на Паша отслабна и след време тя ослепя. Сестра Ана я гледаше четири години, но после почина. Паша беше подета от други сестри. Накрая Гена Папазова я гледаше до края на живота ѝ. През това време Паша, макар и сляпа, също работеше. На масата стоеше пишеща машина, с която тя бе работила над 30 години. Пръстите ѝ бяха свикнали с клавишите и макар и сляпа, тя намираще буквите и можеше да пише писма. Тя продължаваше да работи до края на живота си. Нейното физическо слънце бе залязло, но остана нейното вътрешно слънце да ѝ свети и огрява.

73. БЛАГОСЛОВЕНИЕТО - КОМУ ПРИНАДЛЕЖИ?

След онази сцена с двете плесници и последващата беседа на Учителя за тях, се разви и друга случка. Паша Теодорова отива при Учителя и Му поднася поредния материал, който е редактиран от нея и е приготвен за печат. След като го изслушва, Учителят ѝ задава въпрос: "Паша, кой е получил най-

много благословение от мен тук на Изгрева?" Паша мълчи. Не знае какво да отговори. Тук има стотици хора и какви ли не случки стават около Учителя ежедневно. Паша продължава да мълчи. Тогава Той ѝ отговаря: "Магдалена Попова". "Как така, Учителю?" "С двете плесници, които ѝ ударих изгоних онзи дух, който бе в нея и искаше да направи най-голямата бяла на Братството. После този дух искаше да я убие и след това да хвърли всичката вина на Братството. С тези две плесници ѝ продължих живота с двадесет години и получи Божието благословение като душа".

Паша мълчи. Учителят продължава: "Някой иска да открие всички тайни. Всички тайни се крият във вечността".

Паша мълчи. Той продължава: "Българинът е груб и направен от груб материал и това му пречи да се развива духовно". Паша продължава да мълчи, но всичко стенографира. Това трябва да се предаде като знание и на другите. "Да, трябва време на този народ, за да проумее идването на Учителя и благословието, което Той остави за този народ чрез Словото и чрез учениците си. Трябва време. Времето за човека е едно, а за духовния свят е в друго измерение. Божественото се реализира чрез неговата мярка. А мярката е вечността".

74. СЕСТРАТА СТОЯНКА И СТО ЯНИ

Ние сме на 7-те рилски езера. Лагерьт е устроен, палатките са опънати, животът на Школата продължава с обичайния си ред. По едно време мина един брат след обед и съобщава: "Учителят нареди да си потегнете палатките, защото идва буря". Поглеждам нагоре към небето, а то синьо с тук-там по някое бяло облаче. "От тези облачета буря не става", казвам си аз. Вероятно тази буря е символична. Сутринта Учителят беше много строг и направи много остри забележки за нашите пропуски тук на планината. Бурята ще да е символична". Но реших да послушам. Излезнах навън и си потегнах палатката, както трябва. Сложих си и втория покрив на палатката, който носех и за който все не намирах време да го опъна на палатката. Прибрах някои неща, които бяха вън. Таман свършвам и вдигам глава да си отдыхна и що да видя. Небето пълно с тъмни облаци надвесени над палатките. Ха да ме глътнат. Извиках от изненада и се прибрах в палатката уплашена. След малко задуха силен вятър. Започна да плющи дъжд и вятър по палатката. Започна бурята. Въжетата свистяха. По едно време чух писък: "Бурята ми отнесе палатката". Затичаха се братя по посока на гласа, за да помогнат на сестрата, а аз си лежа в палатката и си казвам: "Ха да видим сега кой ще ми се присмива, кой ще ми се подиграва, че въжетата ми били дебели като корабни въжета. Ха да видим сега кой ще ми се присмива, че коловете ми за палатката били не колове, а диреци". Ту плющи дъжд, ту свисти вятър и така цяла нощ без да се мигне. На следващата сутрин всичко утихна. Излизам зашеметена от палатката и що да видя. Много палатки бяха разцепени на две, други разкъсани на парчета, встрани се виждаха скъсани въжета, извадени колчета и хора, които се лутаха около разхвърления багаж. Обикалям палатките и ги оглеждам. Чак сега виждам колко лекомислено някои са се отнесли към опъването на палатките, както и с материята, от която те бяха ушити. Палатките си шиехме сами. Те трябваше да бъдат ушити от здраво памучно платно, което по-късно се импрегнираше с парафин по познатата рецепта. Тогава платното ставаше здраво и не пропускаше дъжд. Но за сметка на това ставаше лесно запалим. Веднъж си спомням, че една сестра беше сложила примуса в палатката си и си вареше гозба, но като влиза, без

да иска, закачва края на предното платно, което затваря палатката, то се опира до примуса, запалва се мигом и докато се опомни сестрата палатката напоена с парафин изгоря за минути. И от тогава никой не смееше да пали примуси в палатките.

Приближаваме се към палатката на Учителя. Той ни посреща с разположение: "Е, поиграха си малко съществата!" "Абе, Учителю, какви същества! Това бяха бури, хали и великани", обажда се онази сестра, чиято палатка бе отнесена от вятъра. Учителят посочва мен: "Виж Стоянка, отиди и провери защо при нея всичко е спокойно". Сестрата тръгна с мен, оглежда ми палатката и цъка с език. Пита и разпитва, как съм я ушила. Обяснявам подробно. Оглежда дебелите въжета, после ги опипва. Но като видя с какви колове е закрепена, хвана се за главата. Отидохме при Учителя. А тя подхваща отдалече. "Учителю, тази наша сестра Стоянка не е никаква Стоянка, а е 100-Яни и на всяка Яна има по едно въже и по един забит кол за нея". Учителят се усмихва: "Да, Стоянка. Името означава да стои и да отстои. Но може да означава и 100-яни, но зависи от това, дали Стоян ще устои или ще лусне при себе си 100-Яни, та да му раздуват палатката и накрая на Стоян да му се отнесе палатката като твоята". Аз ахвам от целия този обрат на нещата. Сестрата е недоволна, че е потърпевша от бурята и сега е без палатка. И какво излезна накрая от всичко това? За едни е важна бурята отвън, а за други трябва да внимават да не се надигне бурята в самите тях. А при нас и във нас вреше, кипеше от желания, страсти и какви ли не мисли. Те бушуват у нас, надигаха се вълни, ветрове и хали и всичко помиташе у нас. След това се чувствахме като разрушени от стихията.

75. БОГОМИЛИ И БОЛЯРИ В ШКОЛАТА

През 1925 г. Учителят беше отишъл в Търново и бе отседнал в лозята, в колибата, там където ставаха по-рано съборите и от където по-късно ни изгониха владиците с помощта на подписите на търновското гражданство. Беше неделя ден. Аз също съм там. Отивам при Него. Той пожела да се разходим. Отиваме при горната врата на лозето и фурната. Учителят ми посочва с ръка: "Там е имало някога богомилски лагер!" Оглеждам посоченото място. Днешните ми човешки очи не виждат нищо друго освен лозе. "А тук", посочва на една настилка пред прага, "има магия, та който я прескочи - тук да остане". Аз се стъписвам. Оглеждам Учителя. Той спокойно прекрачва прага. Прекрачвам го и аз. Щом Учителя може - ще мога и аз. А през този праг аз преминавах често и отивах у сестра Иларионова. Това бе горната врата. На мен нищо не ми се бе случило досега. Може би се бе случило някому другиму. Ето защо през тази година имяхме какви ли не случки и какви ли не премеджия тук в Търново. Може би тази магия да е хванала някого я за крака, я за гушата. Това са мои предположения. Не споделих вънненията си с Учителя. Но Учителят прочете моята мисъл и на връщане, когато отново прекрачвахме този праг, рече: "Духът е този, комуто се подчиняват духовете". Аз кимнах и разбрах. Започнах винаги да преминавам през този праг с молитви и да търся помощта на Духът Божий. Вървим и продължаваме да обхождаме лагера. "Учителю, има ли тук при нас някой от старите богомили?" "Има." "Посочете ми поне един." "Пример е Олга Славчева. Тя е била богомилка." Отново вървим и Той се обръща към мен. "При вас има и други богомили, но тук има и от онези, които са ги гонили на времето. Тук има боляри. На това се дължат понякога неразбориите, които има между вас тук на лагера. Затова е необходимо да стои завесата на прераждането, да

стои пред очите ви, защото няма да може да работите в Школата, а ще волюват помежду си. И това ще спъне както вас, така и Школата." Аз отново вървя с Учителя и обикаляме палатките на лагера в лозето.

Минаха десетки години от заминаването на Учителя. Понякога посещавам бараките на Изгрева, където са се подслонили някогашните богомили и преродените боляри. Очите им са затворени и днес не познават кой какъв е бил в миналото. Но съзнанието им се е разширило от годините и те усещат кой им е враг и приятел. И днес волюват помежду си за щяло и нещяло. Ето, това спъна както тях, така и Школата. Затова днес Изгревът се разрушава и помен няма да остане от него. Ще остане оня духовен Изгрев, който се създава от Словото на Учителя, но това хората ще оценят след хиляда години. Така и на мен ми каза Учителят: "Ела след хиляда години, та да видиш какво ще представлява Изгрева". Не може да не дойда тогава, защото днес съм била при нозете на Учителя.

76. МЪРЧАЕВСКИТЕ НЕСГОДИ

Учителят, след голямата бомбардировка над София на 10.1.1944 г. замина за село Мърчаево. С него тръгна неголяма група братя и сестри. Но техния подслон там беше много затруднен. Братята спяха в един плевник, а сестрите в една обща стая на земята. По-късно намериха свободни стаи в селските къщи, които наеха под наем. Навсякъде беше претъпкано с хора. Аз за пръв път посещавам Мърчаево. Запитвам Го: "Мога ли да дойда и аз тук при Вас?" Той огледа с поглед мизерната обстановка: "Тук не е за теб. Тук ще идваш по няколко пъти в седмицата, а ще живееш на Изгрева". Него ден аз разглеждах условията, при които се бяха настанили сестрите. Беше отчайващо. Значи Той бе прав. Аз винаги съм живяла в самостоятелна стая при всичката си немотия. Аз нямаше да мога да издържа на това многолюдно съжителство в една стая. От София до Княжево пътувахме с трамвай. От там до Владая пътувахме пеш, понякога застигахме волска кола, на която натоварвахме натъпканите раници и бавно, бавно пристигдохме в Мърчаево. На връщане волските коли ни откарваха обратно. Така че при тях нямаше празно разкарване и ние си заплащахме за превоза. Те бяха доволни от нас и ние от тях. По-късно разбрах преимуществото на съвета на Учителя. Аз губех по 3-4 часа да стигна до Мърчаево и още толкова да се върна, само и само да престоя 2-3 часа в Мърчаево. Предпочитах да вървя пеша, но да се наспя в моята стая на Изгрева след като съм се изкъпала. На следващия ден отново ме чакаше път, после ме търкаляше волската кола с часове до Мърчаево и обратно. Но онези мигове преживени при срещите с Учителя изкупваха Мърчаевските несгоди.

77. СТАРОТО ГЮБРЕ, КОЕТО СЕ ЗАПАЛИ

Тръгнахме на екскурзия към Витоша. Колоната се е проточила. Има водач на колоната, има и такъв, който върви накрая, за да следи дали някой не изостава или закъсва. Понякога идват с нас и възрастни братя и сестри и те изостават и колоната се проточва. Затова Учителят беше наредил винаги да има някой от младите братя, който да върви последен и да обира "падналите круши". Така назовавахме онези закъсалите и изоставащите в колоната.

Аз съм в средата на колоната. Учителят върви някъде напред. Изведнъж почувствах нужда, че трябва да се приближа до Него. Забързах и

след минути Го настигам. А Той вървеше много леко и плавно и беше много трудно да Го настигнеш, а камо ли да Го задминеш. Ето, аз се изравнявам с Него и понечих да разменя с Него няколко думи и Той се спря, за да поразговаряме спокойно. В този момент покрай нас профуча, идвайки отзад един брат. Беше висок, снажен, силен. С голяма крачка и устремен нагоре по пътеката направо профуча покрай нас с Учителя. А аз възкликнах: "Братът така есна покрай нас, като че ли някой го гони, или пък той търчи, за да не изпусне върхът и високия идеал". Учителят се загледа след него и каза: "Един стар баклук, едно старо гюбре, като се запали много дълго гори и дими, че пропича цяло село от него". Какво искаше да каже с това не разбрах. Минаха години. Братът се ожени за една сестра. Наричаха се помежду си брат и сестра, но официално бяха женени. Мина още време и сестрата си замина през 1976 г. Този брат след като тя почина, мина не мина една година и почва да си търси жена. А беше над 75 години. Започнахме едни такива неща да виждаме, че всички се объркахме. Залюби се и се държеше като влюбен ермен с една мома. Но момата беше по-млада от него с 40 години. Направо дяло и внучка. Беше възмутително за всички ученици от Школата на Учителя, защото той не се криеше. Накрая той я прибра да живее при него си. Всички бяха изумени. По едно време аз възкликвам: "Гледай го ти него стария му пръч какво му се е приискало, младо козле". Тогава щракна нещо в мозъка ми и отключи цялата картина преди повече от 40 години, когато Учителят ми посочи братът и ми разказа историята на "старото гюбре". А сега той беше на 75 години беше същия този, който профуча като стрела покрай нас, за да не се размине с върха и високия идеал. Стоя изправена и съм се хванала за главата и си викам: "Благодаря ти, Учителю, за светлината, която вложи в мен". След това разказах на всички случката с гюбрето от времето на Учителя. Всички сравняваха случая с думите на Учителя. Надигна се пушек и спуши всички ни на Изгрева. По това време Изгрева бе разрушен, а ние прогонени от него живеехме в посочените от властта жилища. Но този дим достига и до тези жилища, защото ние бяхме съвременници от Школата на Учителя, бяхме съвременници на Словото на Учителя и на Високия идеал и накрая станахме очевидци на запаленото гюбре. Този брат се наричаше Борис Николов.

78. ЯЙЦЕТО, КОЕТО СЕ ИЗМЪТИ

Бяха ми дошли у дома на гости брат и сестра, които току-що се бяха оженили. Като ги видях да влизат, възкликнах: "Ей, какво нещо е да влезат млади хора, те носят младост и живот". Те се усмихват и съобщават, че са се оженили. Казвам им: "Свърши се. Вие вече не сте брат и сестра. Братството ви изчезна". "Ама как така, ние сме решили да не се отклоняваме от Словото на Учителя." Съпругата му като идваше на времето като момиче водена от баща й винаги беше елегантна, с едно таке "ала франсе". Обръщам се към братя: "А ти какво си решил да правиш с нея?" "Искам да я направя добра съпруга." Аз съм изненадана. Оглеждам ги и двамата. Виждам, че са заблудени. "Искам да ви кажа няколко думи. Не търсете щастието! Ако живеете в хармония и разбирателство, това е най-голямото щастие, което човек може да го постигне на земята". Те мълчат и се усмихват. Младоженци са, сега се усмихват, но после ще видим.

Мен винаги ме интересуваше темата за човека. Въпросът за отношението на мъжът и жената не ме вълнуваше. Аз търсех човека дали ще го срещна в мъжа или в жената. А дали ще го намеря в мъжа или в жената за мен съ-

що беше без значение, защото аз търсех истинския човек. Наблюдавах ги тези млади. Какво ще остане от тях след години? Ще оставят ли спомен и следа от себе си? И къде ще го положат. В сърцата и умовете на своите съвременници като следа или на нашето поколение, което си отива като спомен. Или в идното поколение като спомен или в другото, като следа. Аз затова съм, за да размишлявам. На третия месец идва младоженецът и ми съобщава: "Съпругата ми избяга заради другото, поведена от баща си. Взе я и си я отведе у дома". Аз скочих и викам: "И какво става накрая от вас? Нито семейство, нито брат, нито сестра". Той вдига рамене. "Аз продължавам сам. Аз ще си бъда брат, сестра, съпруга и всичко." "А дали ще издържиш?" Той стои пред мен и кима утвърдително.

Веднъж на Рила Учителят беше седнал на една скала, представляваща голям заоблен камък приличаш на голямо от няколко метра яйце. Яйце на великан. Приблжих се до Него. "Тука в този камък седи, затворен е един дух, който на времето гонеше богомилите." Оглеждам камъка. "Учителю, както виждам, камъка е много голям и вероятно духът в него дето е затворен е също голям. Какво ще стане ако този дух излезне от камъка?" "Аз затова съм седнал отгоре, седя повече от половин час и го мътя. Трябва да се измъти и сам да счупи черупката си и после да тръгне като кротко, жълто, пухкаво пиленце." "А като порастат тези пиленца какво ще станат?" "Е, това ти ще провериш!" Минаха десетки години. Онова, което беше в камъка се измъти, само си проби черупката с клона, излюпи се като пиленце, порасна и с човката си след време изкълва главите на всички ни и сега не знаем какво да правим и до къде ще стигнем. Пък си казвам, нали Учителят измъти това пиле, значи накрая трябва да бъде и да се случи така както Учителят го е предвидил. Говоря за това и за онова, което се излюпи след заминаването на Учителя. И което изкълва наоколо всичко подред, че не остана нищо от Изгрева.

Този случай го разказвам, за камъка и за затворения дух в него, защото като дойде братът и ми разказа, че младата му булка е избягала на третия месец заради другото, му казах: "Не бой се, дошло е време духът да се излюпи и сам да пробие черупката си. Остави я да ходи по белия свят. А ти запомни случката, кога Учителят е седял върху камък и е мътил размирен дух, за да се излюпи накрая. Запиши го и го разкажи на останалите. За поука и наизидание".

Той седи, слуша ме внимателно и всичко си записва. Дано това гдето записва да излезне някога наяве за поука на останалите поколения след мен. Дано. А после ще видим как ще се развият събитията.

79. КЪДЕ СЕ НАМИРА БЪЛГАРСКИЯТ НАРОД?

Учителят много пъти е говорил за мисията на българския народ и какво представлява българския народ в системата на общочовешкият организъм на земята. Веднъж каза така: "Българите представляват черния дроб. А черния дроб е цялата лаборатория на човешкия живот на земята. Българите са заели най-трудната част в общочовешкият организъм, затова тук страданията и противодействията са най-големи. Така че за клетките на черния дроб и за дебелото черво е много трудно. Затова българите като преработят чрез черния дроб състоянията си и противоречията си, трябва да ги изхвърлят през дебелото черво и то на време като задържат в себе си като хранителни вещества само своите ценни опитности от живота си на земята".

Аз слушах и записвах. След това отидох и го проверявах със

стенографите. Аз имах отношение към българския народ. Учителят ми беше казал някои кардинални мои прераждания в този народ. Затова тази тема живо ме интересуваше. Затова отивам при Учителя и Му казвам: "Учителю, добре че ни казахте това, защото аз изобщо не съм доволна от това, че съм се родила в този народ и че живея тук. Единствено ме спира, че тук е Школата и че Вие сте тук на "Изгрева. Ако не беше това отдавна щях да се запиля по света". Учителят ме изглежда дълго време и каза: "За да дойдеш тук и да се родиш в този народ ти горе в Невидимия свят пали над хиляда свещи и десет пъти по толкова молитви изрече. Благодари, че си тук. Благодари, че си тук в България. Тук има всичко, с което може да се справя ученикът на една окултна Школа и да държи своите изпити като окултен ученик. Тук има изобилие от такъв обилен материал за разработване, за проучване, за заучване". Аз примигвам в своето невежество. Минаваха години и когато срещам българи, които съжаляваха, че са родени в тази страна като българи, аз тутакси си припомнях думите на Учителя. Не е лесно да се отговори защо българския народ представлява черния дроб в общочовешкия организъм. Известна съпоставка могат да правят онези, които са медици и познават анатомията и физиологията на този орган в човека. Затова Учителят неведнъж бе казал, че съдбата на съвременното човечество зависи от българския народ, как той се справя със своите задачи и как той върви като народ в общочовешкият друм на живота. Къде е българският народ? Българският народ е там, където бе дошъл Всемирният Учител и където даде Словото на Бога за днешното и утрешно човечество. Ако вие запазите това Слово ще го има този народ. Щом го има този народ, той трябва да предаде Словото на Всемирният Учител на цялото човечество. Съдбата на този народ седи в това, дали ще запази Словото, дали ще го съхрани или унищожи. Ние бяхме свидетели на покушение срещу Словото. Предаваме ви това, което остана, но ако не го умножите и съхраните, с този народ е свършено и ще бъде заличен от земята един път завинаги. Това бе урок за нас и урок за вас, които ще дойдете след нас.

Урокът на Учителя е свещен. Той е закон на ученика. Той се приема чрез послушание и се изпълнява точно навреме, защото Духът се проявява в точно определено време. Това е изискването на духът. Духът създава условията, възможностите да се прояви в точно определено време.

80. ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ

Бяхме се завърнали от Мърчаево в София. Това са последните дни на месец октомври 1944 г. Учителят отново е в София и държи беседи. Никой не очаква онова, което ще настъпи. Бяхме още под впечатлението на войната. Руските войски бяха влезнали в България и с тях дойдоха комунистите на власт. Войната се водеше на запад между Съветска Русия и Германия. Населението на София още беше евакуирано по селата. Градът беше пуст. Ние се върнахме на Изгрева. Той беше оцелял от бомбардировките. Започнахме своят живот като Школа. Здравето на Учителя започна видимо да се влошава. Смятахме, че това ще премине. На никой не минаваше някоя друга мисъл. Около Учителя се намираха няколко сестри, които Го обслужваха в бита Му. Една от тях е Савка Керемидчиева. Учителят се обръща към Савка и я пита: "Колко пъти ме викаха в Държавна сигурност на разпит досега?" Савка Му отговаря: "Седем пъти, Учителю, за 22 години". "Е, повече няма да ме видят", заклучил Учителя. Савка това си го записва в тефтерчето. Учителят си замина най-неочаквано за нас. В същия ден когато си замина,

дойдоха с джипка служители на новата комунистическа власт и служители от новата държавна сигурност да Го арестуват, но Го намериха положен на смъртния одър облечен и изложен за поклонение. Беше ги много яд. Един от тях каза: "Изпуснахме Го! Ето един, който се измъкна от възмездието!" Да, Учителят си замина както бе казал за наше добро, за доброто на този народ и за доброто на цялото днешно човечество. Защото ако бяха посегнали върху живота Му, а те това щяха да направят, защото затова бяха дошли. А и след време ние се убедихме, че това могат да го правят и с другите. Но ако това се бе случило, то такава карма и съдба на Божието Провидение щеше да се стовари върху този народ и щеше да бъде изтрит от лицето на земята. Ние всички бяхме убедени в това, защото познавахме закона, чрез който се прилага Божията воля, за да се възстанови Божията правда.

81. КОЙ Е УЧИТЕЛЯТ НА ЗЕМЯТА

Веднъж съм застанала пред Учителя. Той ме поглежда и ми казва: "Задай си въпроса!" Аз не бях си го подготвила още и Той ме изненада. Но тутакси си спомних, че винаги ме е вълнувало какво нещо е Учителят по форма, по съдържание и по същество. Ами като проява, като закон и като принцип? Устните ми проговорват: "Какво нещо е Учителят на земята?" Учителят отговори: "Този въпрос никой не го е задавал така, както ти го задаваш. Ще ти отговаря, но слушай внимателно". Аз наострих слух. Цялата съм в слух. С очи Го гледам. Не Го изпускам. Следя всяко негово движение. А Той бавно стана и застана мирно. Вдигна дясната си ръка с дланта напред и над главата си. С този жест Учителят поздравяваше учениците на Школата. Чух думите Му: "Животът на Учителят беше най-високото, най-висшето и най-непреривно проявление на Бога у човека". Аз стоя и го наблюдавам. Той спусна дясната си ръка до тялото си, след това седна на стола и взе своята обикновена поза. Аз стоя и гледам. А трябва да мисля, защото тук има нещо непонятно за мене. Защо Учителят каза и употреби думата "беше"? Нали сега Той е пред мене? А тук и сега времето е реално и сега сме днес, а не вчера и завчера. Аз разсъждавам върху думата "беше", а Учителят мълчи. Той ме изчакваше, за да види до къде ще стигна с моите разсъждения. След малко ме погледна и добави: "Учителят се изявява в бъдещето. Учителят се проявява в настоящето. Учителят се оценява от хората в минало несвършено време като събитие, като действие, като история и като мисия. Животът на Учителя е един и непреривен във Вечността. Но у човека - Той е разделен на бъдеще, настояще и минало. Важното е, че единствено настоящето е реално за човека". Аз кимам с глава. Вече съм разбрала, че глагола "съм" има много времена в българския език и човек го спряга този глагол с живота си. Запита ме: "Разбра ли кой е Учителят на земята?" Отговорът от моя страна последва веднага: "Учителят на земята е Бог, който се изявява в едно и също време от вчера, днес и утре, а се проявява в настоящето, като Всемировият Учител, който сваля Словото на Бога". Как го казах това и досега не мога да си отговоря. Учителят се усмихна и ми подаде десницата си. Аз я целунах и си тръгнах. Бях научила отговора на един въпрос, който никой и никога досега не бе задавал на Учителя.

82. УЧИТЕЛЯТ ПРИСЪСТВУВА НАВСЯКЪДЕ

Аз доживях до дълбока старост. Доживях да бъда с ума си, с думите си, с мислите си и със всичко, което съм изградила толкова години. Накрая на земния си път винаги съм се питала. Какво ние научихме от Учителя толкова години около Него? Какво ние приложихме около Него толкова години от Словото Му? Ами след Неговото заминаване изминаха над 35 години. Не са малко тези години за човешкия живот на земята. Аз се успокоявам: "Е, все пак нещо сме научили, все пак нещо сме приложили. Не може да си заминем от този свят ако не сме научили поне малко след като прекарахме цялата Школа с Учителя от 22 години. Искала съм винаги да бъда отново с Него. Последният месец преди да си замине Той ми каза: "Запомни, Аз присъствам навсякъде!" Аз това го запомних. Разказах го на мнозина. Как го възприема не зная. Но лично мен, това ме окриля, че Той присъства навсякъде, както през време на Школата, така и 35 години след това. Ще продължи да присъства и след това за онези, които Го търсят и го познават чрез Словото Му. Аз смятам и знам, че Той ще присъства и в нашия живот след като си замине физически от този земен свят. Аз винаги съм възприемала Учителя на земята и в Школата като едно могъщо слънце, като сфера на съзанието на едно огромно безгранично кълбо, в което всеки може да се огледа и да се отрази в това кълбо под строг ъгъл и градус от кръга специфичен за него. И затова всеки ученик, който се отразява чрез тази сфера присъства в Школата и в Словото на Учителя. А онзи, който чете Словото, който го проучава и го прилага създава връзка между себе си и това безкрайно, безгранично кълбо и сфера от небесна Светлина, защото чрез всяка дума и чрез всяка идея от Словото на Учителя той се свързва с центъра на Живота. Само ученикът чрез Словото може да се добере до Учителя. Защото Словото и всяка дума от Словото Му представляват лъч от лъчите на Божественият Първоизточник слезнали на земята като Светлина, като Виделина и като Слава от Словото. Защото Божественият Дух изпраща светлината. Христовият Дух обединява Божествената Светлина - Слава, Божествената Виделина и земната Светлина в едно цяло. Защото Господният Дух на Силите движи живота чрез своят небесен и земен кръг на живота. Защото Всемировият Учител обхваща Божественият Дух, обединява чрез Христовия Дух и действа с Господният Дух на Силите. Ето защо един месец преди да си замине Учителят ми каза: "Аз присъствам навсякъде!" Аз това запомних и ви го предавам на вас, следващите поколения. Запомнете! Всемировият Учител присъства навсякъде и във всичко. Той е Вся и Всю на земята, в Духовния свят, в Божествения свят и обема и управлява цялата Вселена. Той е Вся и Всю на Всемировият Живот, а на земята скъзе и се изяви чрез Слово, а се прояви в Сила и Живот. Пазете Словото Му! Амин!

83. ДЪЛГИТЕ ГОДИНИ В МОЯ ЖИВОТ

Много неща се измениха в живота ни, в отношенията и у нас самите и в нашия слънчев, китен Изгрев, от който ще остане като че ли само спомен. Радостта отлетя с Учителя - беседи, Паневритмия, колективен живот, за какъвто правехме съзнателен опит, всичко това се забрани от външни фактори, останаха само групови срещи по домове и по Витоша и Рила. През тия невелики години аз четох и чета още по-задълбочено, склонността ми да оглеждам обективно, да преценявам и съпоставям неща и събития се изостри още

повече и затова често се връщам с тъга в миналото и определям за себе си тия 22 години на жив контакт с Учителя, като най-светли, неповторими години в живота ми. Сега когато хвърлям продължителен поглед върху изминатия през тях път виждам, че всичко е било на място, че всичко изживяно е било за добро, включително и това, което сега преживяваме. И самотата на село, която понякога ми тежеше, всъщност беше творческа, и противоречията по пътя бяха градивни камъни, вече огладени.

И все пак, аз съвсем не казах всичко преживяно през тия светли години и възможно ли е? Много красиви спомени са останали заключени като нещо свещено, като реликва в тайната стаичка, в душата. Аз далеч не казах всичко и за Учителя, защото и никой от нас, които бяхме около Него като съученици, не може да стори това. Защото никой не е дошъл до онова истинско познание за Учителя и все пак и най-малко просветеният е запазил спомен у себе си, че се е докоснал поне до една необикновена святост. Сега минават, нижат се много случаи на проверка на онова, което е говорил. Между многото Негови слова, които набелязаха пътя ни към бъдещето, често си спомням една мисъл: "Вие сте още в началото на вашето съзнателно развитие". И действително, за себе си аз имам схващане, че само съм стъпила в началото на един път, който се губи от погледа във вечността, но път из който ще вървя винаги озарена от голямата светлина лумнала от душата на Учителя. И ако Той бе казал в последните дни на земния си живот пред приятели: "Свърши се една малка работа" и ако Той с велико смирение така е преценил голямото дело, което извърши, а то бе дело Божие, какво да каже който и да е от нас?

И когато Той се върне да продължи това дело, може би сега по изключение това да бъде по-скоро, вярвам че ще бъде при по-благоприятни условия, с по-малко противодействия и врагове. Нещата не се повтарят. И ние, които пак ще Го намерим, ще бъдем навярно свободни от карма, ще бъдем и по-добри и ревностни ученици.

Да бъде благословено Името Му през вековете, да бъде благословено и делото Му за слава Божия, да бъде светла радостта ми, когато отново ще Го срещна, да бъде крепка вярата ми, че ще изпълня завета Му.

Август, 1970 г., Изгрев-София

Стоянка Илиева

Бележка на Редактора: За въведение към материала на Стоянка Илиева виж и прочети очерка за нея в "Изгревът", том IV, стр. 558-563, за да се различи истината от лъжата.

Настоящото бе съставено от Вергилий Кръстев от направения магнетофонен запис на нейните спомени от 1970 г., както и от записки, които съм си водил при разговорите си с нея.

Публикуваме скица от къщичката от чийто план на Учителя е строена. Разгърнатия план ще бъде поместен и издаден в отделна книжка, за да се ползува от онези, които искат да си построят в бъдеще такава къщичка.

84. ДВЕТЕ СЪЛЗИ

Наричаха го човека, който познава копнежа, човека в сърцето на когото беше винаги пролет.

Ще дойде тя, пееха изворите и отнасяха в светлите си струи надеждата му далече по земята. Ще дойде тя, шепнеха тревите и цветята и разказваха чудни приказки за една мечта. Ще дойде тя, пееха и птичките и галеха с песните си едничкото желание в сърцето му. А то пламтеше там като ярко пла-

мъче в кандило, където незнайна ръка тайно наливаше елей. И все пламтеше години след години това бяло пламъче с чистия цвят на надеждата и топлеше сърцето на човека. Ще дойде тя, вярваше той и търпеливо чакаше оня миг, когато ще я срещне и познае такава, каквата я рисуваше сърцето му.

Отдавна потока на времето бе отнесъл и цветната дреха на младостта и работната дреха на зрелостта. Сега човекът бе облечен в друга, в светла дреха и бели меки коси ограждаха с ореол на чистота лицето му. Кротко гледаха в далечината очите му, но все чакаха и искаха да видят, когато ще дойде тя. Защото човекът бе останал същия и в пролетния зефир на сърцето му се къпеше пъпката на чудното цвете на копнежа по любовта. Човекът преваляше последния хълм по земния си път, беше отмерил последната стодвадесете стъпка - година, когато изведнъж сияние озари лицето му. На пътя му бе застанала дълго бленуваната, красива и чиста като зората девица. Позна той възплащението на мечтата, с която бе изпълнено сърцето му през целия земен път, но не намери сили и време да изрази възторга си. Само две едри, светли сълзи отрониха очите му. Две сълзи от очите му! Душата му погледна през тях още веднъж и тихо ги притвори. Девицата остана нежно загледана в кроткото, угаснало лице на човека; блажена усмивка бе последвала двете сълзи. Разбра ли девицата за кого бяха тия сълзи? Сълзи на умиление пред красотата ли бяха те? Сълзи на скръб и съжаление за едно закъсняло щастие ли бяха те? Сълзи на примирение и благодарност ли бяха най-после те?

Изворите, цветята и птичките пак пееха като всяка пролет. Сега те разказваха в песента си: човекът напусна земята доволен и благодарен. Пъпката на чудния цвят на копнежа, разтворила листенца в един миг, нежно ухаеше.

София, 30.IX.1973 г.

Ст. Илиева

85. ПИСМА НА УЧИТЕЛЯ ДО СТОЯНКА ИЛИЕВА

Любезна Стоянке,

Земният живот представлява една велика школа, в която душите се възпитават да усвоят Пътя на Истината, който води към Първото Начало на живота - Бога. През миналите векове са давани разни отговори на Свещените Книги; някои от тези отговори са задоволителни според времето си, но някои трябва да се обяснят в лицето на сегашната истина, а това съставлява най-важното за развитието на човешкия Дух. В беседите и лекциите ще намерите отлична светлина за вашия ум. Няколко правила за упражнение. Искай Любовта; търси Мъдростта; хлопай за Истината. Не преставай да работиш. Гдето е Истината, ходи там; гдето свети Мъдростта, мисли там; гдето е Любовта, живей там. Радвай се на най-малката твоя придобивка и благодари на Бога, че те е удостоил да видиш Великото на живота, скрито в малкото.

Радвай се на онова в тебе, което расте и се развива и расте и зрее. Вярвай в непостижимото, вярвай в невъзможното, за да видиш тяхната реалност и тяхната постижимост. Бог е Бог на непостижимото, на невъзможното. Той е създал света затова. Ако търсим възможното, ние търсим общуването с хората; ако търсим невъзможното, непостижимото, ние търсим общуването с Бога, а това е пълният смисъл на живота. Благата на живота са реални само тогава, когато идват по пътя на невъзможното и непостижимото.

И тъй, Любовта е Любов за непостижимия живот; Мъдростта е Мъдрост за непостижимата виделина; а Истината - за необятната свобода. Страданията и мъчнотиите са граници между възможното и невъзможното,

между постижимото и непостижимото. Радостите и дарованията са плодове на непостижимото и невъзможното. Това е идеалът на великите души, които служат на Господа на всичката пълнота; те не търсят постижимото и възможното; за тях това е дело на миналото. Ала непостижимото и невъзможното е дело на бъдещето. За тях настоящето е Любовта, Мъдростта, Истината, животът, светлината, свободата. Това са пътищата и методите, по които непостижимото, невъзможното дават своите блага; от там иде силата на мисълта, на живота, светлата мисъл на Духа.

Това е Пътят на Едного и Пътят на съвършенството - това е Пътят на недостъпното. В него се вместили всички велики блага. Така казва Непостижимият: Аз съм Път за Любовта, Път за Мъдростта, Път за Истината. Там где то е животът, виделината, свободата, там съм и Аз.

Само Божията Любов носи живот и пълна радост.

24.XI.1930 г.

/Свещеният подпис/

Любезна Стоянке,

Получих вашето писмо. Всеки човек трябва да има един идеал, който не умира; едно веру, което не остарява, една Истина, която да е глава на разумното в него. Всичко друго е само постановка на това. Великите хора са ония, които понасят всичко геройски. Самия живот на земята е пълен с мъчнотии, страдания и радости. Животът е училище. Не какво желание човек, но какво постига. Не какво е чел, но какво е запомнил.

Всеки ден носи по нещо хубаво и велико в живота и то трябва да се възприема добре. Път, Истина, Сила и живот това носи пълното щастие на душата. Другото е губене на време. Твоето занятие е добро. Учителката намери ценното в своите ученици това е тайната на учителя и силата на ученика.

Пожелавам ти повече чист въздух, повече чиста вода, повече пресен хляб и повече слънчева светлина. Моят привет.

22.II.1933 г.

/Свещеният подпис/

Любезна Стоянке,

В живота трябва самообладание.

Всичко добро, всичко велико трябва да мине през изпитание.

Малодушието не ползва.

Закона на Любовта решава всичко.

5.VIII.1941 г.

/Свещеният подпис/

86. СВЕЩЕНИЯТ ОБРАЗ

В своето кратко пребиваване на земята човек се среща всеки ден с две неща: малкото и голямото, две същности, които има да проучава във вечността. Малкото е видимо, относително видимо, по-близко и достъпно, голямото е грандиозно, необикновено, непонятно или мъчно понятно. Но малкото живее потопено в голямото, то е негово начало, основа, среда, която то се стреми да изследва и проучи открай време.

Казвам тия няколко думи като встъпление към онова, което искам да изложа, да изнеса, да споделя с моите близки, особено с тия, които се качват нагоре, защото аз слизам вече по нанадолнището на жизнения път. Искам да кажа, кое беше най-важното, най-яркото нещо, което срещнах на този път още в началото, в дните на младостта си. Мога да кажа, че бях от малкото щастливи хора в нашето време, щастливи само в един миг, който

стана съдба и определи по-нататък посоката на живота ми.

И сега аз се учудвам на куража си, че заговорвам за туй, голямото, необикновеното, възвишеното, което срещнах, което ме заплени и се отрази в малкия екран на моето съзнание. Затова и казаното от мен ще бъде относително, далеч неизчерпателно, като отражение в малък екран. Пък и всички ония, а те не бяха малко, не бяха и много, които дойдоха в досег с това Велико Съзнание, получило в нашия човешки език знанието Учител, не биха могли да кажат всичко за Него. Възможно ли е, чашата вода, която ти държиш в ръката си, да ти даде представа за всичката вода, която изтича от извора, но ти държиш чашата и търсиш постоянно извора, за да утоляваш жаждата си.

Ти, малкият, неопитният човек, залутан в прашния друм на живота да откриеш верен път, изведнъж заставащ стъпсан, омаян, очарован и казващ нагласно в себе си: "Ето, това търсех". Очите се разтварят по-широко, като да приемат повече светлина, сърцето се вълнува от голяма, чиста радост и силите на ума вече чертаят перспективи за близки и далечни възможности и постижения. Това стана с мен в съдбовния и предопределен миг, който съгласява времето, миг, в който душата се засреща с Великото, дало една проекция в лицето на един обикновен човек. Да, обикновен като всички нас и тъй различен и тъй далечен и близък, привличащ като духовен магнит. Няма нищо случайно в живота на всеки човек, всичко що става е предопределено.

И в тази първа среща с тоя скромно, изискано облечен, с внушителна осанка човек, който се усмивва приветливо, ти се заглеждаш в очите му и долавяш, че те проникват в тебе и че отдавна те познават. Очите на човека, които виждат и в миналото и в настоящето, прозират и в бъдещето, съдете с нами - обикновен човек ли си срещнал? И почва неизбежно един психичен процес, не мигновен, а дълъг; едно по едно в съзнанието навлизат, трупат се, не - подреждат се, допълват се, свързват се възприятия, които оформяват нещо необикновено. В себе си вече ти долавяш, че си изправен пред една планина, започва изкачването. Но това не е като във физическия свят бърз процес, не - бавен, продължителен, понякога и мъчителен.

Неделен ден е преди обяд, слънчево озареният салон е препълнен с хора жадни, търсещи; те пеят или в последните тонове на затихващата песен дочуват леките бързи стъпки на Учителя и стават на крака. Той слиза по дървената стълба, прекосява салона с величествена осанка и се изкачва по трите стъпала на малката катедра, обърната на изток, прикрита с бяла покривка. Учителят започва свещено действие, но не греша ли? Само там ли, на катедрата, откъдето изричаше Словото и общите молитви, само там ли свещенодействуваше? Не, целият Му видим живот беше открай докрай пример, образец на свещенодействие. Бързо тече мисълта на Учителя и те повдига в един по-висок свят, чувствуваш, че съзнанието ти се разширява донякъде, просветлява се, чувствуваш наплив на сили, вдъхновение, възторг, радост и ти се струва, че и ти самият и всички около тебе са станали подобри. Откъде иде всичко туй, не може да не се запиташ и поглеждаш малката катедра, откъдето Учителят е вече слязъл. Един жив поток от хора потича край Него. Той подава ръка наляво, надясно и следи никого да не лиши от вниманието си. - Сега Учителят е между нас, слязъл е на Земята. - Споделят се усмивки, погледи, впечатления от Словото, някои му доверяват набързо свои грижи, болки, според случая Той казва някоя утешна, ободряваща дума или определя среща. А сиянието на лицето Му не изчезва. Запазила съм спомен, усет за нежността и мекотата на ръката Му, от която изтича сила, магнетична сила. Имаше случаи, когато Той самия подаваше тая ръка по два

пъти през малък интервал от време, защото знаеше какво влага в тоя контакт, от който дадено лице в момента имаше нужда. Нито окото на обикновения ясновидец, нито душата и на най-чувствителния между нас можеше да опише духовната атмосфера, наситена с лъчезарната аура на Учителя и присъствието на напреднали души.

В общи линии ние я долавяхме, всеки според степента на развитието си и гледахме по-дълго време да останем потопени в нея и да я запазим.

В светлината, която Учителят ни даваше, мога да кажа на дози, Той целеше да ни освободи от хилядите заблуждения, които ние мъкнем от незнайното минало. В тази светлина Той набеязваше, рисуваше контурите на един по-красив, по-смислен, богат и разумен живот, при условие, че ние възприемаме светлината. Но действаше по закона на свободата, предупреждаваше и за голямата отговорност, която носим, и само толкова. Голямото знание за живота, изразено в познаване на принципи, закони, правила. Учителят ни правеше достъпното постепенно. Той не бързаше, работеше с необикновено постоянство, с ненадминато усърдие и даде незабелязано за нас самите голям тласък на нашето духовно развитие, на нашата еволюция. Затова и ние Му дължим и във вековете обич, признателност, благодарност. Без това знание и светлина, бихме били в безпътница сега, в усианото време, в което живеем, предсказано от Учителя.

Когато се запитваме, кое беше характерно за Учителя, изпадам в голямо затруднение. В една хубаво нарисувана картина, в която художникът е постигнал хармонично съчетание между идея, съдържание и форма, между израз, линия и багри, може ли да се подчертава една страна, а да се подценява друга? И външно и вътрешно Учителят беше нещо завършено, цялостно, изградено напълно. Ако Той изискваше ние да постигнем това, колко повече Той го притежаваше в голяма мяра. Един образец неповторим на външен и вътрешен финес и съвършенство. У Него беше видимо покритието между живота Му, постъпките Му и онова, което проповядваше. Иначе как би могъл да изисква от нас искреност, правдивост? Никой като Него не умееше да слиза тъй естествено до нивото на всеки човек, да вниква в него, да види какво го вълнува и най-главното: да му помогне, да му даде импулс, да раздвижи скритите у него сили. Тъй естествено Той четеше човешките аури! И никой като Него не познаваше и не живееше в Любовта, тази най-висша сила, от която изтича животът. "Любовта към Бога", посочи Той и остави като девиз, като бъдеще верую на човечеството.

А всички ние бяхме дошли при Него от света със стари възгледи и най-често без правилна ориентация по големите въпроси на живота. Да ориентира, да насочи и да хармонизира, да примири тия хора с Бога, та това е била огромна и трудна задача. Само от това можем да съдим каква неповторима, неизтощима духовна мощ имаше, носеше Той. За връзката си с Учителя ние знаем от самия Него: на няколко места в Словото си бе казал, че ни познава и ръководи от 8000 години, а в една беседа бе изрекъл единствените думи: "Никой не обича душите ви като мене". В съзнанието ни тия паметни думи изградиха диамантена стена, сигурна опора при всяка беда, мъчнотия или душевно униние. Никой от нас не може да каже колко рани, душевни и физически, бе превързал, колко съзри бе изтрил от очите ни.

Учителят ни научи да гледаме не само напред и да работим за бъдещето, но да гледаме и навътре в нас, навътре в другите, колкото и да е трудно това.

Той живееше едновременно в два свята: когато се качваше в духовния свят, правеше усилие да повдигне поне донякъде и нас. Седиш понякога пак

на беседа и слушаш: Учителят говори някъде отвисоко, ти не разбираш, става ти тъжно, усещаш, че си нещо малко, дребно и може неусетно да попаднеш в един водовъртеж от противоречия. Зорките очи виждат това, но Словото тече спокойно, медлено, а ти след време разбираш, че съвсем не е фатално едно подобно преживяване. Някъде в Словото си бе казал: "Някои мисли, които съм изказал, ще ги разберете след 100-200 години. Тогава ще бъдате като подарени". Двете граници на живота - скръбта и радостта Той многократно описва, обрисова така, че да приемем, да преминем през скритото между тях страдание. Не познавам друг мъдрец или философ да е говорил тъй много, тъй ясно и убедително за ползата от страданията. Но всичко, каквото ни говореше, беше изпитано, проверено от Него и от нас. Той изискваше да проверяваме опитно - закони, принципи и правила, а това значеше - да прилагаме. В приложението беше залогът на нашия успех и прогрес, иначе оставаме задължени и неоправдали всичката онази похарчена за нас духовна енергия. Въображението се отказва да си представи, да нарисува дори само схемата на огромната работа, която стои пред всеки човек, дошъл в допик с Учителя. Той, Който знаеше какво богатство ни е дал и какви са нашите възможности, бе казал: "Давам ви едно учение, да го приложите за 1000 години". И още: "Бих бил доволен ако приложите поне 1/100 от него". Своята преценка за нашия духовен ръст бе изразил така: "Вие сте едва в началото на вашето съзнателно развитие, дълъг път стои пред вас, в който ще постигнете всичките копнежи на душите си". Идването на Божията Любов у нас, идващата за Братството, Учителят отнасяше към шестата раса. Но затова трябваше да се готвим усилено, те няма да ни дойдат като подарени. Сега за сега Той насочваше вниманието и усилията ни към близките неща и като най-належащо - ликвидирането на кармата от далечното минало и развиване на способности, качества, добродетели. И Той, който беше напълно проявен като човек, не се изяви напълно пред нашите смаяни очи. Не обичаше да говори за себе си, твърде рядко ще повдигне завесата само за миг, да припомни спомен за някой дребен случай. И все пак в известни случаи бе изказал категорични, неопровержими определения за себе си, за мисията си. Познаваше и човешкото веселие и хумор и си служеше така непринудено! Запомнила съм нередки моменти на заразителен смях до сълзи. Учителят се смееше със сълзи; комизмът в живота, който Той познаваше е резултат на големите контрасти, а те никога не са липсвали в живота. Невъзможно бе да дойдеш в контакт с Учителя и да не те облъхне ароматът на неговата душевна чистота. Чистота в мисли, в чувства, постъпки, която даваше и своето външно изражение в облекло, в храна, в обкръжение. А това той изискваше и от нас. Имаше отвращение към лъжата, към лицемерието, егоизма като вътрешна нечистота у човека. Но чистотата е неделима от простотата и красотата. Истината, красотата, простотата, това беше едно тризвучие, което минаваше през живота му. Затова не обичаше сложните, заплетените, изкуствените прояви, натруфената, тежка реч, а простата, ясната, правдивата и с нея си служеше. Когато изнасяше човешките недъзи в семейството и обществото, не беше съдник, нито критик, имаше мярка за всичко, даваше препоръки и методи, как да се отстрани гнилото. Може би затова бе казал: "Ако можех да плача, бих оплакал съвременното човечество".

А без да беше учил специално музика, беше роден музикант, имаше дълбоко и тънко познание на музиката, което не се ограничаваше от техниката. Като никой друг той разглеждаше музиката в широк мащаб, във всички сфери на човешкия живот, на природата, на Вселената. На музиката Той възлагаше много, като на възпитателен фактор за развитието и самовъз-

питанието на човека. Затова и сам създаде музика, нова музика, която вплете в своята ежедневна педагогическа работа. Присъствувала съм при създаване на много от Неговите песни. Въодушевлението, с което правеше това, увеличаваше всички, които го слушаха. При това този творчески процес идваше някъде естествено, отзвучаваше и у някои от нас.

Когато се опитвам да си представя какво бе всъщност мъдростта на Учителя зная, че се докосвам до нещо тежко, скъпо, което с пръст не можеш да мръднеш - някакъв старинен сандък, пълен със скъпоценности, от които Той показваше по някоя според един или друг случай. Та какво не познаваше Той? Природата ли с нейните закони и богато многообразие като израз на Бога, човека ли, тази малка вселена, тази сложна загадка, тъй трудна за разрешаване и над всичко - Непостижимата Велика Разумност, на която даваше различни имена - различни проекции - Любов, Светлина, Истина, Провидение, Първопричина.

Като говорих за възможностите, за проявите на Учителя, да не остане у някои впечатление, че е бил само един мъдрец-проповедник, който е живял на Земята. Не, Учителят бе реалност, а не само идеалист, философ - нямаше област в живота, в която да не бе сведущ. Не случайно бе изказал думите: "Аз, когато мога да направя нещо, тогава казвам, че го зная". Някога ще го видиш в градината грижливо окопава растенията, ще го видиш да проявява умение и разбиране в строителните работи, където бе възискателен. Колко чешми се изградиха по негов почин, по негова идея и с негово участие и там, където бе живял, и в планината, и другаде. Изобщо стъпеше ли някъде и останеше за известно време, неизбежно бе да останат следи на видимо подобрене. И ако бе дал познания за храненето, като основна дейност, от която трябваше да почне самовъзпитанието на човека, можеше ли да няма познания и по домакинство? Най-неочаквано за дежурните сестри ще влезе в кухнята, ще отхлупи големите тенджери, ще даде някои препоръки относно приготвянето на яденето и ще си излезе. В малкия опит на комунално хранете, което имахме, Той прояви своето ново разбиране.

Учителят взе материя за своето физическо тяло от българския народ, и ако той е слязъл между него, то е било, защото е имал специална мисия. Затова добре бе проучил българина като тип в продължение на 12 години, още преди да почне открито духовната си работа. Изобщо той имаше дълбоко познание за човешкото естество - външно и вътрешно. И работата Му като Велик Дух не се ограничи само в засяването на българската нива. Високите напредничави идеи, които Той донесе, откликнаха в много готови съзнания и у други народи, те прекосиха границите на България. И можеше ли иначе? Езикът Му беше общочовешки, щом Любовта и Мъдростта са универсални езици, не следва ли да се изучават от всички съзнателни хора, стига да се възприеме правилния метод. След всичко казано дотук, трябва да добавя и това, че целият Му живот и дейност носеше печата на голямо смирение, дало най-ярко изражение в кратките думи, изречени от Него, малко преди да напусне тялото си и Земята: "Свърши се една малка работа".

Учителят преседя на Земята 80 години. Половината от тях отдаде безкористно в работа над българския народ, в лицето на тия, които се определиха като негови ученици. Да, Той само даваше, даваше знания, пример, различаваше светлина, сочеше верния път в живота, неспяван от външните противодействия, които не липсваха. Никой Велик Дух, слязъл на Земята, не е минал по гладък път. Истината за живота, за човека, за бъдещето Той изнесе с необикновена смелост, със свободен замах, несмуцван от това, че влиза в разрез с общоприетото, с рутината. Всеки появил се новоотпечатан том

беседи или лекции от Учителя, аз посрещах с голяма радост, а такива Той остави няколко стотин. Едно огромно духовно богатство, наследство за векове, което ако се проучи и приложи, и слепите биха прогледнали, както Той сам бе казал. Малкият екран престава да се движи, без да е разкрил всичко, което бе отразил, и аз мълчаливо трябва да призная, че така е по-добре. В недоизказаните неща има нещо много красиво, бе казал Учителят.

На д-р Вергилий с приятелство чувство!

София, 14.IX.1980 г.

Написала: Стоянка Илиева

87. ПОЕЗИЯТА ОТ МОЕТО ВЪТРЕШНО НЕБЕ

Обискът на Изгрева 6-7.XII.1957 г. и взимане на беседите - извършен от властите на България и унищожението им.

КНИГИТЕ

1. Аз имах приятели верни,
те бяха със златни сърца,
ний раснахме дружно години,
възлюбени като деца.

2. Свещеното чувство на обич
в сърцето си имах за тях,
делихме и радост и скърби,
уверена в пътя вървах.

3. Тъй често беседвахме мъдро,
те имаха светли очи,
в душата проникваха нежно,
те пролетни бяха лъчи.

4. В минути върховни и святи
за изповед само пред тях
разкривах сърцето свободно,
че знаеха те да мълчат.
8.XII.1957 г.

5. Туй бяха любимите книги,
туй беше свещения дар,
Учителят що ни остави,
с тях влизах като в олтар.

6. В тях има заключена мъдрост,
от слънцето слязла за нас,
и бликащ живот, изобилен,
как жадно съм чела в захлас.

7. И ето, в ден мрачен, злокобен
протегна се дръзка ръка
без милост ги грабна, отнесе,
приготвила клада за тях.

8. Сега ми е стоята пуста,
и празен е техния кът,
но скътах в душата богатство,
не ще го докосне врагът.

Затваряне, заключване на салона на Изгрева, 15.XII.1958 г. от властите на България.

ПЕТНАДЕСЕТИ ДЕКЕМВРИ

1. В онази паметна, последна вечер,
когато храма се затвори,
душите ни ридаха безутешно,
дълбока рана се отвори.

2 Да се помолим дружно пожелахме,
о, скръбен шепот на сърцата,
молитвата ни беше плач сподавен,
но хладна, глуха бе съдбата.

4. Една ръка безмилостна, студена,
в гърдите ми заби кинжал,
от болката сърцето ми простена,
притиснах раната си с длан.

5. За чуждите надянах горда маска,
закрих очи за подлостта,
и стана ми излишна всяка среща
с приятели на радостта.

3. И като стон се песента понесе
всред поруганата светиня,
простихме се, заключихме вратите
и светло минало в душите.

6. А за утеха някой ми припомни:
"Ще мине, времето лекува",
ти чакай, моя горест мълчалива,
а раната е все тъй жива.

15.XII.1958 г.

1. Ден мрачен ноемврийски, гледа
намръщено небето към земята,
подгонените облаци се лутат,
а лъч от нийде не прозира.

2. Но мойто вътрешно небе е тихо,
натам съм поглед устремила.
Един, единствен образ грее
там винаги, по всяко време.

3. Струи обилна светлина от него,
и две очи ме гледат топло,
мълча, но слушам в себе си дълбоко
гласът познат да ми говори:

5. Сама съм в стаята и слушам,
как двама са у мен, говорят,
в сърцето ми, разбунено море,
оглежда се тъй синьото небе
и светла вяра ме крепи, крепи.

28.XI.1958 г.

4. "Небето ти е чисто, тихо
сърцето си сега смири,
през него трябва да премине
оралото на скръб дълбока,
герои трябва за живота,
и ти един от тях бъди!
Помни, че Аз съм неизменен
в бурите закрилник верен".

Посвещава се на Борис Николов, който бе в затвора, след което последва процес 1957/58 г. и салонът на Изгрева бе заключен и след това разрушен през 1971 г.

НОЩ

1. Сега е мойта нощ безсънна, дълга,
насколо ми мрак обвил, обгърнал всичко,
нито една звезда в небето,
а мъка впила се в сърцето.

2. Сега в моята голгота тъжна,
лежа разпънат сам в килия мрачна,
далеч са близки и любими,
но виждам ги с лица унили.

3. Ръцете им протегнати са, вярвам
да ме изтръгнат искат и не могат,
пусти са пътеките към мен,
месеци живея отчужден.

4. Което е нагисала съдбата,
на малка свещ сега разчитам бавно,
нали това е само мое бreme,
кой би могъл да го отнеме?

5. Сега е мойта нощ полярна, будна,
над мен бездънен и затворен купол,
трептя за онзи миг да зърна
на тъмното небе зеница,
да възвести деня Зорница.

5.XII.1959 г.

Песните са публикувани, а историята на тяхното създаване е описана в поредиците на "Изгревът", том I-VIII.

ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

1. С бисерно огърлие от песни
ангел от небето долетя
още в утрото прозрачно, ведро,
на събудената младост.

2. С тях възтрога дивен, красотата
от лазурни светове дойде,
сноп лъчи разкри ни чистотата,
съхранената в капката роса.

3. В слънчевата люлка залюляха
те душите и мечтите, разпиляха
облаците тъмни, буреносни
не веднъж от нашето небе.

4. Втурнаха се като свежа струя
и наситиха сърцата с радост,
с тях живяхме, с тях вървахме в устрем
все към озарени върхове.

5. Всяка песен, всеки бисер светъл
от дъгата багри озарява,
на криле ефирни възвисява
в скръб сърцето залиняло.

6. Но по пътя връхлетя ни буря,
остър трясък, грохот заглуши
песните ни като ято птици
в бурята затихнаха дори.

7. И сега звучат унило, тъжно,
като хубав спомен отлетял,
тук и там от скъсаните струни
те извличат нашата печал.

8. Нали всяка буря отминава,
и през облак слънце се усмива,
песните ни пак ще ни издигнат
на криле към слънчеви простори.

22.IV.1964 г.

Днес тя е останала заградена от висока ограда в територията на посолството на бившия СССР, т.е. днешна Русия.

ПАНЕВРИТМИЧНАТА ПОЛЯНКА

1. Гдето младите лози шумяха тихо
в дните слънчеви на мир и радост,
гдето синьото небе с ефирен трепет
галеше разцъфналата младост.

2. Гдето славея в зори с призив любовен
лвеех мелодии сърдечни,
и в пробудената ведро, свежа утрин
вплитаха се в слънчевите песни.

3. Гдето боровите грани мълчаливи
свеждаха чела пред слънчев изгрев
и нависнали от сочен плод градини
ръсеха уханье и радост.

4. Там полянката зелена, оросена
се разстилаше от бодри стъпки,
като бисерните капки по цветята
нижеха се песните, игрите.

5. Там изплиташе съзвучието дивно
светлината с музика в душите,
ще забравим ли ний слънчевия полет?
и Пилота в кораба небесен?

6. Там чертаеше колона жива, плавно
в слънчев ритъм кръг на любовта,
и завинаги вграден остана образ
на велико бъдеще в живота.

11.V.1964 г.

До същата лозница бе положено тялото Му на 31.XII.1944 г. Днес там е мястото на Учителя Дънов, оградено от елипса.

РАЗКАЗВАЙ, ЛОЗНИЦЕ!

1. Разказвай, не спирай, разказвай безкрайно
за дните край теб преживяни,
Той идеше често при тебе, лознице,
разказвай за дни отлетяли.

2. Разказвай за дните честити и светли,
щастлива ти беше тогава,
Учителя близо край тебе седеше
в часът на вечерна прохлада.

3. От днешния шум на човешкия кошер
Той идеше тук да почине;
че знаеше много врати за небето
и ключ за скрътта на сърцето.

4. Зефир ли шумеше в листата ти млади,
затихваше мигом унесен,
ти слушаше кротко хармония дивна,
Божествена мисъл и песен.

5. Тук в размисъл чиста, потънал дълбоко
Той виждал е дните на горест,
и бъдеще светло далече да грее -
най-нова написал е повест.

6. За нея разказвай, не спирай, лознице,
тя нека обходи земята,
красивата повест за гост лъчезарен,
събудих в човека душата.

7. И днес си зелена, облистена, китна,
тъй както си нявга шумяла,
за дълго години ти страж ще останеш
свещения спомен да пазиш.

На мястото на Изгрева днес са построили посолствата на бившата СССР, т.е. днешна Русия и други такива.

ИЗГРЕВЪТ

1. На таз земя ний стъпихме със Него,
и пръв Той "Изгрев" я нарече,
защото тук посрещяхме години
мистично слънцето в душите.

2. А пуста бе в началото земята -
дръвчета диви, стърнища, треви,
но Извор бликнал беше чудотворен,
заселихме се покрай него.

3. И стана тя за нас оазис светъл,
неотразимо ни привлече
тъй чистия и благодатен Извор,
разлял обилно, свежи струи.

4. И неусетно ден след ден израсна
край Извора една градина,
цветя уханни, сочни плодове
отглеждахме с любов и радост.

5. Тук заживяхме в дървени къщурки,
потънали в цветя и слънце,
в красива простота, в доволство, в песни
защото знаехме: градиме братство!

6. Оазиса ни сочеха мнозина
и казваха: "Да, Изгрева е рай",
където слънчевата мъдрост е храна
а любовта - вода кристална.

7. От туй, което беше и отмина
остана само светъл спомен,
залезе слънцето и в здрача хладен
тъгата ръми в тихи сълзи.

8. Към таз земя на Изгрева посягат
днес много ръце настървени,
разкъсват я, заграбват и разравят,
а людете далеч прогонват.

9. Ще отнесат те Изгрева в душите,
не се обсебва светлината,
и като слънчеви лъчи ще будят
готови пъпчици да цъфнат.

10. Ще отнесат те семена, ще пръснат,
навред където обич грее,
а Изгрева ще бъде светло знаме
на любовта и братството в света.

11.I.1971 г.

Част от черешовата градина днес е останала в мястото на Учителя
Дълов, оградено с ограда.

ЧЕРЕШОВАТА ГРАДИНА

1. Когато ги посаждаха в земята
бе ранна пролет, слънце, радост,
небето се синееше спокойно
и равен беше пулсът на живота.

2. Грижливите ръце на градинаря
работеха с любов усърдно,
а две очи замислени, дълбоки,
присъствие велико бяха.

3. И всички те черешови фиданки
разлистиха се неусетно,
струеше от един балкон наблизо
за тях любовна, топла мисъл.

4. Фиданките отдавна са дървета,
от плод обилен, сочен, всяка пролет
короните им розовеят,
но чужди ръце ги обират.

5. Заграбиха ги тъй, без правда,
милост,
и не едно сърце простена глухо,
то жертва ли, насилие ли бе?
съдете, огорчени братя!

6. Годишите донесоха промени,
преминал е отвъд и градинаря,
и светлите очи далеч и близо
и те и те не са ли тъжни?
сега са бурни дни на разрушение.

7. И пак е пролет, навъсено небе
в градината черешова - секири
жестоки удари кънтя
едно след друго повалени
лежат издъхнали дървета
по тях сълзят неразцъфтяли пъпки.

8. Че нужна е на някого земята,
сечи! Какво от туй - дървета!
О, колко са все още непонятни
душевна светлина и милост!

11-13 април 1971 г. - Цветница

Разрушаването на салона на Изгрева от властниците на България.

СВЕТАЛИНАТА СИЯЕ!

1. В този век на свободната мисъл,
на борба за човешки права,
и когато във всички езици
най-разбраната дума е "МИР".

2. В този век светотатство не е ли
и позор! - да рушиш един храм?
и да тъпчеш сърца устремени
към Велико, Незнайно Начало.

3. Тъмен белег на скрита враждебност,
слънчев храм без пощада руши,
от стените порутени гледат
само спомени свидни помръкват.

4. А над облак прах лети аура
от нощна мисъл и молитви,
от звучащите песни свещени,
от сърдечен език съкровен.

5. От светилника, що разрушиха,
отлетяли са искри далеч,
ветрове ще повеят, раздухат
огън лумнал по целия свят.

6. Заличете следите по-бързо,
дайте вино на земната власт,
но вериги напразно ковете -
светлината сияе над тях.

3.V.1971 г.

Изгревяни, жителите на Изгрева бяха написали едно обръщение към властите на България. Подписите им лежаха под един надслов: „Не даваме Изгрева“.

НЕ ДАВАМЕ ИЗГРЕВА

1. Не даваме ний нашата светиня,
Тъй живо свързани сме тук
не даваме свещените следи
от стъпките вече отзвучали.

2. Тук бяло знаме на любов и мир
развя най-светлия човек,
за него спомени сияйни никнат
под всяка наша стъпка, вред.

3. Той слънчевия Изгрев ни научи
да срещаме в зори задружно,
да пеем като ранобудни птички
за пролетта в душата.

4. Тук видяхме събрана в мощен фокус
онази жива светлина,
дошла да озари и да събуди
за новия живот човека.

5. Не даваме тук грубо да нагазят
нозе на дръзки люде,
нали и те сами светиня имат,
а чуждата не тачат!

6. Не даваме ни с пръст да се докоснат
ръце, които не са сяли,
не виждат ли в браздите разорани
поникиналото вече семе?

7. Не даваме тоз кът за нас тъй свиден,
защото още тук витае
Великия, безсмъртен Дух донесъл
завет от слънцето в безкрая.

8. Не даваме, защото сме призвани
да газим огъня свещен,
след векове ще идат тук да питат:
къде, къде е стъпвал Той?

И да потушат огъня запален,
ще пламне с нова сила по-далеч,
неугасим е този пламък, знайте,
защото е хилядолетен!

Камъкът е бил вграден в оградата от камъни, която е опасвала Бивака
"Ел Шадай" на Витоша, пазейки ги от северният вятър.

НА ВИТОША

1. Той седеше тук на тоя камък,
ний край Него притаили дъх,
слушахме великото Му Слово,
светлина за нашите души.

2. Той чертаеше ни път в живота
и разкриваше простор пред нас,
тъй дълбока, необхватна мъдрост,
тя не се побираше в ума.

3. Той седеше - камък на основа
и обгърнал с поглед далнините
виждаше и сочеше браздите,
гдето ще засяваме зърна.

17.I.1971 г.

"Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което намира около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа." Учителят Дънов

БЛАГОДАРИЯ

1. Благодаря, че се родих в туй време,
благодаря за стръмния си път,
където бури ме разтърсваха,
но закалиха в мен духът.

2. Благодаря, че в жетвата на века
с мнозина бях смирен работник,
и дял не вземах от земна слава,
признание дори не дирих.

3. Видях в туй смутно време на предел,
зори зора на светъл ден,
предречена епоха величава
ще се роди, аз вярвам в тоя ден.

4. И да отдъхнат люде уморени,
от таз динамика в живота,
развирила се по всички друми
най-смелите дела и думи.

5. Благодаря на ветровете буйни,
пилеят сънища кошмарни,
благодаря на всички светли сили,
обсадили отворед земята.

6. Благодаря, че се родих в туй време,
на синюра на две епохи,
зората струи нежна светлина,
в зората звучи песен на мира.

19.I.1968 г.

Заветът е отправен към съставителя на поредицата "Изгревът" от том I-VIII. и към всички онези, които го четат, за да се приобщат към Школата на Учителя.

МОЯТ ЗАВЕТ

1. Какво ли мога да оставя
на теб, що идеш подир мен?
ах, аз не се съмнявам никак,
преобразена ще съм в теб.

2. Тогава? ето що - оставям
един единствен мой завет:
ти пътя следвай, в който ходих,
път верен, светло озарен.

3. Каквото не достигнах в него,
каквито тайни не разкрих,
на тебе ги оставям, чуй ме,
в тебе трябва да се продължа.

4. Ще избереш ти друга форма,
ще бъде по-красива тя,
и в нея ще се слейт мълком
две светли капчици роса.

7.XII.1970 г.

ПРАВИЛО НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Учи, люби, мълчи, търпи, прощавай
и пътя си продължавай!

ОБРАЗЕЦ НА ИСТИНСКИЯ ДОМ НА ИЗГРЕВА

Това бе къщичката на Стоянка Илиева, която бе построена по идея и по план на Учителя Дънов и с Негово дейно участие, като лично се е включвал при строежа. Стоянка ми показваше една цяла стена от стаята си, която бе от дървена плоскост (от шперплат), която е била лично от Учителя изглаждана с глас папир (шкурка) и след това са я намазали с безир.

Цялата история може да се прочете в „Изгревът“, том IV, стр. 558-561, след това в том II, стр. 184-185, както и в том VIII, стр. 26, No 25; стр. 28; стр. 30, No 27.

Първият етап бе да заснема къщичката, което бе направено от мен с два филма при пълна нелегалност. Впоследствие бяха извадени към 60 снимки на фотохартия и с тях отидох при Стоянка. Показах ги, подредихме ги, номерирахме ги и тя ми даде някои пояснения, като ми обърна внимание на прозорците по начина, по който въздуха се движи през тях. А това Учителят е споменал в една от беседите си и е описано някъде. Аз също съм го чел това.

Вторият етап бе да накараме Илия Узунов, който имаше технически умения да направи чертеж и скици на къщичката с всички размери и възможни разрези, както и да даде някои пояснения. След много настоявания той го направи и ми го предаде.

Третият етап бе да се опише историята от тези, които са участвали при строежа на къщата. Това бе направено от мен и е цитирано по страници и видно по-горе.

Четвъртият етап бе да бъде изпратен човекът, който да подготви този материал. Това бе Наталия Попова, архитект по професия, с която работя от дълги години в ползотворно сътрудничество и за двама ни. Беше й предоставен целия архив от скици, снимки и тя подготви онова, което ще предоставим от стр. 85 до 92. В случая се спряхме на един от вариантите, който се публикува в този том.

При едно следващо поколение, което ще има интерес, ще може да се издаде в отделна книжка като ще трябва да се включат следните неща: 1. Историята на къщичката в посочените по-горе страници от томовете на „Изгревът“. 2. Чертежите, предоставени в този том от Наталия Попова, въз основа на скиците на Илия Узунов. 3. Да се приложат всички снимки от външният изглед и вътрешният интериор. 4. Да се оформи в подходяща книжка при участието на Наталия Попова ако това се реализира по мое или по нейно време, защото сме различни поколения. Но преди това трябва да се явят онези, които ще финансират това издание, както да ги има и ония, които ще се заинтересуват и да ги закупят. И не само това, но да си построят такива къщички. Засега това е само едно пожелание. А да се дойде до това време и до тези хора, трябва да се чака. И ще се чака.

Вергилий Кръстев

КЪЩИЧКА НА СЕСТРА СТОЯНКА ИЛИЕВА ХРИСТОВА, София - Изгрев

Мястото е било нива в землището на село Слатина. Купено е в 1931 година. Къщичката е построена в 1935 година по план и ръководство на Учителя. Цялата конструкция е построена само от дървен материал: дървени външни стени от чамови дъски, а вътре е облицована с шперплат - естествен, необоядисан. Подът с чамови дъски също не е боядисан. Състои се от две еднакви половини: южна и северна. Лицето е на изток.

Характерното е в сводестия таван, многото прозорци и горни прозорци на източната и западната фасада, доброто проветрение и изобилната светлина, здравословното и приятно влияние на дървения материал.

Учителят препоръчва къщичките да се строят на един, един и половина, най-много на два етажа, в голям двор за овощна, зеленчукова и цветна градина. Строежът да се извършва с любов от майстори с добро разположение - по Божествено. Това е от голямо значение. Учителят казва:

„Домът е първият институт на земята. По-благородно и по-светло учреждение от дома няма. Единствената надежда за подобряване на обществен и личния живот трябва да се вложи във възпитанието, което домът дава. Тук именно е основата на доброто възпитание. Към дома трябва да се присъединят училищата и всички други учреждения, които носят възпитателен характер. Новото учение започва с чистотата на дома, тялото, дрехите.“

На фигура 3 (в скицата) е показан прозореца на средната стена. Такива има на западната и източната страни, и когато се отворят всички, става добро проветрение, без да се създава течение. В малкото дворно място (около 300 кв. м) се отглеждат разни овощни дървета, зеленчуци и много цветя.

Още от началото на построяването на къщичката южната ѝ половина се е използвала за гости на братството, предимно чужденци. От 1952 г. се заема за постоянно живеене от брат Илия Узунов, роден на 5 ноември 1905 г. в с. Беляковец, Великотърновско, срещнал Учителя за първи път на 19 август 1919 година в читалище „Надежда“, Велико Търново (съборни дни).

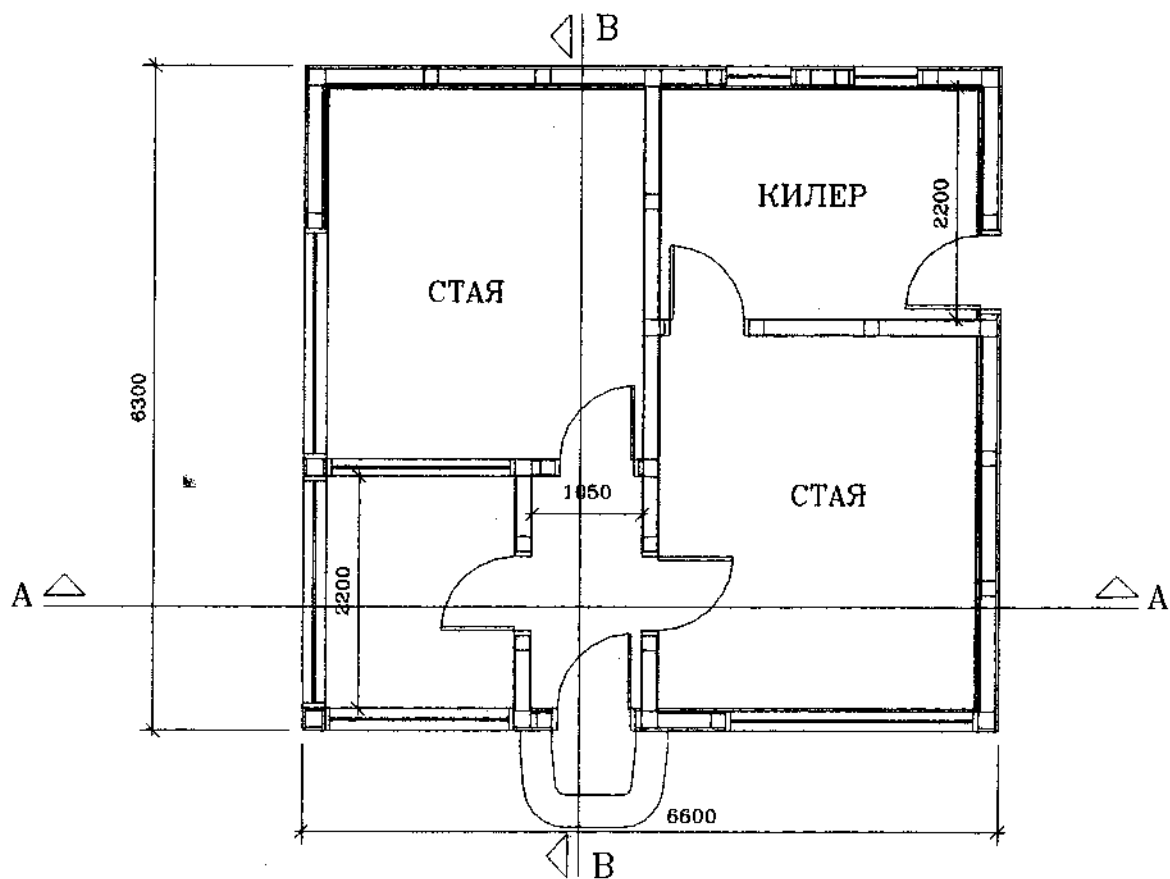
В северната половина на къщичката, от построяването ѝ, живее собственичката на жилището, сестра Стоянка Илиева Христова, родена на 27 юли 1899 година в Нови пазар, срещнала за първи път Учителя в 1922 година на събора във Велико Търново. Поради отчуждаването на жилището с мястото за нуждите на съветската легация, сестра Стоянка Илиева Христова и брат Илия Узунов през месец юли 1974 година бяха принудени да се настанят в квартира в ж.к. „Червена звезда“, бл. 2, вх. В, ап. 3 (Дианабад).

Март, 1975 г.

Съставил: брат Илия Узунов

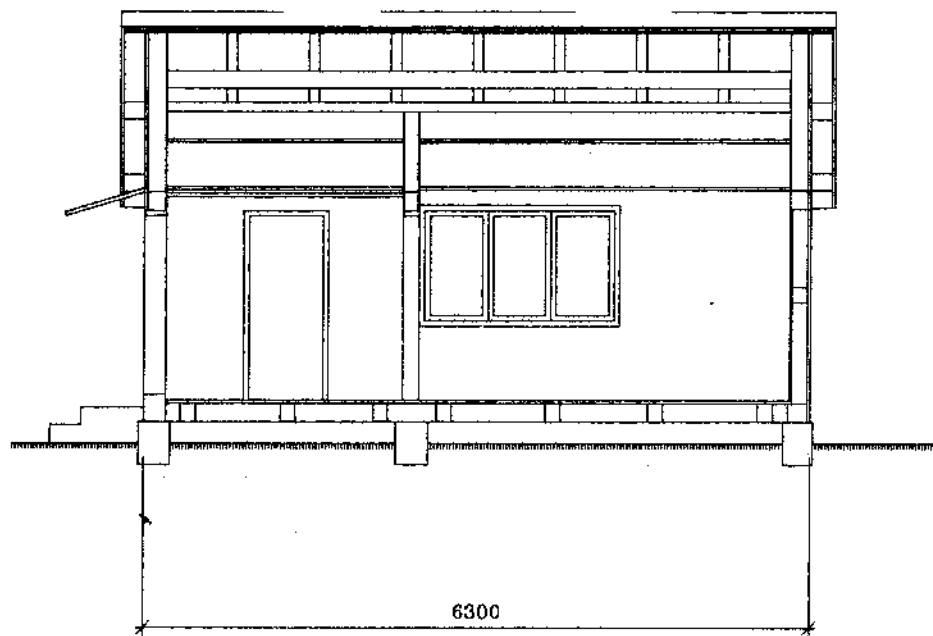
Забележка: Реконструкцията на къщичката се осъществи въз основа на скицата, съставена от Илия Узунов и на снимките, направени от Вергилий Кръстев.

Начерта арх. Наталия Попова.

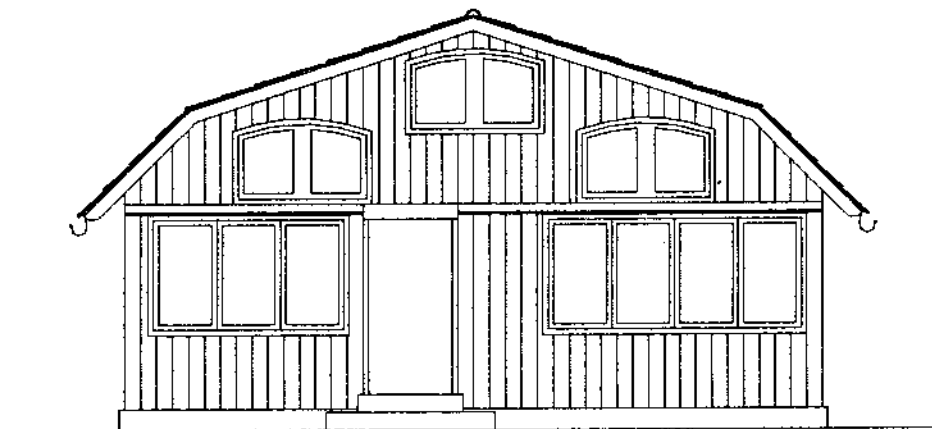

1. Разпределение.

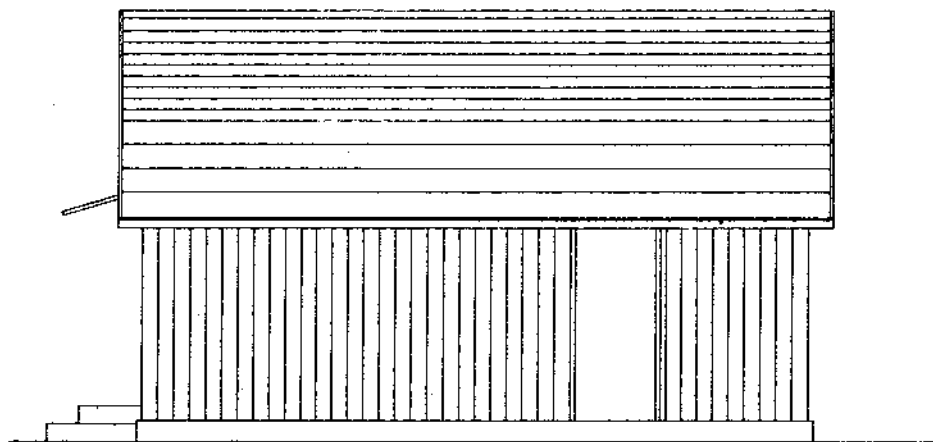
2. Разрез А-А.

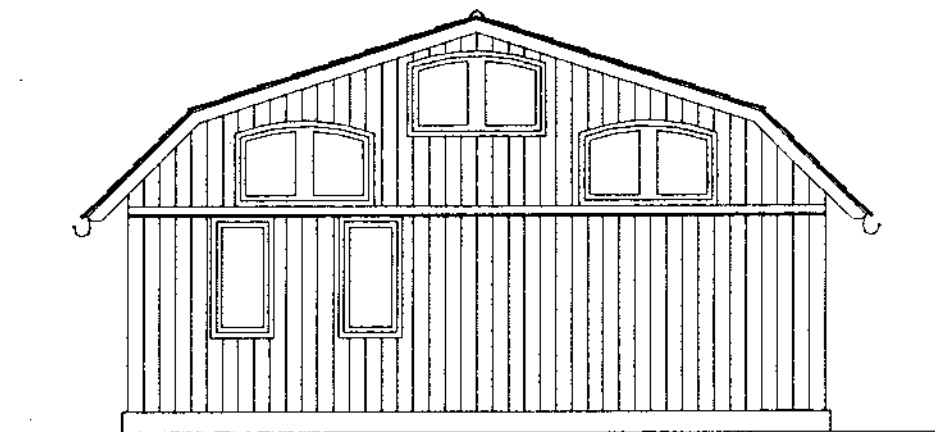
3. Разрез В-В.

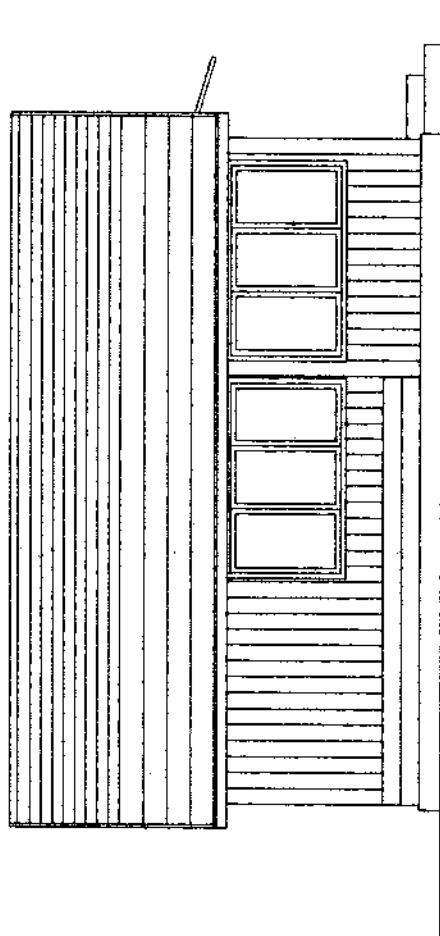
4. Източна фасада.

5. Северна фасада.

6. Западна фасада.

7. Южна фасада.

ТЕОФАНА САВОВА

(7.I.1894-5.V.1990 г.)

На моите читатели

*Написах, мили мои читатели,
всички тези скъпоценни преживявания,
които имах при Учителя, за да дам и на вас
една микроскопична част
от голямото богатство, което Той остави.
сестра Теофана*

1. ПЛАНЪТ

Всичко у Учителя е отмерено, точно, светло. Ученикът пристъпва към Учителя неосъзнато, плахо, стеснително, а Учителят го посреща знаещ, можещ; приятелски и освобождаващо.

Така и аз отидох в "68", т.е. на ул. "Опълченска" 66. Плаха, стеснителна. Аз отидох, защото е трябвало да отида, а предлогът у мен беше да питам Учителя за мой предстоящ изпит в университета. Учителят беше много голям, за да Го разберем, особено в първите срещи. Но Той е велик. А търпението Му - Както само Бог търпи. Та аз бях още в мъглявина, а Учителят с факел ме посрещна.

Когато влязах в двора, аз се поогледах да вида човек, но никой нямаше. Поспрых и почаках. И Учителят излезе от своята стая, но приготвен да отива някъде.

Той слезе по стълбата, отправи се към мен и ме попита за причината на моето посещение. Аз съвсем се смутих и казах нещо, но Той потръгна към пътната врата, отговаряйки ми и аз трябваше да Го последвам, за да чуя отговора.

Милият Учител! Той вече има план за моя живот при Него, а аз нищо не разбирам.

Тръгнахме по улица "Опълченска", влязохме в "Пиротска", сега улица "Жданов", и се отправихме към булевард "Мария Луиза", сега "Георги Димитров". Аз не мога да се сбогувам и отделя. Учителят върви леко, пластично, но сериозен и концентриран. От дясната страна на Учителя върви брат. И двамата сме внимателни към стъпките на Учителя. А Той, когато срещне някоя група от хора или файтон, минава в страни, така че, аз отивам до тротоара и стъпвам дори на бордюра. Това се случи два и или три пъти през целия път, а у мен остави силно впечатление.

Достигнахме булеварда. София беше тогава тиха и безшумна. Тук там се виждаха файтони, които откарваха пътници към гарата, или пък, които очакваха такива. Братът повика един от тях, от чакащите и Учителя, след като ми подаде ръка, се качи. Братът се качи също, колата тръгна (сбогувахме се) и аз се отправих към своя дом.

Имаше гости когато пристигнах и аз, радостна, разказах за моето пътешествие. Учудиха се тези, които познаваха от по-рано Учителя, но както аз, така и те, нищо друго не разбрахме.

Много по-късно, от това как Учителят посреща своите нови ученици, на мен ми стана ясно, че в това "пътешествие" - така го наричам, ми е бил откриван плана на моето ученичество и моята служба при Него. Аз значи, поемах

пътя на моето ученичество - качване и слизане по стръмния път, при голямата привилегия - красота и светлина на Учителя, на Когото вървах от лявата страна.

И това беше моят път при Великия ми Учител, моето ученичество и служене, състоящо се от 25, а с думи - двадесет и пет епохални години.

Бъдете благословен, Учителю! Благодаря.

2. ЧЕСНОВАТА СКИЛИДКА

Беше през 1922 година. Живеех и работех в зданието на книгоиздателство "Хемус", непосредствено до Руския паметник, когато забелязах у себе си една аномалия. Когато тръгвах за центъра на града и трябваше да мина по пясъчната настилка на булевард "Македония", усещах всяка една пясъчинка под краката си и косата ми се изправяше. Изпитвах истински ужас докато премина това разстояние. Оплаквах се тук и там, ходех на планината, забелязах, наистина, че два или три дена след екскурзията аномалията се преустановява, но през два или три дена аз не мога да ходя по планината. Какво да правя?

През това време няколко от стаите бяха заети от господин Нейчев, който имаше магазин за билки и който често идваше с децата си да прегледат състоянието на билките, изсушени там.

От тогава помня хубавите екскурзии до Люлин, която ни посрещаше с голямата си красота и многото и разнообразни цветя, които милите деца познаваха вече по име, знаеха кое за какво служи и аз мило се занимавах с тях.

Екскурзиите бяха хубави, цветята прекрасни и децата обични, но моето състояние се подобряваше само за два-три дена.

Учителят. Да, Учителят е най-големият лечител. Но аз съм още нова, стеснителна и не мога да си позволя да искам съвет от Него. А болезненото състояние продължава... Решавам се. Тръгвам.

Един хубав слънчев ден, когато боровата гора ухае на шишарки и мед, аз вървя по шосето нагоре. Сърцето ми бие. Стеснението връхлита. Поспирам. Обезпокоение и насърчение се редуват... Пак вървя. Ето и Учителя. На северната страна на поляната. А тя! Красота, слънце и уханье!

Сестрата, която говори в момента с Учителя ме забелязва, обръща се към мен и много любезно ме пита: "Учителя ли търсите, сестричко?" "Да", отговарям. "Ето Учителят! Заповядайте!", продължи тя, като радостно усмихната се отдалечи.

Аз съм пред Учителя. Учителят е пред мен. "Какво има, рекох", чувам Неговия възшебен глас. Разказах Му положението си. Очите ми Го гледат. Сърцето ми се радва и стеснява. Той е благ, мил. Едно уханье, което милва, гали, повдига, успокоява. И един глас, който дава лек. "Рекох, употребявате ли чеснов лук?" "Отдавна не съм употребявала, Учителю", отговарям несръчно, като си помислих, че има повече от една година, откакто не съм вкувала чесън. "Ще вземате по една скилидка сутрин, на обед и вечер. - И като се усмихна насърчително, добави: „Ще мине, рекох“.

Аз взех първата още щом като се върнах вкъщи. Беше преди обед. Втората взех преди вечеря, третата - забравих. Защото, когато тръгнах за града, аз не забелязах, че има пясъчна настилка по моя път.

Скилидките ли ме излекуваха? Или Неговото Свърхчовешко естество, което както забелязах и забелязвах по-късно, се укриваше зад някакъв малък, незначителен ляк?

3. ПЛАХИ СЪПКИ

Моите плахи съпки спряха пред Белия дом. Моето плахо сърце затихнаше пред тишината на Светлия дом. Аз очаквах. Аз се смущавах. Но все пак аз пристъпвах. Аз бях дошла за разговор с Учителя.

Аз бях видяла Учителя в "66". Аз бях чула беседа там и тук на Изгрева, но аз още не бях говорила с Учителя. Сега идвах за моя пръв разговор.

Учителят отвори вратата на стаята. Учителят ме покани. Аз влязох, целунах подадената ми ръка и седнах на посочен ми стол. Учителят седна на своето място. Учителят заговори.

Аз гледах. Виждах и не виждах. Чувах и не чувах. Но Учителят всичко виждаше, чуваше и разбираше. Той знаеше, че моето възмущение ще заличи до голяма степен чутото и когато дойде до положението да цитира стиха от Евангелието: "И който устои до край, той ще се облече в бели дрехи", Той изговори първите две думи, позапре, като че ли прави усилие да си спомни следващите, после, по същият начин изговори и тях, и аз, досетила се за кой стих се говори, изговорих, като че ли да Му подсказва няколко.

Милият, Великият Учител повтори, оформи целия стих и продължи разговора. Когато излязох от стаята, първата ми работа беше да отбележа в малкото тефтерче, получено наскоро като скъп подарък, датата 16.IX.1927 г., на този още по-скъп разговор и стиха: "И който устои до край, той ще се облече в бели дрехи".

4. КРИЛЦАТА

Казват, че няма Господ. Аз пък казвам, че има. Ето как разбрах, как се уверих, че има Господ.

Воденичен камък ми беше легнал на гърдите. - Тежко ми е. Едва дишам. Търся в съзнанието си близки, приятели, познати. Търся човек, който да повдигне товара ми. Няма. С просто око търся, с бинокъл търся. Няма. Изведнъж ми мина през ума идеята да викам Господа. Ако има Господ, ще ми се обади. Ако няма, нищо не съм изгубил. И чудо. Ето как стана чудото. Извикал-неизвикал и Господ пред мене. "Какво има?", ме пита. "Така и така, Господи", Му казвам. - Издраха ми се краката от циганските тръни - от мъчнотиите в живота. Моля Ти се, изпрати ми подходящи обуца, подобри ми условията на живота, че... жена, деца. Премахни циганските тръни от моя път."

Поусмихна се Господ. "Слушай", ми каза, "ние тука нямаме такива обуца, каквито на тебе ти трябва, но ето, вземи тези крилца и като дойдеш до циганските тръни - мъчнотиите - сложи ги на раменете си и ги прехвъркни".

Взех крилцата, сложих ги на раменете и полетях. Фантазия, радост. Не бях като че ли на земята. Аз весел. Домът богат и весел. Всички хора доволни. Бях из света на приказките от "1001 нощ". Чудо. И ето насреща един добър мой приятел. "Какво е станало? Защо си така радостен?", ме пита още отдалеч. Разказах му за моята среща с Господа и за подаръка, който получих и той, уж ми повярва, уж не ми повярва, но погледна двете торби, с които се беше натоварил и каза: "Дай торбата".

И докато аз измъкна торбата от джоба (нали сега всички носят торби), той ми изсипа цял куп от приказки: че тази вечер жена му била дежурна да донесе провизии за дома, че без да се досети той закупил още и че тъкмо се безпокоял как ще се справят с тези двойни дози, ето ме, аз насреща. И разгънал-неразгънал своята торба, той започна да слага от неговия багаж.

Почти го изсипа: два бели хляба, че масло, че сирене, че зеленчуци и консерви... затежа ми. "Стига", казвам, "и за тебе да остане". А една такава приятна тежест изпитвам.

А той доизтърси едната от двете торби и като се изправи, много доволен, каза: "Олекна ми. Твоят Господ хубави крилца ти подарил". И като направи движение, като че слага крилца и на своите рамене, добави: "И тези крилца са ми подарък от твоя Господ. Признавам Го вече и за мой. И тръгвам да подарявам крилца и на другите хора".

Двамата приятели бяха радостни. Една неопишуема радост ги изпълваше и те се въодушевяваха, без да разбират причините на това тяхно преживяване. Но полетяха всеки към своя дом. И докато стигнат до там, не остана срещнат човек с отпусната глава, не останаха майки и бащи угрижени. Крилцата-фантазия повдигаха всички в един близък, радостен свят, а ръцете споделяха своето с всеки срещнат. И всеки срещнат, и всички срещнати повтаряха: "Благодарим Ти, Господи, за чудните крилца".

5. ПРЕЗ МЕСЕЦИТЕ МАРТ, АПРИЛ И МАЙ

Голямата съкровищница от Знание, от Мъдрост и Обич - беседите - е винаги отворена, готова да отрони от своето богатство на всеки, който пожелае от него. И всеки от нас - учениците - чете и прелиства непрекъснато скъпоценните страници.

Един ден прочитам: "През месец март имате условия да изправите отношенията си с Бога; през месец април имате условия да изправите отношенията си към вашите ближни, а през месец май имате същите условия да изправите отношенията си към самите вас. Как? - Като влезете във връзка със силите, които влияят през тези месеци".

На следната година пак ми попаднаха под погледа тези мисли. Пак си поспрях мисълта върху тях, пак ги преписах и раздадох. И толкова.

Но ето, че дойде и третата година. Извадките са пак пред моите очи. Аз пак ги чета, препрочитам, но констатирам, че това не е истинското знание, което носят в себе си и задавам въпрос. На кого? На Разумното. На Цялото.

След няколко вечери, приготвявам се за нощуване и усещам, че ще узная нещо. Превръщам се в слух. Сядам в леглото. Притеглям завивките към себе си и все слушам. Нещо у мен слуша. И ето, от към прозореца усещам, че приижда една вълна, едно дихание живо, топло и светло, придружено с мисълта: това е великата майка, която иде да събуди своите деца, за да ги нахрани.

Изведнъж - знание. Става ми светло, става ми ясно, че тази майка, това именно е праната, която приижда през месец март, да събуди и нахрани своите деца - цялата природа, включително и нас, хората.

Радостта ми беше безкрайна, че тази енергия - праната - това е живото дихание на Бога, на великата Майка.

След като погълнах с всяка моя клетка това голямо знание, аз си отпратих ума към второто положение през месец април - условията, при които имаме възможност да изправим отношенията си към нашите ближни. Не закъсняха да се явят пред мен малките ранни пролетни пъпки по дърветата, малките листенца, където видях какво е отношение. Отношение към ближни. Те, малките пъпки разтварят последователно, хармонично листца без да се притискат, без да избързват, без да се засенчват.

Велика Майко, повтарях. Велика Божия разумност!

Бях чула веднъж моята сестра да казва: "През май всички цветя се

разцъфтяват". Това ми помогна да разбера и третото положение. Значи, през месец май и ние, хората, също деца на природата, да разцъфнем с най-хубавите си, ценни и скъпоценни качества.

6. ПРИ СТЬЛБАТА

Колко са хубави вечерите при Учителя! Пред стаята на Учителя! По двора!

Денят е отминал. Всеки му е платил своя дан. От ранно утро той е бил интересен. От изгриването на слънцето, той е започвал като него: великолепен, възшебен със своите багри и красота, със своята поезия; работлив, уморителен, очакващ своята почивка след това. И ето я. Учителят я прави по-хубава, по-желана, неопишуема.

В стаята на Учителя е светло. Учителят още говори с ученик. Пред стаята на Учителя е светло. Учителят само след малко ще говори на ученик. На ученици. Някои от тях са насядали по скамейките отсреща, други се разхождат по двора, по поляната, има някои в салона. Но всички поглеждат към стаята. Всички очакват. Какво очакват? - Те знаят какво очакват. Хубавите вечери при стълбата. Незабравимите вечери при стълбата.

Посетителят брат излиза. Учителят излиза също. Затваря вратата на стаята и се отправя за горе. Той цял ден е посрещал и изпращал гости, Той цял ден е разтоварвал неволи и невежество, Той цял ден е поставял на тяхно място радост и светлина, но няколко усмивки Го посрещат, няколко чифта очи Го искат, и един въпрос Го спира.

Учителят се качва по стълбата. На първото, на второто, на третото стъпало Той спира. На платформата са се събрали вече десетина души. Всички чакащи, искащи. Гладни и жадни. Учителят и на тях ще даде. "Рекох, какво има? Раде, какъв беше пазаря днес?" Последва отговор: "Добър беше, Учителю". И разказва брат Ради за всичко, което е видял и чул на пазаря, какво е купил и донесъл от пазаря.

На всяка уста има въпрос. Всяко ухо чака отговор. Всеки ум изпраща въпрос. Всяко сърце очаква отговор.

Пристига брат. Учителят внезапно вмъква в разговора: "Учи се римува с кучи". Никой не разбира какво каза с това Учителят. Но брата разбира.

После се заговаря за звездното небе, за звезди, съзвездия, планети. За музиката, за Паганини във връзка с тях. Групата се придвижва към двора, от където се виждат споменатите съзвездия. След това пак са при стълбата. Брат Георги Тахчиев запитва: "Учителю, а какво значи "Теофана"? Вместо отговор Учителят запитва: "Какво значи "Тео"? " Много от слушателите са студенти. Някои отговарят: "Тео значи Бог". "А Фана?", задава нов въпрос Учителят. Учениците замълчават. "Фана, значи хвана. Значи Теофана хванала Господа". "А-а-", последва учудване.

Тук, с хубавите вечери при стълбата ние разбрахме защо Учителят изговаря думата "достатъчно" вместо "достатъчно", защо изговаря "каламфир" вместо "карамфил" и много и много още неща.

Хубавите вечери при стълбата са епохални, както целият живот на Учителя, и целият живот с Учителя са епохални.

7. УЧИТЕЛЯТ

Из тема "Закони на доброто" - лекцията "Хармоничен избор" Т.м. (тайна молитва)

Напишете на дъската следните думи: благод, носи, душа, живот, младост, пълни, добрини, радост. Опитайте се да съчетаете тези думи така, че да образувате едно смислено изречение. Можете да си послужите със съюзи и предлози. Ако ви кажат, че от съчетанието на тези думи зависи благо-то на вашия живот, вие ще употребите всичкото си внимание и знание, да излезе изречението по-смислено.

Прочетете някои от написаните изречения. Четоха се изреченията: 1. Душа, пълна с благод и добрини, носи живот, младост и радост. И 2-ро. Благодта носи живот на душата, а добрините пълнят младостта с радост...

Правете опити да нареждате дадените думи, докато образувате от тях нещо хармонично. Ако ги наредите по законите на хармонията, ще достигнете, каквото желаете. Те представляват математическа формула, която можете да прилагате навсякъде. Колкото повече и различни комбинации дадете на тия думи, толкова повече ключове ще имате на разположение, с които да отваряте и затваряте. С един ключ ще имате едно постижение, с много ключове - много постижения. Като нареждате думите в различни съчетания, вие можете да се лекувате от различни болести, да усилявате паметта и т.н.

1. Радостта носи живот и добрини и пълни душата с благод и младост.
2. Доброто носи живот и младост и пълни душата с благод и радост.
3. Душата пълни живота с радост, доброто носи благод и младост.
4. Доброто пълни живота с радост, душата носи благод и младост.
5. Носи душата благод и радост, пълни живота с добро и младост.
6. Благодта носи доброто с радост, живота пълни с душа и младост.
7. Младостта носи живота с радост, пълни душата с добро и благод.
8. Живота пълни с радост душата, доброто носи благод и младост.
9. Пълни живите душата с радост! Носи ѝ благод, носи ѝ младост, носи ѝ добрини.

8. ПЕЧКАТА В МАЛКИЯ САЛОН

Малкият са салон беше един навес. След като се построи големия салон, стаята на Учителя и някои подробности около тях, дойде редът да се устрои и малкия салон.

С каква любов се опипваше всяка летвичка, всяко гвоздейче, всеки инструмент, който си бе предложил услугите да присъствува тук. Гради се не салон за трапезария, но свят някакъв се гради Пък може и така да е. Ние виждаме формата на нещата, но какво е тяхното съдържание и смисъл от гледището на Учителя, не знаем. И ние се радваме, не за това, което става ли, което е замислено, или за това, че сме около Учителя. У Учителя има замисъл и план за замисленото, а у нас - радост.

Да бъде човек близичко при Учителя! Колко е красиво, колко е радостно, колко е неопишуемо хубаво. О, Учителю, благодарим!

Малкият салон е готов. Трапезарията отвори двери за своите питомци, и се зачу тук новата песен от тракане на чинии и лъжици. Животът започна.

Да, животът в скромната обедна започна. Отвън времето е още топло. Но скоро ще пристигне зимата с белия кожух и тогава? Какво тогава? Учителят нали е тук? Ние за какво има да мислим при Неговото присъствие? Малкият баща е заменен с Големия. Ние сме още по-свободни и безгрижни.

Учителят, при всичката си вътрешна, духовна и Божествена работа мисли и за децата, за учениците, които пристъпват към Школата, към Него, но още така малко разбират от великия План. Но присъствуват, гледат, слушат, започват да проучват и да се досещат. А Учителят е Този, Великият, Знаещият, Който дава и е готов да даде здраве, знание и утеха на всеки, който поиска, и който не поиска, но едно нещо Учителят не знае. Той не знае да каже: "Направи! Дай!" При Него ученикът трябва да се досеща. И това, което става тук, което е радост и гордост за Учителя, става по досещанията на досетливите. Затова и Учителят се радва.

Първият сняг е навалял. Красотата на гората, на поляната е неописуема. Но нали трябва да се приютим някъде на топло?

Тръгваме от града двете сестри - Мара и аз, Теофана - пристигаме на Изгрева и се отбиваме първо в нашата хижа. Да оставим това, което носим, да поизтърсим снега от дрехи и обувки.

Моята сестра веднага се отправи към центъра, към Учителя, а аз останах. Бях си наумила да приготвя печката за запалване. Но след малко почувствах един вътрешен трепет, което ме накара да тръгна веднага, без да довърша започнатото, и аз - към Центъра.

"А, ето я сестра Теофана", възкликна сестра Веска, която беше в салона, където бяха също Учителят и моята сестра. - „Ето кой пръв усети, че печката е запалена." Обща радост.

Сестра ми намира в салона Учителя, пристига и сестра Веска и се усмихват на новия гост. Но гостът е още студен. Веднага двете сестрички намират дърва, подпалки, кибрит и печката пламва.

Учителят е радостен. О, колко красиво, тихо, безмълвно Учителят изразява своята радост. Но перото не може да я предаде. Тя се само чувствава. Радостта на Учителя.

Печката започва да грее, да топли и Учителят казва: "Да видим сега кой пръв ще усети, че печката е запалена". И аз пристигам. Радостта се увеличава. Радостта в малкия салон тази вечер ще се увеличава с всеки новопристигнал - сестра или брат.

Защо Учителят се радва? Нали печката в Неговата стая е запалена? - Учителят се радва, защото Учителят не знае да казва: "Направи! Дай!", а ето още едно удобство е създадено за Неговите деца, за Неговите ученици, за Изгрева.

9. ОБУВКИТЕ

По двора беше тихо. Пред стаята на Учителя, пред салона - безшумно. Часът беше следобеден и почивката се долавяше...

Една сестричка наруши тишината. Тя влезе в двора и с хубави равномерни стъпки го премина. На площадката беше само Учителят и аз, току-що пристигнала. Сестричката поздрави Учителя и отмина, а аз се загледах в обувките ѝ, и възкликнах: "Колко хубави обувки!" Учителят погледна обувките и нищо не каза, а аз продължих: "Учителю, колко хубав цвят. Започнаха да променят цветовете в по-светли".

Да дам малко обяснения. Обувките до тогава се изработваха все в черен цвят, и рядко в кафяв. А обувките на сестричката бяха в светло бежов. И

моята радост беше не само за цвета, но за това, че хората започнаха да възприемат идеите на Учителя относно цветовете.

Тази случка отмина. Отмина не само за този ден, но въобще отмина от моето съзнание...

Когато след известно време трябваше и аз да си купувам обувки, още от вечерта, по вътрешен път, аз знаех от кой магазин ще ги взема. Съвсем ясно ми беше. И на следния ден, след като се обадих на Учителя къде отивам и за какво - ние всички, когато налуцахме под някакъв предлог Изгрева се обаждахме на Учителя, аз тръгнах в много определена посока. Аз преминах улиците една след друга и никакъв магазин не привлече вниманието ми, никаква витрина.

Когато влязох в улица "Пиротска", тръгнах по левия тротоар и започнах да оглеждам витрините. Ето и магазина. Влязох. "Какво обичате, моля?", запита продавача. "Обувки", отговорих. И стана по-младият човек там и започна да оглежда рафтовете. Отвори една кутия с обувки, показа ми ги, но аз не ги и погледнах. Отвори втора - също. И започнах да се безпокоя. Да не би да не съм налучкала магазина. В това време младият човек се замисли, сети се нещо и отвори трета кутия. Същите обувки! Когато ги хванах с ръката си почувствах, че не обувки, но ръкавици като че ли хващам. А цвета! Същият, който ме зарадва, когато видях обувките на сестричката. Така раздава своите подаръци Учителят.

10. ВДИГНИ МЕТЛАТА

Сестра Стефанка живее в "66". В малката къщичка на улица "Опълченска" 66. Тя живее тук временно, но в този дом, независимо от това, дали живее някой временно или постоянно, всеки се включва в общата работа и я върши по някаква вътрешна наредба усърдно.

И сестра Стефанка е включена в нея. Тя от сутрин до вечер е на крак, както и всички други. Тук се четат бележки и се разменят мисли върху токущо говорената беседа или лекция от Учителя, тук се допълнят тези бележки, като същевременно тук се посрещат гости от града или провинцията, дошли да поискат осветление върху някой въпрос, или пък да видят Учителя, Който така внезапно раздвижи умовете и сърцата на всички, до които се докосна с Големия факел, който запали и вдигна високо над човешките глави. Тук много от тия гости биваха поканени на обета, който между другото, с голяма любов и сръчност се приготвяваше.

Разстоянието от "66" до Изгрева не е малко. Но всички отиваха да слушат Словото, като оставяха само един дежурен в дома. И най-често това беше сестра Стефанка. Тя поемаше тази служба с радост и после жадно прослушваше това, което Учителят беше говорил.

И тя мислеше. Върху говореното всеки мислеше. И наблюдаваше в себе си какво от чутото отговаря на неговото съдържание. И сестра Стефанка откри един ден, че у нея волята е още в зародиш. Тя имаше възможност да вижда често Учителя. Дали приема посетители или изпраща, Той излизаше на вратата и тя Го виждаше. Тя Го виждаше и когато разговаря с хора по малкия двор, но да Му зададе въпрос, това беше по-трудно. Учителят биваше винаги зает и мъчно се говореше с Него.

А сестра Стефанка иска да говори. По право, тя иска да зададе на Учителя само един въпрос. Един въпрос, който гори от известно време на устата, но моментът не може да се намери.

Но ето. Учителят слиза по стълбата. Поглежда към кухнята, столовата

и докато някой излезе, сестра Стефанка е пред Него. "Учителю", започва тя стеснително, "Вие говорихте в миналата лекция за волята. Аз, Учителю, разбрах, че моята воля е слаба. Как да си развия волята, Учителю?"

Такива въпроси се отправяха винаги към Учителя. На всеки Той отговаряше, задоволяваше искащия. И като я погледна бащински, отговори на чистосърдечния ѝ въпрос: "Рекох, като падне метлата, вдигни я!"

11. СТОМНАТА

Събудих се в четири часа и започнах приготовления с тоалета. В 5 часа слушах лекция, от 7 до 8 присъствувах на Паневритмия. Голяма светлина в ума, голяма топлина в сърцето. Така е всеки ден, когато има лекция от Учителя. Денят започва по-интересно, преминава по-интересно и завършва по-интересно. Всеки ден при Учителя е интересен, богат и запълнен, но в дните, които започват с лекция, интересът е подчертан.

И днешния ден е такъв. Богатството му се състои в това, че Учителят е дал ново направление на мисълта и моливите са записали ценни мисли. Богатството му се състои още в това, че много гости са дошли от града предани, искащи, чакащи души, които се радват, че именно тук се срещат едни с други, тук разменят мисли от прослушаното, и тук обменят опит и разрешават трудните житейски въпроси. Радват се душите.

И разделени на по-малки и по-големи групи, те с обогатени сърца поемат всеки своя път. Едни си отиват по домовете, други по служба, а някои поседнат приятелски и си говорят, говорят...

Да, разбира се, ще си говорят. Тях интересува въпросът, който Учителят разреши с хубав, богат пример. А дежурните са вече в кухнята и имат грижата за обед. От там се чува песен. Обедът и следобедното време отминават светло и пълно. И докато едни тръгват за града, други пристигат. А някои пристигат и от провинцията. Винаги движение и работа.

След работния ден започват да се завръщат чиновниците, работниците и въобще всичко, което днес е било по служба.

Лампите се запалват. Учителят обича светлината и пред стаята на Учителя, пред салона и по двора става приказно от светлина. Сега всеки бърза да види Учителя, да Му каже интересното от деня, да получи това, което не е получил.

Но часът е 22. Всичко се прибира, че утре ранния час ще ги позове.

Аз, доста изморена, съм вкъщи. Но тъкмо, когато се приготвям за почивка, усещам един вътрешен знак, който ми говори, че трябва да отида към Центъра. Ставам без колебание, обличам връхната дреха и излизам. Навсякъде тихо. Прозорците говорят, че хората вече спят.

Пред стаята на Учителя е тихо. Оглеждам се. Искам да разбера защо съм повикана тук. Поглеждам нагоре. Качвам се по стълбата. И виждам. Стомната, с която се внася вода в стаята на Учителя, там.

Побутвам я. Празна. Вземам я, напълвам и я оставям на същото място. И си мисля. Значи невидимите помагачи видяха, че Учителят изнесе празния съд и дадох сигнал. Аз долових този сигнал и се отзовах. Задачата е решена. Благодаря, Учителю, за днешния ден.

12. СВИРЦИТЕ

Беше през пролетта на 1934 г. Оказа се, че пчелите на Изгрева са останали без човек, който да се занимава с тях. Възложи се тази работа на мен, въпреки че няхах никакво познание по този отдел. По това време моя баща работеше в пчеларската кооперация "нектар", обичаше пчеларството и ме насърчи. Първо ме записа в един съответен курс и едновременно с това аз започнах да отварям кошерите и да подреждам инвентара. И всичко, което беше необходимо, той ми доставяше. Много му беше приятно да говори за тези мои питомци и току ме изненада с някое пособие, за което се говори между неговите колеги в града.

Един ден ми донесе някаква мрежеста кутийка и ми каза, че се казва "търтоловка" и че службата ѝ оправдавала това име.

Аз се изненадах, но тъй като и други пчелари се отбиваха при мене с мнение, аз се убедих, че трябва да влезе тази кутийка в употреба на своето време. В това време получавах и списание "Пчела", което ми просто диктуваше кога с какво да си послужа.

А междувременно, аз присядах край работещите и наблюдавах тяхното усърдие, техния ред и порядък. И така, именно, приседнала при тях, аз се почувствувах като в свой дом. А аз се чувствувах, дори и в башиния си дом, винаги като случаен човек, винаги като гост. И ми направи това преживяване силно впечатление.

Учителят често присъствуваше при тези мои занимания, като ми обръщаше внимание върху някоя тяхна особеност, а това ме радваше.

Когато списанието ми подсказа, че трябва да поставя търтоловката, аз се подчиних, но изпитах неизразима болка когато видях тази жива маса в плен. Озадачена премного от това, аз ги оставих в страни и исках съдействието на Учителя. "Рекох, пуснете ги", каза като приближи в момента. Аз веднага отворих кутийката и радостта на освободените се изля върху мен. А на следния ден, по време на беседа, Учителят засегна тази случка и обясни: "Те, търтеите, са свирците в кошера. Те имат своето предназначение".

13. ШАПКАТА

Хубав ден, но февруарски. Слънцето грее и радва, но студът зимен. Изисква топло облекло.

Аз отварям гардероба в хижата и търся подходяща шапка. Намерих една не особено подходяща спортна такава, останала от моя брат, отдавна не гладена и не употребявана, сложих я на главата и по вътрешен усет излязох бързо и се отправих за "горе", за Центъра, за при Учителя.

По Изгрева аз не ходех с шапка, но с нещо по-подходящо и практично. Но в момента аз бях с шапка. Когато пристигнах в двора видях, че пред стаята на Учителя има група, готова за фотография. Брат Дряновски, който беше приготвил апарата се обърна към мен и много любезно ме покани да участвам в снимката. Аз се усмихнах и пристъпих да заема подходящо място.

Братът направи няколко снимки и групата се отпрати към салона. Аз чак тогава се сетих, че имам шапка на главата, но нямаше време за мислене. Снимката беше направена. Смутих се малко и това смущение се увеличи, когато брат Митко - Димитър Грива, насмешливо каза: "О-о, Теофана с капела".

Аз разбрах, че в салона ще има концерт, тъй като едната от сестрите

беше сестра Табакова и нашият виден брат пианистът Светослав Янков. Но как да влезе с тая моя капела.

Тогава Учителят, както беше седнал при пианото, вдигна двете си ръце нагоре, хвана своята шапка от двете страни, снел я и я сложи подчертано на близък стол. Тогава и аз повдигнах двете си ръце, хванах моята шапка от двете страни и я сложих на близък до мене стол. Така освободена, аз отидох при групата да слушам концерт.

Когато след няколко дена аз видях снимките, аз разбрах защо трябваше да дойда тук и то с шапка. За да бъде в хармония с другите две сестри, които бяха модно облечени и с шапки.

А денят беше 21.II.1943 г., Изгрев, София.

14. ТОВА НЕ Е ЛИ ДОСТАТЪЧНО?

Учителят работеше денонощно. Но Той работеше и във всички области, които ние познаваме и които не познаваме.

За мен трето число от месеца е паметно. Моят брат напусна земята на 3.VII. и всякога на тази дата аз бях в умъчнено състояние. А млад беше моят брат, хубав и добър. Но той плати входната такса за скъпоценното място, което имахме - аз и моят дом при Учителя. И от благодарност, винаги на тоя ден аз исках да направя нещо в негова памет.

Но ето, че тази дата приближаваше, а аз нямаш подходяща материална възможност да сторя каквото и да било. И умъчнена дочаквах този ден.

Великият Учител! Той знае и може. И тук Той е работил. И аз съм работила, но не ми беше известен резултата.

Сънувам. Първа картина: дървена, недоправена къщичка върху терен мокър, кишав, воден. Не може да се стъпи. И след това втора картина: къщичката доправена. Преустроена от материала на първата. Обаче върху терен сух, твърд и устойчив.

Отварям очи. Сменят се пред мене една след друга двете картини. Аз разбирам. Аз разбирам какво е направено с тялото, въобще със същината на моят брат. И чувам мисълта, която съпровожда съня: Това не е ли достатъчно?

Благодаря, Учителю, благ за великото благословение, което изляхте върху моя брат и целият ни дом от майка Теодора, баща Сава, сестра Мара, брат Петър-Асен и аз, родена между сестрата и брата - Теофана Савова Чаталбашева.

15. НАША ФАНА

След като изгубихме нашият по-малък брат, ние бяхме много умъчнени, още повече, че нашето ученичество беше почти в началото и нямаше още тази светлина, необходима да освети събитието и да го направи по-леко. Може би и неговата младост и неподготвеност му причиняваха страдания, и Учителят правеше всичко възможно да успокоява както нас, така и него. И често, това се случваше обикновено в съботен ден, имах привилегията да бъде поканвана на разговор с Учителя. Горещ на стълбата. И разбирах, че Учителят говори не на мене, а на моят брат.

Но Учителят обича да възнагражда всеки, който Му служи. В случая аз услужвах - от една страна на Учителя, за да може да влезе във връзка със заминалия, от друга страна на заминалия, да получи осветление и утеха от

Учителя. И както каза при друг случай: Който пита, той взема питата, така и сега аз трябваше да получа наградата.

След като ни изведе из хаоса на неразбраното и неориентирано положение, Той каза шеговито:

1. Наша Фана
каквото фана,
всичко стана.

2. То поникна
и се фана.

А тук Учителят употреби изразът "наша Фана", защото този израз е специфичен за моя брат. Той, като дете, играеше с една наша братовчедка, която наричаха също Фана и за разлика от нея, казваше за мене наша Фана. Учителят, подчертаваше значи, че в момента присъствува тук и моят брат и детския израз да зарадва както него, така и мене. А разбира се този израз Учителят не е чувал. Той е употребяван в нашето детство, в родния град Карнобат, а събитието, което ни сполетя стана в София, като възрастни.

Какво ли не знае Учителят и какво ли не може.

16. ЧУДОТО

Бях пред стаята на Учителя, а той говореше с братя по алеята, която води към поляната.

Когато разговора завърши, Учителят се сбогува и тръгна към своето жилище. И минавайки към мене, каза: "Искат чудеса. По-голямо чудо от това да посадиш една семка в земята и след време да израсте от нея дърво, има ли?" И влезе Учителят в своята стая, а аз останах замислена върху чутото. И отскочи мисълта ми преди вековете, когато първата семка е станала причина и родоначалник на цялото растително царство. - Да, чудо наистина - си помислих. Погледнах гората пред мен. - Да, чудо. - От всяка семка, приютена под люспицата на боровата шишарка израства дърво. Високо, красиво, с разперени, вечно зелени клони. - Да, чудо наистина - казах за трети път. И обходах с поглед и обич всяко дърво от боровата гора пред мен. И видях, как семката попада в почвата, как започват да растат и да се развиват корени и клони и ето, аз съм пред хубава борова гора, на която се радват моите очи, на която благодарят моите дробове, но до този момент аз не съм спряла мисълта върху факта, че всичко това е произлязло от малката семка, която се намира под всяка люспича на боровата шишарка.

От всяка семка приютена под всяка люспича на боровата шишарка. Закрита отгоре с една по-твърда покривка, като покрив, особено във време на дъжд, за да не се повредят малките семенца. Каква разумност! Каква разумност в природата! - възкликнах и потръпнах от учудване. Какво величие на голямото, укрито в малкото!

А хората искат чудеса от Учителя. Та нали Христос направи толкова чудеса пред хората? Нима тези чудеса пробудиха спящото човешко съзнание? "Христовото учение още не е приложено" - каза Учителят и затова Той донесе нови методи, с които да може да посади Своето Велико Учение по-дълбоко в човешките души. И цялата Му дейност беше една безпримерна и всеотдайна работа върху това.

Мисълта ми полетя нагоре, а аз стоях пред боровата гора, оглеждах стройните дървета и малките семчици из тях и повтарях думите на Учителя: "Искат чудеса: А по-голямо чудо от това, да посееш една семка в земята и от нея да израсте дърво високо, красиво, разклонено, има ли?"

17. ВЪВ ВСЯКО СЕМЕНЦЕ

Често минавах през гората. И по всяко време. Виждах я в прекрасната пролетна премяна, виждах я в богатата ѝ лятна премяна, в есенната ѝ пъстророзовна премяна я виждах, и в зимната, неизразимо хубава премяна я виждах, в обкичени с пухкави снежинки клони, или, след тяхното разтопяване, в оголени мокри върхари и носена от вятъра шума. По всяко време. Във всеки сезон. Красота различна, впечатления различни, различни преживявания.

Богатството на гората е голямо по всяко време на годината. През пролетта тя извиква радост. Всяко цветче и лист са нови, свежи и преливат от своя живот в тоя на минаващия край тях. Лятото дарява с пълни шепи от своето богатство, от своя възход. Есента и зимата имат друга хубост, но има време, когато гората мълчи. Тогава и минаващия през гората мълчи.

Но нещо под шумата зеленее. На малки снопчета нещо е избутало листата и показва ранна пролетна багра. Нежни, тънички листца се полюляват от пролетния развигор. За тези листца искам да ви разкажа нещо. За моята среща с тези листца. Те са първите вестители на пролетта. Те са много скромни, но в оголената обстановка, те извикват възторг. Учудване и радост. минаващия се навежда и ги погалва.

По време на едно от тези минавания през гората и поспирание пред малкото снопче от пролетни гости, аз запитах: Кой ви строи, мили деца на природата? От къде иде вашият строеж? Отвън? Или отвътре?

И в реда на нещата беше да получа моя отговор: От Бога. - Да, отговорих. - Аз знам, че е от Бога, но аз питам откъде ви строят. И се замислих. И дълго мислих. Минаваха дни, месеци, аз винаги минавайки през гората, потърсвах малките приятели с обич, и очаквах отговор.

Отвътре!, ми блесна един ден мисълта в ума. И се вгълби и започна да търси тази мисъл мястото и начина на строежа. - В Центъра. В Централната Клетка. Монадата. Да. Там е плана. Там са инженерите, техниците, строителите; там са химиците, физиците, скулпторите; там са художниците.

Затова на въпроса на какви начала почива животът, Учителят отговаря: "Отговорът на този въпрос се крие във всяко семенце".

18. В СТОМАХА НА ПРИРОДАТА

"Укрил си го от мъдри и разумни, открил си го на младенци." Днес младенци сме ние - щастливите ученици на Учителя. А колко сме още ученици! Та ние сме още деца. И чувствувайки Неговото бащинско отношение, ние забравяме, че не сме деца и се проявяваме като деца.

Неочаквана среща! Бях със сестра си. Целият двор светна. Изобилието от благодат, което излива върху нас и навсякъде изисква, предизвиква у нас чувство на най-висша признателност, и пожелава човек да даде, да поднесе нещо срещу скъпоценния дар.

И детето, с поглед на дете, се почувствува като дете и извади няколко бонбона от чантата и ги подаде, така по детски. Но великата Любов се съпровожда от велика Мъдрост! Великият поглед съгрива по-топло. Наоколо става по-светло и благословената Уста изговаря: "Рекох, изяжте ги вие! Все едно. В стомаха на природата ще отидат".

19. ПОРТОКАЛЪТ

При Учителя биваше само радост и песен, но имаше дни, когато облаци се надвесваха над хоризонта. Разбира се. И дъждът е необходим, и вятърът, и бурята понякога. А животът при Учителя се развиваше по най-естествен начин, въпреки че това ставаше в една много по-различна гама. За да има преживявания - дълбоки и богати - програмата за всеки ден биваше различна. И тези преживявания се редуваха с такава последователност и бързина, щото аз за себе си ги бях конкретизирала със следния израз: "изкуствени положения, естествени преживявания".

Та, при едно такова изкуствено преживяване, аз се бях разсърдила. Отидох си в стаята и не исках да отида в Центъра, където беше моето място. Сигналът, с който бях викана там започна да се обажда, започна да настоява, но аз упорствам. Аз не искам да отида. Разбира се, повече не мога да устоявам. Ще отида, решавам, но служебно. Нито ще погледна, нито ще се усмихна...

Заставам пред прозореца. Заставам пред стълбата. Стойка войнишка и строга. И вратата горе се отваря. Учителят полуизлязъл. Аз поглеждам. И какво виждам! Една блага бащинска усмивка, която разтопява всякакъв лед и една ръка, да бъде благословена, държи половин портокал, който иска да ми даде.

Строгостта отпада, сърдината отлетява и аз се качвам освободена по стълбата. Когато поемах плода, аз докоснах ръката, и моята готовност да служа се възстанови. Ако знаехме ние, хората земни, колко Си Велик!

20. БАНАНЧЕТО

При Учителя се разрешаваха малки и големи въпроси, които изглеждат за нас малки, но бяхме започнали да разбираме, че те не само не са малки, но даже много големи - световни, космични и кой знае още какви - за които дори и нямаме представа.

Но децата виждат нещата по детски и ги разрешават по детски. А ние пред Учителя бяхме деца.

Беше време, когато две сестрички разрешаваха помежду си някакъв въпрос и често идваха пред стаята на Учителя и продължаваха своя спор. Дори понякога се качваха по стълбата, като че ли искат разрешение на въпроса от Учителя.

Аз виждах всичко това и се тревожех за безпокойството, което причиняват горе. Това продължи няколко дена.

След една такава сцена, когато сестричките се отдалечиха, Учителят благ, тук не мога да не прибавя милата думичка "благ", отвори вратата, излезе и погледна надолу. Аз също погледнах. Учителят трогателно мил и благ, ми показва едно бананче, което държеше в ръката си, и аз отскочих бързо по стълбата. Подавайки ми го, каза: "Изяж го и чуи какво ще ти каже".

Аз нищо не разбрах от тези думи, но като слязох долу, поспрях и помислих къде да отида, така щото да мога да чуя това, което ще ми каже бананчето. И се отправих към поляната. Катедрата е винаги готова да приема гости.

Седнах. Бананчето е в ръцете ми, а красивата гледка грабна погледа. Но аз имам задача. Пръстите започнаха да отбелват корицата и аз повдигнах готовата чат към устата. И в момента, което ме много изненада, щом устните

се докоснаха до плода, аз чух думите: "Не се меси в Божиите работи". Думите бяха изговорени така ясно и точно, щото аз се огледах наоколо, да не би да има човек наблизко. Никой нямаше. Аз разбрах тогава, че тези са думите, които аз трябваше да чуя.

Учителят благ! Той не можеше да прави забележки. А в случая аз трябваше да получа такава, за да помня, че пред Учителя няма нищо случайно и че пред Учителя всичко е работа. Благодаря.

21. ВСЕКИ ДА СИ ПОИСКА

В една от прекрасните беседи на нашия скъпоценен и незабравим Учител, които Той изнасяше всеки неделен ден в 10 часа преди обед, направи чудото. Ние не се учудвахме на чудесата на Учителя. Ние живеехме в тях, ние ги срещахме на всяка своя стъпка, и ние бихме се учудили, ние бихме търсили причината, ако те отсъствуваха. Но те бяха всякога. Бяха навсякъде.

И говори Учителят, вдига всяко съзнание във висините, вдига целия салон заедно с всички слушатели, откривайки велики Закони и хвърляйки обилно светлина както върху тях, така и върху обикновения човешки живот, разглеждайки неговото минало, настояще и бъдеще. И изведнъж между скъпоценните думи, слушателите чуват: "Сега всеки да си поиска това, което му е нужно". А видимите слушатели в момента са повече от 300 души. Колко са невидимите, и дали тези души се отнасят и за тях, ние не знаем. Но достатъчно са видимите.

Триста души да си поискат нещо. Та кой милионер от земните може да обещае това? Но това е Учителят. Най-богатият от най-богатите. Тук между поисканите неща ще има къщи, квартири, служби, търговски сделки и много дребни и незначителни неща. Според съзнанието, според културата, желанията.

Но беседата завършва. Учителят се качва за малко в своята стая, след което ще слезе пак, ще отговаря на въпроси, ще лекува и какво ли не. След това ще отиде на поляната, където с други групи и единично ще разговаря. Тук Го очакват, обикновено музикантите.

Всеки и всичко е задоволено. Дежурните поканват Учителя и групата около Учителя на обед. В това време другите са разменяли мисли от беседата, разменяли са опит и тръгват за града при домашните си.

И ето какво ми разказа този ден сестра Мария. "Щом чух това, което каза Учителят - да си поиска всеки това, което му е нужно, аз си помислих, от какво в момента имам нужда, най-голяма нужда. И си поисках: Обувки!

И когато Учителят седна на обедната маса, аз си тръгнах за дома в града, защото моите домашни щяха да ме чакат. Когато аз седнах на обедната маса в моят дом, баща ми каза: "А, Миче, аз днес срещнах нашия обувар. Каза, че му дошли хубави кожи за обувки. Иди да ти вземе мярка и да ти направи хубави обувки".

22. ТЕЗИ ЖЕНИТБИ

Пред Учителя всички въпроси се разглеждаха от всички страни. Възрастта на голяма част от учениците - повече, от които бяха студенти и младежи - беше такава, че въпросът за женитбата често излизаше на пръв план.

Учителят говори за Любовта, за оня велик принцип, който е известен

под стиха: "Бог е Любов", Учителят показваше със своя живот, със своето дихание какво е Любов, какво е Божията Любов, а току из невиделица запита някой за женитбата.

И по този въпрос Учителят даваше не веднъж отговори, но не беше лесно да се разграничи нашето, човешкото разбиране за любовта от Божественото, което беше цел и смисъл на Словото. Учениците все търсеха някоя пролука, през която да промъкнат някое оправдание за своите разбирания. И един ден, при многото въпроси от този род, Учителят каза: "Женитбата е жътва, а ревността - харман".

23. ОТГОВОР

Учителят работеше денонощно. Ден и нощ Той работеше. Служеше си с нас, които бяхме близо, които бяхме далеч, но колко ли разбирахме от Неговата работа?

Пристига на Изгрева млад брат. Установява се да живее тук, при майка си. Идва при Учителя умъчнен. Изгубил първата си любов и е неутешим.

Учителят му отвлича вниманието по друга посока и понеже вижда, че е подходящ за известна работа, задържа го около себе си. И се виждаше този брат, придружен от още други двама, често да идват при Учителя на разговор, който продължава по два, три, до четири часа. Обикновено вечер. Значи, ясно е, че Учителят работи с тази тройка - Асен Арnaudов, Методи Константинов, Неделчо Попов.

Но Учителят, обикновено, щедро възнаграждава всеки, който Му услужи. И върху този брат Учителят изля своето благословение. Този брат - първият от тройката, имаше горната част на главата не висока, което значеше, че центърът "Любов към Бога", е неразвит. А при Учителя, работата върху тази част на главата беше на пръв план, т.е. за да разбира Учението на Учителя, ученикът трябваше да развива именно този център.

Аз бях дошла на Изгрева доста по-рано. Доста по-рано бях започнала да работя с този център. И тъкмо по това време започнах да усещам, че тъкмо там костта се е изтъnila и аз усещам едно особено смущение. Понякога си слагах ръката върху това място. Нищо не помагаше. Положението си схващам като много сериозно.

Но аз съм при Учителя, а Учителят знае и може. Зададе ми една задача. И аз една цяла седмица прекарах в палатката с по един портокал сутрин, на обед и вечер.

Когато завърших задачата и съм пак пред стаята на Учителя забелязах, че центърът ми "Любов към Бога" е поправен, т.е. костта одебеле-на и аз не чувствавам никакво смущение. Същевременно чух брата да казва пред приятели: "Усещам, че ми е по-светло в главата. Имам, като че ли небе". А като се обърна към мен каза: "Това не е ли достатъчно?"

Доста се занимава Учителят с този брат, доста се занимавах и аз. И когато всичко отмина, аз си зададох въпроса, какъв ли е резултата от всичко това.

Един ден бях поспряла на тротоара отзад малкия салон. С лице към изток и гледах. Не търсех нещо определено, но просто гледах. Едно ято патици ми привлече погледа. Крилатите същества се бяха наредили в права линия, едно след друго и се движеха от юг към север. Само в началото те бяха две и приличаше ятото досущ на движеща се единица. Забелязах, че една от патиците излезе от към края на редицата, направи усилие и като отмина напред, влезе между първите.

Това явление само констатирах и толкова. Но на следния ден, когато бях пак пред стаята на Учителя, Той отвори вратата и ме покани вътре. Аз се изненадах, но влязох, седнах на посочен ми стол и разговора започна. Веднага забелязах, че аз съм поставена в ролята да говоря, а Учителят да слуша. Изненадата ми се увеличава, но аз не мога да променям нещата. започнах да говоря. Първо говорих върху всичко, което ми беше направило впечатление от беседата, после върху всичко, което се беше случило из Изгрева, мои преживявания.

Но Учителят не промени позата. Той очаква още. Аз се озадачих, какво да Му разкажа още и се сетих за ятото и най-подробно и с интерес Му го разказах.

Тогава най-лекото помръдване на стола ми подсказа, че моята визита е завършена. Аз станах, целунах ръката - Великото търпение Божие и излезах. Застоях се там наблизко и се замислих. И тогава разбрах целта на тази покана. - Да разкажа за ятото. Да разбере какво е станало от работата върху този брат.

Трябваше Учителят благ да изчака и изслуша всичко, което Му говорех, докато дойда до разказа за ятото. Докато дойда до положението да разбира, че едно от крилатите братчета излезе от края на редицата, направи усилие, и влезе между първите. Да получа отговор на моя въпрос.

Бъди благословен, Учителю, за великото си Знание и възможности.

24. ТОГАВА АЗ

Милата катедра. Колко и какви ценни преживявания имаме от нея. А тя е един обикновен навес, където Учителят често посядва, и ние, най-често, около Него.

А където е Учителят, там е животът, там е знанието, там е свободата. Където е Учителят, там е катедрата, и аудиторията е там.

Един ден бях умъчнена. Разхождах се по алеята около поляната, затруднена до невъзможност да разреша труден въпрос. Учителят Милият Учител. Нали Той всичко знае и всичко може. Той дойде на поляната. Аз пристъпих към Него и се отправихме към катедрата. Учителят приседна на скамейката. "Седнете, рекох", чух топлещият глас и аз приседнах също. А денят хубав, хубав. Слънце и въздух. Да се радва човек и да благодари. А аз скръбна.

Учителят благи. Поусмихна се леко, обърна ми внимание върху една тревичка, цветенце, повдигна ме към планината и гората, и се наведе надолу. А там мравки, мравки, много мравки. Движат се бързо, бързо, търсят, събират зимовище, отнасят. Някоя със зрънце, някоя със сламка или крилце в устата, бързат. "Ето, виж тези мравки. Събират, носят. Някоя понесла по-голям товар. Тя е затруднена", Учителят се изправя. "На нейния път има височина. Как ще я премине? - Тя е смела. Понася товара. Изкачва товара до някъде, но го изпуска. Връща се, взема го наново и наново го понася. Наново го понася и наново го изпуска. Това се повтаря много и много пъти. Тя не се отчайва. Но тя е изморена. Тогава Аз, на стотния път", Учителят наново се усмихва едва забележимо, "хващам зрънцето внимателно", Учителят прави съответно движение, "и го изкачвам. А мравката се радва, радва".

25. ЧИСТИТЕ РЪЦЕ

Тази нощ не спях. Вчера беше датата "27". Беше денят, на който нашият любим Учител отпътува от пред нашите очи. Казвам, от пред нашите очи, защото Той действително отпътува само от пред нашите очи. А остана в нашите умове със знанието, което ни даде и остави; остана в нашите сърца с Любовта, която ни пълни и изпълни за през векове; остана в нашите души като велик трепет и вдъхновение, и в нашите духове остана като воля за работа върху себе си и върху всеки срещнат.

Прекарах деня в по-дълбок вътрешен живот и ми направи впечатление, че често повтарям една и съща мелодия. Да, това беше чудно хубава песен-медитация - една велика истина, която е Бог на Любовта. Наскоро я бях заучила, но не бях я пяла така дълбоко и увличащо.

Вечерта, към двадесетия час, на вратата се позвъни и дойде да ме навести моята съседка Ана, на която също я пях. Легнах си след двадесети и третия час, но не заспах. И към пет часа сутринта чувам, че моята сестра ми говори. моята сестра Мара, която отдавна не е тук, която отдавна не е пред моите очи. И аз станах, взех хартия и молив и още в леглото написах чутото.

Бяхме на Рила. Прекрасна Рила, прекрасно лято, особено в присъствието на Учителя. И в един от незабравимите дни на нашето летуване аз, заедно с още няколко млади сестри, бях дежурна. Гозбата беше почти готова, сестричките се разпръснали по последни приготовления за обед и аз стоя сама при огъня. В това време пристигнаха конярите и донесоха много, много провизии. Разтовариха всичко, но много от доматите бяха попритиснати. "Тези може да ги измиете и да ги сложите вътре", каза един от добрите наши приятели, като погледна към врящата гозба. Аз видях, че доматите са много, а аз съм сама, но все пак избелих няколко и ги сложих вътре, за да го задоволя.

Когато обедът завърши и всички весели и доволни се раздвижиха по всички посоки, аз се почувствувах изморена и седнах на един камък да си почина. Учителят с малка група тръгна към върховете. В това време при мене се спре една сестра, тази, която с тръбата съобщи, че обедът е готов и с това покани планинарите, ми каза: "Мила сестричко, аз бях близо при Учителя, когато обедът започна. Видях, че в Неговата чиния беше един от избелените домати, които ти сложи в гозбата. Той го пое с лъжицата и много сладко го изяде. След това ме погледна и каза: "Аз не обичам много домати в гозбата, но този изядох с голямо удоволствие. И знаете ли защо?", запита. И отговори: "Защото ръцете на тази сестра са чисти".

"Аз много се зарадвах", продължи сестрата, станах от камъка и се затичах след групата. Когато ги настигнах, Учителят се обърна и ми подаде ръка. Аз я целунах и продължих с Него бодро, весела и доволна и изпълнена с Божествен трепет душа". И малко стеснително добави: "Това аз не съм го казала никому, но понеже ти хубаво пишеш спомените за Учителя, споделям го, за да го прибавиш при твоите. Друг път ще ти разкажа за друг.

А аз се ползвам от този случай да прибавя още нещо, научено за моята обична сестра Мара. В деня, когато тя пътуваше по новия, неизвестен за нас път, един брат каза: "Тази сестра Учителят ми посочи като емблема на чистотата".

26. ДВЕТЕ ЛЕКЦИИ

Беше през лятото на 1958 г. Всички бяха на Рила. По Изгрева рядко се мяркаше човек. През това лято бяхме изгубили нашата майка и ние, двете сестри, бяхме тъжни. И отивахме да се разходим по поляната или из някой хубав кът из любимото ни селище.

По време на такава една разходка, ето какво се случи. Моята сестра остана под красивите борове край оградата, а аз приседнах на катедрата - малкият навес към северната част на поляната. Мисълта ми обходи несмущавана тук и там, отлетя на Рила, при своите и в един момент аз почувствах Любовта. Изненадата ми беше голяма. Аз почувствах Любовта като силна, много силна връзка между хората, специално между майката и нейното дете. И разбрах колко е силна майчината Любов, нещо, което до това време не знаех. И се учудих на това сцепление, което никоя сила не може да разедини. Учудих се още повече, че досега няхах представа от тази форма на Любовта, която дори не подозирах, и която е вероятно една от 350 милионните форми на Любовта, както казва Учителят.

След няколко дена аз съм пак на същото място. Унесена в мисъл и чувства, започна да ме обгражда пак една сила, която ме изпълва и обкръжава. Моето внимание се насочи към това ново състояние и констатирах, че това е една разделителна сила, която никой не може да отстрани. Изплаших се. - Ами сега?, се запитах. - Ако тази сила навлезе между нас? Как ще се справим? Мисълта ми е, ако тази сила навлезе между хората от нашето общество?

Когато след няколко часа се прибрах към моя дом срещнах една мила сестричка, която току-що се бе върнала от планината и дошла да си вземе вода. Чешмата по това време беше в нашия двор. Аз я поздравих, и без причина се създаде една дисхармония между нас. Аз побързах да се прибера в стаята и сестричката направи същото. И тя побърза да отнесе водата, защото ние се обичахме с тази мила сестричка и никога не допускахме недоразумение каквото и да било между нас. Изненада беше това и за двете, но то оказва своето влияние.

Мен ме заболя гърло и останах в стаята няколко дена, а тя забелязва моето отсъствие и запитва при среща моята сестра: "Къде е Теофана? Не съм я виждала няколко дена". "Болна е. Гърлото я боли", последвал отговора.

Сестричката разбира много добре, че дисхармонията е причина за болестта, и още на следния ден идва с няколко ореха в един плик, усмихва се виновно и приятелски и казва: "Научих, че си болна. Ето, нося ти орехи. Начупи ги и ги свари. Заедно с черупките. Щом пиеш от водата, ще мине". И любовно като се усмихна, ме погали.

Разбрах, че всичко това беше инсценирано по този начин, за да ми стане ясно, че и за онази разделителна сила има лек - Любовта.

27. ГЪСЕНИЦИТЕ

Хубава пролет. Богата пролет. Да гледа човек и да не се нагледа, да слуша и да не се наслуша, и да се радва и да не се нарадва. Да гледа цъфнали цветя и росни ливади, да слуша утринна песен от птичи хор и да се радва на радостта на всичко.

Но беда. Изведнъж се излюпиха толкова много гъсеници, щото не само листата по дърветата на Изгрева няма да им стигнат, но и цялата гора ще им

бъде малко.

Една сутрин, по време на Паневритмия, аз забелязах, че върховете на дърветата са оголени. На следния ден оголеното беше повече. На третия - още повече. Тогава казах на Учителя бедата. "Може, рекох, със стълба да се поизчистят", каза, като огледа положението.

Със стълба, но как? Споделих със сестра си чутото и тя, винаги по-сръчна и досетлива, започна работа. Вземахме стълба и ту тя, ту аз се качвахме и освобождавахме дърветата. Ние напредвахме в чистенето, но и гъсениците напредваха в опустошението. А в градината? Бяха полазили дори по листата на крушовите дървета. Учителят идва, гледа как върви работата, насърчава, а ние се почти обезсърчаваме. Растат гладните гости и намаляват листата.

И изведнъж, неочаквано се заоблачи. Бързо се покри цялото небе със сивина. Записка дъжд. Силен дъжд. Такива едри капки заудряха. Ние се прибрахме под навеса и когато дъждът отмина и ние отидохме да продължим възложената работа, какво да видим. Нито една гъсеница. Нито по дърветата, нито по земята. "Учителю!", възкликнах, когато Го видях да влиза в поляната. "Това направихте вие. Няма нито една от лакомките!" Лека, едва доловима усмивка отговори.

28. ВЪЗПИТАТЕЛЕН МЕТОД

Животът при Учителя е приказно хубав. Светлината, която разкрива красотата е пленителна. Но ние дойдохме на Изгрева такива, каквито обикновеният живот ни бе изваял. Ние носехме нашите положителни качества, върху които се приготвявахме да градим, но носехме и нашите отрицателни качества, от които искахме да се освободим. А това беше работа. Това беше сериозна работа. За да започне работа върху едно свое положително качество, ученикът трябва да го види. За да започне работа върху едно свое отрицателно качество, ученикът също трябва да го види. А колко е трудно това виждане. Личните чувства са воалирали всички други, и те, използвайки това прикритие, се ширят и вилнеят безпрепятствено.

Но ние сме пред Учителя. Насърчителното за нас е, че сме пред Учителя. Деветдесет и девет на сто и 9 десети от стотната е процента на работата и постиженията на Учителя върху нас, и едва една десета от стотната е наша и то колеблива. Но Учителят е Учител! Той е Мировият Учител! Той е Космична Величина. Той знае и може. Той знае всичко за всеки ученик, където и да се намира и може своевременно да подсети, да поправи и изправи погрешката, според случая.

Аз ще приведа само два примера, а те са безкрайно много.

Първия. Отивам с Учителя в "Парахода". Така си наричаха стаята стенографките, понеже беше по форма кръгла. Забелязах, че при влизането сестричките укрива нещо, за което, може би, Учителят веднага излезе.

След няколко дена същите сестрички дойдоха в двора, спряха пред една от масите на лятната трапезария - най-западната - и сложиха върху нея нещо. Аз бях наблизил и видях, че извадиха от пакета пелерина и радостно я изпробваха на една от тях. Приблжих, за да участвам в тяхната радост, но бях изненадана от думите, които чух: "Не й давайте да я наметне, защото ще й прилича, и тя ще се гордее".

След няколко дена отиваме на Витоша. Моята сестра излезе преди мене, но се върна внезапно и каза: "Ние ще тръгнем по-късно", и пак излезе. Нашето тръгване стана след около един час. Минахме съвсем сами гората и

излязохме на шосето. Към "Юзината" ни настигна един брат - брат Ангел - и заедно с брат Ангел продължихме. Беше се разсъмнало, но тежки облаци се събираха над планината. Забелязваше се даже, че горе вали. Но ние вървим. Мали Учителят е там!

Преди да изкачим билото, няколко капки достигнаха до нас, но това беше открая на отминал облак. Нас въобще не ни засегна никакъв дъжд.

"Защо вие сте сухи?", ни запита подчертано Учителят, когато отидохме на Го поздравим. "По нашия път нямаше дъжд, Учителю", отговорихме, а на около всичко - и хора, и дрехи - беше мокро.

Но ето, че облакът пак приближи. Всички вземахме мерки - направиха се навеси от платнища, огънаха се с непромокаеми дрехи и се приготвиха за новия дъжд. Сестричките с новите пелерини - те бяха три - седнаха наблизко, готови с насмешка да посрещнат втората изненада.

На Учителят бяха направили доста голям навес и когато небето си каза думата и поканеният дъжд се прояви със замах, ние приближихме при Учителя, под навеса значи, и се усмихнахме. Близичко при Учителя. Това е неописуемо блаженство, неописуемо благословение.

Сестричките с пелерините отначало се усмихваха самодоволно, но дъждът не престана докато не изпробва основно този екип, и не види огорчение по лицата на притежателките. Те, значи, бяха мокри, а аз, на която не пожелаха да има такъв екип, бях не само незасегната от дъжда, но бях и близичко при Учителя.

Урокът беше предаден. Учителят няма в своята програма предвидени лекции по егизъм. Тези три сестрички бяха трите стенографки - Паша, Савка и Елена.

Вторият пример. Отиваме на Рила. Слезли от рейса всички се приготвяват за път, като първо се справят със закуската. Малките групички са оцветили прекрасната поляна пред още по-прекрасната гора. Аз минават между тях, за да видя Учителят къде е, каква е обстановката около Него. И виждам. Същите сестри на закуска около Него. Една сестра от провинцията направила и донесла баница, специално за тази утринна закуска и поканила тези свои приятелки. Те ме погледнаха с нежелание да бъда при тях. Аз се разбрах с Учителя вътрешно и се отдалечих. Минах набързо покрай насядалите красиви групички, защото моите там сестри и братя са много любезни, та да отбягна евентуална покана, а аз обичах да вървя по планината с празен стомах - така се чувствах по-леко и се изненадах от красотата на един хубав път, който минаваше през гората. Поех по тази красота. Утрото събуждаше цвета и птички, и дърветата ухаеха на бор.

От далечината се зададе човек. Една жена ситнеше и приближаваше и в този ранен час ние се срещнахме като приятелки. "Къде сте ходили, сестричко? Къде отивате толкова рано", запитах. "Ходих в горския дом. Снощи дойдоха гости - началникът със свои хора, отбиха се у нас, на село, и ми поръчаха да им направя баница. И аз тази сутрин станах рано, направих я, опекох и я отнесох. Те я вземаха и ето, дадох я на мен това". И докато говореше, ръцете на сръчната жена отгънаха чиста кърпа, отчупиха и аз получих в тази ранна среща парче баница. Жената отмина, а аз извиках с цялата си душа и сърце: Колко са велики делата ти, Господи!

29. КОСМИЧНА БЪРЗИНА

Топъл летен ден. Следобедът предразполага за почивка. И наистина всичко почива. И хора, и птички. И котенцето едва помръдва с опашка, и ку-

ченцето едва отваря очи. Не се мярка никой из Изгрева.

А и аз колко съм изморена? Ако мога поне за няколко минути да си почина. Но къде? Аз съм на катедрата. Много е удобно, наистина. Ще полегна на скамейката и толкова. Да, но тази скамейка е под навеса, на който казваме катедра, а тази катедра е на Изгрева. А какво е Изгрев? - Гостна. Изгревът е гостна, в която всеки момент пристига някой да срещне Учителя. Да срещне Учителя! Учителят не се среща лесно. Т.е. Учителят е винаги на разположение на всеки, който дойде да Го потърси. Но идващият не е всякога готов за такава среща.

Та, Изгревът е мястото, където ученикът, искащият ще дойде на среща с Учителя, с Даващия. Изгревът е гостната. И по всяко време по двора, поляната, салона трябваше да има човек, който да посреща гостите.

Моята умора надделява. Оглеждам се. Наистина никой няма. Аз ще полегна за малко. За няколко минути. Но така будно ще бъде моето съзнание, щото най-леката стъпка, която стъпи на поляната, да мога да доловя. Малко ми е съвестно. Но не мога. Като че ли двойникът ми ще излезе без да ме предупреди. Очите ми се затварят.

Стъпка! Двойникът ми полетява с голяма бързина. Неизразимо голяма бързина. Аз дори се смущавам, да не би идвайки към мен, да ме отмине. Да не би да не може да спре точно върху мен. Аз се смущавам да не ме отмине, а той така точно се намести. Така точно. Без никакво, абсолютно без никакво сътресение. Нещо, което е непознато за земните закони. Аз се учудих, изненадах и в същия момент бях изправена. Беше Учителят. Стъпката на Учителя. Най-леката стъпка бях доловила, и от най-голямата космична бързина имах опитност. Благодаря, Учителю.

30. САМО БЯЛ

"Питате: Защо хората са нещастни? - Има ред причини за нещастията на хората: те могат да бъдат от физически, от духовен и от умствен характер. Физическите причини за нещастията на хората се дължат на това, че в материално отношение не им достига нещо. Причини от духовен характер са, когато хората няма де да пласират своите чувства. Например, някой човек няма нито майка, нито баща, нито брат, нито сестра, които да го обичат. Умствените причини за нещастията на хората се дължат на това, че те нямат знания, а съзнават, че трябва да имат".

Аз бях останала сама. У мене причините на страданията бяха от духовен характер. Аз нямах на физическото поле нито майка, нито баща, нито сестра, нито брат, следователно нямаше къде да пласирам своите чувства.

И отивах често на Изгрева, в градината, където по всяко време можеше да намери човек свои хора - сестри или братя - да сподели светла мисъл и топли чувства. Там винаги имаше гости, било от града или провинцията, с чисти, трептящи сърца. И често там гостите импровизираха закуска или обяд, на които биваха поканени всички, които в момента присъствуваха.

На една такава закуска бях поканена и аз. Не веднъж ли съм присъществувала на такава закуска, не веднъж ли съм присъществувала на светъл разговор. Но в този ден хората ми бяха по-приятни, разговора по-разнообразен и хлябът по-вкусен. Да, хлябът беше по-вкусен. Хлябът! А хлябът на трапезата беше обикновен типов хляб.

И между многото впечатления от този ден, у мен остана и това от хляба. - Много вкусен и ароматен. А аз взех в себе си решение винаги да си купувам от този хляб. Типов. Ще дам едно малко обяснение. Че аз употребя-

вах обикновено бял, поради деликатност на стомаха.

С тази мисъл преживях няколко дни, докато употребя този, който имах въщи и стане нужда да потърся нов.

И отивайки към магазина, аз настоятелно поддържах мисълта у себе си: типов.

Магазинът е пред мен. Няколко стъпки ме отделят от входа. И ето, магазинера излиза насреща, завършвайки разговор с касиерката, която е от дясно, с думите "само бял", като среща моите очи.

Аз влезнах в магазина, вземах бял, защото само такъв имаше и се чудих на чудния отговор и още по-чудния начин на неговото изказване. Но разбрах: само бял.

31. ЦЕЛУНИ

Хубавата ни поляна! Тя всеки момент отправя сърдечна покана към всеки. Да се разходи по нея, да се порадва на многото цветя, на разкошните борови дървета, да чуе песен от волни криле. Да попълни след това погледа по Витоша, да се порее из любимите кътове и да се потопи в размисъл. И има какво да се мисли и обмисля! - Томчетата беседи излизат от печат начесто и те са все по-нови, с все по-богати и прозрачни извори, бликащи из всяка своя страница, с по-светли, по-необхватни и по-пленителни мисли. Томчетата беседи!

И аз, с такова едно томче пристъпвам към нея. Но не поемам любимата околоръстна алея, а се отправям направо към центъра, където има скамейка, която всяка сутрин услужва на оркестрантите, при изпълнение на Паневритмията. Каква пък чудна магия върши музиката и съответните упражнения. Но трябва да се види. Паневритмията трябва да се види, да се преживее.

Аз отминавам скамейката. Продължавам към оградата при борове, където ще се обърна с лице към изток и друга картина ще ме изненада. Но в този ден съвсем друга беше изненадата. Току отминала скамейката и аз я получих. Учителят! Бързо се огледах на всички страни. Той не беше там. Той беше у мене. Моите стъпки пристъпваха с Неговите стъпки. Учудване. Радост. "Колко сте близо, Учителю!", възкликнах, "а аз понякога викам, викам". А Той благ, усмихнат. Една усмивка, която не е отвън, а отвътре някъде.

Така отидохме при борове, малко постояхме и се върнахме. Аз говорех мислено и гласно, аз се радвах, вълнувах и учудвах, но щом дойдохме до мястото където аз Го усетих, Той се отдалечи. Продължих пътя си в същото състояние, като търсех причината на това велико посещение. И то не закъсня. Щом излязох на улицата ме посрещна девойката, която разнася пощата. "Имате писмо", ми каза, като съответно ми подаде плик. Да. Писмото беше от моята сестра - приятелка Мария от Париж. Между многото и хубави неща, които ми пишеше, имаше и едно чистосърдечно искане - Теофана, иди моля ти се на поляната и целуни стъпките на Учителя от мен. Учудването ми растеше. Значи, преди да получа писмото, Учителят задоволи нейното искане. Как правите тези неща, Учителю? А това беше след 1944 година, след Неговото заминаване физически от Изгрева.

32. СЕСТРА ДАРЛИНКА СЪНУВА

Някаква вълшебна музика я понася, издига. Една гиздава полянка - посреща.

Маргаритите надянали разкошни венци, карамфилите облекли скъпи премени. А другите цветя. - Надпреварвани в багри и хубост. Полянката е в най-празничен вид. Полянката посреща гости.

Тук-там някои нагиздени хубавици пошушват. Други - кокетно усмихват. А младите момци. Издигнали високо глави над тях, оглеждат ги и им се радват, радват. Поклоните и усмивките им нямат край.

Дарлинка вижда: Слънцето. Галеният му син се плъзга между нагиздените хубавици. Погалва с усмивка и обсипва с брилянти. И гости заприиждат.

Носени от слънчеви лъчи, с венци и крила, пристигат небесните служители - изпълват украсената полянка. Краката им едва докосват цветята. Крилата. - Изпълват простора с песен от крила.

Дарлинка пристъпва. Тя се изкачва на естрада. Естрада от цветя. И засвирва. И хилядите ангели подемат. Подемат и засвирват и те. И превръщат всичко в музика. Нагиздените хубавици се превръщат в слух. Забравят скъпите премени. Младите момци затихват, унесени в чудно хубавата песен. Те гледат Дарлинка, гледат хилядите ангели и слушат, само слушат.

Дарлинка вижда: Един ангел се отделя от многото. Издига се над тях и се разгъва в красота и сила. Размахва мощно крила и се понася. Към нея! към Дарлинка.

И тя вижда венец. Венец от лаври в ръцете на ангела. Ангелът се извива над нея, погалва с лъх от мощни крила и полага венеца. На главата на Дарлинка ангелът полага лавров венец. Дарлинка отваря очи. Цигулката засвирва. И превръща се сънят в действителност.

33. ПРАЗНИКЪТ НА ПРОЛЕТТА - 20.III.1938 г.

Живот, Светлина, Свобода

Обични братя,

Отпразнуването празника на пролетта - 22.март т.г. ще стане по следния начин:

Сутринта на 22.март излизане в 5.20 ч. преди изгрев слънце на определеното досега място.

Молитвата ще започне точно в 5.40 ч., както следва:

1. Добрата молитва.
2. Молитвата на Царството.
3. Евангелие от Матей, 5. гл., 1-10 ст.
4. Евангелие от Лука, 7. гл., 1-10 ст.
5. Евангелие от Марка, 9.гл., 1-10 ст.
6. Евангелие от Йоанна, 5. гл., 1-10 ст.
7. Духът Божи.
8. Отче наш.
9. "И това е Живот вечен, да познаете Тебе Единаго Истиннаго Бога" (три пъти).
10. Гимнастически упражнения.

Вечерта в 7.30 ч. братска вечеря от плодове, жито и ориз. На вечерята ще се повтори утринният ред.

Умоляват се братята-ръководители да съобщят настоящето на всички братя и сестри.

За получаването на настоящето, моля отговорете с една отворена карта.

Поздрав от Учителя на всички братя и сестри.

10.март 1938 г.

Изгревът, София

С братски поздрав: П. Епитропов

Фактически празникът започна в неделя на 20.III.1938 г. За първи път след хубавото утринно Слово направихме гимнастически упражнения с музика след дългата зима. Свири оркестър под диригентството на брат Калудов. Не е по-хубав от този на брат Симеон Симеонов, но все пак благодарим му. Направи си доста труд човека.

А какво е всъщност музиката на Учителя! Тя трябва да се чуе, да се преживее, за да се оцени. Тя е мощна в своята първична форма, така както Учителя я даде. И такава трябва да остане. Да запази слънчевия елемент, елексира, новото което чрез нея дава Учителя на хората. Но това е мое мнение.

Втората беседа също отлична. Обед и следобед мина като празник.

На 21.III.1938 г., понеделник. След и пред празничен ден.

На 22.III.1938 г. "Дигни одъра си", каза Учителя, след определената за деня програма. И заговори. Меко, приятно, любовно. Заговори, за да внесе още светлина в нашите умове, още топлина в нашите сърца, и да подбуди волята ни към дейност: да дигнем одъра си. И сам Той дига, дига колкото му сили държат, за да може в края на беседата да каже: "Днешният ден е ден на избавление, на освобождение".

Говори Учителят и прави. Учителят винаги прави.

34. ОЧИТЕ НА ЛЮБОВТА

Какъв беше Учителят? Той беше най-хубавият. Той пленяваше сърцата и оставаше там. Той просветляваше в умовете и оставаше там. Като топлина оставаше в сърцата, и като светлина в умовете.

Детето е най-хубавото за своята майка. Първият син е най-хубавия за своя баща. Възлюбената е най-хубавата за своя възлюбен. Възлюбеният е най-хубавия за своята възлюбена.

Защото:

Майката е възлюбила своето дете преди да го е видяла. Бащата е възлюбил своя син преди да го е видял. Възлюбеният е възлюбил своята възлюбена преди да я е видял. Възлюбената е възлюбила своя възлюбен преди да го е видяла.

Защото:

Искрата е запалена не в тоя свят, и нейната светлина им свети не от тоя свят.

И когато възлюбената срещне своя възлюбен, тя знае: Този е. И когато възлюбеният срещне своята възлюбена, той знае: Тази е. И когато бащата види своя син, той знае: Този е моя син. И когато майката види своето дете, тя знае: Това е моето дете.

Защо Учителят беше най-хубавият? Защото Факелът (казвам Факелът, защото като Искра, Той е бил запален преди вековете) ни е осветявал не от този свят. И топлел е сърцата ни не от тоя свят. И ние Го търсехме. Ние Го очаквахме. И когато Го срещнахме, ние казахме: Този е.

Той влезе в сърцата ни като топлина и ги превзе. Той влезе в умовете ни като светлина и ги превзе.

Най-хубавият. Той е най-хубавият, тъй както детето на майката е най-хубавото за майката. Той е най-хубавия, тъй както първия син е най-хубавия за своя баща. Той е най-хубавия, тъй както възлюбената е най-хубавата за своя възлюбен. Той е най-хубавия, тъй както възлюбеният е най-хубавият за своята възлюбена. Той е най-хубавия, защото Факелът е запален за човека от преди вековете.

Защо детето е най-хубавото за своята майка? Защо първият син е най-хубавия за своя баща? Защо възлюбената е най-хубавата за своя възлюбен? Защо възлюбеният е най-хубавия за своята възлюбена?

Защото майката е погледнала своето дете с очите на Любовта, заради Искрата.

Защото бащата е погледнал своя първи син с очите на Любовта, заради Искрата.

Защото възлюбеният е погледнал своята възлюбена с очите на Любовта, заради Искрата.

Защото възлюбената е погледнала своя възлюбен с очите на Любовта, заради Искрата.

Очите на Любовта.

Учителят погледна човека с очите на Любовта и го видя красив. И пожела да го направи такъв, какъвто го видя. И започна да потраква чукът на смелия Ваятел с голяма Любов и вещина.

Какво остави Учителят на земния човек? Учителят остави Себе Си в човешкото сърце. Учителят остави Себе Си в човешкия ум. И стана човешкото сърце любящо и човешкият ум стана проникващ.

И когато поспрял край планинския поток човекът се заглежда в пробляващите вълни и плаващата рибка из тях, сърцето му полюбва. Сърцето му полюбва с Неговата Любов и умът полетява с хилядолетия навътре в Битието, когато и той е плавал като рибка из планинския поток и той съзнава, с Неговото съзнание, че е присъствувал и е участвувал във Великото развитие на Великото.

Той вижда себе си в рибката и рибката в себе си; и Него вижда в рибката, както Го вижда в себе си, и го полюбва - И Великото, и малкото, и себе си с Неговата Любов в себе.

И когато пеперудка размаха крилца пред него и когато пчелица прелети, той вижда Великото развитие, великата Любов и себе си вижда в тях и полюбва сърцето му с Неговата Любов.

Шумът на гората се превръща в песен, изгледът на слънцето - в най-великия Извор на Живот и Красота. А човекът - брат. - Съдружник във Великия път.

Учителят подари на човека очите на Любовта и Светлината на знанието и му даде свободата да люби и да учи.

"А мога ли да задам още един въпрос, любима сестро?" "Да, може." "Кой беше Учителят?" "Учителят беше Този, или Тази Велика Любов, Която е присъществувала и присъествува в Цялото Велико Развитие, и ако ти полюбиш малкото агънце, което блее около майка си, ти го възлюбваш с Неговата Любов, Която е у тебе и която е и у малкото агънце. И Той те възлюбва със Своята Любов, Която е в малкото агънце и Която е у тебе.

И ако Го възлюбиш в цялата Природа, Той е там и ще ти отговори на твоята Любов със Своята Любов, Която е в Цялата Природа.

И ако Го възлюбиш с цялото Човечество, Той е и там, и ще отговори на

твоята Любов със Своята Любов, Която е в цялото човечество.

И ако Го възлюбиш в отделния човек, Той е също там, и ще отговори на твоята Любов със Своята Любов, която е в отделния човек." "Къде е човекът тогава?" "В стремежа да достигне Неговата Любов. В стремежа да се научи да гледа с Очите на Неговата Любов. С очите на Любовта."

35. ОЧИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

1. Очите Му бяха мечтателни, будни - вселената цяла искреше из тях - и даваха знание богато и чудно - хармония, песен - живота велик.

2. Очите Му бяха светящи картини: сапфири с най-нежен, приятен нюанс, топази, ахати, брилянти и перли играещи в чисти, планински води.

3. Слънца и планети, прекрасни небули летяха из пътя начален - от век, и пътища нови разкриваха смело на земните наши, човешки очи.

4. И тръпнеха тези очи от почуда пред Тази велика светяща творба, и питаха все пак, а знаеха вече Творецът-Носител на Тази Творба.

5. И търсеха случай, и търсеха повод, пред Тази Картина да се позапрат - брилянти и перли да гледат как нежно играят из чисти, планински води.

6. Очите Му бяха злато и коприна, най-скъпо и топло, от пух кадифе, най-нежна завивка, най-чиста покривка за всеки пред Него за миг позапрял.

7. Планинските чуки той веч е обходил, потоците чудни е вече видял, на Елбур в водите е вече изкъпан, от извор планински вода той е пил;

8 Цветята планински са му пяли вече крилатата песен за слънце и шир; крилатките пъстри са вече открили посоката чудна към зрак и възход!

9. Очите Му. - Перли, брилянти прескъпи играещи в чисти, планински води.
Очите Му. - Слънце, слънца и планети летящи из звезден, пречуден простор!

36. ПЕТРОВДЕН - РОЖДЕНИЯТ ДЕН НА УЧИТЕЛЯ

1. Часът?-Преди пет е. Зората? - Прекрасна. Да. Празникът тихо пристъпва с Любов. Душата се радва, сърцето потрепва, предвкусили с обич от благото днес.

2. Вратата се горе безшумно отваря, по стълбата стъпки. И образът мил е вече в салона, е вече пред очите - катедрата скромна излъчва живот.

3. И Словото светло заструи велико, Великият, скромен, прекрасен и мил, Го прави по-зряло, Го прави светящо. Богато и щедро Ръката лъчи.

4. И леко повдигна душите нагоре, и леко окриля сърцата Той днес, умът просиява, Той го озарява - Петровден е днеска! Да! Празник Велик!

5. Рожден ден и имен е денят честити, Учителят Благ е именик днес, запълен за всеки, че Той го насища с чар много и обич, и знание, мир.

6. Трапеза Той слага пред гостите мили, от Обич и Знание, от Мир, Светлина. Във пир се превръща, когато засвири оркестърът братски пред бор извисен.

7. Паневритмията днес е по-пластична.
И музика, песен се носи навред,
Учителят Благ е днес по-мил, въздушен -
хармония, вечност се сливат в едно.

8. Ръката пак искат. Целуват я всички.
И жадно поемат живота с любов,
и силата тайно, която раздава
обилно и щедро на всичките тук.

9. Поляната мила е Слънце и свети,
цветята по нея - мънички слънца.
А хората светят, искрят и обичат,
Централното Слънце ги грее тук днес.

10. О, Слънце Централно, Велико и Мощно,
огрявай ни все тъй щедро, безспир,
и ние да станем слънца и да топлим
сърцата човешки, добрата земя.

Един брат каза: „12. юли - именния и рожден ден на нашия любим
Учител Благ за в бъдеще ще се празнува така, както днес християнският свят
празнува Рождество Христово.

А празнуван вече през топлото и плодородно лято, този празник ще
има най-благоприятното въздействие върху цялото човечество“.

Да бъде така, както този мил брат каза.

37. ПЕСЕНТА "МАЛКОТО БРЪМБЪРЧЕ"

28.март 1935 г., 21 ч.

1. Салонът е светъл, лъчист и прекрасен.
Слънцата светящи обилно лъчат,
защото обичам лъчата Ти нощем,
тъй както и денем обичаш я Ти.

2. Пианото звуци прекрасни разлива
под Твоите пръсти светящи, добри.
Докоснали леко клавишите бегло
с милувка най-чиста и детска - брилянт.

3. И групата малка, честита и скромна
от няколко мили тук братя, сестри,
заслушва се тихо, по тях се унася -
неземна и чудна пред тях красота.

4. Един брат наслуки отваря вратата,
привлечен от този обилен светлик,
пристъпва навътре учуден и омаен,
и тъй се заглежда, заслушва и той.

5. Пианото звуци прекрасни разлива,
неземни и чисти, брилянтни и тъй
светящи, трептящи, повдигащи смело
умът и сърцето, душата, дъхът.

6. На сцената светло, красиво и светло,
в умът просиява така изведнъж.
А братът там стъпва, пристъпва и гледа.
И всичко политва така изведнъж.

7. Учителю Благ - прошепват душите
на всичките мили тук братя, сестри,
които участват във тази картина -
листец сякаш те са на красния цвят.

8. И радват се тайно, и любят Го тайно,
и мислят, и чувстват съвсем ясно те
Великото Ново, което приижда,
което се ражда пред самите тях.

9. Учителят свири, Любимият свири
тъй леко и нежно клавишите Той
ту милава и гали, ту пък им говори.
Внезапно запява усмихнато Той:

10. "Аз бях малко бръмбарче,
ходех по горите
и пъпях по цветята.
Това е една стара басня -
па мина една царска дъщеря
и ме обикна.
И станах човек."

11. Слушатели мили се леко усмихват
оживени много на този велик
така казан символ, естествено, скромно,
и скромно изведен до таз красота.

38. РОЖДЕНАТА СЕСТРА

Веднъж Учителят каза пред мен за моята родена сестра Мара Савова Наталбашева: "Тя е символ на чистота".

Тя бе много музикална, но нищо не остави като творчество, защото имаше друга програма в този си живот.

А аз си казах, че ще пиша само за Учителя, но написах и други работи впоследствие. Учителят бе ми казал, че не всичко, което преминава през ума на човека може да се напише.

Сестра ми имаше верни приятели. Една от тях бе Наталия Чакова. Друга бе Савка Керемидчиева. Прилагаме две писма от тях.

Празник в планината

На Марето

Сияещи лазури! Ведросини небеса!

Най-чистия кристал не е тъй прозрачен както въздуха днес, пропит с лек и сладък мирис! Скалите, върховете, сякаш са измити. Тревата е по-мека и по-крехка от всеки друг път. Малките розови и сини цветенца някак по-нежно и загадъчно се усмихват. Вадичките самодоволно ромолят. А изворчето - нашето бяло, приказно изворче и то пее някаква нова и сладка песен.

Защо днес небето е толкова синьо?

Защо въздухът е тъй благоуханен?

Защо всичко се усмихва и пее?

Защо над нас грее някакво ново слънце, чиято светлина е тъй ослепителна и топла, топла, топла?

В стройни колони от по пет души братя и сестри ритмично дигат и слават ръце към небето, леко, красиво, сякаш някакви особени, свръхземни същества излезли из дебрите на планината издигат молитвено ръце към Бога на планината. Не мога да повярвам, че това са те - нашите сестри и братя, с които от толкова дни споделяхме красивите и понякога мъчни дни тук горе.

Но всичко се сля в една необозрима светлина. И върхове и тревя, и цветя, и скали, и езера, и ручейчета, всичко обгърна нежната светлина на най-нежното "Слово на планината": "Блажени кротките...! Блажени нажалените...! Блажени чистите по сърце...! Блажени милостивите...! Блажени миротворците...! Блажени гонените заради Правдата...! Блажени! Блажени! Блажени всички, които викат към Господа! И чийто Господ е сам Бог!"

Има дни когато щастието е толкова голямо, че уморява. Има дни когато радостта прелива, като пълноводна река и застрашава да направи пакост. Има дни, когато светлината е толкова голяма, че човек полупритваря очи. Има дни, когато се дири сянка, поради голямата топлина.

Това са редките дни в живота! Редките дни в годината! Днес може би е един от тези дни.

Затова въздухът тъй благоухае. Затова небето е толкова синьо. Затова слънцето тъй ослепително грее. - И всичко и вред загадъчно и нежно се усмихва!

А там, край бялото и приказно изворче, отдъхва тихо и спокойно Той, всред своите любящи и верни ученици. И най-младият от тях леко и унесено свири.

Марче, обичам пред неделя (събота вечер) да оставя настрана всекидневната работа и да си мисля хубави неща: за Рила, за Изгрева, за Него, за тебе и пр., и пр...

Тази вечер пак отидох да се разхождаме с тебе двете край изворчето. До "Близнаците" не можахме да стигнем, защото там край изворчето ме спряха няколко светли, вдъхновени картини, които се опитах да възпроизведа на лист. Отворила бях и рилската си тетрадка и там прочетох: "Той отдъхваше тихо и спокойно всред своите любящи и верни ученици и най-младият от тях свиреше". Видях цялата обстановка, нашата групичка, и чух да ми нашепваш: "Запиши си го".

И сега разширих това споменче и го подарявам на тебе, ако и мъничко и скромничко. Бъди снисходителна към грешките!

Целувам теб и Фанка. Поздрави всички наред, които обичаш, като започнеш от...

Целувам те: Наталия

Мило, обично Марче,

Привет от планината! Привет от езерата и върховете! "Аз имам едно правило, всеки, който ми се начумери, наведе глава, казвам - простак е в Истината, а който ми се усмихва насрееща, казвам - простак е в лъжата, но приятел е на Истината. Ето една философия, която не сте слушали досега. Блажени сте ако го приложите, глава няма да ви боли и крака няма да ви болят, сиромаси няма да ходите и на Бога ще бъдете всякога благоугодни!"

Сега, остава да прилагаме. Това с богатството, към което се стремим, това е идеята, която ние гоним. Бог е един, към Него Учителят ни води.

Поздрав на майка ти и баща ти.

Савка

39. БЕЛЕЖКИТЕ

Учителят дава Словото. Учениците са в клас - слушат и записват в тетрадките си. Те си водят бележки за най-главното, което е влезнало в техния ум от мощната Му мисъл. След време те подреждат бележките си и ги изваждат като мисли от бисерен наниз от огърлицата на Духа на Словото.

Бележки

I лекция на Младежкия клас, 20.X.1933 г., Изгрев

Може ли млякото да предшества овцата? Или маслото - млякото?

Резултата се предшества от една права мисъл. Вашия организъм е един резултат. Щастието е един резултат. Уреждането на живота е един резултат. Да уредим отношенията си с околните си, това е уреждане на живота е. Вие не можете да премахнете този резултат, докато не разберете причината.

Ако сте вързан с верига, трябва да намерите този, който е направил веригата, за да ви освободи.

Трябва да знаете всяка мисъл какво може да ви кредитира. Какво може да ви кредитира едно обикновено число и какво може да ви кредитира Бог? - Това от, което може да вземеш най-много, то е отгън и отвътре.

Бог е това, което ви дава разяснение за нещата и ви прави господари на тях.

II лекция на Младежкия клас, 27.X.1933 г., Изгрев

"Ти си, което си, което си, ти си."

Вашият характер трябва да има свойствата на почвата, на водата, на въздуха и на светлината. Ако искате да имате една правилна философия за живота, трябва да има във вас тези 4 Божествени процеса. Да можете да уславяте на земята, трябва да имате горните качества на четирите елемента: на почвата - твърдостта, на водата - течността, на въздуха - всеобгръщността и на светлината - всепроникващата сила.

Някой казва, да се уреди живота на всички хора лично. Ти като уреждаш своя живот, разреждаш живота на всички!

Щом видиш голямата тояга, превърни се в светлина.

Голямата река носи голяма кал в морето. Трябва да минете през калта и каквото остане от нея, да го отнесете в морето. Калта трябва да се отнесе в океана. Като се натрупа много човешка кал, идват страданията, понеже тази кал не може да се изтече в океана. Натрупването на кал, подразбира, че няма стремеж. И водата, която се натрупва изгубва в калта, не принася никаква полза.

Най-лошият човек е сам човекът за себе си, и най-добрият човек е най-добър за себе си.

Щастието предпазва от нещастията и неизползуваното щастие, носи нещастие.

Всеки личен живот прилича на труд без придобивка.

Сега, какво подобрение да направим за нас, независимо от влиянието на окръжаващата среда, това е важно: искам да ви избавя от мочурляците, които ще срещнете - можете да ги заобиколите. Известни условия ви доизменят правилния ход на нашия живот.

Да се ползуваме от един и същ извор, да разсъждаваме по своему, но да дойдем до един и същ резултат.

III лекция на Младежкия клас, 3.XI.1933 г., Изгрев

Какво подразбираме под равенство? - Когато частите произтичат от една единица, безразлично дали са равни, или неравни.

Човек като се е разединил в себе си, се явили лошите условия. Ако човек е сам има ли лоши условия?

Когато има равновесие в органите на тялото - човек е здрав. А ако, например човек преяде, явява се нарушение в това равновесие и човек става болен.

Какво нещо е числото? - То е степени на състоянията на съзнанието.

Човек се намира в трудно положение, иска да изправи живота си. Има общи положения, които могат да се разрешат, но има и изключителни положения, с тях как ще се справите? Например, имате 5 братя и 5 сестри родени от здрави майка и баща - обичат се децата. Но ако майката и бащата не са здрави, децата не се обичат.

Всякога човек може да се повлияе от окръжаващите условия. Ако не е внимателен, той ще стане роб на тези условия. Затова трябва да се знаят законите, по които си управляват окръжаващата среда, за да се освобождаваме. Детето се освобождава от пелените си, като расте.

У сегашните хора трябва да настане промяна в съзнанието. Ако всеки разбира закона: че каквото мислим, то ще се върне при нас, всички хора щяха да мислят се хубаво.

Моят подарък, кибритената кутия, ще оцените, когато попаднете в ло-

шите условия.

Из лекцията: Трите живота

Има три вида животи в света: материалистичен, когато хората обичат да имат овце, говеда, кради, кокошки, къщи, ниви; II фаза: когато човек преситен да служи на това богатство започва да продава; и III - Божествения живот. Според I-вия начин, ние мислим кой какво има - различаваме; при втория - пак различавам, но щом дойдеш до служиш на Бога, там няма различаване, там има само един метод.

В първата фаза са оглашените - те са материалистите; във втората фаза - религиозните, те са верующи, те вярват в свещения егоизъм. Учениците са в Божественото учение. Та сега трябва да се приложат правилата в действителния, Божествения живот. В материалния живот, свещения егоизъм 5 дава, 100 взима; в религиозния - колкото урежда, толкова и поврежда, а в Божествения - всичко се урежда. И няма по велико нещо от това, човек да бъде в съгласие с Бога, да го чувства в себе си, да бъде в съгласие с всички велики същества.

19.XII.1933 г., Изгрев

40. ТЕМИТЕ

Учителят завършва лекцията си за учениците. За следващия път Той им задава теми, които да развият. Те работят у дома, дълго мислят, търсят от себе си, от дълбочините на душата си да изнесат знанието, което е съхранило душата им. Те знаят, че на друго място няма от къде да прочетат, защото те са ученици на Школата, която аз пръв път се открива на земята.

На следващия ден някои ще прочетат пред Учителя темата си. Тя е кратка, на съдържателна. Ето някои от темите.

Тема

А - баща, Дух.

Д - син, ум.

Б - майка, душа.

О - дом, Ом.

С - дъщеря, сърце.

Тема: Любовно писмо до квадрата - Фана

Велика загадка! Ти радост за всеки, който те разбира! Стрдание за този, кой не те разбира! Ти, равновесие в природата и противоречие голямо!

За малкия, затворника - килията си ти! За смелия - свободен - формулата магическа, с която той едно е със своя ум, сърце, душа и Дух; едно със себе си, със своя дом - Ом!

С векове се лутах аз из твой дом. И блъсках си главата в твоите стени. Разбрах: не се подвиждаш ти със силата на моята глава.

Тогаз - подкупих те - ударих, и подвижих те с моето сърце.

22.XII.1933 г., Изгрев, София

Теофана

Бог

Бог е най-голямото число, което не може да се изрази. Следователно, когато отиваш при Него всякога можеш да вземаш. Туй, от което можеш най-много да вземаш, то не може да се определи. Това е Бог. Той е отвътре и отвън. Той е навсякъде.

25.X.1933 г., Изгрев, София

Отличителните черти на сладкото и горчивото

Сладкото е радост,
горчивото е скръб.

Сладкото е почивка,
горчивото е лекуване.

26.IX.1936 г., Изгрев, София

Отношение на нервната система към човешката мисъл

Трябва да се укрепи добре нервната система, за да имаме права мисъл.

29.I.1937 г., Изгрев, София

41. ПИСМО ДО УЧЕНИКА

Връзката между ученик и Учител е вътрешна. Тя се осъществява чрез Словото на Учителя, което е Слово на Светия Дух - на Бога.

На Изгрева ние бяхме до Него. От провинцията се стичаха да го видят и целунат десницата Му.

Мнозина Му пишеха писма. На някои Той, Учителят отговаряше. Едно от тях, чийто отговор на Учителя представяме.

„Получих вашето писмо. Всеки човек трябва да има един идеал, който не умира, едно верую, което не остарява, една Истина, която да е глава на разумното в него. Всичко друго е само постановка на това. Великите хора са ония, които понасят всичко геройски. Самия живот на земята е пълен с мъчения, страдания и радости. Животът е училище. Не какво желае човек, но какво постига. Не какво е чел, но какво е запомнил.

Всеки ден носи по нещо хубаво и велико в живота и то трябва да се възприема добре. Път, Истина, Сила и Живота това носи пълното щастие на душата. Другото е губене на време. Твоето занятие е добро. Учителката намери ценното в своите ученици - това е тайната на учителя и силата на ученика.

Пожелавам ти повече чист въздух, повече чиста вода, повече пресен хляб и повече слънчева светлина. Моя поздрав.“

22.II.1933 г.

/Свещеният подпис/

42. ЗАДАЧАТА С ЛЕВЧЕТО

Учителят държеше лекциите си пред Общия и Младежкия окултен клас всяка сряда и петък. Стенографите записваха, дешифрираха и подготвяха за печат. Други ги печатаха и след това бяха готови - всеки българин да протегне ръка и да си купи. Но не протягаха.

Изведнъж се затрудни печата поради липса на средства. Тогава Учителят даде задача за левчето. Всеки ден ученикът отделя едно левче в касата си за отпечатването на Словото на Учителя. Казва се следната формула: "Господи, както аз турям по 1 лв. на ден в касата, така и всички хора на земята да турят по 1 лв."

Това бе задачата за благословеното левче, дадена на 1.ноември 1936 г. Учениците започнаха да решават задачата си.

43. МЕТОДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Два метода за лекуване на всички болести, за премахване на недостатъци, пороци и лоши навици, и за развиване и придобиване на дарби и способности, и добродетели.

Прилага се на себе си, на близки от домът, на приятели и познати на разстояние.

Учителят:

1. „В човешкото тяло има специфични клетки, които изпълняват длъжността на лекари. Те са по-добри лекари и от най-отличните лекари на земята.

Ако ние заболяем и се оставим на тия клетки, те могат отлично да ни излекуват. После, има специфични клетки и за музиката - от двете страни на черепа има два органа, в които се крият тези клетки. Някои искат да станат музиканти, нека се оставят на тия клетки. После, искаш да помниш, да развиеш паметта си, остави се на клетките на паметта, те ще свършат тази работа.

Помоли се и кажи: „Моля ви се, съберете всички данни за усилване на паметта ми и създайте всички условия за работа“. Почнеш ли ти да се грижиш, всичко ще стане на каша.

За зрението има специфични клетки. Човек е господар. Заобиколен е с такива разумни клетки, които седят около него и казват: Господарю, ти само ни давай твоите мнения и разпореждания - какво искаш - ние ще го направим. Но ако се бъркаш в нашите работи, ще направиш една каша, за която ще плащаш.

Тия малки клетки аз ги наричам Ангелчета на смириенето, които напушват своята благодат на небето и дохождат на земята, за да учат хората.

Учителят:

2. „В подсъзнанието са складирани всички възможности за реализиране на нещата. Например, ти искаш да постигнеш нещо добро, вложи тази мисъл без страх, без съмнение и висшите същества, които живеят там ще ти помогнат. Ти само напиши заявлението си до тях, но конкретно, определено и го остави. Не обичат общо говорене. Ще кажеш тази мисъл само веднъж, без да я повтаряш. При повторение законът не работи. Кажеш ли мисълта веднъж, забрави я.

Усъмниш ли се, законът не работи. Този закон работи само при пълна вяра от ваша страна.

Всяка вечер като си лягаш да влагаш в подсъзнанието си мисълта, която искаш да се реализира. И висшите същества ще се притекат в услуга.

Вложете с вяра това ваше желание в подсъзнанието си, като фиксирате дори датата, до която искате да стане това и ще видите, че до този ден ще придобиете това, което сте желали.

Всичко ще дойде на своето време, обаче законът на внушението изисква специфично време и специфично състояние на човека.

Какво значи това? Във всяко време не можете да си внушавате. Например: Ако си внушавате когато сте раздразнени или разтревожени, не можете да имате добри резултати.

Всеки, който иска да вложи в подсъзнанието си една велика мисъл, която да се реализира, той трябва да избере за това най-хубавото разположение на духа си. Колкото е по-неразположен, по-неспокоен, толкова по-бавно и несигурно работи законът на внушението. Колкото човек е по-разположен - законът работи по-добре.

44. СУТРИН КАТО СТАНЕТЕ

По различно време и години Учителят даваше методи за вътрешна работа на ученика. Един от тях бе след ставане от сън ученика да се обърне към Началото на живота. Нареди да се направят извадки от беседите, на онези формули, които се произнасят след ставане от сън. Ето едни от тях.

**Учителят: Сутрин като станеш, кажи:
(Извадки от беседите)**

Сутрин като станете, направете опит, кажете си:

„Благодаря ти, Господи, за голямата благодат, която имаш към нас. Ние Те познаваме, че Си всемилостив, всеистинен, всемъдър.“

Повтаряйте това в продължение на един месец и елате да ми кажете каква е температурата на душата ви. Това е всичката тайна. Ако повтаряте това 10 месеца, ще бъдете още по-добре.

Няма по-красиво нещо от това, като ставаш сутрин да се радваш, че си стъпил на краката си и можеш да работиш.

Всяка сутрин като станете, кажете си:

„Боже, благодаря ти, че съм останал жив, за да мога да Ти служа и днес.“

Като ставаш от сън, кажи си:

„Аз съм дошъл на земята да придобия Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата, Добротата.“

Докато не придобиеш трите велики добродетели: Любовта, Мъдростта, Истината, никога няма да бъдеш силен.

Станеш ли сутрин, кажи:

„Аз съм дошъл да донеса Доброто, Любовта, Мъдростта, Правдата. Дошъл съм и да възприема.“ Щом си натоварен с всички добродетели, чудеса ще станат с тебе.

И тъй, като ставаш сутрин от сън, не мисли, че си мъж, жена или дете, но си кажи:

„Аз съм ангел вестител, служител на Бога. Това е моята задача, за която съм слязъл на земята.“

Всяка сутрин като станете, вдигнете ръката си към небето и кажете:

„Господи, погледни ръката ми и кажи какво трябва да направя днес. Ако имам някакъв дефект, кажи ми какъв е и дай ми начин да го изправа.“

Когато вдигнем ръката си нагоре и я отворим, едновременно с това и мъдростта в нас се разтваря и изпуска светлина навън. Ясновидецът вижда тази светлина и голяма радост изпитва.

Като ставаш от сън, първо се спри върху мисълта, какво иска днес Бог от тебе.

За себе си аз зная това. Някой ден се иска нещо малко от мене - да нахраня една птичка. Предварително туря трошици в джоба си, че като срещна птичката, да съм готов. Давам ѝ трошиците и си заминавам.

Излезете ли на изгрев слънце, съзнавайте дълбоко в себе си, че днес ще познаете Бога малко повече, отколкото досега сте Го познали.

Ако при изгряването на слънцето съзнавате, че възприемате малко повече от Божията Любов и от Божествения живот, тогава слънчевата светлина ще има за вас лечебно действие.

Едно време, когато бях на вашите години, когато учех тази наука, когато ставах сутрин, тъй започвах:

„Благодаря Ти, Боже, за всичко, което Си ми дал и Си ме научил.“

И вие започнете така. Това е велико учение. Ако не започнете така, вие ще бъдете във вечна тъмнина, във вечен мрак наоколо си. Ако го приложите и Господ, и ангелите ще ви се усмихнат и ще ви помогнат да станете синове Божии.

Станеш рано сутринта, започни да работиш и кажи: „Йеова и ре“. Това значи: Господ ще промисли.

Всяка сутрин като станете от сън, кажете си:

„Аз искам да стана умен.“ Тази мисъл отива към ума и започва да храни клетките. Ако правите това цяла година, в края на годината ще имате малък резултат. Умът ви ще се проясни, ще схващате нещата правилно.

Ако работата ти се обърква, иди да видиш как изгрява слънцето. Като поемеш чистия въздух, кажи: „Моята работа още се оправи“. Когато светлината те озари, кажи: „Моята работа ще се оправи“. Кажи: „Всичко в природата говори, че моята работа ще се оправи“.

Каква трябва да бъде първата ви мисъл, като станете:

Кажете: „Благослови, Господи, душата ми. Благодаря Ти, че съм станал днес да свърша работата си както трябва дето и да съм, и да мога да израсна толкова, колкото трябва“.

Още със ставането си от сън, турете в ума си за през деня една основна мисъл, върху която да работите.

Като стане от сън, човек трябва да се помоли, да го ръководи Бог през деня, да бъде страж на устата му, да не предизвиква запалване на бомби.

Станеш сутрин от сън, вгълби се в себе си да възприемеш поне една Божествена мисъл, която ще внесе мир и спокойствие в душата ти. Тя ще те направи смел и решителен.

Като станете от сън, кажете си:

„Ще се подмладя.“

Господи, благодаря ти за ума, за сърцето, за душата и за духа, които Си ми дал. Отсега нататък ще работим така, че да Те познаем и да влезем във Вечния живот“.

Всеки човек, като стане сутрин, най-първо трябва да се помоли на Бога да уреди ума му, да внесе просветление в неговата глава.

След това да се помоли да дойде просветление за сърцето му и най-после да се помоли да се улесни работата му за през деня във физическия му живот.

Станеш сутрин, неразположен си, кажи в себе си:

„Днес имам отлив, ще впрегна колата, ще взема хомота на коня и ще тръгна да пътувам“.

Станеш от сън, кажи си:

„Днес искам да направя повече, отколкото вчера.“

Без страх в Любовта безгранична. 15.III.1922 г.

Без страх и без тъмнина в безконечната Любов на Вечността.

Великият Дух на Вселената, който съживява всички клетки, да ми дарува живот и здраве“.

45. ЗА МОЛИТВАТА (Разговор с Учителя)

Събрани веднъж около Учителя, един брат поиска: „Учителю, кажете ни нещо за молитвата“.

Учителят задоволи искането му: „Молитвата е най-силният акт в човеш-

кия живот. Тя концентрира в едно мисълта, чувствата и волята на човека. Такава молитва е мощна. Тя върши чудеса. Молитвата е най-красивата работа. Тя е разговор с Бога. Няма по-важен момент от този, човек да зърне лицето на Бога. Колко е красиво, сутринта като станеш да се разговориш с Първата Причина на света. Който не се интересува от нея, постоянно губи силите си, остава назад, не напредва.

Като мислиш за ангелите, ти си в ангелския свят. Като мислиш за Безграничния, ти си в Божествения свят. За който свят мислиш, ти си в този свят.

Една среда те търпи известно време и после влизаш в друга среда. Рибите бяха във водата. По-напредналите от тях излязоха в по-рядка среда. При голямото притеснение дойде им на ум, че има друг живот по-благоприятен, в по-рядка среда, над водата. Така станаха птици.

Също така и при стеснителните условия човек излиза горе при Бога. Днес излиза, утре излиза и най-после влизаш в един по-висок свят. Значи идеята създава формата.

Има закон: Мислите за добър човек, в ума ви ще се яви светлина и в сърцето - топлина. Ако мислите за лош човек, в ума ви ще се яви тъмнина и в сърцето - охлаждане.

Този закон важи и за нашите отношения към Бога. Влизаш ли във връзка с Бога, в съзнанието ви ще се яви светлина, а в душата ви дълбок мир. Влезете ли във връзка с ангелите, там ще се изпълните със светли мисли и възвишени чувства. Ако мислите за растенията и животните, имате известни влияния от тях.

Законът изобщо гласи: за каквото мислиш, с това се свързваш.

Чрез молитва човек влиза във връзка с Бога и с Напредналите Същества, и тогаз Бог разправя на човека за Любовта и за разумните същества.

Като станете сутрин, отправете съзнанието си към Реалността. След това дали ще учите, обърнете се към невидимия свят за помощ. А вие сутринта веднага почвате работа, забравяте за Великата Реалност, за разумните сили в природата.

Един закон гласи: Когато човек отпрати съзнанието си към Реалността, тя пребъдва в него. А когато отпрати съзнанието си към сенките, живее в сенките.

Молитвата и съзерцанието са усилие на духа да се изкачи на високо място. Така се добива прилив на умствена енергия и с това се улеснява работата на съзнателния човешки живот.

Да се молиш и съзерцаваш, това значи да отправиш своя доклад към Онзи Велик Център, от който си излязъл. А за какво ще дадем доклад? За работата, която си свършил. И в отговор на това ще стане правилна обмяна между твоите мисли и чувства и тия на Съществата от възвишения свят.

Ако някой мисли, че може без молитва, съзерцание и размишление, той е на крив път.

Като се молиш, ти се самоопределяш. Като се молиш, ти си във връзка с целокупното Битие. Като знаем това, да не спъваме естествения процес в нас.

При молитвата човек получава известни енергии от Божествения свят. Законът за яденето е както за молитвата. Като се лишава от ядене, човек усеща някаква липса. Когато душата се лишава от молитва, също усеща липса. Молитвата е вътрешна нужда на душата. Тя е общение на душата с Бога. Молитвата е реалност, а не сянка. Това, което в даден момент дава сила

на ума, сърцето, душата и духа, е нещо реално.

Молитвата е съзнателна работа на човешката душа. Като се моля, душата излиза извън обикновеното съзнание. Този процес наричаме излизане от тесния чертог, в който живее човек. Молитвата е подобна на простиране крачето на амебата, за да хване храната си. При всяка молитва трябва да се внесе нещо ново в душата. Това е непреривен процес. За да дойде новото в човека, той всяка сутрин трябва да отправя ума си към Великия Център на света. Молитвата е закон за поливане. Чрез нея се привличат всички добри влияния. Когато човек се моли, всичко около него трябва да расте и да се развива. Когато човек разбере великия закон на молитвата, ще стане истински човек, ще стане един от великите адепти.

Виждали ли сте един ангел как се моли?

Молитвата е първият метод, чрез който започваме изучаването на Божествения език. Ако не се молим, никога няма да го изучим. Ние с молитвата изучаваме езика на Бога. Не Му знаем още езика!

Истинската молитва подразбира вгълбяване, уединение, никой да не те вижда. Когато търговецът се моли той трябва да забрави всички вземания и давания. Има и колективни молитви.

Молитвата е един от начините да познаете Бога като Любов. Молитвата води към Любовта. Доброто и възвишеното състояние, което имаме понякога, както и желанието да помагаме, да прощаваме на ближния си, да повдигаме падналия, това се дължи на моментите, които сте прекарвали в скришната си стайка.

Човек трябва да се моли на Бога, за да не го застави да оттегли лицето си от него. Страшно нещо е Бог да скрие лицето си от човека. Тогава настъпва такъв мрак, студенина, каквито никога не е изпитвал в живота си. Светията получава своето знание чрез молитва, съзерцание, размишление, наблюдение. Светията се моли дълго време, докато се вдъхнови и тогава му идат нови мисли. Дето и да се намирате, в каквото положение да се намирате, отделяйте време да мислите за Бога. Така се разширява съзнанието.

Човек да помисли за Великото Разумно Начало, за Великия Център на Битието. Това струва повече от всички материални богатства, с които разполага на земята. Мисълта за Бога обновява, подмладява и самото физическо тяло, защото енергиите достигат и до него.

Каже ли някой, че не трябва да се моли на Бога, той изпада в положението на сираче, останало без баща и без майка, ходи скъсано, немилонедраго. Тогава паразитите започват да го нападат. Той изгубва посоката на живота. Говоря символично. Ще направиш превод. Когато човек престане да мисли за Бога, той става уязвим, тъмен, изостаналите го нападат.

Човек не може да разбере нещо, ако не се моли. Молете се, за да идва повече светлина в съзнанието ни.

По-културни същества от ангелите няма. Следващата фаза, в която влизаме, е фазата на ангелите. И тогава нашите груби тела ще бъдат променени и динамически. Те ще бъдат съставени от по-фина материя. И как ще се създаде последната? - Чрез молитва, съзерцание и размишление. Та ще ви кажа следното на друг език. Молитвата е метод за организиране на духовното тяло, на новото тяло, в което ще живее човек.

Питам: Сегашните учени и философи по колко пъти на ден си спомнят за Господа? Причината за нещастията на сегашните хора се заключава именно в това, че не си спомнят за Господа.

Молитвата е метод за разрешаване на най-трудните задачи.

Съмнението, подозрението, неверието и ред други отрицателни мисли и чувства водят до разстройство на черния дроб и други органи. Чрез молитвата човек се справя с тия отрицателни състояния. Магическа е силата на молитвата.

Достатъчно е да произнесе човек един стих от евангелието с желание да го разбере, за да дойде Христос да му помогне. Той ще внесе светлина в ума му и ще оправя работите му.

Молитвата повишава вибрациите на човешката аура, чрез която човек става неуязвим за по-низшите околни влияния. Чрез молитвата човек се освобождава от тревогите и страховете на света. Те не могат да проникнат в него.

Когато човек се моли за реализиране на някое свое добро желание, невидимия свят всякога помага. Помоли се на Бога и в скоро време ще оздравееш.

Няма нещо в света, което човек да е поискал и Бог да не го е направил.

Ако всички се бяха обърнали към Бога с молба: "Господи, ние употребихме всички методи за поправяне на света. Кажни ни един начин, по който да го оправим". Помолете се от сърце, методът ще дойде. Този начин е много прост, но като го приложат, ще дойде Господ в света и ще помогне на хората.

Няма живо същество в света - малко ли голямо на чийто зов Бог да не е отговорил.

Няма случай Бог да не е отговорил на една душа. Ако отговорът не е дошъл на време, това се дължи на неуредиците на вашите пощи.

Красиво е човек да съзнава, че заема място в ума на Бога. Щом има това съзнание, щом се обърне към Бога с молба за нещо, молитвата ще бъде приета.

Искай от Бога да живее в тебе и да се проявява чрез тебе. Единственият, Който преобразява хората е Бог. Всички търсят смисъла на живота. А смисъла на живота се заключава в общение с Бога.

Най-благоприятни часове за молитва са ранните часове след полунощ: напр. три часа, пет часа и пр. Псалмопевецът казва: "Господи, на ранина ще те призова". Това значи: преди слънчевия изгрев ще се занимаю с най-великата работа: общение с Великия Център на Битието, за да придобия енергията, с която да завърша работата си през деня. Дето и да отиде човек, каквато и работа да почне, той се нуждае от енергия. Остави ли се човек на влияние на света, светът ще го изкара вън от релсите на неговия живот. Сутрин като станеш, да имаш една кардинална мисъл, ще се отвориш като един цвят. Христос е прекарвал полунощта в молитва. Защо? През тия часове Той се е напълвал като акумулатор с енергия, която харчил през деня.

Човек трябва да се моли, да работи върху себе си, за да се подготви за новото, което иде днес в света.

Колко време трябва да се молиш? Непрестанно!

Молитвата не подразбира, че ти трябва да спреш по цели часове да се молиш. Ти може да се движиш и пак да се молиш. Можеш да работиш и едновременно да се молиш. Работата не изключва молитвата. Можете да копаете и да се молите. Само онзи, който живее в закона на любовта, той всякога има разположение за молитва. С други думи: в живота на любящия всичко е молитва.

Силен е този, който може да издържи на всички изпитания. Някой казва: аз боледувам. Помолих се, но молитвата ми не се прие. Ти не се обезсърчавай. Пак се помоли и ще получиш отговор; молитвата ти ще бъде приета.

Майката казва, че не ѝ остава време да се моли, понеже сече дърва. Онзи, който пише, казва същото. Та всеки казва, че не му остава време за молитва, съзерцание и размишление. А пък то трябва да бъде най-първо молитвата и после другите работи. Защото най-първо ще ядем и после ще работим. Иначе не можем да довършим работата.

Ония хора, които не се молят, са много неспособни ученици. Най-неспособни и най-недаровити ученици са тия, които не се молят. Например, дай-те една тема на един неспособен ученик и той ще каже: "Отде се намери тази тема?"

Да се молите и когато сте разположени и когато сте неразположени. Няма да чакате разположение. Ще се молите когато сте в противоречие, когато сте в тъмнина на съзнанието.

Човек може да се уедини и когато е всред хората. Уединението не е външен процес.

При всяко миене на ръцете, можете да кажете едно хубаво изречение. Ще ви дам едно правило: За всеки човек има една Божествена вълна, която го повдига. Станеш ли сутрин, не бързай веднага да отидеш на нивата. Спри се, работи вътрешно, за да дойде тази Божествена вълна и тогава иди и почни работа. Ти може да си един прост човек, но посети ли те Божественият Дух, от тебе ще стане нещо. Ако в молитвата не участва мисълта, чувството и действието, тя не е истинска. При молитвата ще влезеш в скришната си стаичка, това значи да влезеш в своята девствена душа. Тогава ще разбереш дълбокия смисъл на нещата: защо живееш. От това място ще разрешаваш най-великите въпроси. Ако се молите по стария начин, нищо няма да добиете. Сега се изисква нов начин. Молитвата е по-определена, колкото съзнанието е по-високо.

Когато някой падне в затруднение, казват му: "Моли се, за да влезеш във връзка с разумните същества, които могат да помагат". Някои казват: "Аз се моля, но нямам отговор". Причината е, че съзнанието ти не е будно.

Човешкото съзнание е подобно на радиоапарат, който приема и предава вълни от пространството. Учените хора казват, че над земята има един дебел пояс, който отклонява вълните и пречатства на изкачването им. С това научно твърдение може да се обясни, защо молитвата на някои хора не може да се издига по-високо от тях. Колкото е по-будно съзнанието на човека, толкова по-голяма е вероятността молитвата му да бъде приета.

Какво се иска от човека, за да бъде в общение с невидимия свят? Да има свое радио. Той го има. Като отправи молитвената си мисъл нагоре. Ще се пазите от вълчите вълни. Съмнението, неверието, безлюбието са вълни от вълчи характер, които се образуват в астралния свят. Те се отразяват вредно върху човешкия дух. Мъчнотите в живота на човека не са нищо друго освен нападение от тези вълчи вълни. Те влияят върху неговите молитви и пречат за тяхното изкачване. Те пречат и на добрите му желания.

Човек се моли най-добре когато го гонят. Като те поставят на големи страдания, изпитания и гонения, тогава се молиш както трябва.

Докато огнището на сърцето ти не се сгорещи, молитвата ти не може да отиде при Бога.

Човек не може да се моли на нечисто място. Трябва да отиде на чисто място. Когато човек се моли, трябва да бъде конкретен пред Невидимия свят. Иначе молитвата прилича на заявление, в което не е изложено, което се иска както трябва и тогаз тя остава без последствие.

Ако бих се молил сега, щях да искам от Бога сила, знание, мъдрост, любов, истина и свобода. Когато човек се моли, трябва да иска от Бога най-

малкото, но същевременно най-необходимото.

Молитвата е приета, когато има пред вид волята Божия. Направете следния опит: вгълбете се в себе си и кажете: "Господи, готов съм още сега да изпълня Твоята Воля, която движи всичко живо в света".

Или кажете: "Ако съм намерил благодат пред Тебе, искам да почувствам радостта Ти в името на Твоята Любов, Мъдрост и Истина". Знаете ли какво ще почувствате? Ще почувствате такъв трепет, какъвто никога не сте чувствали; ще се почувствате възроден.

В един момент човек може да преобрази лицето си. Обърни се към Господа и кажи: "Тури ме в огъня на Твоята Любов".

Или кажете: "Господи, какво искаш да направя за възтъжествуването на Царството Ти на земята и за осветяване на Името Ти между хората?"

Един закон гласи: Когато се молиш за други, само тогава молитвата ти добива магическа мощ, когато се придружава с любов към тях.

Сега за пет минути нека да се концентрираме и да изпратим една добра мисъл към целия свят. Законът е: Ако изпратите тая мисъл, както трябва, то работата, която ще извършите, може да е равна на работата, която извършвате през целия живот.

Ако някой човек греши, помолете се за него и той ще се поправи и ще има добро разположение към вас.

Турски разбойници хващат сина на големия чорбаджия от село Николаевка, отвлечат го и искат пари. Сумата била голяма и не могли да я изпратят. Близките на последния започват да се молят за него на Бога. Разбойниците си направили угощение, пили много вино и заспали. Момчето се освободило и си отишло.

Има един закон, който регулира нещата.

Молитвата на ученика

"Господи, пътят на Истината избрах. Ще ходя в Истината Ти. Научи ме, Господи, пътя Си. Проводи Виделината и Истината Си, те да ме водят. Придай ми вяра, Господи. Вярвам, Господи."

Бог царува на Небето.

Бог царува на земята.

Да бъде името Му благословено.

Когато дойде Духа на Истината, Той ще ви научи на всичко.

Освети ги чрез твоята Истина."

46. НОВ ЖИВОТ - НОВИ ПРОЯВИ НА ИЗГРЕВА

Двата казана кипят. Аромат на варена царевица се носи и нетърпеливи въпроси се чуват: "Готови ли са? Колко струва кочана?" Други правят своите поръчки: "На мене ще дадете за 80 лв. На мене - за 120 лв. Аз искам само две парчета."

Председателката на Женското дружество Изгрев - София - художничката Цветана Симеонова, отхлупва капака. Гъст облак от пара се вдига и жълти, разцъфнали под високата температура царевични кочани се усмихват. И така привличат погледа. И така помамват вкуса.

Другарката Милка Керемидчиева започва. Тя смело хваща щипците, изважда усмихнатите хубавици една по една и ги предлага на нетърпеливите. Другарката Белева застава на касата и първите флейтисти започват.

Видимият оркестър се увеличава бързо, ариите се усложняват и купчината пари се увеличава. Щипците подрънкват вече по дъното на първия казан.

Първите флейтисти, захапали топлия кочан са се отдалечили от мястото на продажбата, но всеки срещнат е отправен натам. - Щипците подрънкват вече и по дъното на втория.

А не беше преди много време. Само преди четири месеца, деликатните ръце на членките от Женското дружество - Изгрев, отрониха от хубавия, зрели и здрави кочани царевични зрънца и ги посадиха в рохкавата земя. Само преди четири месеца на едно свое събрание те чува, че имат нива за обработване, на второ такова определиха ден за работа и бригада от млади, хубави и културни бригадирки се яви на работа.

Разкопаха бригадирките твърдата земя, посадиха царевичните зрънца и ги забравиха. Увялякоха се в ежедневни грижи и обществен труд. Но царевичните зрънца не забравиха и прорагнаха и се раззелени нивата наскоро. Редовното преваляване на дъжда по това време като грижлива майка подхранваше младия прорастък и наскоро той прошумоля: "Бригада".

И пак бригадирките се отзоваха на нивата, още по-грижливо загърнаха младите стъбълца и пак ги забравиха.

А те още по-усърдно забързаха и достигнаха скоро височината на бригадирките и ги надминаха. И по два кочана на всяко стъбло пуснаха и по-смело прошумоляха: "Бригада пак".

"Как да ги използваме най-добре?", се запитаха другарките. И се споразумяха за нещо, и пристъпиха към работа. - Днес за втори път продават варена царица. Още няколко пъти ще продават. Ще подарят там, където са обещали и ще си оставят за зимата. - Че като започнат сяденките. Хубави изненади ще си устройват. Понякога касата ще увеличават, понякога ще си сварят царевични зрънца, понякога торта ще си направят. И ще се радват на задружния си труд и незабелязано ще мине зимата, за да дочакат пролетта с нови идеи за реализиране и светли дни.

4.IX.1948 г., Изгрев, София

47. В КАУЧУКОВАТА ТРУДОВА КООПЕРАЦИЯ "ОСВОБОЖДЕНИЕ" - СОФИЯ

20.IV.1948 г., вторник - обедна почивка.

Когато художествения колектив при Женското дружество, IV секция посети каучуковата трудова кооперация "Освобождение" - улица "Дървенишко шосе", работниците се приготвяваха за обед.

Приготвянето стана бързо и обедата почна. Трапезарията, в този хубав ден беше на открито, под изобилните лъчи на слънцето и благодатния, напоен с пролетен мирис, въздух. Не видях кой сервира, но видях как сладко другарите и другарките задоволиха своя глад. С импровизираната трапезария се превърна в концертна зала и колектива изпълни с веселия, за голяма радост и изненада на другарите, своята добре подбрана програма. - Солата и хоровите песни, както и художествено рецитираните стихотворения и разкази бяха посрещани и изпращани с ръкопляскания и задоволство се четеше по лицата на слушателите.

Интересът беше голям, но времето малко и още по-малко стана сега. Половиният час, предназначен за почивка отмина и концертната зала беше веднага превърната в склад за каучукови сандалетки, очакващи боси крака да ги зарадват за първи май. Защото сега е време за предмайско съревнова-

ние и гумените сандалетки бързаха.

Художествения колектив напусна кооперация "Освобождение" задоволен, че донесе тук, на самото място на физическата работа от работата на майсторите на изкуството, които от по-рано са предчувствували тези епохални и исторически времена и са ги възпели в художествените си творби. А работниците ободрени продължиха своята работа.

Но писателя и художника останаха. - Да разгледат фабриката отблизо и да напишат или нарисуват нещо.

"Ние всички сме кооператори", отговори кооператорката Тинка Панайотова Никова, "всички работим. Да почива някой когато работят другите, това значи, да приеме другите да работят за него. Това е невъзможно". Тя е мила жена. "В работата", каза, "намерих утеха и с нея си отглеждах детето. Сега е студент, IV-та година медицина. Ожених го. И снахата е медичка. И аз още работя и ще работя. Не ми е трудно."

Другарите ни отведоха в една стая,където каучукът се приготвява на пластове, където въздухът е непоносим, и където, единствено по тази причина, работниците работят на две смени.

В съседната стая, за моя голяма изненада, аз пипнах една гореща гумена обувка, току-що извадена из пещта, която с много малко изчиствания тук-там е готова за обуване. А само 25 минути преди това, тя не е освен железен калъп грубо облечен в каучук.

"В пещта гумата се стопява и заема формата на калъпа, в който е поставена", ми обясни един млад работник, весел и добър, като ми показва нагледно целия процес.

Девоиците - млади и хубави другарки обличаха с вещица железните калъпи с подплата, намазваха с лепило и поставяха над него горния пласт. Един млад работник изрязваше подметки и обувките от ръка на ръка излизаха топли, топли както излиза из фурната топличкият хляб.

Другарката-художничка си направи една скица от въртящо се колело и понеже времето напредваше, а ние не бяхме обядвали, си тръгнахме. Минавайки погледнахме в готварницата. Хубава, пълничка готвачка приготвяше материала за обода на следния ден, а една голяма тенджерка с прясно, току-що сварено мляко ухаеше. "Това за кого е?", запитах. "За утринна закуска на работниците." "Има ли за всички достатъчно?" "Да. Има."

Другарката Тинка Панайотова ни изпрати до пътната врата на кооперацията с благодарност и пожелание да отидем пак. Часът минаваше 14. Слънцето топлеше доста, но свежият въздух на Витоша ни лъхна и отвори.

„Въздухът е толкова необходим за човека колкото и храната. Светлината е толкова необходима за човека колкото и храната", си мислех. И мислех също: Знаят ли тези, които носят гумените сандалетки кой ги работи? Знаят ли тези, които работят гумените сандалетки за кого ги работят? - Не. Но тези, които ги носят трябва да благодарят на всички тези, които ги работят. И тези, които ги работят трябва да знаят, че ще ги носят техните другари, техните братя, децата и жените им - т.е. самите те.И сигурно знаят затова ги работят така красиви, здрави и трайни.

Мнозина от сестрите на Изгрева, от Братството работеха в тази каучукова фабрика както по времето на Учителя, така и след това. Новият човек одухотворяваше мястото, където работи и живее с нови идеи на Учителя.

ТЕОФАНА САВОВА РАЗКАЗВА.

48. ПЪРВАТА СРЕЩА - ПРОГРАМА ЗА ЦЯЛ ЖИВОТ

Родена съм на 7.януари 1894 г. Баща ми се наричаше Сава Теофанов Чаталбашев от Карнобат, а майка ми Тодорка също от Карнобат. Ние бяхме три деца на родителите си. Най-голяма беше сестра ми Мара, втора съм аз - Теофана и брат ми Петър-Асен. Майка ми и брат ми бяха благородни, сестра ми беше музикална, а баща ми внасяше радост в дома. Сестра ми беше още фина. Дори каза веднъж на Учителя, че се отнасям малко грубичко с нея, за което той отговори: "Рекох, ще се оправи". Действително аз се бях пооправила, но сега ако има при мене немусикални хора това ми се отразява. Те не могат да ме разберат и аз не мога да го кажа. Не мога да го поправа. Аз се стремя да го поправа и всяка вечер си пея по малко. Аз учих в Бургас отначало, а гимназия учих в Сливен. Само последната година бях в Бургас и след това станах учителка на село Невестино, Карнобатско и Житосвят. Това бяха първите ми пет години като учителка.

Въпрос от Вергилий Кръстев: А как се запознахте с Учителя и с Учението? Теофана: Моята сестра беше учителка в Ачларе, Карнобатско. Тя вижда един ден, че в селото има млади хора нови и че са дошли при един брат. Това е първата комуна. Този брат я поканва и тя взема една колежка и отиват там. Сестра ми като чува какви културни момчета са били и колко културно говорят и споменават Учителя, то тя си каза: Ако те са толкова културни, пък Учителят какъв ли ще е? И през мисълта ѝ минава, като свърши учебната година да отиде при този Учител да го види. Аз тогава бях вече в София и тя дойде. Дойде и брат ми и така останахме и тримата тука. Намерихме си работа и станахме софиянци. Сестра ми беше учителка, а брат ми - счетоводител. Аз си намерих работа в счетоводство. Три години работих счетоводство в София, в "Хемус". В: Как стана запознаването ви с Учителя, първата ви среща? Чрез сестра ви ли стана? Тя ли ви заведе? Т: Тя ли беше ходила там, но бях на обед поканена. Но веднъж ходих специално за някакъв разговор с Учителя. Той излезе от стаята си и тръгна към мене като към човек, да го пита защо съм дошла и като зададе въпроса Той пак тръгна към пътната врата. Той ме пита защо съм дошла и аз разговаряйки, Той тръгна към вратата, значи аз трябва да вървя с Него. Излязохме на улицата и тръгнахме по улицата. В: Това на "Опълченска" ли беше? Т: Да, на "Опълченска" 66. Излезе още един брат и той тръгна и погледна, тази сестра той не я е виждал, а нали аз вървя с Учителя. И тръгнахме тримата. Учителят в средата, а ние двама от двете му страни. Ние вървим по улицата. Тогава нямаше коли, а имаше файтони. Идва един файтон и тази тройка се измества така до тротоара, докато аз стъпя на тротоара. След това вървахме по центъра (средата) на улицата. После когато излязохме на ул. "Мария Луиза" брата отиде да търси един файтон. Дойде с файтона и чак тогава Учителят се обърна към мене, подаде си ръката и казаха довиждане. След това си тръгнаха по тяхната работа. Така че аз вървах доста дълъг път с Учителя. Това беше първия път. Когато си отидох вкъщи имаше един брат и аз казах къде съм ходила и всичко това. Той се зачуди, толкова дълъг път да вървя с Учителя. Те знаят само младите братя ходят с Учителя. Това беше през 1919 г. По-късно разбрах, че при първата среща Учителят дава програмата на ученика. И аз после затова вървах с Него. В: Да бъдете с Него непрекъснато. Да вървите с него. Т: Вървя с Него и се качвам на тротоара и слизам. В: Това какво означава? Т: Нали ви казах, че тройката се качи на тротоара от тримата души. В: А-а, тройката от трима души. Понеже сега минава трамвай N 3 и аз

се чуда какво става? А вие вървите тримата така. И вие се качвате на тротоара и слизате. Т: До там стигаме, че само аз се качвам. В: Вие тримата вървите и вие се качвате на тротоара и слизате, качвате се и слизате. Сега това е улицата, това е бордюра. Т: Това е тройката. И тя се измества до тука. Аз достигам до тротоара и стъпвам на тротоара. Смятам, че още ще отива, обаче не, до толкова. Стъпя на тротоара и тази тройка се връща пак да си продължи пътя. В: А-а, така. Т: Пак така и пак така. Значи аз извървах този път. Качване-слизване, качване-слизване и дълъг път. В: Обаче до тротоара стигнахте, до бордюра, не сте се качвали на тротоара. Т: Стъпвам и това ми е впечатление, че стъпвам до бордюра. В: Сега вие как ще го изтъкувате това нещо? Т: Аз го изтъкувах, че това беше пътя. Дълъг път - слизване, качване, слизване. Човек не може да разбере кое е слизване, кое качване, но му е разнообразно. Не е гладко. Аз не вървах по гладкото. Да. Точно това много късно го разбрах, че всякой, който за първи път се срещне с Учителя, Той ще направи така, че Той ще му каже плана, без да разбере това нещо от Учителя. По този план ще се развива при Него. Метод. В: Метод на Учителя. Т: Да. В: По-късно вие вече ходехте, тръгнахте. Т: И друг път съм ходила, но повечето братя не даваха. Все гледаха братята, бяха ревностни към Учителя. В: Повечето братя не допускаха сестри. Т: Да. В: Аз съм чувал, че през онези години възрастните братя не са допускали сестри до Учителя много. Т: То било още по-рано. Те и нас така малко ни погледнаха на криво, като отидохме, щото. В: Млади, момичета. Т: Млади момичета, малко така по-строгичко даваха някои заповеди, което не се чу от Учителя. Въобще не се чуваше, нямаше нужда всичко да се чува. В: Така. Това е 1919 г. През това време след войната. Вие ходехте да слушате беседи. На "Опълченска" ли ходехте тогава? Т: Аз ходех на ул. "Опълченска" 66. Един път Го видях когато говори на прозореца. Учителят говори на прозореца и слушателите са отвънка. В: И отвънка и отвътре. Тогава няма място. Т: Няма място. Това е и през зимата. И една сестра ми каза, когато свърши беседата: "Тук толкова хора идват на студа и като слушаме г-н Дънов отвътре и отвън ме топли". В: И никой не се разболя. Т: Никой. И в салона, прозореца отворен, духа вятър. В: В салона на Изгрева, нали? Т: Не, то в салона на Изгрева по-късно беше. Това са години, години. В: А спомняте ли си някои опитности. Вие записвате, слушате, работите? Т: Къде е бил Руския паметник, къде е Изгревът, един час път, цял един час път. В: Пеша. Т: Нямаше още трамвай. Тогава всичко беше много хубаво, както и сега е хубав снега. Колко поетично и отвътре си подхранена с една нова духовна храна. Хората са запалени от Новото, една особена атмосфера, приказка.

49. СЛУЧКА С ДЪЖДОВЕ

В: Вие ходихте ли на съборите в Търново? Т: Да, в Търново веднъж съм ходила, но това е толкова отдавна! За годината не мога да си спомня. Не ми е ясно да си представя тук-там, че съм ходила из улиците, имам смътни впечатления. Първи път като отиде човек някъде, искам да кажа, разсейва се. Някой ми го е разказвал там в Търново, когато срещу събора се вижда и констатира се, че покрива на къщата е повреден, трябва да се поправи и Учителят казва на учениците. Те казват: "Ще го направим". Учителят казва: "Но много бързо, защото облакът идва, но ще го спрем". Качват се няколко души така и Той пристига ама вече много бавно и когато слагат последните керемиди още не слезли и дъждът завалява. Така това беше необикновено преживяване.

Друг случай. Бяхме на Бивака на Витоша. Трябваше да се прибирам в града - имах работа. И ние тръгваме от там с един брат. Защото Учителят останал там, щеше да остава. Там някой път оставаше. Бързо вървим. Той не даде да се спрем никак, само бързо вървим и облака се движи над нас, така просто го вижда човек, че толкова се е натегнал, че едва се държи във въздуха. Има някой и нещо, което го държи. Ние бързаме и като влизаме в Изгрева, като влизаме през портата вече се навкусихме. Ама се изля дъжд из ведро. Целият път Той го е задържал така. Въобще когато Учителят иска да не ни вали дъжд, не ни валееше и когато иска да ни навали - заваляваше.

Един случай имах, когато другите ги заваля, а пък нас двете със сестра ми не ни заваля. В: Какъв е тоя случай? Кога беше? Т: Годианата не зная, но започна с едно малко отрицание. Стенографките, не зная двете или трите бяха, пелерини си бяха ушили. Учителят тръгна с мене при тях да отиваме. Те скриха нещо, което правят, да не видя аз, че и аз да имам. В: Вие да не искате пелерина. Т: Пък аз съм с Учителя, може би смятат, че и аз ще искам от Учителя. А Той ще каже: "Непременно ще направят и за теб". Но те скриха. И следният път когато отиваме на Витоша сестра ми излезе в по-ранен час и като се върна, каза: "Ние ще тръгнем по-късно". И аз се съгласих, по-късно, по-късно и тя пак излезе. След известно време тя се върна и каза: "Хайде!" Взехме си чантичките и тръгваме двете, защото другите са тръгнали вече. Настигна ни един брат и тръгна с нас. И ние вече видяхме, че на планината вали дъжд, но до нас го няма. Вървим, вървим, все няма дъжд. Ние където сме няма дъжд, а те където са - приятелите и стенографките с пелерините, вече вали. В: Опитват пелерините. Т: Като отидохме горе на Бивака Учителят каза: "Защо вие сте сухи!" Ние сме сухи, това виждат всички, а те са мокри. После те седнаха край огъня с пелерините да се сушат и топят, пък нас ни поканиха под платнището на Учителя. По едно време дъждът се усили и започна да влиза навътре под платнището. Те губеха търпение, онези с пелерините. Както и да е, спря дъждът, оправихме се. Лекция. Някой ще каже, ама толкова други хора се изкачиха, Той на всички ще даде по нещо. Няма да ги остави без впечатление, без преживяване, но и на тези ще каже, че пелерините ви не са преграда от дъжда. Остави сух онзи, що има подкрепата на Учителя. Та такива работи правеше. Те искаха повече привилегии от другите, пък не бяха нито по-културни, нищо. Така човешките слабости се проявяваха, но те бяха от голям интерес, защото такива лекции са неповторими. Използваше Учителят отрицанието, работеше чрез него, трансформираше го, променяше посоката му и да го освети, така да се каже, да не се повтарят тези неща. Та се разбра, че с тези лекции Учителят си има свой план и защо Учителят в различни области дава светлина и гледа как се отразява на студентите, на учениците и къде някой поспира, къде някого усилва. Той си знае. Той си има една програма, която само Той я знае и по която се ръководи.

50. БЪЛГАРСКОТО ДЪРВО

В: Разкажете ни случката за хиромантията. Т: Тези науки: хиромантия, те са няколко. В: Астрология, хиромантия, френология, хирология. Т: За тези науки е открил Школата. Не само за хиромантията, но за тези науки е открил и после закрил. В: Вие ми разкажете, че Учителят споменал, че открил един отдел по хиромантия, но учениците започнали да си гледат на ръцете за пари и той го закрил. Т: Бих казала, че тези науки освен хиромантия, те са няколко. За тези науки е открил, не само за хиромантия, но ги закрил впоследствие, защото внимава учениците да не се увлекат в гадания.

В: Вие ми споменахте, когато ставаше въпрос какво може да стане от българския народ, споменахте, че Учителят казал: "От българското дърво повече не може да се направи. Каквото може да се направи, го направих". Т: Да, точно така. Това е най-точно. Къде се разрешават въпросите горе, а къде се вършат долу. Там имаме значи вина - в приложението им. Затова ако може да не се каже нищо лошо.

В: Сега вие миналия път разказахте, че братята са се били събрали, за да подредят програмата за един концерт и накрая решават да не ви включат в програмата, да включат друга сестра, като казват, че вашето стихотворение било много дълго. И какво стана по-нататък, ще ни го разкажете ли случая? Т: Те са много важни неща, но дълбоко интимни за работата на Учителя и за работата на Братството. Значи те ако са имали такава власт, то пък ние ще оправяме света. Значи ние трябваше да го оправим първо света в нас и ние трябва да го оправим и света около нас както ние не сме могли да го оправим. Голяма власт, големи възможности, на Учителя възможностите са толкова големи, но ние не разбирахме. Как трябва да постъпим и по човешки Той казваше: "Вие големи неща искате". Пък ние като се свихме, да махнем всичките дрипи около нас, свихме се и така вървахме, щото действително беше трудно. Стихотворението не го включиха. Но на следващия ден час преди да почне да говори Учителя каза, че има едно стихотворение, което чака реда си и трябва да се прочете. Прочете се пред всички!

51. "ИСКАЙТЕ И ЩЕ ВИ СЕ ДАДЕ"

За нас, за нашето семейство беше много тясна вратата по пътя, но по-неже всички бяхме обединени така да се каже го извървахме, можахме да го извървим. Защото всичките бяхме с големи възможности да печелим пари, а пък минахме почти без пари. В: Това е една много голяма опитност. Т: Голяма опитност, разбира се. В: Семейство без пари. Т: Това е едно от времето, една част. И казват ми: "Колко ви трябва за тази седмица?" Вътрешно ми го казват. И аз смятам най-малкото, като смятам колко хляб, колко сиренце, колко седмици, всичко най-малкото и казвам толкова. Това вътрешно говоря. Толкова, точно толкова ще трябва. Точно толкова ще имаме. Така мина една-две седмици да се уверя аз, че от другаде се пращат парите. Но по нашето желание. Ами искам повече. Каквото да искам това ще бъде. Аз даже по едно време беше когато още не мога да помисля. То мине нещо така през ума ми и аз се страхувам то да не се отбележи през тука. То ще се отбележи и ще дойде. Пък аз не исках, не исках. То не е и бреме на Учителя. Той чака да искаме, готов е да раздава, пък ние не искаме. В една лекция така както говореше, каза: "Сега поискайте си всякой кой каквото иска". Това е един от методите за следващото: "Поискайте!" И ние кой каквото си иска, това му се случи за сведение. Една сестра ми казва: "Аз си поисках да ми се направят нови обуца и като се свърши лекцията аз срещнах се с приятели и си тръгвам за града". Тя живееше долу чак към пазара, значи няма един час да върви. "И си тръгнах", каза, "защото ме чакат за обед къщи и като седнахме на трапезата, баща ми каза: "А-а, Миче, ти ми говореше, че имаш нужда от обуца. Аз срещнах нашия обувчар, той каза, че имал хубави кожи, иди да си поръчаш обувки". Тя каза: "Ами аз нали сега го поисках това". А тя обуца си поискала. И за себе си знаех, каквото поисках го имах. Но не се сетих да попитам, даже сестра си да попитам, даже майка си да попитам, но знаех, че имат искания много големи, щото не зная какво да искам. Това са възможности на Учителя и всички може да задоволи.

Трябваше обуца веднъж да си купувам. И зная в кой магазин ще отида. И отивам сутринта, все се обаждам на Учителя, целувам Му ръка и тръгвам за града, не поглеждам никаква витрина. Щото зная на кой магазин. Отивам в магазина за обувки, слага момчето обувки пред мен и аз още като ги видя така и се спирам така и си мисля да не би да сбърках магазина. То усети, отиде, отвори една кутия, точно обувките, но преди това аз бях ги видяла, аз имам един крак като Учителя. Точно същия цвят и като че ли ръкавица така сложих на ръката си. Казвам: "Тези". Но аз го знаех предварително и точно такива избрах. Ама преди това една сестра беше минала пред стаята на Учителя и аз ѝ видях обувките, с нови обувки, едни бегови, хубави обувки. Ух, сега само черни правят. И казах: "О, колко хубави обувки", това само го казах.

И купувам аз обувки, то същите обувки. Аз там живях в чудесата на Учителя, но ако ме питат някое друго чудо. Ами не знам, то всеки ден имаше по някакво чудо, те не могат да се запомнят, не може в момента да го усетиш, защото едното си заминаваше, а друго идва, друго идва. Те са много и само тук-там можеш да се спреш над тях и да помислиш за тях.

52. ОТРИЧАНЕ

На събрание, веднъж тръгнах на събрание, давам нещо да се печата, аз давам материал, но не го приеха. Защо не го приеха, намериха нещо. Сайбии бяха малко, господари бяха на списанието. Решиха да не може да влезе. Младите момци се заяждаха, но с момата. То имаше и такива работи, нали чувства, че се развихриха от млади хора. И като излязох и отивам и Учителя ме посреща там, към Него отивам. Казвам: "Учителю, не го приеха". Една сянка мина покрай лицето Му, така не одобри това нещо, защото Той очаквал от мене нещо, което да напиша, но сега не се направи. И когато излезе списанието на корицата, на задната корица беше поставено моето стихотворение, което бях дала. Значи не можа да се събере вътре, но на корицата бяха го напечатали. Значи Той им действувал на тези. В: Значи на корицата, все пак на корицата. Т: На корицата от вътрешната страна на корицата беше там напечатано. В: А онзи случай, когато сте предложили едно дълго стихотворение за концерт. Т: Мисля аз да говоря това и то сега отлетя. В: И сега вече си припомнихте. Т: Това бе случая за стихотворението с корицата, а пък онова беше съвсем друго. Онова пък беше нито на корицата, нито на сцената. Навремето бях представила едно стихотворение за едно тържество. Влиза Борис Николов и подхвърля стихотворението понеже било много дълго. На другия ден приеха поетесата Буча Бехар и тя издекламира свое стихотворение, което беше два пъти по-дълго от моето. Него слушаха, а моето не искаха. Аз си излезнах обидена. На другия ден обявиха война на евреите. А Буча Бехар беше еврейка. Не приеха мен, а приеха войната. Ето какво означават отношенията в Школата.

Когато с брат ми, като отидохме като нови така и нямаха ни доверие, идваме от света нали. Е, хубаво се обличахме, разбира се, моите хора и все пазеха ни, да не довлечем някой от момците в класа. В: Тогава е имало много млади хора. Вие всички сте били млади тогава. Т: Да. И веднъж по време на беседа, аз влизам между много млади хора, които са дошли и моя кръстник виждам там, който ме е кръстил. И като излизаме срещам се с моя кръстник, така, много внимателно, разбира се. Аз съм пораснала вече, но Той ме обича, защото той ме е кръстил. И така хубаво се срещнахме, да но това го вижда един от братята и после ме пита: „Кой беше този човек с когото се

ръкувахте?" Казвам: „Беше моя кръстник“. „Как твоя кръстник?“ „Ами кръстник, когато съм била бебе той ме е кръстил.“ Не можеше да не се види, а пък той голям човек, той инженер беше и по него време инженер, това беше голямо нещо. И в Бургас, и от Бургас се познаваха. Ами да, казвам, а пък сестра му г-жа Мерденева, те пак търговци големи, тя пък е кръстила сестра ми. А пък моят брат, майка им е кръстила. Учуди се във всеки случай, учуди се. Те не искаха просто да имат мнение за мен, пък аз казвам, че кръстника ми е голям човек. То всичко беше наредено от Учителя. Гдето има нехармонична работа, да се заличи. Просто да нямаш мнение за мое и за твое. Всичко да е Божие. Всичко е на Бога и за Бога и за Учителя.

53. БЛАГОДАРНОСТ

Този живот значи съм Му много благодарна, че ме е измъкнал от Карнобат с едно уволнение, всичките от банката бяха уволнени, за да се освободя аз. В: Как уволнение, аз не го знам този случай. Уволняват ви всичките? Т: Бях назначена в Народната банка. Но след около една година излезе заповед, една единствена заповед: уволняват всичките жени от Народната банка. И аз тогава останах извън Народна банка и понеже бях учителствувала вече, тук-там бях прекарала няколко години пак останах без работа така. И нямаше къде да преподавам вече и тогава тръгнах за София. Нали човек мисли къде да работи. Така дойдох в София.

Трябваше да отидем на Рила. Аз исках да отида с първата група, която беше работна група за подготовка на лагера. Но не ме приеха. Учителят беше недоволен от това. После завали дъжд и тогава ни казаха: "Хайде, тръгвайте и вие за Рила". Трябваше да дойде дъжд, за да ме заведат на Рила. Съотношението на несъвместими факти на пръв поглед. Но в действителност в тези неща има друго значение. Като се върнахме от Рила виждам, че Учителят е заел цялото софийско поле и държи в ръката си нашата кола, с която се връщаме. Ето ти друго съотношение. Видимо и реално.

54. КАК И КОГА СЕ ПОВДИГА ЕДИН ЧОВЕК

Сега всичките птици отиват на юг през есента. Аз ви казвам да стане ясно, отиват на юг. Връщат се понякога, значи проверяват кога трябва да тръгнат и това го казвам, защото те отиват на юг. А пък в момента аз, което гледах пред себе си, те отиваха на юг, но вече се връщаха. В: Те се връщат обратно. Т: Имах видение. Птиците се връщаха обратно. Връщат се не направо, а в тази сцена. Значи от юг отиваше, тръгваше и една лента на север, такова беше положението. И видях една лента, като права линия, в началото две птички значи бяха като единиците, стоят на нея. В: Като единица. Т: Да, както се пише едно, така и една птичка, до нея втора и после от третата птичка от края, направи едно усилие, излезе от тази лента и с това усилие отиде отпред, настигна главата на лентата, не влезе в главата, но пак другите птички бяха по-назад. Това беше картината, която видях и аз толкова мислих. Значи, това същество, върху което работихме с Учителя, разбира се, върху това същество, по съзнание беше в края. Но като работихме една-две години върху него, то отиде напред по лентата, в главата почти. Значи аз се питах какво става като работим така невидимо с някого, така че това беше специално за този брат. В: Как се казваше този брат? Т: Той беше музикант, но си замина. Той два пъти се жени. Те са толкова глезени някои пред

Учителя, че не знаят какво да правят. В: Как се казваше той? Т: Да му кажа ли името? В: Ще го кажете, ами. Те кои са музикантите: Петър Камбуров, Калудов, Асен Арнаудов. Т: Асен Арнаудов. Познавате ли го? В: Да. Асен Арнаудов. Вие работехте с него. Така ли? Т: С него. Той беше много млад. В: И случката, това което ви го дадох да го видите нали, тази линия беше права, какъв беше случая? Какво беше вашето тълкувание? Т: Ами тълкуванието беше, че той отиде напред, по съзнание. А пък аз вече знаех, че той по съзнание отива напред, но тази картина като видях ми се представи пред Учителя и разговора до там свърши. И когато излязох и влизам, защо беше тази среща с Учителя, нали ме покани пак в стаята да вляза където стоеше Асен Арнаудов. Той, брата значи, той в съзнание отиде от края по-напред. Но понеже така с Братството съм поработвала в тази област, зная че за всичките е така. Щом се докоснат до мене, както и да е ще получат нещо, те си знаят. То вътре само. В: Той, Учителят ви беше извикал, така ли? Учителят ви беше извикал на разговор при Него? Т: Да, но като аз бях задава въпрос. Сега какво става от тази работа? В: Вие работите с Асен Арнаудов? Т: Работех с Асен Арнаудов. Отношенията бяха така, като че ли се обичахме. Обаче така Любовта беше от Учителя. Всичко беше от Него. Аз го знаех много добре, но и той го знаеше. И той го знаеше и се сърдеше защо не му дават повече. От мене не, защото Учителят не дава. Доколкото трябва, толкова. Колкото трябва, за да се повдигне душата. А тези човешките работи Учителят не ги признаваше, защото виждаше, че това е едно забавление, което само отвлича вниманието на човека от истинската му работа, от което нищо не се получава. В: Вие бяхме видели тези птици преди срещата с Учителя или след като излезнахте от Учителя? Т: А-ах, преди. В: Преди това. Т: Затова аз като Му разказах разни работи и Му разказах за тази среща и Той тогава помръдна малко и така и аз разбрах, че срещата с Учителя се е свършила и станах, целунах Му ръка и излязох и като заставах вън. То казах си какво беше това видение, какво искаха да кажат, какво беше това? Има един център, който ръководи човека. И си тръгнах, защото от картината, която видяхме се знаеше, че този човек отиде напред. Не се забавляваме напразно. Едно съзнание да се подвижи от един край, от опашката да отиде в главата не е малка работа. Но той после защо се толкова отклони, че пък два пъти се жени? И мисля, че две деца има. Но си замина. Не знам от каква болест, но беше много слаб физически.

Аз дори съм си спряла погледа още върху някого, а вече чувствам че от негова страна има влияние така, такова силно влияние значи, че му се е отразило в положителен смисъл, получава подтик към хубавото. Учителят казва, че всеки мъж като идея държи в главата си една жена. Това е идея. Това няма нищо с пошлостта в света. Та видях, че беше дошла жена му, някой от неговите хора бяха я предупредили, щото се уплашила, че мъжът ѝ се е влюбил в някоя сестра. Страхуват се от тази сестра да не го увлече някъде и тя да остане без мъж. Аз после разбрах. Искам да кажа, че аз съм вече артист с това преживяване с този брат, а аз въобще не знаех. Защото нали всичко това стана, за да се повдигне Асен. В: Да, но искам да го разкажеш подробно този случай. Т: Аз точно не зная как става, ама става. Божиите работи никой не знае как стават. Като дойде пролетта как стават. Ама стават. И при Учителя така ставаха работите, но аз понеже бях по-близо така, та някой неща виждах. Пък всякой във своята си сфера има свои опитности, може би са съвсем различни, затова тези неща прости, който ги чете не ги знае. Ами нали когато след 200 години са се върнали учениците пак на земята започнали да търсят Учението на Христа и където са намерили записки, където са намери-

ли някои спомени така предадени събрали един съвет, един събор и там са прегледали предварително и само тези неща, които се повтарят, тях ги слагат в Евангелието, тези Истини, защото се повтарят, които са само казани. Има едно друго Евангелие, не знам как се казва, което има цели опитности на Христа, обаче не се повтарят те и не се смятат за сигурни. Аз от тях знам само едно: един ден когато отивал Христос до едно село по някаква работа, като вървял вижда една жена на вънкашната врата, седнала да преде и детенцето ѝ при нея спи и той я помолил може ли тя да отиде да съобщи някому, че го търси. Тя няма как детенцето си да остави така, но нали Христос го казва, съгласява се и тръгва и когато се върнала, то детенцето ѝ пак си спяло и къдеята вълна била изпредена. На мене никак не ми се вижда чудно, че и Учителят може да го направи, защото всичко може. То има един стих: "Има ли нещо мъчно за мене?" То въобще няма нищо мъчно, защото Учителят владее материята - законите на материята. То и преди Христа ние знаем историята от Христа насам, обаче преди Него е имало други, пак такива Учители са идвали, през многото години, през хиляди години са идвали, за да дадат тласък, подтик, сила на своето си Божие дяло. Значи както на земята слизат Учителите, за да повдигнат човечеството. Който е по-песимист човек, ще каже, значи Учителят е прекарал доста трудно при тези хора, които не са го разбирали. Много трудно и Той сам го казва в беседите. Няма, казва, човек на когото да са хвърляли толкова кал. Тези истории не са за разказване, но Учителят не обичаше да се връща назад, защото това, което е минало е минало. Той го е живял, Той го е оправил и сега не трябва да се повтаря само. Защото в черквата си има повторение, повторение.

А тук на Изгрева бе Школа. Всичко течеше ежедневно и случка със случка не се повтаряше, защото тук идваха живи хора със свой собствен живот. И всеки трябваше да прави своя си живот и да се влее в цялото, в общия живот на Братството.

Затова колкото бяха различни хора, толкова бяха и различни методите, с които Учителят си служеше и затова различни са и случките около Него.

55. КЛЮЧЪТ И ЕДИН ОЧЕВИДЕЦ

Веднъж Учителят излезе от стаята си, заключи вратата и ми подаде ключа да го пазя докато се върне. Беше ми дадена задача, която трябваше да изпълня. Каква беше тази задача аз не знаех. По едно време идва една сестра и ме пита какво правя застанала пред вратата, когато Учителят е излязъл навън и разговаря с други по поляната. Отговорих ѝ, че пазя ключа на Учителя и го държа в ръцете си и трябва да стоя тук докато се върне. Тя ме оглежда подозрително дали не съм мръднала малко, така както им казваха на онези, които не са добре с ума си. "Абе, сестра, вие не бихте ли направили същото, ако Учителя ви даде ключа да му го пазите и да стоите пред тази врата." Тя се успокои и си тръгна. Мина един час и сестрата пак идва да провери дали съм още тук пред вратата на Учителя. Аз стоя и ѝ показвах ключа. Тя мълчешком се обърна и си отиде. Не знам тази задача за мен ли беше, за нея ли беше или какво беше. Но знам, че нямаше случайни работи. Първо послушание.

А обикновено Учителят когато говореше с един, винаги викаше друг, за да присъствува, да може да чуе и да знае. Нищо нямаше скришно на Изгрева. Рано или късно се узнаваше, защото винаги присъствуваха двама - един, който трябваше да изпълни задачата и другия бе да бъде очевидец.

56. ВЕГЕТАРИАНСТВО И ПОСТ

В моят дом майка ми много трудно стана вегетарианка. Споделих мъката си с Учителя. "Ще стане, ще стане." Когато си замина от този свят брат ми Петър-Асен, тя трудно преживя тази загуба и тогава стана вегетарианка.

После майка ми отива при Учителя и му казва: "Учителю, този мой син, който си замина ви го давам. Не само него, но и двете си дъщери - Мара и Теофана, ви давам". Учителят прие този подарък от майка ми.

А веднъж му казах така: "Учителю, ако този мой брат е мой, то аз ви го давам". Той се усмихна. А защо? Защото преди това бе казал така: "Ако е една клетка и тя е Божествена то трябва да привлича и другите". Искях брат ми да се приобщи към Божественото.

Говорихме за вегетарианството. То е идея, която стои високо в Невидимия свят. В Школата на Учителя се прилагаха и постите. Имаше методи и правила дадени от Учителя. Човек не трябва с нищо да измъчва организма си особено с пости. Той не трябва и да го изнасилва с много ядене. Постът на Изгрева бе за определени хора с определена физическа конструкция, с определени задачи за разрешаване, които ние не знаехме. Той се определяше и даваше от Учителя. Ако някой почваше сам без разрешение самоволно да влезне в пост - той пострадваше много. Някои си заминаха - влезнаха в поста и не можах да излезнат от него. Учителят бе много недоволен от това своеволие.

Вегетарианството е идея. Постът е реализирана идея на духовни закони. Ще ги намерите в Словото на Учителя.

57. БРАТЯ И СЕСТРИ В ЕДИНОМИСЛИЕ

Имаше една сестра, която се беше разсърдила на Учителя за нещо и не го поздравяваше. Тя веднъж ме посрещна и ме поздрави любезно. Значи поздравяваше мен, но Учителя не искаше, макар че идваше на Изгрева и слушаше беседите. Не беше напуснала Учителя и Братството, но беше се разсърдила и беше сърдита.

Веднъж Учителя излезна от стаята си, а аз стоях права на пост като часовая пред вратата му винаги. Той така направи с жест, че аз да тръгна с него. Вървим, вървим и ето излизаме на едно кръстовище. Изведнъж онази сестра излиза от една улица и се упътва без да иска към нас. Приближава се и трябва да ни поздрави. Поздравява мен и аз кимнах с глава. Забелязах, че Учителят прие и той поздравя, който бе насочен към мен, а не към него. И след това се върнахме двамата на Изгрева. Значи ние бяхме слезнали в града сега за тази случайна среща, за да може разсърдената сестра да поздрави мен, а той да има случая да ѝ кимне с глава. И се чудех много, как Той, Великият Пратеник на Бога по такъв начин да изглади всичко по закона на Любовта.

А имаше и една друга сестра - Весела Несторова, която ту една седмица бе възторжена, а другата седмица правеше бели на Учителя. Споделих с Него, че съм забелязала това противоречие. Той се спря и каза: "Няма тук противоречие. Тя се обръща и на другата страна". Разбрах. Значи тя се обръщаше и на другата страна към Черната Ложа. А тя присъствуваше също тук на Изгрева. Ето как живеехме с братя и сестри в единомислие.

58. КВАРТАЛЪТ "ИЗГРЕВ" (1921-1972)

Учителят създаде кварталът Изгрев в Софийското поле, в полите на Витоша, синя като небето, със сребърна украса в косите, които всяка сутрин поруменияваха, преди хората да се посрещнали първия лъч. Северът на това селище беше запазен от студения вятър от млада борова гора, която служеше като един красив парк на новите съжители тук.

А те прииждаха. Като гъбки изникваха малки къщички, приютяваха млади хора, жадни за знание, за нов живот, тук слязъл от мечтите, в които нямаше освен една маса, с много тетрадки и моливи върху нея, един стол и едно легло. Но тук не липсваше една чаша с топла вода, която се изпиваше бавно, на глътки сутрин с чаена лъжичка и едно легенче за измиване на краката всяка вечер.

Пред салона за беседи, който се изгради също много бързо, имаше двор с лятна трапезария, а зимната такава - скромна и услужлива - не оставаше никого гладен.

Учителят, бързи и подвижен, лек, планиращ, предвиждащ и присъствуваш едновременно във всичко, очакваше утрото, когато и Словото ще заструи, знанието ще протече и навлезе в чакащите, искащите, търсещите.

И салона ги приюти. В първо време насядаха хората върху одеяла, понеже столовете не бяха дошли още, върху възглавници, или оставаха прави, заглеждаха се във великия, светъл и скромнен образ и се заслушваха в думите, полетяваха в мислите, обхождаха с новата мисъл земята и небето, слънца и планети, галактики и небули. И наново стъпваха на земята, когато Учителят станеше от стола и с една невидима благодарност, голяма и сърдечна, изговаряше: "Отче наш", за да подемат Господнята молитва и слушателите, които започваха да се учат да благодарят.

И имаше за какво да се благодари.

Новата мисъл превземаше умовете. Новата Любов изпълваше сърцата и хората се срещаха като новородени в един нов свят, красив и безпределен, готови за творчество, готови за работа върху своето изостанало съществуване.

Небивало вдъхновение, ентузиазъм и подем във всяка област! Човекът погледна в себе си. Ужасен от своята изостаналост, той искаше да се затича, да полети. Но природата скокове няма. Клетка по клетка се развива всеки организъм. Последователно, без прекъсване, без отлагане. Този път пое ученикът.

Ученикът пое този път, а голямата стъпка направи Учителят. Тъй както Сам създаде условия външни, необходими за Своето дело, така и при вътрешната работа на човека, Той създаде условия - и Сам присъствува в тази работа, в това устройство на Новия човек.

А посадените дръвчета по Изгрева растяха и се развиваха. Залюляха се по тях зрели плодове за всички. Пред очите на младите хора около Учителя мечтите се превръщаха в дела.

Утрините, при изгрева на слънцето, бяха прекрасни; обедите, в присъствието на Учителя, бяха прекрасни; вечерите - концерти, астрологически наблюдения и разговори - очарователни. И всичко това имаше една и съща цел - пробуждане, ваене и усъвършенстване на човека - новия човек.

59. УЧИТЕЛЯТ И ИЗГРЕВЪТ

Всичко за човека, бе девизът. Всичко за душата на човека, чието проявление на земята, беше назряло. Но Учителят бе най-големият познавач на великото развитие, и Той започна от физическото преустройство на човека. От изработването на физическото тяло на човека, защото как неправилната призма ще пречупи правилно слънчевите лъчи? Той започна от призмата. От човешкото тяло. Той намери възвишената форма на човека неправилно устроена и започна да я вая - да я изправи и приготи за новата жителка, която чака своята обстановка, при която само тя може да се прояви.

Учителят беше слязъл на нашата планета да помага. Да съкрати времето на това приготвяне. И започна работа върху ума, върху гърдите, върху стомаха. Със светлата мисъл в беседите, с топлите и красиви чувства върху гърдите и с чистата, прясна и естествена храна върху стомаха. Той през целия Си престой физически на земята учи и научи хората - респективно човека - да мисли светло, да чувства красиво и да се храни природосъобразно.

Плодните градини около малките къщички помагаха в работата Му върху стомаха, общите градини, общите обеда и екскурзии помагаха в работата Му върху сърцето - чувствата, а беседите - великото Божие Слово, помагаше в работата Му върху ума - върху правилно развиващата се мисъл. Учителят научи човека да мисли, научи го да чувства, научи го да се храни. Научи човека да работи. Да работи върху своя ум, да работи върху своето сърце, да работи върху своята воля.

Учителят научи човека да работи. Учителят научи човека да взема уроци от природата и да обикне работата, както природата я обича. - "Ти посади едно семенце и като поникне, спри ако можеш този растеж." Дай условия на един прорастък и го остави. И го забрави. Той не забравя своята работа, своя дълг, своя живот. - Човекът видя, че всичко в природата работи и не забеляза как се увлече в тази велика всеобща работа и потърси в този кипещ своето място, и го намери. И започна усилено да работи върху себе си, да се приготи и той подходящо, и незабелязано, без сътресение да влезе в тази велика бригада.

Това приготвяне изисква много работа и време. Човекът се превърна на ученик, който учи, работи и помага. Той се приготи да учи, да работи, да помага. - Да учи от всичко, което види, което чуе, което преживява. Да работи върху всичко, което види, което чуе, което преживява. Да помага на всичко, което види, което чуе, което преживява.

Учителят му остави седем хиляди беседи за помощници, за учители, за възпитатели. Учителят му остави седем хиляди беседи да се занимава, да учи, да открива. Защото Учителят каза:

"Природата забавлява обикновените хора, учи талантливите, а на гениалните открива своите тайни." И забавленията спират. Науката връхлетява отвред. Откритията се сипят. Човекът се учи. Той гради новия човек.

ИЗГРЕВ

1. Изгрев, Изгрев, светла песен.
Изгрев наш любим и мил.
В теб живота стана ясен
в обич зракът придобил.

2. Знанието епохално
тук Учителят велик,
светло даде, поетично
и направи всичко с лик.

3. Слънцето огре земята,
Слънцето огре и нас,
цъфнаха с Любов цветята,
цъфна нашия нов Аз.

4. Витоша украса сложи
от злато и светлина
и в омая в мир безбрежен
просия и в ведрина.

5. Изгрев, Изгрев, светла песен.
Изгрев мил и светлолик.
В теб живота стана ясен -
Нов човек роди се тук.

60. СИМФОНИЯТА НА 20 ВЕК

От ранен час ученикът е на работа. От четвъртия час той е над книгата с молив в ръка той пише, преписва, твори. От четвъртия час той се приготвява за среща с първия слънчев лъч. От четвъртия час, с лека раница на гърба, той се отправя за планината.

Книгата му открива великите закони на природата. Мисълта му полетява след тях, и той прегръща астрономията, физиката, математиката. Първият слънчев лъч му открива великата красота на природата, и той прегръща изкуството - поезия, художество, скулптура. Планината го повежда из своите дебри, разхожда го из осеяните с цветя поляни, отвежда го по най-високите си върхове, и той прегръща естествените науки. Цветя, скали и птички го канят из своите кабинети и му откриват тайни, за които той и в сънищата си не е подозирал.

Службата го кани на работа. И там той е точен, акуратен, изпълнителен. Природата го е научила на точност. В природата няма закъснение, няма настроение, няма отлагане. Университетът го кани на лекция. Там е на време. С интерес изслушва лекциите, с интерес присъства на упражненията, и с голяма обич отива на изпит. Животът го кани да плати своя дан за деня.

Съзнанието е пробудено. Т.е. съзнанието се пробужда. Светлината на утрото огрява ученика отвътре. Вътре в ума на ученика е светло. В сърцето му е топло. Волята му - готова за работа.

Умът му готов да учи, сърцето му - готово да обича, волята му - готова за работа.

Отлагането, закъснението, неизработването на качество - това са отлетели в небитието прийоми.

Ученикът погледна в себе си. Ученикът откри себе си. Той ставаше в четвъртия час да учи, Той ставаше в четвъртия час да се приготви за среща с първия слънчев лъч, той с лека раница потегля към планината, но незабелязано за самия себе си, той навлезе в книгите, в красотата, в библиотеките на природата, които го отведоха в него самия. Там, където той откри човека, намери човека и се запозна с човека. И стана съработник с книгите, стана съработник с красотата, стана съработник с природата. И съвсем съзнателно стана съработник със себе си. Човекът, със своите големи възможности му стана идеал. И с този велик идвал, той тръгна към новия живот - живот на другарство, за приятелство, на братство. Живот на свобода.

Защото, как можеш да подцениш човека, който е също така голям, както човека у теб? Ти можеш само да му се радваш. Да се радваш на неговия успех. Да му помагаш ако е в нужда. - Човекът отвън - човекът в твоя брат - е също така голям, ценен, най-ценната форма на природата. Той също така

търси себе си, търси човека в себе си. И най-голямата ти радост ще бъде услугата, която можеш да му окажеш, да отместиш препятствието от неговия път, да запалиш всичките свещници в неговия храм и да изтръгнеш голямата благодарност от неговото сърце - благодарността на човека от човека.

Човекът. Човекът. Най-големият човек, Който откри човека, Който даде, Който остави методи как човека да изгради човека. Човекът, изграждайки себе си като човек, да участва в изграждането на човека.

Каква велика симфония.

И тук, и там, Той държи здраво палката. Партитурите пред всички. Оркестърът засвирва - каква велика симфония, повтарям. Такава, каквато не е била на земята. Симфонията на двадесетия век.

Зачената в България. Композирана в България. И започнала да звучи в България. Спящите се пробуждат. Едни се заслушват, очароват и бързат да се приготвят, да участват в тази велика симфония. Други? - Те размахват ръце около ушите си. Те протестираат. Какъв е този шум, който ги събужда от вековния сън. - Едните се присъединяват към оркестъра, извисяват се по тоновете и навлизат в друг един свят - красив и безбрежен, безбурен и прекрасен, другите - закъснелите - си създават свой свят на театри, измислици и самозалъгвания.

Едните осъществяват идеите, превръщат ги в дела и се радват на своите постижения. Другите назначават за свой господар стомаха и тръгват по неговите наредби. И човекът, откритият човек е в борба. Борбата на двадесетия век.

Едните внимават да не изпуснат хармонията от звуци на симфонията, другите навлизат в школата на кулинарното изкуство.

Едните и другите.

Човекът. Човекът. Пазете човекът. Новороденият човек. Пазете го. Съдействайте му.

Работете. Да работим. Да съдействуваме на това велико новораждане, на новораждането. На човека. На новия човек.

Той е роден. В неговото сърце човекът е роден. Сега той се ражда в своето сърце, в своя ум, в своята воля.

Едно красиво чувство потрепнало в сърцето - това е прираста за деня в новоизграждащото се сърце; една светла мисъл, проблеснала в ума - това е прираста за деня в новоизграждащия се ум; една благородна постъпка - проявила се във волята - това е прираста за деня в новоизграждащата се воля.

А ти, човекът го пази. Пази този красив трепет. Пази малкия проблясък в ума. Радвай се на благородната постъпка. Радвай им се когато ги доловиш у себе си, радвай им се, когато ги доловиш у своя приятел. Дори и у своя неприятел. Ти не знаеш. Това е наредба за ученика. Твоя неприятел вижда, и пред тебе зее пропаст, и маха ръце, и вика. Той иска да те спре. Това после ще разбереш. Затова повдигни мисълта си и потърси причината за неговите прояви.

Така ти преодоляваш, превръщаш и обогатяваш и ума, и сърцето, и волята. Симфонията на 20 век навлезна в душите ни и огласи света около нас и вътре в нас. И го преобрази като свят на новия човек.

Новороденият човек е опорна точка. На нея Архимед ще постави своя лост и ще повдигне. Кого? - Другаря на новородения човек, на приятеля, на брата.

61. РАЖДАНЕТО НА ИЗГРЕВА

Кварталът "Изгрев" се роди. Кварталът "Изгрев" се разхубави. Кварталът "Изгрев" се оживи и обогати. Малките къщички, със своите скромни обстановки се превърнаха в живи хора, в ученици. В ученици, в живи хора - мислещи, учещи, работещи. Природата е изправена пред тях в целия си ръст.

Пролетта ги вълнува със своя изблик на живот. Лятото ги радва с великата си разумност. Есента ги успокоява със своето изобилие и им обещава спокоен живот за зимата, когато белият снежен губер ще ги запази, както пази посетите семена, а те спокойни от това велико покровителство, се приготвяват, чертаят програми за бъдните дни, когато ще изненадат пак очите с красотата, ще ги изненадат с небивала свежест, ще ги изненадат с бликнал живот.

Ученикът е посятото семе. Ученикът минава по пътя, по същият път на посятото семе. Тетрадки и моливи са у него. Той чете великата книга на природата, пише в тетрадките на своя ум, разсъждава и чертае план за новия живот, който като мираж го привлича, води и сочи, за да му открие самата действителност - бликналият извор с чудната, буйна растителност край него.

Къде остана "Изгревът"? Къде остана кварталът "Изгрев"?

Малките къщички се превърнаха в прекрасни замъци, в които живеят нови хора. Новият човек живее в замък. Той сам е замък, в който са пометени разкошни библиотеки, художествени изложби и голямата красота на природата. Това е новия човек, за който е казано: Всичко за човека. За новия човек.

62. ПРЕД ВРАТАТА НА ТВОЯТА СТАЯ

Учителю, някога, когато седнала в моята стая аз долавях първите Твои сигнали, аз ставах и се затичвах към Твоя дом.

И задъхана и плаха, аз спирах пред Твоята стая и се оглеждах. И недоумявах защо съм тук в този късен час.

Ти отваряш вратата, излизаш за нещо по двора, и аз, смутена и плаха, исках да се извиня, да се укрия, да оправдая присъствието си тук, в тоя час. Ти се прибираш, повдигаш ми ръка и аз се прибирам също.

Някога беше така. Така минаваха много години, докато аз разбера, че трябва винаги да съм близо край Теб. Пред вратата на Твоята стая. А защо беше така? - Защото нямаше друг. И аз благодаря, че нямаше друг.

Както и да е, аз бях щастлива, че поради моята физическа слабост, бях на служба при Теб. Винаги. Денем и нощем.

Трябваше да мине много време, за да разбера, че това е задача за мен.

Ти правиш нещо горе. Аз чувам стъпките Ти. Чувам шума от това, което правиш.

Подозирах ли аз някога, че ще бъда тъй близко при Тебе. Че ще чувам стъпките Ти над главата си, че ще гадая с какво се занимаваш?

Понякога е така тихо горе. Тогава какво правиш? Аз не гадая, но аз казвам: Учителят е зает. И свива се сърцето ми, когато в този момент някой дойде и иска да се срещне с Тебе. Зает е казвам, почакайте. Но някой се подчиняват, а някой - не. Бързаме, казват, или извинение някакво, хоп-троп по стълбата нагоре.

И стъпките Ти леки дочувам, дочувам отварянето на вратата, говор. Ти винаги готов, и винаги любящ, задоволяващ ищеца и го отпращаш. И стъпките затахват пак. "Зает е".

63. НА ПОЛЯНАТА ПРЕД САЛОНА

А някога Си по цял ден при нас. По двора. И ни говориш, говориш. Говориш на групи, говориш единично. И всякога са различни Твоите теми, и всякога различен е маниера.

Ти си балсам, който храни душите ни. Но Ти си и повече от балсам. Ти си светлината, която разкрива красотата. Но Ти си повече от светлината, и повече от светлината, която разкрива красотата. Повече от всичко хубаво си Ти!

Ти ни научи да посрещаме изгрева на слънцето и да се радваме на първия му лъч. За себе си нищо не ни каза. Но първият слънчев лъч ни научи: да посрещаме първия лъч на истинското слънце, което, Учителю, си Ти.

Първият слънчев лъч. И слънцето - това си Ти.

Най-могъщият, Който държи Вселената в ръката си, си Ти. И нейния възлюбен.

Как чудно хубаво работиш върху нас, Учителю. И колко си благ. Бъди благословен. Сега, всякога и при всичките векове.

Слънцето на живота си Ти, Учителю. И слънцето на моя живот.

Ти се разхождаш на поляната и говориш с някого. Ето, той Ти целува ръка. Сбогува се. И друг някой приближава. И с него разговаряш. Та трети. Та четвърти. След това пък - група.

И все си мил. И винаги готов за услуга. И винаги желан.

Ти слизаш по стълбата. Посреща те брат. Плах и смутен. При Тебе винаги така пристъпват. Поканваш го в стаята. Той сяда. Ти също, Учителю, сядаш. И започва да говори той. Ти слушаш. И така спокойно и внимателно Ти изслушваш говорещия.

И усмивка, която излиза направо от сърцето огрява лицето Ти. И тази усмивка се изразява не чрез устните, не където и да е другаде, но в очите. А той гледа. И нещо пълни сърцето, топли, и не сеща братът как излиза хвърчащ или хълцащ от бликналите сълзи на радостта.

От къде вземаш, Учителю, толкова радост? Ти така щедро пълниш сърцата ни с радостта, за която с векове сме копнели. Бъди радостен и Ти от делото на ръцете си!

Ти даваш от своята радост, прибираш нашите скърби и от това по-радостно ти става, че си услужил на още едно дете.

Аз гледам, учудвам се всеки ден и се сещам за приказката, която съм чувала в своето детство: "Сливи за боклук". Не правиш ли и Ти същото? Не даваш ли сливи за нашия боклук? Не даваш ли радост и красота за нашите противоречия и скърби?

Красотата, която ни даваш, да бъде върху Тебе, Учителю благи, за вечни дни.

64. НА ВИТОША

Ние тръгваме за Витоша. В ранни зори групата се събира пред Твоя дом. И всеки гледа небето и прибиращите се брилянти, оглежда съдружниците си за днес, а там, нещо в сърцето чака. Знаете ли какво чака сърцето,

Учителю? - Да види възлюбения на сърцето. Да види Вас, Учителю благ!

И вие излизате. И някакъв балсам се разлива, и някакви невидими крила ни подемат и ние тръгваме.

Днес през целия ден ще бъдем с Вас. През целия ден ще Ви гледаме и слушаеме. Днес ще бъде за нас празник.

Ти си в първите редове на колоната. Още с тръгването се повежда разговор. Нали в този разговор Ти ще погледнеш всекиго, усмивка ще дариш на всекиго?

И всеки ще получи и ще се отмести от при Тебе, и друг ще дойде. И разговорът продължава с различни хора, на различни теми. И все същото: музика, красота и знание. Защото музика е Твоето Слово, Учителю, и красота и знание са образите, с които си служите.

В един такъв ден, при едно такова приближаване към Тебе, на път към Витоша, при моята радост и вдъхновение, аз отговорих на Твоя въпрос: Аз искам да стана поет-философ.

И ето аз станах поет-философ. Много ви благодаря, Учителю мой. А вие казахте в беседите: "Аз не искам да ви направя калугери. Аз искам да създам от вас хора на изкуството - поети, музиканти, художници" и т.н. Да стане така, както Вие искате, Учителю. Бъдете благословен! Да бъде благословено Великото ви дело, Учителю благ и велик!

Колко забавен е такъв ден. Ти вървиш с една от най-големите групи, а други - по-малки или единични бързат напред или остават назад. Нали тук личи свободата, в която сме потопени при Тебе!

Свободата проличава навсякъде. Всеки свободно се присъединява към група, свободно навлиза в разговор, свободно се проявява в обхода, в храна, в облекло, но над всичко личи Твоята ръка, която топли, която учи, която и изисква.

Колко е хубаво, че Ти изискваш! Ти само едно изискваш от нас. Да учим. И то така усърдно да учим.

Земята е училище за човека и място за приложение на знанието му.

Небето е училище за човешката душа и място за изявление на това знание.

А Божия Мир превъзхожда всяко знание.

А Божия Мир е състояние на хармонията, на Единението на Божествения Дух и Божествената Душа в Божествения Свят!

65. НА РИЛА

Отиваме на Рила. Видимо положението е едно и също: отиване, връщане, хранене, дишане. И още много неща. като забавление е нашият живот, като увлечение, а над всяко и чрез всичко даваш знание, знание, знание.

Учителят често казва: "За в бъдеще и децата ще знаят повече, отколкото сегашните учени". А няма у нас не е така? Нашите деца знаят повече отколкото някои учени в света. А нашите деца само ни придружават по излети, упражнения, обеда.

А как кухи изглеждат разните философски системи, и как безсмислени натрупаните факти, и как безполезни - разните формули.

А каква велика сграда представлява светът, каква система в уредбата, какъв живот в законите. Но трябва светлината на Учителя. Да освети вселената в главите на хората, да оживи фактите в сърцата на хората, и да ги направи дейни в ръцете на хората. Трябва светлина, трябва топлина, трябва дело.

А това виждаме всеки ден да прави Учителят пред нашите очи. Учителят го прави. А ние присъствуваме на това правене и знаем: Какво прави Учителят. Как оправя света в човека, а от там и вън от човека.

66. НЕДЕЛЯ НА ИЗГРЕВА

Неделя е днес. От ранни зори ти си на крак. Ти ни очакваш. И ние пристигаме по един, по двама. Салона се изпълва и сърцата очакват. Любовта Ти очакват сърцата, красотата - очите, музиката на Словото - ушите.

Ти пристигаш. Не може да се опише хармонията, която лъха от Тебе. - То е Любов и красота, и песен. Колко си хубав, Учителю, и колко си благ.

Божията красота и благодат да Те придружават всякога, Учителю. И заемаш мястото си на катедрата и след кратките концентрирани молитва и песен, заговорвате: с любов, с голямо знание и истина. А каква музика има в гласа Ти. А каква мъдрост в Словото Ти. Един час или един час и половина ние сме във възторг от учудване и красота.

Бъди благословен. И великото Ти Слово и Дело да бъдат благословени сега, всякога и през всичките векове.

Упражнения! Още един час сме пред Тебе, Учителю. Още един час на висша хармония и пластика. Гледат очите, радва се сърцето. Наистина, къде живеем ние? На земята ли сме? И възможно ли е тук да е земя?

Очаква се Царството БОжие да дойде на земята. А ние Го виждаме реализирано. Как Ти правиш това, Учителю?!

10 часа! Ти пак си на катедрата. Пак ни вдъхновяваш с Великото Слово. Пак ни учиш и вдъхновяваш.

Общ обед! Приказка! Всичко, което вижда човек тук, което чува и което преживява, не може да има друго име, освен приказка.

Малка група на поляната. Разбира се, Учителю, около Тебе. Идва една сестра селянка. Носи хляб. Стеснително го подава и целува ръка. Вие изваждате вашето ножче от джоба и на всички отрязвате по парченце. И, "всички имате ли? Да не остане някой гладен?" - запитвате. А хлябът се превръща в елексир от ръката.

Ти си възлюбения на моята душа. Но Ти си възлюбения и на моето сърце. И на всички, които сме около Тебе, си възлюбен, Учителя. Самата Любов си Ти!

Вратата горе се отваря. Ти, Учителю, с кошничка в ръка, слизаш. И отиваш към "Парахода". Сещам се. Отиваш да благодариш на стенографките, че точно, красиво и крилато са отбелязали всяка дума, която е излязла от Божествената Ти уста. Че Словото е записано! И ние изказваме нашата благодарност за това.

Благодаря за "Картинката", която ни рисува в миг.

Аз стоя пред твоя дом, Учителю. За мене няма друго място, освен това. И поглеждам нагоре. Ти отваряш прозореца и поглеждаш навън. А толкова светлина излъчва лицето Ти и толкова красота.

Изненадвам се от красотата на Твоя образ. И друго нищо не мога да Ти кажа, освен: Благодаря за картинката, която ми рисува в миг.

Такива картинки не са рядкост около Тебе, Учителю. Идват гости. Идват любими сестри и братя от провинцията. С всички Ти си еднакво мил и внимателен. И същевременно така си различен. И гледа човек и недоумява. Но се радва и над всичко учи.

Утро е. Аз и моите сестри-дружки Те очакваме. И Ти излизаш. А така си хубав!

67. СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО

1929-1930

Две маргаритки показваха блестящите си тоалети измежду тревите. Две фунийки разговаряха край тях. Една пеперудка прелетя, а наоколо птиченца допълняха картината над люлеещите се тревы. - Беше пролет!

А новата книжка "Степени на съзнанието" току-що излязла от печат, одухотвори всичко това. В нея Учителят казва:

"Като ученици, вие да изучавате закона за превръщане на нещата, за да се справяте с условията на живота. Този закон има приложение и в Любовта. Човек трябва да се стреми към превръщане на Любовта, от нисша към висша.

Едно от качествата на Любовта е мекотата. Да бъде човек мек, но не мекушав, това значи, да е дал път на Любовта в себе си. Който може да прецени Любовта на ближния си, той ще се ползува от нея. Не може ли да я прецени, тя не го ползува. Дето да се обърне този човек, навсякъде намира затворени пътища. Казано е, че Любовта отваря пътищата на човека. Наистина, когато Любовта посети някой дом, всички блага идат след нея. Горко на онзи, който не е обичан. Поне един човек трябва да ви обича, да се намирате под крилата на Любовта. Няма същество в света, на което да не е дадено Любав. Колкото малка да е, тази Любав трябва да се цени. Откъдето да иде, тя крие алхимически свойства. От човека се иска умение да цени Любовта. Цени ли я, той има условия да се развива. Не цени ли Любовта, която му се дава, той завинаги остава невежа. Като не съзнава това, човек сам се лишава от богатата, които Любовта носи.

Любовта представя богата трапеза, на която са сложени всякакви блага. Обича ли те някой, т.е. покани ли те на тази трапеза, не се отказвай. Седни и яж. Ама щял си да ошетиш някого - не мисли за това. Трапезата на Любовта никога не осиромашава. - Достоеен ли съм да се ползувам от богатата й? - Щом минаваш край нея, имаш право да се ползуваш от богатата й. Любовта не прави разлика между съществата. Слънцето еднакво изпраща богатата си на добри и лоши, на учени и прости. Като несъвършено същество, човек не гледа еднакво на всички хора. Към по-долностоящите от него той поглежда с презрение. Който иска да учи, да работи съзнателно върху себе си, той трябва да гледа и по-долу, и по-горе от себе си. На тия, които стоят по-долу от него, той трябва да помага, а от по-горностоящите - да се учи.

Докога ще се учи човек? Няма ли учението предел? - В природата процесите са безпределни. Ако прилага разумните природни закони в живота си, човек никога не може да бъде нещастен. Каквото да изгуби, природата ще му го даде четирикратно.

Някой се оплаква, че откраднали възлюбената му. Щом се обърне към природата, тя веднага ще му върне благото, което са му отнели. Вместо първата възлюбена, ще му дадат друга, по-красива и разумна, с повече материални средства за добър живот. Изобщо, който живее в Любовта, той не може да се оплаква от сиромашия, от страдания - Любовта носи всички блага и богатства в живота".

68. УЧЕНИЕ И РАБОТА

1934-1935

Бели, жълти и сини цветчета танцуваха по красивата ни поляна. Красивите класове над тях се усмихваха, галеха и се радваха.

Нещо си пошушнаха танцуващите и затихнаха. И се заслушаха. И дочуха: "Какво представлява Любовта? Градина, посадена с доброкачествени плодни дървета, с богата, добре разработена почва. Пуснете ли вода в нея, в скоро време тя се превръща в рай: цветя цъфтят и разнасят благоуханието си, плодове зреят, и птички весело пеят. Това е човек, в душата на когото Любовта царува. Водата е Любовта, която всичко полива. Вярата пък представя път, канал, по който водата тече. Затова е казано, че с вяра всичко се постига. Дето е вярата, там идат богатата. Вярата усилва ума. Човек може да изучава само онова, в което вярва. Всичко, което човек е постигнал в живота си, се дължи на неговата вяра".

Това са думи на Учителя. Само Той може да говори така. - Плеснаха ръце от удоволствие белите цветенца, жълтите се замислиха върху чутото, а сините се привдигнаха на пръсти, да видят от коя книжка се четат тези Слова.

Това е от Утринното Слово на Учителя "Учение и работа" - току-що излязла от печат - 1934-1935 г.

Учителят - Величието на класа - Окултният клас - не може да се изкаже с думи.

Величието на класа може да изкаже само Словото.

Величието на класа е велико, защото сам Великият е негов Ръководител - Учител - Учителят.

69. ПЕСЕНТА НА СЛАВЕЯ

1938 г.

Ти чувал ли си славеева песен в пролетно утро? И преди това нежен глас да ти продума: Чуй, Фане. Славейт пее!"

Премини тогава бързо софийските улици и навлез в гората. Много славеи ще те посрещнат там и много птички. И всички ще ти пеят: за красивото утро. За утринния въздух. За слънцето. - За слънцето, което току-що ще изгрее. И ще те поканят: по-скоро да излезеш на полето. Да видиш първия лъч. - Първият слънчев лъч, който ще блесне. С усмивка ще се докосне до всичко. Ще стори път на своите братя, които чакат своя ред: с усмивка, с целувка да докосне всичко.

Ти виждал ли си първия слънчев лъч? И преди това минавал ли си през огласена от славеева песен гора?

Виж тогава! Това е първия слънчев лъч! Усмивката му! Как те галва. Целувката. Как те стопля. - Целият Изгрев.

Ти чу вече славеевата песен. Ти видя вече изгрева на слънцето. Но теб те изненадва нещо друго. Красива утринна музика достига до твоя слух. Ти чуваш:

Първият ден на Пролетта,
първият ден на Радостта,
първият ден на Младостта -
носи Сила и Живот.

И виждаш! И съм ли е това или действителност? - Но душата се изпълва със светлина, очите - с красота. - Пъстър низ от живи мъниста!

Гимнастически упражнения! Музика и пластика се преливат! Слушаш и гледаш. И се чудиш. И отправяш поглед нагоре и благодариш: на Учителя, Който даде тази утринна приказка за човека.

Песента на славея се претвори в слънчев лъч. А слънчевите лъчи се от-разиха в очите ни и създадоха красотата, от която излезна този наниз от жи-ви мъниста, от музика, от пластика и движения на Паневритмията, която бе танца от песента на славеите, от песента на ангелите и копнежа на човешки-те души за единение със слънчевите лъчи на живият Бог на живота!

70. СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА

Лятото на 1930 г.

Идете ги вижте! Тях - рилските езера! Надникнете в огледалната повър-хност на първото - Махарзи, направете утринната закуска при второто - Елбур, благото на живота, и на път към третото - Бал-дер-дару, отбийте се при сгушената там бяла чешмичка. Колко красота ви носи всичко това и кол-ко радост! Тежестта на живота тук не се чувства. Тук всички са юноши. Сърцата тук са чисти, детски. Душите свободно летят, сливат се със зефира на планината и копнеят да обгърнат цялата ѝ красота. - Идете ги вижте! Тях, Рилските езера!

Пътекката, която трудолюбивите туристи са очертали извива и вие не знаете каква изненада ви готви следващата стъпка. - Ето третото! - Широко и спокойно, разляло води в две посоки, обгръща като че ли с любящи ръце малък връх. - Близнаците ви задържат по-дълго. С мъка се отдалечавате. Погледът на всяка стъпка се спира, възхищава, съзерцава - скали, цветя, птички, извори - всичко е така красиво и художествено наредено! къде ли е Великият майстор? - Вие вече го очаквате. Никаква изненада, ако се яви сам Той!

Нова изненада! Неволно търсите бои, четки; да нарисувате, да фотографирате, но да отнесете нещо от този шеметен блян! - Вече изкачвате стръмната пътека, а на всяка стъпка се обръщате да видите, още веднъж да преживеете обаянието от сините води на Махабур - петото.

Не стихнало възнението от неговия чар, вие сте наново пред изненада - Сърцето! - Дълбоко и страшно като човешко сърце. Минавате край него об-зети от тайнствен трепет, поглеждайте спокойните води на седмото - Шам-Хаа - Главата, и пред вас се открива чудната гледка от езерния връх. Пред вас е цялата обходена местност! Рилските езера! Красивите 7 рилски езера!

Неволно снемате шапка. Обаянието от чара на планината ви обгръща. - И тук, в своя храм, красотата разказва чудната приказка за красотата, идете ги вижте! Тях, седемте рилски езера!

Рила, 1938 г.

Учителят поспря. Поспряха учениците край Него. А сините камбанки звъняха: Учителят с учениците е тук.

Една сестра тръгна по красива неутъпкана пътека. Изви край трето-то от езерата - Балдер-Дару - и преди да достигне до четвъртото - Близнаците - пое по нова пътека нагоре. Изворче едно си струеше!

В двадесетия век едно велико посещение беше направено на нашата планета. Най-великият от духовете на Всемира, прекрасен като Вселената, любящ като Слънцето и добър като храната, се приюти в една малка човешка форма и дойде да живее между нас - на планетата Земя.

Учителят. Учителят на двадесетия век! Чийто земен живот обхваща

втората половина на деветнадесетия век и първата на двадесетия. От лятото на 1864 до 1944 година.

През което време ни остави лекции и беседи седем хиляди (7000) на брой, и безкрайно много разговори и отговори на зададени въпроси.

Да бъде благословено времето на Неговия престой на нашата благословена планета Земя, да бъдат благословени беседите, които остави на хората - за човека, и вие, Учителю Миров, космична величина бъдете, благословен сега, всякога и през всичките векове.

71. ПОДАРЪК

14.VIII.1942 г., петък

Утрото разкрива своята хубост. Красивите съзвездия бледнееха пред светлия лик на изгряващото слънце.

"Добро утро. Само Божията Любов е Любов", поздравя някой. И докато се обърна, хубава книжка ми поднесе: "Божествените условия" - лекции от Младежкия окултен клас, дадени от Учителя през 1928-1929 г., току-що излезла от печат.

Учителят: "Няма по-велика поезия в живота на човека от тази, да може той да благодари". 19.VIII.1930 г., Рилските езера

ЖИВАТА КАРТИНА

1. Прозореца горе безшумно отваряш
и леко навеждаш светяща глава,
усмивката блага, която храна е,
Те в миг озарява. - Тъй ставаш красив!

2. "Какво има?" - питаш. А тъй Ти си светъл.
И мил, и красив си с тез бели коси,
че ние се чудим и гледаме само -
забравили думи - ненужни са тук.

3. Защо да говорим, какво да говорим
пред тази Картина открита, добра?
Картината трябва да гледаме само,
да гледаме с обич безкрайно, безкрай.

4. Картината жива пак светло поглежда
и леко, и нежно повдига ръка,
прозореца все тъй безшумно затваря -
загледани в него оставяме ний.

72. САЛОНЪТ Е ПЪЛЕН

1. Салонът е пълен, изпълнен със хора.
Дошли тук да чуят, да срещнат в унес
крилатата мисъл, с която след малко
Учителят благи тях с плам ще дари.

2. Вратата се хлопна. И стълбата скръщна.
И ето на прага Той Сам се яви -
прекрасен и хубав, и мил, елегантен,
и с лека походка минава напред.

3. Катедрата в миг се, във миг озарява,
и всичко в салона се в миг оживи -
събужда се мисъл, и чувства пораждат -
учудват се всички - къде са в този миг?

4. Те всички са тука. Да, тук във салона.
И чудна, прекрасна беседа пред тях
Учителят миров изнася. Повдига
със Своята мисъл нагоре и тях.

5. Слънца и планети, прекрасни системи,
природни закони открива и зрак
нахлува в главите, устройства земята,
Любов непозната изпълва и тях.

6. Беседата свършва. Учителят става.
И тръгва безшумно, но зрочно напред,
а хората слизат полека, полека
от приказни, чудни, прекрасни страни.

73. СЛЪНЦЕТО

От Учителя (текст за песен, изпята от Учителя)

Може радостно, с думи, да се каже:

и утре тъй слънцето пак ще изгрее,

и на земята кръгът ѝ ще определи,

и лицето ѝ ще освети.

Ще посети планини, долини,

и полета, и гори -

със светлина и топлина ще ги обдари -

да расте всичко, що в живота се стреми.

Всичко що диша, що живота и нас обича

на крак ще стане -

за една светла работа за ръка с хляба ще се хване:

Да познае Едното.

Грей, мощно слънце,

да можем да учим добре.

18.III.1937 г., Изгрев, София

74. НЯКОГА С УЧИТЕЛЯ НА ВИТОША

Помислих си - да отида или да не отида на Рила. Всички се приготвяваха, отиваха. Дори тези, които разполагаха с по-малко време, които разполагаха с по-малък отпуск, се връщаха. Обгорели, почернели, но весели, жизнерадостни. Очите им горяха от огъня на Любовта на слънцето, което ги е милвало; на водата, която ги е къпала; на въздуха, който ги е галел; на планината, която ги е приютявала в топлия си скют и ги е хранила със своята сила.

Аз не бях ходила на Рила отдавна. След заминаването на Учителя аз не бях ходила. Повече боледувах, повече стоях в стаята умиа, загледана в спомени и преживявания, в знание и придобивки през моя богат живот при Него. Дълбоко в себе си изпитвах тъга, която никой не можеше да ми отнеме, която не споделях с никого и която не исках да дам никому. Тя си беше моя, пазах я като скъпоценност, останаха от загубата на моя Учител благ. Да, мой Учител не се губи. Той ме учеше на един необикновен език, на който ми заговори още от момента на Неговото заминаване, но аз тъгувах за земния Му образ, Който ме радваше, Който хранеше очите и сърцето ми, Който ме учеше и насърчаваше в моя път на ученик, Който ме окриляше с мисълта си и ме закриляше със Своето Божествено естество.

Аз не бях ходила на Рила. Аз се учудвах, когато гледах приготвянията на моите сестри и братя всяко лято; когато гледах тяхното оживление при отиването и тяхната радост при връщането, но аз да отида - това за мене беше все още чуждо, далечно; това за мене беше безразлично - и нещо, което не е било.

Аз дори не бях ходила на Витоша. А с Учителя ходех. Аз ходех с Учителя всякога, почти всякога, когато отиваше Той. А Той обичаше да ни извежда до Витоша. - През пролетта, поне един излет седмично се устройваше, през есента - няколко, а през зимата - винаги използвахме свободните и хубави дни - празнични и ваканционни.

Учителят знаеше, че през пролетта има повече "прана" в атмосферата и ни водеше, освен за красивите преживявания от планината, освен здравос-

ловното влияние на излетите, още и за "прана".

Той казваше: "Ние, хората на земята, трябва да следваме през живота си пътя на растенията; те разбират закона за растенето по-добре. Слънчевата енергия слиза върху земята като обилна струя, опасва я от северния полюс към южния и се повръща пак към слънцето. Някои учени поддържат, че тая, именно, енергия е, която движи земята около нейната ос. Когато растенията усетят, че тая потенциална енергия почва да се проявява и да приижда към земята, те напъпват, приготвяват се, а като се усили тя, те се разлистват и най-сетне се разцъфтяват и завързват, като се стремят да съберат всичката тази енергия, за да се оплодотворят. Тази енергия се предава на растенията чрез животворната плазма. Затова е, именно добре, когато видим растенията да напъпват и цъфнат, в човешката душа се роди една вътрешна радост, че приближава денят на нейното освобождение. Човек трябва да отвори чувствата си с обич към тази животворна сила, която го обгръща, за да може да приеме нейното благотворно влияние за освежаване на своите мисли, чувства и сили.

Пролетно и лятно време, от двадесет и втори март всяка година, препоръчително е да се ляга и да става рано, за да се посреща слънцето и да приеме човек своя дял от него, тъй както пчелите събират нектар от цветята".

И Учителят, нашият любим Учител, беше устроил нашият живот така, че ние да можем да възприемаме от живителните струи на природата по възможност най-много. Затова ние, освен че през пролетта ставахме рано и посрещаме изгревянето на слънцето, освен че правехме през този приказан час нашите прекрасни утринни упражнения, ние правехме и излети.

Цяла радост беше за мене когато стана в три часа, когато се приготвя бързичко, когато взема моята раница, приготвена от вечерта и излеза. Утринният хлад ме посрещаше като милувка - свежа и ободряваща, утринното небе ме поздравяваше като приятел - добър и мил, и ми се усмихваше Зорницата. И аз забързвах към центъра на нашето селище, пред стаята на Учителя, където беше уговорено да се съберем. Лампата биваше запалена, двора осветен и из тъмнината започваха да прииждат моите братя и сестри. Ние се усмихвахме един на друг, ние се поздравявахме, но щастливи се чувствахме когато Учителят благ отвореше вратата на своето жилище и погледнеше към нас. - "Къде са другите?", ще попита, или "Събраха ли се всички?" - Или пък ще слезе от стълбата, ще премине леко площадката и ще влезе в стаята. Някоя сестра ще го последва или някой брат, които са си предложили услугите да носят раницата на Учителя, да носят бинокъла, термоса или шала.

Колко са по-щастливи те. Те ще вървят близо при Учителя, ще спират близо при Него, когато Той спре, и ще са внимателни, ако Той поиска нещо да Му услужат.

Щастлив е братът, който носи раницата, защото Учителят ще спре на няколко места из планината и той трябва да бъде там. Учителят ще пие на някоя от тези спирки чай, а той ще бъде този, който ще извади чашката из раницата. Там наблизо е и този, който носи термоса. Той ще налее горещата вода. Ще бъде там една от сестрите, която ще допълни пропуснатото: ще предложи лъжичка за чай, лъжичка с чай. Ще предложи на Учителя захар, лимон.

Щастлива е и тази, която носи шала на Учителя. Тя трябва да бъде особено внимателна и да върви доста наблизо, та когато Учителят спре и огледа мястото къде да седне, тя да избърза и да сложи там шала. Защото Той може и на тревата да седне, но нали ние трябва да бъдем внимателни към Него

и да Го пазим?

Но Учителят ще направи и тази, която носи бинокъла щастлива. Той ще пожелае да види нещо в далечината и толкова. Тя е вече щастлива, че се приближава при Учителя, че среща Неговия поглед, че Му услужва. След това бинокълът минава от ръка в ръка и всички са щастливи. И които участвуват и които гледат.

Всеки носеше своята радост и аз моята. Нося или не нося нещо, аз заемах място близо при Учителя. Обичах да вървя малко напред и полуобърната да Го виждам. Толкова ме радваше тази жива картина, която биваше всеки момент различна и всеки момент беше една и съща: Учителят с учениците.

Картината започваше още от Изгрева. Интересна и мила. Защото Учителят тръгваше след като поздравеше чакащите, след като се осведомеше за това или онова. Алеята се осветяваше от няколко батерийни лампички, които светваха пред Учителя или след Него, и които имаха за цел да осветят мястото където ще стъпи Учителят. Тогава се виждаха Неговите стъпки, леки и пластични, които знаеха къде да стъпят и без тези малки лампички. И се виждаха силуети и виолетовото утро, което приближаваше.

Живата картина се очертаваше по шосето по-ясно. Малките лампички бяха изиграли вече своята роля. Групата се разширяваше. Учителят се виждаше в цял си ръст. И разговори се започваха.

Заговори първо сестрата, която върви в момента до Учителя. Заговори след това братът, който върви от другата Му страна. Техните думи имат значение до толкова, до колкото ще послужат като предисловие на един въпрос, на който Учителят ще даде отговор.

Следващият разговор е съвсем различен от първия. Друга сестра говори и задава въпрос, друг брат говори и задава въпрос. Пътят е доста дълъг. Въпросите са различни, отговорите са различни, но те са за този само, който ги е изискал. Тях чуват малцина, които могат да ги чуят, те не могат да се запишат, защото Учителят върви бързо, групата едва Го следва, и за записване и дума не може да става тук.

Юзината - малка електрическа централа - е измината. Ние сме пред селото. Ние го отминаваме. Планината ни поема по своя склон. Оросен от утринната роса, свеж и благосклонен той ни повежда нагоре, нагоре. Малки храсти и ранни пролетни цветя приветствуват ранните гости и някои от тях възкликват: "Слънцето".

Учителят се спира, обръща се към изток и сменя своята бяла шапка. Всички се обръщаме. Една чудна картина е нарисувало утрото за наша голяма радост и изненада.

Виолетовото небе сменя бързо тон към сивосинкаво, към син, а слънчевите предвестници се надпреварват да покажат своето изкуство в съчетание на багри и да представят слънцето в най-тържествен вид.

Една истинска, сърдечна и неизмерима благодарност отправях тогава към моя Учител благ, Който ме изведе в този ранен час от моето легло, Който ме доведе до тук и ме изправи пред тази чудна красота.

А полето ухаеше на цъфнал цвят, разбуждаше се от сладък сън и отмяташе сребристи завивки от топлата снага.

"Сипеят", - Колко съм била внимателна докато премина това място. Учителят стъпва смело. Внимателно, но смело. А аз? Оглеждам от къде да вървя, закрепям крак в страни, закрепям го на някое по-устойчиво камъче и изпитвам истинска радост, когато стъпя на върха, където Учителят е вече пристигнал и гледам как пълят следващите и им помагам мислено.

Учителят тръгва след тридесет секунди престой. Пак височина, но се върви върху трева. Лесно е. Цветченце ще привлече погледа, пеперудка ще прехвъркне. И пак почивка. Но вече не от тридесет секунди. Повече.

След малка полянка пътя минава през лескова гора. Камениста пътека притисната от двете страни с храсти, които всяка година стават по-големи и правят пътеката по-красива, но по-тясна и ни провежда през себе си един след друг.

Един голям камък от едната ѝ страна поканва Учителя. Той поспира, посядва върху него и ние наоколо насядваме. Някои отминават. Някои са далеч останали назад. Всеки е свободен да седне където иска, или да не седне. Той отминава нагоре. Той сяда на горния край на лесковата гора и почаква тук Учителя. Той е преминал малката вадичка, която шумоли на това място, която бърза и гонят се вълничките ѝ, играят със слънчевите лъчи, които са по-топли, и приятно и радостно е на човека да се понагрее на тях.

Учителят пристига. Посядва и Той, а невъздържаните са вече на върха на височината. Те минават бързо широката поляна пред нашия Ел Шадай - любимото ни място на Витоша, изкачват още една малка височина и са на нашия бивак. Запалват огън, слагат чайниците и докато се преоблекат, водата е вече кипнала. И ето, дочува се малък шум. Движение малко се забелязва и светлата фигура на Учителя е вече тук - на Ел Шадай.

Ел Шадай. - Малка полянка пред лескова гора. Малка полянка зад голяма скала, която я пази от северния вятър. - Малка полянка. Но колко по-красива е тя когато сме тука с Учителя.

Тя е красива по всяко време. Слънчева, с малка чешмичка, която струи сребриста вода. С хубав изглед към София и Софийското поле.

Колко красиви утрини, колко красиви обеди, какви ценни разговори с Учителя и какви прекрасни беседи е имало тук. Сега са спомени. Незабравими, ценни и мили. Но аз не съм ходила дори на Витоша след заминаването на Учителя. А сега се питам - да отида ли на Рила или да не отида?

75. НЯКОГА С УЧИТЕЛЯ НА РИЛА

А какво беше Рила някога. - Приказка. И то не от съществуващите досега приказки, но приказка неразказана още от никого.

Какво беше тръгването на Рила. То не беше така лесно както беше лесно отиването на Витоша. На Витоша всички приготовления ставаха за един ден. Много рядко прекарвахме там два дена. И то в първите години. Помня едно нощуване там. Гората беше по-голяма тогава. Донесоха братята много дърва, запалиха огън, заиграха огнени езици нагоре, състезаваха се искри и звезди.

Но на Рила беше друго. И приготовленията за Рила - съвсем друго.

Твърде от рано се замисляше човек за палатка. Който нямаше мислеше кога и как ще се снабди с такава, който имаше, мислеше как да отстрани слабите ѝ места, да избегне грешките от миналото лято и други дребни неща. Дребни, но важни. Защото Рила е една от високите планини, а в планини като Рила има изненади. Ту дъжд ще завали, ту вятър ще завее. Че буря някога, град понякога, сняг. Това са все непредвидени неща, които се отразяват съвсем различно на малките палатки. Понякога дъждовни капки ще пропусне, понякога вятър ще я вдигне, или само въже ще откъсне. Та трябваше да се мисли по-сериозно за палатки, да се предвиждат всички беди и все пак, въпреки всички предвиждания, бедите си оставаха беди.

Приготвяваха се за Рила топли завивки за през нощта и здрав екип

за през деня. През деня биваше топло, много топло и можеше да се ходи по лятна дреха, но само за няколко часа. Веднага след обед подухваше хладен вятрец и започваха да се променят облеклата. Бързо от летни ставаха пролетни, есенни, и още по-бързо се обличаха зимните, с които се явявахме на многоочакваните забави край вечерния огън; с които, при малки изключения, нощувахме и бивахме готови за ранните изкачвания на любимия връх, където ставаше нашата приказна среща със слънцето.

Красотата на утрото на Рила биваше винаги много по-хубава, отколкото тази на Витоша. Там великите майстори на изкуството творяха с по-голям замах и по-голяма Любов, защото въздухът им съдействуваше, защото вятърът им съдействуваше, защото просторът им съдействуваше да представят своите творби в по-чисти и ефирни тонове. Там тоновете бяха не само чисти, там тоновете бяха брилянтни и заедно с брилянтната чистота на въздуха се поглъщаха от нашите очи, от нашите клетки и ние поглъщайки красотата се сливахме с нея и се заслушвахме в Словото на Учителя, което в този момент като най-хубава песен, като най-хубава музика, като най-прекрасна симфония от "Любов, Мъдрост, Истина; от Живот, Знание и Свобода; от движение, учение и работа" долитах до нас, проникваше ни, осветляваше ни и ни затопляше и ние се намирахме в един друг свят, не на 2230 метра височина над морското равнище, но в един друг свят, който в бъдещия свят на земята - светът на Братството, на комуналния живот, светът на новите и велики знания за природата и човека, които сега прииждат с голяма бързина към нас.

Приготвленията за Рила не се свършваха с това. Трябваше да се приготви и храна, което в първите години създаваше големи затруднения, но което в последствие се уреди както в една от фантастическите приказки, която скоро се превърна в действителност. Всички на Рила се почувствахме като сестри и братя, започнахме да се храним с една обща гозба, приготвена от няколко сестри и братя, които нарекохме дежурни и които се определяха от вечерта.

Дежурните поемаха своята работа след обед, приготвяваха топлата вода за чай за вечерта, приготвяваха топлата вода за чай за утринната закуска, приготвяваха обед и след като завършваха с това се освобождаваха.

Но приготвленията за Рила бяха и по-други. И след като палатката биваше готова, и топлия екип готов; след като и грижата за храна се пое от всички, и продуктите се доставяха направо горе при нас, един трепет обхващаше. "Кога ще се тръгва? С коя група? Учителят кога ще пътува?", това бяха въпроси изникнали във всяко сърце, защото пътуването за Рила беше неописуемо. Още от вечерта имаше оживление пред стаята на Учителя. Идваха и тези, които ще пътуват, идваха и тези, които няма да пътуват. Едните питаха за едно, другите - за друго. Но всички бяха заинтересовани.

Пътуването с автобуса биваше интересно, но още по-интересно беше изпращането. В този ранен час имаше изпращачи повече, отколкото човек можеше да си представи. И стари, и млади, и жени, и мъже са излезли да изпратят Учителя. И има защо. Учителят ще бъде на Рила повече от месец. Значи те не ще Го видят повече от месец. Те не ще чуят дума от Него повече от месец. Наистина, тези, които са горе ще пишат, ще изпращат бележки от това, което говори Учителят на планината, но съвсем друго е когато се чете беседа, а съвсем друго - когато се слуша от устата на великия ни, хубав, мирен Учител.

Защото, когато се слуша беседа непосредствено от Учителя, слушателят е пред самия Него. Той Го гледа. Той храни едновременно и очите си, как-

то храни и умът си с тази чудна и светла храна; той храни и душата си, като приема особените облъхвания, лъчисти като светлината, които невидими като светлината, правят всичко светло, и чисто го правят, и добро.

Минава автомобиля през равното Софийско поле, разбужда спящите още села; минава Искърското дефиле и се открива пак широк хоризонт. И Рила. - Прекрасна, величествена. Грамадният масив развява бели знамена и чака. Ще попълнят гостите по снежния му гръб. Ще ги насити с прекрасни гледки, с кристални води, и в брилянтен въздух ще ги потопа. Боровите гори вече отварят път. Водите вече шумят. Въздухът вече свободно нахлува в дробовете, пълни ги, пречиства ги и дава сила да се върви все напред, и все нагоре, напред.

"Вада!" - Хубава поляна заобиколена от всички страни с борова гора. И река, проснала се като жива пъстръва по дължината ѝ, трепти, блести на слънцето и си играе със слънчевите лъчи.

Пак борова гора, височина, пътека между клек и цветя, и чакан наклон. Стъпките забързват тук, защото до тук са вървели нагоре, нагоре и само нагоре. Това е почивка. Вървейки тук си почиваме. Още малко клек, клек и - първото езеро.

Пътеката минава край него. Махарзи го нарече Учителят. А водите му сини, сиви или зелени, зависи от това през кой час от деня ще мине човек край него и в какво време, отплискват тихичко брега, връщат се и си говорят на техен някакъв език, неразбран за нас, но красив. Можем да седнем наблизо и да го слушаме. Но ние нямаме време за това. Вече скалата пред Ел Бур се вижда. Вече няколко от палатките горе се виждат. Вече сестри и братя, пристигнали предния ден, изправени върху самата скала, пеят: "Братство, единство ние искаме", "Нагоре още да вървим" и размахват бели кърпи, вдигат ръце и се чувствуват тяхната радост. Някои прелепяват чак до нас - да подкрепят, да помогнат и улеснят.

Учителят пие чай. Той е седнал на една скала сред лагера и прави първата си почивка. Той е малко обгорен от слънцето, позачервен. Така хубаво гледа високите върхове, езерото, скалите. - Но Той не гледа. Той люби. така тихо, незабележимо от никого, Той люби всичко, което Го заобикаля тук.

76. НА РИЛА ПРЕЗ 1949-ТОТО ЛЯТО

Аз съм ходила на Рила винаги, когато Учителят е ходил. Аз познавам Рила и имам хубави, богати и пълни преживявания от там. Но аз не съм ходила след заминаването на Учителя и се питам - да отида ли на Рила или не.

Тъгата лежи дълбоко в сърцето ми. Ще ме напусне ли? И защо да ме напусне? Какво ще остане на нейното място?

"Любовта към многото хора. Любовта към онова ценното, прекрасното, което е вложено във всеки човек и за което Учителят е дошъл на земята. Да го подсили, да го освободи и да ускори благоприятните условия за неговото проявление."

И аз отидох. Аз не направих приготовления както в миналото за палатка и екип. Облякох най-топлата си дреха, взех завивки и - тръгнах. Тръгнах със сестра си Мара, която също не беше ходила на Рила откакто беше заминал Учителят и с която винаги отивахме заедно по време на пребиваването на Учителя на Рила.

Не искам да правя сравнение на моите преживявания от миналото и сега. Отивам да търся Любовта в многото хора. А тук на Рила са събрани повече от триста души. Триста души с мисъл, с чувство към Учителя; със стре-

меж за нов, красив и братски живот; със стремеж за нови, братски прояви; за братска и сестринска обхода.

Аз тръгнах от Изгрева в три часа, минах в този ранен час Софийското поле, минах от познатите села, които току-що се пробуждаха, и Искърското дефиле минах, което красиво и живописно се извиваше по течението на реката, която пробягваше дълбоко долу, шумеше и се блъскаше в срещнати скали. А горе върховете закриваха и откриваха хоризонта, който се багреше и приготвяваше за посрещането на Първенеца.

И скоро Рила ни приветствува отдалеч. Белите знамена се развяха по върховете ѝ и я направиха по-примамлива и обична. Загледана в грамадния масив, отнесена в спомени, аз се изненадах, когато дробовете ми се разшириха. Те първи почувствуваха рилския въздух, поеа го и предадоха разположението си и на мен. Аз се усмихнах. Усмихнах се на Рила, между масивните ребра на която се движеше вече нашата кола.

Познат път! Познати гори и води! И красиви, красиви! боровете, разперили клони, приютяват под крилата си малки храсти, приютяват треви и цветя, приютяват ягоди и малини и бдят над пътища и пътеки, и пътници по тях. Реката шуми, танцува водата върху камъни и скали, и отбягва и се укрива в боровата гора. Сребърни ленти пробягват по пъргавия ѝ стан и играят със слънчевите лъчи.

Ние починахме на Вада. Хубавата полянка ни предложи мекия си губер, и ние не отказахме любезната покана, пихме чай и продължихме пак. Една вековна борова гора ни преведе току над надвисналите си клони, върху проснати над почвата корени и много листа.

Още малко. Боровите дървета се сменят вече с клек, който обхваща пояса до нашия бивак, от където нагоре е праметнат най-богатият губер на Рила - тучните ѝ пасища.

Ние вече отминахме височината над боровата гора. Ние вече отминахме наклона, където човек отпочива вървейки и ние сме на тясната пътека, която се провира между клек и която скоро ще се простре край първото от седмте рилски езера.

Едно мъничко теленце се спря срещу нас. То ни загледа с влажните си очи и се зачуди как ще се размине с нас по този тесен път. Ние му се усмигнахме като на дете и го побутнахме.

Кои ние? Групата, в голямата си част е вече горе. Една малка част се вижда, че пристига в този момент. Ние, това съм аз и моята сестра, и още една сестра, която току-що настигнахме. След нас, доста надалеч, са останали само двама души. Братът носи голяма раница, а сестрата, неговата другарка, върви с него, не иска да го остави сам.

Една крава се отправи насреща ни. Майка ли е тя на теленцето? - Кой знае? Но тя не гледа както теленцето учудено. Тя гледа изпитателно и извиите ѝ рога застрашават. Но милата сестра успя да я отстрани и ние се намерихме на открит път, откъдето се откри и нашата цел.

Палатките привлякоха погледа. Посрещачите още пееха. Езерото се вълнуваше.

Ние пристъпвахме полека, полека, защото силите се бяха изчерпали, защото - нямаше защо да бързае. Хубавото беше хубаво. А то беше около нас, пред нас - навсякъде.

Мостчето, което правихме тук някога заедно с Учителя ни поспре. Внимателно го минахме и поехме височината. Последната височина, която ще ни отведе на нашия бивак, и която е последното изкачване за днескашния ден.

В следващите дни нови излети ще бъдат проектирани. Върховете на планината са много. Те чакат нас.

Скалата голяма, притихнала, няма,
учудва се много на всичко това,
което тя вижда, което тук става
на нейната здрава, корава снага.

Тя посреща първите, бързоходците от нашата група. Тя посреща следните. И още се мяркат по нея хора, които пък чакат да посрещнат нас.

1. Полека пристъпвах от камък на камък,
оглеждах и мивах аз всичко с очи -
пътеката тясна, проправена с обич
от всичките мили тук братя, сестри.

2. Учителят благи и Той тук при тях е,
по цял ден работи, по цял ден твори
и радва очите на всичките тука,
и радва сърцата, окрила ги Той.

3. Отломките стават по-леки, без тежест,
редим ги грижливо, запълняме с пръст,
да могат конете по-леко да качват
тоз стръмен и труден, невъзможен път.

4. Без техните сили не можем ний тука,
без техните сили не можем храна,
не можем изнесе завивките топли,
сънят ни които превръщат в мечта.

5. Проправен е пътят и кончета носят
храна и завивки, и хора дори -
по-възрастни, слаби или пък децата,
които са близо, тъй близо при нас.

6. Очите ми гледат и милват тук всичко
познато и мило, прещенно за мен,
и спомени живи, красиви картини
вълнуващи, силни и пълни със чар.

7. Очите ми гледат, краката пристъпват
полека, полека по скъпия път;
сърцето пулсира, вълнува се, бие,
а хората чакат там горе с Любов.

8. С Христинка се първо ръкувах любезно,
за мен непозната, но нежна сестра,
която с усмивка тъй блага погледна,
че бликнаха сълзи, не могат да спрат.

9. Подаде ми после брат Стефан ръката
бе тръгнал за в помощ на следния брат,
тъй морен и който не можеше никак
с товарът си тежък да дойде до тук.

10. А тук на скалата сестра Славка чака.
Посрещна ни мило и радостно тя.
Сърдечно ръката подаде Мария,
Катя ми махна с ръка отдалеч.

11. Любов! Теб прещенна, която очаквах
тук горе да видя, поникнала веч,
посята грижливо, отгледана нежно
от нашия светъл Учител преблаг,

12. аз видях и сетих и топло в сърцето
прибрах и прикътах. Тя тук ме съгре -
любезна сестричка вода ни поднесе,
и грижа за подслон пое един брат.

13. Животът тук видях мил братски, сърдечен,
безшумно да кълни, да зрее с Любов
всред тука събрани във домът човечен
от около триста тук смели борци.

14. Които предвиждат Епохата Нова,
Епоха на Братство, Сестринство с Любов;
които се учат за тази Епоха
на нова обхода и Нова Любов.

15. Които работят достойно върх себе -
от век изостанал в успеха живот,
с което те раждат, да тук на земята
прекрасния, чакан Нов, светъл човек.

16. Вълнуват се леко вълните игриви,
и лодката плава безшумно напред,
децата играят, сестрички и братя,
уреждат, нареждат - да е всичко във ред.

17. И всички да бъдат нахранени, сити,
храна изобилно да имат и чай,
а огънят буен, вечерен и хубав,
припламва, събира наоколо си.

18. Че вятър планински подухна и вдигна
мъглите укрита кой знае къде,
надвеси ги ниско, разметна по склона,
обви върховете, довнесе отаред.

19. Картината чудна по-хубава стана,
пленителна, жива, учудваща в тен,
но пръстите почват топликът да търсят.
Той тъй е приятен желан и добър!

20. Езиците светли играят и топят,
искрите отскачат нагоре, летят,
затоплят се пръсти, лица се усмихват,
забава вечерна устройва се в миг.

21. Цигулка засвирва и песен поема
от всичките братя и мили сестри,
от всичките тука големи и малки
със знание, мисъл, със обич, Любов.

22. Крилато се вдига нагоре полека,
разстила се пълни просторът навред,
по склона се гали, високите чуки
целува и милва, окрия и тях.

23. Че там днес на групи са били децата,
планинският въздух са дишали в рад,
и гледки прекрасни, богати и пъстри
са гледали с обич. Богати са те.

24. И стихове слуша прекрасният огън,
отляти любовно от чука и връх.
А в вечер такава покана получих:
сестра Теофана, да чуем и вас.

25. Подадох тетрадка на брата тогава
написан тук спомен от минали дни,
брат Мирчо запали негаснеща лампа,
и почна четецът с дълбок, пълен глас.

77. НА СЛЕДВАЩИЯТ ДЕН В РАННИ ЗОРИ

1. Цигулка се тиха, предутринна чува,
Мелодия мила, позната, добра,
мелодия чудна в тоз час ран, тържествен:
"Събуди се, братко...", дочувам едва.

2. Отварям очите, завивки отмятам,
секунди и ето! готова съм вече.
прелитам крилата към върха там горе,
беседа да слушам. Учителю благ!

3. Пътеката бързо минавам без отдиш,
там горе пристигам в предслънчев живот,
безшумно присядам, на изток поглеждам.
А там! се открива безмер красота.

4. Предвестници бързат, светилници носят,
явяват се в блясък и багри безброй,
злато разтопяват, със него рисуват
и диплят коприна, разтилат, кроят.

5. Слушатели идват, поспират и сядат,
и те се заглеждат в зората брилянт,
Учителят благи пристигна и спре се -
в този миг Първенецът долитна крилат.

6. Донесе ни поздрав, донесе ни здраве,
донесе обилно богатство - без мер -
откри ни полето, небето, простора
донесе ни чакан топлик през студа.

7. Полето отметна сребристи воали,
лъчи заиграха по росни тръви,
небето наметна великата дреха,
а ние запяхме: Грее слънцето...

8. Изпяхме заедно таз хубава песен,
любима на всички тук братя, сестри,
Учителят благи, Учителят светъл,
отвори уста, това ни каза:

"...Иска ли да се развива правилно, човек първо ще приеме светлина,
после - топлина, след това - въздух и най-после твърда храна за тялото.

И тъй, като живее на земята, човек се нуждае от въздух, като храна за своя етерен двойник, за астралното си тяло. Да се храни човек със светлина, това значи да възприема светли мисли за ума си. Да се храни с топлина, това значи да възприема добри, възвишени чувства за сърцето си. Когато човек възприеме правилно светлината като храна, умът му е светъл; когато възприеме правилно топлината, сърцето му е добро и благородно; когато възприеме правилно твърдата храна и добре я асимилира тялото му е здраво.

Ако тялото на човека е здраво и всеки ден се подобрява, той се храни физически добре; ако силата му се увеличава, той се храни правилно с въздух. Въздухът съдържа особена енергия, наречена от индусите "прана". Други учени я наричат животворно електричество, или животворен магнетизъм.

Вие сте дошли на планината не само за чист въздух, както мнозина мислят, но сте дошли още и за "прана", т.е. за животворните сили на електричеството и на магнетизма. Вие излизате рано сутрин, за да възприемете особения светлинни лъчи на слънцето за храна на ума и топлинните му лъчи, за храна на сърцето. Дробовите приемат праната от въздуха най-добре сутрин. Когато умът, сърцето и дробовите приемат своята прана, и тялото става по-възприемчиво да възприеме съответната за него прана. Тогава казваме, че човек се е нахранил правилно. Без да знае, той е изпълнил всички правила за хигиената за добро хранене." (Мисли от Учителя)

1. Отскочи нагоре брилянтното Слънце,
прослушали с обич беседата ний,
поехме полета по тясна пътека,
проправена сърчно през клек, камънак.

2. Учителят тръгна с един брат най-първо,
след Него на групи Го следваме ний,
на лагера спрели, кръгът се изви,
гимнастика чудна отпочваме с плам.

3. Полюля се лодка. Подръгнаха кофи.
От братята двама поеха гребла,
вода от чешмата за чай ще наляят,
дежурни за стола са те за деня.

4. Палатките трепкат и леко вълнуват,
ветрец ги планински от снощи люлей,
и Слънцето чакат, милувки от него
след хладната вечер да срещнат, и мир.

78. ПО ВСЯКО ВРЕМЕ: ПО ВСЯКО ВРЕМЕ

1. Обед! - Викне някой. Върхът го повтаря.
И всички пристигат със хлябец в ръка,
с чиния, лъжица, със чаша, салфетка -
във миг колело се прекрасно изви.

2. Учителят сяда на малкото столче
пред малката маса, почаква и Той,
дежурните сърчни, обедът започва
с "Само Божиата Любов е Любов".

3. Масивът прекрасен от Слънце огрян е,
над него появя прохладен ветрец,
на Ел Бур водите се тихо поклашат,
над тях върховете пазители. Бдят.

4. Чинии, лъжици излеко потракват -
обедът е вкусен, планински и лек,
приготвен от сестри с Любов и със песен.
Донесоха братя вода отдалеч.

5. Палатките бели учудено гледат
таз жива картина, пречудна, добра,
мълвят си по склона и питат тихо:
Туй чудо велико! Ил приказка е?

6. Пак музика, песен - обедът завършва -
прибрано е всичко за миг, изведнъж,
и всички пристъпват и пак приближават -
венецът край Него се сви пак за миг.

7. Учителят благи ги мило поглежда
и свидно Му става за тези души,
които все гладни, които все жадни
Го следват за Знание. Го следват за Зрак.

8. Тогава скалите, тогава тревите,
цветята планински ухаещи в мир
и хората всички, при Ел Бур на гости
пак ценни, преценни дочуха Слова:

"Сега ние се намираме при една благоприятна обстановка, при чист въздух, на голяма височина, отдето слизат идеи, които само тук можем да възприемем. Влезе ли ученикът в клас, там ще възприеме нови мисли, чувства и постъпки. Извън класа ученикът възприема особен род материя, различна от тази, която той възприема в клас. Защо? Защото материята има различни свойства, различни вибрации - по-груби и по-фини. Колкото по-високо е издигнат човек, толкова по-фина материя може да възприеме..." (Учителят)

1. А брат един мило, Учителю, казва - така малко скромно, стеснително, но кажете ни още... Любов туй какво е... Нясен въпроса. Кажете ни пак.

2. Учителят благи го светло погледна, усмихна се леко с шега и Любов, и мъдро на брата, със няколко думи, въпросът неясен Той задоволи:

"Сладките думи още не определят Любовта. - Какво нещо е Любовта?

Когато двама млади се влюбят един в друг, те ослепяват. Нищо не съществува за тях. Те живеят един за друг, гаят се, милват се и казват: животът ни се осмисли вече. Това е криво разбиране на Любовта. Тъкмо сега живота им се обезсисля. Тяхната Любов е само опресняване, но не и онази Вечна, Безпределна Любов.

Когато човек възприема Любовта, истинската Любов, тогава всички хора му стават обични. Той всички обича, на всички се радва, за всички е готов да се жертвува.

Велико нещо е да обича човек!" (Мисли от Учителя)

ИДАТ

1. Идат. - Някой каже. - От София идат. И трепнат крилати, и тръпнат с любов по камъни, пясък, треви, камънаци, скалата изкачват, изправят се. - Плам!

2. И вятър, и слънце безспирно целуват тези мили срещачи, които трептят, повдигат ръцете, размахват и кърпи - посрещат със радост тук гости от вред.

3. А гостите пълят по склона нагоре, сърцата им бият от радост, крила, че скоро ще бъдат при Ел Бур прекрасен, при братя, сестринки - Учител велик.

4. А Рила се в чудна премяна облича - сърца окрилява, повдига, шири - отвед с топлина ги на майка обгръща, понася тез скъпи тук гости с крила.

5. Скалата голяма, притихнала, няма таз чудна картина в сърцето таи - прекрасната лента по склона извита, букета от хора там горе искрящ.

6. Скалата голяма тук скоро ще види великото чудо - Любов! Красота! Които без мяра ще тук се излеят межд гостите скъпи и мили срещи.

7. Ръцете минават - една във друга, очите се къпят - очи във очи, сърцата преливат богатството свое - сърце във сърце се прелива без мер.

8. Цветята се леко люлеят, ухат, тревите ги гаят със снежни листца, и слушат в забрава крилатата песен: "Братство, единство ние искаме..."

"ДАРОМ СТЕ ВЗЕЛИ"

1. аз бях по скалите там горе на Рила,
от време далечно така на мен мила,
2. и дишах простора и лих водите,
запели на воля от век на тревите,
3. прекрасната песен от Слънце крилато
оплело лъчите в вълните от злато -
4. ту силни, ту слаби, ту шепнещи нежно.
А птички крилати така неизбежно
5. навеждат главички, излеко си сръбват
водата лъчиста и леко заслушват. -
6. Политват, отнасят по стръжни чукари,
накачали горе по снежни върхари
7. от чудната песен на слънце и злато,
понесена волно над чудното плато.
8. Песента оглася гори и върхари,
запъхва с уханье от свила простори.

9. А малка кокетна и скромна чешмичка,
в скалата самотна си пее самичка:

"Братя и сестри, майки и бащи,
приятели и странници,
учители и ученици,
слуги и господари -
вий, служители на живота,
отворете сърцата си за Доброто.
И бъдете като този извор -
даром сте взели, даром давайте."

ПАЗИ

1. Самотна и горда стои там на върха
скалата гранитна, без листец да пърха,
2. без птичка да пее, без радост да сети,
без глас да се чуе от свои, познати.
3. Един ден пристига човекът с длетото,
огледа скалата, огледа местото
4. усмихна се леко и леко зачука
и ехото само отвърна: Да, тука.
5. Да, тука, да тука, длетото отвръща
и мисъл светяща скалата обгръща:
6. „Пази Свободата на душата си!
Пази Силата на духа си!
Пази Светлината на ума си!
Пази Доброто на сърцето си!"
7. И стана скалата богата и ценна,
и стана скалата тук необикновена.
8. Туриста привлича таз чудната мисъл
и често се пита: Тук кой ли е писал?
9. Поспира и сяда, наново прочита
и отговор ценен у себе отчита.

БЕЗКРАЙНО ДА ПИША

1. Безкрайно да пиша на лента атлазна,
с безкрайно умение и обич елмазна,
2. ще бъде то малко, едва доловимо -
представящо откъс - едва ли е зримо -
3. Великото мощно, безмълвно, далечно -
от поглед човешки едва посетено
4. Той светло и ясно върховно показва,
със Светлата мисъл сказание каза.

5. Той приказно, чудно, което душата
долови, обхвана - откри в аромата.

6. И литна пчелата с крилата прозрачни
цвета да докосне, листа изумрудни,

7. да галне и каже Великото ново
открито за века с Великото Слово.

8. Което Той смело в беседи изнесе -
в хилядите седем - разкоша донесе.

9. Потъна в разкоша душата избрана -
от време далечно и в обич отбрана -

10. умът и сърцето със нея се сляха,
Светлина и Знание към нас полетяха.

РИЛА НИ ПОСРЕЩНА

1. Рила ни посрещна
величествена,
импозантна -
величествена и импозантна.
Рила посреща своите гости!

2. Скалите им помахнаха с ръце.
Преди това
боровите гори
ги погалиха
със своя хлад.
Цветенцата
и тревичките
се заогъваха от радост.

3. - Защо се радват? -
запита едно цветенце
за първи път разцъфнало
на планината.

4. - Защото тези гости
не късат цветя.
- Не късат цветя?
Защо не късат цветя?
- Защото тези гости
обичат цветята.

5. - Защо обичат цветята?
Какво е обич?

- Тези гости сега ще поседнат,
ще си отпочинат.
И когато наново станат
ще се наведат,
ще изправят с ръце тревичките,
цветята,
които са измачкали
без да искат.

6. И радостни
ще поемат
път към езерата.

Шумът от водите
за тях е песен.
- Защо обичат всичко това?
- Защото в него виждат
свои сестрички
и братченца.

7. Защото цялата планина,
цялата планета,
цялата Слънчева система,
всички галактики
са родени,
са създадени
от Един Баща -
от един Велик Баща.

Така беше някога. Когато там горе имаше една малка сива палатка,
към която погледите се обръщаха по всяко време. Така беше някога, когато
сърцата се вълнуваха преди очите да се отворят, когато краката тръгваха
преди ръцете да са сложили шапката на главата и преди да са обули топлите
ръкавици. Така беше някога.

1. Когато отидох на върха там горе
при изгрев слънце, във ранни зори,
беседата чете брат Георги. А всички
от лагера рилски си бяха веч тук.

2. И слушаха думи прекрасни и топли,
изказани тука по тези скали,
от нашия светъл и мъдър Учител
по същото време, по същия час.

79. БУРЯТА ПРЕЗ ЛЯТОТО НА 1959 ГОДИНА

1. Защо мило слънце не ни веч огряваш?
Мъглите затуват любимия лик,
сгъстяват се, пълнят със мрак планината,
дъждец превалява - каква сивина!

2. И групи си тръгват една подир друга,
прекрасното време към своя е край,
студи, застудява и време и пръсти,
и ето внезапно - О, сняг! Заваля!

3. Западаха бързо парцалите едри,
палатките бързо покриха със сняг
и Рила прекрасна, красива имила
облече набързо нов, бял тоалет.

4. И стана и строга, свирепа и страшна
смути и изплаши тез гости с крила,
които до вчера тя галеше с обич,
обливаше в слънце и милваше с мир.

5. Палатките бели се първи смалиха,
се скриха, покриха те първи със сняг,
а хората вътре се топло завиха -
отправиха мисъл към Господа те.

6. Учителю, благи! Извикаха всички
с една мисъл, чувство, със сила една,
съдействай ни, молим, Ти с хубаво време
тук всички сме само във Твоите ръце.

7. А вятърът вее, снежинките падат
и трупат, покриват тревы и цветя,
закриват пътеки, изглаждат и ваят -
незнати те правят чукари, води.

"Ще пътуваме ли?, запитах, когато на следното утро отидох в кухнята.
"Невъзможно", ми отговори. А снегът продължаваше да вали, а вятърът
продължаваше да духа и да пълни очите със сняг.

Аз с мъка отидох до там. Облякох се добре, обух се и се приготвих за
път. За петдесет-шестдесет метра път, който в друго време беше
незабележим. И излязох от палатката. Първо нагазих сняг около тридесет
сантиметра. Веднага стана петдесет, осемдесети, и когато се отзовах само
на десетина метра от кухнята, една голяма пряспа беше непроходима.
"Моля", извиках на един брат, когото единствен видях из многото сняг. "А, ти
ли си, Теофана? А къде е сестра Мара?" "В палатката." "Да отидем да я
доведем!" "Няма защо. Тя там е добре."

И ми подаде братът ръка - беше брат Николай Дойнов - да премина
пряспата. Невъзможно. Пряспата беше голяма. Потъна единия ми крак, потъ-
на другият. И аз останах неподвижна, въпреки усилията на брат Николай да
ме преведе. Тогава? - Тогава с голямо усилие аз измъкнах единия крак и стъ-
пих с коляното, с голямо усилие измъкнах и другия и с него направих също-
то. И по колена преминах пряспата и когато се изправих, аз се засмях.
Толкова чудно беше всичко това! - Изведнъж сняг, буря, изведнъж -
непроходимо!

Сестрите и братята, които бяха дошли преди мене в кухнята, а то бе
останало само малък заслон, се молеха. Та ние отстояхме от селище на око-
ло пет-шест часа път. Не можеше нито ние да слезем там, нито някой от там
можеше да помогне. И се молеха. Само Учителят ни благ можеше да ни по-
мogne в тази беда, само на Него разчитахме. "А какво мислите да правим
сега?", запитах пак. "Ще чакаме благоприятно време. А до тогава, ако стане
нужда ще се сгъстяваме", отговори сестра Дора с твърд глас. "Заповядай да
се постоплиш!" "Дайте ми, моля, само един хляб и да си отивам", се обърнах
аз към брат Николай, като отказах да се греем на запаления огън, защото ми
беше още топло, и защото бързах да се огъна в моя топъл юрган.

Взех хляба и тръгнах по обратния път. Прясната минах по същия начин, но по-нататък пътят се затрудни. Вятърът силно блъскаше снежинки в очите, почвата под снега мокра и закрыта изненадваше и аз падах и ставах не веднъж. И все се учудвах, не вярвах на очите си, и все ми беше смешно. Задъхвах се, падах и се усмихвах на безсилието си, на човешкото безсилие изобщо пред такава беда и виках "Азът" в човека да дойде да премери силите си с природата сега.

Топлите картошки, които ни донесоха в палатката за обед бяха богатство. Топлата вода, която получихме за чай, беше голямо богатство в този ден. А посещението, което брат Борис Николов ни направи през многото сняг, беше благодат. Като че ли Учителят ни благ отвори вратата на палатката и попита сърдечно: "А как сте вие?"

Изненадващ беше следният ден. - Снегът беше спрял да вали и вятърът беше спрял да духа. И се раздвижиха облаци и мъгли и когато ние тръгнахме на път, слънцето топличко ни огре!

Една лента от живи хора се отправи по бялата пътека, която брат Иван проправяше. След него сестра Катя стъпва от стъпка в стъпка, и един след друг вървяха всичките, или почти всичките. Останаха горе около двадесет души, между които всички по-слаби и със слаб екип сестри. И само една малка част, които са били в услуга. В услуга на себе си, в услуга на слабите, в услуга на тези, които са имали слаб екип и в услуга на всички. ТЕ са героите, които проявиха качествата на новия човек.

Лентата от живи хора се движеше бавно, пристъпваха краката несигурно. Водачът трябваше да внимава в посоката, защото познати скали, пътеки и клек не се виждаха. Ние вървяхме над тях. "Не мога да вървя повече!", каза моята сестра внезапно. Моята сестра беше доста слабишка, нежно същество и аз не можех да правя насилие върху нейните възможности, макар че в този момент и аз не се чувствах добре.

Седнахме върху снега и оставихме да се отброяват живите мъниста от тази скъпа, неоценима броеница току пред нас. Сестра Петрана ни послужи с топла вода, пихме, отпочинахме си и пак се наредихме в редицата. "Не мога повече!", повтори моята сестра пак. Пак поспряхме и брат Тилко ни подкрепи с топла вода от термус.

При "Вада" ни подкрепи с топла вода брат Драго и достигнахме благополучно "Краварника", където всички се освежихме с топла вода, където отпочинахме и закусихме.

Бялата пътека, по която тръгнахме сутринта, беше несигурна. Стъпвахме от стъпка в стъпка. След всяка почивка тя се изглаждаше, а когато навлязохме в боровата гора, тя беше станала съвсем гладка.

Когато седнахме да отпочинем първият път, бяхме отминали първото езеро. Когато се обърнах и погледнах назад, живата лента още излизаше от лагера. Беше така красива картината. Моето перо не може да я опише, но казвам, че нито филм може да я предаде.

Бяла, снежна планина. И сняг, много сняг. Тук-таме зъбер се освободил от многото сняг и ни приветствава снизходително, тук-таме клонче от клек поглежда. А слънцето ни облива с топлина, а песен от много води ни съпътствава.

Живата лента напредваше стъпка по стъпка, снегът отстъпваше на свежата трева, а от "Краварника" нямаше следа от сняг. Пътят беше гладък и чист и само изпочупените клонки и разбъркани треви показваха, че буря е минала от тук. "А горе са ни галели само!", усмихнато установи милата сестра Радка, която с двете си деца вървеше наблизко до нас. - "И ние се

изплашихме. А то било милувка само!"

И наистина, когато гледаше човек изпочупените клони и измачкани треви, спомнящи си за минали летувания, когато е имало бури по върховете и нашите палатки не устояваха. Сега не беше така. Палатките бяха здрави, устояваха на милувките на вятъра. Какво ли би станало ако бяха разпокъсани и тази беда ни беше сполетяла. Но ние сме много благодарни, че вече приближаваме Горският дом - бялата сграда сред боровата гора.

Пред нея сме. На малката поляна, на която не веднъж сме почивали няколко огньове пламнаха изведнъж. И мокри обувки и чорапи ги наобиколиха и благодариха, и благодарни сърца.

Поизсушихме се тук, преоблякохме се и си дадохме един богат концерт, където и сестра Мария изпя няколко песни от Учителя, които още не бяхме чували. А реката шумеше, пробягваха кристалните ѝ води по каменистото корито, а гората ни отнасяше във вековната си песен.

Тук ношувахме. В Горския дом и пред него. Бяха запалени три големи огъня, които се поддържаха през цялата нощ и около него отпочиваха всички, които не можаха да се съберат в отпуснатите на нас "героите" както ни нарекоха там, обитаващи три стаи. "А, моля, моля, къде отиваш? Ти вътре остани!", ми извика брат Стефан топло и авторитетно, когато ме видя да излизам от стаята и да се отправям към огъня. Трогна ме това внимание от страна на брат Стефан, който не е същият, който ме посрещна при отиването ми горе. Който не е и онзи брат Стефан, с когото пътувахме заедно, и който още същата вечер, когато отидох при огъня ми каза: "Не съм си взел шапка и ми е много студено на главата". А в този същият момент едно малко момченце се провре между стената от живи хора и на светлината на играещите пламъци, извика: "Една шапка намерих". Аз се очудих когато познах моята шапка, която по невнимание съм изпуснала и казах на брата: "Заповядайте, брат! Аз пък съм взела две". И брат Стефан я сложи на главата и благодари, но след два дена ме срещна и каза: "Знаеш ли, сестра Теофана, че аз изгубих шапката?", и продължи да се извинява братът, а неговата другарка, сестра Иванка, добави: "Тука нищо не се губи. И аз съм сигурна, че шапката ще се намери, но понеже ние утре сутринта тръгваме, прегледайте молим при "Намерени вещи".

Разбира се, че шапката и втори път се намери, защото, всичко изгубено, което се намереше из лагера и из планината се оставяше там, но този брат Стефан не беше същият, чието внимание ме затротна в онази нощ с тънки струйки моята душа. Не. Това е правист, който в настоящия момент се занимава с друга специалност, докато първият е работник, а вторият - лекар.

Този брат Стефан Дойнов е брат на брат Борис Николов, който ни направи посещение в най-вълнуващият ден на планината, на брат Николай Дойнов, който беше добър разпоредител по всяко време и който всеки обед, след литературно-музикалната програма, извикваше високо: "Моля, внимание. Ще прочета имената на дежурните за утрешния ден". Той е същият, който преди няколко дена се беше изкачил на най-високия и почти непристъпен връх на Рупите - Злият зъб.

"Когато го видяхме горе, изтръпнахме", разказваше брат Неделчо Попов, който е бил също в групата, която е правила посещение на тази прекрасна и опасна част на планината - прицелна точка на туристите. Тъкмо се бяхме разположили там, след дългия път и се радвахме и възхищавахме на хубавата неописуема гледка, която се откриваше пред смайващият се поглед, гледаме - Стефан горе. Как се е качил? Откъде? Там е така опасно

мястото, не бихме го пуснали ако знаехме намерението му".

А той, повдигнал малко глава нагоре, усмихва се леко, а очите му още отразяват красотата на картината, която е гледал от там.

Този брат Стефан прояви внимание към мене, което ме трогна и аз се прибрах в стаята, и прекарах там до сутринта, без да се простудя, което за мене беше много възможно, защото аз бях боледувала доста през зимата, дори през лятото и бях тръгнала за Рила току-що станала от легло.

Слънцето посрещнахме пред оградата на този дом. То се плъзна по хоризонта като рубин, пламна, разгоря се и като огнено кълбо полетя над планината, да съгрее, да стопли тези, които останаха горе и за които мислехме и се безпокояхме през цялата нощ.

След малка закуска продължихме нашия път, като оставихме величествената, прекрасна и снежна Рила с пожелание идното лято да бъдем пак там, да проявим по-хубави и смели качества, необходими за проявлението на новия човек, и пристигнахме на нашия любим Изгрев посрещнати още по-тържествено и топло от всеки друг път.

80. ОТНОВО НА ИЗГРЕВА

Аз бях седнала пред стаята на Учителя на една от скамейките и гледах. И имаше какво да се гледа. Гледах същите тези хора, които изоставиха палатки, изоставиха топли завивки и храна, и тръгнаха. И сега ги откриваха в купчината денкове, пакети и кошници, стоварени от последната кола.

Всичко е донесено! Всичко. До кърпичка, остана под снега, до изгубен молив. А една сестра се учудваше, че нейният чорап, който тя забравила в банята, бил тук. "Кажми ми", помолих сестра Бочена, която седна в този момент до мене - какво правихте на следният ден в снеговете там". "Великолепно време имавме! Слънце! Слънце! Белина! И много вода. Бързо се стопи снега, изпълниха се езерата с много вода и запя Рила великолепната песен от много води. Прекрасна беше Рила, но ние не бяхме безгрижни. Белите палатки очакваха нашите ръце. Белите палатки, напуснати бързо, напразно очакваха своите обитатели. Те стояха тихи, учудено гледаха и недоумяваха какво става тук. А имаше и приготвен багаж, когото конете не можеха да отнесат с по-ранните групи. Той стоеше затрупан под снега. И моята първа мисъл се отправи към него, и моята първа работа беше да го освободя от този сняг. И започнах. С тези ръце аз исках да повдигна всеки денк, всяка кошница и пакет, и да го поставя, изчистен от сняг, на откритата площадка пред кухнята. И го направих. С по-малките. Ами големите? Скоро брат Пеню ми се притече на помощ и още по-скоро всичкият багаж беше преместен, изчистен и спасен от измокряне.

"И после?", попитах пак аз, като тайничко погалих тези ръце, които са услужили така безкористно на всички нас. "После - палатките. Много работа беше. Първо ги освобождавахме от снега и след като ги поизсушаваше слънцето, ги прибирахме. А имаше палатки, които бяха оставени така, както са били обитавани. С неприбрани завивки, покривки, домакински прибори. И всичко трябваше да се прибере грижливо, да се опакова и да се отнесе в центъра. А снежен рилски ден! Той е кратък. Само през няколко часа времето е топло, след което изстинат ръцете, отказват се пръстите да служат и толкова." "И всичко ли прибрахте?" - попитах пак. "Всичко. Всеки вършеше работата, която можеше. Никой от никого не изискваше. Всеки бързаше, колкото е възможно повече работа да свърши. Дори един брат, брат Коста свари домати на плоче, за да можем и тях да донесем: Гледам го един ден,

сложил казана на огъня, мие домати, приготвяла се да вари нещо. "Какво ще правите, брат", го питам. "Без работа не се стои, сестра", ми отговори усмихнат. - Доматите ще направя на пюре. По-лесно ще ги отнесем. Защо да се изоставя толкова нещо. И вода има тук, и дърва".

И докато едни се занимаваха с палатките, докато другите услужваха на слабите, трети се грижеха за храна и за всичко, което имаше нужда от грижи. "И нямаше дежурство, нямаше външно разпределение на труда?", се пошегувах аз. "И дума не можеше да става за такъв обикновен човешки порядък там", ми отговори сестра Бочена, която гледах с възхищение. - Там имаше една вътрешна организация, за която ни е говорил Учителят и която ще бъде бъдещият идеал на човечеството".

А когато при друг случай се възхитих от геройството на сестра Еленка, тя много скромничко каза: "Това се дължи главно на моя подходящ екип". А аз познавам сестрата Еленка. Познавам нейното отзивчиво сърце и работливи ръце. Тя не се е успокоила докато не е видяла натоварени и последния багаж нищо, че не предава голяма цена на направеното.

А брат Мирчо ми писа: "Излязох след всички и аз. Прегазих снега и застанах на голямата скала. Една жива лента се движеше край първото езеро, началото на която се губеше в далечината, докато края, току пред мен слизаше по снежния склон. Картината беше великолепна. Картината беше една от най-хубавите, които човек е виждал. - Рила и сняг. Наметнал този великан белия чул, притаил се и скрил топлиите милувки от преди ден, вдъхва страх. Но слънцето грее и насърчава и топли, и пълят децата /такива ги почувствувах в този ден/. Някой поспира. Обръща се назад. Исква да види, да провери още веднъж наистина ли Рила е скрила топлиите милувки от преди ден".

Аз не исках да отида на Рила. Аз не исках да видя Рила без Учителя. Но тазгодишното лагеруване на Рила от началото до самия край, в многото красиви братски и сестрински прояви го видях.

Аз го видях в сестрата Бочена и Еленка, Ружа и Ганка, в Теодора. В братята Васил и Ангел, аз го видях в брат Гради, който доброволно беше поел грижата за превозването на летовниците, брат Ради, който доброволно беше поел грижата за снабдяването им с продукти, които и редовно съпровождаше конете. Аз видях новия човек в бригадата от братя, която отиде в помощ между които бяха брат Боянчо, Киро, Славчо, видях го в милите сестри и братя, които из пътя ни услужваха с топличката вода. Аз го видях в желанието на всеки да прояви нови качества - човечни и добри, да бъде пред другите такъв, какъвто иска да бъде пред себе си, да се отнася към другите така, както иска да се отнасят с него. Аз го видях във всеки брат, който искаше да роди "брата" в себе си и във всяка сестра го видях, която иска да роди "сестрата" в себе си. Във всеки, който искаше да се изработи като жива, разумна и дейна клетка в организма на новия човек, който се ражда сега на света. Аз отидох и видях прояви на новия човек.

А бурята докара новата епоха, с която изчезна Изгрева. Трябваше и нея да преживеем, защото в нас Словото бе изградило вече новия човек.

81. А ДНЕС КАКВО ОСТАНА ОТ ОНАЗИ ЕПОХА НА УЧИТЕЛЯ

1. Елате ни вижте по чудните двори
от утро прекрасно с отворени взори,
2. със светлата мисъл, получена щедро
от слънчево утро, даряващо ведро.
3. Учителят благи е пръв по билата,
нагледно отгръща методът - делата
4. и знание дава внезапно, спонтанно,
и ясно го прави в този миг и нагледно.
5. Билата понасят децата с крилата,
посяват ги с обич, с Любов в синевата
6. и песен запяват с отворени взори:
Елате ги вижте по слънчеви двори.
7. Беседите седем хиляди са песен,
подарък преценен със обич донесен,
8. от Миров Учител прекрасен и мъдър,
и истинен, хубав, над всичко и щедър.
9. Преля у главите Той чудното знание,
изправи ги смело пред чудно познание,
10. отвори прозорец - шести, седми, осми -
хоризонтът светна, пое нови друми.
11. О, знание ново! Прекрасно и свежо.
Донесено с обич, донесено вощо,
12. прорастък да видим и плод да узрее,
окови да паднат и слънце да грее.
13. Обръщам тетрадки, обръщам листата,
из тях да открия цветята, слънцата,
14. които посея Учителят благи
и нас, Ти, изправи, Учителю драги.
15. Любов, туй какво е нагледно показа
и обич какво е, без думи разказа.
16. По Рила ни води, по Витоша синя,
кокетна и нежна, от слънцето пила.
17. Над всичко, обаче, по всяко време,
далеч от умора, без всяко време.
18. С Любов Ти ни храни, със обич отхрани -
невидено-чудо - със Себе нахрани.
19. Таз група не малка, която те следва,
с ума и сърцето, и детски последва,
20. не може без Тебе, не може без Тебе
и носи Те с обич дълбоко в себе
21. родени от Тебе, отраснали в Тебе,
ний сестри и братя се чувстваме в себе
22. и срещите търсим, светящи и топли
за времето цветно, за думите светли.
23. "Където са двама или трима и Аз съм" -
е казано нявга. А с туй чудно: "Аз съм" -
24. таз група не малка безгрижно живее
и братство, сестринство в сърцето Люлее.
25. Аз цял ден да пиша, да пиша, да пиша,
небето с звездите аз с плам да изпиша,
26. не мога и стотна от туй да ви кажа -
таз приказка чудна и да ви разкажа.
27. Небето бе слязло, да, тук на земята,
разстлало се беше, да, тук на поляна,
28. съкровища бяха разлюляни ниви,
извор неизчерпан - планините живи.
29. Той ходеше смело с таз група не малка -
диригент върховен без никаква палка.
30. Умът и сърцето запали в човека,
да греят, огряват земята за века.
31. Таз палка незначйна, таз палка върховна,
но точна и смела, затуй и чаровна,
32. оркестърът миров запали безгрешно
и музика звездна прозвуча космично.

33. Таз палка космична, пътеводна, нежна
докосна земята - не е вече снежна -

34. но цветна и топла, и приказна, мила
прекрасна и чиста, от слънцето пила.

35. Човекът се чуди, оглежда се, мисли,
от где идват тези, тез чудните гусли.

36. о вижда прорастък, растеж и в ръцете
зрял плод да го гали и радва очите.

37. Диригентът чуден! Диригентът нежен!
Направи живота тъй лек и неснежен,

38. направи го топъл и красив, безбрежен,
пленителен, хубав, направи го роден.

39. Човекът отскочи със метри нагоре,
запита се що е, какво е туй горе

40. и видя живота съвсем нов и красен,
пленителен, чуден и лек като песен.

41. Минута! И знание! Минута! Познание!
Сменено "Аз и мое" с учудващото "ние".

42. Диригент и палка! Диригент без палка!
Учителю Миров! Ти роди човека!

**Бъди благословен! Бъди благословен сега,
всякога и през всичките векове!**

82. ОБИКНАХ ЖИВОТА

1. Обикнах живота, когато те срещнах,
Учителю светъл, Учителю благ,
защото Ти каза, нагледно показва,
че той има смисъл и приказна цел.

2. Обикнах живота. Прозорец отвори
широко, и вдъхнах аз въздуха чист,
храна за душата и зрак за очите...
Действителност! Не ли? Или някой сын?

3. Действителност беше. Сын? - О, о - не беше.
Един епохален и чуден концерт,
Ти, който безшумно на хората даде,
сърцата изпълни, умът претвори.

4. Сърцата изпълни със обич пресвята
със обич пречиста и нова, добра,
която е гордост и чест за човека,
която е смисъл и радостна цел.

5. Умът на човека просветна и виде,
обикна човекът живота свой скъп,
посоката виде и тръгна със устрем
по Пътя нов, светъл, чист и красив.

6. Обикнах живота. Обикна живота
човекът и тръгна през себе напред -
през своя ум тръгна, сърцето отвори,
които до вчера му бяха враг лих.

7. Сърцето човешко към себе зовеше
неща непотребни, които гнето гнетат,
които живота в горчило превръщат,
които и него превръщат във лед.

8. Умът, във невзрачни пустини залутан,
открива закони пречудни, но, но сам
на себе не може със тях да помогне -
наоколо всичко, да всичко в мъгла.

9. А светлият, хубав концерт озвучава
живота и пълни със много любов
сърцата човешки, умът просиява
и литва човекът крилато напред.

10. Сега? - Мир той иска. Условия иска.
Различни и други от тези до днес.
От себе той иска човек да направи,
утеха и гордост за двайсети век.

11. Брат брата да срещне с целувка пресвята,
ръка на сестрата с любов да даде.
Задружно да тръгнат и братство всевластно
да срещнат със радост, със чисти сърца.

12. Обикнах живота. Заради концерта
велик, епохален, донесен от Теб,
изнесен тъй светло пред хората земни,
тъй нежно предаден на хората тук.

83. ЦЕЛУНАХ РЪКАТА

Стоят аз пред тебе. Учудено гледах прекрасния образ лъчезарен, светъл
и слушах гласът Ти дълбоко топъл, сладък, звучащ, пеещ, нежен и весел, надежден.

Ти искаше знание, богато и чудно, лъчезарно, светло на мен да откриеш.
Ти искаше обич там топла и мила, трептяща и нежна в душа ми да влееш.

Стоях аз и гледах. Съзерцавах тайно прекрасния образ насъщ и всевластен.
Душата ми тайно се пълнеше с бисер, хармония вечна, със песен и вяра.
Сърцето ни с обич се пълнеше тихо с импулси, копнежи и устрем всевечен,
умът със знание богато и чудно, и ново, лъчисто, светящо, брилянтно.

Потръгна, поспре и погледна ме светло. Теб аз се усмихнах тъй наивно детски,
потънах у Тебе, о, Вечност прекрасна, велика и пълна със знание, Мъдрост,
закопи пречудни, и верни и точни, отмерени, вечни и силни и властни,
и в обич, и в милост, и благост, прекрасни и топли, и мили, и нежни.

Утеха какво е разбрах и видях аз Великия Космос и себе си в него,
пътуваща в светъл път, точен от Тебе от века и за века, посочен със обич,
и учеща смело и светло, и точно, и тайно за мене, Учителю благи,
и Знание, Мъдрост, събираща зрочно със грешки, без грешки, за бъдеще вечно.

И обич разбрах какво е тогава. Как струйна тя тихо и тайно в сърцето.
И Цялото видях във Тебе, и Тебе във Цялото - Вие едно сте единство.
И себе си видях в това там единство и с детска аз радост целунах ръката,
ръката светяща, тъй топла и мила. Ръката, която дарява живота!

84. ГЛАСЪТ НА БОГО-ЧОВЕКА

Гласът на Бого-човека, тоз приказен чуден
Бе багра неземна на новия ден,
Бе багра възшебна, която топеше,
Стопяваше всичко и раждаше в миг.
Светът нов, прекрасен при нас кой не е бил
Със тази палитра как се бе завил.
Природата бързо, със нова премия
Туй чудо не бивало, какво става с мен?
Небето се вдигна високо над север
И старото рухна внезапно във миг
Човекът нов сети, че всичко е друго
Животът внезапно пред него бе друг.
И хорът небесен, той чукна сърцето
И баграта всеки със своя Сион
Духът разпери крилата неземни
Душата изправи спасителен сан.
Човекът окрилен, картината нова
Той пееше вече в небесния сан
Хор, туй чудо пък как стана
И как тъй остана, от къде и ние от този пристан?
Учителю благи, гласът Ти, таз багра
Стопяваше всичко и раждаше в миг.
Бе топъл и нежен, дълбок и отвеждащ
Осебе внезапно човека за век.

85. ЗА НЕГО БЕ КАЗАНО

1. За Него бе казано:

"Ще дойде в Двадесети век,
безкрайно тих и скромн,
от твърде малко хора тук познат.
Земята ще преобрази,
нов тласък на човечеството ще даде".

2. Той дойде.

Аз бях от малцината, които Го видяха.
Аз бях от малцината, които чува Неговия глас.
Аз бях от малцината, които откриха
Божествения Му произход.
И казвам:
Око не е видяло такава скромност,
и ухо не е чуло такава Мъдрост.

3. Той слиза лекичко по стълбата
и лекичко се качва,
а ритъмът на стълбата е тъй отмерен.
А тонът, така чист и музикален.
Музика, която спира минавачите,
и Той се чуди.

4. Или, разхожда се из стаята си горе,
аз съм в салона.
И спирам мисъл, спирам чувство,
спирам си дъхът
и слушам -
хармонията на вековете,
вплетена във Неговите стъпки.

5. Понякога поляната обхожда -
походката пластична, лека,
всекиго привлича. Тя пак е музика
- безгласна, мълчалива,
но тъй с нектар нахранва ти душата.

6. И дума чувам някога.

Слухът ти е похвален,
слухът ти е погвален
с най-нежната милувка на Словото Велико.

7. За Словото. Аз не говоря.

Словото само говори -
океан от Мъдрост, Знание, от Красота.
Океан от Обич, от Чистота.

8. Говоря аз за Неговата скромност,
която по-велик Го прави, по-красив,
с величие без мяра Го обгръща
и тъй Го прави мил пред нашите очи.

9. Понякога с цигулката посвири,
тъй тихичко и леко.
Понякога в салона пред пианото поседне
и белите клавиши Той лекичко погали.

10. Понякога,
а това понякога е всеки ден,
а това понякога е всеки час.
От ранно утро Той е тук по двора,
от ранно утро Той говори с хората.
От ранно утро слиза стълбата и качва,
от ранно утро грижи хорски разтоварва.
До късно вечер.

11. И никога не се повтаря. Винаги различен
и винаги Един и Същ - Учителят!
Аз бях от малцината, които Го видяха
и как нов тласък на Човечеството даде.
И казвам:
Око не е видяло такава скромност.
Ухо не е чуло такава Мъдрост.

12. Вървете!
Да вървим в Неговият път -
Пътя на Любовта е той,
пътя на Знанието,
пътя на човечеството!

86. ЗЕМЯТА ОПАСВАТ

1. Земята опасват
идеи светящи,
пристанище търсят,
където да спрат,
където да пуснат

4. "Човечност и братство
нам дайте!" - се чува.
"Нам дайте единство!" -
се чува оттеред.
Вълна се надига

те корени, клони,
където да лиснат
и плод да дадат.

2. Земята е цяла
в сияние светло,
изгряващо, силно,
лъчисто и вред
чукарите бели
планински светлеят -
запалени факли -
и пълят нощта.

3. Тъмната отстъпва,
невежество търси,
къде да укрие
неверни следи,
светликът нахлува,
навлиза, превзема -
идеите нови
златисто блестят.

велика и смела:
"Мир искаме! Мир! Мир!
Ний искаме Мир!"

5. "Свободни да бъдем!"
се чува отсъде.
"Сърцето ни пълно
да бъде с Любов!
Любов към човека,
към братя, сестрата!
Любов и към всяка
твар жива, добра!"

6. Земята опасват
идеи светящи.
Човече, поспри!
Глава повдигни!
Пристанище търсят,
където да слезат.
Пристанище ново,
стани им с Любов!

7. Епоха светяща
земята посреща,
Епоха на Братство
във двайстия век.
Стани й служител!
Стани покровител!
И първите стъпки
ти смело вземи!

87. ЖИВОТЪТ ПУЛСИРА

1. Елате, о, хора, о, братя, елате!
в редиците нови и светли, добри,
в редиците мощни и силни, и крепки -
животът пулсира със пулсът един.

2. Редиците нови и светли, и силни
навсякъде сеят любов и живот,
прекрасен и хубав, и тъй лъчезарен,
навсякъде светят, навсякъде са.

3. Земята те нова желаят да стане,
земята да влезе в красивия ден,
красивият, светъл тя път да поеме,
от века за нея там определен.

4. И пулсът единен, един и едничък
земята ни цяла да обхване с мир,
сърцето човешко да направи топло,
другарско и братство, приятелско той.

5. Редиците нови съгъстете, о, хора,
и пламък единен да пламне у нас,
в сърцето човешко, че то е огнище,
което ще стопли нас, всичките нас.

6. Сърцето единно и пулсът единен,
какво и защо ний трябва да делим,
семеството наше да бъде единно
и то да обхваща нас, всичките нас.

7. Земята ни цяла да бъде единна,
единни по нея да живеем в мир.
Елате, о, хора, о, братя и всички -
животът пулсира със пулсът един.

88. ХИЛЯДА И ТРИСТА

1. Елате ни вижте в България мила,
красива и стройна, от слънцето пила
нектарът небесен - да няма веч есен -
но песен хваление. Да, музика, песен!

2. Хиляда и триста! Да, века тринайсет!
Живяла живота със пролет, без пролет,
урока вековен в училиа, учи,
но днес е свободна. Благата получи -

3. свобода и слънце, и знание, мъдрост -
вселената цяла запя с благодарност.
Таз песен е нова! Краси кръгзора!
Изпълна простора! Учудва обзора!

4. Българийо мила! От слънцето пила.
От века, ти, носиш жарава и сила.
Отваряш сърцето на госта незнаен
и с дланите топли го правиш ти знаен.

5. Но силата своя пази, ти, за тебе
със нея повдигай, Българийо, себе.
Тя лост да ти бъде в ръцете любовен,
несрети да срещаш със пламък върховен.

6. Другарството с тебе да цъфне, завърже,
и раната братска със обич превърже,
приятелство крeгко задържай в ръката
и радост, и обич да срещаш зората.

Мили сестрички и братя,
поздравявам ви с новата учебна година!

Този празник съпада с празника за 1300 годишното съществуване на нашата мила родина България, и аз ѝ пожелавам още много столетия да съществува като майка на новия духовен човек. Да приеме великото учение на Великия Учител, да го приложи за радост на небето и земята.

На вас пожелавам да бъдете живи и здрави, и вдъхновени от новата светлина, която пося Учителят ни велик, благ и космичен у нас, и злакът е вече на лице. Да бъдем винаги изпълнени с неговата Любов в сърцето.

1981 г., София, България

сестра Теофана

89. ДУХЪТ НА СЪЗИДАНИЕТО

Бележки на редактора: В том IV на "Изгревът", стр. 589, бе написан очерк за Теофана Савова. Той остава в сила и до днес. Материалите, които публикуваме получих не от нейните близки и познати, които прибраха и укриха всичко. А след това ги затриха. Иначе щяха да ги публикуват. Но те не бяха изпратени за това, а бяха изпратени да пречат и затрият всичко. В началото сполучиха, но после се намеси друг, който даде ход в друга посока за съхранение.

Аз непрекъснато споменавах на Теофана при моите посещения да ми предаде материала, понеже може скоро да си замине. На следващия ден тя бе паднала и много жестоко си беше ударила главата. Та тя беше повече от 90 години. Упрекна ме, че с моите настоявания съм бил причина за нейното падане. Аз отхвърлих този упрек. "Вик какво, Теофана, ти нали имаш връзка с Учителя. Ти непрекъснато ми говориш за нея. Чрез нея попитай Учителя за мен и дали нещо трябва да ми предадеш. И каквото ти отговори - това ще бъде." Отново след няколко дни съм при нея. Посреща ме обикновено с песента "Бог е Любов". Още от самото начало каза: "Запитах Учителя дали влиза в моя план предаване на нещата на Вергилий? Отговори ми: "Влиза, но по-късно". И така ще се чака за по-късно". Аз си тръгнах и заминах по моя път. Аз се оттеглих поради тази причина. Дойдоха другите, които затриха всичко. Но дойде това време, за което говореше Учителя на Теофана. И това време отвори една врата, аз влезнах и взех онова, което трябваше. Но тя не бе отворена на Теофана и от нейните близки, а от Учителя. Аз бях изпратен, за да съхраня и отпечатам. А другите бяха изпратени да разрушат и затрият всичко. Това беше борба на идеи, борба на вяност към Школата на Учителя и борба, в която да запазиш мястото на всяка една душа присъстваща в Школата на Учителя Дънов - Бейнса Дуно. Това не е малко. Дори е много и е непосилно за простосмъртен човек като мен. Аз направих това. Другите да публикуват останалите неща на Теофана Савова. Хайде да видим какво можете, какво умеете и как го вършите. Досега виждаме само разрушението, което върви след вас. Но Духът на Съзиданието върви с Духът на Истината, който е в Словото на Учителя - Бейнса Дуно. Амин!

ДИМИТЪР ГРИВА

(30.XI.1914-24.II.1994 г.)

1. КОРЕНЪТ НА РОДА

Вергилий Кръстев: Какво ще ни разкажете за вашите родители, за вашия род, потеклото, от къде идват и какви са вашите данни за вашите деди и прадеди. **Димитър Грива:** Виж какво, по онова време, то е било турско време, когато архивата не е била редовно водена, нищо не може да се намери, но съвсем случайно по една инициатива на проф. Ташев по очни болести, се заинтересувахме и проверихме и действително се оказа, че родът на баща ми идва от южна Македония, някъде към гръцката граница, къде точно не се знае. Но при въстанието на Али-паша в Странджа при ония размирни времена, една майка взема двете си деца в два коша от двете страни на едно муле и през планините, през Пирина, през Родопите слиза в Пловдив и се установява в Пловдив и в Пазарджик. А по майчина линия, те са местни там - тракийци и тя е много симпатична девойка. Колкото се отнася до майка ми и баща ми, едни много хармонични хора, аз никои път не помня да съм чул някакъв конфликт между тях. И тръгват нещата. Тук поне знаем най-назад като се обърнем за родът ни. Едно от тия деца трябва да кажа, което е в коша е баща или дядо на моят дядо. Това не можахме да го възстановим. **В:** А какви са връзките ви с проф. Ташев? **Д:** Не, той като учен лекар прегледа мене и намери една особеност, която едно племе имало там някъде си от римско племе, гранично още от римско време, едно племе такива бели коси, бяла кожа, т.е. албинизъм. И той се залага, че корена ни е от там: "В това аз съм сигурен". Това съвсем професионално, той като учен лекар тръгва и от това нещо баща ми се заинтересувал и се оказало, че прав бил професора. Пък иначе ние не бяхме се заинтересували даже. По онова време не се е търсело много кой от къде е, особено когато някой е дошъл от някъде си. Знаеш ли той от какъв път е минал в тия тревожни времена и от къде е дошъл. И това е. Разбира се аз помня, аз съм раждан в Нова Загора и съм последното дете. **В:** Кой ден и коя дата? **Д:** По ново 30.XI.1914 г. **В:** Часа знаете ли? **Д:** Сутринта в 2 часа. Два и 20, точно астрологически, това е рождената дата, разбира се родния град не го помня, защото баща ми е офицер, те военните се движили и това, което помня, това е Сливен. Но ако искаш да знаеш за баща ми ще ти кажа, той е завършил Пловдивската гимназия, класическа гимназия и с приятели решават да заминат за Америка. По онова време било модно и отиват в Солун, вземат си билет даже и на кея го среща един приятел на вуйчо му, който му казва: "Слушай, ти трябва да се върнеш, да си свършиш военната служба, защото вуйчо ти е гарант за тебе, той те издържаше в гимназията и тогава можеш да заминаваш". Поразходил се той по кея, колебавал се, но останал, а корабът заминал с неговите хора. Връща се тука и отива във военното училище, да си изкара службата. Тогава нямало такива ходатайства и постъпва там. Това бил интересен випуск. Генерал Ботев, братът на Христо Ботев бил началник на военното училище. Гоце Делчев бил в същия випуск. Това е интересна група. Даже там са замислили самото въстание, което става - Илинденското, което не успява, защото било ускорено от английски такива изявления и се потушава най-жестоко и започват войните и баща ми остава офицер. Но той имаше интерес към науката, особено към историята и географията. Той знаеше толкова добре история, колкото един историк не

струваше на времето и понеже знаеше латински и старогръцки, му беше много по-лесно. В: Той кога си заминава? Д: 1946 г. Той беше ладнал и си счупи крака и може би това, че се подпираше на патерици, сърцето му не удържа, но си замина така като мъдрец. Извиква сестра ми вечерта, рецитира й на старогръцки Илиадата, идва до онзи пасаж - всяко нещо има край, идва и моят край и спира и си ляга и след два, три часа си заминава. В: Вие сте сега четири деца, вие сте най-малкото. Д: Да. В: Най-голямото? Д: Катя. След това идва Еленка, която почива на 16 г. възраст. След това идва Стефанка и последният съм аз. В: Катя в коя година е родена? Д: В 1902 г. В: Вашето детство и юношество е минало в Сливен. Д: В Сливен до 6-годишна възраст. В: А след това? Д: В Пловдив и баща ми се прехвърля. Той бил като свършват войните в някакъв конфликт с военния министър и с Царя и напуска и затова той не е бил произведен генерал, единствен от неговия випуск. Той си останал полковник и започва една кариера наново. Той не беше пушач, но беше тютюнев експерт. Той обикаляше Ориента и купуваше тютюни на чужди фирми разни, това изхранваше семейството ни, и така оставаме в Пловдив където направи къща баща ми. Там завърших аз образованието си и гимназия без диплома. Последната година аз напуснах при това имах едно нараняване в главата, занимавах се с обществен живот, много бурни години бяха. В: По онова време са на мода разни социални учения. Д: Да, всичко кипеше и вреше и всякой имаше свобода да си декларира убежденията си и можеше да забиеш нож някому, оставяха ни сами да се разправяме. Такова нещо беше. В: А твоето нараняване какво беше? Д: С куршум. Аз за тази история не бих желал да приказвам, защото това е тъжна работа, но... В: А тази ли е история, за която ми разказахте, че Катя е ходила при Учителя, за да ви спаси. Д: Да. В: Тя е много интересна, защото е свързана с Катя и една опитност с Учителя и е важна. Д: Ще разкажа може би, но когато дойда до там. В: Добре. Д: Ще разкажа как станаха тези неща, защото са за мене най-важните работи когато реших да уча музика, когато баща ми се съгласи. Защото той се разочарова, нали Катя завърши в Санта Сицилия в Рим и не стана музикант професионален. В: Тя се върна в София. Д: Тя завърши музикалното училище в Пловдив, оттам замина за Рим пет години. То беше всъщност последната година на Катя, в която се подготвиха така нещата за нея и за мене. Тя беше в един пансион католишки за студентки и там в този пансион се запознава в библиотеката с йогизма и с окултните науки. Има първи опитности. То е много интересно. Когато дойде на Изгрева тя беше запозната с тия проблеми.

2. КУРШУМЪТ

А както ти казах и по-рано що се отнася до Учителя, ние се запознахме по негативен път гдето се казва, защото един ден се връщаме на обед и така на масата видяхме, пред обедта една брошурка издадена от поповете в Пловдив, в която цитират и оборват Учителя. И ние с Катя така прочетохме и видяхме такива интересни цитати, такава дълбока мисъл и такива едни наивни и просташки оборвания, че веднага се заинтересувахме. Видяхме, че това нещо е много голямо, още повече, че застрахова поповете. От тука започна интереса. За пръв път тръгна името на Учителя и влезе в съзнанието ни от тази брошурка на поповете. Катя замина, следва, връща се, постъпва в София в операта една година и половина повече. Разбира се заварва една атмосфера там, която е съвсем чужда на нея, защото там няма нито творчество, нито музикална една атмосфера, която не е за нея и тя понеже е верен човек на

да бе си, напуска операта и се отдава на педагогична работа. Идва на Изгрева и остана на Изгрева. Това разбира се смути баща ми, защото се хвърлиха толкова средства и ние очаквахме, ние я чухме по радиоконцерт в Рим с оркестър на Санта Чичилия. Все пак се надявахме, че ще стане един артист-певец, добър и затова моето решение да уча музика малко смути баща ми. В: А то как дойде, импулсивно ли? Д: Виж какво, аз свирех от малък, свирех на чело, на пиано, не системно разбира се, но Букурешлиев в Пловдив изигра една роля, отиде при баща ми и казал, да уча музика, макар че му казва, че отивам да уча най-трудното, това е едно от най-трудните изкуства. И така се реши въпроса. Идвам аз в София, живеях долу на ул. "Кракра", но връзката ми с Учителя беше вече преди това, защото когато ме раниха мене, това беше опитността на Катя, положението беше много сериозно. Първо, тъй като баща ми беше в Мала Азия, майка ми я нямаше, а мен ме раниха на пътя и ме заведоха в католическата болница и слушам сега лекарите да се разправят: "Той е малолетен, може да има смъртен случай, трябва да се подпише акт, че се разрешава операция и то от мен". Викам: "Докторе, дайте да подписвам и вадете куршума по-скоро, докато не се е отровила кръвта". В: В челото ли? Д: Да. И без упойка, с местна упойка, само аз слушам целият им разговор, всичко. Тука ме боляха ръцете от стискане, защото колкото и да е е една операция с местна упойка, все пак боли. Но тогава Катя е била при Учителя. Положението било много тревожно за мене, очаквали са да вдигна температура и на четвъртия ден, това е било един петък всъщност Той, Учителят през цялото време работел с нашите музиканти от сутрин до вечер - Ангел Янушев, там Асен Арнаудов. В: Това коя година е било? Д: Това е 1934 г. Но самото нараняване става по-рано - 1933 г. Учителят нищо не казва. В: Катя отива при Него обаче той нищо не казва. Д: Сутринта в петък слиза Той на Младежки клас и като слиза по стълбите, тя вълнува чака и Той ѝ казва: "Сега вече няма никаква опасност!" Аз помня, че на сутринта когато се събудих първо нямах никаква температура, имах едно бучене в главата, което не беше спряло, обаче целият ми бинт, на главата, който беше като чалма така, беше мокър. Цяла нощ се потеше главата ми. Влиза асистента и казва: "Какво става тука, кой го заливал с вода, чакай да видя раната". И така цяла нощ. И откак съм дошъл в съзнание съм много добре. Няма температура, няма бучене на главата и оттук нататък започна заздравяването. Но беше сутринта още в 4.30 ч, още в същия момент когато Учителят казал на Катя: "От сега нататък няма никаква опасност". После ще ти кажа по-големи подробности по тия неща.

И след това дойдох на Изгрева.

3. КАКВО МУ ТРЯБВА ЧОВЕКУ НА ИЗГРЕВА

В: Сега във връзка с тая опитност, друг път може да нямаме време да се спрем на нея, имаше ли други някои неща, разговори между Катя и Учителя? Д: Е, виж какво сега. Не, ще ти го кажа по-нататък. Нека да навлезем в Школата. То е вече в живота на Школата, нали така. Аз още не ги разбирам нещата съвсем, но както ти казах, аз се запознах в Пловдив още с някои теософски книги и специално Морфо. Този английски окултист голяма роля изигра за мене. Тази книжка беше непрекъснато в джоба ми. Тя повлия даже на целия клас. Ние ходехме в гората, дишахме, правехме движения. Даже когато се запознах с Учителя, Той първо ми подари пак английски окултист - Джеймс Алан "Под дверите на доброто". Идвам на Изгрева и Учителят ме пита: "Искаш ли да живееш тук?" А бях долу у Гръблешева на ул.

"Кракра" гдето беше до турската легация. "Искам, но тук няма условия за мене." "Какво ти трябва?" В: Той пита искате ли да живеете на Изгрева? Д: Да, пита мене. Мен ми трябва една стая, едно пиано, един стол, една маса, едно легло, една печка. Той каза: "Донеси си пианото, останалото Аз ще го наредя". И както каза Катя после: "Ти това си искал, не си искал повече" и както виждаш до ден днешен аз имам само това. Имам една стая, едно пиано и един стол. Разбираш? Аз това си пожелах гдето се казва. Най-необходимото и аз нямам никакво отношение към други неща. Да робувам на материя? Материалното е до там докъдето ме обслужва. От там нататък аз не мога да мисля. Всички мои приятели се чудеха. Аз имах много добро материално положение, работил съм толкова много. Никога не съм мислил за къщи, за такива неща. Нямам никакво отношение. И даже във Франция като бях, имаше хора професори по наследство богати, а ме гледат аз под наем живеех и мебелите ми също са под наем. Не си товарят съзнанието тия научни работници с разни материални неща. Българинът не може. Той трябва да си направи къща, тогава се успокоява. Това нещо ми е чуждо. Веднъж Учителят ми каза, че в мене тече стара френска култура. Да ти кажа за Франция. Там преживях нещо, което ми е толкова близко, много интересно. Французите ме посрещнаха много добре. Тука обаче, ще ти кажа и защо по-нататък.

Аз си донесох пианото от Пловдив. Изпратиха ми го. Тогава се строеше къщата на Стефова, която сега още е здрава и е в двора на Съветското посолство. И първата стая, в която аз влязох, това беше южната стая, донесоха ми от салона един стол и една маса ми вземаха от стенографите и една печка ми даде Учителя - Неговата печка и едно легло ми намериха и аз бях обзаведен вече. Нищо не ми трябва повече и аз започнах работа. И това беше влизането ми в Изгрева. Имай едно нещо предвид, че Той имаше голямо разположение към музикантите и много работеше. Тогава се раждаше Паневритмията. Аз като дойдох първите упражнения бяха вече записани. Аз не съм участвувал в Паневритмията при създаването ѝ. Аз бях още малък тогава, а там бяха Асен Арнаудов, беше Ангел Янушев, после дойде Влади Симеонов, въобще дойдоха музиканти, също и Вапурджиев. Имаше и малък оркестър и много концерти се даваха както знаеш. Музиката в Школата на Учителя беше метод за духовна работа. Не само както с молитвите. Тя е единствената Школа, в която се роди музиката. В: Кое беше първото ви впечатление, когато дойдохте на Изгрева? Кое най-много ви направи впечатление и на кое се учудвахте и кое одобрявахте? Д: Аз първо когато видях Учителя, аз бях поразен. Така из един път спомените на всички такива образи като Тагоре, Леонардо, Толстой, такъв образ няма като че ли. Така нещо, което докосна душата ми. Той ме посрещна много добре и нареди, та отгоре от тавана свалиха Неговата палатка и я построиха срещу салона, там имаше едни маси гдето се храним. Зад тях я построиха и там аз имах първите опитности. Даже има една беседа тогава на другия ден, понеже тогава за пръв път Учителят пусна сестрите да се качат горе, тогава. И това ми е направило впечатление. И Той каза в беседата, че е дошъл един гост. "Е-е, знаете ли какъв път е минал, за да дойде до тука?" И в тази палатка бяха едни най-интересни преживявания така. Толкова интимни, дълбоки, за които не може да се говори. Това беше първото ми идване обаче, когато бях ранен и оздравях. Не когато дойдох да уча. Когато дойдох да уча аз направо си намерих квартира. Това беше една година след това. И така започна изгревския живот, който трая до 27.XII.1944 г., когато съм стоял там, гдето се казва до 2 часа през нощта. Накрая казаха, иди да си поспиш и след два часа Учителят си замина. Та завърших музиката си. Разбира се имах много трудности, нап-

пример аз имах едно пиано, един "Баумбах" с твърда клавиатура и започнаха да ми се развиват китките. Обаче аз криех от баща ми, защото баща ми нямаше възможност, но той се е научил и ми пише едно писмо така: "Когато едно време аз имах средства купих на чуждите музиканти пиано" и ми каза случая. Той се връща граничен офицер. Тогава граничните офицери нямало къде да харчат парите си и спестил пари и случил в кафенето на съседната маса маестро Атанасов, млад капелмайстор, който казал: "Абе нямам пиано, не мога да работя". Той отива на масата му, запитва - колко ти трябва? Дава му толкова златни лева и взема пиано за маестро Атанасов. Какво става сега. Този случай е много интересен. Пише ми едно писмо баща ми от Пловдив. Имаше една моя позната там, на Куцуглу далечна роднина, извика ме тя да отида, понеже се връща с "Ориент експрес" през София, минава Васил Куцуглу. Аз разправял ли съм ти този случай? В: Не. Д: Васил Куцуглу заминава за Германия, понеже нейният баща на познатата беше юрисконсулт на предприятието и бяха го наклеветили нещо неправилно и той получи удар и почина. И Куцуглу пое да се издържат децата му и бяхме станали така донякъде роднински докато завършат образованието си. И понеже правеха някои спънки да ѝ се отнеме определена стипендия гдето се казва от касиерите на фирмата, трябваше да отида да му кажа да го уреди. Отивам аз при Куцуглу, казвам му за Радка Казанджиева, да оправя положението, а той имаше една къща, хубава, голяма на ул. "Мусала". Като влязох вътре видях един роял "Щайнер", най-хубавите прояви. Казах му, че уча музика, но му казах, че имам трудности, че пианото, което имам не ми позволява да се развивам по-нататък. "Я ми посвирете нещо!" Седнах аз на тоя роял, почнах едно анданте от Бетовен, една соната ре-минор и после като направих една импровизация, направих така да се отлея така на този хубав роял и той ме потупа по рамото и каза: "Слушай, музиката ти е дадена от Господа, останалото аз ще го наредя". Аз не можах да го разбера. Нали за Радка щеше да бъде! И след три дена ми обаждат по телефона: "На ул. "Иван Вазов" 28 ви е взето в сем. Георгиеви едно пиано "Брюкнер". Идете си го вземете!" Отивам аз там, посреща ме жената Георгиева. Тя каза: "Г-н Грива, много се радвам, че пианото отива от един музикант в друг музикант, защото то е избрано пиано. Моят баща беше приятел с маестро Атанасов и маестро Атанасов преди да си отиде в Италия каза: "Ела бе, ела за спомен да ти взема едно пиано за децата, да има да свирят". И взема това пиано. Разбира се после баща ми го плати, но маестро го избра". Искаше от него да има един спомен за Митко. Беше много огорчен и обиден като напусна България. Него го уволниха от операта по скандален начин. Аз пък се просълзах като чух историята на това пиано. Едно време баща ми е купил пиано на маестро Атанасов, той сега избира едно пиано и го дава в една къща където никой не е свирил. "Ние се оженихме и никой не е свирил на това пиано." Но идва един момент когато той се връща на този, който навремето му е помогнал. Така и вземах двама студенти и двама цигани и помня, че беше на 22 декември и го докарахме на Изгрева. Хайде де. В: Това ли е пианото? Д: Не е това. Това е пианото, което аз смених после с "Баумбахен". На 9.IX.1944 г. ме свари с две пиана. Хайде, рекох, да не ставам кулак на пиана. Едното го продадох и без това имах намерение да заминавам за Франция, обаче милицията ни отрязва пътя с Васил Иванов, за там имахме покана и много добри условия, но може би беше за добре, защото бяхме още зелени за отиване в чужбина. Това беше не шега работа следването, трябваше да завърша образованието си, трябва да се готвя да се преборвам и съревновавам в такъв един голям център. Като отидох след време разбрах това нещо. Колко години след това. В: И накрая пи-

аното на баща ви дойде. Д: Да, дойде и аз си продължих и можах да свърша, но така видях, че доброто се връща. Това беше един от хубавите случаи в живота ми, интересни. В: Така и да продължим по-нататък. Какво ще ми разкажете, някои моменти от живота на Катя? Като девойка, като ученичка и по-късно когато отива да следва, някои по-интересни случаи от нейния живот, които тя ви е разказвала впоследствие. Д: Аз не мога да ви кажа, че много добре познавам някои неща. Тя беше доста затворена. Разликата в годините беше голяма все пак. Годините когато аз вече разбирах нещата, тя замина за Италия, обаче увлечението ѝ към музиката беше голямо и влизането ѝ в Школата беше за нея най-важно и най-удовлетворяващо нещо. Намери себе си. Тя беше много духовен човек, много интересна. Нещата като че ли ѝ бяха познати. Тя беше станала там един център така на Изгрева между сестрите и бе с много интересни опитности както всяка една от тях. В: Гледах я аз на снимки - много голяма красавица. Д: Беше интересна, разбира се. В: Но казват, че е била много хубава. Д: Тя имаше един много характерен глас - лиричен. След това тя започна по настояване на Учителя да учи малко и при Морфова. Бяха се сприятелили много. Морфова ѝ даде малко техника. Тя се върна с един лиричен сопран и имаше една техника малко колоратурна и най-важното беше контакта между двете певици, така нещо много сродно намериха тези двете жени. Тя беше много интересна Морфова. Даже Учителят изпрати много ученици при нея. Но имаше един момент стана една трагична случка и тя загина. Като че ли Учителят това нещо го разбра преди това, но да не говорим за тия неща. За Катя как да ти кажа. В: Някоя опитност да си спомняте, с Учителя, която тя ви е разказвала? Или ще се върнем по-нататък за това?

4. ВЪТРЕШНИЯТ ЖИВОТ У ЧОВЕКА

В: Сега и вашият живот на Изгрева, 1944 г. дойде, промениха се нещата, дойдоха вече нови условия и вие започнахте да работите като композитор. Д: Виж какво, Школата в тия десет години беше една от най-интересните за мене. Защото там се разбраха много неща. Например, аз имам един не лесен живот в България. Мога да ти кажа, че когато излезе от тук аз ставам съвсем друг. Даже в една Москва гдето се казва бях друг, те ме бяха изпратили като диригент на първия филм във фестивала и пресконференцията беше една от най-добрите, но върна ли се тука у нас, всичко заглъхва. И както Учителят ми го обясни: "Ти имаш карма с тоя народ. Нищо няма да му искаш. Ще му пишеш хубава музика и нищо няма да му искаш. И ако ти даде условия тогава ще работиш". Аз си го разбирам това нещо. Така че тука работя много ограничено. Аз нямам тука амбиция гдето се казва и моят живот протече не случайно когато аз бях ученик. Като ученик пишехме стихове. Писах една поема за водата. Съжалявам, че съм я загубил, но в нея говоря за извори, реки, за ония, които са известни, водопадите грамадни, за фонтаните, които поетите ги възпяват, но казвам, пък има една подпочвена вода отдолу, която върви, която никой не я знае, която поддържа всички тия фонтани, водопади, големи води и поддържа цялата история за водите. Аз исках моят живот да бъде като тази вода, като подпочвената вода. Има нещо в моята съдба като нещо подобно. Както и например самата професия, която ми се наложи някакси и ми допадна - филмов композитор. Най-сполучливата филмова музика, тя не се забелязва от зрителя. Ако се чуе, тя се отделя от филма. Така че самата ми професия даже потвърждава това. Аз участвам в драматургията на един филм по един подведен гдето се казва път. Ако гръм-

не тази музика, тя се намесва, казва, ето ме и мене, обаче истинското участие в драматургията е когато не се сеща за мене зрителя. Това не е моя мисъл. Така даже и професията ми тръгна нататък. Аз обичам да направя нещо и да се скрия. Както много неща в живота ми. Та отиването ми във Франция беше също много интересно. Аз имах някои опитности преди това, които благодарение на тях във Франция успях да преодолеем някои неща. Виж какво, това са много интимни неща, гдето се казва. Това са най-съкровени работи, опитности в Школата да кажем. Защото както знаеш, че Учителят например, Той не излизаше да говори на лекция така. Той се разговаряше с душите, затова нашите хора, дори нашата интелигенция така като ги чете, казва: "Това е несвързано, няма обща тема, която да върви по пътя на логиката". Да кажем сега, Той си държи беседата. Става време, влиза един полковник, наш човек, който като тръгнал от къщи в 4 часа сутринта си казал: "Да си взема ли пистолета или не. Минавам през гората. Хайде, да го взема". И тръгва, влиза в салона. Заварва Учителят говори вече. Учителят се обръща и казва: "Като отиваш при Господа не носи револвера си". И продължава нататък. Ще кажете за тая стенограма, че е невярна, Учителят както говори се обръща и казва: "Не носи револвера си". Добре, ама това е живота в Школата, в момента това нещо става. Това е една опитност за този полковник, друг път да знае. Такива неща имаше. Въобще Той дава отговор на проблемите върху, които мислиш. Той разговаря със съзнанието. Той прави контакт с нас. Но мога да ти кажа, че Той например дава примери за Настрадаин ходжа и т.н., но например ако при Него имаше една английска аудитория нямаше да говори за Настрадаин ходжа и за Хитър Петър, нали така? Ще дава примери от английския живот. Зависи кой е насреща. Трябва да се разбере първо какво значи една лекция на Учителя, затова сега някои вземат, че вадят откъсите така в смисъл законите, интересните мисли, но за нас, които сме свикнали, ние четем цялата беседа. Защото ние ги знаем тези неща. После Той някой път довършва мисълта си по-нататък и те оставя да мислиш. Аз си спомням когато бях във Франция, в Алпите, бях отишъл в Школата на Розенкройцерите. Това е една Школа, която я води един холандец и половината са холандци, половината французи, на палатки излизат. Много интересни хора и се чете лекцията, на двата езика се превежда. И всички са чели от Учителя, познават Учителя много добре. Всичко, което е издадено на френски и английски от Учителя, са го чели. Съжалявам, че ние малко сме издали, нямали сме тази възможност и поискаха да ми дойдат на гости. Аз мисля, съм ти разправял този случай. В: Не. Д: Това бе на 20 км на една поляна и на нея вагончета с газ вътре и една палатка и попитах аз колко души ще бъдат. Казаха към 20 и няколко души. Вземах един голям казан, купих от селото и направих един гювеч български с лютичко. Те стигнаха хората сутринта в 10 и си отидоха вечерта в 23 ч. И там аз обаче разбрах начина, по който задавах някои въпроси, например един питаше един случай. Учителят говори за един турчин, който отишъл на гости при един поп и попа му казал: "Не си отивай, защото ще има буря". "Отде знаеш", казал турчина. "Ами моята свиня започна да пренася клечките." Бурята се разразява, свършва, отива си турчинът и след няколко дена отива при ходжата в своето село и му казва: "Ходжа, кажи какво ще бъде времето?" "Бе, откъде да знам?" "Абе как да не знаеш. На попа свинята знае, а пък ти да не знаеш." И питат те за този пример. Но по-нататък срещат в една беседа подобни примери. Те са да изяснят някои духовни закони. Те са разбираеми за българите, защото това е нашият бит, но не и за чужденците.

Учителят обяснява, че било е време, когато и човекът е имал това

чувство, но понеже, както казваше Той, бялата раса върви по друга, но по много правилен път. Тя първо ще открие законите на материята, ще разреши социалните проблеми и ще дойде до Божественото. Така че у нея тук само обективния ум е останал и затуй той ще пуска балони, ще спуска спътници, радиोगрами ще разпраща, телефонни разговори, за да разбере какво ще бъде времето. Когато е било време преди хиляди години, когато той е познавал времето. И действително както е казал скоро един полски социолог ли какъв беше, че нашето понятие и разбиране за първобитния човек е било на много елементарно ниво. Първобитния човек имал това чувство, той например не се е молел на дървото, а той се е разговарял. Дървото си има душа, така както си има всяко разумно същество. Клетката се развива, расте горе, завършва живота си и умира. Той се е разговарял с това дърво. Това дърво му е разказало сигурно някои неща. Той едва ли са го изненаждали стихииите в природата. Той бил предупреден. Как горе при нас на Рила каракачаните се вдигнаха на един път и всички стада от овце и говеда ги свалиха! Ние оставаме и се чудим какво е това бягство надолу, а на другия ден падна сняг половин метър и ни затрупа палатките. В: А те си наеха. Д: Те си знаеха и си отидоха, така че гдето се казва - било е време и сигурно пак ще дойде време, но сега трябва да се развие обективния ум. Тия центрове, по-ниските и после ще дойде до това нещо, щото да знаят пътя може би на нашата раса.

В: А вашите опитности, които сте имали с тези холандци? Д: И много други опитности имам, за които аз съм ти разправял. Във Франция първо се издигна пред мен една стена. Аз като свърших някоя работа специално за Паневритмията, то стената падна. Виж какво сега, когато започна войната Учителят прати Боев при мене. Войната беше вече почнала, събитията приближават вече към нас чрез Него и Учителя поръча да направя Паневритмия за голям симфоничен оркестър. И аз почнах. Обаче почнаха да бомбардират София, тресеше се цялата земя. Ужас, жертви, разрушения. И всички започнаха да се евакуират. И отивам да питам Учителя да остана ли на Изгрева? Той ме пита: "Страх ли те е?" А преди това говори един запасен полковник, пита Учителя. Той казва: "Содом и Гомор". Заплаши го, онзи се строполя по стълбите, отиде си. Качвам се аз горе и Му казвам. Питам: "Има ли условия?". "Страх ли те е?" "Не ме е страх." "Стой тука и си гледай работата. Школата не може да остане без хора." Всичко се евакуира, останах аз и бай Ради. Учителят беше първо в Симеоново в една стая, която не беше одобрена от медицинското присъствие от лекари на Изгрева, лоша хигиена. И отиде в Мърчаево за няколко дена при Темелко, който даде пример, как се приема един Учител. С цялата Школа, с всички хора, беседите продължават, Темелко събираще храна там от селата и т.н. Не случайно той носеше името Темелко - темел - основа, това беше един изключителен човек. Не беше, а си е, защото е жив още.

5. ЧОВЕКЪТ, КОЙТО СВЪРШВА РАБОТАТА

Аз продължавах да работя, но как да ти кажа, когато Учителят напусна Изгрева остави много хубава атмосфера, нещо остана в Изгрева много интересно. Един по един почнаха да се връщат, дори художника Васил Иванов, той избяга в Сливен и всички влакове се връщат обратно празни, а той се върна за няколко месеца и някои хора започнаха да се връщат, особено по-бедните хора, защото по онова време софийските села посрещаха много зле софиянци. Те ги експлоатираха и им даваха да живеят в разни плевни и т.н. Но преди бомбардировките Учителят ме вика и ми дава едно ши-

ше от литър с поръчка да му го напълня с рициново масло. Разбира се, когато се разболея някой, даваше рициново масло най-напред, да се изчистят червата, понеже то действа разхлабително. И тръгнах аз из София, имаше две дежурни аптеки. Оставям шишето и викам: "Един литър рициново масло". "Как един литър, бе, ние го даваме с рецепта това нещо и то на милилитри." Разбрах, че нито от първата, нито от втората аптека ще получа това нещо. От друга страна аз не мога да Му кажа: "Не дават". И аз си казах, докато не го напълня няма да мръдна от тука. Ще си остана в София, няма да се върна. И отивам там към Такев, там е площада и виждам един приятел - директор на една фабрика кожарска на гара Искър, си оправя велосипеда. Седнах аз при него и му помогнах да си оправя велосипеда. "Национализирани са автомобилите и трябва да се движим с велосипеди." Пита ме: "Ами ти?" "Моята работа е страшно трудна. Трябва ми един литър рициново масло." "Ела, бе! Във фабриката има с варели! Мога да ти дам дамаджана." И дигам се аз с него и отивам. Забелязал съм, че когато става въпрос за Учителя, то Той праща човек, който ще свърши работа. В тая връзка мога да ти кажа някои неща около заминаването на Учителя. Когато Учителят си замина, според д-р Жеков и някои други Той беше определил мястото си за погребение на тялото Му там където беше лозето, обаче властта не позволяваше. Според нея трябваше на Слатинските гробища да го погребат. И нашите активни на Изгрева хора, които бяха комунисти, тичаха, ходиха до Министерския съвет. Дамян Велчев излиза, казва им: "Абе този човек не е за гробищата". "Не може." Тогава дойде такъв един мъничък човек, един от Видинското Братство. Бил партизанин. Казва: "Дайте ми на мене писмото!" И след два часа го донесе от Антон Югов подпечатано, с което Антон Югов разрешава. Всичките приказки гдето се разправят, че имало някакъв телефонен разговор с Москва, че Георги Димитров разрешил - всичко това са измислици. Позволи ми да ти кажа, аз бях там и знам как станаха нещата. Този младеж свърши работата и изчезна. Не го видяхме после. Винаги ще има един човек.

Бележка на редактора: *Този младеж, партизанин, идва на Изгрева, взима получената телеграма от Г. Димитров от Москва, с която той разрешава погребението на тялото на П. Дънов на Изгрева и отива при Антон Югов, който в момента е министър на вътрешните работи и дава писмото, с което разрешават погребението на Изгрева. Това писмо е запазено. (Виж „Изгревът“, том I, стр. 480)*

Аз мога да ти кажа, че след 9.IX.1944 г. ние продължавахме да издаваме беседите. Имаше на свободна цена хартия. И печатницата беше горе и издавахме сума беседи и неща. Когато дойде Вълко Червенков в Комитета по печата на мястото на Димо Казасов, първата му заповед беше да се презаверят всички разрешения за печат. И ние изтръпнахме, защото знаехме, че ще има ограничения. Обаче през 1945 г. когато бяха изборите и в нашия квартал се избираше за депутат Людмил Стоянов, и аз го представих на нашите хора, все пак един писател ще избираме. След това той държа своето кратко слово, културен човек, съдържан и затова го заведоха при Боев, Борис и там са му говорили за Учителя. Подарили му някои книги. И когато след няколко години излиза нареждането за презаверяване на разрешенията, ние се чудим какво да правим, той пристигна на Изгрева. Людмил Стоянов сам дойде и каза: "Дайте това разрешение. Това Учение е полезно за българския народ, аз ще го презаверя". И той го презавери. Значи при Учителя винаги има един човек, който ще свърши работата.

Така, а същото нещо аз видях в Париж. Аз трябваше да издам тая Паневритмия. В края на краищата трябваше да се запише. Тая партитура

стои, трябваше да я чуем. От друга страна французите казваха: "Вие може да сте свикнали да слушате Паневритмията с цигулки и китари - сватбарски оркестри, но ние искаме да я чуем в един оркестър". Аз казвам: "Партитурата я имам, но трябва да се запише". В: Тази същата партитура ли от 1944 г.? Д: Не. От 1944 г. партитурата някъде се скри заедно с много неща, но аз не мога да си спомня след толкова години, когато съм написал 150 филма, най-малко сега, когато имам една опитност по-голяма, една техника усвоена и я преживях по един нов начин. Написах я по нов начин и заминавам в Париж с намерение да се запише, обаче видях, че не е така лесно, че хората, на които нашите разчитаха да помогнат, нямат никакви намерения. По право имат добри намерения, но не се заангажирват и тогава се сетих аз за тази опитност с рициновото масло. Аз ще преодолея. И за една седмица, като обърнах гръб на всичко онова, на което разчитаха нашите хора от Изгрева, се уреди-ха нещата. А моята мечта беше още в София да я запиша с оркестъра на Монте Карло. Той е за мене от най-хубавите оркестри, които съм слушал. И отивам аз и намерих диригента, това е директора на филхармонията на Монте Карло, от унгарски произход, много благороден човек, много интересен музикант. Той е директор и на операта и на симфоничния оркестър. И му говоря аз, че искам да напиша такова нещо. Той пита: "Каква е тази ваша музика?" Казва: "Не е моя тая музика". "Аз за пръв път виждам един композитор да не се застъпва за своя музика, но чужда." Тогава му казах, че тая музика е на една Окултна Школа, на един философ, който за пръв път в една Школа дава музика и искам да запиша тази работа и това е. Нямам друга възможност и питам го колко ще ми струва. Той каза: "Към 40 000 франка ако трае както казвате 40 минути". Аз му казах, че нямам толкова пари, но бих желал да съкратя състава на оркестъра, не ми трябва цялата филхармония. "Колко пари имате?" "След като платя на диригента, който чака вънка, имам 12 000 франка." "Виж какво, приемам при едно условие, че ти давам на разположение цялата филхармония." И на другия ден започнахме. Това беше голямо преживяване. Защото виж какво, едно произведение музикално се ражда не когато се напише, но когато се чуе. Един писател може да си напише книгата и тя вече е излязла. Може да четат хората, може да не четат, но тя е излязла. Един музикант винаги между композицията и автора и публиката стои изпълнителя и когато гръмне и се изсвири, това е раждането на творбата. До тоя момент мога да ти кажа, че на един автор в главата му винаги стои написаното произведение и не се е отървал от него докато не го чуе. Трябва да се материализира, да се изсвири, тогава може да се каже: Ето го произведението. И записахме го, разбира се, но нямахме добри условия, а лоши, защото тогава Онасис беше награвил градът и имаше строежи страшни. Те го изгониха после. И имаше такъв шум денонощен, че в операта, където ставаше записът не можеше да става в офиса. Там пропаднаха даже на филхармонията договори с холандската фирма "Филипс" за месеци наред. Записахме горе в Радио "Монте Карло", то е един салон малък, нямаше условия, но както и да е, но поне един документален запис направихме. Но за мен това преживяване беше много интересно. Французите пита кога ще стане, но как ще стане не питат. Там направих аз едно хубаво сравнение между французина и българина. Българинът по-надълбоко дълбай, мога да ти кажа. После той ще човърка, ще човърка да дойде до истината. Французинът може да дойде до една оригинална мисъл и да спре там. Само, защото е оригинална, българина няма да се задоволи с това нещо. Нещо по-дълбоко търси нашия българин. Не случайно е имало едно такова учение на Богомилството. Даже една година след покръстването българите щом зада-

ват официално въпроси на папата, значи се съмняват вече в догмите на Византия. Аз ги имам тия въпроси и отговори, защото ще пиша музика за филма за цар Борис I. Ще правим филм. Но българите нямат отношение към своите философи щом до ден днешен не са превели на български един Петър Берон, чиято философия за славяните е на мода днеска в чужбина, това показва, че имат отношение към учените донякъде, към хората на изкуството, но към философите нямат отношение. Сега да разбере един българин какво е Петър Берон, трябва да го чете на латински, на френски и на немски, трябва да ходи във Ватикана. Камо ли да чакаме те да се сетят за Учителя. За това трябва едно пробудено съзнание, в което се е пробудило Божественото. Това е Учение за душата, за човешкия дух.

6. КОЙ Е УЧИТЕЛЯТ?

Това е една светлина върху Школата за ония хора, които разбират. Как да ти кажа, нашата интелигенция например, не можа да разбере Учителя. Даже хора, които са теософи, един Мавров например, той беше един много просветен човек, теософ, беше сам в България, той беше много слаб, неговите приятели бяха в чужбина, не разбираше Учителя. Един Софрони Ников, водача и създателя на теософското движение в България. Аз имам случай с него. Той живя също много мизерно и когато се евакуира сестра му и другите от София, той остана да живее в къщата на сестра си на Редута и аз понеже имах на разположение храна на Изгрева от време на време му носех в една кошница и се разговарях с него. Той беше възрастен човек. Но един ден той ми показва една карта на Учителите по йерархии - Христос, Кришна, Буда и пр. и надолу и другите и там долу някъде го има и него - Софрони Ников. И аз си мълча. Пита ме: "Защо мълчиш? Аз знам какво мислиш. Сигурно мислиш къде е Учителят ви." Казвам: "Аз знам защо го няма". "Е, защо?" "Защото Той е над вас, вие не можете да го нанесете във вашата таблица." На него му стана криво гдето се казва. В края на краищата Той е един духовен водач в България. Но това са вече за мене църковни съзнания. Няма нашо и вашо. Един папа дойде днеска, който иска да обедини двете църкви даже. Ходи чак в Цариград да се среща с Патриарха Цариградски. Ами те продължават християните да разпъват Христос. Днеска се бият в Ирландия. Католици с протестанти след като са изминали хиляди години. Това не е ли разпъване на Христос? Това го има и тук. Има го и в Братството. Тук има представители на всички съсловия в нашето общество. И там има хора в Братството, ако направиш нещо за Братството и той не е участвувал, гледа с неприязненост на цялата тази история. Чакай, какво си ти? Какво е това католицизъм? Къде остава Христовото Учение? Създадох такива едни институти, влезе в тях човешкия елемент, затуй Учителят създаде общество. Той не споменавахе думите наши последователи и почитатели. Той казваше: "Нашите приятели". Той нямаше такава дума "почитатели". Михаил Иванов във Франция ги има почитатели и последователи. Та искам да ти кажа, че ние робуваме още на много догми. Това са боклуци, които се носят и прехвърлят от век на век.

Но християнството е още в едно първоначално състояние. Те гледат още като децата. В неделя ходи на църква и се изповядва католика, на другия ден прави същото. И пак отива да се изповядва. Това са още детински неща. Затуй казва Учителят: "След 2000 години вие ще ме разберете". В: Във връзка с това си спомням, че един ден приятелите са били на екскурзия с Учителя до Мусала. И Той им е чел някаква беседа за Христа. Интересно е какви идеи тогава е засегнал. Д: Виж какво, аз съм много доволен, че бях от

тази група, бяхме само 7-8 души, запомних темата, защото Учителят ни вдигна много рано, в тъмно още от хижата на Мусала, това е било в годината 1938 или 1939 г. Там някъде. Когато ни заведе на югоизточния край на върха, слънцето не беше още изгряло, седнахме и Учителят започна. Веднага Б. Боев както винаги изважда тетрадката си и стенографира. Той му рече така с ръката, значи трябва да си прибере тетрадката. Аз бях най-млад между останалите. Там беше Борис Николов, Георги Радев, Славчо Печеников, Неделчо Попов, беше Боян Боев. Това бяхме. И ми се изостри съзнанието, че трябва да се помни това нещо, щом няма да се записва. Цялата беседа беше за Христос. Тогава видях величието, какво значи от космично гледище, от окултно гледище един Христос. Той казва така: „До идването на Христос на земята, астралното тяло на земята е било неорганизирано, затова душите като излизат от тялото не могат да се ориентират“. Тогава още се говори за вампирясване, за не знам какви си, защото душата не може да се оправи. Виж какво голямо значение е идването на един УЧИТЕЛ на земята. Цялата аура на земята се обърна. Значи Словото, това е една част само, дейността на Учителя е съвсем друга. Както например до идването на Христа на ръката на човека я е нямало тая линия на съдбата. Черните нямат такава линия. Бялата раса има само. Линията на съдбата излиза на човешката ръка след идването на Христос. И много интересно вече, че тази беседа свърши много голяма работа във Франция. Там се запознах с един Клод, който е по баща германец, по майка - французин, който пише книга за духовните общества. Когато му говорих аз за Христос от позицията на тази беседа, той ми каза: "Слушай, аз смятам, че тази глава за Христос не е завършена, трябва да я започна отново". Защото ако е въпрос за книги за Христос, може да има толкова много, щото да напълним цялата стая тука. Но от какво гледище. От друго гледище вече. Какво значи един Учител! Ние не можем с нашето съзнание да имаме една представа за дейността на гения. Даже в усилията на един живот, човек може да приложи учението на един гений. Да научи наизуст Шекспира, да може да свири Паганини, да научиш наизуст Омира, но да приложиш християнството - люби врагът си, затова трябват хиляди години. Да приложиш един закон, едни нови методи на отношения.

7. КЪДЕ Е УЧЕНИКЪТ?

И затова Бог притежава това Знание. Учителят каза един път. Беше избягал от църквата един дякон - Симеон Арнаудов - беше добър певец. Аз имам много опитности с него. Излъгал го баща му, че ще учи пеене. Както и да е, той скъсва расото и дойде на Изгрева. Разбира се владиката Стефан го преследваше много докато намери той работа и жена му, а те ги уволняваха, но както и да е ние го издържахме, обаче да завърши академията. И беше направил някои любовни истории, беше млад човек и баща му идва по па при Учителя, тържествуващ: "Видя ли, като дойде той при Тебе и какво направи". Учителят му казва: "Слушай, това което го прави той, това е твоето, а моето ще го видиш след 1000 години". И по па беше успокоен, не беше глупав човек. Излезе си. Учителят му даде този пример. А по па си отиде така усмихнат и освободен, нали. В: Ха, ха, ха. Значи това е твоето. Д: „Това е твоето, което той го прави сега. Моето ще го видиш след 1000 години“.

Има кармични положения на това тяло, на тази физика. И плюс това аз имах една много интересна опитност. Когато започнахме да влизаме в Школата и започнах да уча музика, аз вече като се вдам в неща, аз съм непомирим и по едно време влезнах в едно смущение. Аз разбрах, че за да ус-

пееш като музикант, трябва само да влезеш вътре. И аз какво правя тука, аз се занимавам само с идейни, философски работи, как ще изградя в себе си музикант? Аз тука се зальгвам с тия неща и ме среща Учителят на поляната и ми казва: "Слушай, остави за този живот да те излъжа Аз, след това никой вече не може да те излъже". "Но аз не мога да приема съдбата си с Вашето вмешателство, разбрах че Вие нещо се вместиате в мене." "Небето ще видим тогава какво ще реши." Накара Той тогава Методи Константинов да ми начертае хороскопа. Това беше един хороскоп разглеждан за пръв път от Учителя. Методи Константинов го помни до края на живота си този случай. Той видя какво търси Учителят в един хороскоп. Той търси темата на живота, не какво ще се случи. От къде идва тая душа и защо е дошла, т.е. всеки човек си има една основна тема на раждането си. Или да служи на нещо, или на науката, на друго. И тогава Той ми обясни нещата, разбира се, и ми разкри един много интересен закон. Учителят каза: "Всеки човек е подготвен органически да изживее кармата си. И за да се промени съдбата на един човек може само ако за него се застъпи едно напреднало същество. Но понеже човек е органически подготвен да изживее кармата си, той обикновено чувствава смущение и затова Бог в доброто остава неразбран". Това го разбрах. Усетих, че Учителят промени нещо в моя живот. Това нещо промени моят живот. И тогава аз разбрах, че от Словото аз трябва да възприема Божественото в този живот. "В музиката, рекох, ще се държиш на всяка цена - това е най-важното." Тогава се освободих и разбрах каква е разликата между индивидуалността и личността. Личността, това е формата - Димитър Грива, която ще живее и после ще си замине и ние някой път заради личността, амбицията на личността, гдето се казва спъваме задачата на индивидуалността. От тогава аз се освободих от големите амбиции. От тогава нещо се филтрира в мене, отношението към нещата стана съвсем друго. Защото всичко, което може да постигне един светски човек трябва да можеш да го постигнеш и ти и богатство и слава и всичко, но трябва да имаш друго отношение към него. И затова ние трябва да имаме друго отношение към нещата, ние сме длъжни, ние не можем да робуваме на нещата. Аз например, не мога да се съблазнявам от това, че всички мои приятели си направили апартаменти, имат и вили, а аз нямам нищо. Мен ми тежи ако го имам това нещо. Другото, това не ме смущава. Учителят много държеше човек да не робува на общественото мнение. И помня, че когато четох тогава Занони и Учителят ми говори за него, аз подчертах само една мисъл. Занони казва така: "За общественото мнение, което казва с еднаква сила гледа да те отклони както от гибелните последствия на порока, така и от опасните рискове на добродетелта". И мога да ти кажа, сега ще се върна към Морфова, защото Той й прашаше ученици, имаше едно уважение към нея, към таланта й и пр., но тя беше обещала да даде един концерт на Изгрева и не го даде заради общественото мнение. Не можа да го прескочи това нещо и виж как хубаво го определя това Занони. Учителят искаше свободен човек, освободен отвътре. Ако ти робуваш даже на чувствата си и не можеш да контролираш мислите и постъпките си, ти си един роб. Това е робът всъщност. Можеш да си роб физически, но да си един свободен дух или обратното, да бъдеш един господар и да бъдеш по-заробен отколкото твоите слуги и роби, които притежаваш. Тия процеси почнах да ги разбирам и аз се освободих от много неща. Какво е музиканта всъщност? Това е едно условие да се развива, да изучи един инструмент, да се усъвършенствава, да се развие нещо в него, а не да го тури като една фирма и да каже: вижте, това съм аз. От тоя момент свършваме с него. Аз ставам роб на това нещо. И това, което мога да ти ка-

жа е характерно за българите. Говорих с една наша педагожка по музика, която преподава сега в Швеция, да ми каже разликата между работата ѝ с шведските ученици и българските. Онова дете, казва, прави каквото му кажеш, а българското музикантче разбира всичко онова наоколо около него, има една особена интелигентност. И това ми го говори не като отделен случай, а като въобще от цялата ѝ практика от 5-6 години като педагог в Швеция и у нас. В: И сега Методи държи хороскопа и го разглежда пред Учителя? Д: Да, той го държи на коленете си и много беше интересен този случай, помня това нещо, защото аз бях много объркан. Защото ние Стрелците, аз съм зодия Стрелец, сме способни, но като се опъне стрелата мъчно може да се върнем назад, особено ако се пусне да лети.

И наистина се издига един много интересен закон - без смирение не можеш да направиш крачка напред. Трябва да се освободиш от щастлавие и от много неща. Тия боклуци няма как човек да обори, ако иска да има една еволюция духовна. Вземи християнството, например. Христос не го разбира човечеството, дигнаха му църкви. И специално "Пътят на ученика", това е една беседа, която никой не я разбира. Аз като съм говорил с поляци и др. като запознах поляците с "Пътят на ученика", казаха: "Вярно, ние, поляците сме дошли до праведния, ние не познаваме ученика". Това е нещо ново. Старозаветния човек, той ще вдигне големите храмове, църкви 50 м., кръстовете 6 метра, това е старозаветния човек. Външно ще го направи. Новозаветният пък като види голямото и той пък си слага патрахила, ще си сложи корона, ще се обяви за заместник на Христос. Това няма нищо общо с Христовото Учение. И сега християните не са обединени. Какво делят източни и западни, как може. Църквата в края на краищата е една. А я делят на източна, западна, че на католици, протестанти, евангелисти и т.н.

Даже и гениите не са били признати, нали. Но идват вече повече условия вече за гениите, но за Учителите не е така, че човечеството унищожи всички Учители. 8000 души Учители е убило. То се страхува някой да не му каже истината. И Кришна, и Буда, и Учителя, и Мохамед, всичко това човечеството го е унищожило. Не търпят истината. Сега идва време може би, още повече, че сега като влязохме в епохата на Водолея, може би тази епоха на Рибите от 2000 година, нали е епоха на жертвата, трябва да се жертвуват големите Учители за това човечество. В: тази картина, която ти описа седи още пред мене. Няколко пъти съм бил на Мусала и съм бил точно на изгрев. Нали тъмен полумрак и започва да излиза слънцето и тази необятна шир и тези простори. А Учителят говори за космическото съзнание и за Христа. Това е много. Д: Силна работа, много силна. Аз се учудвам как нашите братя забравиха това. Аз питах Катя, питах и Борис - не си спомнят беседата. Например аз искам да записвам и ми се струва, че ако запиша след това трябва два часа да разчитам тефтерчето, а пък тъй ако не запомня, то по-добре да замина от тоя свят. Но всички, които слушаха тогава, то те го забравиха. А защо? Но все пак има един, който запомни.

8. СЪБЛАЗНИТЕ

Аз помня и опитностите на други хора. Георги Томалевски когато му правиха операцията - трепанация, разбиваха му ухото. Те тогава бяха много опасни. Пеницилин нямаше още тогава и Учителят му изпраща в болницата една малка книжка, заглавието ѝ "Отец ме люби", една беседа. Под възглавницата я държи Георги. Като оздравя той му я занесе и пред мене Му каза, имаше и други братя и сестри: "Сега един празен кораб пътува през океана

за Америка да кажем. Отзад на кораба е вързано едно въже и една дъска. Ти къде искаш да бъдеш - на дъската или в кораба?" "В кораба, в кораба", каза. "Е, добре. Но теб те няма тук 10 години." Това значи, че той е бил на дъската отзад. Георги се беше увлякъл в светския живот, той се беше оженил за една еврейка, всъщност тя не беше еврейка, това не беше еврейка, но той се беше оженил за целия род Бергщайн. То беше една такава тежка карма и аз трябваше да му припомня този случай.

На същата тази среща, когато отивахме на Мусала, в тъмното така вървим, Учителят върви напред. От едната страна беше Борис, от другата беше той, Георги Радев, аз в ляво, а до мене върви точно зад Учителя Славчо Томалевски. Учителят изведнъж се обръща и му казва, ама точно се качваме на върха: "Когато дяволът иска да излъже някого, най-напред му казва, направи си къща!" А тази къща обсеби съзнанието на Славчо. Години наред той чертаеше, мечтаеше, въртеше, проекти правеше. София я бомбардираха, гореше, а той в една плевня живееше в Мърчаево и правеше в плановите си неговата си къща. Аз разбирам да направя къща, да хвърля едно усилие, но да похабиш цяло едно съзнание. Само, за да изпълниш някакъв си свой план.

В мене е имало едно такова съзнание, че казаните неща въобще не са ставали. Вече не разчитам на записаното. Така се държи може би по-свежо. Особено това са съдбоносни неща свързани с живота ми, т.е. срещата ми с Учителя. Учителят искаше всеки да бъде най-добър в своята професия, това искаше от нас. Той не ни отдели да направи някаква Школа, да строи някакъв манастир, в живота направи Школа. Военен да си, да бъдеш най-добрия между тях. Виж как гледаше на нещата Той. Учителят ми каза веднъж една мисъл, която е поразителна. Каза така: "При Богомилите беше с мен, при Христос беше с мен и при Мойсей беше с мен. Ако се спреш при Мене, пак ще сбъркаш". Значи така те освобождава, значи да върви душата, да се учи, уроците да минават. Виж какво освобождаване. Методи Константинов беше поразен от тази мисъл. Аз имам да изучавам Учителя и Христовото Учение хиляди години, но тук ако се спреш пак ще сбъркаш. Съвсем ново нещо е въпроса за свободата, понеже свободата е свързана с истината, а истината е най-трудното нещо, ние не го знаем още какво значи свобода. Ние търсим отвънка, отвън няма свобода. Както има сега в наряда, за тази година, щом не си господар на мислите и на чувствата си, ти си един роб. Какъв път трябва да изминем ние, за да дойдем до една нова култура както искаме. То отвънка не става това. Тези събития, които минаваме, днеска се уверявам напълно, че без приложение на Христовите принципи не може да се дойде до нещо ново. Трябва да се стъпи на нови принципи. Иначе ще има наши и ваши, ще има победени и победители. Човечеството върви по един път, просто катастрофално. Един нов мироглед трябва, затова го е казал: "Ново нещо ще дойде на земята". После знаеш ли каква генерация се ражда? Тия интелигентни млади деца. Те ще ни се смеят за всички тия щуротии, с които сме се занимавали. Те ще търсят друга храна, няма да се занимават с нашия свят. После тоя материализъм например докара хората до една голяма духовна беднотия. Хората като се съберат няма за какво да си приказват. Като са задоволени материално те не са щастливи. Аз сега виждам колко е необходим един Учител на земята. А Учителят се скри и знаеш ли как се скри Учителят? Зад 99 паравана. Когато аз дойдох на Изгрева ме посрещна Балтова. Една шашава жена и ми тегли една проповед. Че аз ако не бях за тука трябваше да си взема шапката и да си отида обратно. Тук имаше една бакалница и някои казваха, хубаво ще бъде всеки да може сам да си взема и да се обслуж-

ва и т.н. Учителят каза: "Много хора ще дойдат тука заради бакалницата". Той не искаше да се уреждат много нещата около нас. В: Е, в онова време Изгревът е бил неустроен, с бараките. Д: Знаеш ли какъв живот имаше? Та нашите хора светеха. Каква сила имаха. Нашата интелигенция не разбра. Учителят говореше на душата. Знаеш ли какво е в провинцията? Не си ходил сигурно. Като се събраха на един събор ония селяни дошли от провинцията, с червените пояси и сутринта от тъмно на мястото на Иван Антонов, където беше до гората. Молитви, четат 91. Псалом. Пристига конна стража. Обикалят ги, не мърдат ония. И стои оня командира и стоят и кръгом си отидоха. Това бяха богомилски души дошли с голям опит. Страшна работа. Онова офицерство беше друго. Тогава се четеше молитва и в казармата. Имаше сила в тези наши хора. Учителят пося едни семена тука. Той ми каза веднъж така: "Аз съм дошъл за Божественото Учение. Щом е Божествено, то ще успее". Учителят си замина и нищо неуредено не остави. Нашите се чудеха какво да правят. Мислеха, че Той ще ни изпрати всичките. Като деца бяхме около него. С това съзнание, което имам днеска, аз знаех какво да направя. Учителят пося едни семена много дълбоко. Сега едва започнаха да Го разбират. Това не е Учение на спекулативния ум. Когато Той говори за културите: "Вие познавате културата на сърцето и културата на ума. Това досега е създал човека. Идва време, когато ще се създаде култура на душата и култура на духа". Тези неща не са събудени у човека. Ние не разграничаваме кое е от душата и кое е от духа. Ето каква еволюция предстои у човека.

После той не е разрешил социалните проблеми. Когато Учителя начерта концентричните кръгове представляващи Бялото Братство, то все пак Той постави комунистите в деветия кръг на Бялото Братство. Те имат също една работа.

9. ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО ПРЕД ВЛАСТТА

В: Разправяха ми, че в последните месеци на Учителя, когато Го питали кого трябва да определят за представители на властта, трябвало да определят вас и Начо Петров. Я ми разкажете тази случка? Д: Това е също много интересна опитност, която нашите хора не можаха да я разберат. Дойдоха и ни казаха, че трябваше да има представители от нас в Отечествения фронт. Самата организация на О.Ф. не беше създадена. Идват на Изгрева и казват да има двама представители. Отива Стоименов да пита Учителя и Той казва: "Митко Грива и Начо Петров". Връща се Стоименов, каза ми: „Добър ден, честито“ и като ми каза това нещо в мене не трепна нищо, все едно мина край ушите ми. Аз преди три дена бях в Мърчаево при Учителя. Аз разбрах веднага цялата история. Имай предвид, че ние на Изгрева имахме активни комунисти. Там се криеше Кофраджиев, Христозов и другите трябваше да си влязат в ролята. При погребението на Учителя те трябваше да си кажат думата. Аз разбрах, Учителят беше такъв необикновен педагог. Той трябваше да натисне един невидим бутон. То беше опасно да каже еди кой си. После не можеш да излезеш на глава с тях. Затова той посочи едни неподходящи хора като мен и Начо Петров. Учителят посочи едни неподходящи хора, активизира по тоя начин онези, те скочиха, юрнаха се и те свършиха работа. Те свършиха работа без да бъдат посочени. Начо идва да се кара с мен, защото не съм изпълнил думите на Учителя. След 20 дена аз отново отивам, Учителят ми се усмихва, нищо не казва. Що не ми казва: "Какво правите?" Аз разбрах каква е работата. не ми е мястото там да се занимавам с тази работа. Има си хора за тая работа. И знаеш ли как се активизираха, защото

се амбицираха вече. Получи се така една неприязън към мене от двама души.

Първо от Колю-обущаря. Колю-обущаря минал, мен ме нямаше в квартирата, беше там Халачева, казал й, че в тая стая ще има двама руснаци на квартира. Халачева се уплашила. Отивам аз вечерта, чукам на Колю на вратата, обаче той бил в работилницата. Отивам там и му казвам: "Колю, кажи ми в твоята работилница колко души ще сложиш, защото в моята ще има двама". "Как?" Казвам: "Това е моята работилница, аз там предавам уроци, там свиря, там работя. Аз не се връщам като чиновник да спя там. Ще сложиш също двама при тебе. Ти си партиен член, ако не, ще отида в Комендантството." "Чакай бе." Оправихме работата веднага.

Антов беше тръгнал да ме изселва от Изгрева и да ме праща в концлагер. Аз бях спокоен, защото знаех каква е причината. Той ме смяташе за конкурент в неговия пост. Нашите хора ми говорят, те ме обичат и ми казват работата как стои. Той мисли, че аз съм се натискал пред Учителя сигурно, да заема ръководен пост. Това, което го казвам на тебе аз не мога да го обясня на него, защото е дръвник. Но да успокоя хората трябваше да правя нещо, пък той беше страхлив. Аз си правих театър с него гдето се казва. Отивам, питам Кинчето: "Къде е Антов". "Няма го." "Щом се върне кажете му да дойде при мене. Искам да му кажа нещо много важно." Той се беше докарал вече с един кожух, голяма работа. Идва Антов, влиза в стаята ми, аз заключвам вратата и вземам ключа в джоба си. "Слушай сега, Антов, да се разберем. Всичко, което го приказваш това за мене, хората ми го казаха, аз не съм дошъл да те разубеждавам нито да те моля, само искам да те предупредя, че аз го знам, защото от сега нататък ние сме врагове с тебе. Но аз не се крия зад гърба ти, направо ти го казвам в очите. Трябва да знаеш, че това Новото от Учението на Учителя е ашладисано от мен, по на див дрян. Ако се обади дивия дрян, то да му мислиш. Значи те предупреждавам, защото от дрян се прави дрянова тояга, а тя не се троши лесно. От сега нататък всяко зло, което ми се случи ще зная, че е от тебе и ще го върна лично на тебе. Сега може вече да си отиваш. Предупредил съм те." Той: "Чакай да се разберем". "Аз не те моля да си променяш мнението, но те предупреждавам." От тоя момент Антов тръгна да ме пази, защото каквото стане с мене може да му го върна. Ами те са като децата тия хора. Какво сега, аз не съм дошъл да оправям. То си има хора за политиката и за тия неща има хора и Учителя като каже нещо аз зная как се отразява. Пък както казах, дойде при мен Стоименов, като ми каза така, то мина край ушите ми. Но нашите хора и до ден днешен казват, че аз не съм си изпълнил задачата. Каква задача имам аз! После се образува ОФ организация, нещата се подредиха и тръгнаха. Организацията се разшири. Те си имат задача, да си я вършат тая работа. Нали познават си езика, познават си нещата. И те живеят с тези неща. Но ако бях усетил, щях да го направя аз, вместо тях. И по-добре от тях. Но тогава това бе голям парадокс. А да знаете как Учителя умееше тези неща.

10. ЛИМОНИТЕ

Ето например Бошков. Той беше комендант в Скопие, много работа свърши тоз човек. Там тия пакети за храна, гдето влизаха и писма с караула, всичко благодарение на него беше. И гдето спасиха затворниците, те ги разпуснаха преди да ги вкарат в затвора. Сега Ромел беше сразен от Монгомери в Африка и се освобождават големи английски войски, корпуси в

Африка. Бошков се интересува сега къде ще ударят те. Може да ударят на Балканите, защото не се знае. Може да ударят Италия, може Франция, не знаем разбира се. Взема колата той и идва без разрешение в София да пита Учителя. И естествено нищо не му казва и на другия ден той отива, петък на обед, на двора на картофена супа и сяда до Учителя. Учителят взема лимона да си изстиска в супата и запитва: "От къде са тези лимони?" "От Италия." "А, значи скоро лимони няма да има." Бошков веднага разбира, че ще ударят Италия. Не си изяжда супата, скача и си заминава. В: Ха-ха-ха. Д: Той не можеше да каже: „Учителят, го е казал“. Той каза, че лимони няма да има. Ако имаш интелигентност - разбери. И англичаните удариха в Италия. А те можеха да ударят през Балканите, тогава става страшно, както е искал Чърчил. Чърчил е искал пътят на СССР към Европа да се прекрати още от тука, да се прекрати още в Полша. Спаси се това положение. Щяха да направят ад тука, нямаше помен да остане от нашите градове, можеш ли да си представиш какъв фронт щеше да бъде тука, жестоко. Така те удариха в Италия и така няма да има тука лимони. Ето такива неща имаше тънки. Той не казваше направо нещата. Първо може да се злоупотреби, после това да излезе от Неговата дума. Както ако беше казал още навремето, че Колю-Обущаря ще бъде представител на Бялото Братство иди после се разправяй с него, като надигне глава като водач. Та всичко това беше около Него. Имаше една много тънка работа. Един много особен живот. Но само онзи, който беше чел от Словото Му за новите духовни закони и принципи, можеше да разбере.

11. РУСИЯ И ВОЙНАТА, 21.ЮНИ 1941 Г.

Даже западната религия създаде много философи, защото източното православие остана в голямо невежество. Въобще църквата не оставя нищо в нашите християни. Значи всичките попове са за посмешение в нашите народни приказки. Нашите не уважават попа. Църквата не е уважавана. Тя си изигра голяма роля в нашето Възраждане. Тя съхрани много неща, обаче в съзнанието на народа няма го онова нещо, което е при другите народи. В: Нашият народ не възприема формата. Д: Да, той е малко анархично настроен и той бе критичен. Освен това те бяха непросветени хора, те не знаеха нищо, а ставаха попове и т.н. Но по-чисто е от католишкото от гледище на карма. Та не всеки разбира, че ония, католиците, са извършили много престъпления. Защото веднъж Учителят ми каза така в началото на войната: "Черният папа се намира в Полша". Значи Черната ложа е най-силна в Италия и в Полша. "Тя много ще пострада." Поляците загубиха по 3000 души на ден. А това е 6 милиона за 1000 дни. Та имат да си плащат те някои неща, та черният папа е в Полша. Много е интересно когато на 21.юни 1941 г. удариха германците Съветския съюз. Беше неделен ден. Отивам аз към салона. Викам: "Учителю, какво става?" Казва: "Къде е луната?" Викам: "На разсип е". "Е, на разсип, няма нищо." Показа ми, че е на разсип, няма да се свърши работа. Когато обаче германците напреднаха и ха да падне вече Москва, отиваме с Рогев. В: Той жив ли е още? Д: Не, почина преди две години. Много интересен беше той. В: Аз си спомням, той беше писал една монография за календара на прабългарите. Д: И така, отиваме с Рогев при Учителя и го питаме: "Какво става със славянството, ще го смажат, ще го унищожат." Обръща се към Рогев: "Ти нали си писал книга за Черно море? Запиши си, че на тази дата около бреговете на Черно море няма да има нито един германец." А когато нашите войски влязоха в Беломорието, Учителят ми каза така. Говорим за това нещо. Пита ме: "Къде се намира слънцето?" "В Рака", казвам. "Е, знака

на Луната, не е трайна работа." Така подсказваше тия неща. Не обичаше да говори. В Края на краищата доста ни вълнуваха тия работи. Това е епоха. Много интензивно беше всичко. В: Значи щом е на разсип Луната, няма да продължи дълго това нещо.

Борис Рогов е бил офицер от флотата, завършил в Париж в Сорбоната, дълги години е директор на географския институт. След пенсионирането си отишъл в института по математика при БАН, където написва две книжки с математически формули, със задачи, български календар. Книжките били изпратени в Москва. Един академик като ги разгледал, казал да му изпратят адреса на Рогов и след това му написал писмо, в което му поставил да реши две нерешени световни задачи. Рогов сяда, решава ги и му ги изпраща. Ако беше Рогов комунист, Луната щеше да се разтърси, щяха да пишат вестници, радио да трещи денонощно, включително и по телевизията. А така всичко останало скрито и покрито.

12. ОТКУПЪТ

В: Сега разкажи как разглеждаше Методи вашият хороскоп. Д: Той не го разглеждаше, а Учителят. В: Имаше ли тези Дирекции опасни за здравето ви? Д: Той с такива работи не се занимаваше. Той даваше принципни неща. Аз после се занимавах с Астрология разбира се и научих тия неща да ги знам. Тогава аз разбрах, че това е една сериозна наука. Може ключовете ѝ да са загубени.

В: Спомняте ли си такива някои моменти от живота на Катя, интересни във връзка с опитности от Школата и някои критични моменти от нейния живот? Сега вие започнахте да разказвате историята с куршума и все пак казахте, че има някои неща, които не споменахте. Д: За моя сън. Тогава аз реших, че ако оздравея ще се занимавам с музика, в болницата. Все пак баща ми искаше да ме прави общественик, майка ми искаше да ме прави лекар. Аз имам и сега още отношение към медицината. Към това да определям диагнозата имам някакъв талант, който трябва да се развие. Много интересно. Диагностика, това е за мене голямо нещо. Аз съм се удивлявал и винаги когато лекар е присъствал с голям интерес съм съобщавал диагнозите и до ден днешен имам отношение към медицината. В: Ако бяхте станали общественик? Д: Щяха да ме претрепят. Нямам право да избирам ако изоставя музиката, ще ме задигнат. И без това за мене е било голяма борба. Както ми каза Методи: "Учителят плати за тебе". Аз го питах и Той каза: "Тъмните сили не искаха дори откуп за тебе. Искяха да те задигнат от земята". Те бяха в една седмица три неща. Аз бях гимназист, връщам се от гимназията на обед, в това време едни глупаци в Пловдив в общината разваляха "Куршумхан". Това е една старина, интересна, останала от турско време. И понеже това са едни грамадни зидове с взривове ги развалят и гръмва един взрив и една такава голяма буца вар и тухли профучава тука край врата ми и разбива една витрина. По онова време имаше македонски убийства и имаше нареждане щом се гърми и трещи всички да лягат по земята. На сантиметри се изтърси прахоляка и ако беше една педя по-напред щеше да ме остави на място. Това става в понеделник. В сряда след обед имаше една сказка с двама сказчици във военния клуб. Така както в салона и тука е печката. Имаше една украса такава с някакви портрети, имаше два големи турски патрона качени там някъде и войникът взел падналия патрон и го хвърлил във въглицата и го слага в печката заедно с въглицата. Пред печката имаше един стол. И аз седнах на него стол, обаче нещо ме нагръ, беше ми нещо скучно и

казах: "Аз ще изляза малко навън, като свърши този автор ще вляза на втория". Тъкмо излизам и един гърмеж страшен вътре - вратата на печката беше разбила облегалката на стола - ако бях там щеше да ме остави на място. Отвънка майора ме прегърна, той беше домакина, познаваше ме този човек. Събитията следваха едно след друго, значи бяха като че ли решили да ме унищожат. В: Защо така конфликт ли стана? Д: Ха, да не говорим, да не засягаме хора, които са живи още. Но един куршум с изстрел бе изпратен в главата ми. Аз направих всичко възможно да спася този човек. Той трепереше като платно. В: Той нарочно ли стреля или бе игра. Д: Виж какво, хайде да не говорим. Не е важно, нали така. Да не търсим виновен. И така, голяма засада ми бе устроена. Но все пак имал съм късмет. Иде си. Но до този момент аз почувствавах, аз разчитах, че Учителят ще направи нещо за мене, но както казва Той в закона, че Бог в доброто остава неразбрано, защото човек е подготвен органически да изживее кармата си. Виж колко интересен закон. В: Всеки човек е подготвен и има сили да издържи всички страдания, които биха му дошли. Д: Да, така. Те отстрани хората повече страдат от някои работи. От друга страна как да ти кажа, в мене настана една промяна след като се роди сина ми Андрей. Например, аз няхах никакво чувство на страх. До такава степен, че като, че в главата ми някакъв център беше неразвит, центъра на самосъхранението. Когато бомбардираха София, аз не разбирах и схващах, че това е опасно за живота на хората. Като че ли не се отнася до мен. София когато я запалиха минавах между Министерството на вътрешните работи и на железниците, когато на ул. "Гурко" гореше всичко в огън, отгоре пишат, а аз се движа като че не се отнася за мен. След като се роди Андрей, у мен се яви едно чувство за самосъхранение. Аз тогава започнах да си отварям очите на четири и вземах да внимавам, една предпазливост, която по-рано съм я нямал. Аз като видях един път на каква стена съм минал отгоре и майка ми и баща ми са били отсреща, как са го преживели, аз сега не мога да мина оттам. Не мога, каквото ще да направя. Така минаваш и всеки миг може да се сгромолясаш. Няхах някакъв център на самосъхранение. Раждането на Андрей е много важно нещо за мене, той и астрологически ми е много близка душа... Там където е неговото слънце, там е моят Асцендент. Там където е моето слънце, там е неговият Асцендент. Една голяма връзка имаме с това дете, да видим, дано да има късмет. Той има много хубава душевност, има нещо много хубаво в него.

В: Спомняте ли си някои други екскурзии с Учителя? На Витоша, на Рила? Бил ли сте на летуване на Рила с тях? Или може да сте минавали мимоходом. Д: А, бил съм на Рила с Учителя. Бил съм няколко пъти. През 1939 г. например, когато каза: "Като тази година ще има чак в 1999 г.". И след един месец започна войната. В: А вие сега, вашият опит с Паневритмията беше за вас сполучлив. Д: Сполучлив разбира се, но пак така документален. Ако трябва да се направи един студиен запис, да се направи на плоча, то трябва да имаш един оркестър на разположение за няколко дни, при хубави студиини условия и техника, защото не е лесно. Понеже тя е много трудна нашата музика, това не е модерна музика, при която и да събърка някой няма да се усети. Балансът на оркестъра трябва да бъде точен, самата хармония е такава, мелодията, понеже трябва всичко да се изпипа много чисто и много хубаво и вероятно това ще го направим един ден, но трябва условия за туй нещо. И така или иначе ние трябва да я имаме тая Паневритмия, към нея трябва да има един интерес

И тя е така всяка една пиеса така отделно като музика е интересна извън играта и от друга страна все пак се е родила в една духовна Школа. Това

е интересно. За пръв път в Школата има музика. Сега гледам Розенкройцерите употребяват музика, но класическа на Хендел, Бах - такива неща, антропософите и те нямат музика, но Щайнеристите са много така разположени. Гледам така един професор Франкенфел. Доведе го у дома Томалевски, той дойде на една среща тука международна на славистите. Изнесе един от най-интересните доклади. И покани го Томалевски и разбрахме, че той бил шеф на антропософите в Берлин, и на него показахме му Паневритмията, разговаряхме. После бе писал писмо, че това, което бил преживял в къщата на Грива два пъти в живота му се е случвало. Много чувствителен и интересен човек. Щайнер си има последователи между интелигенцията в Германия докато Учителят има от народа. Трябва да има по-голяма чистота, да е много чувствителен човек и освободен от много неща, гдето се казва меховете като са пълни къде ще пълниш по-нататък, но създава се една култура интересна, духовна на запад. Все пак имаха нужда, там в една Германия това е едно пречистване след този хитлеризъм с едно такова учение на Щайнер.

13. ЛАТЕРНАТА

В: Сега искам вие да ми разкажете за вашия род. От къде идва вашият род? Г: Ставаше въпрос още като ученик, когато баща ми ме заведе на преглед при проф. Ташев разбрах, че нашият род идва от югозападна Македония. И баща ми провери понеже според моя албинизъм аз съм с бяла коса, бяла кожа, това е било някакво си племе, което е живяло някъде там в планините - албански ли къде е било, имало римски някакъв гарнизон. И действително, баща ми проверява, че по време на въстанието на Али паша една майка с две деца с два коша с един кон бяга през Рило-Родопите и слиза в Асеновград. Тази майка е носела или майка му или дядо му на моят дядо. Така че корена ми по бащина линия е от там. По майчина линия не знам. В Пловдив и Пазарджик, там са живели. В: А по какво познаваше д-р Ташев? Д: По този полуалбинизъм, който е при мене. Това е казва много характерно. Бяла коса, бяла кожа.

Този случай накара баща ми да се заинтересува, което беше много интересно, това правеше силно впечатление на всички ни. Та от там нататък бащата на баща ми, той всъщност е бил шивач. Голям, хубав човек. Но когато баща ми се връща като граничен офицер той заварва в Пловдив на двора 7-8 латерни. Той е бил този, който на най-новата песен, най-новия шлагер, така ще смени иглите на барабана, че да може при върнете да се произведе песента.

Той се занимавал с латерни, аз даже ходих в Асеновград да си купя една латерна, да видя мога ли аз при моята музикална подготовка да направя същата тази работа. Защото той не е учил хармония, но мелодията върви, говора излиза с акомпанимент, има един барабан и той е поставял тези игли и това нещо той го е правил на всичките тия латерни и баща ми е бил много изненадан, разбира се. Това е дядо ми Димитър. Нося името му. Може би от тук идва и влечението ми към музика. Да. Латерни се продават. Той пуска новия шлагер, новата песен трябва да се направи като се върти да свири новата песен. И понеже всичките латерни са минавали през двора на дядо ми, значи човек интересен, с професия нова. Разбира се, баща ми не е знаел това.

Няколко години тогава всеки млад офицер трябвало да мине през гранична служба. В: Колко деца има дядо ви? Д: Пет сина. В: Т.е. вие имате 4 чичовци. Как се казват? Д: Аз не ги помня. Баща ми е най-големият, който е

останал в България, най-малкият, който се казва Атанас е починал в Ямбол. В: А другите? Д: Георги отива, когато започва войната на Бурите срещу англичаните, тогава цялото обществено мнение било на страната на бурите и той е отишъл доброволец. Той имал някакво образование военно и избягва и става офицер в отредите на бурите срещу англичаните. Там англичаните го раняват и го изпращат на остров св. Елена. Той от там пише едно писмо на баща ми, че е там, където е бил Наполеон. И като свършва войната той се връща и остава в Йоханесбург и се оженва за англичанка. В Южна Африка. До войната - II.Световна война имаме една връзка с него. Но след това аз исках да намеря адреса му, но чрез Червен кръст, казаха че от последното преброяване такъв човек няма, но и той самия казваше в последното си писмо, че поради здравословното си състояние ще отиде да живее на вилата си на океана. Той обаче нямал деца. Двамата други братя са живели долу в Гърция в Тракия и се оженват за гъркини и нищо не знаем за тях, защото той двете си деца единия брат ги изпраща и ги осиновява чичото в Йоханесбург. И при туй положение може би, те малко криеха адреса на чичо ми, та за тези двама чичовци нищо не знаем. Този в Ямбол също е бил музикален, но той е бил съученик на Маестро Атанасов. Той искал много да учи музика. Маестро Атанасов го извежда от гимназиалната духова музика, изпращат го в Италия да учи, а пък чичо ми го изпращат в Испания и се връща като представител на шевните машини "Сингер". Така му беше в Ямбол последната кантора там. Търговия с такива машини и той беше купил един орган и едно пиано и взема жена, която обичаше музика и свиреше на пиано. Но до края на живота си му е било мъчно, че не е учил музика. В: А вашият баща, той е първото дете, той какво завършва? Д: Той решава да отиде в Америка.Тръгват една група за Америка и отиват в Солун. Той бил завършил класическа гимназия в Пловдив. Знаеше латински, старогръцки - перфект до края на живота си. На пристанището го вижда обаче един и му казва: "Слушай, понеже теб вуйчо ти те е издържал. Вуйчо ти гарантира за тебе и ти ще се върнеш в България, ще изкараш военната служба и тогава където искаш върви". Всички се качват на кораба, той се разхожда отпред и остава. Като се връща в България изкарва военната си служба и постъпва във военното училище, тогава нямало такива ходатайства. Там завършва висше образование. Обаче това бил много интересен випуск. Вътре бил и Гоце Делчев. Тогава директорът на военното училище бил братът на Ботев - генерал Ботев, а до леглото на баща ми е синът на сестрата на Ботев. Като изпращат момчето смятат, че отива при брат си, обаче как ще каже той на генерала чичо, нали. Не е знаел Ботев, че племенника му е там. Един ден пристига майката при брат си да се видят. В това време се готви, уговаря се въстанието. Гоце Делчев бил много активен. И там даже идеята им е била от този випуск половината да влязат във войската в България, а половината да отидат долу в Македония, да подготвят въстанието и когато се вдигнат от тука нашите за въстание, всички да се включат. Обаче ускоряват въстанието и не е могло да стане тази история, но баща ми имаше много хубави спомени от този випуск. Той случайно попада на военните и след това започват войните. Той става офицер. Баща ми имаше отношение и влечение към науката. Знаеш ли каква памет имаше той, особено по история. Любова ми към историята идва от баща ми. В България постоянно се говореше за националните проблеми. Всичките разговори, всичкото беше за това - България. Той преживя много тежко войните. Той беше ранен още в началото на войната - I.Европейска война. И в двата крака куршума минава и нашите лекари тук искат да му режат краката. Той вдигнал патериците и започнал да ги бие. Тогава си научил урока, защото се разчуло и царица

Елеонора чула, че един офицер бил с патерици и отива при него и се завел интересен разговор между него и нея. Тя първо му предложила цигара. Той казал: "Аз не пуша". И тя го изпраща на лечение във Франкфурт. От там той се връща не само без патерици, но и без бастун. Спасяват го. След това става окръжен ли какъв-комендант в Сливен и Стара Загора и се скарва с Царя и военния министър и си дава оставката. И от неговия випуск единствен той не е произведен генерал. Той си остана полковник.

14. КАТЯ ГРИВА

И след това карахме доста тежки години. А ние бяхме вече родени. Катя се ражда в 1902 г. Аз съм в 1914 г. В: Колко деца сте? Д: Последното дете съм аз. Четири. Третата, най-интересното и даровито дете й правят една операция в София, 16-17-годишна, почива и аз съм единствения, последния. Значи Катя, след това Еленка, която почина, след това Стефанка, русата, и последният съм аз. През 1909 г. се ражда Стефанка и след това аз. В: Майка ти от къде е? Д: Майка ми по фамилия се казва Попова. Те имат доста попове в рода и нейният брат беше адвокат в Пловдив. Баща й се е занимавал с търговия. В: Тя от къде е? Д: От Пещера или Пазарджик.

Свършват войните и баща ми напуска Сливен и идва в Пловдив. Взема една къща под наем. Знам, че беше чудно хубава, но много тежко карахме тия години. От друга страна националната катастрофа се отрази много лошо на баща ми. Той изгуби всякаква надежда. Националната идея за обединение на отечеството бе много голяма при офицерите. Така че просто рухна и нямаше усмивка на лицето му. След това той стана експерт по тютюните, макар че той не пуши. И ходеше в Гърция, Турция и Мала Азия долу и купуваше тютюни. И ние ходихме в Цариград и имаме много хубави спомени. Той направи една къща в Пловдив. Катя завърши музикално училище в Пловдив. Тя учеше в гимназия, но се прехвърли в музикалното училище, което обаче като го завърши не го признаха. Защото беше частно. Тогава баща ми я изпрати в Италия да учи музика. Пеене. В: Коя година замина? Д: Ами преди земетресението 1928 г. и стоя там пет години. Върна се 1932 г. Тя учи в Рим, в Санта Чичилия, това е голямата консерватория, в която даже и Верди е учил. Там има една плоча, че е била в някакъв пансион католишки. Там в Библиотеката се запознава с йогизма, с окултната литература и от там започват първите й опити. Катя беше настроена много мистично, духовните проблеми винаги много са я вълнували, както и аз в същото време се запознах с теософията. Един ден и двамата седим на масата, чакаме обед и в това време донасят една брошура. В Пловдив поповете издават една брошура срещу Учителя. Цитират го какво разбира Петър Дънов за любовта. Обаче книгката е издадена с такова невежество, че веднага заинтересова. И тогава още ние потърсихме първоизточника, от където цитират. И като видяхме какви цитати, как просташки го тълкуват и тогава Катя се заинтересова, намери нещо от Стоицев да прочете. Преди да видим Учителя ние знаехме нещо за Него. Но по най-негативния път от една брошура издадена от поповете ние се запознахме с Учителя. В: Тя е една брошура на Ласков. Д: Не зная от кого беше, не си спомням. Катя идва в София да постъпи в операта след като завърши в Италия. Обаче цялата атмосфера в операта, всичкото това нещо на Катя не й допадна. Тя едвам издържа една година. В това време тя се запозна с Учението на Учителя и остана там и като че ли намери там истинското си място на Изгрева. Тя имаше интересни опитности и само така се нареди всичко, че естествено се развиваха събитията около нас. И всъщност Катя

стана причина, когато аз идвам да уча музика в София, дойдох на Изгрева да живея. В: Разказваха ми, знаеш ли нещо по-подробно за тази опитност в Италия в този католически пансион когато се е запознала с йогите? Правила е някакви медитации ли? Д: Някакви излъчвания е правила с двойника си. На Катя е много близка тази материя, цялата ѝ природа е скромна. Катя е изобщо един човек, който като се отправи към нещо, цялата се отдава. И винаги поема отговорността и нищо не може да я отклони. Тя беше много упорита и никой не можеше да я отклони от Учителя.

В: Тя идва на Изгрева. От какво се прехранва, работи ли, учи ли, пее ли? Д: Тя предаваше пеене. Педагог. Имаше ученички доста, както Георги Радев предаваше математика, Паша предаваше химия, нали. Въобще на Изгрева имаше повече учителска работа, педагогична работа, но Учителят я изпрати след това при Морфова. Те си допаднаха много и Морфова разкри нещо ново в гласа ѝ. Намери някакви нови хоризонти, насочи я към колоратурата по пеене и в съзнанието на Катя останаха много хубави така спомени и преживявания от контакта с Морфова. В: Какъв ѝ беше гласа на Катя? Д: Тя бе като един спинтов сопран, учи колоратурно пеене при Морфова и на края се уплътниха едни низини така, много хубави, топли низини. Накрая тя пееше само песните на Учителя. В: Вие не се ли опитахте на времето да запишете гласа ѝ. Д: Тогава тази техника я нямаше. В: Не се сетихте. Д: Ние на Учителя не записахме гласа, че на Катя ли? В: Впоследствие тя отива да работи в Трън. Д: Виж какво, тя трябваше да учителствува, да си вземе пенсия, но тъй като тя имаше висше образование от Италия, нямаше средно, една година учи и вземаше изпити, за да вземе средното си образование. В: Така ли? Д: Там е така. Имаш глас - постъпваш. Аз например, гледах когато бях в Мюнхен на командировка синът на един наш музикант, който е 12-годишен, учи висше образование - цигулар. Бащата пита: "Професоре, вие не знаете какво учи детето". "Учи висше образование", да получи, независимо, че е 12-годишен. Щом той може да свири един материал, който го свирят студентите, няма възрастова граница. Такова нещо е. Няма да го спрат и да чакат да стане 18 години, че да започне висше образование. На 17 години той вече завършва. Той сега е диригент това момче. Катя остана на Изгрева при един много хубав духовен живот, при който имаше пълна нагласа и там дойдох и аз. В: Направихте къщичка? Дървена къщичка. Д: Не, дървената къща Катя я купи. Тя беше готова. Тя беше много малка и там живееше. В: А вие къде сте учили прогимназия, в Пловдив ли? Д: И средното в Пловдив. В: А музикалното? В: В София. Тогава беше академия. В: И как се сблъскахте вие с музиката? Д: Аз в гимназията свирех на цигулка и на чело, и на пиано въкъщи. Нямаше кой да ме насочи към един инструмент. Любова ми към музиката беше комплексен. Когато ме стреляха и ме раниха, то е един инцидент много неприятен, случайно мога да кажа, бях още 16-годишен и когато лекарите казаха, че няма вече никаква опасност, тогава дойдох моите приятели и ми направиха една серенада - с челите и цигулките в преддверието на болницата. И аз тогава си казах, ако оздравея ще се занимавам само с музика. Баща ми обаче беше доста смутен и каза: "В моята къща един музикант стига". Но преодолях в края на краищата, иначе не може. Той беше много разбран. Много разбран беше, баща ми беше чуден човек. Аз съжалявам, че толкова огорчения съм му създал с вироглавието си. И дойдох аз в София и две години учих при Тамара Янкова частно и се явих после на изпит, но завърших при Димитър Ненов. При Димитър Ненов - пиано и при Веселин Стоянов - композиция. В: Сега разказаха ми една интересна опитност, когато вие сте бил ранен и в безсъзнание, Катя ходила при Учителя и кажете ми

случая как стои. Д: Виж какво сега. Те получиха едно писмо, положението ми е много лошо, това е, куршума минава през главата, която се разбива на парчета. Тогава беше време когато нямаше пеницилин и лекарства против инфекцията и викат Катя родителите да отиде в Пловдив. Тя пита Учителя. Той казва: "Ако искаш да ги утетиш, отиди!" По това време Учителят е зает с Паневритмията. Той с музикантите работи Паневритмията. В петъка Той слиза на Младежкия клас. Катя стои вънка и чака. Той казва: "Сега вече няма никаква опасност". Същата вечер, аз цяла нощ се потя, главата ми се поти, цялото това нещо като чалма, всичко е във вода. Като влезе лекарят всичко бе във вода. Температурата спадна. Запитва ме: "Как си бе, момче?" Д: "Много добре". Щото той имаше големи симпатии към мен, защото мен като ме ра-ниха нямаше въкъщи никой и идва лекаря и казва: "Тук трябва да се подпише протокол, това е малолетно момче и после плюс това е опасно, има опасност за живота". "Докторе, давайте операция, нямам никого, дайте аз ще подпиша?" И понеже каза, че има опасност, аз казах, че искам, поисках операция. Можело е сигурно да се направи с местна упойка. Цялото това разбиване на черепа, изваждане на куршума, всичко това нещо издържах. Лекарят имаше една симпатия към мене за държането ми, после казал даже на баща ми. Действително сутринта нямаше никаква опасност и след една седмица той позволи да свирят музикантите и след 20 дена ме изписаха. Това беше в католишката болница в Пловдив и чудесни сестри бяха католичките, сам в стая бях, плащах по 150 лв. на ден. В: Спомням си, че раз-правяше Катя, че Учителят казал: "Сега се борят за него горе". Д: А, да, и на мен ми каза. "Голяма борба беше за тебе горе. Трябваше някой да гарантира за тебе." Виж какво ще ти кажа. Имай предвид, че в три последователни дни имах три прекеждия. Връщам се от гимназия на обед. В това време разбиват "Куршумхан". Една голяма щуротия и с взривове и както минавам така един взрив и една такава голяма буца хоросан от тухли минава тъй край врата ми и разбива витрината. Ако беше минала малко по-напред и на място оставах. След два дена в Пловдив във военния клуб имаше двама сказчици, двама оратори. Влизам аз вътре и така както е печката с въглища, беше хладно време, пролет, имаше един стол пред вратата на печката и аз съм седнал точно пред нея. А един път от старите турски куршуми, които ги слагаха така на огледалото за украса взима, че пада куршума във въглищата и чрез тях вътре без да види слугата, вкарва го в печката. А нещо ме напъва, опъва, нещо ми е скучно, ще изляза вънка. Като почне втория оратор, тогава ще вляза. Аз си казвам и излизам. Излизам, няма и минута и се чува един взрив вътре като вратата на печката разбива гърба на стола, на който аз седях. Значи преминах прекеждието. Второто, третото обаче не ме подмина. Пак съм въкъщи на двора, стрелят по мене и ме улучват в главата. В: Ама как на-рочно или случайно? Д: Не може да се разбере точно, но мина се случая. Всъщност случайно беше ми се струва. Как да ти кажа, мен ми е неудобно да говоря по тоя случай. В: Единия път някой посяга, втория път някой посяга, третия път улучват те. Д: Третия път, да. Не можах да ме задигнат. В това е било голямата борба гдето Учителят казва. Но това, което става тази вечер, цялата ми глава се изпоти. Всичко това беше вода. И Учителят още в 5 часа като слиза сутринта казва: "Сега мина вече опасността". Когато минава визи-тацията в 8 часа лекарите така ме развиваха и се вдигаше пара. Вече имах един шум в главата, но нито температура, не беше голяма, към 38 беше, но все пак изчезна. Казвам виж какво, ти знаеш, че Учителя за всеки от нас е платил един път поне. Много хора, и Методи Константинов и много хора има-ше на Изгрева, където Учителят беше заплатил за живота им. В: И по-късно

вие идвате вече в София. Д: Да, аз още с вързана глава дойдох в София. Веднага дойдох с курка. Дойдох на Изгрева.

Реших да отида на Витоша. Намерих едни дрехи цивилни. Много хубаво беше, моето идване беше интересно. Аз живеях първо в София, а след това се преместих на Изгрева.

15. ПАНЕВРИТМИЯТА И ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

В: Вие веднъж ми разказахте една опитност с Учителя, че в един разговор Учителят ви казал, че с Него ще останете последни на пътуващия кораб. Какво искаше да каже с това? Д: Не знам. Той каза така: "Когато един кораб потъва, капитана последен го напуска и ние, така посочи мен и Него си, последни ще напуснем кораба". Не мога да си обясня какво иска да каже. Но аз помня даже всичко, което е казал. Дори веднъж припомних нещо, което е казал на Томалевски. Томалевски беше го забравил. В: Какво беше забравил? Д: Томалевски, когато му правиха операция, трепанация, тогава Учителят му прати беседата "Отец ме любя", да я тури под възглавницата, тя е много опасна операция за онова време и той дойде всъщност с вързана глава на Изгрева и Учителят му каза: "Слушай, един кораб пътува през океана, отзад с едно въже е вързана една дъска, ти къде искаш да бъде - отзад на дъската ли или в кораба? И в двата случая ще стигнеш". И той каза: "В кораба, в кораба". Георги се беше отдалечил от Изгрева така малко тогава. Всъщност той бе един качествен общественик, имаше чувство към тези неща и неговия Юпитер и неговото Слънце са на "Медиум цели" горе в хороскопа му и трябва да блести в обществото пък. А в семейството, в което попадна, беше неудачно. Но Георги беше полезен там, та спомням си за този случай и му го напомних. Георги го беше забравил, но не мога да ти кажа какво точно искаше да каже с потъващия кораб. В: Искам да разкажеш един случай, който по-рано си го разказвал за една екскурзия на Мусала. Пътували сте със Славянски и през цялото време той е говорил за някаква къща. Д: Не, той не говори за къща. В: Точно какъв беше случаят? Д: Славчо Славянски през войната, когато навсякъде е разруха, бомбардировки наоколо, той се евакуирал в една плевня и непрекъснато чертаеше планове на неговата къща, която ще направи. Двуетажни някакви си истории, това беше нещо като че беше окупирало съзнанието му. Това беше вече войната накрая, когато бяхме в Мърчаево. А какви ли не чертежи правеше и ни занимаваше сумата ти време. А когато отивахме на Рила, на Мусала и когато Учителят ни вдигна в два часа през нощта от хижата, бяхме няколко души и Славчо вървеше зад Него. От лявата страна вървах аз, от дясната страна Георги Радев и Борис Николов и Учителят се обърна и каза: "Когато дявола иска да излъже някого, най-напред му казва, направи си къща!" И толкоз. Слави не го помни това нещо. И минаха години и Слави почна тази работа с къщата и ми се струва, че духовно го ограби. Той непрекъснато с това се занимаваше. Защото бяха времената, когато му вземаха накрая всичко. Тогава още не беше национализиран, той разполагаше със средства и можеше да направи такава къща. Но ние не сме дошли на земята да правим къщи, както Учителят направи един салон, който се амортизира за толкова години. Той не можеше да остане и добре, че не го оставиха, такава една секта щеше да стане, такива неща щяха да станат. Не!

В: Сега искам да питам друго. Тук виждам няколко снимки където Катя е при пианото в салона с Учителя, изучават песни. Катя пееше хубаво. Д: Да, Катя ги пееше много хубаво. Първо тя е професионална певица и второ

тя ги претворяваше чудесно. Много от песните се създаваха пред нея, защото те колективно се раждат. Много участвуваше тогава Асенчо Арнаудов, после той стана професор по арфа, много хубаво записваше и беше един от най-добрите записвачи и на Паневритмията, и на много песни. В: Сега понеже вие сте музикант кажете още нещо. Д: Аз не съм участвувал. Аз съм записал само една песен "Иде, иде, Той сам иде", това е. В: Ти свириш на пианото, Той свири на цигулката или? Д: Не, не, Той я пее. Аз съм на пианото. Започна се на един Бъдни вечер ли беше, какво беше, не на един обед на празник беше голям и на другия ден Балтова дойде в салона и се продължи с песента. После и Асен Арнаудов се включи. В: Вие сте свидетел и съвременник на онази епоха и сте музикант. Сега понеже има няколко записа на песнопойки, които са публикувани и има много спорове. Какво е вашето мнение за 1-та песнопойка, 2-рата песнопойка и т.н. Д: Виж какво, много се говори за тези неща, има грешки в нея, но когато попаднат тези песни в ръцете на един професионален музикант, той може да ги отстрани, те не са фатални грешки. Нас ни боли, защото искаме да бъдем по-стриктни, нали така. разбира се, ние се събрахме към 1974 г., по-право това е една инициатива на Мичето Златева, тя искаше да поправим някои грешки. Аз й казах, че без Асен Арнаудов няма да може. Тя питала, пък Асен, който казал, че без Грива няма да дойде. Така се събрахме тримата и в нейната песнарка са нанесени някои поправки. В: На Мичето Златева. Д: На Мичето Златева песнарката, в песните. В Паневритмията аз съм направил поправките и аз мога да ги кажа кои са. Всякой един музикант ще може да ги разбере. Понеже Учителят дава фраза по фраза. Да кажем днеска е дошъл до една фраза, утре до друга фраза. Една фраза завършва на първото време на следващия такт, ако е последна, но ако след тази фраза следва нова фраза, от този последен такт започва друг. И затова Паневритмията ако видиш "Първия ден на пролетта", първото упражнение, по едно време трябва да си смениш кракът, защото се получава тек, такива тактове. Това нещо се избягва, сега в моята Паневритмия ако играеш няма да се получи такова нещо. В: Значи пропускат е в Паневритмията, в тая, която е печатана. Д: Да, която е печатана. Тази, която аз записах е коригирана в моята партитура. В: А, в оная, която е печатана? Д: Онази е записана така, както си е - с удължение.

Даже един научен работник повдига този въпрос на една среща въщи. Така стоят, така се разглеждат нещата. В: Добре, а защо е направено така? Защо така са я отпечатали? Д: Защото са я отпечатали както се е записало. Например сега: Вчера например са завършили до тук. Учителят продължава нататък. Те този такт оставят и започват нататък. И трябваше преди това да се види, че вътре се получава в онова упражнение, което най-дълго се представя към 4 минути и повече, „Първият ден на пролетта“ и се получават накрая тек тактове. Ако се изсвири цялото упражнение гимнастическо е на чифт такт, през два такта става всичко. Това е ритъма вътре през два такта. Разбира се това се оправи при мен. В: Други пропуски в Паневритмията, които вие сте забелязали? Д: Да, това именно в "Мисли". Да, това беше два такта също поправени и поемам една такава отговорност, защото е защитимо от гледището на музиката, а от друга страна, виж какво сега, Учителят каза, че тази Паневритмия ще се развие един ден. Той ни я даде като една мелодия. Няма да вземе да ни я хармонизира, да я оркестрира - остави нас. Когато ние започваме да правим това нещо, да я хармонизираме, да я оркестрираме, ние ще ги намерим тия пропуски, те са много явни гдето се казва, азбучни истини.

Очевидно е, че тука начина, по който е работено. Днеска е до тука, утре е до там, нали? Тя така се е разглеждала Паневритмията. Тя не е на един

път записвана, да кажем "Първия ден на пролетта", това е една музика от 4 минути и нещо и през ден, през два се събирахме, разучавахме и Учителят продължаваше да я дава по-нататък. Въобще след Паневритмията се даде Пентаграмата, те бяха още в началото. "Слънчевите лъчи" се появиха чак в 1942 г.

Д: Едно след друго се даваха упражненията. Има текстове на Олга. То е нещо живо, то ще расте, ще се развива. Има живот в стиховете на Олга, но такова беше и времето. Хората ги преживяваха и си ги пееха, там където няма оркестър, в провинцията си пееха песните, а Паневритмията я играеха. Това беше едно удобство за провинциалните братства. В: Вие кога се запознахте с Паневритмията и започнахте да работите, през времето на Учителя ли? Д: Виж какво сега. Аз с Паневритмията се запознах щом дойдох. Паневритмията беше вече на поляната. Играеха, но един ден дойде при мен Боев и ми каза, че Учителят му казал да направя Паневритмията за голям оркестър. Аз отидох при Него и започнах работа. В: За колко голям оркестър? Д: За симфоничен оркестър, той няма да ми каже за колко души, но за симфоничен оркестър. В: Личен разговор с Учителя. Д: Първо Боян Боев идва да ми каже и аз сега като взех това нещо да правя, това е отговорна работа. Една партитура, това е една пролетна симфония. И попитах Учителя и започнах. В това време обаче започнаха бомбардировките и отивам аз до Учителя да питам дали на Изгрева има условия. Аз отивам при Него, чакам долу. Горе един запасен генерал и Учителят му казва: "Содом и Гомор ще стане сега". Онзи перкуляса по стълбите и всичко се евакуираше. Питам го: "Аз, да остана ли тука? Казва: "Страх ли те е". "Не ме е страх." "Стой тука и си гледай работата." Това ми го каза, когато тръгнаха за Мърчаево. "Школата не може да оставим без присъствие." И остана бай Ради и аз. И от друга страна мога да ти кажа, че когато Учителят напусна Изгрева, остави едно много хубаво присъствие тук. Идваха братята, даваха ми ключовете на жилищата си да се грижа за тях. Ако падне запалителна бомба да я вадя, те мислят, че така се вадят като маслини от чиния. Но както и да е. Някои например Васил Иванов - художника, бяхме големи приятели с него, имавме голяма връзка с него, бяха избягали, но след два месеца се върнаха. Васил казал: "Какво правя аз, когато най-добрият ми приятел е на Изгрева". И от Сливен се върна обратно. Полека-лека започнаха да се връщат. А пък такова състояние имаше, плюс това беше една купонна система и то при неорганизирана, една бомбардирана и евакуирана столица. Но нашите се запасили. В мазетата намерихме, че дамаджани с олио, че храни какви ли не шеш. Викам си, тука ще изкараме по-леко сега и т.н. Пролетта беше такава красива, много хубава беше през 1944 г.

И всяка кола от Паневритмията като завършвах, ходех в Мърчаево и я носях на 10-15 дена. В: На Учителя. Д: Да. Той я преглеждаше. В: Свирише ли я там? Д: Не, какво ще я свири. Тя е за оркестър. В: само я преглеждаше? Д: След това я вземах и я подвързвах. И така, че това ми беше на мен задачата през време на бомбардировките. Учителят държеше за това. Помня, че един ден отидох до Мърчаево и вечерта си тръгвам. Канят ме да остана да спя там. А Учителят казва: "Не, той си има работа". И тръгнах от Мърчаево, отивах се пеш до Княжево и като наближих Изгрева сирените засвириха и почнаха бомбардировките. И аз бях толкова доволен, че се върнах, щото щеше да ме човърка за бай Ради, че останал сам и какво сега ще стане.

Ако си войник, ако си мобилизиран и те поставят да стоиш пред един погреб, ще стоиш ли? Ние не сме мобилизирани насила, но все пак една задача имаш и в стаята ми, пианото ми и тая тишина, която имаш! Чудна

тишина! Няма ги хората. Да. От друга страна как да ти кажа. В мене някакъв център беше неразвит. Аз по-късно го разбрах. Аз нямах чувство на самосъхранение. Това чувство се породи в мен когато се роди сина ми Андрей. Да се чудиш тогава как минават тези американските крепости и с бинокъл ги гледаш как нападат. Нищо не ме уплаши. Това бяха жестоки условия. Усилни бомбардировки, знаеш какво значи! А аз стоя горе на стълбите и гледам с бинокъл, а имаше сняг голям. Застанал човек с бинокъл на стълпалата на стълбата, сняг, и бомби, които падат върху града. В: Паднаха ли бомби на Изгрева? Д: Една мина двутонна падна зад салона в гората, но не експлодира. Ако беше експлодирала щеше детонацията да отнесе всичко. Иначе падна там в двора. Излизам навънка и виждам един бор забит в земята. Просто го вдигнала вълната и го забила в земята. В: Но тази мина после я обезвредиха. Д: Да, военните веднага идваха. После ние тогава бяхме други хора около Учителя, имаше една настройка вътрешна, но най-страхливите добре че на времето ги отстраниха, че си отидоха. Защото не може така. Ние имаме вяра гдето се казва, имаме връзка с Невидимия свят. Ние не можем да оставим Учителя на тоя трясък и той замина за Мърчаево. И плюс това Школата трябваше да продължава. Беседите продължаваха в Мърчаево.

Значи оркестрацията стана във време на бомбардировките. Обаче минаха години, когато аз вече имам голям опит като композитор, с друго виждане и тя ми звучеше по друг начин. И се заех наново. Аз ще ти я покажа. И с тази партитура заминах за Франция и записах в Монте Карло. Б: Беше ли сполучлив този запис? Д: Виж какво ще ти кажа. Нямаше време да се направи хубав запис, плюс това в Монте Карло заварих едно особено положение. Записите, те въобще ги правят в операта. Обаче в това време беше там гръцкия милиардер Онасис, който беше накупил огромни терени и правеше страшен строеж с денонощен трясък и даже този, директора на операта и на филхармонията, един много благороден човек, французин от унгарски произход, който ще ти кажа как разреши въпроса с Паневритмията, вече се страхуваше Онасис да не се научи, щото ще му попречат на работата. Не можеше да се репетира. Те имаха договор с холандска фирма "Филипс" да направят в продължение на три месеца сумати записи на симфонични произведения. Отказаха. Не можеше да се работи. А радиото на Монте Карло е горе към скалата. То Монте Карло е един град притиснат между скалата и морето. Горе е тихо, обаче салона е малък, няма акустични условия. Там аз съкратих оркестъра, можеше да се направи документален запис, но не и студиен. Защото аз отивам в Монте Карло, моята мечта беше Паневритмията да се запише от най-добрата филхармония в Европа. Историята със записа на Паневритмията аз разказах вече. Разбира се ние първа има да правим записи и ако правим един солиден запис, половината партитура ще я преправя наново. В: Друга пиеса от Учителя да сте разработили или да имате идеята да разработите? Д: Някои песни с оркестър и една пиеса записахме там, която поради малкото време не можа да излезе добре. Същата тая вечер когато записахме Паневритмията вземах един бас, много добър, който се беше върнал от Швейцария и записах "Бершитба", която песен наистина трябва да се изпее с бас. От друга страна песните на Учителя има едни, които са за хор, други са типично за солово пеене. В: Аз понеже не съм музикант, какво ще ни кажете още? Д: Според мен "Аум" не може да се изсвири. Ти докато не чуеш - Ом, Оум, Аум, Аумен, няма да разбереш нищо. Затова вземах един бас, който го изпя това нещо и в Монте Карло вземах един бас от операта. Тука вземах също един много добър, наш оперен певец.

Трябва да се чуе това - Аум, Аум, Аум, Аумен, иначе само инструментално ние го слушаме. Но ние го знаем иначе не се разбира какво е. Аз имах много хубава партитура на движение на контрабасите, обаче не се чува. Аз при един запис бих го върнал пет пъти това нещо, докато намеря точния баланс. Нямаме време. Не може така да се записва на "прима виста", ако трябва да направим нещо хубаво. Но ще му дойде времето. Ние сега трябва да изживеем себе си с тия експерименти, това беше като въведение. В зала "България" в София присъствуваше Георги Томалевски, Жечо Панайотов и Борис Николов. Там ги водеше Нестор Илиев. Концерт им давам в зала България, на тия стари наши братя. Един ден, когато бомбардираха София, една бомба беше паднала точно в зала "България" и беше унищожила органа, тогава имаше един орган. Там сме преживели все пак много хубави концерти и Учителят каза: "Пак ще я направят и в тази зала ще се даде концерт от наша музика". И аз дадох концерта с двама души наши представители музиканти. В: Някои нови пиеси или теми да сте разработили? Д: Не, правил съм за пеене и оркестър. Акомпанимент на оркестър, пеене. Аз съм против тъй наречените разработки. Важното е да разкриеш съдържанието на една песен и със средства на музиката - хармония, оркестрация, хубав глас да я изпълниш. Какво значи разработка? - Да се хармонизират и оркестрират, това е. Защото музиката се изразява в ритъмът, мелодията, хармонията. Учителят я даде с ритъм и мелодия. Няма да я даде хармонизирана, няма да я даде оркестрирана. Тогава какво ще остане за нас, музикантите? Всякой според своя талант и мироглед. Французите я правят по един начин, с други темпа, според темперамента си и ред други неща, тъй ги пеят и хармонизират. А спомням си, че една от разработките на песен от Учителя, както направи Кирил Икономов на времето - "Вехади", Учителят беше много недоволен. Това "Вехади", това е една свещена песен. Или "Аум", какво да го разработвам? Да смятаме, че е недоработено? Хайде, то не става да го удължим само, то трябва да е оправдано ако трябва да прибавя нещо. Не само да кажа ето ме и мене там в цялата история. И намирам, че песните са достатъчно завършени и че който ги разбира и който ги усеща може да преживее нещо много хубаво, но иначе трябва да се хармонизират добре. Например, аз имах една братовчедка, която беше 18 години концертираш артист във Франция, която във всички концерти е пеела две песни на Учителя. Едната е "Мусала", а другата е "Тъкането". "Тъкането" беше много интересно, когато Учителят го пее. Акомпанимента е направил на пиано един френски композитор. Винаги "Тъкането" бива бисирано. Да, винаги бива бисирано. Тя е много ефективна песен. Тогава като ми каза това нещо тя, след 9. септември се върна в България. В: Тя е пяла преди Девети? Д: Не, не след смъртта на Учителя тя се върна в България и отиде в Пловдивското музикално училище педагог по пеене. Във Франция е израснала, във Франция била е в Монте Карло в операта и след това концертираш артист и тогава тази песен аз я направих за хор. Нашият хор на Изгрева много обичаше тази песен "Тъкането". Тя е много ефективна песен. Но аз я направих малко по-бързо темпо. Да не се играе, само да се пее. Много ефективна песен. Та ти казвам в бъдеще музиканти, композитори ще правят хармонизации, нови оркестрации много по-хубави от нашите разбира се, ще има по-добри музиканти да ги изпълняват. Това всичко, което мислим, не можем да кажем, че сме направили. Нашата работа е била да го документираме гдето се казва, а що се отнася до въпроса за грешките, всякой един професионален музикант ще разбере, че е грешка. И няма да има спор. Тука някои от нашите някак фанатично държат на някои неща. В: Искам да питам за вашата среща - между вас, Арнаудов и Мичето Златева.

Какво е вашето мнение по отношение на онези пропуски и грешки, които са били преди 30-те години? Д: Виж какво сега, те които бяха очевидни грешки, ние ги поправихме. Асен обаче съжаляваше за едно, че не знае къде е неговият сандък, на някакъв таван бил, в който той си пази оригиналите. Ако тези оригинали на Асен Арнаудов се намерят, това ще бъде най-благоприятното нещо. Щото някъде може да има и печатни грешки. Не само редакционни, но и печатни грешки. От друга страна тогава някакси, понеже беше такова времето, всеки гледа да направи нещо без да се разчуе, с много малко хора се събраха да направят песнарката. И важното е, че са я направили. Колкото и да има грешки, те не са фатални. Ние като се събрахме с Асен и Мичето Златева, ние нямахме разногласия, веднага разбрахме какво е и си ги оправихме, като на нейната песнарка се нанесе. Не на всички. Не можахме повече да се съберем. В: Правихте ли протокол, подписахте ли се или не? Д: Няма защо да правим протокол, на нейната песнарка ги оправихме. Защо да правим протоколи. Но аз мога да ти кажа, че това, което направихме ние, ако се съберат утре музикантите ще го направят същото. Разбира се, аз исках да присъства Асен Арнаудов и Асен съжаляваше, че не знае къде е тоя сандък с неговите нотни листове. Той си пазел архивите. Но виж какво, не е фатално това. От друга страна те са правени с молив, там се е задрасквало. Учителят е повтарял. Трябва той да си ги дешифрира, но не е фатално това. Ние някой път акцентираме върху някои неща, които не са фатални. Това всякой един музикант ще разбере. Важното е, че са издадени, Паневритмията е цялостна. Всяка регистрация, която ще прави един композитор или музикант, тези тактове, които аз ги махнах три в първия номер и там по два още нататък ще ги направят и те.

Виж какво, за мене е много рисковано да се правят разработки. Няма що да правят разработки. Ние достатъчно още не сме ги хармонизирали! Ние още не сме ги дали в ръцете на един голям музикант да ги изпълни, да видим силата на въздействието им от един голям артист. Такава една песен, която видях аз тука, беше неотдавна. Знаеш каква е "Мусала", знаеш каква песен е станала. Ето, сега я е направил Филип Стоицев за хор, туристическия хор, без да каже кой е автора. Ще го чуем как ще излезе. Защо ще правим разработки преди да сме ги чули - въздействието им така изнесено от големи професионалисти. Аз искам да чуя например "Бершид Ба" от един Борис Христов. Тогава ще разбере силата на тая песен.

В: Ние сме заварили много певици на Изгрева. Едната беше Катя Грива. Другите кои бяха? Д: Табакова беше. В: Вие сте слушали нейното изпълнение. Д: Слушал съм, да. Табакова, според нея, тя казва, че Учителят е дал на нея "Сътворението на света" ли какво беше. В: Да, Битието. Д: Битието. Тя обаче казваше, че това което е дадено на мене е дадено и го криеше някак, може би под въздействието на Кръстю Христов. За мен нямаше такова нещо. Аз признавам онези песни, които излязоха в историята на Школата, които се пяха от всичките и в беседите и т.н., но така "На мен дадено" това ми звучи някакси, не знам що така стана, че бе публикувано в песнарката. Борис Николов ги постави. Ако е въпрос - за мен дадено и на мен Учителят даде един текст и аз направих една песен. Но това е друг въпрос вече. Няма да я поставя в песнарката. В: Какъв текст ви даде Учителят? Той ви даде тема за песен, нали? Д: Не, един текст и аз направих една песен, която даже забравих. Даже Калименов я издаде в издателството в Севлиево. В: Как се казваше песента. Д: Имам даже екземпляр. "Светъл ден", да. Светли дни бяха тогава.

Но това, което е участвало в Школата, което се пееше по беседите, по

съборите, за мен това е музика на Учителя. А такива дадени "само на мене", това не беше маниер на Учителя. Той можеше да ми диктува на мене, когато бяхме двамата в салона, но след това се събирахме всички и пеехме. "Той иде" например, не мога да кажа, че е дадена на мене, да си я занеса въщи. Нали така? "Иде, иде" - цялото Братство я знае, всичките са я пели. В: Сега други певци кои бяха? Д: Ами Мичето Златева пееше по онова време, пееше Кичка Вълчанова. Тя имаше хубав глас. Дора Карастоянова, тя беше в оперния хор. Веса Несторова пееше. Не мога да си спомня всичките. По-рано всички пееха. Много музика имаше на Изгрева. В: Това не е малко, на Изгрева толкова много музиканти. Д: Това са 180-200 човека. Не е малко нещо. Всичко свири, разбира се. На Паневритмията всяка сутрин имаше по няколко души на поляната, свиреха в оркестър. Има снимка с Калудов, там свирят към 15 човека. Калудов беше запасен капелмайстор от Варненското братство и идва да живее в София и той направи един оркестър. После аз го разширих и аз съм го правих като вземах по няколко души от филхармонията и правехме много хубави концерти. И оркестрираше Калудов така песни и други работи и даваше концерти и много голямо желание имаше човека. Той почина. В: Какви бяха концертите му, с музика на Учителя? Д: Да, музика на Учителя, давали сме и други концерти, да кажем помня "Вивалди концерт", "Тартини концерт" със солист. Тогава идваха от филхармонията да помагат на нашите оркестранти. В края на краищата много хора от Изгрева завършиха, като Влади Симеонов.

Имахме един диригент, който не се включи много - Веселин Павлов, който впоследствие почина. Стана на филхармонията диригент. Васил Павлов, майка му беше много предана. Асен Арнаудов, Ангел Янушев, много музиканти имяхме. Иван Кавалджиев, Вапурджиев - контрабасист, голям музикант. В: В онези години правеха ли опити за хорово изпълнение? Д: А-а, имяхме хор, а-а много хубав хор. Аз съм писал много неща за хора и съм дирижирал. Една балада има от Учителя "Страшен беше вятърът". Знаеш каква хубава балада стана. С голямо удоволствие правих музиката. Всичките ми партитури ги взе Симеонов и той дирижираше едно време. И така със спомените си останаха, при него останаха. В: И къде отидоха после? Д: Не знам къде са, не мога да ти кажа. В: Как може такова нещо. Аз ги искам от теб тези нотни листове. Д: Ама защо бе, аз ако трябва ще го направя, по-хубаво ще го направя. В: Ти ще го направиш по-хубаво, но ето, че не сте го направили. Д: Виж какво, дай един хор, кажи утре имаш хор, тази вечер до осъмване аз ще ти приготвя всичко. В: Онова, което се напише на хартия, то остава за поколенията. Д: Не може бе, човек се развива. Ти знаеш ли, че като погледне човек едно време каквото е писал, някой път се учи даже от тези неща. Някой път може да бъде много интересно. Знаеш ли какво значи да преглеждаш стари партитури? Минало е време, дай сега да прибавим нещо, все пак прибавили сме едно знание към старото. Тъй че като имаме условия, значи ще стане. В: Какво е вашето мнение за оркестрацията на Стоицев? Те са правили записи? Д: Той си е направил един малък камерен състав, нали и според неговите възможности е направено хубаво, но важното е, че тя Паневритмията може да ползва, за да играят хората. Тя е съобразена да играят, всички темпа са точни и нашите хора я много харесват, но въшните хора не могат да я възприемат. В: Не могат? Д: Не могат, да. В: Кое им пречи? Д: Свикналите толкова години да слушат цигулки, китари, което пък във Франция ми казах, а чакай това е еднообразие. "Как може, това е еднообразие."

Нашите хора като играят, те даже и като свири оркестъра те пак си

пеят, защото знаят текста. Те не са концентрирани в разкриването на движенията, важното за тях е, че върви мелодията. Ония си свирят, тия си пеят и работата върви. Нали така? До това положение една сложна оркестрация би ги дразнила. Ще кажат, чакай сега, тука не мога да си пея особено както чуват както минава единият от едната група инструменти в друга. Това е нормално. В: Колко време ви отне? Д: Оркестрацията? Мога да ти кажа, шест месеца. В: И общо за колко човека беше? Д: Оркестъра беше към 50 души.

В: А имаше ли мъже на Изгрева, които пееха добре? Повечето бяха жени. Д: Имаше един Маринчевски, той сега го пенсионираха ми се струва, пееше Митко Сотиров, беше тенор, той с Мичето Златева пееше. Също Славов. Той беше оперен певец Славов. Той постъпи в ансамбъла на военните и там се пенсионира даже. Знаеш ли го Филип Славов? Певец, един тенор хубав, голям. Той беше в Югославия. Той в Югославия по радиото пях песни от Учителя. Учителят каза: "Той е смел, той като се втурне към нещо не можеш да го спреш". Славов беше голям глас. Драматичен тенор. В: В коя година пееше в Югославия? Д: Още беше жив Учителят. След това постъпи там някъде си из курортите, там да спечели малко пари, за да остане малко повече време и се върна тука и постъпи в ансамбъл. Той е един от първите след 9.IX.1944 г., когато се образува военният ансамбъл. Това беше един хубав хор. Но характерното ако искаш да чуеш пеенето на Учителя, то е характерно и ако го пеят всички по време на беседи. Най-силното внушение според мене са песните на Учителя, когато пееше братството пред беседите, пред съборите. Слушал ли си, когато всички пеят "Духът Божий" в един глас.

В: Казват, че са правени опити и външни хора да пеят. Учителят не е бил доволен. Някои външни хорове да изпълняват Негови песни? Д: Аз не знам такова нещо. В: Той забранил и не бил доволен. Д: Аз не знам. Учителят въобще не забраняваше нищо. Аз лично не помня такъв случай.

16. МУЗИКАЛНАТА ТЕМА В ЖИВОТА НА ЧОВЕКА

В: Мислите ли да напишете нещо за музиката и Школата на Учителя като една студия? Д: Аз бих предпочел другото да направя. Да изкажа моето впечатление от появата на музиката в Школата. Как съм го преживял това нещо като музикант. Такова нещо трябва да се напише. В: Аз бих желал да остане така нещо от вас, така както го формулирахте вие. Д: Аз както виждаш, достатъчно би било да кажа две думи както на този розенкройцер във Франция, каква музика му нося и той да ми кажа, колко пари имаш и ми дава евтин оркестър. Ето един духовен човек с една култура като нас, има един човек пред него, който въобще не го познава. И веднага разбра човека. Така че той веднага разбра, че това е една музикална школовка на една окултна Школа. Прегледа партитурата, хвърли един поглед и каза: "Хайде". Въобще Учението на Учителя, за да се приеме, от човека се иска една подготовка, иска вътрешен стремеж, иска един резонанс вътрешен, за да го възприемаш. Защо нашите интелигенти не можаха да го разберат. Нито преди 9.IX.1944 г., нито след 9.IX.1944 г. В: Аз мисля, че вие най-добре ще си изберете темата и начина, но понеже вие сте съвременник на онази епоха, музиката се е отразила по един начин специфичен върху вас, а вие сте школуван музикант тогава и сега, композитор сте, имате най-добра представа от съвременните музиканти и композитори в България по отношение музиката на Учителя. А плюс това сте от нашите среди, а от тях останаха още 10-15 човека, те нямат тази култура, нямат това музикално образование и не биха могли да го изразят и за едно бъдещо поколение ще бъде необходима една студия. Сега аз понеже

не съм музикант, не зная какви трябва да бъдат моите изисквания към вас, защото вие сте музикант. Но имам изискването да се напише, да остане нещо. Д: Виж какво ще ти кажа, музиката е на лице. Искам да ти кажа, че утрешият музикант, който има разбиране и който като я чуе и който познава Школата и Учението, може и той да напише студия и аз искам да напиша мое впечатление. В: Може би такова нещо. Д: Всякой един музиколог, подготвен, който разбира духовна музика може да го напише това нещо. Съвременникът, той дава своите впечатления, които могат да бъдат полезни, но утре може някой да оркестрира много по-хубаво от мене! Ще направи по-голям оркестър, ще има по-големи възможности. Но на всеки би било интересно как един съвременен композитор е преживял тази музика. С колко любов се е занимавал с нея, какъв риск, да отидеш ти във Франция, да ангажираш филхармония. В: Какви са впечатленията ви по време на епохата, музиката и епохата, събитията и музиката на Учителя, и начина на създаването? После, вие имате много спомени по време на Школата. Как са протекли тия неща? Д: Аз имам няколко страници написано, но трябва да го открия къде е, това е което исках да го има на плочата, защото аз се надявах, че ще имаме плоча. И ако бяхме направили хубав запис, щяхме да направим тази плоча и написах това. Помня, че Георги Томалевски го хареса много, което ако един ден го открия ще ти го дам. Това е текст, който ще мине в плоча на грамофонната плоча. То е около няколко страници. В: Сега ако вие бихте решили да го напишете в 10-15 страници. Д: Това е много. Аз няма да правя анализ на отделни текстове. Това е отражението на музиката на Учителя върху един съвременен музикант, как я усещах, как я виждах аз, работата, която вършеше Учителя, музиката като метод. В Школата от учениците се създаваха едни дисонанси страшни, като запееше Учителя и след това като запееха всички и след това туй всичко изчезваше. Както това правеше със Словото, тъй също е и в музиката. "Мечът на Духа е Словото", казва Учителя. В: Ето, никой не може да каже сега нещо за тия методи на музиката, по време на молитвени събрания, по времето на школните класове и по време на съборите. Д: Защото музиката на Учителя за пръв път се изнася. Аз сега изучавам духовната музика. Нашата музика на Школата е идеална работа. Голямо нещо е. Онази, духовната музика на другите композитори има външен блясък. Аз бих искал да направя един концерт в зала "България" само от творчеството на Неофит Рилски. Знаеш ли какъв композитор е бил? Пак в Източната църква музика няма осем такта. Няма такава симетрия. Една линия като тръгне - край няма. И което е най-лошото, нашата духовна музика спря с Добри Христов. Ако и следващото поколение както Панчо Владигеров, Петко Стайнов биха работили върху църковната музика знаеш ли какви неща щяха да направят? Защото Добри Христов нямаше много възможности, но направи много хубави неща. Аз помня когато държавният глава Тодор Живков искаше преди много години да се направи един запис за българите в Америка от църковна музика. Събраха много хубави неща, но една от литургиите беше на румънски композитор на църковнославянски език. И ако втората генерация композитори беше работила, щеше да станат чудеса. В: Да, но те се родиха в друго време... Д: Да, ние бързо хвърляме камък назад. Там е цялата работа. А сега се връщаме да видим какво нещо е. Не можем без традиции. То е една брънка във веригата и без традиции, приемственост увисваме във въздуха. Те се юрнаха да задоволят ежедневните нужди на управляващите, а после виждаме, че сме обърнали гръб на най-ценното. В: Сега друг един въпрос: През време на Школата има доста много музиканти като певци инструменталисти. Какво е вашето мнение за новото поколение

музиканти? Д: Те бяха много добри професионалисти като инструменталисти, диригент бе само Влади Симеонов и Веселин Топалов, но той рано почина. В: Аз намерих едно от изказванията на Учителя, където казва: "Аз ще ви изпратя като певци и инструменталисти в света да разнасят Слово". Интересно е сега, че този експорт на певци и инструменталисти не е случаен - в Европа и Америка? Д: Но най-интересното е, че когато след 9.IX.1944 г. всичко тръгна да търси работа, аз имах една частна школа за ученици, отново попитах Учителя къде да се обърна, защото тогава имах близки в радио "София". "Не, те ще те потърсят". Отивам си и си мисля, кой ще ме търси тук в гората. И когато написах музиката на този филм, директора на Кинематографията казал на Любомир Пипков: "Това момче много ми харесва". Един ден среща Пипков и му казва: "Абе къде изчезна този човек?" Връща се Пипков и казва на жена си - Роза Пипкова, тя е швейцарка, ние с нея бяхме приятели. И в една тъмна нощ, в една лапавица, аз живеях до паркохотела в една малка къщичка в една овощна градина, вечерта в 10 часа се чука. Отварям вратата и гледам Роза: "Абе търсят те да те назначат". Викам: "Не можа ли да почакаш да се съмне поне?" Значи думата на Учителя на две не става. "Те сами ще те потърсят!" И ме потърсиха в калта, в 10 часа вечерта. Отивам на другия ден. "Хайде, подавай молбата." И ме назначиха. Това беше на 5.май 1950 г., излезе заповед за назначението ми. "Ще те назначат!", макар че минаха шест години. Шест години аз бях на частна практика, композитор и педагог. Предавах пиано и написах музиката, която много я харесаха, беше за старите наши резби от Пловдив и Трявна. Писах с такова вдъхновение, с такова желание, огромно изкуство, написах три такива папки. Едни сюжети житейски и библейски. Там в тези резби видях едно голямо съкровище на отделни детайли, изрази и канонизация. И така се закачих аз. Направиха ме професионален композитор. Преди това Любен Петров искаше да ме назначава в Радио София, музикален ръководител на радиотеатъра. Но там като влязох в атмосферата не ми хареса нещо, видях че и с режисьора няма да се разбере и си отидох. В: И от тогава вече работите на хонорар. Д: Няма как, аз там единия крак го извадих, а другия не можах да го извадя. Аз продължавам да работя там като професионален музикант, но искам да ти кажа, че това е много благодарна работа. Аз имах право да си избирам теми, имах оркестър на разположение и усвоих една много голяма техника. Тук трябва във филмите да се пише етична музика, естрадна, електронна, първо про-електронна музика направих в София и въобще трябва да разширяваш познания и техника, усвояване на техника. Сюжетът го изисква. Ако ме бяха пратили на специализация аз нямаше да направя такова развитие както в работата в Кинематографията.

В: Вашият син кога е роден? Д: на 16.октомври 1958 г. В: След 10-15-20 години той може да прочете това, то какво бихте желали да му предадете? Д: Той да си върви по своя път както е тръгнал, защото той има много хубави качества да учи. Той има някои работи много добре изработени. Или по право аз на неговите години ги нямах. Той сега пее в хора на "Александър Невски" и в хора на "Ангелогласния". Аз му търся работа някъде, която още се бави, но ще му търся, защото там е хонориран. В: Значи днес е 17.V.1983 г. Д: Добре се развива и дано да има късмет да живее в тия времена, защото съвременния човек трябва да си намери външните условия, за да може да работи с вътрешните. Той завърши музикалното училище като обой, а продължи полувисшето като певец. Но той понеже е бас му трябва 2-3 години, за да узрее баса. Те по-късно се развиват. Даже са го чули в радио-хора, харесали го, но му трябва време да стане типичен бас. Той е 24 години вече. Те на

30 години стават най-интересни. В Потсдам имаше един бас, нямаше двайсет години, но имаше едни дълбочини интересни.

В: И сега ти от Учителя си поискал само една стая, което си ми разказвал. Д: Да, каквото ми трябва - една стая, едно пиано, една маса, една печка, един стол, едно легло. Учителят ми каза: "Донеси си пианото, другото аз ще го наредя". И така у Стефови ми се нареди една стая и аз си донесох пианото от Пловдив, два стола от салона, Учителят ми даде Неговата печка, една маса от стенографките. Той ми сложи едно шише вода върху масата. Какво му трябва на един човек. Учителят когато ми разгледа хороскопа с Методи Константинов ми каза следното: "Музиката е нещо, за което ще трябва да се държиш. Нямаш право дори да избираш друго, иначе ще те задигнат от земята". Темата на живота на всеки човек е нещо Божествено. По такъв начин Той ме освободи от други амбиции каквито имаха моите колеги. То е една болест за човека, едно състезание помежду си. Какво ще гонят? Днес властите искат за всяка година нова българска музика, нова творба искат от композиторите. Един Брамс едва ги направи 4, един Бетовен - 9. Къде сме ние? Количество ли ще правим? Трябва да го преживееш това нещо. Учителят ми каза: "Една работа напиши, но 1000 години да се свири". Такъв е завета Му. В: А беше ми казал за отношението на българския народ и условията, които би трябвало да получиш от него. Д: Той ми каза, че имам карма с българския народ. "Ще му пишеш хубава музика и нищо няма да му искаш. Ти ще му пишеш ако ти създаде условия." И аз действително, знаеш как съм в България, на тръне съм, като странник съм. Като изляза от България съм съвсем друг. Когато тръгнах за Франция, отидох при пророчицата от Петрич - Ванга, леля Ванга ми каза: "Тук работиш на два канала, там ще работиш на осем". Щом като влака мина Моста на Дружбата и аз бях друг в Москва. И там ми е много по-приятно. Аз съм човек за интимния кръг, за малко, не мога да работя с широката общественост. И затова аз съм написал музика за най-отговорните филми на Юнеско, например за паметта на славянството. Имах разговор с Учителя навремето по този въпрос. На България Юнеско възлага да се направи филм. Външното министерство бяха изтръпнали, не вярват, но аз поех ангажмента и го направихме. Това е за България, Чехия, Югославия, Белорусия, Украйна, Полша - беше отговорна работа. От СССР отговаряше Волков. Те когато руснаците имат хора, имат големи хора, много интересен човек. Мина филма при втората комисия с музиката заедно и той самия Волков после ми стисна ръцете. Казах му, че съм се страхувал много. А той ме успокои и каза: "Старата наша култура е свързана с църквата и ние се страхуваме да не вземем да направим някаква църковна история, а ти си написал духовна музика, не църковна". Излезна много интересен филм. Ако един композитор, друг в България беше направил тази музика, при тези отзиви, които имаше, щяха да го направят лауреат. Аз останах в сянката, незабелязан от българите. В: И филмът харесаха ли го? Д: 144 държави са го разпространили, всички членки на Юнеско го преведоха на колко езици. Минава за най-голямото мероприятие на Юнеско за онази година. А нашите тук в София с няколко реда отбелязаха събитието. Мълчаха. Не им изнасяше, искаха да бъдат по правоверни от комунистите в Москва, от политическия Кремъл.

И аз направих една мелодия със старинен руски стил и една оркестрация с едни такива квартави, квинтови хармонии като на Мусоргски и взех най-добрия бас-солист на Радиото - Спасов. И като запя, това нещо върху Кремъл се разнесе, върху старинните сгради и накрая смесих всички камбани в тая мелодия и се обади темата на самия филм, олекна ми. С тази музика

Кремъл мина през вековете. Нямаше акцент исторически за това или за онова време. Имаше старата руска песен, имаше Кремъл, имаше и камбаните, имаше и темата общочовешката, голямата. Всичко това в няколко минути. И знаеш ли какво вдъхновение имах. Това е музика, която е написана за 20 дена почти, фантастично и неочаквано. А когато приемаха филма, само картината и текста, приеа го всичко, доволни бяха. Събраха се всички и пред съвета и Леда Милева каза: „Сега Грива като напише една хубава музика, ела че ни вижте“. А, че като ме преряза мене тука в свърнчевия възел. Така не се говори, аз избягах два дена на Витоша. Ако беше казала: „Е, надяваме се, че Грива ще направи нещо“. А тя се изхвърли. Никога не се казва на някой човек, такава гаранция му даваш, защото нещо го прерязва, защото това е отговорност, защото това е музика, ти не знаеш какво ще излезе, какво ще ти хрумне. Това е най-страшното изкуство. Не знаеш до кое поле музикално ще стигнеш нагоре и какво ще свалиш. Ами ако музикалния Дух не те допусне там. Ако те допусне, но не можеш да свалиш нищо. Ние нямаме понятие за творческия процес.

17. ИСТИНСКИЯТ УЧИТЕЛ НЕ СЕ ПОДМЕНЯ

В: В онези години не беше ли хрумнало някому да се запише изпълнението на песните на Учителя? Правиха ли запис? Д: През време на войната в 1939 г. войната не беше почнала тука дойде Манджо, един французин, син на директора на Комеди франсез, един много симпатичен, с една апаратура. Някаква експедиция щяла да заминава за Африка и са му казали и той взел тази апаратура и записа тогава, но на меки плочи. Нямаше магнетофон още. И Манджо записа, а някои снимки гдето ги имаше тука се вижда откънча пред салона пеят пред микрофон, това са записи на Манджо. Той записа, даже една сутрин, прекара микрофона и записа даже две минути как говори Учителят утринно Слово. Търсихме го записа в Париж. Дали го е намерил Митко Костов не знам. Не можа. Манджо е починал и ние нямаме записа. Единственото, което записа бе две минути от утринното Слово на една беседа. През лятото когато се върнахме от езерата, последните дни на август или началото на септември 1939 г. Така. Там се записаха и песни. Катя пя. Там Кирил Икономов беше направил някои работи с хора, които се записаха и записа той как пеят Братството по време на беседа. Няколко плочи. Всичко това нещо може един ден да излезе. Следователно, аз като бях в Париж, доколкото имах приятели търсех чрез тях. Не можах да намеря нищо. Манджо починал и няма никаква следа. В А Костов? Д: Той е в Америка сега някъде. В: Той прави ли опит да потърси? Д: Дали е намерил или не аз понеже не можах да открия нещата. Аз питах, кой е търсил друг преди мене и ми казаха за Костов. Дали е намерил, не знам. Ако е намерил, най-малко щеше да каже на Ерна, щеше да каже на някои наши приятели, щяхме да научим за това нещо. В: Да не би да ги е взел Михаил Иванов? Д: Не. Михаил е прост човек, той няма култура. Той затуй там всичко обича при французите. Той не признава ни култура, ни политика, нито българската традиция. Това неговото е събирано така, понеже не може да говори, от тук чете, от там чете, после го пускат на магнетофон пред хората. Аз трябва да поема отговорност и да кажа една тъжна истина. Но ще го кажа. Учителят е казал за Михаил Иванов и за Кръстю Христов, че един милион години да минат те пак няма да могат да го разберат. Това изказване на Учителя се знае от всички съвременници на Школата. Сега ние какво ще се занимаваме с него, но гдето ми каза лея Ванга един път: "Всичко каквото става на Изгрева е изпит". Щом нашите хора

така лесно се лъжат и подменят един Учител с друг. Например навремето слушат в салона Учителя и след това встрани от поляната слушат да им говори Лулчев. Ето сега един Михаил. Ама той бил приличал на Учителя. Защо трябва да прилича също? Аз мога 20 актьора в София да ги направя още по-хубаво да приличат на Учителя. И понеже ще имат по-голяма култура, ще свършат повече работа, отколкото Михаил. Това е една обидна мръсотия, която много ме боли и най-много ме заболя когато Славчо Печеников се върна от Париж, след като се срещна с Михаил Иванов. Ние Славчо го изпратихме от тука със свещените мисли, а той се върна с брошурите на Михаил, за да ни кара да ги четем. Представяте ли си? Четири часа говорих с него, разболях се. Цяла нощ не можах да спя. Усетих предателство. Та той му обещал там да направят някакво издателство и пр. и Славчо се вижда веднага като издател, понеже навремето бе издател и собственик на "Безсмъртни мисли". Веднага се предаде. И прави й чест тогава, дъщеря му се взмути от него, на Боряна, прави й чест. Боряна разбра, че баща ѝ каквото прави го прави от личен интерес, това е търговия и няма никаква идея в тая работа.

А целта на Михаил беше да го признае софийското братство. Това беше главната му цел - да го признае не като ученик, а като учител. Бил казал, че за Бялото Братство имало не знам си колко златни лева. Той казал, че щом не ме приемат, значи тези златни лева той ще ги вземе. Моля ти се. Въобще не е за разправяне, право да ти кажа. Не ми е удобно и не желая да говоря... Въпросът към Истината и за Бога и за Истината е личен въпрос за всяка една душа. Нека всеки да си разрешава въпроса. Изпитание, изкушение... Или си имал едно дълбоко разбиране какво значи Учителя или ще го търсиш на кого прилича. И на когото прилича ще търсиш подир него. Това на нищо не прилича. Тъжно е, че се намериха корени в софийското братство. А мога да ти кажа, че софийското братство беше най-костеливия орех. Най-много неприятности идваха от София, по всички братства е имало същото. Това беше един конгломерат, но като един голям педагог Учителят прибра цялото това нещо. Не беше лесно. Въобще Школата в България Учителят така я проведе, така постепенно те тия хора да ги вдигне от амвона - първо те бяха църковници, да ги запрати чак на Мусала, да ги качи всички онези представители на стари култури. Новото поколение бяха по-готови, по-лесно влизаха. Имаше преди мене и други неща. Преди мене имало един музикант, Дързев се казвал. Много добър музикант. Но рано починал. И на един спиритически сеанс той се обръща към мене: "Брат Грива, като че ли се познаваме". Аз питах Учителя за него, та между другото ми каза за тях: "Тези, които са в Школата имат затруднение, че хората от рода ми, кръвната връзка не ги пуска и те преживяват много тежко и някой път си заминават". И затуй беше Учителят много доволен когато баща ми дойде на Изгрева при мене и той остави писмо даже за мене, че ме оставя на Учителя и прие Учителя. Защото имаше една реакция в нашето семейство. Толкова пари се хвърлиха - по пет хиляди лева всеки месец пет години и в края на краищата Катя се връща с едно музикално образование и зарязва всичко и това е. Това не може да не смути едни родители, особено когато отстрани гледат хората и какви приказки приказват. Когато нашият баща дойде на Изгрева и за него какво бе казал Учителят: "Е, ей какъв славянски дух широк". В: Значи за кого говори? Д: За баща ми. Като Го видя и беше той на беседа и Учителят го приема, разговаря и тати извади нещо и той пусна в кутията за лепта за Господа. Но аз бях вече на Изгрева и тогава той пише едно писмо на Учителя от Пловдив. "Аз съм командвал полкове, но моят син не може да го командвате. Сега за пръв път видях той се подчини на един авторитет. Аз ще

го подкрепям колкото мога материално, Вий го подкрепяйте духовно." От това писмо Учителят беше много доволен. И тогава Той ми обясни за Дързев. На Дързев неговите родители са били много против да бъде с Братството. Значи той е бил в Школата и ги е издържал техните отрицателни мисли и значи става някакво разкъсване, става някакво раздвоение, започва от това да боледува и от туберкулоза почива той. Много добър музикант е бил. Тук има някакви неща, които са някакви закони ли, но хората не знаят тия неща. Затуй се чуди някой човек защо страда. Няма нормалния ход за развитие. Друго е едни роднини да го оставят. Едни католици например, когато не върви на един род и едно дете страда го оставят на църквата, дават го със съзнание да служи като откуп пред Бога, а ние понеже не сме религиозни нищо не сме готови да дадем за духовното, за Божественото. На Учителя Му завидяха, че имал, какво е имал, бе? Един път Учителят ме покани на чай. Един вятър свири в тая горница, знаеш ли какво нещо бе? Фучи, от всички страни прозорци и долу една приемна, където ще ти замръзнат краката ако постоиш един час. Живееше най-скромно, защото българинът е голям завистник. Дойде българинът на Изгрева като случаен посетител, не слуша Словото на Учителя, а се оглежда да види дали тия тук са богати, дали тук има келепир. А Учителят клъзет нямаше и ходеше ей чак къде, мивка нямаше горе, не искаше да Му се прави. Защо не искаше? Защото ние не бяхме готови да Му го дадем от сърце. Той едно време каза да вземат там мястото отзад зад Салона гдето направиха после една кебапчийница. Каза, но не го послушаха, а имаха пари. Та цяла нощ там се чуваха пияни гласове, пиянски песни зад гърба на Учителя. А дима от цялата скара горе отиваше в горницата. А Стоименов така ходеше после с наведена глава за безобразието, което се получи. Кой е виновен? Всички сме виновни. Не можем да оцениш Божественото, което бе в Учителя. Ние нямаме никаква традиция. Ти не гледай възрожденците. То е било една вълна бе, то се изсипва тогава тази Божествена вълна. Нямаме такива хора и понеже не е духовен тоя народ, не е религиозен, няма духовна нагласа, макар че е имало тука стари богомили. Но в народа, в братствата гдето са били някога богомили, там като отидеш, там е друго нещо. Ако си ходил там в Айтос и т.н. Тия с червените пояси като се съберат тука. При един събор на Изгрева са дошли на едно място гдето е до гората, гдето е била къщата на Иван Антонов. Събират се тия стари братя с ямурлуците, с червените пояси на молитва утринна и пристига полицията конна, приближават се и офицерите с извадени саби и войниците с наденати щикове на пушките. А те започват молитва с 91. псалм "Който живее под покрива на Всевишного, ще прибивае под сянката на Всемогъщия." Молят се тези хора в Дух. Тресе се земята. Дух и Сила е това. И онези си отиват обратно. Не ги погледнали дори. Ето, вижда ли каква духовност е имало тогава. Те случайни не бяха тука. В Школата бяхме едни не ти е работа: един конгломерат, хора различни, чужди. Ние можехме да бъдем в братството, в Неговата аура. Когато Той си отиде, Той каза: "Събирайте се на малки хармонични групи". Ние сега помежду си не можем да общуваме много. По-рано всички бяхме наедно, слети чрез Духът и Словото. Сега Духът се оттегли, няма го вече онзи, който да ни обедини. Остана Словото, но него никой не чете. А Духът на Учителя е в Словото Му. Там е и Силата на Духа. Но не се чете.

Чувствам, че няма какво да си кажем. После, където се събрахме на групи си помогнахме много, споделяхме преживявания, подкрепяхме се духом. В: Какъв беше социалния състав през време на братството? Какви бяха тези хора? В селата, в провинцията? Д: Виж какво, най-различни. Ще ви-

диш един Рогев, който си откача тука шпагата и я турга на розите. В: Кой е този? Д: Рогев, този, който написа прабългарския календар и отвори очите на българите. В: Рогев офицер ли е бил? Д: Морски офицер. Ще видиш тук също един полковник Бошков, който като тръгна от къщи казал: "Да си взема ли пистолета, защото минавам през гората" и като влиза на беседа Учителят се обръща и казва: "Когато тръгваш към Господа не си взимай пистолета". Тук ще видиш и работници като Игнат, като други, мозайкаджии, дърводелци. Бертоли донесе тука италианската модерната мозайка и изкуствените мрамори, много хора си изкарваха хляба покрай него. Имаше също чиновници, учители много, студенти нали. Това, което беше в един град, може би тук на Изгрева нямаме никакъв голям диапазон, някаква аристокрация да кажем, някакви милионери. Тук таме някои хора забогатяха, но те трябваше, но те не можаха да разберат, че на тях богатството им се даде според мене, за да помогнат на делото с парите си при отпечатването на беседите на Учителя. Но не го сториха. И след това си загубиха парите и богатството, когато дойдоха комунистите и национализираха банки, взеха парите на богатите. Останаха бедни. Изчезнаха парите, но с тях не свършиха нищо за делото на Учителя. Например, ако сега дойдеше Учителят, то властта няма да му позволи. Но това съзнание, което имаме сега, нашето отношение щеше да бъде съвсем друго, ние бяхме едни безвъздушни. Ние мислим, че Учителят така както е с нас, че ще бъде винаги. Когато Той си замина останахме като потресени. Смятахме, че Той ще ни води вечно. Че ако трябва да отиде някъде, то Той ще отиде и веднага утре ще се върне. Всичко така остави. Един ден ми каза: "Аз не се грижа за Учението. То ако е Божествено, то ще успее!" Та ние имаме пример. Ето едно време Христос нито е имал стенографи, нито машинопис, нито "Гутенберг"-печат, всички знаеха навремето и сега какво е говорил. Ето Христа създаде християнството, култура, предпази Европа от източните религии. Щяха да ни закопаят, ни култура щяхме да създадем, нито нищо, а чужди духове щяха да се разпореждат.

18. РАЗГРАНИЧАВАНЕ

След заминаването му смятаха, че който ходи в Салона да слуша беседи е от Братството. Няма такова нещо при Учителя. Направиш ли добро - ти си от Бялото Братство, дори и да си в света. Учителят бе за свободата, за вътрешната и външна свобода. Той не ограничаваше, мъчно Му беше някой път, че салона бе полупразен. Разбрах един път когато ние не ходихме на беседи, че му е мъчно и то за нас, че пропускам времето на Великия Учител. Тогава така разбирахме. Сега другояче разбирам. Сестра ми беше голямо нещо и трябва да стои там пред салона. Един Боев беше неотразим. Боев беше неразделен с Учителя. С неговия куц крак, как ходи на екскурзии, винаги до него и с тефтера и веднага пише. В: Да, разправяха ми за сестра ти, Катя Грива, как непрекъснато е стояла и не искала да работи и Той не й говорел шест месеца, за да отиде да работи. Д: Няма шест месеца. Тя Го разбра и тръгна след това. Това е нейн път. Виж какво, Той трябваше да я подготви, че утре Той си отива, Школата се закрива, идват нови времена и всякой трябваше да си поеме нещата. Хайде вече като идва отначало от Италия, като премине през операта, по-хубаво за нея няма освен да отива в Школата. Но това беше до едно време, тя започна да учи, завърши гимназия и много хубаво се справи. Аз помня, че първото назначение като учителка беше в Трън и аз отидох с нея, получих телеграма веднага. "Духова музика, пристигай веднага." Значи като учителка по музика имаше духовна музика и аз отидох да

я пътя как се води духовна музика. В: Аз съм виждал на снимките как Катя върви отпред, а зад нея марширува и свири духовата музика. Има към двадесет ученика, вървят и свирят. Д: Голяма духовна музика, тогава всяко училище имаше духов оркестър.

Катя нямаше лесен път, но Катя имаше едно дълбоко разбиране за Учителя. Катя беше така стабилна отвътре, един от верните хора на Учителя. Катя ни е респектирала много пъти и друго нещо, ние с Катя бяхме много различни. Той, Учителят каза, че ние идваме от два различни рода. За мене и за нея. Обаче имахме много противоречия и различия по много неща, но по отношение на Школата и работите там бяхме винаги на едно становище. Например, по някой път Учителят разбъркваше нещата в Школата, аз ги усещах, за да се създаде така условия, да почнат да мислят. В такива неща имаше противоречия, но с Катя винаги сме били на една позиция. Школата беше за нас най-голямата ни връзка. Аз й много благодаря на Катя, все пак тя ме въведе. Между другото тя ми е даже кръстница. Била е 12-годишна, тя ми е била кръстница и втори път ме е кръщавала, когато ме доведе при Учителя. Два пъти кръстница: в християнството и в Школата на Учителя. Много ме обичаше тя, много. Как да ти кажа, ние по-късно узряхме, ние не ги разбирахме нещата. Това усещане не е за един живот. Тепърва ние трябва да чакаме посетите семена от Учителя да израснат. Поне 1000 години. В: Разправяха ми, че Учителят бил казал на Начо Петров и на вас да отидат като представители пред комунистическата власт. Д: Не съм ли ти говорил за това. Аз искам да ти го обясня. Искам да ти го кажа, защото трябва да се знае истината по този въпрос. Идват от квартала и казват, че Братството трябва да има представители в Отечественния фронт. И отива Стоименов и пита Учителят. Учителят казал: "Димитър Грива и Начо Петров". И пристига Стоименов от Мърчаево и ми го казва. Обаче като ми го казва, аз нямах никаква вяра, аз бях там преди два-три дена и нямаше такова нещо. И сега аз имам страшен инстинкт към тия неща, които ставаха в Школата и разбирам, че тук нещо не е в ред. Каза ми го Стоименов, но няма никакъв резонанс в мене. Това значи, че има някаква грешка в мене. Да кажа сега защо стана това нещо. Дойде 9.IX.1944 г., в братството имаше комунисти, долу там се криеше Кофраджиев, Колю-обущаря, всички тези хора, но стояха така настрана от обществения живот. В края на краищата дойде едно време когато трябваше да помогнат в някои и други неща, обаче те стояха. Какво направи Той? Казвайки да бъде Митко Грива и Начо Петров, неподходящи хора, те се юрнаха. На другия ден всички от тях търчат така към Мърчаево, търчат при Учителя за изяснение на чутото. Вярно ли е или така им се чуло? И след една седмица отивам аз в Мърчаево и Учителят се смее. Не повдига въпрос, нито ме пита защо не си се включил, но Той разбра, че аз разбрах. Начо Петров обаче не разбра. Казах му: "Начо, не е твоето място тук. Ето ги тия. Те са комунисти - техни хора". И се активизираха и започнаха и помогнаха много неща после, но Той е педагог. Ако беше им казал: "Сега вие ще оглавите", то тогава отървяване нямаше да има от тях. Аз се учудих, че ме посочи. А Учителят посочи мен и Начо, и те се пробудиха, активизираха се и те се юрнаха и свършиха работата. Това е. Не можах да го разберат това нещо. И колко после им го казвах и ме обвинявах, че аз не съм изпълнил думите на Учителя. Но какво да им го обяснявам. Аз стоя настрана. Но онези комунистите на Изгрева след като взеха властта в Отечественния фронт, се промениха към мен. Плашеха се да не им взема мястото и властта. Наежиха се срещу мен.

И връщам се един път, а Халачева плаче. "Какво има?", питам. "Ами ми-

на комисия и в твоята стая ще има двама руснаци." "Кой беше?" "Колю-обущаря." "Спокойно." Отивам аз при Колю-обущаря вечерта. Излиза Колю. "Колю, искам да говорим с тебе, но в твоята работилница?" "Как?" "Защото в моята ти си решил да има двама." "Как твоята?" "Ами това е стаята с пианото, аз работя там, предавам уроци, това е моята работилница. Ще има двама руснаци. Ти като комунист трябва, ако ти не поставиш в твоята работилница също двама, аз ще отида в комендантството да кажа какъв комунист си". "Чакай бе, ще го оправим." И се оправя работата.

След това с Антов. Антов се готвеше да ме изселва, но Учителят си беше заминал вече, нещата се бяха развихрили и хазайката ми Халачева също ми говори. Казвам: "Чакай". Отивам един ден вечерта. Той беше облякъл един голям кожух, движеше се с бастун и само бастуна въртеше. Кинчето вика: "Няма го". "Кажи му на брат Антов като се върне да дойде веднага при мене да му кажа нещо много важно". И Антов вечерта към 9.30 ч. дойде. Влезе той в стаята и аз заключих вратата и вземах ключа. Аз съм психолог, зная как да постъпя. Тия бабаитите са много страхливи хора. "Слушай, Антов, тука мене хората в квартала ме познават и ме обичат и ме уважават и всичко, което ти си казал по мой адрес са ми го казали. Не съм те викнал да искам да си променяш мнението. То си е твой въпрос. Но сега аз ще ти кажа, аз не съм скрит враг като тебе, аз съм открит. От сега нататък каквото ми дойде до главата ще знам, че ми е дошло от тебе и ще ти го върна лично. Това новото от Учителя в мене наистина е ашладисано обаче върху един див дрян. Но ако се обади дивия дрян, да му мислиш. От него се прави дрянова тояга, гдето не се троши, а векува". Антов се уплаши. "Чакай бе, брат, ще се разберем.". Значи свърши се с неговата история, нали. Разбира се аз знаех, че щом Учителя ме е вкарал в тая работа, че Учителят няма да ме остави. Пък и те са много елементарни хора. В: Разбраха, че ти нямаш аспирации към властта. Д: Нямам. Сега понеже хората не знаят как стоят нещата, то казват, те ми посочват този епизод, че аз не съм изпълнил волята на Учителя. Колко пъти им обяснявах, но до ден днешен го разправят това нещо. Та викам на Начо: "Нашата работа не е там. Едно време те бяха онеправдани, днес на тях се даде мандата, те са сега критерии тука. Навремето на тях правиха обиските, те криеха нелегални и те са комунисти. Ти беше германofil. Аз съм анархист". Всички това знаят. Не може един германofil и един анархист да се съберат и да ги изпратят при комунистите. Така бяха тия истории, но аз имам такъв инстинкт към тия неща. Никаква реакция нямаше вътре в мен. Веднага разбрах. Само Катя го разбра. Ние с Катя не можахме да имаме противоречия на нещата, които ставаха в Школата. А там ставаха критични моменти. Учителят разбъркваше някой път нещата. В края на краищата да види как мислим, как ще постъпим сега. Няма Той да носи целият народ. Пък да види колко сме изгубили, колко, каква е йерархията на ценностите у нас. Кое за какво даваме. Съвсем нормално беше в една Школа. Едно време изкуствено се създаваха тия неща в педагогията в другите Школи. Тука няма изкуствено. Тука има - в живота едновременно и в Школата.

В: Какво беше отношението на духовенството и на официалната църква в ония времена, когато вие бяхте там? Д: Църквата води най-голямата борба срещу Учителя, обаче това го правеха поповете. Лично Митрополит Стефан лоша карма с Учителя нямаше. А той стана екзарх. А синодът взимаше решения срещу Учителя и пишеха брошури. Сега ще ти кажа какво ми каза Учителя за Стефан. "Стефан е бил в стара персийска Школа, но тоз живот потъна в материята и ще свърши зле." И Стефан лоша с карма с Учителя няма. Той не говореше срещу Учителя. Той си получаваше беседите, четеше

ги. И той взимаше участие като глава на църквата, от амбона на "Ал. Невски" ги изнасяше нещата, нали владика беше на гр. София. Той беше роден за дипломат, но най-интересното е, че той бил офицер при баща ми. И когато са били на маневри в една палатка са били, получава едно писмо от екзарх Йосиф, който му казва: "Чувствам последните си дни и няма да си замина спокойно ако не те видя в духовен сан". Той е завършил семинария. И понеже бил много умен, той правел впечатление между завършилите и той попитва баща ми какво да прави. Баща ми му казал: "Слушай, такъв въпрос ти ще го решиш сам, но ако решиш аз ще те освободя, ще заминеш веднага". Три нощи се въртял в леглото, в походното легло, не могъл да спи Стефан. Сега се получи писмо от някаква жена, някаква любовна история от Цариград, която реши въпроса. Той беше повече за дипломат. Той беше масон също, пусна брадата, започи се. Но ще ти кажа нещо много интересно, което чух на едно място за отношението на Стефан към Учителя. Всъщност когато Учителят Мировият е от България, не може духовният ни официален глава на църквата да бъде един обикновен поп. Той е бил в една стара персийска школа. Но също знам на един прием в София при един полковник присъствувах и Стефан беше там и му задават въпроса какво му е отношението към Учителя. В: На кой, полковника? Д: Не, на някой от гостите, той е на вечеря, която дава полковника. И Стефан казва така: "Когато аз се срещнах с папата в Рим - Пий XI, който е най-духовния", после ще ти кажа нещо за него, "папата ме попита най-напред: "Какво прави най-святия човек Дънов в България?" И мъхна. Той даде косвен отговор. Значи папата го смята за най-святия човек в България. Защото митрополит Стефан си подстригваше брадата, тургаше голфа и си пущаше в страната и чужбина.

Един ден стоим ние пред салона вечерта на разговор, горе на стълбите имаше една лампа. Щрак, лампата изгасна. Учителят погледна крушката, гледа, гледа, обърна се и каза на Цеко. Цеко сменяваше крушките, беше електриджията ни: "Новият ще бъде с по-малък ампераж, постави по-малка крушка". Сутринта радиото съобщи, че папата е починал тази вечер. Веднага дадох един сигнал на Учителя и Учителя като му отвинти лампата-крушката, Цеко я зарови в триъгълника при розите. Това бяха много интересни неща, когато близо до Учителя ставаха тия неща. Значи все пак той онзи е знаел кой е Учителят и идва на Изгрева. Защото те, поповете долу се джавкат, но горе духовните водачи си знаят основните задачи, те си знаят цената и знаеха кой каква йерархия заема. Така както Стефан разбираше кой е Учителят. Както един Пий XI, папата пита за най-святия човек в България. В края на краищата един следващ папа излезе от Пловдивския католишки вилает, нали? Та си имат такива методи, дават сигнали, те имат някакви окултни сигурно познания. Те горе знаят как са нещата. Те не са свързани така за догмата на църквата. Много въпроси остават долу за низшето духовенство и за народа. Най-добре е низшето духовенство, защото иска да робува, защото му плащат като работи. А народа докато се усети си поема пътя пак към свободата. В: А този, който направи реформата на католическата църква е бил в България, като назначен представител на папа Пий XI от 1925-1939 г. на име Анджело Ронкали, който стана папа Йоан XXIII през 1958-1963 г. Д: Той знаеше много хубаво български, аз съм говорил с него, монсеньор Ронкали. В: Значи Стефан е бил от старата персийска школа. Д: Да, каза го за Стефан, но този живот е зътнал в материята и ще свърши зле. В: Той после в затвора е бил... Д: Той беше един много разглезен и капризен човек, той винаги заплашваше, че ще си даде оставката като екзарх. И ОФ това чакаше. Един път си даде оставката и то наивно. Той я даваше и не му я

приеха, но после я приеха и го пратиха там, където да размишлява спокойно, така както правеха с политическите си противници. Но все пак имаше едно време, когато получаваше беседи, четеше и знаеше. В: А помниш ли отношението на тези политици по време на Учителя? Д: Абе какви политици имаме, не виждаш ли докъде я докараха. Това бяха дилетанти. Без култура професори ставаха. А какви партийни борби! Това беше много непоносимо. Те нямаша контакти с Европа и света. Докато българската армия по време на Балканската и Европейската война поднесе на тепсия победите си на Балканския полуостров - те изтърваха и погубиха всичко. Дойдоха борби, корупция и какво ли не. Това беше по времето на Учителя. Но сега Отечествения фронт такъв масаж направи на българския народ, такива боклуци очисти, че комунистите имат големи заслуги в този случай. Българинът все чакаше, я да опитахме тия, хайде да видим ония. И все нищо. Българинът не беше политичен, макар че по дух е политичен. Той бистри политиката както никой поляк например и руснак не може. Той има усет. Нямаше култура политическа. Защото той е нямал държава. Бил е 500 години под робство. Не знае какво е държава. Я виж Гърция, тя имаше държава. Там министерства, големи кораби, това е построявано от богати гърци. Ние даже не сме дали нужното на двамата дарители братя Евлоги и Христо Георгиеви. Вчера и днес го смятат за глупости, да си даде имането да се построи университет. Недей да търсиш високи върхове в нашето политическо минало, включително и културно. В: А знаеш ли, че те предават четата на Хаджи Димитър и Стефан Караджа на турското правителство, кога на коя дата и къде ще преминат река Дунав. Днес са публикувани тези документи. Те съществуват като исторически документи на едно предателство. Не случайно Христо Йорданов си заминава 1872 г. И заради това комунистите след 9.IX.1944 г. бяха премахнали бюстовете им от пред университета. Не можеш да предадеш 125 човека, които са тръгнали да жертвуват живота си в името на свободата, и след това да даваш хиляди жълтици да си откупваш греха и да строиш университет. И не случайно на връх Бузлуджа - лобното място на Хаджи Димитър, от което излезна социалдемократическата партия, от която излезна комунистическата и тя бе, която смъкна бюстовете на двамата братя предатели. После се намесиха други съображения, че ги поставиха отново след 10 години. Та на всеки подвиг в нашата история отговаря едно предателство. Колкото е по-голям подвигът, толкова по-голямо е предателството.

Д: Ех, може ми прави изключение един Стамболов, то е голямо нещо. Ние нямаме никакво светило голямо политическо. И хората, които имаха професия държаха на професията - лекари, архитекти, учители, адвокати, инженери, чиновници - бяха обикновени човечеи.

19. УЧИТЕЛЯТ - КОСМИЧЕСКО ЯВЛЕНИЕ

В: Понеже е бил много разнороден състава на Школата, то тези хора с различна култура, образование и прочие как контактуваха помежду си? Д: Ето, това сега е един въпрос, който е важен. Учителят не задоволяваше интелектуалните нужди на човека. Той говореше на душата. А душите на всички са еднакви. Там няма ценз, образование, богат или беден. Душите са в друго духовно поле.

Например, Мария Захарната, знаеш какви въпроси задаваше. А тя бедна и носи тука едно геврече и дава го на Учителя и Учителят го чупи и яде. А другите се гнусят от нея. Знаеш ли какви въпроси задаваше. Ние мислим, че като носят титли, заемат постове са кой знае какво. Ето професор Мавров,

познава философията и знае толкова езици, но не дойде. Но когато Учителят минава през едно село и само като го вижда бай Ради, на другия ден грабва ямурлука си и пристига на Изгрева и става градинар. Учителят говореше на душата. Ако няма пробудена душа, остави интелектуалния му багаж, той някой път пречи. Нима фарисеите и книжниците, те тръгнаха с Христа. Те бяха най-големите врагове. Тръгна народа. Гдето ги наричат рибари. Те не бяха рибари, но понеже Школата на Христос е под знака на риби - 2000 години, затова ги смятат за рибари. Като гледам сега у нас - куп професори, академици. Имаме хора за академици, но за професори нямаме. Затова да не те смущава разнородния състав. Идват душите при Учителя. Така Стоименов стои Учителя, а до Учителя стои работника, селянина. Те всички са дошли при Учителя да се хранят от едно Слово, което го възприема душата. Не може този обективния ум да разбере духовното. Изглежда, че при българския народ такива семена има условия да възрастат. Богомилството тука се е развило и се е преродило и дълбоко в българина, това е сатурново племе. Сатурн ще тормози, ще гложди до края докато се дойде до Истината и Словото на Учителя. Аз гледах французите. Французите като дойде до оригинална мисъл, там спира. Колко истина е, важно е, че е оригинална. Българинът няма критерий за красива мисъл. Той ще чопли, ще разнищава. Но Учителят дойде тука. В: Разказвахте ми на времето за една екскурзия на Мусала, Учителят е държал една беседа, защо е дошъл Христа и какво е допринесъл за човечеството. Какво ще ми кажете за нея. Д: Това беше много интересно, той ни вдигна рано. Бяхме няколко души. Борис Николов, Катя Грива, Славчо Печеников, Георги Радев, Боян Боев. Заведе ни горе на Мусала, беше тъмно, обърнати на изток. Учителят каза: "До идването на Христа астралното тяло на земята и на човека не е било устроено. След като умрат, те се въртят около живите и не могат да си намерят пътя. С идването на Христа е организиран астралното тяло на земята. Душите от тогава се ориентирали по-лесно. Толкова важно е това. Преди това заминалите хора се въртят, вампирясват, хората са се плашели от духове, защото са страдали от тях. С Христа този процес се катализира - грешните отиват в чистилището, а праведните - в Рая. Това е космическо явление". Учителят забради да се стенографира тази беседа от Боян Боев. Той каза: "Аз не ви говоря това, което знам, а говоря това, което не знаете вие".

Беседата беше за Христос и най-важното съм го запомнил и до ден днешен мога да ти го кажа. Той говори тогава, видях какво значи един Учител Космически. Това, което остава от Словото е може би най-малкото, което остава. Това е за подхранване на съзнанието върху човека, да стане нов човек. До идването на Христа на земята астралното тяло на земята е било неустроено, нехармонизирано, затуй ония, които умират се проявявали като вампири, явявали се като духове и хората толкова много са се плашели от тях. Духовете толкова много са се въртели и не са могли да си намерят пътя. С идването на Христа се организира астралното тяло на земята, душите се ориентират по-лесно. Това беше основната тема. Толкова важно нещо, толкова интересно как са го забравили нашите хора не знам. Тогава Учителят като махна на Боев така с ръка да не записва аз разбрах, че трябва да го запомня. И я запомних. Та това беше беседа, която поне аз така трябваше да запитам дали знаем ние какво значи проявата на един Учител. Това е космично явление. Той оставя едно Слово. А отгдето да знаем ние, че до края на века ще се родят не знам колко си адепти. Тези адепти може да не влязат в историята на човечеството като имена, личности, обаче ефекта от тяхното раждане е страшно голям. Трябваше да го предвидим със самото им присъс-

твие тука. Как да го разберем ние. Аз помня когато се събирахме въкъщи да организираме, да помогнем на Георги Томалевски да напише биографията на Учителя, да му съберем материали. И Кръстю Тюлешков каза така: "Добре, то е интересно. Все едно сега моят внук, който е сега на пет години да напише, какво може да каже той за дядо си. Той може да каже дядо бях много добър, че ме води за ръка и ми разказва приказки, но за най-важното той не знае нищо. Така и ние сега. Ние не можем да разберем какво е един Учител с нашите сетива, нашето съзнание. Никой от нас не знае всъщност голямата подготовка, която един Учител има. Той е завършил всички възможни еволюции. Защото тука той каза така: "Аз не ви говоря това, което знам, а това, което не знаете вие". Значи Той слиза на нашето ниво, затова примери ще видиш за хитър Петър и т.н., за царя и пр., за българина оттам ще тръгне, за да му сложи една светлина в съзнанието. Но какво е Учителя не можем с тия сетива, но мога да ти кажа Вергилий, че от известно време чувствам колко сме ние бедни и ограничени с тия петте сетива. С тях не можем да обхванем Вселената. А когато едно време Учителят ни викаше тук в салона за закупеното пиано, то толкова разбирах, подава ми един ключ да акордираме пиано, да акордираме рояла в малкия салон. А то още го помня. Носи No 128, това е. Първата седмица като го е направила фабриката, то като го акордирам, след 10 дена пак се върне на старото място. Отново ме вика. А Той стоеше до мене, по едно време, аз толкова разбирах. По едно време каза: "Сега светлината блъска, блъска в съзнанието на човека да изработи нови центрове, за да разбирате по нов начин нещата". Защото каква е дълбока тая материя, която имаме и трябва вегетарианство, чист живот трябва, дисциплина особено, тя също помага. Да се изфини тая материя, да се създадат нови клетки, да усетят нови неща. Та колкото ни е мозъкът, възможностите на мозъка, толкова възприемаме, а трябва да се повдигнем по-високо. Затова например, хубаво е да си музикант, хубаво е, той е тука центъра в главата, ама тука по-горе, казва, е милосърдието, значи от гледището на природата по-важен е центъра на милосърдието отколкото този на музиката. Може да си един музикален гений, а пък като човек да не си развит. А пък един най-обикновен човек с милосърдие то той е по-необходим и по-ценен за Небето. Ето защо всички тия ценности, тая йерархия, която днес подреждаме, чрез нея ние все пак поставяме гения на най-високо място. Това е хубаво. Той е все пак един пратеник, нали, той е един фокус, през който минават Божествени сили, но изграждането е цялостно. Геният може да има само един център развит, да може да пише стихове, да прави живопис, да пише музика. Но да не може да ни бъде пример в живота, обаче един нравствен човек, един човек с милосърдие, това е вече по-друго нещо. Това е цялостно изявление на човека. В: Интересно е, че в Евангелието от Матей, гл. 27 (51-54) се дават как Христа като издъхна и слезе в ада, освободи мъртвите и много починали светии след неговото възкресение влизат в Йерусалим и се явяват на мнозина. Тогава всички виждат, че умира плътското тяло, но човек продължава да живее в духовното си тяло. И аз си спомням едно изказване на Учителя във връзка с това, казва че преди 2000 година не беше организирано още менталното поле у човека. Тогава първите християни имаха директна връзка с Невидимия свят. Д: А така, това е. В: След това почва да се организира менталното поле у човека и то засенчва тази връзка както когато дойдат облаците и засенчват слънцето. Д: А така, това е интелектуалното. В: Затова сега хората нямат тая връзка. Д: Точно така, точно така е. Навремето на атлантите им се явявали от горе от Невидимия свят. От къде ги знаят тези Истини за астрология и за астрономия и всичко. И на-

шата представа за първобитния човек е ужасна. Той не е бил дивак. Този човек се е разговарял с природата. Той е усещал изключенията, всичко това нещо. Едно дърво е живо същество за него. Той не е поклонник на дървото. Идолопоклонникът идва по-късно, когато той губи връзката с Невидимия свят. Той си е имал направо връзка с Божествения свят. Как навремето българите са тръгнали на запад. Говори се, че тръстика ги е водила през деня и звездите през нощта. Откъде е това знание. Та те са конен народ. Народ на коне. Гледали са звездите, всичко това. Кой им е разкрил тази тайна. Кой е дал зодиакалните знаци? Ами прабългарския календар? Народи. Това само откровения ли са? После идва обективния ум, почват да човъркат, да чоплят, да изграждат формули, работи, математика висша и т.н. да дойдат до същото нещо. А така работи слепец. Един слепец да знае какво да направи тая стая трябва да опипа с дни. Кой има зрение с един поглед ще разбере и така ще го види както слепецът не може да го види. Аз ти казвам, на нас ни липсва шестото чувство. Ако искаме идеите, които имаме и стремежа, който имаме, за да заживеем активно, трябва да изградим отвътре нови центрове, с които ще видим един друг свят. Ако имам една интуиция горе-долу да кажем, ама не е достатъчно това нещо. В: Човек не може да изработи всичко в един живот. Д: Аз ти казвам какво усещане ние имаме. В: А през време на Школата на Учителя имаше ли такива действащи ясновидци, кафегледачи, спиритисти, изобщо какво беше отношение на тези хора? Д: Не, нямаше такива. Разбира се събираха се там, Лулчев им разправяше, хороскопи правеха, изучаваха астрологията, хиромантията и т.н. като окултни науки. Учителят ги препоръчваше да се знаят. Като видиш една глава да можеш да я разпознаеш гдето се казва, да дешифрираш, но нямаше много изработени личности. Тогава се учехме. Школата, която Учителят откри, тя не е да създава ясновидци, астролози, хироманти, а да изучава Словото на Учителя, да го приложи в живота, за да се развие и някой и друг център в мозъка, да изработи някои добродетели, та да разреши с нея по-добре кармата си. Е, имаше ясновидци. Аз знам, Ванга ми разправя скоро последния път като бях при нея, тя е много зле горката, как тя се среща с Влайчо. А Учителя събира Влайчо и нея и казал на Влайчо: "Ти ще кажеш нещо на нея, я тя ще каже нещо за тебе". И когато са казали, Той им казал: "Стига". А Влайчо казал на нея: "Ти ще направиш клуб вкъщи, хора ще идват при теб всеки ден". А тя му казала: "Слушай, Влайчо, ще дойде една есен, в която няма да има време да си обереш тиквите". И вярно, че когато го арестуват Влайчо и го изпращат на лагер и той искал да си обере тиквите, но дошла милицията и го прибрали. Тази среща е била около 1943 г. А това Ванга ми е разказвала. Бях отишъл на 14.юли. Казва ми: "Ти пак идваш на французки празник". Така се случваше.

Учителят казваше, че признава една ясновидка, едната била някаква си Кортеза от Сливен, туй име аз не съм го чувал. Знам, че у нашите се опитваха, имаше стремеж у нашите хора за ясновидство. При Учителя като че тия неща не можеха да имат тая значимост, както когато го няма Него, нали така. Учителят бе Все и Вся. Например, Георги Тахчиев бе медиум, занимаваше се със спиритически сеанси. Учителят разреши на Изгрева да се направи сеанс колкото за един опит. Аз присъствувах. И тогава на сеанс на мой въпрос се обади починалия музикант Дързев. Тогава питах Учителя за него и това даде повод да ми разкажа за съдбата му, за родителите му, които са били против Учителя, за заболяването му и смъртта му.

В: Какво ще кажете за стенографите - Боян Боев, Паша, Савка, Елена? Д: Ах, Боев, той не случайно имаше източна кръв. То е постоянство. Такова постоянство ние славяните нямаме. От там си е той. В: Интересно, виж колко

най-различни народности - арменец. Д: Той е арменец, да. В: Издържа. Д: Че арменци има при първите християни. Има християни-арменци. Те са много добри хора. Аз имам такова впечатление. В: Паша е била половината българка и половината руския. Д: Тя е бесарабска българка. Знаеш какво преселване е ставало тука, какво нещо е било. В нея има нещо руско сигурно или най-малко все пак е взела нещо от тия бесарабски българи и руснаци. Най-строг беше Учителят към Паша. Например, стоим така. На другия ден ще се тръгне на Витоша. Ама тогава нямаше рейсове до Симеоново, пеша се тръгва още от тука. Сутрин се ставаше рано още в 4 часа за Витоша. Паша запитва: "Ами аз?" Учителят казва: "Хайде сега идете си в бараката, за да си довършите работата". И тя отива и си дешифрира беседата, която е почнала. От стенографията трябваше да излезат всички беседи на българско четмо. Това не е лесна работа. И тя трябва да става сутрин. Голям работник беше Паша. Учителят много я ценеше. И всички стенографки - Савка и Боев, и Елена работеха денонощно.

Един интересен център е Елена. Всички си заминаха само тя остана. Доста голяма памет има за нещата, събитията и за Школата. В: Савка е половината германка, Елена от Македония идва. Д: Много македонци има. Там голям корен е било. Не случайно цар Борис I, който ни покръсти, той действително е бил просветен човек. Той там искал да направи един мост от Константинопол до Адриатика под Дубровник, започнал да строи даже. Той знаел, че трябва да опре до морето, няма какво да се бием с византийците и друго да има тил. Тука минават унгарци и др., тук е едно кръстовище. Все през нас ще минат ако нямаме един тил до морето. И едно 20 км отделя да се направи път, мост до Константинопол. И ако Симеон беше продължил пътя по тая посока. Историята по друг начин щеше да се развие. Идват учениците на Кирил и Методий. Къде ги праща той, Борис? Праща ги долу в Охрид, в Македония. Там е бил голям център. Тая Македония знаеш какво нещо е? Условия големи. Климат, почва, плодородие. В: Интересно е, че още от историята идването на българите брата на Аспарух, наречен Кубер отива в Битоля и там се заселва. По късно там се раждат личности, които действуват културния живот и историческите процеси в България. Възраждането идва от долу и освобождението от византийско робство пак от долу тръгва. Д: Тука има много култури на Балканския полуостров. Като започнеш от траките. Ние не знаем още за траките, не знаем за преселението, не знаем за културата им. Той, Рогов го изнася туй нещо, че византийците са взели всичко от траките понеже той е един артистичен и щестлавен народ.

20. ИСТИНАТА НЕ ПРОЩАВА

Д: Да опровергая една измислица, че разрешението за гроба на Учителя на Изгрева било разрешено от Антон Югов, който е говорил по телефона с Георги Димитров, който по това време е в Москва. Била прекъсната връзката и после се възстановила. На Изгрева имаше много хора, които бяха активни преди 9.IX.1944 г. като комунисти. Там беше Кофарджиев и други и те ходеха в министерския съвет да искат разрешение за погребение на тялото на Петър Дънов на Изгрева. Но от там не дойде разрешение. Министър Дамян Велчев бе казал: "Разправам им, че този човек не е за селски гробища, но те не искат да ме слушат". Цели нощи сме стояли да мислим какво да правим. На другия ден пристига един мъничък човек от Видинското братство. Бил партизанин. Каза ни: "Дайте ми на мен писмото!" След два часа се върна и донесе разрешението подписано лично от Антон Югов, който бе

тогава министър на Вътрешните работи. Така гробът се изкопа на Изгрева в лозето до една лоза, където имаше една пейка, на която сядаше Учителят, за да си почива. И на този малък човек нито му знаем името, но донесе разрешението и си отиде. В: Как стои въпросът с телеграмата от тук до Москва, и от Георги Димитров до тук? Д: Няма такава телеграма. Кажете ми кой е бил в кабинета на Антон Югов та да знае, че е пристигнала телеграма. Няма такова нещо. Ние се чудим какво да правим, а дойде този мъничък човек и свърши работата. Винаги има един човек, който ще свърши работата на Учителя. Ето го, този я свърши и си отиде. От тогава не сме го виждали. Не дойде дори и на погребението.

Има един случай с един български поет, който му прави чест. Това е Людмил Стоянов. След 9.IX.1944 г. като дойдоха на власт комунистите, то последваха първите избори през 1945 г. и за избор на депутат в нашия квартал на Изгрева бе посочен Людмил Стоянов. Дойде той при мене и искаше да го представя на хората от Изгрева. Аз го представих като един български поет. Той си изнесе беседата в салона и след това го заведеха при Боян Боев. Разговаряли са и са му подарили няколко беседи. Когато в Комитета по печата след 9.IX.44 г. бе Димо Казасов, ние имаме право да печатаме беседите на Учителя. Но когато този комитет го оглави Вълко Червенков, който бе пристигнал от Москва, ние се стъписахме. Първата му заповед бе да се презаверят всички разрешения за печат. Чудим се какво да правим. Дойде Людмил Стоянов и каза: "Това Учение е полезно за българския народ. Дайте ми една молба!" Отиде, занесе я и Вълко Червенков я подписа и ние продължавахме още известно време да печатим. Да се знае, че Людмил Стоянов помогна. Той като писател имаше много противоречия. Той в първите си години бе символист като Гео Милев. Но после преминаха на пролетарски позиции. Така че Людмил Стоянов свърши работата. Дойде един човек, свърши работата и си отиде. В ония години хората бяха по-смели. После се затегнаха нещата и дойде страхът.

Бележка на редактора: *Димитър Грива отговаря на онези, които разказваха, че Антон Югов е говорил по телефона с Г. Димитров. Това не е вярно. Случката е описана в "Изгревът", том I., стр. 480-482.*

Ще разкажа един друг срамен факт за един друг български поет и писател. Когато почина Учителят, директор на радио София бе Орлин Василев. Нашите хора отиват при него и му дават бележка със съобщение от два реда, да се съобщи по радиото за кончината на Петър Дънов. А той пита: "Че кой е този Петър Дънов та да се съобщи по радиото за смъртта му?" Радио София отказа да съобщи. Това трябва да се знае. Нашите хора в провинцията не знаеха за новината. После от тук изпращаха телеграми по села и градове. Редно е всеки да си намери мястото в историята. Историята не прощава.

В: Какво ще си спомните за последните дни на Учителя? Д: Учителят беше болен от бронхопневмония. Там при Него имаше лекари: д-р Кьорчева, д-р Кадиев и др. Но мен ме интересува този, който повикаха от града, като голям лекар и който поиска да направи във вените Му една инжекция от глюкоза. Аз знам, че Учителят беше против инжекциите. Ние стояхме в салона. Влезна Симеон Симеонов - цигуларя и рече: "Абе това не е инжекция с лекарства, а глюкоза за подхранване". Ние казахме: "Добре". Това беше вечерта на 26.XII.1944 г. и ние почти не спяхме. Ние не влизахме при Него, а чакахме отвънка. Излиза Борис Николов и казва: "Положението е плачевно. Учителят си отива". Аз стоях на 26.XII.1944 г. през нощта до 2.30 ч. на 27.XII.1944 г. Отидох да дремна. След три часа дойдоха да ми кажат, че

Учителят си е заминал. А след това десетки години по-късно комунистите писаха, че се е самоубил. Това трябва да се опровергае. Та на Изгрева имаше и комунисти между нас и те видяха всичко. Но после не смееха от властта да кажат истината и че това, което се пише за Учителя е лъжа. Беше ги страх. Това също бе голям изпит за тях. Не го издържаха.

След това Учителят бе поставен в салона. Дойде време, нашите хора го вдигнаха на рамене и Го понесоха така, както едно време са носели пророците. Обиколиха един път поляната където се играеше Паневритмията и отидоха после на мястото където бе изкопан гробът. Бяха възложили на Георги Томалевски да напише нещо. Каза: "Не можах да напиша". Той е много поетична фигура. Но Славчо Печеников го написа. Спомням си тогава, че бяха едни студени дни, един сняг до колене. Облаците леко се разместиха и грейна малко слънце. Славчо се изправи, прочете написаното и след това го поставиха в една бутилка със зехтин и тя бе сложена долу до ковчега.

Интересно бе, че Георги Парлапанов, който водеше "Българско дело" преди да премине в "Седмичен преглед" на Българската кинематография засне погребението на Учителя. Този материал го търсихме и с дъщеря му Жени Парлапанова, но не можахме да го намерим. Той, филмът е на 35 милиметрова лента. Той е добър документалист и го засне. Той е един от големите дейци на Българското документално кино, че дори и е изобретател. Преди да умре ми каза: "Правете, струвайте, но искам да видя детето си в кинематографията". Та търсихме с Жени, дъщеря му, филма, но не се намери. Не е в неговият личен архив. Къде е, не се знае. Учителят не остави скръб, а едно особено състояние. Доколкото си спомням друг, който е правил филми на Учителя е Жоро Кыосев. А фотографии има много.

В: Преди 20 години ти ми разказваше едно изказване на Учителя към теб: "Ние с теб ще бъдем последни на потъващия кораб". Д: Когато един кораб потъва, капитанът остава последен. "Ние с тебе ще бъдем последни на кораба." До ден днешен не мога да разтъкувам това нещо. В: Изгревът изчезна, разрушиха го, значи кораба е потънал. Останал си сам от многото и сега разказваш за школата. Д: Учителят ми каза също: "Ти трябва да решиш за кого ще работиш: за себе си, за българския народ, за човечеството или за Бялото Братство?" Аз бях толкова млад, макар че сега съм възрастен, но не мога да се изправа и да реша и да кажа за кого съм работил досега. Човек трябва да бъде искрен. Единственото, което направих е Паневритмията за голям оркестър и си бях казал така: Коя е най-добрата филхармония в Европа? - Монте Карло. И успях да отида там и да я запиша. След като се върнах от там аз направих още няколко корекции и след това го записахме с наш български оркестър в зала "България". На времето Учителят ми каза: "В зала "България" ще има един концерт с наша музика!" Това се сбъдна. Беше един неделен ден и ги доведе Нестор Илиев и в залата присъствуваше Борис Николов, Георги Томалевски и една полска писателка живееща тук - Ванда Смуховска, тя е моя съседка. А в Монте Карло директора на оркестъра се казваше Тибор Катона - от унгарски произход, материализиран французин и много благороден човек.

Когато през 1973 г. отидох при Тибор Кантона, ме попита колко трае тази музика? Отговорих, че около 40 минути. каза ми: "В България това може да се запише много евтино, във Франция за 60 хиляди франта, а в САЩ за 80 хиляди долара. Защо не го запишете в България?" "Ако аз мога да го запиша там, нямаше да дойда тук. Това е една идейна музика." Казах му, че това е музика на Окултна Школа и за пръв път се използва музиката заедно с молитвата като метод за работа. Обясних му, че това е музика на Учителя

Дънов, а аз съм направил само оркестрацията. Аз му подарих книжката "Учителят говори", отпечатана на френски език. Той бе слушал за нея. Учителят има голям авторитет пред Розенкройцерите. А той беше такъв. Попита ме колко пари имам. "Като платя на диригента, остават ми 15 хиляди франка. Нека при това положение да съкратим оркестъра!" "Имате ли материала?" "Да." "Можете ли да почнете утре? Давам ви филхармонията без да я съкращаваме." Аз бях много изненадан. За съжаление тогава гръцкият милиардер Онасис беше закупил терени в Монте Карло, правеше строежи, беше променил града, чуваше се шум навсякъде. Понеже града е притеснен между скалата и морето, той навлиза в морето, за да строи. До операта се строи денонощно. И там където се правеха хубавите записи не можахме да ги направим качествени поради шума. Тогава го направихме горе на Радиото Монте Карло в не много акустични условия. Работихме на 21. и 22.IV.1973 г. За мен това не е студиен запис, а документален. Работихме така: репетиция-запис, репетиция-запис. И повиках от операта един басист да изпее "Аум". А на записа в София повиках един наш басист с оркестъра, за да изпее песента "Бершит-ба". Той изпя и "Аум". Казва се Динков. Този запис го смятам за документален. Каква е разликата? При студиен запис се записва на части по няколко пъти. А при един документален запис се изсвирва един път и номер по номер се записва. Българите влезнаха по-бързо в Паневритмията. Французите не можаха да направят ръченицата. В: Кой даде парите за записа? Д: Аз отидох в Алпите и се запознах с един зъболекар - розенкройцер - Жерар Жарве. Той имаше една каравана, с която пътуваха на екскурзии прикачена на леката кола. Продаде я за 5 хиляди франта и ми ги даде. Там беше художника Васил Иванов и той продаде едни картини и от там взехме още 5 хиляди франка. И от тук и от там събрахме повече от 15 хиляди франка. Имаше много разноски.

21. ИСТИНАТА ТРЯБВА ДА СЕ КАЖЕ

В: Сега аз искам да задам въпрос, искам да приключим този въпрос. Сега, след заминаването на Учителя минават 22 години. Минават още 22 години = 44 години. Сега слънчевият цикъл по 22 години на Школата е точно 22 години. От 1900 година до 1922 г. подготовка за Школата. От 1922 до 1944 г. е Школа. Учителят затваря Школата. След това минават още два пъти по 22 години. Сега сме точно 44 години. Сега. Пак се спирам на твоето изказване на Учителя, което казва: "Когато един кораб потъва, капитанът остава последен. Ние с теб оставаме последни". Ти казваш, че още не можеш да го разбереш. Д: Не, не мога да го разбера. Аз не искам да оторизирам неща що се отнася до Учителя. В: От 1922-1944 г. бяха условия, които бяха условия на Школата. Д: Не знам. В: Изминаха 44 години. Д: Може. Виж какво сега, това как да ти кажа, това за Божествения свят 44 нищо не е. После как да ти кажа, ето например Христовото учение нямаше нито стенографи, нито машинописци, нито Гутенберг-печат. Днеска се знае Словото, нали Евангелията излязоха, така че Той е казал една мисъл, която мене ме зарадва, на Буча Бехар: "Взети са всички мерки да се запази чистотата на Учението". Това за мене е много важно, защото нещата се изкривяват някой път по човешки начин както ето на моя случай гдето говорили, че Учителят се е самоубил, че Георги Димитров разрешил с телеграма гроба. Това е някакъв възторг и безотговорно отнасяне, това са празни приказки, които не може да се приемат. Христовият Дух не понася такива неща. Истината трябва да се каже. Та не знам какво ще бъде, но знам, че идва един век, 21. век ще бъде

един духовен век. Знаеш ли какво поколение се ражда сега? Това ще бъде една генерация, която ще бъде самата тя подготвена да преживее това, което ние вярваме. От друга страна що се отнася до Учението на Учителя - това да го знаеш. Да го знаеш, но важното е, че трябва да го приложиш. "Ако си го приложил тогава става учение и тогава ще ви чакам 1000 години", каза Учителят. Както Христовото Учение. Ха приложи това: "Люби враговете си!" Само това да го приложиш трябва векове гдето се казва, нали? Така, че по всяка вероятност ние ще видим последиците по-нататък.

Виж какво, аз ако ще правя един запис на Паневритмията може да хвърля още едно око, някои дребни подробности да направя, гдето знам, че ще имам един нов запис. Защото винаги можеш да прибавиш нещо и от друга страна става въпрос само за оркестрацията, някакви нови оцветявания и тука има едни поправки съм направил. Гледай какво, в "Първия ден на пролетта" ако си забелязал както я играят, по едно време прескачат нали, аз съм махнал три такта, за да бъдат точно нещата. Което всички музиканти знаят за това, като тази поправка я направих със съгласието на Асен Арнаудов. Имай предвид, че Асен Арнаудов беше от тези, който най-много е записал, даже и Паневритмията може би повече от половината. Той тогава беше студент, щото беше завършил вече, после беше в Мюнхен, стана професор по арфа в академията. Асен беше от онези музиканти, които свършиха много работа по времето на раждането на музиката на Учителя. Срегнахме се и си обяснихме как са станали тези неща, че на такъв трябва, та всеки два такта е една фигура. В: Ставаше въпрос за Асен Арнаудов. Какво ще ми кажеш за него? Д: Виж какво, той беше от онези музиканти, който свърши много работа при записа на песните. Когато се раждаха самите песни и самата Паневритмия. Той беше цигулар в Царския (симфоничен) оркестър тогава и след това се прехвърли и завърши арфа в Мюнхен. Учителят имаше много хубаво разположение към него и той свърши много работа, много песни от Учителя. Аз съм записал само една песен "Иде Той, иде". В: Коя песен си записал? Д: "Иде Той, иде". Само тази. Паневритмията беше вече готова. Не беше готова още "Слънчеви лъчи". После я направиха, войната вече беше почнала 1939 г. Но Учителя много обичаше да общува с музикантите. Най-много време отдели за музикантите. Никой не е говорил за философията на музиката. Един ден има да чоплят нашите, гдето се казва. Имаше така едно особено хубаво чувство. От друга страна чрез музиката както казах се вършеше една голяма духовна работа в Школата. Имай предвид, ние бяхме започнали страшни събития. Войната и т.н., всички бяха със заангажирани съзнания, като отидем в салона, като запеят песните и почне беседата, нямаш представа нищо не остава. Като че ли ни измъква от тоя стария свят и ни вкарва в един друг свят. Такава една модулация умееше да направи Учителят и все пак това Божествено Слово имаше своята сила. Та музиката на Учителя в Школата беше една много голяма работа. И тази Паневритмия на пръв поглед, тя е много семпъл като музика в един такъв романтичен стил, то чувства се на места, че е българска. В: Аз имам една идея, може би следващия път когато дойда да ми разкажеш за музикантите на Изгрева. Аз ще донеса някои снимки да те подсетя, да разкажеш за музикантите на Изгрева. Това е една отделна тема. Д: Добре. Понеже тогава се правеха много експерименти. В: Това на Изгрева, нали? Д: Брат Сава имаше една бакалничка, която имаше идея на Георги Радев и някои други, да се пише колко е купена стоката, а сам да си даде купувача някоя надценка. Обаче Учителят каза, че много хора ще се съберат тука заради бакалничката, а не заради Школата и така отпадна тази идея. В: Този дядо Сава къде беше?

Точно къде беше тази бакалничка? Д: Тя беше там където си направи къщата Папазов. Точно там където е сега Съветското посолство. В: Сега тази бакалничка, тези цени бяха приготвени за някой събор ли? Д: А не. Това си беше като квартална бакалничка. В: Значи много хора ще дойдат заради бакалничката. Д: Да, така че да се знае кой за какво идва. В: Да, това е също много важно. Кой за какво идва. Д: Разбира се. В: А да не е да идват и се привличат любопитни хора. Д: Не само любопитни, но така е щом като има бакалница, и понеже като стола е безплатен ще идват заради тях. В: Тези цени трябваше да бъдат по-евтини от другите, така ли? Д: А именно, това е цената, на която купува един търговец и после той си прави надценка, за да спечели нещо, нали така. Той иска тази печалба да определя купувача. Значи когато отива да купува и тогава да мисли. Това беше на Георги Радев някаква идея мисля. Така че много неща и опитности имаше тогава, които неща изискваха будно съзнание. Искаха във всекидневието да се променят нещата. Да се променят нещата във всекидневието, имаха отношение към проблемите и всекидневието, за да бъде съзнанието всякога будно.

22. НЕОБЯСНИМОТО

Д: В 1930 година Георги Томалевски прави една операция, трепанация на ухото, тогава разбиваха черепа при някакво вътрешно възпаление на ухото. Но преди, още в болницата, Учителят изпрати една сестра и му даде на този една беседа, книжката "Отец ме люби". Георги каза: "Аз си я турнах под възглавницата". В: Ама Учителят изпратил една сестра да му занесе тази книжка. Д: Тази книжка "Отец ме люби". Знаеш го този том. И след това той дойде на Изгрева. В: Той си я сложил под възглавницата. Д: И дойде на Изгрева, така срещу мене имаше една стая, там се сприятелихме с него и той беше още с вързана глава ми се струва и Учителят му казва: "Слушай, един кораб пътува през океана до Америка, зад него е вързана на едно въже една дъска. Ти къде искаш да бъдеш? На дъската или на кораба? Защото пак ще стигнеш до брега?" "На кораба, на кораба." Не знам какво иска да каже, щото може би Георги беше много заангажиран в света гдето се казва. Беше се натоварил с много проблеми, той беше много активен човек, един хубав интелект имаше и понеже той имаше в хороскопа си един хубав Юпитер и Слънце на Медиум Цели, той блестеше в обществото. В: Какво имаше? Д: Един Юпитер и Слънце горе на Медиум Цели. В: Това в астрологичната карта. Д: Да, на Георги, и той блестеше в обществото. И той там се вдъхновяваше, той умееше да прави контакти с хората. Много хубаво говореше, при това беше добър разказвач. Така че неговите есета са най-хубавите. Белетристът го поставям след това. Неговите есета един том даже са преведени на немски. Такъв есеист ние нямаме. Може би, защото есеиста трябва да бъде освен писател, да бъде някакъв учен. Той си е завършил физика и астрономия. Това е неговото официално образование. А иначе беше писател и като учител той предаваше математика и физика.

При едно изказване на Мусала Учителят тръгва с една малка група. Беше Георги Радев, Славчо Печеников, Борис Николов, Боян Боев, аз бях там, Славчо, сестра ми беше и Учителят ни поде още сутринта в два часа от хижата. И някакъв момент беше така, беше много концентриран, много затворен и още на съмване, още не беше изгряло слънцето, се качихме точно на върха. От дясната Му страна вървеше Георги Радев, от другата страна вървеше Неделчо Попов, аз вървах зад Неделчо, а точно зад Учителя вървеше Славчо Печеников Славянски. Той тогава живееше с една идея да си построи

една съща специална и Учителят се обърна и му каза: "Слушай, когато дявола иска да излъже някого, най-напред му казва, направи си къща!" И продължи нататък. Хубавото, интересното беше, че Учителят ни заведе на юго-източния край на върха и когато наближаваше, защото слънцето не беше още изгряло, започна беседата. Боян Боев извади тефтера си. Той винаги пише нали, Учителя му каза така: "Значи тази беседа няма да се записва". И тогава аз бях най-малкият между тях и наострих уши, казвам си: значи трябва да се помни. Тази беседа беше за Христос. Той каза така: "Преди да дойде Христос на земята, астралното тяло на земята не е било организирано и душите, които си заминавали са чувствували големи смущения. С идването на Христос се организира астралното тяло на земята". Нашите приятели бяха го забравили. За мен това беше толкова важно. Ние какво знаем за един Учител, за един Христос? Знаем Евангелието, знаем притчите и т.н. Значи какво космично явление е идването на един Учител на земята. Той оформя на планетата астралното тяло. Тъй че ние с тия сетива не можем да ги разберем тия неща и от всичкото това виждам колко Учителят се смали, смали, за да бъдем до Него и да можем да общуваме така. Ние не знаем какво е Учителят. В: Ами знаеш ли, това което ти казваш потвърждава и онова, което го има и в Евангелието за Христос, че след разпъването му отива в Ада, освобождава ги, освобождава Ада, т.е. астралния свят, освобождава и ги извежда всички. Г: Значи ето значимостта на една проява, защото гледай какво, в това си развитие човекът може да усвои, да разбере да кажем един талантилив до един гениален човек. Може да изучи цялото творчество на Бетовен или на Гьоте и да знае точно това. По-нататък какво е светия даже, какво е Учител, трябва да имаш друго сетиво, за да го разбереш. Ние не можем с тия петте си сетива както боравим поне действително както е в интелектуалния свят. То е нещо друго и затова се вижда какво голямо развитие трябва да направи човек, за да дойде до това, за да дойде в Школата. Хората, които направиха най-голямо вътрешно развитие, та как да ти кажа отсреща не можеше да го разбере, даже най-близкия ти човек. Аз виждам процесите, които стават вътре в мене. Процесите, които стават вътре в мене аз не мога да ги споделя с никого, нямам и нужда. Но това е за мен най-същественото, вънка аз си играя ролята на един композитор. Отивам в един институт или в другия, но това е гдето се казва ролята ми, но същественото, което става вътре в мене, ония посети семена, уверявам те, аз не мога да ги споделя. Те не са за споделяне въобще, те не са от тоя свят. У теб се развива нещо, което може би тепърва в другия живот ще го доразвиеш. И да видиш върхът на нашите хора пак не се вижда, не можеш да го познаеш един човек кое е истинското му постижение в Школата. Трябва освен да има Учител, трябва да знаеш до къде отива Неговия ученик. Иначе Той ни предупреждаваше за много неща.

Аз мога да ти кажа един случай: станаха едни големи истории в академията, когато тогава се откри музикалната академия, композиционен клон. Директорът значи беше неразположен към мен, не искам да му казвам името, щото уважавам дъщеря му като добър музиковед, също и семейството му и трябваше да ми даде програмата нали да се явя. Той ми написа такава една програма, че моя професор Веселин Стоянов каза: "Ние такава програма, такъв изпит не държим за професори, но все пак яви се, защото поне знам, че фугата ще му я направиш". Нали и така станаха нещата, че аз споделям, а Учителят ми каза: "Иди и му кажи: "Г-н еди кой си, един ден ще дойде време, когато аз ще ти помогна". И аз отидох разбира се и му казах: "Слушайте, г-н директор". А той чу и като видя, че аз съм съгласен да държа изпит каза ми, че съм прескочил срока. "Вижте, нито съм прескочил срока,

нито съм се явил неподготвен, вие лично не желаете аз да вляза в академията в композиционния клас и си отивам. А не се знае какви времена идват, може да дойде време, когато аз ще ви помогна". И си тръгнах. Той тръгна с мен. "С погрешно мнение сте", той беше много страхлив и ме изпрати. Аз мълчах, казах това, което имах да кажа. В: И което Учителят ти каза. Д: Да. И какво стана? Стана 9.IX.1944 г. него го арестуваха, защото той ходеше в Германия, държеше разни лекции и в края на краищата отиваме при Пипков и жена му. Казвам: "Сера защо ще го арестуват, той е един музикант все пак". Пипков казва: "Виж какво, ако го знаем къде е или хора, които се интересуват за него, ако го знаем къде е можем да го спасим, но ние не знаем къде е". В това време в кварталът бяха задържали един човек и ние отиваме с един приятел на Львов мост. Там имаше все пак познати хора от комунистите и когато влизам насреща виждам, че една от стая излиза Груев, съветника на царя и нашият професор. В: как се казваше? Д: Не искам да му кажа името. В: Но то е случка вече, то е минало времето. Д: Брашованов се казваше. Влизат Груев с него, влизат в стая No 5. И аз казвам: "Оправяй тука човека, аз си отивам". В: На кого казваш? Д: На този, с когото отивахме там двамата, приятел от Изгрева. В: кой беше той? Д: Той беше на Гради брат му - Атанас Минчев. И с него отидохме си спомням и казахме за Брашованов, тъй че еди къде си е той. И тогава се разтичаха Пипков и го пуснаха. Тъй че дойде миг, гдето се казва, щото на Учителя думата на две не става. Да му помогнеш в ония мътни времена, пък той обикаляше Германия, разправяше че Панчо Владигеров не е свирил в България, защото бил еврейин. Нали както и да е, някой път си прави такива едни безотговорни работи. В: И той разбира ли, че ти си му помогнал? Д: Не. Аз не исках това нещо. Няма смисъл. Той ми даде отказ за моя път. Станалото, станало. В: А той коригира ли се там по отношение на това, приеха ли те в академията? Д: А не. Виж какво, в това време войната беше почнала и аз си продължих композицията направо при професор. Защото какво ще търкам като студент чиновете аз когато на мен ми трябва дисциплини, които аз съм ги учил, но с Веселин Стоянов работих много хубаво. В: С кой? Д: С Веселин Стоянов, с когото учих композиция, а при Ненов учих пиано.Имах късмета да имам двама най-добри преподаватели професори. В: Кой бяха те? Д: Димитър Ненов по пиано и Веселин Стоянов. С него бяхме и приятели даже, защото той имаше тогава едни много тежки години в живота си. И така, даже на моето пиано си довърши там "Саламбо" ли беше операта, или "Бай Ганю" не мога да си спомня. Той беше един много добър музикант, много така подготвен, да, хубава култура носеше и даваше солидна подготовка, и бе добър педагог. Много добър педагог. В: Какво знаеш за Катя? Д: тя отива в Рим да учи музика пет години. Последната година отива в пансиона, католишки пансион като ще плаща поевтин наем, ще бъде там, трябва да спести пари понеже иска от Италия да се върне през Париж или направо през Швейцария. И от тази библиотека там католишката се запознава тя с йогите, теософията. Те даже не знаят там сестрите какво има в библиотеката им. А от друга страна тя си беше подготвена в това отношение още от България.

23. ЖИВОТЪТ И ТЕАТРАЛНАТА СЦЕНА ЗА ХОРАТА

В: Изминаха 44 години от заминаването на Учителя. Какво ще ми кажеш за перспективата на Учението? Д: Това не е социално учение да го предаваме с обикновените методи на обучението. Това поколение, което идва и

всяка генерация идва със своята вътрешна нагласа и задачите си. Ако то се обърне към духовните извори на българския народ, то нещата са по-иначе. Учителят каза: "Ще дойдат по-подготвени от вас, които ще свършат работата. Щом това Учение е Божествено, то ще успее". Не може един сеяч, един земеделец като посява житото в земята, да не знае, че ще изникне жито. Като падне дъжд, грейне слънцето, то житото ще поникне. Тук е същото. Ще дойде нова генерация и ще преживее този днешен материализъм, това цялото духовно ограбване на българския народ. От друга страна ще дойде време да се направи една равностметка колко е спечелила и загубила човешката култура от натур-философията. Тя постави социалните въпроси за разрешение. Бях ученик още и тогава Учителят ми каза: "Бялата раса върви по прав път. Тя ще открие законите на материята. Ще разреши социалните въпроси и ще дойде до Божественото". Ще се върви от долу на горе, а не както източните народи - човек само да съзерцава. Наоколо до него може да има гладен човек, а той да седи и да съзерцава. И да казва за гладния човек, че му била такава кармата. Ами ти защо си изправен пред него да съзерцаваш? Значи ти си сит, а той - гладен.

После всичко си върви по Божествен план. Този малък сектор от живота, който ние виждаме, от него не можем да видим големият мащаб и плана на небето. Но поне да си открием задачата, която имаме да разрешаваме, както и правилната посока на вървеж. Важна е посоката на живота. В: Някои възрастни приятели очакваха да продължат също със същата форма на работа както по времето на Школата, при положение, че се създадат нови условия за работа. Сега всичко е спряно. Аз мисля, че такова нещо не може да стане и да се повтарят нещата. Д: В една и съща пиеса, след като завърши, то пада завесата и след това се вдига отново, но при нов декор. Щом има ново действие, ще има и нов декор. Не може да се държим за старата форма. Това е догматизъм. Това означава да отричаме еволюцията и да участваме в нея. Не може да има такива неща. Школата на Учителя след 9.IX.1944 г. с идването на комунистите се закри и след това тя влезна вътре у нас. Учителят пося толкова семена у нас през тези 22 години на Школата. Та няма ли да възрастнат в живота ни? Ние няма да правим секти и църкви. В църквата се събират всяка неделя на служба, молят се и на другия ден си правят каквото знаят и пак са същите. Християнството върви сега по една външна демонстрация. Ние няма да вървим по този път. На времето Учителят ми каза: "Черният папа се намира днес в Полша. Италия и Полша ще преживеят много страшни неща". Днес социализмът е по-еволюирана система от буржоазната. Но ако се приложи като хората със справедливост. Ние направихме едно модерно земеделие. Не може модерно земеделие без колективизация. Но друг е въпросът какви методи се прилагат за разпределение на труда и на богатата. Методите на комунизма излезнаха не човешки и това провали всичко. Църквата издига сега догматичният възглед за Бога. А животът е нещо друго. Чухме, че новият Папа е канонизирал три нови съвременни светии. Както при социализма канонизират някой човек като герой на социалистическия труд, дадат му орден и по-голяма заплата. Много хубаво е, че българинът не е религиозен. Той ще тръгне след време по духовен път. Той по дух не е религиозен, понеже гръцката църква донесе толкова поражения и страдания на българския народ. Искане чрез църквата, в името на Христа да асимилират българския народ. Докато католическите свещеници са по-образовани, те имат философия. Нашите попове са много прости. Ето моят братовчед бе изпратен в Атина да следва висша духовна академия и се завърна с познанията за висше духовно пеене на източно православната

църква. А като чу тук какво пеят и мрънкат поповете се хвана за главата. "Това няма нищо общо с църковното пеене."

На времето аз се разочаровах от теософите. Бях ученик, а те правеха сбирките си в ресторанта на бира и на скара. Говорят за астралното и менталното поле и надигат халбите с бира. Аз тогава усетих лъжата.

Учителят ми говори за Рудолф Щайнер. Без повод Той ми каза: "Има два вида учители. Има души, които вървят по наклонена плоскост, които се стряскат да минат в духовния свят и да тръгнат нагоре. Щайнер е един от тях, идва съзнателно да помогне на тези души. Тези, които тръгват от долу нагоре, не познават много законите, срещат големи трудности и не могат да се справят. Така е и с Рудолф Щайнер. Това е една пробудена душа на немската култура. Той е разтълкувал Евангелието и видял, че тя е една от най-големите книги. Хората не знаят нищо за явлението Христово". Учителят каза това за Щайнер - за събуждане на човешката душа имаща всички условия за духовно развитие.

В България когато излезна "Веда Словена", нашите учени изпаднаха в безвъздушно пространство. Яви се един завършил богословие и им доказа, че без религиозност не може да се разбере "Веда Словена". Там има стихове и поезия. Сега спорят дали е народно творчество или някой го е съчинил. На времето бе също и с Омир и "Илиада", че било фалшификация. После дойдоха времената на разкопките и те доказаха, че Троя е съществувала. Народната памет съхранява, а не съчинява, и носи нещата през вековете. Учителят на времето когато бях ученик ми каза: "Най-напред ще стане Балканска конфедерация. След това европейските народи ще направят Европейски щати. Но първият опит ще бъде на Балканите. "Една от днешните положителни стъпки на външната политика на правителството е, че се старее да спаси мира на Балканите. Единствено лошото е, че се изкопа пропастта между българите и македонците. Ужасяващо е.

24. ПРИЗВАНИЕТО НА ИЗБРАНИТЕ

Д: Аз мога да ти кажа по какъв отрицателен път ние се запознахме с Учението на Учителя. Един път като гимназист още се връщах на обед и майка ми още не е приготвила обед, на масата стои една брошура, поповете са издали една брошура срещу Учителя и го цитират и го оборват. Обаче ние като четохме с Катя цитатите видяхме, че това нещо е много голямо. А така наивно опровергават и тогава се заинтересувахме ние. Уверявам те, тази брошура ни накара да потърсим Словото на Учителя. Намерихме в Пловдив Стоицев, зъболекар и първите книги на Учителя значи, дойдохме до тях чрез тази брошура. В: А тази брошура кой беше я купил? Д: Някой я купил от нашите и я оставил на масата. В: От вашето семейство? Д: От нашето семейство, да. Те ги раздават поповете. Имай предвид, че поповете взимаха разни резолюции срещу Учителя, но владиката Стефан - никога. Знаеш ли какво ми е казал Учителя за владиката Стефан? „Той е от стара Персийска школа, но този живот е потънал в материята и ще свърши зле.“ И вярно, смятам аз, че в един момент когато Учителят идва в

България, не може официалния представител на църквата да бъде един обикновен поп. И той лоша карма с Учителя не свърза. Оставяше поповете си, те взимаха разни резолюции по съборите, нали. Той имаше едно чувство на уважение. В: А той какъв сан имаше в момента? Д: Той беше най-високия, митрополит беше в София, той не можа да стане патриарх. В: Митрополит на София. Това е най-големия пост тогава, после стана екзарх. Д: Най-големия

пост беше тогава. Интересното е, че той е бил като офицер при баща ми. В: При твоя баща? Д: да. И са били на маневри. В: Като свещеник е бил. Д: Не, не, не, като офицер. Шото тогава интелигенцията си изкарваше военна служба - във военното училище отиваха. И баща ми така. Отиде да си изкара службата. Тогава няма ходатайства, отиваш там, гледаш, селянче дошло с цървулите, но има средно образование и влизаш във военното училище. И бе офицер при баща ми. И получава едно писмо от екзарха Йосиф, този Стефан. Изглежда, че той го тачел много, защото той бил много умен човек. И рекъл: "Пиши ми, чувствам идват последните ми дни". В: Това екзарх Йосиф? Д: Да, "че идват последните ми дни, искам преди да си замина от тоя свят да те видя в духовен сан." И той пита: "Какво да правя?" Баща ми му казва: "Такъв въпрос ще го решиш сам. Решеш ли го, аз ще ти помогна да заминеш, като те освободя". И три нощи се въртял на походното легло, в една палатка бяхме, понеже били маневри. След това получил писмо от някаква жена от Цариград и това писмо, не знам какво било, го накарало да вземе решение. Баща ми го пуснал и той получи свободата си. В: Да отиде в Цариград, така ли? Д: Не-е, от Цариград получи писмото, а къде е станал в духовен сан, там не знам от там нататък. И става от най-големите ни църковни сановници.

Митрополит Стефан I. със светско име Стоян Попгеоргиев Шопов, роден 7.IX.1878 г. в с. Широка лъка, Смолянско. Заминава си на 14.V.1947 г. в с. Баня, Пловдивско. Завършва Богословско училище в Самоков 1896 г. и Духовна академия в Киев - 1904 г. Секретар и протосингел в Българската екзархия в Цариград 1910-1915 г. От 1915 г.-1919 г. специализира в Швейцария и защитава докторат по литература и философия. През 1921 г. е ръкоположен за епископ. А през 1922 г. е избран за софийски митрополит до 1945 г. От 21.I.1945 г. до септември 1948 г. е български екзарх. Има заслуга за вдигане на схизмата наложена през 1872 г. на Българската църква от Цариградската патриаршия. Така че той продължава линията на екзарх Йосиф I. и реализира мечтата му за премахване на схизмата. Но не дочаква да стане патриарх. След подаване на оставката си като български екзарх на народния събор на 10.V.1953 г. е избран Кирил.

Той имаше и качества на дипломат и т.н. В: А какво беше неговото отношение към Школата, към Учителя? Д: Мога да ти кажа само един случай.

Когато на една вечеря на един генерал ли къде беше, какво беше в София, една жена попита митрополит Стефан: "Какво ви е отношението към Учителя Дънов?" Той отговори косвено: "Аз, когато се срещнах с папата в Рим, той най-напред ме попита: "Какво прави най-светлия човек в България - г-н Дънов?" Така отговори. Това беше Пий XI, бе един от духовните папи, заемаш папския престол от 1922-1939 г. И така ще имаш предвид, че Стефан си подстригваше брадата и туряше голфа и си пътуваше из чужбина. В: И как завърши той по-нататък? Д: Ами как завърши той? Дойдоха събитията, посреща 1945 г., направиха го екзарх. Той продължава да си бъде екзарх, обаче той беше много капризен. Много капризен и често заплашваше с подаване на оставката и те синодалните старци го заплашиха. Обаче един път като казал, че ще си подаде оставката, те отиват да питат властите и там е бил Червенков през това време: "Щом иска да си я подаде". Така напуска поста Стефан. Излезе от София и към Карлово ли къде имало някъде някакъв манастир и там отиде. Но явно, че Стефан беше с много качества човек.

В: Сега ти си ми разказвал, че Катя се опитвали да я правят католичка в този пансион, а тя се е противопоставяла. Д: Виж какво, всичките сестри в пансионите смятат, че им е първа задача, всички пансионерки да ги правят

калугерки не само към нея, но се надявали, че тя най-лесно ще стане. Понеже у Катя има нещо духовно. Да, има нещо и те го усещат тези сестри там, но голям натиск е било някакси. В: Така е пяла на концерт в Санта Чичилия. Д: Не, самата консерватория се казва Санта Чичилия. И с техния оркестър пях една песен, ария ли беше с акомпанимент на оркестъра, която я предаваха по радиото. В: Какъв беше нейния глас? Д: Висок спинтов глас, но тя учи тука при Морфова и колоратура. Шото според Морфова, всякой трябва да учи колоратурното изкуство шото това е една техника, която обогатява гласа, а Учителя изпращаше много хора да се учат при Морфова. В: Кажи ми нещо за Морфова. За Учителя, за Морфова. Какво беше отношението на Учителя към Морфова и обратно? Д: Виж какво, той я ценеше много като музикант и изпращаше много от певците и певиците на Изгрева при нея да учат. В: При нея? Д: Да. Но тя обеща един концерт на Изгрева и не го направи заради общественото мнение изглежда и се уплаши да не би да ѝ затворят вратите в обществото, в което се движеше. В: Тя не посмя. Д: Не посмя, да. В: Не си удържа обещанието. Д: Не си удържа обещанието, да. Но другите музиканти си идваха. И Сашо Попов е идвал, имаше една Желязкова - цигулар идваше, квартет, Аврамов. Защото виж какво ще ти кажа за Учителя. Интересно е, че Той като се връща от Америка десет години обикаля България. Можеш да си представиш в онези години на глад, на въшлив народ, бедни, няма ни хотели, ни командировки, да изучава. Учителят имаше такива познания за българската музика, които никой до тогава ги нямаше. Ние нямахме въобще катедра в академията по българска музика. Когато Джуджев се върна от специализация във Франция и основа катедрата от 1954-1974 г., а е лектор, доцент и професор от 1941 г. Но Джуджев е наш човек, нали знаеш? В: Не. Д: Как не. Джуджев. В: Кой Джуджев? Д: Стоян Джуджев. Той също може би от Изгрева научи някои работи от Учителя, замина за Париж през 1931 г., където взема докторат по българска народна музика. В: Да. Д: Мен не ме учудва, че той защити дисертация на френски, защото западните учени например работят в тази насока. Нашето църковно пеене, както го познават английските изследователи и френските, нашите не го знаят още и книгите, които пишат нашите от там ги вземат сведенията, научните си познания. Така че Учителят когато говореше за народната музика знаеше за народната музика. Сигурно тези десет години, когато пътуваше той я изучавал, а тогава народът пееше. Нали като се организира нашият народ както е сега, не че не пее, защото ние нямаме градски фолклор, нямаме, пеем разни песни такива като подражание на руските романси или пък на виенските шлагери, но народната ни песен добре че се съхрани във хоровете, на ансамблите, защото тя щеше да загине. Нашето село загива и понеже се организира населението, отиде в градовете и българският народ престана да пее. Нашият народ, ние едно време като гимназисти пеехме, тресеше се гимназията, знаеш как пеехме. Сега тия касетофони ли, кой знае какво радио човек слуша. В: И сега тоя Стоян Джуджев отива, завършва във Франция? Д: Във Франция завършва. В: И тук основава катедра? Д: Да, катедра по народна музика. Да. Стоян Джуджев, той е сега към 80 години. В: Ти каза за Сашо Попов. Какво беше отношението на Сашо Попов към Учителя и обратно? Д: Мога да ти кажа едно нещо, че Учителят каза, че Сашо Попов е най-добрият музикант в България. Казвам ти го със сигурност, което много ме изненада. Той не беше композитор, той беше голям диригент. Имай предвид, че той не е учил диригентство, той беше голям цигулар. И от цигуларството стана диригент и един голям организатор. Помня от кинематографията ми възложиха с него да направим оркестър към кинематографията.

Тогава аз видях организаторския му дух. В онова време, това беше мисля Доброславски един руснак, началник управление, а в онова време имаше спънки, трябваше да питаме, но никой не поемаше отговорност. Викам: "Дай да отидем при Доброславски, да видим какво става". "Не, когато можеш да отиваш при Господа, не отивай при светии." И той ме води при Вълко Червенков. Сашо Попов. Много деен, много организиран човек и голям музикант, голям музикант. Учителят го тачеше много него и като музикант. В: И после той до кога беше тук в България Сашо Попов? Д: Той, докато го поканиха да стане диригент, да образува също така оркестър в Кайро. В: В Кайро? Д: В Кайро и там той интересен случай разправяше, да кажем, че по едно време когато той дирижира репетициите и по едно време взимат да излизат оркестрантите. "Аз не мога да кажа нищо, нали са техни хора." И най-после спира той да дирижира, защото дошло време за молитва. Онези, турят сакото и си правят метаните вместо да репетира там Бетовен и той разбира тогава, че в тази част трябва да даде почивка на оркестъра, защото там мюсюлманите имат молитва. В: И той коя година си замина? Д: След това замина за Мексико, където също направи оркестър, не мога да ти кажа годината, но в деня когато тръгва за България, на летището умира.

Сашо Попов е роден на 11.VII.1899 г. в гр. Русе и си заминава на 18.VIII.1976 г. в Лос Анжелис.

Учи цигулка във Виена и 1925-1928 г. е в Западна Европа, след 1928 г. е диригент от 1928-1936 г. в Академичния симфоничен оркестър. Диригент на царския военен симфоничен оркестър 1936-1948 г. Диригент на Софийската филхармония 1945-1956 г. и на Русенския държавен оркестър 1959-1960 г.

Д: Сашо Попов. Много симпатичен, много хубав човек, много музикален човек с едно хубаво излъчване.

В: Помниш ли нещо за братя Янкови? Цигулар и пианист? Д: спомням си, да. В: Някои опитности с Учителя? Д: Не, тях ги водеше певицата Цветана Табакова. Те ми бяха много симпатични момчета, много предани на музиката, имай предвид, че това са деца на музикант, баща им беше един от най-добрите флейтисти. Аз ги видях в Париж, ходих им на гости. Те живеят в Мон Мартър и малко така ме разочароваха, малко са се свиили, малко се затворили, нямат контакт. Например, няма ги на концерти, когато дадох един концерт даже в малката зала Ганон, половината зала беше празна. И дадох даже пример, какво прави един Юри Буков. Юри Буков е един голям артист да знаеш. Юри Буков е един много хубав човек. Аз не съм чул да каже една лоша дума за някой колега също. Така особено, но този случай посочих. Някакви инжекции му бяха ударили в гърба и бяха засегнали някакъв нерв. В: На кой? Д: На Юри Буков лекарите и казват, че ако не се оперират той ще се парализира. Ние не сме спали няколко нощи от тревога. Такъв хубав, грамаден човек и му правят операцията. В: Къде това? Д: В Париж. Там има една зала Плеал, в която всеки един голям музикант френски трябва поне един концерт да даде на годината, да се представи на френската публика. Това е във всички столици, както и у нас, музикалната публика е една и съща, която ще я видиш по концертите. И дава концерт Вайсенберг и както е залата пълна, няколко 2-3 минути преди да излезе Вайсенберг, отстрани се отваря вратата и с едни дълги патерици до тука влиза Юри Буков. Публиката настръхна. Никой не знае сега какво става и тап, тап, тап, на десети ред помня и си седна. И концерта завърши. С патериците тап, тап, тап отиде отзад зад кулисите, поздрави Вайсенберг и се прибра. След три месеца Юри Буков хвърли патериците и дава концерт в Плеал, претърпана залата. Това е. Аз им казах на тия момчета, трябва да си изиграеш ролята на артист,

на светски човек, то си има едни изисквания. А те се затворили в Мон Мартър и понеже Мон Мартър кметът не позволява да има нито телефон, нито не знам какво си, защото да се запази като квартал. Мъчно се разговаря с тях, а иначе майка им е много симпатична. Аз с майка им можах да разговарям, но не можах да направя много контакт с тях. Значи нямат повече желание, два пъти ги видях. В: Ти слушал ли си техните записи на две плочи? Тяхно изпълнение на Паневритмията на цигулка и на пиано? Д: Да. Много елементарно нещо. В: защото аз не съм музикант, но като гледам, много елементарна работа. Д: Той свири както е мелодията, а пък отдолу въобще няма акомпанимент. В: Това не е акомпанимент на пиано. Д: Не, не, не и той сигурно си го признава, но виж какво сега, аз уважавам чувствата на хората. Те имаха едно много хубаво отношение към Учителя. Аз ги уважавам в края на краищата, те са едни предани музиканти, нали те си намериха мястото в Париж, в разни школи бяха, при добри педагози сигурно и нали всичко това заслужава адмирации. Аз казвам тия неща, ако бяха ги превъзмогнали може би щяха да имат по друг път, но това е. Никой не знае. В: Това са пътища невидими.

В: Сега Учителят е пеел някои от песните и е показвал на Катя движенията, например "Запали се огъня". Д: Да. В: Тя е знаела и движенията. Спомняш ли си нещо, не можахме да ги запишем тези движения? Д: Не. В: Виждал ли си как тя ги изпълнява. Д: Да, виждал съм ги, виждал съм как ги прави. Тя много обичаше тази песен, тя се роди пред нея, когато Асен я записваше, те заедно са били. Асен бил, Ангел, някои музиканти, Кисьова и т.н., когато се ражда тази песен. Учителят я пее, а я записва Асен Арнаудов и след това Учителят е показал движенията на тази песен. Те са много интересни движения. В: Знаеш ли ги? Д: Не мога да ги произведа, не мога да импровизирам и да имитирам движенията. Но като че ли така бяха дадени за нея, едни такива движения и ги правеше тези упражнения и си пееше тази песен. В: Да. тези движения само тя ги знаеше и никой не ги записа. Д: Не. В: И така останаха и заминаха. Д: Ами тогава няхахме къде и мога да ти кажа, че ние не дооценявахме всичко достатъчно, така че не можеше, то беше в нашето ежедневие и не може да се документира цялостно.

25. ОСНОВНАТА ПОСОКА В ЖИВОТА

В: Значи вие идвате на Изгрева 1936 г.? Д: По-рано. В: По-рано. Д: Защото ние дойдохме на Изгрева 1936 г., значи по-рано. Д: По-рано, 1934 г. ли, защото аз знам, че на рождения си ден на 20-годишна възраст, когато ме поканиха в салона, аз исках да бъда сам и си отидох, значи 1934 г. В: какво казахте на 20-годишнината? Д: На рождения ден на 20-годишната ми възраст аз бях на Изгрева. В: Да, така че е било 1934 г. Кой е рождения ви ден? Д: 30 ноември 1914 г. В: А в колко часа сте роден? Д: сутринта в 2.30 ч. В: Имате ли си хороскоп? Д: Разбира се. В: Трябва някой път да седнем и да го разгледаме. Д: Виж какво, около този хороскоп има някой неща, не знам дали ви го е казал Методи. Вие срещали ли сте се с Методи Константинов? Имаш ли запис на Методи? В: Имам, но за този хороскоп не. Д: Виж какво, аз тогава минах голяма криза, която всеки може да я мине разбира се и Учителят каза на Методи да ми направи хороскоп и го разгледаха. Те така седяха срещу мене, хороскопа стоеше пред Методи, а Учителят говореше. И Методи остана като смаян как тъкува. Каза: "Да намерим първо темата на живота. Защо е дошъл?" Така започна Той, по съвсем друг начин. Една душа е нещо друго, защото личността е едно, а индивидуалността е друго.

Личността е фирмата Димитър Грива да кажем, а индивидуалността е която идва през вековете и си отива. Значи човек има една посока. Дошъл с известна тема. Трябва да го видиш накъде отива, защо е дошъл, това е най-важното, а не коя година какво ще му се случи. Това е гледаческа работа. И Той не гледаше обаче хороскопа. Понеже аз имам в 9-тия дом, дома на философията, че се срещат две планети - Плутон и Сатурн. Стария философ и новия философ и чист, има само един тригон към 5. дом където е главата на Дракона. И затова сигурно стария философ и новия философ се срещат сега, затова всъщност на Сатурн и Плутон там е мястото - в 9. дом.

Мирогледната система се изгражда на човек от там. Аз например, с Георги Томалевски тук се допълвахме. Георги има в 9.дом там Юпитер. Георги е малко традиционалист. Когато аз направих вечерта на есето в Сатиричния театър и го направих, за да го измъкна. Георги, по едно време, понеже както казах той блести в обществото, като дойдоха тия събития никой не му печати книгите, той минаваше за остарял. И Георги се беше поотчаял. Никой не се интересува от него, започна да ходи по църкви, да пали свещи. Викам: "Георги, какво правиш бе?" Тогава направих тази вечер на есето с Арабов в Сатиричния театър. То беше ни дадено от Небето. Един шанс имах, защото аз бях тогава секретар на секция композитори из кооператорски съюз на кинодейците. В това време имаше заседание Народното събрание и Тодор Димов, който беше председател на Народното събрание. Той съдейства. Аз искам да направим вечер на есето. А аз съм един от секретарите. Подписвам аз, пускаме афишите и отиваме в писателския съюз и на кинодейците обявяваме вечер на есето в Сатиричния театър, заангажирам салона и то в понеделник, когато не работят. "Георге, ето разрешението, бягай в писателския съюз и от там да получиш разрешение." Отива, Джагаров беше тогава там. Носи есетата Георги да му ги покаже. "Ах, аз не съм ревизия, моля ти се." И той подписва. Така че програмата излезе ама афиша беше написан вече. Първо се бях обърнал към артиста Кондов. Кондов каза: "Слушай, моята актьорска интуиция показва, взимай Арабов. Аз когато съм сам на сцената губя, а Арабов пробива. Аз ако усетя, че не ме слушат на последния ред ще загубя самочувствието. Арабов има един пробивен глас". Спряхме се на Арабов. Арабов го направи много хубаво, а пък аз го направих за друго. Георги написа едно есе за моя филм, аз имам един авторски филм. Сценарий, режисура и музика, който взема наградата в Триест. В: Как се казва? Д: "Пътят на Плеадите." Те са на 29 градуса в Телеца - най-далечните съзвездия и Георги написа едно есе. Аз който ми е направил нещо не мога да не му благодаря и на тази вечер на есето той чете накрая това есе. И както завършва есето от горе прожекцията спуска на екрана златната завеса, тя се разтваря и минава филма. И така завършва. Беше много хубаво. "Каква беше тая публика, муха да бръмне, салона пълен", се чуди Арабов. И много хубава вечер беше, не можа да се повтори, защото те са го обвинили после, че си бил направил клуб в центъра на София, но нали мина, те ме знаят мене какъв съм. В: Мина и замина. Д: Мина и замина, да. Та аз ти казвам за Георги, той има един Юпитер именно в 9.дом, малко е традиционалист. И тук се допълвахме ние. Аз мога да кажа, че имах едно неудобство, че Георги имаше по-спонтанни, по-хубаво чувство към мене отколкото аз към него. Туй ми създаваше известно неудобство и аз гледах винаги каквото мога да направя за него, да го направя, защото аз ги усещах тия неща. После Георги е една поетична натура. Георги знае да обича, знае да цени, носи една хубава култура, имаше нещо. И беше много слаб, беше до някъде, защото в неговите среди в писателския съюз, тук-там се разбираше

с някои. В тия години тогава бяха едни направления, които взима нашата култура, за която сега си плащаме данъците. Има една свещена интимност в ученика, която не може да се споделя с когото и да е. Мога да ти кажа, че най-същественото е, когато ти говорих одева, че развитието на ученика не може да се наблюдава отвънка. В една наука може. Усвоил това, усвоил онова, но в Школата, истинските постижения, за това тая свещена интимност не може да я споделиш с всякого. После не е редно, като че ли не може да го каже някой от нас.

В: Сега в миналото Катя Грива е била игуменка, ѝ казал Учителят. Д: Да, била е игуменка. В: Учителят ѝ казал така. Д: Да. Тя имаше една хубава глава, но пръстите ѝ бяха малко къси. Учителят бе казал за нея: "Ако бяха с два милиметра по-дълги." Защото виж какво, главата може да ражда, а ръката е която съгражда, която реализира и природата когато е изработила главата, тъй като интелигентността се вижда в главата, след това се спира на ръката. Георги Томалевски има едно есе за ръката. Ръката на един пианист и ръката на един месар са две различни неща, много хубаво есе има. Така че ако пръстите ѝ бяха по-дълги с два милиметра само, щеше да реализира себе си, макар тя да нямаше тая амбиция. Тя не искаше да прави занаят от пеенето си, разбираш ли? И чувстваше, че щеше да постигне нещо за сметка на нещо друго, което е по-съществено. Това Катя много хубаво го осъзнаваше. Макар че ѝ струва много, тя социално не беше добре. Но това пък от което тя получи беше другото. Щото не може, да ти кажа правото, без концентрация максимална, да направиш някакво развитие в духовния свят. Или ако си някакъв творец, да кажем един художник, един писател, един композитор, нали, без максимална концентрация не може. А пък пеенето, артиста, то е изява навън, нали повече, може би не е така, но Катя жертвуваше едно от заради другото. Него е пожертвала. Тя не съжаляваше. Обичаше музиката, обичаше да пее и плюс това тя много се радваше, че може да пее песните на Учителя. В: Разказвали са ми, че нейното изпълнение било едно от най-добрите. Д: Да. Много добро. В: Жалко, че не записахме нищо и не остана време. Д: Тя имаше един такъв особен матов тембър и много хубава дикция имаше тя. Тя имаше, в пеенето си имаше разказът. Много певци нямат дикция и чувстваш, че говорят, но те тук-таме изгубват от текста, а това е един важен компонент. Щото този компонент текста е накарал композитора да напише музиката.

Тя имаше една много хубава дикция. Самата ѝ постановка беше такава и затова въздействието е много силно, защото друго е да чуеш мелодията, а пък да потъва някъде в нея текста, друго е когато чуе. И целият израз, който имаше нали на лицето си идваше от текста. А пък текста на Учителювите песни всякой един знаеш носи една съдържателност, която завладява, нали? В: Да. Смееше се от сърце, така ли? Д: Да, хубаво се смееше, заразително се смееше. Тя чувстваше Катя имаше хубавия израз на това, което се нарича радостта. Тя умееше да се радва, макар че преживя много страдания, тя умееше и да страда обаче. Макар че Учителят каза нещо когато стана въпрос един път на майка ми. А майка ми имаше тука една хубава линия, тука отгоре короната на главата. В: Това е рождената ви майка. Д: Да. И Учителят каза за нея, че може да бъде мъченица. А Катя попита: "Ами аз?" "Ти, каза, ще окрякаш ортакълка. Ще окрякаш орталъка." Защото майка ми, аз не мога да си представя, че може да изпадне в паника. Много силен човек беше тя. Много хубави качества. Ние, децата ѝ, няхмахме нейните качества. Аз имам качествата на баща ми. Тая неговата дисциплина. Той беше роден за учен. Например, той знаеше "Илиадата" наизуст. В: "Илиадата" на гръцки? Д: На

гръцки, на гръцки. Защото той е завършил класическа гимназия и когато вече беше болен накрая, тъй като рецитира "Илиада"-та и тоя стих: "Всяко нещо има край, идва и моя край". И ние се спогледаме със сестра ми и разбираме, че той си отива. На разсъмване си замина. Но си замина с този израз на "Илиада"-та.

В: Сега, другата ви сестра Стефанка, така по коса прилича на вас. Д: На мен. В: А Катя прилича, по майчина линия ли върви? Д: Не мога да ти кажа. В: Вие вървите по бащина линия. Така ли? Д: Учителят само ни каза, че ние двамата с Катя идваме от различни родове. В: Кой казва? Учителят? Д: От различни родове идваме. Мога да ти кажа едно нещо още. Както съм се разбирал с Катя по проблемите на Учителя и по Изгрева, с никого не съм се разбирал така добре. Ние бяхме винаги в едно единомислие, в едно общо усещане за нещата. Щото Учителят някога разбутваше нещата. Нямаше затишие. Най-после създаваха едни конфликти на Изгрева. Но не беше така спокойно всичко. И аз се чудя как тъй разбутваше някой път нещата. Винаги се поставяха разни становища, но винаги сме били с нея на едно мнение. Много хубаво. Най-голямата ми връзка с мен беше в проблеми въобще в Школата. Но Школата много ни свързва.

В: Една опитност от Рила, от 7-те езера, било между 4-тото и 5-тото езеро на Рила и Катя Грива седи на някаква скала и плаче, а Учителят е спрял срещу нея и запял "Да имаш вяра". Знаеш ли тоя случай? Д: Не, не го знам. В: Вероятно са ми го разказали други. И след това Катя запява. Тогава се е дала една от песните "Да имаш вяра". Значи това не го знаеш ти? Д: Не, не го знам. За ученика много нещо е дадено, защото виж какво, в Школата имаше неща абсурдни някой път и въобще в пътя на човека. И ако нямаш вяра, загубен си. Както и днес е така. Днеска защо компетентния човек е на преден план, защото компетентния човек ще може, като види нещо, което съвременен като го гледаш да е абсурдно, но той знае накъде отиват нещата. Не съм го казал аз. Да. В: Това не си го казал. На кои места е била учителка Катя? Д: Започна от Трън, всъщност. В: От Трън? Д: Аз помня, че когато замина за Трън получих една телеграма: "Духова музика, пристигай веднага". Понеже в гимназията има духовна музика, която трябва да я води. Аз съм свирил духовна музика и съм завършил в академията всички специалности и отидох. И написах там как да се справя, поне за три марша как да ги научат, нали като написах точно пръстите на всякой тон, който трябва да се вземе и действително тя се справи. От Трън започна, то е, помня, че живееше в една къща където самата гора влиза в двора. Че хубав въздух, хубаво нещо имаше в този Трън, след това мисля отиде в Харманли и в Ловеч. В: Аз съм записал тук, тя не е искала да работи, Учителят не е говорил с нея шест месеца докато я накара да отиде да работи. Д: Не, това нещо не го знам. В: И накрая разбра, тя отиде да работи и след това имаше пенсия до края на живота си. Това са ми го разказвали други. Д: Да, добре. Да, разбира се, тя не искаше да се откъсне от Школата. Аз тука като изтърва това Божественото, то човешкото ли да търся. В: Само в Трън ли е имала духовна музика. Тук аз съм го записал и се е справила добре с духовите оркестри. В няколко града е имала духови оркестри, но Митко й е написал маршовете. Това й било много трудно. Става въпрос за теб, да. Какъв сопран беше тя? Д: Спиринтов. В: Какво значи? Пеела в "Аида". Д: "Аида", да. В: Имаше метален глас, това ми го е казвала Мария Славова. Д: Може. Затуй искам да я видя тая снимка, дано да я имаш. В: Като млада аз съм я виждал на някои снимки, тя е много изящно облечена, модерна. Д: Виж какво сега, човек трябва да знае, според обстановката например, Учителят беше винаги спретнато облечен. Държеше се на

това нещо, нали така. Защото някой път има една поза на духовните хора да ходят небрежно така. Това небрежие има нещо, което не е редно. Може би обвинение в поза. В: Да, аз съм я виждал в тези снимки, тя е много елегантно облечена. Д: Разбира се. В: Но после са ми казвали, когато влезна в Братството, тя отиде в другата крайност. Д: Е, може да се приеме така. В: Неглиже се обличаше. Д: Виж какво, тя имаше един самостоятелен характер. Тя не се влияеше от общественото мнение. Най-хубавото ѝ качество според мене е, че тя не се влияеше. В: Тя контактуваше много, но единствено беше близка с Паша, с духовна близост. Д: Да, и Паша, и Елена, Боян Боев. На общественото мнение Учителят много не държеше. В Питагоровата школа нали знаеш как са ги поставяли, за да се освободят от това нещо. Гледай сега, има две обществени мнения. Едното е онова, което има една култура, едно изискване, което респектира хората на изкуството, защото има изискване, нали? Даже там има един творчески снобизъм. Другото мнение, обществено мнение как да ти го формулирам, онова, което с еднаква сила гледа да те отклони, както гибелните последици на порока, така и опасните рискове на добродетелта. И ги тика така по средата към нищо. Такъв човек като има контакт с такова обществено мнение, той действително вече робува на нещо. Катя не робуваше на това. Катя можеше да се изправи срещу цяло едно обществено мнение когато е уверена в каузата си, което много ми харесваше в нея това. Обаче ходела нехайно облечена.

26. ИЗПИТ ЗА ВЯРНОСТ

В: Тук съм записал нещо. През 1905 и 1906 г. Учителят изнася сказка в гр. Сливен, там Той между другото се е занимавал с френологически измервания на главите и след като е измервал главата на Васил Славов му казал много неща, той ги е записал, но след това ги е загубил. Бил е 16-годишно момче: "Ето един брат с изключително развито милосърдие". Показал го е за Васил Славов, бащата на Мария Славова. Какво ще кажеш ти, спомняш ли си нещо? Д: За него? А-а, за мен това е един рядък човек, в положителен смисъл разбираш. Той например когато лежи в затвора, той пише стихове. В: Той в затвора за какво беше? Д: По Трайчо Костовския процес. Имай предвид, че той е брат на Кирил Славов. Кирил Славов, който го обвиниха, че е главния английски шпионин, който е подвел Трайчо Костов. В: Да. Д: И разбира се, той беше осъден по най-жестокия закон. Че нямаше изконсумирано престъпление, но щом брат ти е бил, значи и ти си знаел и ти си. Седем години е лежал в затвора и много тежко изкара, но се държа много хубаво, така имаше нещо много хубаво в него, положително. Беше много добър. Действително имаше милосърдие в него. Да и една изисканост имаше. Да, в тази къща мен най-много ми хареса дядо Васил. В: Дядо Васил, да. Ти фактически си негов зет. Д: Да и Андрей най-много обича дядо си. В: Андрей, синът ти. Д: Андрей, малкият дума лоша не даваше да се каже за дядо му. Не! Действително, посочва главата му, че има милосърдие.

В: Какво ще ни кажете за Калудов? Д: Калудов като пенсионер вече живееше на Изгрева, познаваше Учителя и Братството и направи на Изгрева един оркестър. После и аз съм го дирижирал този оркестър, разширихме го, гостуваха инструменталисти от филхармонията и т.н. И Влади Симеонов го е дирижирал даже. Бе един предан наш брат. Той от Варна мисля, че беше. Бил е капелмайстор, обаче като пенсионер идва на Изгрева. Като пенсионер идва тука и аз помня, че на погребението му го взеха от тук, от Изгрева, имаше и военна музика. В: На погребението на Учителя? Д: Не, не, на Калудов и ми-

наха пред салона и Учителят беше горе на балкона. В: Духова музика, върви и свиря, почетоха му паметта, да това беше за Калудов - военният капелмайстор.

В: Искам да те питам, какво е твоето мнение, понеже има две песнопойки, които са записани от музикантите "Песни на Учителя" на Кирил Икономов и после на Мария Тодорова. Аз заварих много от музикантите, спореа и т.н. Какво е твоето мнение по този въпрос? Д: Виж какво ще ти кажа. Има някакви грешки, някои различия и мен ме повикаха да ги поправам. Аз казах, че без Асен Арнаудов няма да се заема с това нещо. Попитали Асен Арнаудов, Асен Арнаудов казал: "Аз без Грива няма да се заема". И така събрахме се двамата с Мичето Златева. Направихме някои поправки. Виж какво, те не са съществени в смисъл, че когато един музикант се заеме с тях, той ще ги поправи веднага, разбираш? Това са технически, това са допуснати неща, щото как да ти кажа, Учителя е дал само мелодията. Той остави другото на нас. Няма да вземе да ни ги хармонизира и да ни ги оркестрира! Ето ви материала! И когато човек дойде до това време, както направих аз "Бершит-ба". Ако искаш ще ти я пусна. В: Да. Д: Ти слушал ли си моята Паневритмия. В: Да, слушал съм я. Д: В оригинал да видиш как звучи. - Един музикант школуван веднага ще ги оправи нещата. Сега имаме и някои песни, в които има един общ закон, силната сричка на текста да падне със силния удар на време на мелодията, което при някои наши песни не се спазва. Не се спазват и така е записано. Например, "Кажи ми ти Истината". Не можеш да кажеш така Истината е правилното, т.е. ударението да пада на първата буква „и“. Ето един пример такъв. Има тук там такива неща и мен ми се струва, че всеки музикант ще види това, когато реши да я разработи. Аз знам моята братовчедка, която беше 17 години концертиращ артист във Франция, беше в Монте Карло. Например, има една песен, две песни от Учителя - "Мусала" и "Тъкането". Дава ги на един френски композитор, той им направил акомпанимента. Блестяща работа обаче. "Тъкането" е била винаги бисирана. Тя го пее малко по-басово. „Всеки ден, всеки час, всяка минута, ний сновем.“ Нямах представа какъв ефект има тази песен, защото ние заради играта го правим по-бавно, по-бавно го пеем. Излиза акомпанимент обаче. Така че когато е един професионален реши един ден да направи нещо по мотивите на Учителя, тези грешки, които ги има, няма защо да се караме ние, много конфликти се предизвикаха, той ще ги оправи. Те са видими, там няма спор. В: Така. Сега този документ, който е направен от теб, Асен Арнаудов и от Мичето Златева, имаш ли го ти? Д: Аз го нямам. Виж какво, това не е документ бе, то е на самата песнарка нейна. В: на кого? На Мичето? Д: На Мичето Златева, тя го поправя. В: На Мичето Златева. Д: Обаче до края не стигна, но мен ми се струва, че този въпрос не бива да се човърка. И предизвика много конфликти, защото Мария Тодорова, на Борис, беше много категорична. Тя не даваше да се пипнат нещата. Няма защо. За мене обаче като професионалист мога да ти кажа, че ние нямаме фатални грешки. Разбираш? В: Добре, отговори. След време ако се намерят оригиналите, тази тетрадка, оригиналната тетрадка, на която са записани всички песни, въпроса отпада ли? Д: Коя тетрадка? В: Имало е оригинална тетрадка, където са записани всички песни. Д: Виж какво сега. Ако има нещо, това да е ако е било в архивата на Асен Арнаудов, ако ги е пазил Асен Арнаудов. Но аз мога да ти кажа, че аз дето записах "Иде Той иде", нямам оригинала. Той си остана там някъде на пианото и т.н. Защото след това Учителят ги повика, за да се запише.

27. ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ НА УЧИТЕЛЯ

В: Сега Митко Грива ще ни разкаже за последните дни на Школата на Учителя. Д: Учителят беше още в Мърчаево, когато дойдоха и казаха, че в Братството трябва да има двама души, които да представляват Братството в кварталното ОФ и Тодор Стоименов отива в Мърчаево и пита кой да бъде и Той посочва Начо Петров и мен - Митко Грива. Като ми го каза това нещо Стоименов вътре в мене нищо не ми трепна, съвсем не ми трепна, защото разбрах, че тука нещо не е в ред. Защото всъщност идваше време, когато нашите хора, които бяха комунисти, които криеха даже Кофарджиев и Драмалиев им дойде времето, трябваше да се намесят, да си кажат думата. Ако Учителят беше посочил тези да бъдат, не можеш после да излезеш на глава с тях. Той натисна бутона, посочи мене, посочи и Начо, които не бяхме подходящи. Начо беше германofil, аз не бях се организиран също с нашите приятели. В: А Начо Петров беше германofil. Д: Беше германofil. Така, че натисна един бутон, току се затичаха и от този момент на другия ден като тръгнаха към Мърчаево: Колю-обущаря и Михайлов, всичко тичаше. "Учителю, ние сме работили, ние имаме връзки." Добре де, добре. Избраха мен. В: А кои бяха комунисти там? Д: Михайлов беше, Стефчо, който беше срещу Колю-обущаря и бяха много активни. Обаче преживяха си разбира се разочарованието, щото това бяха идеалисти. Докато Кофарджиев се криеше на Изгрева цял месец не пострада, никого не арестуваха. И всъщност се активизираха и тръгнаха да отбият тяхното време. То беше дошло и трябваше после да пишат, да си кажат думата гдето се казва, нали? Така че сега общото обвинение беше на нашите хора, че Учителят ме посочва, но аз не съм се съгласил. След няколко дена когато дойдох от Изгрева в Мърчаево, Учителят ме погледна така и се усмихна, разбрахме се с две думи. Усетих, вярно сякаш, че не беше така, точно начина на реакцията ми беше много верен. В: Значи вие отивате при Учителя в Мърчаево и Учителят се усмихва. Д: Да и нищо, така че се осъзнаха нашите комунисти, имаха един хъс така към мене, нали което се изрази по най-елементарен начин. Когато минавах да определят къде трябва да бъдат настанени руски войници, аз отсъствах тогава от стаята си, посочили, че в моята стая трябва да има двама души. И Халачева, хазайката ми се уплаши жената. Казвам ѝ: "Бъди спокойна". Отивам аз вечерта при Колю-обущаря. "Папа Колю, искам да водя един разговор, обаче в твоята работилница". И влизам вътре: "Колю, вие с Тръпка делите моята работилница, защото моята стая е работилница, аз на това пиано предавам уроци и работя, ще има двама руснаци. Колко ще има в твоята?" "Как казва така?" "Най-напред ти като комунист трябва да приемеш ти двама души, после ще изпратиш при мен. Ще отида в комендантството да те изобличи." Колю се уплаши, разбира се: "Няма, бъди спокоен", с него се оправихме. Но с Антоу след това историята беше малко по-друга. В: Вие казахте, че идвали са руски войски или руски войници на Изгрева, там са били отседнали или са били разквартирувани, как е? Д: Бяха разквартирувани там. Имаше долу и в бараките, които по-рано бяха заели германските войници. Но нашите, който може и има свободна стая, приемаше така. Не само на Изгрева, навсякъде. В: А вярно ли е, че в салона на Изгрева са били допуснати руснаците да провеждат някакви събрания. Д: Видж какво, те искаха салона с разрешение да си правят кинопрожекции понеже този Иван Бондер - беше майор, който водеше подвижната кинокамера и снимаша филми. Снимат филми, правят си разни спектакли, пляски, руски песни и т.н. и после казаха им, че понеже Учителят живее отгоре, това го безпокои. И те казаха, още един път за пос-

леден път. Той каза, ако е за последен път им разреши също. В: Значи разрешил им Учителят и там са провеждали разни такива сбирки в салона. Д: Няколко пъти са правили такива срещи, събрания, придружени с прожекции и т.н. В: А Учителят през това време е горе. Д: Горе, горе си е Той. Ти знаеш каква е паянтова сградата, няма ни бетонна плоча, ни някаква изолация. Така, това бяха едни времена, които не бяхме наясно по всички проблеми около нас. В: И какво беше отношението на Учителя? Допусна ги там в салона. Д: Допусна ги, обаче им казаха, че го безпокоят, предупредиха ги, че Той казал в края на краищата, че не може да си почива. Казаха за последен път. И позволи им Той, но каза, да помнят, че са казали за последен път. Действително, след това вече те дадоха последен концерт, но след това Учителят се разболя вече. На тая тема това, което го пише в енциклопедията в осемте точки на философската енциклопедия III. том в осем точки да кажем се излага в основа положително и точно Учението на Учителя. Обаче има един неверен факт, че Учителят се е самоубил. Това е една груба грешка, една низост, която трябва да се опровергае. Аз от последните дни, не само аз и съквартилци и други бяхме около Учителят. Беше заболял, това беше бронхопневмония определена от трима лекари, има документи. От Кадиев, от Кьорчева, също така от Борова, също бяха викали този софийски лекар Фъртунов, който лекува Учителя от бронхопневмония. И ние бяхме там. На 26.XII.1944 г. аз бях целия ден там до вечерта до 2 ч. сутринта на 27.XII.1944 г. На 27.XII. казаха приятелите да си отида да си почина и сутринта ме събудиха и ми казаха, че Учителят е починал. Това беше. Така, че Учителят си почина от бронхопневмония, няма никакво самоубийство. Къде не тръгнаха по онова време слуховете, какви ли не идеи се лансираха, всякой си говореше каквото му хрумне, така че това нещо трябва да се опровергае, както има и на лице декларацията и на тези трима наши лекари. На Фортунув я нямаме само, но те самите пък твърдят, че и аз го видях като го водиха. Даже, понеже Учителят беше против инжекциите, Фортунув искаше да му направи една инжекция от глюкоза ли не знам от какво беше, съвсем безобидна и ни пита: "Може ли? Питам все пак, вие сте негови ученици, вие знаете." И ние се съгласихме, това е единствената инжекция, която направиха на Учителя и ми се струва, че това нещо в протоколите на тези трима лекари е написано. В: Това са тримата лекари и ние имаме протоколи. По-нататък - погребението. Учителят си замина. Д: Учителят си замина. Той, според д-р Жеков, Той обичаше да стои там на една пейка, където е лозата сега, под една лоза и според д-р Жеков Той си е посочил това място да бъде погребан. Обаче властта не беше съгласна и Му бяха определили да се погребва някъде в слатинските гробища. Тогава се разтичаха нашите хора-комунистите, тогава именно тези комунисти ходиха и Михайлов и Тодор и всичките ходиха в Министерския съвет да искат разрешение. Но от там не дойде. Дамян Велчев излиза и им казва: "Разказвам им, но не разбират. Този човек не е за селски гробища". И бяха много тревожни тези два дена. Носеше се един слух по-късно, че и сега Югов е говорил с Георги Димитров от Москва и че Георги Димитров разрешил. Това са измислици. Никой не е присъствал, но трябва да ви кажа, това което знам аз. На Изгрева дойде един такъв мъничък човек, каза че бил от видинското братство, бил партизанин, който каза: "Дайте ми писмото!" Взема писмото. В: Кое писмо? Д: Писмо-молба, гроба на Учителя да бъде на Изгрева. И отива при Югов и след два часа се връща и го донася. И си отиде. Нито му зная името, нито се мерна. Иначе кажете ми кой е бил този, който е бил в кабинета на Югов, че са водили разговор, че бил прекъснат телеграфа, че се възстановил, това са измислици. Че Георги Димитров може би щеше да

се застъпи, щом толкова време са живели заедно там на "Опълченска" 66. Да, но такова нещо е нямало. Писмото го донесе този млад човек, който каза, че бил от видинското братство. Въпроса за работата на Учителя е, че винаги един ще има, който ще я свърши. Дойде това момче и я свърши. В: Сега, погребението на Учителя. Учителят се погребва. Чувал съм, че когато е погребван и е сложен в гръстта, изведнъж се чува някакъв трясък, шум и всички смятат, че се е дематериализирал. Д: Това са глупости. Помня, че бяха възложили на Томалевски да напише нещо. Томалевски каза: "Не мога". Разбира го, беше много чувствителен човека, той е поетична душа. Тогава това, което се прочете го написа Славянски, Славчо Славянски. И той го прочете. Това беше една необикновена картина. Вдига се народа както едно време с пророците, обиколиха, така на рамо носеха ковчега на Учителя, обиколиха поляната, отидоха на мястото, спуснаха също бутилката със зехтин ли какво, на която е написано на пергамент обръщение към човечеството. Това, което Славчо говори. В: Славчо. А кой го написа текста? Д: Той си го написа, той си го говори и го оставиха вътре. Така беше. Тогава беше една страшна, тежка зима. Сняг валише, студено, мрачно. В: Аз съм виждал снимки как навън носят ковчега, сняг до колена. Д: Да. И това е. Никакви трясъци, никакви неща. На нашите хора фантазията им е много голяма и не знаят колко беля вършат, щото тези неща се носят, а това е лъжа. Няма такова нещо. Там поне присъстваха стотици хора. От София имаше хора, защото Учителят беше уважаван, тачен от хора, които не ги познавахме да кажем. Бяха от Изгрева само кварталците. Така че никакви трясъци, всичко мина съвсем нормално, по човешки.

28. ПРОПОВЕДНИЦИ ИЛИ СЛУЖИТЕЛИ

В: Как се развиха събитията след това? След заминаването на Учителя? Как се избра Братския съвет? Д: Вижте какво, първо направихме един съвет, който беше тъй наречен просветен, да се занимава със Словото. Действително в онова време, една от машините, печатарските, беше пренесена на Изгрева и ние имаме печатарски работници - Влад Пашов, Кирчолъвчето, които продължаваха да си издават беседите. Тогава България беше още брашен чувал и хартия можеше да се намери и всичко. И това беше докато в Комитета по култура се водеше от Димо Казасов. Но тука искам да спомена един факт, който трябва да се знае. В 1945 г. първото Народно събрание след 9.IX.1944 г. за депутат в нашия квартал трябваше да изберем Людмил Стоянов. В: Това е писателя? Д: Писателя да, поет. Това беше символист, много интересен човек беше той. И той каза: "Аз за пръв път ще се занимавам с политика. Никога не съм предполагал, че ще ме изберат за депутат. Мръсна работа, вместо да се занимавам с литература". И тогава се събраха нашите хора и кварталците и им представих писателя. Той каза едно кратко слово, беше един хубав човек като Юпитерианец и след това взеха го и го заведоха при Боян Боев. Там са имали един разговор. Боян Боев му подарил някаква книжка от Учителя и това става 1945 г. Когато пада Димо Казасов, в културата влезе Вълко Червенков, шеф на Комитета по печата, първата му заповед беше да се презаверят всички разрешителни за печат. Нашите хора изтръгнаха. Знаеха, че Вълко Червенков няма да го презавери и докато се чудим ние какво да правим, Людмил дойде на Изгрева. "Дайте ми вашето писмо. Това Учение е полезно за българския народ." И отиде и го презавери. В: При Вълко Червенков? Д: Да. В: И Вълко Червенков дава разрешението за печат. Д: И това продължи докато 1947 г. започнаха събитията,

дойдоха процесите. Нали дойде Трайчо Костовия процес и от тогава разбира се, след това дойдоха и другите събития през 1957 г., когато въпреки, че според Държавния вестник Словото на Учителя не е инкриминирано, дойдоха с камиони, опразниха целия Изгрев и складовете и на хората къщите и иззеха Словото. В: Как се осъществи и се избра Братския съвет, в който влизаха и Антоу и другите? Кой го предложи и го избра? Д: Аз доколкото се отнася до Братския съвет не знам, защото аз участвах в Просветния съвет. Но знам само, че когато бил посочен Пеню Ганев, той се отказал и казал по-добре да бъде Антоу. В: Пеню Ганев е бил предложен? Д: Предложен и той отстъпва своето място на Антоу, от което дойдоха големите неприятности в Братството. Той беше един човек с малко култура и смяташе по онова време да играе някаква роля, която не беше положителна разбира се, но това е друг въпрос, по който аз с тези въпроси не се занимавах и по право що се отнася до Братския съвет не бях вътре в нещата. В: А вашите отношения с Антоу, имахте някаква случка? Д: Ами от този случай, че аз бях посочен от Учителя, така нашите другари имаха един хъс към мене и Антоу след като облъче тежкия болярски кожух, тръгна към мене. В: Овчи кожух. Д: Разбира се и се разпищолил и каза, че щял да ме изселва и т.н. В: Защо искаше да те изселва, защото си бил посочен от Учителя ли? Д: Не за това, това е поводът, защото не съм с тях, странях от тях, аз не им вярвам на комунистите. Чисто интуитивно, вътрешно аз не им вярвам, защото според мене едни хора, които не разчитат на добродетелите, но на антидобродетелите и започваха с насилието, с лъжата и измамата ми се струва. Не мога да имам един контакт с тях и най-малко да не реагирам, но да имам едно неверие. Това си е мое право. Нали така. Изглежда, че и нататък отиват събитията, което доказва, че така е. Иначе те щяха да изградят една модерна социалистическа държава, социална държава, което не можаха да го направят нито у нас, нито в другите страни. В: Да, днес е 12.1.1990 г. е правен тоя запис. Д: Така. В: Така и какво става с Антоу? Д: И заплашва, на мен не лично и хората от квартала, които ме обичат и уважават ме предупредиха. Тогава отивам аз в къщата на Антоу то пък го нямаше у дома. "Като се върне Антоу, моля да дойде при мене." И Антоу идва към 9 часа вечерта и като влезе в стаята ми и заключих стаята и вземах ключа. Казвам: "Виж какво, Антоу, да се разберем, аз не съм така тилоу задкулисен герой, аз искам да те предупредя, всички заплахи, всичко това, което говориш срещу мене, хората, които ме уважават ми го казват. Не си дошъл тука да те моля, но да те предупредя, че и в мене така доброто и новото е ашладисано върху див дрян. Внимавай, от сега нататък всяко нещо лошо, което ми се случи, ще смятам, че е дошло от тебе и ще го върна на тебе, да го знаеш. Сега вече можеш да си отиваш." Антоу: "Ама чакай бе, ще се разберем", омекина веднага. От там нататък той тръгна да ме пази, защото да не би ако ми се случи нещо него да набедя. Но както да кажа, нямаше в тях идейност. Да вземеш да защитаваш едно духовно учение с принципите на материализма и комунизма, това са абсурдни неща по начало и затуй нашите хора се така дистанцираха. От друга страна Школата навлезе в една нова фаза. В края на краищата като се свърши едно действие пада завесата и има нов декор, този на комунизма. Сега, което го нямаше отивка да се продължи отиване. Всякой, който разбираше, знаеше, че Учителят не беше дошъл на земята да прави салони. Ако беше така, Той щеше да вдигне салон като Ватикана, с мрамори, с гранити и т.н. Направи салон, който да се амортизира след няколко години от само себе си. Това беше голямо изпитание за нашите хора, този преход в онова време такова, противоположно на нашите идеи, но трябваше да си издържим изпита. Защото

сега да кажа обаче Учителят остави на всяко едно място посеяни семена, които някакси ще възрастат. От друга страна Той каза, това, че ний не можем да кажем, че сме ученици на Учителя. Това съм съвсем наясно. Ние бяхме едни работници в Школата, това ни е Той казал, че след хиляда години Учението ще го приложим. И Той не каза да го проповядваме, а каза да го прилагаме. От друга страна човек е така построен, че ако с усилията на един живот той може да реализира Учението да кажем на един учен да кажем да усвои целият Бетовен или Гьоте, или Тойлстой, но да приложиш една такава идея, каквато е например християнството, е невъзможно. Те не можаха да го приложат християните, не можаха. От друга страна що се отнася до учениците, аз давам пример от Евангелието, че в последната вечер в Гетсиманската градина, бяха доста жалки хората около Христос. Единият го предаде за 30 сребърника, като смяташе да прибере сребърниците, а Христос няма да позволи да бъде разпънат. Един Петър, който си извади ножа и отреза ухото на един от войниците, въпреки че беше предупреден, че за една нощ се отказва при пъти от Христос. А в края на краищата всички тези светии ги създаде църквата след векове, щото бяха необходими не на Христовото Учение, а на църквата. От туй съм малко антиклерикален по отношение на това, както и ние сега ако някой се сочи за ученик, значи той не разбира още нещата. Ний сме вземали само една посока, ний сме посели едни семена, но самият Той ще ни чака хиляда години, каза ни дава срок, за да го приложим. Щото Учението на Учителя, ние можем сега да живеем в тази фаза, Учителят каза така, Учителят казва така, но ние чакаме онази фаза, в която ще кажем: От Учителя приложих това, приложих един кое си. От този момент нататък ние можем да кажем, че сме в преддверието на това да бъдем ученици. Иначе досега ние сме свидетели на едно голямо явление, което историята един ден ще каже, ще разбере, може би ще дойде една генерация друга. Той самия каза, че ще дойдат по-подготвени хора от нас, които ще свършат работа. Това е най-оптимистичното, както и още едно нещо Учителят е казал на Буча Бехар, което най-много ме радва мене, това е: "Вземи са всички мерки да се запази чистотата на Учението". Това е най-хубавата мисъл, най-радостната мисъл, която чух аз в онези години след заминаването на Учителя. Да. Също тъй е било, историята го знае и Учителят го казва, че всички школи са развалени от учениците. Ако са били сигурни ученици, както го виждаме не е лесна работа, това е един дълъг път, но сумата инкарнации от прераждания трябва да мине човек в една посока, за да може да изгради нещо в себе си. Аз помня, когато Учителят ме викаше да поправам рояла долу с един ключ, аз тогава бях млад и нищо не разбирах. Той, като Го видиш, че слизаше по стълбите с ключа, аз изтръпвах. А Той стоеше до мене и аз оправях един роял, който беше No 128 виенска фирма, който колкото и да го оправя след десет дена той пак се разстройваше, но Той стоеше до мене и казваше така: "Сега светлината блъска, блъска в съзнанието да всади нови центрове, за да разберете новото". Всъщност тя е дълга еволюция. Трябва да има едни нови центрове, ново сетиво, за да разберем едно Божествено учение. И досега, ние с тия петте сетива ние можем да кажем, че имаме любовта и възторгът към Учителя. Но да кажем, че сме Го разбрали, това е още съвсем рано. В: На този етап ние не сме готови да възприемем Учителя. Д: Не, не сме готови.

29. ЧИСТОТА НА УЧЕНИЕТО

В: А да се съхрани чистотата на Учението? Д: За чистотата вижте какво, има едно нещо у нас, а това е любовта ни към Учителя и предаността. Аз уважавам нашите хора, най-малко заради предаността, която имат. Може да си правим ние грешките, нали? Грешките ги правим учениците на всички школи, но тази преданост, тази любов, това чувство на саможертва, което имат нашите хора, заслужава уважение. Този възторг, който имат. И действително, какво ми каза професор Фолкенхан, аз искам да го кажа този случай. Фолкенхан като пристигна, той е от Хумболтовия университет. В: Той какъв е по националност. Д: Немец, германец, славист и дойде в България. В: Коя година? Д: Той дойде в България коя беше - 1960 г. и коя година беше, не помня, на един конгрес на славистите. И когато се запознава тук със Словото на Учителя се връща в Германия, взима, иска разрешение или право за една командировка от три месеца в България. Отива в студентското градче три месеца, където изучава български, за да може, той като славист ще му е лесно разбира се да чете Словото на Учителя на български, в оригинал. И в своите проучвания той казва: "Според мене това е един от най-пострадалите автори от Октомврийската революция до днес. Например, от пресата, която я изучава от преди 9. септември във вестниците, вижда как нашата общественост е била против Учителя. Нямаха е положително отношение към Учението на Учителя. Същото нещо се вижда в съвременната ни общественост след 9.IX.1944 г. И разговора, който имахме по тази тема, дойдохме до извода защо. Защото преди 9.IX.1944 г. нашата войнстваща интелигенция поради националните си проблеми, тя беше с гръб към учение, което ще говори за мир и за миролюбие, нали? Така че от друга страна и църквата беше активна и ревнива, която смяташе да е единствена и монополна за христовите добродетели. След 9.IX.1944 г. пък дойде войнстващ сталински атеизъм, който също пак не може да приеме каквото и да е духовно учение, така че действително като че ли в цялото това време бяха срещу Учителя. Затуй Учителят може би стоеше настрана. Затуй Учителят не обръщаше никакво внимание на тези, които пишеха срещу Него. И даже някои наши журналисти, както да кажем Иван Изворски, Иван Антонов, казва на Учителя: "Ти защо не се защити?" И Учителят един път е разрешил. Той дойде при мене Антонов много така възторжено: "Учителят ми каза: "На мен не ми е разрешено, но на вас може". И тогава Иван Антонов написа някъдеси в кой вестник "Слово" ли, една хубава статия "Защитата на Учителя". Псевдонима Иван Изворски, той се казваше Иван Антонов и той изстрадваше много тия неща щото бе журналист, но с тази статия така му се създаде повод поне той лично се зарадва, да защити Учението. Но Учителят не се интересува и една дума не е писал за своя защита. В: Значи "На Мене не ми е позволено, но за вас може". Да. Това важи и досега. Д: Сигурно, то за всяко време ще важи. Защото и Христос не е търсил адвокат да го защитава даже, така че Истината, както казва Той самият: "Кажи Истината, пък я остави тя да говори". Затова човек трябва да бъде много смел когато ще каже една Истина, независимо дали ще пострада. Щом той я каже, остави я, тя ще говори. Мен ми се струва, че ако въобще спазваме нещата да ги решаваме по принципа на Учителя, ще имаме според мене и най-малко съпротивление. Когато ние искаме по човешки да защитим Божествените проблеми, сигурно ще се натъкнем на противоречия, които ги имаме. Ние, Братството преживя доста драматични неща. Защото най-напред ние бяхме неподготвени така, Учителят си замина така като че ли тръгна на Витоша и утре ще се върне.

Най-съвсем бяхме неподготвени за такова нещо, това преустройство в едно такова тревожно време всъщност, една такава генерална смяна на нашата общественост. В: Ясно, Учителят си замина и Той работеше при дадени условия и имаше в Школата си ученици. Сега са времената 44 години по-късно, сега е 1990 г. Тези условия ги няма. Формата я няма. Формата има раждане и след това има смърт. Д: Ами всяка форма, да, формата изчезва, остава духа. В: И вашето мнение за една перспектива, как биха могли да работят следващите поколения? В каква форма? Все пак трябва да има някаква форма. Д: Вижте какво, сега преди всичко Учителят е дошъл в едно време, когато имаме стенография, имаме и машинопис, имаме и книгопечат и всичко, което Той е казал, то е записано и ми се струва, може да вярвам, че е съхранено. Понеже сега към Учителя проявяват интерес както един Фолкенхан. Фолкенхан, имайте предвид, че той беше водач на така ако може да се нарече тази дума на антропософите в Берлин. Така че на него не му беше чуждо. Като разбрах по-нататък, действително антропософите са разположени, не са разположени както нас, но имат един интерес към Словото на Учителя, нали това са учениците на Щайнер. Така че мен ми се струва, че той на тази тема крачи. Всякой един народ сам ще си търси пътя за реализацията на Учението. Мен ми е неприятно, че ние трябва да издаваме книги в чужбина, аз съм направил нещо, видях и много други хора, но като че ли това, че всяко едно общество, всеки един народ трябва сам да си го направи. И добре е, че идва една епоха, 21. век ще бъде един духовен век. Да не мислиш, че пак ще се занимаваме с тия боклуци, които сега ги хвърляме, кой знае какво ще оставим накрая между двата века, нали? Ще дойде едно поколение, една такава вътрешна готовност, такава настройка вътрешна, че за него ще бъде необходимост да се занимава с духовни проблеми. Социалните проблеми трябва да се разрешат. Действително на земята не може да има гладни и сити. Социалните проблеми ще се решат. Войните може би ще изчезнат, но има един друг - духовния глад, ще започне от 21. век. Това ще бъдат души, които ще бъдат отворени към духовните проблеми. Те сами ще го търсят. В: Ще търсят методите на Учителя? Д: Точно така. Ще търсят методите и от друга страна тя Истината си съществува. Пътищата към Истината е личен проблем на всяка една душа. Те не стават с пропаганда. Социалните проблеми и учения може да имат нужда от пропаганда. Истината няма нужда от пропаганда. Няма нужда да гърмят, че повече да грее слънцето. То си изгрява и всички ще го видят. Но когато човек му дойде до една вътрешна необходимост, да дойде до едно Божествено Слово, плюс това Той каза, че кога да е всички хора ще приемат Христовото Учение. Но понеже природата притежава вечността, не бърза, ние бързаме, защото виждаме колко е кратък живота. Но всичко онова, което идва тепърва показва, че и Учението на Учителя, Христовите проблеми и въобще еволюцията може да е едно Божествено Учение. Трябва може би затуй да се говори за шестата раса. Трябва едно шесто чувство. Ние вече в тези пет чувства, ние сме на тясно вече. Чувствам една мъка, чувствам, че има нещо друго, но още нямаме центъра в себе си, ние нямаме сетиво за да го усетим. Ние така се възхищаваме да кажем, не можем да разберем даже един обикновен ясновидец. Ние даже по човешки не можем да разберем цял един гений. Другия гений го разбира. Един светия какво е, ние не знаем. Един Учител какво е, също не знаем. Трябва да имаме и друго сетиво, както имаме сетивото да разберем един гениален човек на този свят, който досега е изграждал културата, за което сме му много благодарни. Благодаря на културата на тия велики хора. Учителят също много ги тачеше. "Изучавайте ги, казваше Той,

великите хора." Но да се изучават, ние имаме възможността да изучим великите хора, но да изучим един светия? Не, не знаем какво е светия? Да проумееш един Учител? Да, аз запомням веднъж на Рила, знам ли дали ти казах този разговор, когато ни качи Учителят една малка група. Разправял ли съм ти за Мусала. Той ни вдигна много рано още 2 часа през нощта от хижата и ние още преди изгрев бяхме горе. И както сме седнали така 7-8 души, Боян Боев както винаги си извади тетрадката да записва. Учителят маха така с ръка. Не Му позволи, аз мисля, че ти го казах този случай, няма що да ти го разправам. В: Разправи го. Д: Аз бях най-малкия от всичките. Сега трябва да се слуша добре, защото няма да се пише. Боян Боев прибра тетрадката. И между другото Учителят говори за Христос и за идването на Христос на земята. Той каза, че с идването на Христос на земята се е организиало астралното тяло на земята и сега душите си отиват, но някога преди Христа, когато си заминават имали големи противоречия, някаква голяма тъмнина, а сега по-лесно се ориентират. Ето сега ние знаем за Христос, Евангелието и Притчите. Това е може би най-незначителната от дейността на Христос, когато е дошъл на земята. А Той ти казва какво сетиво трябва да имаме да разберем, че се било организиало астралното тяло на земята, когато ние нямаме усет да го разберем какво значи астрално тяло на земята. Така, че явяването на един Учител, Той има присъствие в много сфери, над която ние като децата не знаем нищо. Даже едно дете, когато е в първо отделение та то не може да разбере учителя си, който му предава, а той е учил висша математика. В: Сега става въпрос каква е ролята на учениците, понеже всеки има своя задача и своя роля. И всеки ученик е изпратен в Школата, във вътрешната школа и външната, за да изпълни дадена задача. Ако не я изпълни? Д: Вижте какво, ако не я изпълни, що се отнася до някой проблем за Учителя, Той казва така: "Ако първия не я изпълни, ще я изпълни втория, ако не я изпълни втория, третия до десетия. Но десетия ще я изпълни. Дойде ли до Божествената кауза един има, който ще свърши работата." Затуй Той беше спокоен. Той също така каза: "Аз не се грижа за Учението си. Ако то е Божествено, то ще успее". Затуй Той нямаше грижа, Той не ни каза какво да правим, как да съхраняваме книга. Не, нито дума, защото Той не разчиташе на нас. Ние сме човешкия свят. Той разчиташе на Божественото. А Божественото, там няма вече компромиси. Компромиси там няма. Щом е Божествено, то ще успее. Затова и това спокойствие на Учителя, та това са 7000 беседи. 7000 беседи остават в едно време, когато материализма и сталинизма нахълтват в тая страна, тука където Учението се ражда. Това по начало е една тревога. Той нямаше тази тревога и аз съм уверен, че то ще се съхрани в края на краищата. Щом е Божествено, както и притчите на Христос след колко време се написаха. Тогава нямаше машинописци, нямаше стенографи, но всички знаем какво е казал Христос. Не е всичко, защото в самото Евангелие пише и много, много други неща станаха Ама нали, сега Учителя идва в по-благоприятно време, а може би и при по-подготвени хора.

30. БОГАТСТВО И СИРОМАШИЯ В ЖИВОТА

В: Сега вие ми разкажете миналия път, че Учителят е казал, че един ден ще разберете, че това ви са най-хубавите дни на живота ви при Него. В какъв смисъл? Д: Ние бяхме много млади, много зелени хора. Единия мечтаеше да отиде еди къде си да учи, другия не знам къде си и т.н. А ние не преценявахме къде се намираме. Имаше такова нещо, например сега аз съм увлечен в музиката, търсих, както Той ми каза, че един ден ще отида във

Франция, след това има условия за Германия. В: Какво ти каза Той? Д: Че ще отида във Франция и действително отидох. От друга страна Той ми каза, че имам карма с българския народ. "Нищо няма да му искаш на този народ, ще пишеш хубава музика и ще си мълчиш." Аз когато изляза извън България съвсем друг се чувствам. Даже в една Москва. Една Москва. Питат ме: "Какво правиш, че тук като че си бил и пребил тука?"

А, дихармата ми е във Франция. Във Франция аз се чувствам като у дома си. В: А тука ти е кармата и трябва да се изпълни. Д: Тука си мълча и съм свит. В: А през време на Школата на Учителя, това бяха най-хубавите дни. Д: Той каза: "Един ден ще разбереш, че тука са ти най-хубавите дни". Действително. Сега като го гледам, такава пълнота, защото виж какво, имаше тревожен момент, тревожни времена, събития, войни и т.н., всички живеят в тревоги. Като влезеш сутринта на беседата Учителят като те подеме и те заведе е-е в един свят толкова далече от всичкото, след това отидем на поляната, изиграем Паневритмията. Такава една модулация, не можеш да си представиш какъв Дух беше Учителят, да може да повдигне, защото това бяха страшни течения при това знаеш какво беше, как загиваха хора, че евреите ги претопяваха, че такава жестокост, която беше през II. световна война и всичко става. Ние сме присъствали, ние живеем в същото време и да ни измъкне така от това нещо и говори за Учението, великите работи, на едно Божествено учение в една такава тревожна обстановка. Много тревожно беше всичко това. Бомбардираха София, гърмяха.

В: Аз искам да се върнем в Мърчаево при онези събития 1944 г. през време, когато е обявена войната от СССР на България. Д: На 7.IX.1944 г. аз бях в Мърчаево. Трябваше да занеса една кола. Аз всяка кола като оркестрирах Паневритмията Му я носех в Мърчаево. Защото аз работех на Изгрева. С Него излязохме нагоре над Мърчаево към Витоша, Той ме попита, беше много сериозен Учителят, мълчалив: "Дойдоха ли руснаците в София?" "Не, токущо са се спуснали надолу към турската граница." "Всичко ще платят", казва. "Всичко ще платят." И аз се чудя какво ще плащат тия хора, та те сега идват. В: И за зло идват, така ли? Д: "За зло ще дойдат", казва Учителят. "За зло ще дойдат, но всичко ще платят." "И ще ни прекопаят канала Енос-Мидия и проливите ще останат безпредметни." В: Но досега не прокопан. Д: Не е прокопан. Това за руснаците при съвременната техника не е голяма работа да се прокопае. В: До 1990 г. не е станало. Д: Не е станало още. Но и много неща има още. А, както каза, първия ми разговор обаче с Него трябва да си го спомня, бях още ученик, ми каза, че на Балканите ще стане конфедерация и след това ще станат европейски щати. Така, че примера ще дойде от Балканите. И мен ми се струва, че даже каза, че турците ще бъдат отхвърлени в Мала Азия. В: На този етап конфедерация на Балканите не е станала. Д: Не е станала. В: Но Европа се строи вече. Д: Да, мост се строи, да, тя се стреми вече, търси пътищата и все пак никой не се надяваше така светкавично, така бързо и безболезнено ще се разруши един от позорите на Европа. Това беше стената в Берлин. Един град разделен с една стена с телена мрежа върху нея с електричество и оръдия, това беше позора на Европа. В: И тя се разруши. Д: Тя се разруши по един много лесен начин. В: 1989/1990 г. Д: Точно така, така че може би някои събития като ги гледаме от днешна гледна точка са страховити, в смисъл, че разрешаването може би с кръв искат. Не, Берлинската стена тъй лесно се разруши. В: Никой не очакваше. Д: Никой не очакваше. Сега има един страх да кажем, че двете Германия като се обединят, ще стане опасна. Англичаните, французите не са много благосклонни да идат да се бият за Германия, но ако един ден станат едни щати, нали, няма никаква опасност да има. От друга страна и нашата

надежда също ще се осъществи в края на краищата. А Той също каза, че богатството и сиромашията ще се разберат. Значи Русия и Америка ще се разберат. В: Значи богатството и сиромашията. Д: Да, така говори, ще се разберат, защото каза: "Имайте предвид, че жълтите са по-интуитивни и ще се обединят преди белите и ще дадат голям урок на бялата раса, заради безлюбието ѝ". Че една от най-жестоките раси е бялата раса. Каквито престъпления е извършила бялата раса никой не е извършил. Само за една война десетки милиони хора загиват по най-жесток начин. В: Искам да се върнем в Мърчаево, когато Той ви е казал, че американците ще строят вили. Къде точно? Д: На същата тази среща, когато ми говореше се виждаше Люлин, дето е сега там санаториум някакъв правителствен, това беше някое време един санаториум на Хаджи Иванов, един мой братовчед по майчина линия. И казва: "Един ден ей там долу ще дойдат американците и ще строят вили". Значи по сегашно време ако се родя, да може би ще дочакам да станат европейските щати, както всеки един може да пътува където си иска и си прави вила, където си иска, когато може би тогава и в Калифорния някой българин да си направи вила. Както сега тия неща ни се виждат абсурдни, тогава ще настане друго, щото самите проблеми, с които се занимават и политика и човешката общественост и култура ще бъдат други. Щото Той казва така за изкуството: "Досега изкуството се е ръководило и се движело от двата принципа - на умът и на сърцето. Ще дойде време когато ще се регулират от духът и душата". Значи можеш да си представиш тогава ако ние създадохме такова човечество една огромна култура с ума и сърцето си, каква култура ще се изгради с участието на духът и душата, което не сега, че го нямаме като душа и като дух, но проявата му да намери отражение сигурно ще бъде нещо велико.

В: Сега, връщаме се отново в Мърчаево в онези години. Въпросът за така нареченият Отечествен фронт. Д: В една от беседите, когато Учителят се върна на Изгрева и продължи, каза: "Да, горе има един Отечествен фронт и ако този днешен Отечествен фронт върви по неговия път...". В: Този, който е на земята, който е образуван. Д: Да, "ако върви по този път, по който върви небесния, но ако не, казва, ще ги сполети по-лошо отколкото тези, които си отидоха". Щото знаем, че у нас Народния съд беше почнал да работи. В: Беше почнал Народния съд и бяха избити много хора. Д: Много хора, ах, беше много жесток. В: Фактически ако Народния фронт, който е долу не изпълни онова, което беше горе при другия Народен фронт. Д: Това беше едно предупреждение. Едно предупреждение, с което да се внимава. В: Интересно, че Учителят допуска да се организира и образува Народен фронт в невидимия свят, а онзи Народен фронт, който се образува тука в София е благодарение на оня горния и не му изпълнява програмата. Д: Добре, ами Той още в Христовата молитва е казано, както горе на небето, така и долу на земята. И всъщност това е силата на християнството. Силата на християнството от тук се създава култура, докато изтокът там само съзерцава източния човек. Но той не създава нищо около себе си. А именно Христовата молитва казва, както горе на небето, така и долу на земята. И затуй е казано, по делата ще ги познаете, нали? Затова Учителят казва: "Приложение искам", Той не търси проповедници в нас, а да го приложиш. "Направи едно добро, ето ти си в Бялото Братство, направиш нещо лошо, ти си от Черното." Нямаме ние документ в джоба си, че сме били ученици на Школа. Това са въобще нелепости. Самото Учение на Учителя трябва да се постави на една нова основа, ако трябва да стъпим здраво и да нямаме противоречия. А Той посочи толкова много закони, толкова много светлина даде по всички проблеми. Това са 7000 беседи.

31. КОЙ ЗА КОГО ЩЕ РАБОТИ?

В: Сега искам да се спра на един друг въпрос. Въпросът е за Любомир Лулчев. Вие си спомняте за него. Кажете някои неща. Д: Аз само един въпрос имам да поставя, който от стенографите е задраскан когато са редактирали беседите, в последните беседи на Учителя, когато Лулчев влезе в салона, застана, то неговото място беше там срещу Учителя до голямата врата и стоя прав през цялата беседа. Той не седна. На тази беседа Учителят каза: "И моите думи не бяха занасяни така както ги казах", става въпрос за двореца. В: На Царя. Д: "Не бяха занасяни така както съм ги казал." И Лулчев си ги преиначаваше нещата. Той беше англофил и смяташе, че разбира много неща. Щото един ден в края на краищата ще се пита, защо един от учениците на Учителя беше съден от Народния съд. Ето, това нещо трябваше да си остане в беседите, може би в стенограмите го има, но в самата беседа го няма. След няколко дена той беше арестуван. В: И сега, което е най-интересното, заради неговата дейност нали с двореца и т.н. след 9.IX.1944 г. четиридесет години непрекъснато властта остава на една и съща основа и на една и съща платформа - Лулчев и Учителят. Заради Лулчев гонят и преследват последователите на Учителя.

Д: Виж какво ще ви кажа, в Париж бях поканен на коктейла, там на издателство "Омни литерер" за философска и окултна литература, нейния редактор, главен собственик се казва Оригас. Той всяка година прави един коктейл в клуба на елзасците, на който всички автори на книгите, които са издадени през годината присъстват. Всякой седи зад едно бюро, продават се книги, там маса голяма с храни и пр. и са поканени литературни деятели, писатели и там тогава се издаде книгата по идеи на Учителя "Астросоциология" и Оригас в словото си каза така. В: Как се казва той? Д: Оригас, той е от Елзас, собственик и главен редактор на това издателство. И той казва така за Учителя: "Един автор, който в България нито е познат добре, нито е проучен". А Словото на Учителя не е проучено, не е проучено. От Академията на науките също, а един ден сигурно ще стане, това са 7000 беседи, това е едно такова голямо богатство. На нашите хора не им е дошло времето още да го проучват. Сега ще изучаваме на Тодор Павлов - диалектическия материализъм за Словото и философията на Учителя ще дойде друго време. Но трябва да има един естествен порив вътре в самото общество, да дойдем до него. И сигурно това ще стане. Сигурно това ще стане.

В: Сега тука понеже споменахме и да приключим с Любомир Лулчев. Да питам, какви са вашите впечатления за него и около неговите последователи, които се въртяха около него, така наречените "Упанишади"? Вие сте присъствали може да имате бегли впечатления. Д: Бегли впечатления, ами как да ти кажа, Лулчев беше един доста щеставен човек, с доста противоречия вътре в себе си и това, което се беше събрало около него бяха доста така елементарни момчета. Там беше този шофьора Йордан Бобев, как да кажа в оная среда, в която живеехме ние, това явление никакво впечатление не ни правеше на нас. Никакво впечатление, които бяха там. Имай предвид, че Учителят ни учеше на свобода. Че като някой слуша беседа да има нужда да слезе долу там при траповете гдето беше бараката на Лулчев, да му доуясни Лулчев, това си е негова работа. Това не ни смущаваше, щото пред Учителя и той си беше като нас, сваляше шапка и целуне Му ръка, така че как да ти кажа, това е рисковано човек да говори на тая тема, защото аз отблизо с Лулчев близък не съм бил, не съм бил просто, нимахме нужда от това. Той прояви един интерес да ме привлече и се разбра,

че няма да стане тая работа. Имашме една случайна среща на Витоша с него, за пръв път останахме заедно един срещу друг. Но той като е оставил дневник, гледам сега го публикуват. Това е достатъчно, който се интересува да си извади изводите за него. Дали е играл положителна или отрицателна роля за Учението на Учителя и това е един въпрос, на който историята да си каже мнението. Това за мен не е най-важно. А историята на братството, това е нашата история. Всички наши грешки и нашето несъвършенство го има вътре. А Учението на Учителя е нещо друго. Ние трябва да ги разграничим тия две неща. И някой път трябва да разграничим и като правим нещо за кого го правим? За себе си, за братството ли или за Учителя? И това са две различни неща. Така че ако ние имаме противоречия и т.н. и трудности, това са из нашия свят, човешкия свят. В: Тука се засяга една много важна тема. Въпросът за историята на братството и въпроса за Учението. За Учението е работа на Бога. Въпросът за историята на братството аз смятам, че тези неща трябва да се пишат, че това са отделни етапи, които трябва да се знаят, защото могат да се направят същите погрешки. Д: Ами да, има даже хора, които са написали, даже са имали куражът и данни да напишат. Те си имат повече мемоарна стойност и много може да са субективни, от друга страна аз намирам, че много трудно е да се пише за Учителя. Да се пише за Школата, хайде по-лесно е. Вземи самата книга на Георги Томалевски. У дома ние се събирахме няколко души. В: Вие имате ли копие от тази на Георги Томалевски? Д: Имам, да. В: Аз бих искал да я видя. Д: Виж какво, аз имам много хубаво отношение към Георги, бяхме големи приятели, даже беше ми неудобно, щото според мене той имаше по-отворено чувство към мене отколкото аз към него. Така аз не съм свикнал. Той е една поетична душа, Георги беше чуден човек. И в края на краищата той е човек, който е член на писателския съюз. Все пак един ден ще го питат, абе като беше писател не можа ли да напишеш една книга. Той взе да напише една книга, но тогава бяхме една група, когато решихме. Беше и Тулешков, професор Тулешков, един много интересен човек, верните хора на Учителя. Който каза: „Абе хубаво как ще го напишете не знам. Все едно моя внук сега да пише книга за дядо си. Ще каже: е добър дядо, води ме на разходка. Знае ли моята работа в институтите? Така, че Георги хубаво е писал да кажем“. Той има един хубав увод. Увода му е много хубав на книгата, историята на бащата, да. Дойдем ли до Учителя, какво можем да кажем ние? Но все пак написа една книга, която, мен ми се струва, че ако той я беше написал десет години по-рано, щеше да бъде друга книгата. Георги беше вече на една възраст, губеше вече от паметта си, той е живял един много интензивен живот и има много противоречия така и на тези години не беше лесно да напише една такава книга. Може би трябваше по-рано да я напише. Не знам, предполагам, разбира се. Това не мога да кажа, че е вярно, но трябва да кажа, че когато склони да пише книга от цялата страна се струпва материал към него. Всички от провинцията, всички кой каквото имаше му изпращаше. Аз бях изненадан от това нещо. Видях готовността на нашите хора, трябва ли да направят нещо за Учителя, да го направят така от сърце и да го дадат веднага. В: И като излезна този ръкопис? Д: Аз вземах. Той беше на пилюр. Аз дадох, платих на една жена да я направи на хубава хартия. Имам я даже подвързана и дадох един том на Георги, дадох един том на нашите и имам един том. В: Аз не съм я чел. Д: Виж какво, има неща, които смущават вътре. Но той искаше да се пише общо, че е от колектив книгата. Аз бях против това нещо. Представяш ли си да се напише, че е от група. Това е въпрос на отговорност и всяка книга си има автор. Тогава на корицата се пише. Авторът поема отговорността. И го

поема един писател български. Той искаше от мене аз да напиша. Аз казвам: "В твоята книга няма да напиша, защото не мога да сравнявам моето писане с писането на Георги Томалевски. Съдействам ти с материали, с много неща, които дойдоха". Така както му ги дадох, така ги написа. И съм много доволен, че тогава писателя Петър Драгоев му прочете книгата и му направи една забелжка на тази тема. И той тогава коригира някои неща. В: На коя тема? Д: На тая тема, че трябва да се намеси така писателят в тази книга, не както са му дадени да ги публикува и той направи някаква редакция, но не достатъчна, аз както казвам, на него не му стигаха вече силите. Но нищо, в края на краищата и тази книга, някой казваше за утре на хората ще им трябва, всеки може да научи нещо. В: Друг, който е правил е Сашо Периклиев. Вие чели ли те от него? Д: Да, чел съм от Сашо Периклиев, чел съм и от Николай Дойнов. Николай Дойнов говори за съборите, за погребението на Учителя. Документи не е потърсил нали и аз съм много доволен, че попаднах на тях. Предадох ги на Георги Томалевски за книгата, която трябваше да напише за Учителя.

32. ИСТОРИЧЕСКАТА СЛЕДА

В: Аз смятам, че в бъдеще може би ония, които биха писали, то трябва да бъде един колектив, да бъде разделен на различни теми, на периоди и трябва да боравят с материали. Д: Е, какво да пишат? В: По отношение на историята на братството. Д: Да, виж какво за мен това е второстепенна история. Например, сега както казах одева за учениците около Христос. Виждам какво сега. Ние няма да правим капани за души. Божи гроб, че не знам какво си, че Гетсиманската градина, че камъка, че кръстоносни походи, че работи, че престъпления, че фалшификации, че ужас. Не! Учителят, остави Словото. Ето го. А иначе ако не беше така щеше да го бъде салона. А сега го няма. Няма го и Изгревът. Всичко е разрушено. Сега само разказат: „Е, така беше Учителят, че така беше, па еди как си беше“, това са капани според мене. Когато човек отива към Божественото, трябва да отиде с чистотата на душата си. Да го възприеме като Слово, като храна, щото Христос каза: "Аз съм пътя". Значи трябва да си извървиш пътя, не да се заблуждаваме с външни неща. Ако е въпроса за църкви, за религии, създадени са тези неща, може би заради човечеството. То е един етап необходим и днеска има църковници, които смятат, че да преживеят духовно трябва да влязат в църквата и да запалят свещ. В: На мен ми прави впечатление, че вие много точно определите: историята на братството е едно нещо, а Учението на Учителя е нещо съвсем друго. Д: Щото братството в провинцията си има едни други физиономии. Те даже се регистрираха пред властта. Имат право да се събират, нали? Аз не мога да се регистрирам никой път, защото никой път не мога да поставя в джоба си един документ, че съм бял брат, защото ще станат за смях на хората и пред себе си. Но там им е необходимо, те се събират, четат си беседите, играят си Паневритмия. Много хубаво. Все пак са един духовен център. В: На тоя етап на онези души това им е необходимо. Мен ме интересува за историческата следа. Понеже аз работя на тая тема. Д: Да, кажете. В: Историческата следа. Аз затова съм дошъл при вас, затова правим този запис. Какво е вашето мнение за историческата следа, която вие трябва да оставите за следващото поколение? Сега Словото го имаме, но спомените на разни приятели, материалите и т.н. Д: Опитности. Ами виж какво сега, ние не можем да я дирижираме тази работа. Тя става от само себе си. Но имам предвид, че пътя към Истината е прегърнал всяка една душа

поотделно. Пътят към Учителя също така. Всяка душа си има свой път и може да ти кажа, че докато в една наука ти можеш да разбереш един учен докъде е дошъл. Духовното развитие на една душа е друго нещо, можеш да живееш до нея и да не разбереш докъде е стигнал. Най-големите духовни постижения са невидими. Аз гледам нашите хора, които постигнат нещо, много мъчно може да ги разбереш, даже брат му няма да може да го разбере и съпругата му. Той е един вътрешен, особен растеж. Така, че как да ти кажа сега, ний не можем да кажем кой от нас е приложил и кой е постигнал. А в областта на науката и изкуството там са нещата открити. Аз знам кой композитор какво е написал, кой виртуоз как ще го изсвири и кой каква следа е оставил в науката, щото е там по библиотеките и по рафтовете стоят техните трудове и хората ги преценяват точно. Но този вид духовно развитие, това е една друга среда. Знам ли аз какво става в една човешка душа? Той самия даже гдето казва Учителят един път: "Аз пожелавам на всякой един от вас да отиде там където съм отишъл аз и където отивам аз, но на никого не пожелавам да мине оттам където съм минал аз". Като си мисля, десет години Учителят е обикалял България. Десет години в ония бедни, въшливи времена, няма "Балкантурист", няма командировка, да изучава българския народ. Това за мене е необяснимо нещо и френологически и психологически, да не говорим това, че той затуй познаваше така добре българската музика, нали, но това са 10 години. Едни от хубавите години на Учителя са били да обикаля българския народ. От село на село, при онези условия. Хайде Левски ходел три години, а това са десет години. Е, няма що да ги сравняваме, това са две различни неща и плюс това един човек, който идва от Америка, който следвал там философия и медицина, живял в една култура. Каква е точната причина, не я знаем и Той не ни я е казал. Но Той няма да си губи десет години от времето за нищо. Предложили му да стане пастор в протестантството, отхвърлял, тогава казал: "Може, но ако не ми плащате". Та Той принципите си ги държи. Един платен духовен служител, той е и чиновник вече. В: Ние имаме някои френологични карти от това време, но това е част, но ползата каква е? Коя е причината? Д: Точно така. В: А Той отива да сваля ония души, които трябва да влезнат, да им посочи кой къде трябва да се роди и в тези семейства и трябва да чака 22 години след това да се родят и да дойдат в Школата. Това е много интересно. Д: Много, предположенията са много, но най-големите си истини една духовна школа, както е Христос и Учителя, ги оставят когато се издигне човешкото съзнание само да се докосне до тях. По пътя на логиката ние не можем да решим тия въпроси. Оставете тая логика, те гърците създадоха логиката, защото с логиката можем да докажем, че лъжата е истина. Така, че защо са станали тези неща един ден обаче човечеството ще ги знае, просто ще ги знае. Ще му дойде времето. Ний тогава ще знаем даже кой е бил Учителят. Ний не го знаем сега, бяхме свидетели на физическия свят. В: Учителят на едно място казва така: "Не се обличайте в други форми от формите, които съм ви дал". Сега при Учителя имаше салон, имаше живот и т.н. Минаха 44 години. Тези неща ги няма сега, но сега идват нови хора, които искат да повторят същите форми. Д: Това е една грешка. Това е имитация. Защо? Защо ще правим салони? Виж какво, Той казва така: "Глухавият се занимава с миналото, умният с бъдещето, мъдрият с настоящето". Днеска положението трябва да го осъзнаеш, този миг, който е неповторим, да го преживееш най-мъдро. Какво ще правим салони ние. Ако трябваше да остане, Учителят щеше да го остави. Това е. Въобще разграничаването на човешкия свят от Божествения свят е много важно за ученика. Човешкото днеска го има, утре го няма. Това е етап, който разумния, най-активно ще го

използва, но не да му робува. Защо ще робувам аз на салон и на организация? Ако искам организация, има партии, има дружества, има какво ли не, има творчески съюзи. Аз съм член на два творчески съюза, например. Знам си работата в единия, знам си работата и в другия. Там всичко ми е ясно. Бил съм в ръководството на единия и на другия, но като дойдеш до школата... В: Сега някой казват: "При Учителят имаше такава форма и ние искаме същата форма да изживим Божественото". Д: Не. В: Много казват така. Д: Защо? Ама ние не можем да подражаваме. Формата си е била според случая. В: Според случая и според обстоятелствата на времето. Д: Според обстоятелствата. Въпросът е да разкриеш съдържанието на онази форма, да. Да извадиш поука от съдържанието, но да им правим едни имитации, нали това прави църквата! После така не трябва. Ако ние създадем организация и регистрираме учението, ще направим най-голямата грешка. Ще дойде един чиновник, после ще го отличим, после ще му турим заплата, ще му турим после и една гугла, ще му турим и един патрахил, ще стане една, не ти е работа, отвратителна. Въобще друго иска пробудената душа. Той искаше какво? Пробудената душа, тя си намира пътя вече. В: въпроса за пробудената душа е най-важен. Тя си намира път. Д: Тя си намира път. Затуй Той даваше свобода за всяка една пробудена душа. Ний даже на Изгрева всякой имаше различен път и Учителя имаше различно око към всякой един от нас. В: Различно отношение към всякой един. Ставаше въпрос за пътя на всяка една душа или подхода на Учителя към всяка една душа, който е бил строго индивидуален.

33. ПРЕДПОЧИТАНИЯ КЪМ ЧОВЕШКОТО И БОЖЕСТВЕННОТО

В: Вие сте заварили различни приятели. Д: Да. В: Всяка душа има свой път индивидуален. Д: Точно така. В: И така е била на Изгрева и Учителя е имал строго отношение, строго специфично към всеки един. Д: Виж какво, първо не мога да говоря аз, че Учителят имаше предпочитание към някого. Това е елементарното схващане, зависеше от човека. С едни имаше по-малко разговори, с други повече и т.н. На някои им беше нужен повече, на други по-малко и ние тука ще изпаднем в големи изкушения ако вземем да правим сравнения. Аз не знам някои от нашите хора да е бил огорчен, че Учителят не е бил достатъчно внимателен към него, като към друг един повече. Той така правеше едно равновесие, като имаш предвид, че хората са деликатни, ревниви са хората по начало. Никой не се е оплакал, щото какво, не е приет от Учителя. Когато влезеш в беседа, като слушаш, той ти отговаря на твоя въпрос. Въпросът за Школата е много важен. Въпросът за Школата, Школата това не са беседи, Той си го приготвя преди да идва да ни го прочете. Той отговаряше на въпросите ни. Когато Бошков, полковника тръгва за беседа сутринта рано в четири часа и ще мине през гората, мисли да си вземе ли револвера? И идва на Изгрева, закъснява малко, отваря вратата и влиза. Учителят е на беседа и се обръща и му казва: "Когато тръгваш към Божественото не си взимай револвера!" И продължава нататък. С други думи, Той в момента прави контакт с тях, с всяка една душа, със съзнанието им. Как става това нещо ний не можем да го знаем. И Христос, минава, оня се качил горе на смокинята да види по-добре Христос, а Той му казва: "Слизай, приготи вечеря!", така че въпроса за яснотвидство, това става банална дума да го кажем. На един Учител как предвижда, как се развиват нещата, също

ние не знаем как става. Ние не знаем леля Ванга даже, не можем да я разберем. Как ще разберем! Аз моите срещи с нея са ми толкова дълги, толкова интересни и този феномен голям, как ти предвижда нещата, не можем да Го разберем. Добре, някой си има такъв център, така че с всяка една душа Учителя може да разговаря, но като отиде на беседа е направил контакт, ето му контакта реалния. Иначе Той ако трябва да се среща, Той не Му стига времето на Учителя. В: Прави това впечатление на всички, които четат Словото, от моето поколение, така че аз после запитах и онези, които са били в салона. Отговорът на възрастните приятели, че Учителят говори на една тема, прехвърля се на друга, защото обяснява на онзи, който мислено му задава въпрос. Д: Така, затуй нямало логика, нямало тема, нямало последователност. Точно така, Затова става много интересно Словото в това отношение. Например, ако прочетеш произведението на един даровит човек може да те подхрани няколко дена, на един талантлив повече, на един гениален още повече може. Вземи Евангелието, например. Някой ще каже: „Не може, ама аз не съм го чел“. Има момент когато ти е необходимо да го прочетеш, то ти решава някакъв проблем. Така и Словото на Учителя. Една беседа съм я чел не знам колко пъти. Може да я прочета в едно време, да я прочета след десет години и да видя, че всякой път тя ми казва нещо ново. Това е именно Божественото в нея, това е храна, духовна храна като от Вихърния връх, която не се разваля, развала няма като другите храни. Тъй както медът, поставен в пирамидата 2000 години, той си е пак мед и с нищо не може да го повреди. В: Сега Учителят открива малко от тази загадка, като казва, че „светлината на вашите съзнания, когато четете една беседа е едно, а светлината на съзнанието след време е друга“ и така го обяснява. Д: Точно така. В: Ама как стават тия процеси вътре у нас. Д: Не ги знаем. В: Ние не знаем. Д: Виж какво, що се отнася до педагогичният метод на Учителя, аз ти казвам, там сме пълни невежи. Ами, че даже един ученик от първо отделение не знае педагогичния метод на своя учител. Но той е учил в университета тая педагогика, която сега я прилага. А той, малкия не може да го разбере. Значи ний сме същите, защо например казва Той, че без смирение няма развитие. Смирението те отваря към Истината. И ако нямаш смирение не можеш да правиш нещо, ти сам се спъваш. Без смирение не може. От друга страна в Божествения свят има неща, които в днешно време действат абсурдно. Влезе съмнението и то разваля всичко. Той ми каза един път така: „Съмнението чака един малък пропуск да влезе вътре и после взривява всичко“. Значи без вяра не може. Вярата е необходима за ученика. Защото насреща говори един Божествен атрибут, имаш него насреща и като се усъмниш в Него, ти не можеш да Го разбереш. Погледнато човешки абсурдно говори, а примерите, които ми ги даваше, а имах много опитности с Него, го доказват това нещо. Нали ти казвам как Той ме задържа в стаята си? В: Не, това не го зная. Д: Беше тогава, пристигаше една професорка от Германия. Зима тежка беше като тази сега. Сняг, влака й пристига вечерта към 10 часа. В: Днес е минус 10 градуса. Д: Да. Беше оня ден минус 19 градуса и аз отивам на гарата да я посрещна. нямаше трамвай, нямаше нищо. И като минавам през салона Учителят ме спира и ме поканва вътре в стаята и аз влизам. И започна един разговор, по едно време Учителят ми даде чай. И аз гледам, времето минава. Викам си аз тая среща ще я пропусна. В: Там трябва да чакаш на гарата. Д: На гарата, в десет часа пристига влака, да. В: Точен влак. Д: Точен. В: Експрес. Д: Хем експрес, хем от запад пристига, от Белград. Викам: Сега даже не да е професорката, а трима китайски императори да трябва да посрещна, аз няма да си тръгна от тук. Топло вътре. В: Пиете чай,

говорите. Д: Да. И след малко така аз казвам: "Учителю, аз трябваше да отида на гарата". "Идете, рекох." И аз сега тръгнах, кисел даже, мислих сега ще се трепя до гарата. След тоя хубав разговор, но отидох на гарата. Към един часа бях на гарата. Питам за влака. "А, влака още най-малко един час има закъснение. Към два часа ще пристигне". Значи, за да ми спести да чакам аз четири часа на гарата, на студа, аз стоях на топло при един такъв хубав разговор, но ако не бях отишъл на гарата, щеше да направя грешка. От гледна точка на логиката аз съм сгрешил ако в смисъл логиката се намеси. Защото влака е в 10 часа, а аз в 12 или 1 часа ще отивам на гарата. Отидох и видях, че влакът е закъснял. Цялата тази история, така също и много неща, които ни казва Учителят са абсурдни от човешко гледище. Ето случая. Къде ще ходя на гарата, когато влака преди два часа е пристигнал. Нали така? И в края на краищата Учителят, който беше кавалер, щеше да ми каже, като си тръгнал да посрещаш, то отивай! А Той те отклонява, отклонява те, но посрещането пак стана. Така, че много са тези неща, с които се сблъскахме. В: Сега Той ти оставя една опитност, нали, една опитност ви дава, човек първо трябва да има вяра в Учителя. Д: Да, трябва да имаш вяра. В: После в Словото, след това пък послушание. Д: Послушанието, да. В: И накрая да я изпълниш. Д: Да я изпълниш, да. В: И накрая Той казва: "Иди!" Това са три етапа. Вяра, послушание и изпълнение с една обикновена опитности. Д: А някои опитности Учителят ги даваше, за да ти трябват след време, както беше случая с рициновото масло, аз съм ти го казвал. След време ще го разбереш защо. Когато аз се изправих външи пред една стена, къде бе, аз тръгнах от тука с един наивитет да записвам Паневритмията с най-добрата филхармония в Европа и то в Монте Карло. И моите амбиции не бяха малки. Но с вяра!

34. ЧОВЕШКИЯТ И БОЖЕСТВЕНИЯТ ПОРЯДЪК

Д: От друга страна може би небето ти протяга ръка, когато повярваш. Разбираш, защото е казано почукай, за да ти се отвори. Няма да се отвори ако не почукаш. За да почукаш, ти трябва да имаш вяра, да се отправиш вече с открито съзнание. Иначе ще ти кажат, чакай, щото на небето може да се чака. то си има вечността. Затова именно вярващият по-бързо еволюира, защото той по-лесно се обогатява отвътре. А на едно духовно учение трябва вътрешно да се обогатяваш, да си отворен, за да можеш какво, именно да си извървиш пътя. Щото това е пътя всъщност, той не е външен. Пътят е развитие на съзнанието, а развитие на съзнанието е обогатяване от един Божествен порядък. От къде идва той? От самия живот. Учителят не създаде школата някъде си като Питагор в древния Египет, че първа стена, че втора стена. Не, ти си ученик в живота и ученик в Школата. И което го научиш тук трябва да го приложиш там долу. И ако долу го приложиш няма да имаш противоречие. Всъщност приложението при Учителя ставаше всеки ден. Изисква самия живот, изискваше да постъпиш по нов начин, иначе ще си счупиш главата. Да. И нашите хора, които имаха вяра минаха по-лесно. Имай предвид, че тук имаше много примери. Тези хора от нашите братя и сестри, които дойдоха от изтока имаха най-големи противоречия. В: От къде? Д: От изтока. В: В какъв смисъл? Д: От стари школи, източни. Един Борис Николов ми каза: "За мене ще кажат, че аз съм китаец". Щото изтока е много далеч от нашето братство. От този разговор, който имах с йогата там разбрах колко струва християнството и какъв тласък Божествен дава то на човечеството. В: Вие заварихте много приятели и всичките бяха представители на различни окултни школи в цялата история на човечеството. Те бяха строго моделирани

и строго се издъбяха по определените клишета от миналото. Д: Да. Това са външно незабележими неща, обаче имаше моменти, които се разрешаваха и Учителят ги правеше тия неща. В: Вие как ги виждахте? Д: Виж какво, по някакви случки, по някакви случаи източния човек се познаваше. Те бяха догматици. Те бяха готови за саможертва и те имаха суеверие, а не вяра. В: Имаше ли много представители от тези приятели? Д: Имаше сигурно, всякой един, както се казва, беше парче от една мозайка. За лица и имена не мога да кажа конкретно, но се усещаха такива неща. И виждаха се, например реакциите. Например, ние на Изгрева понякога имаме много противоречия помежду си. Учителя сам ги раздухваше тия неща. Той ни кара да мислим, да види как ще реагираме. Например, ние със сестра ми Катя бяхме действително като че ли от една школа. Никой път сме нямали противоречия по проблеми, които засягат Школата. Създаваха се вътре противоречия между нас при други случаи. С Катя на тази тема бяхме в пълно единомислие. Например, Учителят правеше някои неща, които нас ни дразнеха. Например, някой болен и Учителят му дава нещо да се лекува, минава време и казва: "Повикайте доктор". Докторът е от града, оня оздравее и оня благодарят на доктора, а Учителят се скрие. Той ги правеше тия неща. Да няма явен показ. Сега го разбираш, но ние виждахме и се ядосвахме. Той го оправи, накрая викна един доктор. Така се криеше Учителят. Той дето казваше: "Мина времето на чудесата". Той не искаше с чудеса, Той искаше пробуждане на съзнанието и разширяване на съзнанието. Щото чудесата са за времето на Христос, да повярваш, че стават чудеса, че да повярваш в Христа. А това е закона на насилието. Щом като правиш чудеса, аз съм готов да ти служа. И така много неща Учителят като правеше се скриваше. Той самият, самата Школа я постави зад своите паравани такива и хората казваха: "Хей тия дъновисти, ужас". Имаше такова нещо. Сам го създаваше. Защо? Не можем да знаем. В: Аз си спомням от разказите на приятелите, тези, които са били обиколили Учителя, при един прилага един метод, при друг - друг, но като погледнеш при всеки метод е различно и например на един дава, да кажем има гастрит, язва да яде например кромид лук, което дразни стомаха. Дава му един специфичен метод, на другия дава съвсем друг метод, т.е. по този начин Той се скрива под различен параван или лекува по друг начин. Все пак дава някаква форма, за която съзнанието му се захваща. Д: И накрая каже: "Я си вземи една рецепта от доктора". Ха-ха, имаше такива неща, ние да видим, да каже: "Аз не съм го излекувал, доктора го излекува". Ние със сестра ми много се дразнехме от това нещо. Като виждахме не се дразнехме, че Учителят го прави, ами как нашите хора се хващаха. Е, ще викаме един доктор, така я оправи работата, а той идва на последния ден. Имаше такива неща. Виж какво, педагогичния Му метод беше чуден. Безпогрешен обаче, безпогрешен. Той знаеше точната дума и знаеше на всяка дума точната реакция. Насилие нямаше, никакво насилие. Но Той се радваше когато учениците Го разбираха. Искрено се радваше. Например, Той много се зарадва когато ме видя, че като ме посочи да представлявам Изгрева пред новата власт, това не е моя работа, нали? А то е неизпълнение от човешко гледище. Идва старшият брат Стоименов и ми казва: "Учителят каза: Ти". Аз не реагирам. В: По този начин Начо Петров те обвинява. Д: Значи той ме обвинява. Е, викам, добре, хайде обвинявай. Едни тънки неща имаше в Школата, затова Той поставяше въпроса за интелигентността, че е най-важното качество на ученика. Например, най-хубаво, което е казал за мене, макар че е нескромно да го кажа, това е, че интелигентността отива до "клер воайанс", на него няма нужда много да се разправя. В: Не можах да разбера

това. Д: Интелигентността ми граничи с това "клер воаянс". В: Учителят каза това за вас. Д: Понеже един беше ме свързал с един брат, който имаше много тежки противоречия и Той ми каза: "Сега ти нямаш много време за губене, нито сили за пилеене и ще научиш много". И Той ме свърза с много хора. Един имаше много тежка карма, много тежка. В: Как се казваше той? Д: Това беше дякона Симеон Арнаудов, който си хвърли расото. Скъса си расото, завъртя се и дойде на Изгрева. Той беше много интересен човек, но свързан с църквата, имаше големи противоречия. Но аз много неща научих. Много го обикнах този човек. Той правеше много бели в Братството, обаче аз на този човек не мога да се сърдя никой път. Никога не мога да се разделя с чувството на яд даже.

Интелигентността излиза някакси от логиката, тя отива не знам къде, както "клер воаянс" го върши, както ясновидение. Отиваш направо към проблема. Коего, например ти е необходимо да кажем, самото изкуство. В: Това е казал Учителя за вас? А точно как беше? Д: Точно така: "Грива има една интелигентност, която граничи с "клер воаянс", значи ясновиждане - "клер" значи светлина. Но Галето бил там беше казал тия неща. Щото как да ти кажа, именно интелигентността те измъква от търсене на логичните пътища. Аз имам много абсурдни неща в живота си. Ако не беше Учителя не знам как щях да ги оправя, но от друга страна Учителят по някой път помагаше заради развързката на кармата. Аз преживях много големи противоречия.

35. ГЕОРГИ ТОМАЛЕВСКИ

Д: С Георги Томалевски се запознахме след операцията. Аз живеях на Изгрева вече, това беше някъде 1936-1937 г. той получи някакво възпаление на вътрешното ухо и една опасна операция му правиха с трепанация на черепа и т.н. и когато лежеше в болницата помня, че Учителят му изпрати по Буча Бехар томчето "Отец ме любя". Той си го държал под възглавницата в болницата това нещо и когато оздравя дойде на Изгрева. Тогава аз живеях в Стефови и срещу мене имаше там свободна стая и той дойде там да живее и първата ни среща още така си допаднахме, такива разговори, просто ни стана една необходимост да общуваме и да се разговаряме двамата. И помня един случай, че когато той се яви пред салона и няколко души бяхме и Учителят се яви и разговаря с Георги и му каза така: "Слушай, един кораб пътува за Америка, за кораба е вързано с едно въже и една дъска. Ти къде искаш да бъдеш - на дъската или в кораба?" Интересно е, че този случай Георги го беше забравил и благодареше, че аз трябваше да му го напомня. Два такива случая особено когато става с мои близки хора, в паметта ми някакси мъчно се изтрива. И затова като си замина Учителят, направихме такъв един малък съвет, научен съвет, една група, в която беше Борис Николов, Георги Томалевски, Кръстю Тюлешков, Борис Рогев и Димитър Кочев, хората с различни професии и с много различни характери, мога да ти кажа, че ако не бяха идеите на Учителя, като че ли с изключение на мене и Георги мъчно бихме общували даже, толкова бяхме различни. С една такава идея, такава сцепление се получи. Такава необходимост се яви от срещи, такава едно въодушевление. Когато всичките ни разговори и там именно, на тези срещи се реши Георги да напише книгата за Учителя. Него малко, той беше малко засегнат, когато книгата "Учителят" излезе в 1946 г. ще бъде, защото той не участва в нея. В края на краищата в тази Школа имаше един писател български, член на писателския съюз, той трябваше да си каже мнението.

Борис даваше обяснение, че трябваше така бързо да се работи, така нелегално, че действително тази книга, поне като материал е ценна. Общо като книга има да се обработва, но те нямаха претенции, това не бяха нито белетристи или писатели, това бяха едни съвременници и книгата им има такава една мемоарна стойност. Но за хората, които познаваха Учителя беше даже необходимост, създаде даже една радост, че излезе една такава книга в такива едни времена. И тогава решихме Георги да напише. Това му тежеше на него. За най-голяма изненада, за толкова малко време, за няколко месеца от всички братства от провинцията тръгнаха материали към Георги. Георги събра толкова много материал, за толкова кратко време, аз смятах, че това ще трае може би две години, то стана за няколко месеца. И Георги започна, но мене ми се струва обаче, че той е завършил за една година. Според мене би трябвало тази книга, щото под нея седи подписа на един писател, да бъде още поработвана, защото имаше много материал и Георги бързаше. А той беше вече в една възраст, когато може би нямаше вече това свежо чувство за творческа работа, но все пак има ценни неща в нея и на Георги някак си сякаш му олекна, все пак написа нещо за Учителя. А той беше интересен събеседник, блестеше в обществото, действително само като му видиш хороскопа, той има един Юпитер и слънце на Медиум Цели, това са хора, които блестят в обществото. Георги бе добър разказвач и за пръв път аз видях, че той отстъпва в разговорите си, когато се запознахме, общувахме много с Илия Бешков. Илия Бешков в ония години непрекъснато идваше горе при нас. Той преживя една драма много голяма, това че комунистите убиха брат му, той беше величав лъв земеделец, мъчно го преживя. От друга страна го направиха народен художник и т.н. Като споменавам Илия Бешков, също беше една блестяща поява, имаше една импровизаторска, хубава мисъл, една хубава култура носеше. Той не се приобщи към идеите на Учителя, той си остана църковник, но ние сме нямали спорове на тая тема, ние се срещаме и с Георги в името на една култура, в едно интензивно и драматично време, в което живеехме. В: Георги Томалевски е написал "Астрология за народа" и Бешков е направил илюстрациите. Д: Да, има такова нещо. Те двамата бяха много добри приятели. Нали ти казвам, Георги пред него благоговееше. Между другото Бешков един път, от него разбрах, беше много смутен, той имал една среща, между нас казано, аз не знам дали трябва да ти казвам тия работи, с Георги Димитров, и той каза: "Аз дадох дума, че на никого няма да говоря", но от цялото му поведение разбрах, че самият Георги Димитров имал големи противоречия и смущения. И може би един ден историята ще ги изнесе тия неща. Още лятото той искаше да направи нещо друго, да се обърне III. Интернационал болшевизма, да се обърне към някаква си патриотична индустриална интелигенция, той търсеше нещо, което като да кажем като Запада искаше да строи един социализъм без да е краен болшевизъм, който разсипа идея и всичко, но това сигурно един ден историята ще го каже, вероятно Георги Димитров го е споделил с Бешков. Той го е споделил и с други хора, които днеска мълчат още, до днешкашна дата.

В: Ти спомена миналия път, че някой писател споменал на Томалевски, че това, което пише, не е книга. Д: Да. Беше тръгнал отначало в смисъл, че искаше книгата да бъде от група, понеже материалите е получил от мнозина. Викам: "Георге, няма такова нещо. Остави тази група протестанти, които пишат за нещо. Не, това е авторска книга, стои зад нея съответния автор и един белетрист или писател". Даже тогава отиде при него този Петър Драгоев, писателя, който му направи същата забележка и Георги направи някакви промени, обаче вече нито имаше време, нито му стигаха сили, да вземе

да направи една нова преработка. Това са неща, които даже една негова позната, която преписва на машина книгата, преписа само една трета от книгата. Другото смята, че за нея не е интересно, нали опитности на разни хора, които нито ги познава, нито са аргументирано написани. От друга страна Георги беше много деликатен. Той имаше винаги страх да не огорчи някого, да не обиди някого. А някой път когато човек защитава Истината, трябва да бъде малко по-строг ми се струва, а той е една поетична душа, която, за да не огорчи човека приемаше много неща, но после можеше да си ги преживява като противоречие, ама това беше с Георги. Той я завърши за девет месеца 1972 г.

В: Искам да ми кажете за онова тържество, което организира за писателя Георги Томалевски. Д: А, да бе, в сатиричния театър. Виж какво, Георги, по едно време изпадна в едно униние. Първо, казва никой не се интересува от мене, никой не ми чете книгите. Всъщност, книгите му, мога да кажа, че Георги си имаше една своя публика. Всяка книга, която излизаше се изчерпваше. Това беше вярно. От друга страна по онова време, когато преди да бъде вестник "Новини", беше в-к "Изгрев". Та имаше една статия за културни проблеми, в които Георги активно участваше и нашата общественост го познаваше от тези статии. Това беше един отдушник за Георги донякъде. Обаче времената вече се сгъстиха и самите вестници взеха вече една позиция с партийна линия вече, еднопосочна и Георги изпадна в едно униние. По едно време го гледам, почна да ходи на църква, да пали свещи. Викам: "Георге, какво става с тебе, слушай бе, недей така". Но попадна на едно отчаяние. Разбира се, той го криеше, но аз го усещах като приятел. Тогава аз реших да направя нещо за Георги, плюс това, когато аз направих един филм, авторски филм, сценарии, режисура и музика, който взема наградата в Триест, космичен филм по рисунките на Васил Иванов, той написа едно есе върху филма. И аз, понеже не обичам да остана дължен ако трябва да бъдем едно на едно, аз трябваше да направя нещо за него. Тогава той ми посочи няколко подходящи есета, между които беше накрая и есето за "Пътя на Плеадите" за моя филм. И в Сатиричния театър, в свободния ден, в понеделник, беше много трудно, но шансът позволи това нещо. Аз отидох пред кинодейците и поисках като представям есетата да направим една вечер на есето. В: Автор Томалевски. Д: Автор Томалевски, тъкмо бяхме репетирали вече, бяхме предали есетата на Борис Арабов, той беше актьор в младежкия театър и той има един хубав, пробивен глас и него ми го препоръча даже Иван Кондов, каза: "Ти като се обърнеш към него той ще свърши работата и трябва обаче председателя да пусне писмо за това нещо". А председателя беше Тодор Димов, а той беше по това време на заседание на Народното събрание, той беше депутат, организационен секретар беше в болницата, нямаше кой да подпише. В това време обаче бях председател на секция "Композитори и звукооператори" в съюза. "Дайте щом няма, аз ще го подпиша." И пуснахме писмото, направихме афишите, като на мой риск даже писахме отговор от името на съюза на кинодейците и съюза на писателите. Като излезе това, давам на Георги: "Тичай сега в писателския съюз да вземеш разрешение от там", и той отива там с листата, беше Джагаров. "И ако искате да видите какво ще се прочете там". "Не, казва Джагаров, ние имаме доверие, не съм никаква цензура". И така получихме разрешение и направихме това. Беше препълнен салона. Аз написах музиката. Предупредихме публиката да не ръкопляска между отделните есета, казах на Арабов: "Това няма какво да се учи наизуст. Това е литература, трябва да се чете". Това сцената пред златната завеса имаше един лампион, една малка масичка и там

четеше той есета. И когато свърши есето, той се разхождаше по сцената, а музиката някакси подготвяше атмосферата за следващото есе. В: А музиката изпълняваше оркестъра. Д: Не, тя беше писана и се пускаше по уредбата. В: Да. Д: Всички слушаха и ефекта беше голям. Помня, че на първия ред беше седнал този Калоянчев. После вика: "Е-е, такива работи да се правят". Той беше тогава само комичен актьор и питаше: "Каква е тая публика бе, муха да бръмне ще се чуе". Създаде се много хубава атмосфера и накрая когато той прочете есето за Плеадите, завесата се дръпна, върху завесата по право започва филма, горе картината, дръпва се завесата и се прожектира филма за Плеадите и така завърши. В: Филмът ви го бяхте правили. Д: Той си е авторски филм с режисура и музика, като в Триест взема наградата, която така зарадва много Васил Иванов.

И тогава те предложиха на самия фестивал, на следващата година да направят една изложба от негови картини, която не стана заради това, че не го допуснаха него и т.н. едни времена, всякакви изненади можеше да дойдат и Георги се съживи обаче от това нещо. Бях много доволен аз, целта, която преследвах се получи, Георги се въодушеви. Искаше да го повторим. Викам: "Георге, ето сега материала, ето и музиката, ето всичко. Ако можеш да го направиш чрез съюза на писателите - то го повтори". След това ме викаха, говореха, обвиняваха ме, че направо в центъра на София съм направил мистична вечер. Викам: "Моля ви се, ето ги есетата". А там имаше едно есе за стрелочника, което е от една страница. И Арабов него го чете прав. Всеки в живота си има един стрелочник. Есето почва така: Аз пътувам с влака, поглеждам през прозорчето, стрелочникът е на мястото, аз съм спокоен. Те се питат, ами кой е стрелочникът? Ами за едни може да е Сталин, за друг може да е Христос, всякой си има един стрелочник, но така или иначе вечерта бе за есето. Имахме една хубава публика, остана едно хубаво впечатление. От друга страна тя беше едно изключение в онова време около 1969 г.

36. БОРИС РОГЕВ

В: Искам да ми разкажеш за Рогев. Д: А, това е един от най-интересните хора според мене. Рогев, той беше завършил астрономия и физика в Сорбоната. Един много тих, скромнен човек, даже Учителят казал на Томалевски да седи зад него и да го бута дето се казва. Той 20 години работи върху календарът. Календарът на прабългарите. И когато ние научихме това нещо, трябваше да му помогнем да се отпечата. И тогава дойде срещата, която аз направих с Николай Тодоров. В: Ти трябва да го разкажеш. Д: Ама не съм ли ти го разказвал? В: Не. Д: И тогава аз бях много близък и продължавам да съм близък с Николай Тодоров. Той сега е академик, тогава беше човек на балканистиката, всъщност той образува балканистиката, имай предвид, че не знам защо във всички страни, даже и Албания, на Балканския п-ов и Турция, и Гърция, и Румъния имаха отпреди такъв отдел. Българите, които имаме най-голям интерес за балканистиката последни бяхме - той я създаде - Николай Тодоров. "Аз знам, че това ще попречи на научния работник в мене, но няма как, това трябва да се направи". Не го разбират, след това го ангажираха с много други неща, чак го пратиha посланик в Атина, което съвсем го отклони. Запознах ги двамата вкъщи и му казах на Николай: "Публикувай го това нещо. За пръв път идва един астроном, идва на гости на историците". Той не казва края на тоя век и началото другия. Той ти казва точно. Днеска математиката ти открива движението на небесните тела за част от секундата даже. Николай се съгласи и му каза: "На какъв език

...каш?" "Аз съм завършил във Франция, на френски". И в академичното издание излезе на френски календара на Рогеv. Аз тогава вземах няколко екземпляра, заминах за Париж и тогава отидох при Басан, защото Басан е долу-горе на негова възраст и също е завършил в Сорбоната същата наука - астрономия и математика. И дадох му ги на Басан, там ги оставих, разбира се, а са съвсем други хора, други професори, така или иначе, няколко екземпляра от трудът на Рогеv остана в Сорбоната. "Слушай, Басан, аз докато не получа един поне отзив от това, което оставихме, няма да си тръгна от Париж". Дето се казва доста така упорит. "Добре, имам си основание" и след около 15 дни Басан ми се обади по телефона и ми каза, че един професор астроном, математик му е казал, че един ден българите ще разберат какво ми е оставил Рогеv. Според него, това е най-вярната система въобще за създаване на календар. Рогеv беше много така, много интересен човек с чудно, много дълбоко разбиране за Учителя. Той беше един така вътрешен мистик, външно беше един много мъчалив, много затворен човек, но когато Рогеv каже две думи тежаха. В нашата група когато говорехме, той най-малко говореше. Когато се обади Рогеv знаехме, че ще каже нещо важно и съществено и мъчим. Той сутрин идваше у нас, вечер си отиваше. Така бяхме се привързали. От друга страна въкъщи даже не го разбираха, както казваше жена му. Този скучен математик, той, човек ако не познава идеите му мъчно може да го разкрие даже. В: Някои опитности, срещи с Учителя да е имал? Д: А, да. Една среща много интересна, когато германците навлезнаха с войските си в СССР, превзеха много територии в Съюза, Тула падаше, вече пада Москва, страшна работа беше. Отиваме с Рогеv и беше и този Методи Константинов. "Учителю, какво става, отиде Славянството? Славянството отива, те го прегазиха." "Вие не разбирате", и се обръща към Рогеv: "Ти нали си написал книга за Черно море?" "Да!" Той наистина е написал голям труд за Черно море. "Запиши си, на тази дата, и му посочва една дата, около бреговете на Черно море няма да има нито един германец". Разбира се, ние се спогледахме, защото ние чакахме всеки от следващите дни да падне Москва. И действително, следващите вечери падна температурата под 50 градуса, студ невероятен, когато замръзват и танкове, и бензин, и всичко и започна отстъплението. И действително на датата, на която казваше Учителят германците бяха отстъпили и бранеха Берлин вече. В: Значи на датата, когато Учителят каза. Д: Да, да, да. На датата, на която Учителят каза около Черно море нямаше германци, германците бяха отстъпили вече. В: Коя беше тази дата, не си спомняш? Д: Не мога да си спомня. Не мога да си спомня, защото тогава ние живеехме в друг свят, защото как да ти кажа, някой път Учителят казваше неща, които са абсурдни. Поне за момента бяха абсурдни. Никъде не можах да ги спрат, защото те ги обграждат вече, почти както гледахме на картата и Тула ако падне, то отива Москва. Та това ни беше срещата. В: Значи мистик и астролог като човек от Халдея. Д: А-а, и то един глас и една хубава ръка имаше, нещо имаше много изключително в този Рогеv и един човек солиден в знанията си, но много скромен. Толкова скромен и затворен човек, ето например ако не бях се намесил, нямаше да се отпечати. Стана въпрос с големи разправии да се издаде на български и се издаде моля ти се в 1000 екземпляра. Струваше по 80 стотинки един екземпляр. И когато стана въпрос да се издаде и на английски, всичко беше готово и към английския вариант той представи пет страници юртата на прабългарите. Като намериш юртата на прабългарина в някое списание какво представлява, то тя е една астрономическа обсерватория. Когато застанеш в нея с компас в средата на юртата и ще видиш как са поставени отпред тези летви. На 22.март да кажем

слънцето е на първата летва. На втората е на 22. юни, на 3-тата на 22. септември, въобще една ориентация такава необходима. Значи, за пръв българите им е било необходимо да гледат звездите и да се занимават с астрономия, за да дойдат те до календара, те са имали кой знае каква стара култура, като ние не я знаем. Обстоятелството, че са имали календар това показва, че са имали някаква култура, която на нас не ни е ясна. В: Тези страници вие имате ли ги за юртата? Д: Вижте какво, аз ги нямам тука, нямам ги, може би трябва да ги потърся у сина му или от някои други наши хора. В: И тя е преведена на френски, и на български, текста има ли го? Д: Кое? В: За юртата. Д: Не, не, за юртата е на български дадена, а те го превеждат на английски. А юртата я няма във френското издание. Първо излезе френското, след това излезе на български и се подготвяше за английското. Всичко беше готово, помня това име някой си Симеонов в Академията, беше и академик Балевски бе съгласен, и в това време Борис Рогев почина. И край. Не излезе по-нататък на английски календара на Рогев.

37. КРЪСТЮ ТЮЛЕШКОВ

В: Сега аз искам да ви разпитам за Кръстю Тюлешков някои неща. Д: Кръстю Тюлешков, професор, естественик и много сериозен човек, с едно голямо, дълбоко разбиране на Учителя. Трябва да кажа, че преди тези срещи, преди да се събираме, аз малко познавах Тюлешков. Тюлешков се занимаваше повече с научна работа и не идваше много към Изгрева. Доколкото знам, пък и той ми е разправял, пък и нашите приятели Борис Николов, той е инициаторът на Ачларската комуна и е много настоявал да го направят това нещо. Ние разбира се за онова време всички бяхме много наивни, когато имаме среща с Учителя в една Школа и нашите хора тръгнаха да правят комуни, като че това е някакво откритие. Но както и да е, едно тежнение на тези хора, още са били току-що завършили гимназия и следваха университета в онези години. Някъде е 1922 г. И вземат решение и Тюлешков отива на "Опълченска" 66, където живее Учителя с категоричното решение, че трябва да направят комуна. И като влиза в двора така както е долу в приземието, където има мазе и излиза така по стълбите и вижда един човек с такава една гугла, такава като калпак такъв един голям селянин и след него излиза и Учителят. И Учителят се обръща и казва на тоя селянин: "Ето го!" Посочва Тюлешков и запознава ги и той си казва искането. Селянинът се съгласява и тогава те заминават там и правят тази комуна, която е описана. Аз съм нямал много интерес към тази комуна, но съм слушал за нея. Разправял ми е за нея Тюлешков, Георги Томалевски, който мисля, че е написал нещо, също и Борис Николов. От тримата поне знам нещо. В: Така сборно какво ти направи впечатление? Д: Ами една романтична история при един типичен български селянин, кулак дето се казва, доста скъперник голям и преживели са така много трудно. Другото е важно, то пък става причина за нещо друго. Вечер се събирали и пеели братски песни. Тогава там в околността, другите села едни учителки, които са слушали за тези песни и се запознали с тях и по такъв начин хората почнали да идват в Братството. Беше Буча Бехар там и някои други сестри. В: Значи чрез тях са дошли и някои хора? Д: Запознали се с тях, нали са били интелигентни хора. Учителя с тях направи Младежкия клас. Това бяха все студенти, една вълна такава млада, интелигентна, която навлезе тогава в Братството. И тогава Учителят направи Младежкия клас. Петъчните срещи, като интересно Учителят постави въпроса, че там ще влязат неженени. Щом се ожениш, излизаш от този Младежки клас. не мога да

ти кажа защо, но Учителят си дава обяснение, но си е имало някакви причини сигурно. Не е моя работа да ги коментирам. В: Аз когато дойдох, Кръстю Тюлешков беше професор, не се движеше из братски среди. Сега някакво отношение към Братството и към Учителя? Д: А-ах, Тюлешков имаше толкова дълбоко разбиране, той беше прецизен в контактите си с хората. Тука до някъде си приличахме. Аз например, не обичам да правя много срещи така. Знам, че ако видя един човек и с него мога да направя една дълбока, интересна среща се сприятелявам с него. Нашите тука ме обвиняват, че например никъде не ходя на гости, като много обичам да ми гостуват хората. Така имаше нещо, в което с Тюлешков си приличахме. Ето например, предлагаша тази група да влезе още едн кой си. Ние двамата казахме: Защо? Да намерим причината. Ако влезе някой, да бъде някаква си функция, да свърши работа, не да правим както казват калабальк, нали? Тука двамата си приличахме в това отношение. Той беше много предан на работата си. И той беше по едно време, доста време даже директор на Зоологическата градина, когато беше на старото си място. И аз помня, че там снимах един филм за животни, така цялото съдействие, което даде той на кинематографията бяхме изненадани. Той участваше в неща, които би трябвало работниците да участват, нали в организацията на тия неща, много сърцато. Когато присъствуваше някъде беше цялостен във всичко. Беше много солидно момче и много добър. В: Други опитности да ти е разказвал за Школата и Учителя? Д: Не. Не си спомням поне.

38. МЕТОДИ КОНСТАНТИНОВ

В: Искам да ми разкажете интересни неща за Методи Константинов. Някакви интересни. Д: Вижте какво, Методи Константинов беше един много предан човек на Учителя, до фанатизъм. Аз се сприятелих с него. В ония времена нямаше хора. Плюс това той написа някои книги, които се издадоха в чужбина и някакси имаше едно несправедливо и недобро име в братските среди останали от някога си и аз исках просто да го реабилитирам някакси и даже го сприятелих с Томалевски. После видях Томалевски, казвам: "Сега не можем да вдигнем паметници на грешките на хора, но това е един предан и интересен човек". А на същите тези срещи, които направихме, да се върна към това нещо, когато се реши Георги да напише книгата, тогава вземахме решение пък аз да отида във Франция и да запиша Паневритмията за голям оркестър. Защото Паневритмията ми е възложил Учителя във време на бомбардировките. Аз съм ти казал този случай. И партитурата беше готова. Тогава аз решавам да взема книгата на Методи Константинов и книгата също беше изпратена вече, защото беше преведена там. В: Коя книга? Д: Книгата се казваше "Астросоциология". Астросоциология, всъщност това е едно особено развитие на мондиалната астрология, изцяло под идеите, които е научил от Словото на Учителя. И ето заминах, книгата беше преведена, но намерих там професор Маршесо, който пък написа увода на книгата. В: как се казваше професора? Д: Маршесо, той също беше между другото и астролог, занимаваше се с народна медицина, един много интересен човек. Имаше една група около себе си, млади студенти, така че не знам дали това беше специалността му. Аз вземах Паневритмията. Реализацията на Паневритмията съм ти я разправял сигурно. И Методи се много зарадва, защото него милицията не го пускаше. Той прави толкова много опити, аз затуй се амбицирах. Толкова много опити прави и кой не му обещавахе и не го пускаха в края на краищата. А всъщност там излезе книгата му "Водолея",

която излезе в толкова много издания в Париж. Издаде я този, издателя Жерард Низе, който всъщност я преведе и то на много хубав език, така хубаво написана, че даже Методи искаше после от френски да му я преведат на български, а третата му книга, тази за астросоциологията издаде главен собственик и издател Оригас. Аз ти споменах за него. Той беше много интересен човек, който първо прочете всичко, което има от Учителя, тогава подписа договора с него. Той подписа договора, за което трябваше да дам 5000 франка, за да излезе книгата. Разбира там има един много интересен метод на издаване, който е много така удобен за всякой един автор. Първо трябва да дам пет хиляди франка, той след това като излезе книгата, същите пет хиляди франка ти ги връща в книги на книжарска цена.

Но въпреки това той направи едно голямо проучване на Словото. И беше много доволен, че покрай тази книга той се запозна с един български мислител.

Методи Константинов понеже той е завършил дипломация, правни науки, дипломация във Варшава, много обичаше да приказва с Учителя на политически теми. Спомням си един път, че в тези напрегнати времена, когато имаше много международни срещи преди войната, на една дипломатическа среща не се разбраха и се разделиха. В: Къде това? Д: Някъде беше, не знам каква среща беше на запад. И англичани, немци, французи, някаква среща, беше много важна, международна и се разделиха без да се разберат. А Учителят попита Методи: "А ядоха ли поне заедно?" "Да, домакинът им дава една вечеря." "Е, добре тогава. Нали поне са яли заедно". Щото може би после, как да кажа, на физическото поле трябва да се извърши едно общо действие. Така е да, макар че ние знаем, че някой път на тези вечери се извършват по-големи работи отколкото на официалните дипломатически срещи, където е много студено и много сдържано, всеки си мери приказките, доста по-прецизно. Тогава разбрахме ролята на общите вечери не само при духовните хора, но и при политиките.

39. СЛАВЧО ПЕЧЕНИКОВ (СЛАВЯНСКИ)

В: Славчо Славянски. Д: Слави беше един от активните хора в братството, особено по материалните въпроси. Той организираше летуванята на лагерите в Рила и т.н. и той имаше едно издателство "Безсмъртни мисли", което издателство издаде 12 тома от световно известни писатели и философи. И накрая искаше да издаде том и за Учителя. Казах му: "Ти сбърка, че чакаш накрая да поставиш Учителя". Наистина, не му достигна времето. Имаше печатница "Лито печат" на ул. "Гурко" 22, София. През 1943/44 г. падна бомба и унищожи всичко. А защо падна бомбата точно там то си имаше причини. Причините ние ги знаехме, защото бяхме съвременници. Но поуките остават за следващото поколение. Нали Учителя ме запита навремето за кого ще работя - за себе си, за народа, за човечеството или за Бялото Братство. Човек като не изпълни обещанието отгоре го спират и му пускат бомба. И всичко спира и замира, както е положението днеска.

40. ЦВЕТАНА ЩИЛЯНОВА

В: Какво ще кажете за Цветана Щилянова? Миналия път говорехме за нея. Д: Ами тя по онова време беше една от най-добрите портретисти у нас. Тя самата беше много работлива и тя самата ми каза, че е направила най-малко по петдесет портрета на година. Това значи всяка седмица по един портрет. В много от софийските къщи има портрети на Цветана, особено в братските къщи. По настояване на Методи Константинов тя направи този, известният портрет на Учителя, за който Учителят се съгласи и тя няколко сесанса ходи и Той ѝ позира. Направи един портрет. Тя беше много щастлива. Тя сияеше като слизаше по стълбите така, защото не е лесно да рисуващ Учителя. В: Това кой го разказва, Катя ли? Д: Е, Катя ми го е казвала, Катя следеше от близо, присъствуваше там. Това е един от най-хубавите портрети на Учителя, макар че аз скоро видях Лили Димкова направи също един портрет на Учителя. В: Тя е правила репродукция от него? Д: Не, не, тя го е правила по снимки. В: Става въпрос, че Цветана Щилянова, тя е правила от оригинала нови портрети. Д: Виж сега, много от братствата в провинцията искаха да имат един и тя направи дубликати нали на същия. Кой е оригинала сега, за не знам, някой казва, че е тук, друг, че е там. Но не мога да кажа кой и няма защо да знаем. Който го е скрил някъде и го съхранява, той си го знае. В: Той да си знае. Нека го знае. Добре.

41. ЦВЕТАНА СИМЕОНОВА

В: Сега за другата художничка, Цветана Симеонова - съпругата на Симеон Симеонов? Д: Цветана беше художничка-пейзажист, рисуваше пейзажи и цветя, един романтичен художник, така много работлив също. Тя направи опит да направи портрет на Учителя. Нема успех според мен, въпреки че беше по-лесно за нея, щото го рисуваше в профил, а не в анфас, но Учителят не е позирал на нея. Тя го рисува така по снимки, по спомен. В: Аз съм виждал нейни снимки, правени репродукции на картички, една символика има в нейните. Д: Има, търси символика, която според мене, без да заангажирам някого имаше един наивитет. Например, тя рисуваше ангелчетата така с крилца. Един окултист днеска знае какво е ангела. Дето казвал Учителя, че той ангелът може да захвърли земното кълбо като топка, но ние нямаме понятие още за тези, нито знаем какво е светии, не знаем още какво е и Учителя, нямаме още сетиво за това нещо, камо ли да знаем какво нещо е един ангел. Но все пак един човек, който е така в една окултна школа, поне трябва да потърси визуален образ на един ангел, а тъй тези наивни ангелчета с крилца, така някакси... Имаше такива картички, Учителят понасяше всичко - бяха в салона. А в салона Учителят четеше беседите си и имаше много картини от Цветана. И всъщност вместо да бъдат стените голи и празни, заемаха едно място, едно престижно място.

42. НАЦИОНАЛНИЯТ ВЪПРОС

В: Сега искам да се спрем на един друг въпрос. Така наречения национален въпрос. Понеже вие сте съвременник на онази епоха, син сте на военен, каква е вашата позиция за Балканската война, Европейската, между двете войни, Добруджа, Македонския въпрос, да се спрем така нали ретроспективно и по принцип да разгледаме положението? Д: При тази

командировка, която имахме за търсене на стари документи в западните архиви. В: Това в кои години? Д: Това беше в 1975 г. ли коя беше и трябваше да спрем във Виена. Аз бях много пъти против това отклоняване, защото нямаше много време, но така или иначе трябваше да се стои, но при това гостуване си намерих един българин, който е роден там, син на градинар, който общувал и имал за съсед един югославянин. Югославянинът беше по майка хърватин, по баща сърбин, но си имаше една особена сдържаност към сърбите и когато говорихме за националните проблеми, той ни слушаше с голям интерес. След това ми се обади по телефона в хотела нашият българин и каза, че съм станал много симпатичен на неговия приятел и искал да сподели нещо с мене. Аз казвам: "Слушай, аз заминавам". А те също смятаха вече да напуснат Виена и да заминат някъде към Тихоокеанските острови, към Австралия, защото те приличаха на онези хора, които имаха усет към събитията и когато се случат едни тревожни времена както беше и както навремето преди II. Световна война се създаваше хитлеризъм много европейци напуснаха. Преди дипломатите те се усетиха, че става нещо, а народната интуиция е нещо много интересно. И също така смятаха, че няма да има живот. „Щом нашата Австрия започна да флиртува и с изтока, и със запада, няма да бъде на добро, а нашата работа е лесна. Имаме пари да живеем няколко години, а ние като вземем едно парче земя, ние сме градинари, навсякъде казва земята е наша.“ И казвам: "Добре, вие ще дойдете в Париж, защото колата долу ме чака, тръгвам. И като дойдете в Париж, елате". Давам му телефона в Париж, където си имам една квартира, където ходя винаги, за да се срещнем. И след около две седмици ми се обадиха по телефона и на едно кафене, където е нашето посолство, се срещнахме с тези хора - единия - българин, другия - хърватин. И той ми разказа нещо. Той притежава някакъв дневник-протоколи останали от дядо му, които не ги е предал досега никъде на това дружество, на просветното дружество на сърбите във Виена, което е съществувало преди освобождението на нашата страна от турците 1878 г. Там била цялата аристокрация, там те са били активисти, сърбите са работили. По подобие на това нашите направиха също просветно дружество в Румъния. Искам да разкажа само за няколко страници. Когато Портата признава Екзархията. В: Българската екзархия? Д: Българската екзархия, се очертаха границите на България като на Сан Стефанска. Поне щом Екзархията така я определя. Започва едно заседание от сърбите, при което трябва да се прави всичко възможно, това нещо да не стане, защото тя, България ще стане първа държава в Европа. Тогава сърбите се уплашват до такава степен, като че ли всякой един техен политик, като че ли трябва да дава едва ли не клетва, че първата му позиция ще бъде българските земи да не се обединят под една държава. И затова казва може би вие виждате, зад силното нападение на крал Милан 1885 г., когато българските младежи бяха на турската граница, една абсурдна война, за която нашия народ не беше готов. Крали Милан както е гледал, наблюдавал от щаба отгоре при това вижда и се чуди какво да прави, генералите не го слушат, а войниците не искат да се бият, щото те самите не знаят за какво. България се обединява. Този факт ми споменава така, че въпроса за обединението на българите е един вече и европейски въпрос. От друга страна Русия нямаше да я пуснат може би да стъпи на България, то толкова са преплетени нещата, да бъдем, да не бъдем ли, винаги ние да бъдем ошетени. Ето например нашата армия спечели войната на Балканския полуостров. А нашата дипломация? Те я изтърваха. Причините може да са различни, може да са много, но са непристойни за дипломацията. Тогава аз му казвам: "Слушай сега, ето тука сега във всяка

квартална поща има ксерокс, дай тези няколко страници да ги преснемем". "Не може, багажа ми е на "Бурже" и ще се прехвърля на "Орли" откъдето самолетата ми ще тръгнат за Атина и от там за Австралия. Не може." "Добре, ето ми адреса. И в Париж, ето ви и в София. Моля ти се, направи ми това". Нито знам какво стана с тези хора, нито къде са се спряли, дали в Нова Зеландия, дали Австралия, някъде по островите, не съм получил нито писмо, нито нищо, за което много съжалявам. Това беше един много интересен документ. Щото се вижда от къде се тръгна, защото сърбите гледаха по-последователно в своята политика. Плюс това те бяха много заангажирани с Франция по масонска линия. Например, най-големият степен на масон там това го знам от Басан, в Югоизточна Европа беше сръбския крал, който е по-висока по степен е бил даже от руския цар. До такава степен и те излязоха много верни на Франция и на Съглашението. Например, риска, който те пое през II световна война. Те направиха въстания, смяна на правителството против германците, когато те бяха вече на турската граница и забавиха войната с месец и половина. Те затова дадоха много жертви, даде два милиона жертви Югославия, но устояха на позициите си верни на Съглашението. И затова от сега нататък ние трябва да имаме в съзнанието си тези факти. Нашите направиха голяма грешка, Георги Димитров и кой ли не, такава наивна работа. В: Каква беше грешката на него? Д: Ами Коминтерна, те продадоха Македония. Те нали биеха тука българите да се пишат македонци, после пък ги караха да се пишат пак българи. Дошли тука 40 хиляди души от Тракия. Идват у нас двайсет и коя година, даже ги изхвърляха, че не били българи. Един историк пише, това е нещо казва, го няма в ничия история. Да дойдат те в България и да им кажат, че вие не сте българи. Но спасението е едно. Една федерация. Учителят е говорил за конфедерация на Балканите, която ще стане преди Европейски щати, значи Той говори за Европейски щати, не говори за социалистически републики, да се разберем, тогава още аз бях ученик. Първата ни среща говори за това и в действителност разбира се като се махнат да кажем агресията на сърбите, която ми се струва разруши тяхната федерация, да те са непоносими вече и за словенци и за хървати, даже и за македонци, черногорци, това е една федерация, която не е на здрава основа. Мене ми се струва, че в основата на всичко стои агресията на сърбите, така го казват поне хърватите. И както виждаш, този приятел, който държи позицията на майка си, която е хърватка, но не понася сърбите, когато баща му казва, че от бащина линия той има тези документи. Този, за който ви говорих имаше дневника на тези протоколи, на тези събрания техни. Но с едно обединение на Балканите, защото както виждаш, когато интересите съвпадат, ето сега ние сме най-добре с гърците. Защо? Защото нямаме никакви претенции - продадохме я Тракия вече, отказахме се един път завинаги. Но пътищата вече са такива. Пътищата са само в една федерация, на една добра, правилна човешка форма.

43. МОИС БАСАН

В: Искам да ви питам са Басан. Аз съм слушал за този човек. Какво представлява? Д: Виж какво сега, Басан е бил офицер във френската армия, през I Световна война бил пленен. Идва в България и е бил струва ми се в Казанлък. В: Той е французин, така ли? Д: Французин, евреин, да, не знам как става, той се запознава с Учението на Учителя. И той е ходил даже с униформата си тогава. Отишъл и казал: "Аз не мога да стоя така, аз искам да правя нещо". "Какво например?" "Да отворя курсове за френски да кажем".

Те му казали: "За френски е неудобно, ние водим война с французите". "Добре тогава на немски, английски, физика и математика", той знаеше девет езика, завършил също Сорбоната, физика и математика. Знам само едно за него, когато е бил офицер още пленник, ходил да слуша беседи на "Опълченска", когато Учителят говорил през прозореца хората стояли долу в снега прави, слушали. И тогава Лулчев, когато отива там, вижда един френски офицер и тогава той се заинтересувал от Учителя. Както виждате той пък също офицер от българската авиация. Значи така става. В: Аз това не го знаех за Лулчев, че по този начин, чрез чужд офицер се запознава с Учителя. Д: Да, да, той вижда там един френски офицер. Нали знаеш ако чужденците ни признаят, ние българите тогава виждаме истинската си стойност. Та Басан даже е обикалял страната и е говорил. Заминава си той след войната и бил в Букурещ, идва в София на Изгрева, за да отиде в Цариград. Той се занимава с търговия човека, търговец и Учителят му казал: "Никакъв Цариград, ще отидете в Париж, във Франция". И знам само, че той сам си го разправя. Учителят му дава две златни монети да купи някаква си книга окултна не знам от кого беше, не мога да си спомня. И той, Басан идва сам, купува книгата в два екземпляра, обаче с български пари, единия за него, единия за Учителя, а двете златни монети ги зашива в ревера на сакото си. И той заминава за Париж и идва време, когато фалира в неговия бизнес. Чудел се какво да прави. Тогава отшил двете монети златни и с тоя капитал отново е започнал. И в България той е бил изпратен като търговски някакъв консул в Бургас, той говори перфектно български език. За един човек, който знае девет езика това не е проблем. Първата ми среща беше с него в Париж, когато ставаше въпрос за Рогев. Сега, когато заминах за Париж за Паневритмията, той прие го като идея, но не се заангажира с материална подкрепа, това мога да го кажа, но имах доста драматични разговори с него. Но аз си реших проблема, защото гдето се казва, трябва човек да тръгне с нещо, пък то и амбицията ми не беше малка. Коя филхармония бе най-добрата? Според мене Монте Карло и аз в Монте Карло трябва да запиша Паневритмията. В: Той издавал ли е някога книги на Учителя, нещо на английски, на френски, да е финансирал? Д: Не. Той има само една малка книжка, има от един швейцарец за Учителя, за което Басан написа предговор. И каза, че ще ми даде един екземпляр. Аз отидох на книжарницата и му купих два екземпляра и му ги дадох. Той се беше много учудил, че му намерих два екземпляра на неговата книжка. Жена му превеждаше. Жена му познаваше братските проблеми, една много интересна жена, много благородна, но той не издаде нищо. Той имаше възможност. Аз не мога да разбера като Учителя му даде двете жълтици с тях той стана милионер. Имаше милиони, но не издаде нищо. Ама все пак един том на две-три години можеше да издаде, нищо не е за него. Плюс това при тези условия, които се издават там. Даваш няколко хиляди франка, те ти ги връщат в книги. Сега всички французи пишат книги. Едно време всички рисуваха, сега всички пишат книги. Между другото, беше интересно, че един ден като бях при леля Ванга-пророчицата, и ме пита: "Кой е тоя Басан, бе?" "Той е един мой приятел от Париж." "Да му кажеш да дойде тука, има нещо важно да кажа за него и за народа му и за дъщеря му!" И аз му пиша на Басан така и така и той закъснял идва чак след осем месеца, войната вече беше почнала вече в Израел и той дойде, заведохме го, оставихме го вътре. Когато влязох го заварих Басан плаче в коленете на Ванга. Тя го питала. Аз не знаех, че когато е бил в България се оженил в Пловдив. Имал едно дете, което е починало и е погребано в гробището в Пловдив. И му казва: "Ти да отидеш на гроба на детето си" и т.н. и той се смаял. Ние не зна-

даже и то толкова години и веднага го разкри Ванга и му каза същото нещо, че има един съдружник, който го лъже, не е лоялен към него. Когато отидох след това в Париж, оказа се, че е вярно. Каза: "Аз не гледах характеристиките, живеехме уж като братя, че само за една година ме завлякъл един милион франка". Казвам си на акъла: Ти за една Божествена кауза не можеш да дадеш два франка. Басан все пак помогна на Васил Иванов. В: Сега Васил Иванов беше художник. Д: Беше художник. Наш човек. В: Спомняш ли си някои опитности с Учителя, с Школата. Д: Виж какво с Васил бяхме много близки с него, щото като човек на изкуството. Между другото аз общувах да ти кажа право повече с художници и писатели отколкото с хора на музиката. И както виждах сега се занимаваме с живопис. Това изкуство ми е много близко на мене. Аз в Париж не изпусках изложба, когато концерт може да изпусна. Отначало беше под влияние на френския импресионизъм, макар че конвенционален, но той когато започна да рисува, дойде до неговите космични картини, с което той действително можа да се представи във Франция. Бях на откриването на изложбата. Басан ми поръча да напиша музика за откриване на изложбата. А когато ми разкриваше той тия работи за масоните, тогава бях в годината, когато него го направиха трийсет и трета степен, най-високата степен, дадох му бялата лента. "Добре де, Басан, ти като си масон с бяла лента направи нещо за България! За българите нещо направи!" "Хайде утре ще говорим." Щото той ме покани в Монте Карло, там гдето има голяма щастоугълна сграда, дето имат апартаменти принцовете и милиардерите, и той има там два апартамента. И на другия ден той ми каза, че иска да открие в Париж една галерия на български художници и той купи на ул. "Сен Пер" едно фотографско ателие голямо и го ремонтира. Хвърли към 300 000 франка и направи изложба. Откри изложбата с картини на музикалистите и покани там хора на изкуството. В: А къде това нещо? Д: В Париж, на ул. "Сан Пер". Все пак ул. "Сен Пер" се намира на две крачки до латинския квартал. Някои го разделят 100-200 м от "Сан Мишел". И премиерата за откриване на изложбата мина. Работата върви добре. Още първата вечер едни картини откупиха с 60 хил. франка.

Откри се изложбата на Васил Иванов. Той ми поръча музика за него. Аз се върнах в България, направих музиката. Мен милицията не ме пусна, тогава аз я дадох на Николай Тодоров, който с Леда Милева тогава бяха към балканистиката. Николай даже за негова чест отложи пътуването си за един-два дена, за да довърша, даже нямам оригинал. Направо както излязох от студиото и я дадох и Николай замина и му казвам: "Остави я в Посолството". Аз пристигнах десет дена след това. Бяха хора от нашето посолство поканени и т.н. той, Басан казва, че остава тази галерия за българските художници. Закрива се изложбата на Васил. В туй време прокопаха тая тясна улица да сменят някакви тръби за газ, нито коли могат да спрат, нито нищо, както и да е и след това обаче от тук български художник никой не изпраща. Имаше унгарци, бяха доста по-интензивни от нас, направиха на един, на втори, на трети художник изложба. И ми се обаждат по телефона Басан. Казвам: "От къде се обаждаш?" "От София. Тук от хотел "София". И идвам понеже нашия комитет нищо не прави по това, идвам да взема двама български художници да направя една изложба." "Обърни се към съюза им." "Не. Аз им казах, че имам на разположение цяла изложба, цяла галерия да ползват, никой не се обаждат от тогава. Аз ще си избира двама художника." А той имаше шест души художници за консуланти. Тогава го заведохме с Коста Кънчев при Мирчо Диманов, в неговото ателие в Панчарево. Басан като видя картините на Диманов разбра, че може да направи даже само с един, с него. Аз

съжалявам, че тогава не препоръчах Гривичка, тя е много интересна художничка. И Людмила, на Тодор Живков дъщерята разреши на този, на Диманов и той с еди стар "Мерцедес" вдигна се сред зима с жена си и четирите деца, най-малкото на две години, най-голямото на 12 и тръгнаха като хунни да се преселват в Париж. Басан му даде в предградието там до фабриката един апартамент в една къща и когато пристига обаче Диманов и се вижда че неговите картини, живописиста на този човек, таланта му е направо за една разработена галерия. И действително, Басан тогава го свърза с друга галерия и той даде изложба в Париж, след това даде в Лондон, след това му се отвори пътя. Той е много талантлив човек и тогава Басан закри галерията, просто продаде я наново. Щом като няма желаещи, като не знаем ние българите да си пазим интересите, когато тази галерия можеше да върши толкова хубава работа. Да имаш една галерия в Париж, това не е малко нещо. Така си остана тази галерия само с една изложба на Васил Иванов.

44. МУЗИКАТА НА ИЗГРЕВА

В: Как Учителят даваше тези песни, как свиреше на цигулката, колко цигулки бяха? Изобщо по този въпрос, какво знаете? Д: Аз трябва да кажа какво беше музиката в Школата. В: Да започнем от там. Д: Сега музиката в Школата на Учителя беше наравно с молитвата като метод за духовна работа. И някой път с песните се вършеше такава атмосфера каквато с молитвите не можем да се стигнем. При това имаше много хубави песни, духовни, интересни и когато аз дойдох на Изгрева, някои песни бяха написани вече и в тоя период всъщност се записаха и много други. Учителят просто някои от тях ги свиреше на беседа, особено на Младежкия клас, но не на неделните беседи. На Младежкия клас или сряда на Общия клас. И тогава се записваха или се запяваха заедно. Ако трябва да спомена някой от нашите музиканти, които записваха песни най-много в онова време когато бях аз или преди да отида аз, това беше Асен Арнаудов. Той седне на пианото, Учителят свири на цигулката и така фраза по фраза се записваха песните. Аз съм записал само една песен. В: Коя песен? Д: "Иде, иде, сам Той иде". Това започна на Коледа, на един обед в малкия салон, Учителят запя и аз записах половината. В: Как записахте, седнахте на пианото? Д: Аз бях на рояла седнал, на един жълт роял стар и след няколко дена идва Балтова ли беше или Боян ли и каза, че ме вика Учителят и продължихме и я записахме и после за втората част вече дойде и Асен Арнаудов, музикант. Той, Учителят обичаше много да общува с музикантите. При всяка една такава среща се пораждаше една идея, най-малко една песен да се запише. И аз не мога да си представя Школата без песните на Учителя. Това действително беше един метод за духовна работа. Много нещо се вършеше с тези песни. Ние сме имали някой път трудности, имаше някой път трудности, в които поради събития и т.н. и като че ли не можеше да се говори и не можем да откъснем съзнанието си от тревогата на времето, а да се слуша една беседа си иска своята атмосфера. Тези песни нас ни тонираха и ни извеждаха до онова състояние, при което можем да чуем, да вникнем и да участваме в една беседа. Това бяха тревожни времена. Бомбардираха се градове, водеше се в Европа война, страшни работи ставаха и ние имахме купонни системи, не знам какво си, трудности и в това време Школата си продължаваше своя дух. Музиката в такива моменти вършеше много голяма работа.

В: Колко цигулки имаше Учителят? Д: Аз знам, че е имал две. И били майсторски, хубави цигулки. Нищо, понеже не съм цигулар само помня, че

еднџ дойде Сашо Попов, след като почина Учителят. Той беше диригент и много ме уважаваше Учителят, а аз пък имах един много хубав контакт с него, защото на него и на мене възложиха кинематографията, да направим оркестър към кинематографията, тогава се запознах с него. Той е чаровен човек, много хубав човек, Сашо. И помня нещо, което ми допадна, защото аз съм малко антиклерикал понеже трябваше да направим оркестъра и имаме спънки. Викам: "Да отидем при Доброславски". "Не", казва. "Когато можеш да отидеш направи при Господа, не отивай при светии" и направо ме заведе при Бялко Червенков. Като отидохме се реши веднага въпроса, това нещо ми допадна. В: И какво създадохте тогава? Д: Оркестър, симфоничен оркестър към българската кинематография. Аз бях тогава музикален ръководител към кинематографията. Сашо беше един от диригентите. Двама диригенти имахме на този оркестър. Той е добър организатор, голям организатор, голям музикант с хубав респект пред оркестрантите. Тогава той дойде да ми каже, че се интересува какво става с цигулката на Учителя, тя е много ценна. Аз му казах: "Бъдете спокойни, ние знаем, че тя е много ценна и са взети сигурно никакви мерки за съхранението ѝ". Аз не мога да кажа до ден днешен къде е цигулката. Ние в ония времена се бяхме уговорили, кой каквото има да го прави, да го прави без да казва на другия. Така че като ме разпитват мен в милицията да не лъжа, защото не знам, разбираш. Аз не знам например Борис къде е скрил беседи и т.н., къде е цигулката. Какво правя аз с Паневритмията и къде ще отивам да я записвам и с кого. На никого не съм казвал. Всякой си върши своята работа. Аз съм като в Окултна школа пълно мълчание. Чисто и просто като една вярна тактика за времето, в което живеехме, щото тогава бяха безогледни нещата. В: Вие сте виждал и сте чувал как Учителят свири с цигулката? Д: Да, виж какво сега, доколкото разбрах от биографията на Учителя го чух, че той още като ученик е свирил на цигулка. Учителят много обичаше музиката. Обичаше музиката и Той познаваше много добре народната музика. В живота на Учителя имаше нещо необяснимо, извинявай, че се отклонявам. Това, че Той като се връща в България и десет години Той обикаля българския народ. В онези години, при тая беднотия, тоя беден, въшлив народ, няма ни Балкантурист, нищо, десет години да обикаляш, а в онова време другото какво е правел точно не знам, но се е запознал много добре с българската народна музика. Той намира, че тя е в някакъв затворен кръг, че трябвало да излезе, въобще неща, които в академията никой не може да ни каже в час по народна музика. Ние тогава само учехме песни и хора как да ги играем и как да ги пеем, нали? Тъй за цигулките нищо не знам. Учителят не търсеше никаква виртуозност. Да си виртуоз, трябва да си поддържа техниката, трябва да си цигулар. Нямаше такова нещо при Него, обаче една особена мекота имаше, нещо много особено, нещо като стъпваш с пръста си, нещо като полуфлажолет, нещо подобно. В: Като какво? Д: Полуфлажолет, така едно особено свирене имаше, което даже и нашите музиканти не можеха да го имитират. Това беше Негово свирене, значи ако ми засвири някъде с Учителя от другата страна, аз ще позная, че Учителят свири. Не да знам какво свири, а за начина, по който го свири. И обичаше много музикантите, общуваше много с нас и всъщност както се вижда, че пък и след Неговото заминаване, аз дирижирах хора и оркестър направихме на Изгрева. Това бяха много хубави години - 1946-47 г., имаше един много хубав живот на Изгрева. Почна вече всичко свободно някакси, после почнаха да се съгъстват нещата вече, дойдоха политическите процеси нататък.

В: Тука виждаме една снимка, на която са наредени всички музиканти,

тя е описана. Сега ставаше въпрос за Кавалджиев, какво ще ни кажете за него? Д: Абе той направи състав от народни оркестри и с народна музика се занимаваше и написа някаква си опера. В: Крали Марко ли? Д: Крали Марко, който не съм я гледал. Той свирише като любител така, като композитор. Но в народната музика направи доста нещо. В: Сега за Влади Симеонов. Сега този приятел Елиезер Коен. Д: Аз за Елиезер Коен не искам да говоря. В: Не искаш да говориш по начало. Добре. Ще продължим след това нататък. Така. Тука имаме друга снимка гдето е Галилей и Амелия. Тя се казва Амелия Назар. Тя каква е? Хърватка ли? Д: по баща. В: По баща. Така да си спомняш нещо за другите вече знаем, нали? Д: Да, същата тази група още една, аз я имам. В: Ти си отстрани. Тука имаме една снимка, където Влади Симеонов дирижира оркестър, а това е салона, Учителя, а тука виждаме в дъното Учителя. Какво представляваха тези оркестри? Д: На Изгрева имаше музиканти, а ние викахме и от филхармонията някои приятели и правехме състав по-голям. Аз помня, мога да ти кажа, че това, което дирижира Влади, това е един концерт за цигулка и оркестър. В: Да, ето ги тука музикантите. През онова време, той ги дирижира. Какво казваш после? Д: От Вивалди ми се струва, че свирихме нещо. С този оркестър после аз работих с него. Той е от филхармонията, събирахме момчета, плащахме им разбира се и давахме много хубави концерти. Това всичкото е до 1948 г. продължаваше този живот. Когато пристигнаха французите, те донесоха със себе си един апарат за записване на меки плочи. Тогава магнетофони нямаше. Това беше 1939 г. и тъй както разбрахме една експедиция, която трябвало да отива за Африка, но се отложила експедицията поради това, че войната започна и този апарат го взеха. Тях ги водеше между тях беше Банджо. Той беше син на декана на "Комеди франсес", един много симпатичен артистичен човек, който записва песни. На снимката тука в момента пее Катя, тука към малкия салон дето е отсам се намира апаратурата. Той е отзад салона. В: Това не е ли отбънка, аз мисля, че е отбънка. Д: Отбънка е, отбънка същия салон, а от дясната страна е малкия салон, трапезарията, където стоеше апаратурата. А това е микрофона отпред. Това е Филип Стоицев, който акомпанира. В: А-а, то това е отпред микрофона. И записаха ли някои песни? Спомняте ли си, какво стана с тези записи? Д: Ами не знам, аз търсих в Париж, нищо не можах да намеря, защото Манджо е единствен, който записа една беседа сутринта, към 3-4 минути, гласа на Учителя. Какво им пречи това нещо да го намерят? Манджо е починал и не можах да го намерят. В: Ето същата снимка на Учителя, Катя Грива и тука един чадър. Значи това е от опита за запис на тези песни. Това е Катя Грива, тука са правили опит, но какво стана, никой нищо не можа да каже. Д: Нищо, аз търсих впрочем не толкова какво са записали като музика, а една "Утринна беседа", неделна. Манджо записа как говори Учителят, постави микрофон. Учителят не обичаше да Го записват. В: Не обичаше ли? Д: Не, тогава Той разреши както не обичаше Той да Го снимат, макар Той им даде ядене на всички там, да се нащракат фотографите. Но този запис на това не можах да го намеря. Според мене и според някои други както разбрах в Париж, преди това е минал Димитър Костов, зъболекаря, ако той го е намерил, не знам, той замина за Америка и какво стана с него не знам. Но това беше единствения документ за запис "гласът на Учителя". Не беше много, беше някъде към 2-3 минути ли, там някъде. В: Сега тука виждаме една снимка при изучаване на Паневритмията в салона. Учителят, вдясно е Галилей от тримата, кое е? Д: Това е когато Учителят даде "Слънчевите лъчи", да. В: тука сестрите седят ли? Д: Войната беше почнала. В: Значи това е изучаването на "Слънчевите лъчи"? Д: Да. Насреща е картина на Цветана

Илиянова - "Бъбрека", тука играят сестра ми и другите, да. Това е снимка в същото време, когато се раждаха "Слънчевите лъчи". В: тука виждам една снимка с Паша. Какво ще ми кажете за Паша? Д: Тя е най-интересната. Тя е завършила химичка. Тя беше онази стенографка, която Учителя на нея възложи да дешифрира беседите. От стенография да ги напише на пишеща машина и след това му ги четеше. Един толкова трудолюбив, толкова интересен човек. Аз имам така най-дълбоко уважение към тая сестра като работник в Братството.

45. ЖИВОТЪТ НА РИЛА

Д: Когато имяхме гости от чужбина, особено горе от латвийските държави, Полша и Франция, Учителят в беседата каза, че "Като тази година ще имате чак в 1999 г." И действително, месец, два и като се върнахме от езерната войната почна и всичко се обърка и до ден днешен не можем да се оправим. В: Искам да питам. Вие сте ходили на езерата горе на Рила. Какво ви беше вашето впечатление за лагерите? Д: Виж какво, горе имаше такава духовна атмосфера. Той дето казва: "Който иска за здраве да отиде на Витоша. Който иска духовна работа ще идва на Рила". Имай предвид, на Рила всяка сутрин Учителят изнасяше беседа на Молитвения връх. Всяка сутрин, можеш да си представиш какво състояние имаше там. Аз ще ти покажа снимки от Молитвения връх, ти ги нямаш такива. И изключително нещо беше. Аз не знам какъв е бил Христос в планината, но Учителят в планината беше това дето се казва: Не може Окултна Школа без планина. Аз ти казвам, навън хората светеха тогава. Аз като си замина Учителят и като минаха години видях колко сме различни, колко даже не можем да си общуваме, защото това, което ни обединяваше, правеше ни в едно, беше че се потопявахме в атмосферата на Учителя. След това вече когато всеки своята индивидуалност прояви, затуй Той самият каза: "Събирайте се на малки групи". Това съм го чул. В Неговото присъствие можеше да се обединим, какви ли не хора имаше най-различни. На Рила беше изключително нещо. Живота наистина на Рила беше за духовна работа. Той самия каза, че там са Му определили да отиде. Ето тука при тия рилски езера. Щото видях после почнаха да правят хапки и т.н. Тая история няма да се върне.

В: А спомняте ли си нещо за Бивака на Витоша? Д: Аз не съм бил тогава. Аз не знам точно годината, когато те са имали бивак на Витоша на Присоите. Но съм отишъл да видя. Там вече поляната е била по-голяма, но гората вече навлиза и тя се намалява. В: Не можа никой да ми покаже къде е точно поляната. Д: Така ли? В: Галилей веднъж ме заведе и ми показа бора, на който се облягал Учителя, обаче не можахме да я скицираме, не можахме да я заснемем. Д: Виж какво, поляната тя не беше голяма и е завзета от гората. Гората, тя навлиза и се стеснява поляната, да. Това е най-алпийският, най-рилският вид на Витоша, това е Присоят. Това лесно може да се намери, имаше пътека към него, имаше наблизко извор, който позволяваше да има, щото без извор не може да имаме лагер. И тогава разбира се е нямало толкова много хора. Те са били двайсетина палатки, когато като на Рила тогава имаше 500 души дори и повече. Бай Янко с двайсет коня, сваляше, качваше храна, палатки и т.н. Организацията беше много голяма. Там Гради като вземеш, Славчо Славянски организираха нещата, а ние нямаше никакви такива определени личности. Всякой се включваше в работата когато трябва, нямаше никой и на никого не нареждаше. В: Да, тука виждаме една снимка на цигуларите горе на Рила, тука са заснети, това е целия

състав, тука изнасят концерт на Рила. Тези концерти изобщо са били интересни и те се изнасят в присъствието на Учителя. Д: Да, да знаеш музикантите бяха много активни. Много активни, те създаваха една атмосфера много хубава. Аз ти казвам, музиката вършеше голяма работа в Школата. В: Да. Сега тука виждаме няколко поредици от снимки, където музикантите са седнали, свирят и Учителят в дъното седи, слуша. И този оркестър е от 6, 7, 8 човека, той не е много голям оркестър и вероятно изпълняват музиката, песни от Учителя. Д: Нашите музиканти бяха много възбудени. В: Ето тука например музикантите с инструментите са около Учителя след изнесен концерт. Ето тука сега една снимка, свирят Стоицев, Галилей, в дъното Учителя е на масата. Тука всички слушат внимателно. Тези неща вече не могат да се повторят. Д: А-ах, не може. Ново действие, нов декор, нов начин на мислене, на действие. Хубави, много хубави, мили спомени.

46. ГОЛЕМИЯТ ПАРАВАН

В: Така. За Школата. Д: Сега Школата предизвикваше, оставяше доста противоречия на много хора, особено на света, щото как да ти кажа, Той не беше един проповедник, който имаше една готова тема, че да я развие по логичния път както се поставя, а чисто и просто правеше контакт с тези души, които са вътре. И като дам примера как всеки момент ни усеща, да тръгна с примера на полковник Бошков, който сутринта като тръгва рано в 4 часа за беседа и трябва да мине през гората си казва: "Да си взема ли пистолета или не?" и идва на беседата, закъснява малко и когато влиза, Учителят се обръща и казва: "Когато тръгнеш към Божественото, не си взимай револвера". Това показва, че Той всеки един момент е в едно съзнание с нас и това се разговаря не с интелектуалния ни багаж, не, не, не, това не са интелектуални срещи, а срещи на Духът с душите на хората. Затуй всеки един от нас намираше отговор на проблемите си и на въпросите си. Да кажем, ако Учителят трябваше да говори, да беше дошъл в Англия, Той нямаше да говори на този език, нямаше да взема примери от Настрадин Ходжа и Хитър Петър, щеше да говори на някакъв си друг език с оглед на нагласата на английския менталитет и на английската култура. Тука, Той бе много български, защото говори с български съзнания и затуй именно беседите на пръв поглед, като четеш човек ще каже като че нямат ред, че са нахвърляни, че няма логична мисъл. Затова не е интелектуален труд, който да се развива по някакви правила и затуй можем да си обясним, че Той може да има четири беседи на седмицата, а на Рила всеки ден. Всеки ден на рилските езера Той изнасяше по една беседа, а в неделя по две. Така че затуй Той донякъде остана за нашите интелектуалци неразбран. Защото трябва да имаш един друг усет, едно друго сетиво, както и самото Евангелие, например. Евангелието не всякой може да го чете. Но затова пък, тъй като е една храна на душата, може всякой път когато го четеш, не можеш да кажеш, ама аз съм го чел вече, няма. Всякой път като го четеш, да научиш нещо ново или да преживееш нещо и да се докоснеш до един Божествен порядък. Такова нещо има и в беседите. И затуй именно Учителят създаде параванът, големият параван. Какви ли не неща поставяше зад себе си, защото както казва Той, както сеячът сея, няма що да го виждат враните. Като си посее семето един ден то ще поникне. И така именно тука ние преживявахме някоя така трудност около Питагоровата школа както се казва, защото ако едно време в Питагоровата школа, учениците са знаели, че трябва две години там да устояват на обидите и униженията, на които ще ги подложат техните съученици, а в нашата

Питагорова школа" беше със самият живот. Държеше ученикът да издържи на общественото мнение. Разбира се, има две обществени мнения. Едно обществено мнение, което е гравитно, което е авторитетно, което изгражда култура, което респектира и учи ни и хора на изкуството, което има изискване, това да. Но има и друго обществено мнение, което да кажем със някаква сила гледа да те отклони, както да кажем от гибелните последици на порока, така и от опасните рискове на добродетелта и те тика някъде по средата към нищо. Когато човек се случи на едно такова обществено мнение или е зависим от такова обществено мнение, той може да дойде направо до гибел или до унищожение. Тия методи на Питагоровата школа ги имаше и тук на Изгрева. В Школата имаше да кажем особено от тези, които държаха така малко на общественото мнение, като Методи имаше такива опитности. Много хора са ги имали, имаше ги помня Тахчиев, който като млад студент идва и Учителят му дава от ул. "Опълченска" 66 две кофи с кисело зеле да ги пренесе до дома на Гръблашева до турската легация, като мине точно по средата на "Цар Освободител". То ще бъде, когато излизат студентите и той му е било доста неприятно, но няма как, ха-ха, минал. А на Методи Константинов той си имаше доста така труден път, който написа една хубава книга за Водолея, която имаше някакво издание в Париж, има голям успех. Много хора казаха, че за Учението са научили повече от книгата за Водолея. Когато той живееше в една барака така, много неугледна, в доста ограничени условия както живеехме всички на Изгрева и дойде един от Париж, изпратили на Методий подарък една риза и т.н. да го посети едни французин и питали там съседа къде е. Пък ето го тука. В това време той си мие дъските и се разхвърлял багажа му навънка, Методи останал в едно конфузно положение. На другия ден разбира се си определя среща с него в отдела, но Методи го преживя много тежко така. Той беше винаги с връзката, с бомбето, нали. Та по въпроса с Школата всъщност много неща могат да се кажат, всякой един по своему може да ги види. Ето например, когато последния път Лулчев беше на една беседа на Учителя и Учителят му каза: "Моите думи не бяха занасяни така както бях ги казал" става въпрос за двореца, така че се усещаше много. Всякой един от нас имаше лично отношение, лично място в Школата. И Учителят имаше личен подход към всякой един от нас. На едни говореше на Ви, на други на ти. С едни беше много любезен, с други беше така малко по-остър, и това не изкушаваше никого. Ние си знаехме това нещо, защо го прави така Учителя, Той си има своите съображения. В: Вие разказахте няколко случая, когато Учителят нали нарочно разбърквал нещата. Д: Да, създаваше такива неща, например когато при един генерал, запасен генерал, Учителят го канят на вечеря. На тази вечеря той поканил разни министри и т.н., това е през зимата и чака долу той на стълбите. А Учителят излиза от колата с един балтон вехт, с един такъв на петна и нахлул на главата си една сламена шапка. Нашият софийски общественик така му става доста криво, но няма как, нали? Или когато да кажем случая с варналии, които поканват Учителя да отиде във Варна. Предишния ден Той отива долу в лозето и разбутва кошера, разбута пчелите и те го наханаха и Той така целия подут, на другия ден пътува във влака и така го посрещат варналии, обичаше да ги прави тези неща, да им освободи съзнанието. Той искаше човек да бъде вътрешно свободен. Не може да се развива един човек, когато е вътрешно зависим от едно съвременно общество, което си има своя път. Но един ученик трябва да бъде вътрешно свободен, трябва да не изпада в противоречие в подобни неща. Да разграничава Божественото от светското съвсем категорично. И затуй обичаше така свободно, всъщност какво искаше Той от нас? -

Пробудено съзнание. Той не говореше за нашите индивидуални способности, в Школата бяха хора неучи и професори с висше образование, стояха на един чин, един до други, нали и това не ни създаваше противоречие, нито имаше някакво стъпало, да се чувстваме едните по-низки, а другите по-високо. Пред Божественото, както човешката душа има Божествен произход и за учения и за простия, така и в Школата ние имахме, така бяхме на едно ниво поставени всички и с едно несъзнателно разбиране, а от само себе си се получаваха тези неща. Пред Божественото всички бяхме равни. И Георги Радев със своите толкова езика, които знаеше, със завършени университети и с написаните си книги и до него бай Ради-градинаря, явява се един музикант като мен, който ще учи и бяхме действително като в братство, защото също като братя бяхме. И разбира се когато си замина Учителят, мога да кажа, че тогава вече след време се получиха различия. Затуй Той може би каза: "Събирайте се в малки хармонични групи". Ние не можем да имаме вече тая голяма общност, която имамхе в присъствието на Учителя. Това е много интересен факт, който дава много размисъл и дава един истински поглед към самата Школа. Школата не знам, както беше трудно за един Георги Томалевски и някои и други да напишат биография на Учителя, така също и за Школата ми се струва, че е трудно да се говори, защото трябва да се усетят нещата. В: Може би Методи Константинов да е имал най-големите опитности от тоя тип, за смачкване на фасона. Д: Е, може би да, аз помня когато той работеше като мозайкаджия, защото имай предвид, че в тази мозайкаджийска група бяха все висшисти. Нали след 9.IX.1944 г. много от нашите хора не бяха тачени от властта, все висшисти бяха и Борис Николов ги научи на тоя занаят, те, най-големите общественици даже работеха. Като почнем Университета, военни министерства и т.н., те бяха добри майстори разбира се и един ден, а преди това Методи беше юрисконсулт в Министерството на финансите. И това е първия човек след министъра. Един ден в това работническо облекло, отива в Министерството на финансите сутринта да си уреди някои от старите документи и под мишницата си завити в един вестник си носи двата гумени цървула, с които работи на работното си място като мозайкаджия и както се движи между разни хора, в това време нещо го разбутали и двата му цървула изхвъркнали по стълбището върху червените пътеки. Той се сконфузил много, разбира се така, че тези всички неща както виждаш не са случайни. Имаше хора обаче в Школата, които преодоляваха тия неща. Аз мога да ти кажа, че един Борис Николов не се влияеше от тези неща. Имаше хора, които им беше по-лесно и те нямаха такива опитности, защото беше може би излизно. Но който държеше за общественото мнение изпадаше в тази безизходица, преживяваше тези тежки опитности на тий наречената Питагорова школа, още повече, че те не бяха съзнателно нагледени както е било на времето при Питагора, ставаха от само себе си така както Духа ни ги създава. Това, това беше едно особено изпитание, разбира се. Ако има условия да работи в Швейцария, би станал професор. Веднъж той го каза на Учителя, оплакваше се, че иска да стане професор. А Той му каза: "Професор ли?" И то подигравателно. Защото виж какво сега, в крайна сметка ний трябва да сме наясно, дали е по-интересно в една духовна Школа, която се явява на хиляди години или да завърши някакъв швейцарски или американски факултет, нали така. Все пак трябваше да имаме ний туй разбиране, да не се съблазняваме, защото и владика и професори по света много, също и в областта на културата, но духовната Школа е нещо, едно изключение. В: Разказвали сте ми, че може би най-големия фурор е бил, когато от "Опълченска" 66 цялата група пътува за Витоша? Д: А да, Учителят си

срещаше, ходеха нашите хора тогава, аз не съм присъствал на тези неща, бях в Пловдив ученик. В това време имаше такива екипи туристически. Всякой смъква от тавана най-старите дрехи, навлича ги и тръгва. И отзад доко върви на раницата на гърба има едно малко кюмбе, върху него един музикант ври и пуши и така ще ги прекара през центъра на София, по "Царя" да минат. Въобще на Него тези паравани Му бяха необходими. Сега го разбирам аз. Аз например, хората разберяха какви семена сее Учителят. При това Владици, попове, генерали ако разберяха щяха да се нахвърлят върху Школата, много по-драстично. Те нямаше да Му простят много лесно. Той си нося семената, каза си Словото и да се съхрани може би, щото познаваме тези неща. Учителят казваше колкото повече ни мислят за шантави, толкова по-добре. Да, защото ние знаем, че изучаваме нещо, което за онова съвремие не само не беше приемливо, хората тогава не бяха и толерантни. Мога да ви кажа например, че когато професор Фалкенхан се занимаваше, изучаващо Учителя и биографията Му, за да го впише в книгата си, в която той пише за България, зададе един много интересен въпрос: дошъл до едно много интересно заключение, именно, че "Учителят за мене е най-пострадалият автор от Октомврийската революция до днес". И ме пита защо? И по моето убеждение му казах, че преди 9.IX.1944 г. поради нерешените национални проблеми, нашата интелигенция беше войнствена националистическа интелигенция, при тая войнствена интелигенция, тя не държеше много за разни учения, които проповядват мир и кротост. А след 9.IX.1944 г. войнстващият сталински атеизъм също не беше съгласен с такива. Така, че и преди 9-ти и след 9-ти последователите на Учителя не бяха поставени в добро положение, защото в една съвременност, в която имаше други идеали, други обществени задачи, а ние всъщност, както казва Той, Моето Учение ще го приложите до 1000 години ни даде срок, щото в условията на един живот човек може да преживее, да проучи един гений да кажем. А един Учител, както виждаме християнството е от 2000 години, какво от него сме успели да приложим? Трудна история.

47. ПЪТЯТ НА ВСЕКИ МУЗИКАНТ

Доколкото знам, в първите години на Школата е имало повече спиритуализъм и е бил доста разпространен. След това вече нашите хора се оттеглили. Но аз знам случая с мене. Георги Тахчиев с когото живеехме наблизо, той изучаваше философия в университета, аз музика и понеже бяхме всеки ден заедно, хубаво приятелство стана между нас, а беше медиум. И действително, питахме Учителят, ние направихме няколко сеанса и с Него споделихме, Той някакси се съгласи. Нали, аз на такъв сеанс например се запознах с един от заминалите ученици, най-добрите музиканти на Учителя - бр. Дързев. И след това Учителят каза: "Спрете дотук". И ние самите видяхме, че този свят е опасен, той е как да ти кажа, не мога да ти кажа защо, но спряхме до тука без да чувстваме, че нещо ни липсва. Говорейки за Дързев обаче, тъй като Той ми говори за Дързев, аз въобще не го познавах, той си е заминал много преди това, тогава ми обясни един въпрос защо толкова рано си е заминал. Тогава Той ми обясни един закон. Учителят ми обясни, Учителят ми обясни по повод на това, че чрез медиума ми се осъществи срещата ми с Дързев, питах Го аз защо е заминал рано. "В Школата, когато хората в Школата, техните близки, родата им, кръвната връзка не са съгласни, дърпат то учениците преживяват много тежко и даже рано си заминават". А например също Той спомена и за Георги Радев. Неговата рода

от Пловдив също е била много против. В края на краищата те са имали една голяма надежда, че той ще стане един голям учен, за което той имаше всички условия. А той си отиде в една Школа да работи и се оттегли от света. Това за едни родители сигурно не е лесно и аз мога да кажа, че нашето семейство, когато сестра ми, която завърши в Рим и се върна в София и смятахме, че ще направи кариера в операта, тя като видя какъв е порядъкът там, напусна. Нашите родители също бяха смутени. Но след моето идване на Изгрева, а след няколко месеца след това дойде баща ми, срещна се с Учителя. В този едновременно разговор, когато баща ми излезе, аз го видях, той имаше много изразително лице, така сияеше нещо в него. Той беше много доволен от разговора с Учителя и когато замина за Пловдив Му писа едно писмо, в което писмо той, дето се казва официално ни оставя при Учителя така да се каже. Като кажа, че за мене специално, аз каза не можах да го командвам него, може да съм командвал полкове и дивизии, но аз видях, че за пръв път той се подчини на един авторитет. "Ръководете го духовно, аз материално ще го подкрепя колкото мога." Това нещо, мога да ти кажа, че това писмо зарадва Учителя. Така, това беше едно хубаво нещо, което става в нашето семейство и между нас и Учителя. В: А за Дързев какво беше? Той композитор беше, така ли? Д: Да, в Братството имаше една песен, много се пее: "Аз съм бялото кокиче". Бил много добър музикант. И имай предвид, че в изкуството, колкото минават годините, човек повече зрее. Той ако е имал възможност да живее повече според моите приятели, той е бил една голяма надежда като музикант, но си е заминал доста рано.

В: Вие бяхте споменали, че Учителят е пратил Боев да ви каже да направите Паневритмията. Д: А, да. Абе то и войната беше почнала, това беше 6-7 месеца преди бомбардирането на София. Боев дойде при мене и ми каза, че Учителят е казал да направя Паневритмията за голям симфоничен оркестър. Ние до тогава си я свирехме с цигулки и китари само и аз така бая се сепнах, защото работата е сериозна и се заех. Заех се просто и след това обаче, щото почнаха събитията, въобще започна се бомбардиране на София, всички се евакуираха и ние разбира се не можехме да останем в тоя трясък и Учителят също отиде в Мърчаево и аз Го питах тогава: "Има ли условия за работа?" "Страх ли ти е?" "Не ме е страх." "Щом не те е страх, стой тук и си гледай работата!" И действително, Школата не можем да оставим без присъствие. Аз останах с много голямо съзнание и с много голямо вътрешно спокойствие. И бай Ради остана, градинаря, а когато Учителят напусна Изгрева, Той като че ли остави нещо много хубаво. Така хубаво беше на Изгрева, това беше. Мина лятото, дойде пролетта също бомбардировките продължаваха, а тази градина, която се беше разцъфтяла, една тишина имаше. Имаше нещо много хубаво. Право да ти кажа, ние нямахме тревога, от друга страна някои от нашите братя и сестри, които не издържаха финансово на тази евакуация се върнаха и Той каза: "Събирайте се на молитва в малкия салон". Той каза: "Това е най-сигурното място". А това сигурно място беше покрито отгоре с един шперплат и една керемиди само. Никой от нас не отиваше в скривалището Виларов, където имаше специална кабина и за книги на Евдокия и се криеха всички там, ние си стояхме в малкия салон на молитва през време на бомбардировката. Това беше много интересно положение, когато отвънка всичко се тресе, хвърчат дървета, щото и ние вътре си пеем и се молим. Имаше нещо много възвишено в смисъл, това са как да кажа, това са неповторими неща. Аз никога в живота си сигурно няма да преживея с едно голямо спокойствие, като че ли тази бомбардировка, всичко това, не ставаше за нас, ами трябваше да бъдем свидетели на такава една

история, грозна и страшна. В: Вие бяхте споменали, че сте казали на учителя, че тук няма работа за вас. Д: А да, виж какво сега, аз съм амбициозен и обичам като се включа някъде да бъда цялостен. И аз чувствах, че съм в Школата обаче, но тук има стенография, има да кажем редакцията на Георги Радев, издаваше "Житно зърно", бай Ради, градинаря, други работят. Казвам: "Учителю, тука няма работа за мене. Не ми е удобно". "Работа ли? Един ден ще видите, толкова много работа ще има, че няма да можете да си дигнете главата! Но внимавайте, когато дойде време за работа, да не имате, че нямате сили." Такова разминаване действително ще бъде доста неприятно и доста тежко. И то дойде. Ти си свидетел на всичко това.

48. НЕСТИНАРКИТЕ И ОГНЕНИЯТ ПОЯС

В: Какво ще кажете за нестинарите? Вашето там наблюдение? Д: Ами това е едно много интересно явление. Учителят знаеше когато отидох да видя особено нестинарите аз. В: Той ви изпрати, така ли? Д: Не ни изпрати, но знаеше, че отиваме. Той няма защо да ни изпрати, знаеше за инициативата. Това беше една двойно забранена зона, отсреща се биеха за сила с топове, прибаваше специални открити листове, германска и българска артилерия беше назначена там над Созопол. Аз бях в Созопол и всъщност там ме изпратиха офицерите. "Абе, ти ги разбираш тия работи, я иди да видиш." Дадох един кабриолет. Отидохме с кабриолет и видях, даже бях организатор на св. Константин, да, само че ние пристигнахме сутринта. Тя е играла вечерта, баба Кера. Тя е една много интересна жена, в един параклис. Питам: "Ще играе ли пак вънка?" Огънят беше загаснал. "Попитай, тя е вътре." Влязох вътре в параклиса с бял костюм с черни очила. "Ти си дошъл с вяра." "Ами кога ще играеш?" "Когато ми каже Господ, тогава." "От мен какво искаш?" "Искам да бъде готов огъня, тъпана и гайдата." И аз излязох вънка, дадох 200 лв. на един каруцар. Той донесе една кола дърва, дъб, такъв, че като се дигнаха огънците аз се уплаших, ще изгори тая баба. И дадох също пари на един мадеж, казах да доведе гайдаря. Над селото имало събор, там била гайдата и тъпана. "Да дойдат тука, по 100 лв. ще им плащам на час, да стоят тука докато започне бабата." Те дойдоха към 12 часа. И действително, тя излезе. В: А жаравата беше готова? Д: Жаравата стана и с един така дълъг прът се разстилаше така на харман. Ама такава жарава, че просто ще се разтопиш брей аз доста бях притеснен, защото тя искаше огън, ама дали такъв беше. И излезе тя с иконата пред очите си така наблизко я държи и като премина един път на една страна, че още един път на другата страна, един кръст направи и аз се успокоих. И след това като започна тъп-тъп с краката си да играе в огъня. Но моето интересно впечатление беше, че местните жители, които наблюдаваха изпадаха в същия транс и издаваха същите звуци: Ху-у, ху-у и имаха един особен поглед. Като са ми разправяли, че друг път например едно младо момиче е влязло в огъня и играла и тя, а после казва, че не помни и се оплакала, че я обвиняват, че играла в огъня. Това е много интересно. И след това Учителят ми обясняваше, че всъщност той е един огнен пояс, който опасва земята. Тръгва в Европа от Алпите, тука през Стара планина, през Странджа, отсреща играят в Баку, чак до Хималаите. В: Продължаваме за нестинарките за огнения пояс. От къде идва той? Д: Той казва, че този огнен пояс го нарича. Сега и действително, когато човек е нестинар, напусна мястото където живее, той губи, значи самото излъчване на този пояс прави нестинарите. Така например на тези нестинарски игри имаше, пристигна един германски лекар, беше цяла нощ се блъскал с мерцедеса, чул за туй

нещо, той казва така: "Ние когато следвахме медицина в берлинския университет ни прочетоха един протокол. В този протокол пише, че двама селяни от славянски села, около някъде си около Берлин са дошли в университета. Запалили един огън и го изгасили с краката си боси. Това няма коментар, на този протокол, но на нас го четат. Сега и аз като чух, че има такова нещо в България, дойдох да го видя с очите си. Видях една жаравя, която тука може да стопи стомана и после видях краката на жената, нищо й няма". Така че това са както Учителят ги нарича "Приатели на огъня". И действително, напуснат ли това място където живеят, да кажем Странджа, те губят тая способност да играят. В: На вас ви е направило впечатление фактически, че те влизат в транс, така ли? В едно особено състояние. Д: Да. Там като бях се научили, че е дошъл някакъв си военен кабриолет, дойдоха при мене едни хлапета 7-8 деца от 7 до 13, 14 години. "Чичо, ние можем да играем без тези работи на баба Кера." Казвам: "Вижте какво, ние сега да не огорчим баба Кера, първо ще играе тя, после вие". Оставих ги там настрана, седнаха на един стол легнал така, казах на един да ги пази да не направят някоя беля и бях ги забравил. Когато баба Кера тръгна с иконата там към един извор "аязмо" из един път тия деца се измъкнаха и влезнаха в огъня и играха, просто го разпердушиниха с краката си. Едното беше 7-8-годишно и издаваха същите звуци и същото нещо. Значи това е местното население сигур чрез тези икони кой знае кога ще ги открием някой път, това са вибрациите на етерния двойник, които ги вдига, обгражда ги, пази ги, както казва Учителят. Този огнен пояс съществува. В: Значи техният етерен двойник се вдига. Д: Обяснения един ден науката да ги даде. Ние не знаем, ние не ги познаваме тия неща. Аз не знам също, ако отидеш да живееш там, може ли да получиш тия вибрации един ден и ние да играем в огъня, и това не го знаем, нали? Но местните хора играят и по-надолу стигат. Това е известно още от древността, от траките. В: А специална ли е музиката, тъпана и ритъмът? Д: Тъпана, това темпото са, ритъмът е четири временен такт с удари на първите три и пауза на четвъртия. В: А мелодията? Д: Мелодията, не е нещо особено, важното е ритъмът, да, ритъмът е важен. А когато излезе тя и веднага тъпана почне да бие и те си знаят вече и то наелектризира цялата тази група, всички тези хора. В: И как е точно тъпана, стъпката? Д: Пъм, пъм, пъм, пъм: пауза, пъм, пъм, пъм: пауза, пъм, пъм, пъм, пъм: пауза, разбираш. В: А мелодията? Д: Мелодията, виж какво, аз като се върнах написах един танц върху огъня за пиано. И даже бях дал екземпляра си на Учителя, скоро ми го върнаха тука, бил в семейството на Шаров, художника Шаров, аз пак ще го върна. Това си отива някъде към архива на Учителя. "Танца върху огъня" на мене ми направи много силно впечатление обаче. Но преди това Марин Големинев беше направил "Нестинарка" въобще цяла, той в друг ритъм я дава "нестинарски танц". А възможно е, възможно е, той да я е слушал в някое друго село. Аз не мога да кажа дали всичките нестинари играят в един и същи ритъм, в това не съм сигурен, но тогава беше четириременен такт с удар на трите и пауза на четвъртия. В: Вашия танц на този ритъм е основан, така ли? Д: Да. В: Той за какво е, за какви инструменти? Д: Няма, само за пиано е направен. В: Вие свирили ли сте го? Д: Аз го свирех на един концерт в салона, когато давахме концерти. Скоро тука един мой колега го свири, така вкъщи, та да го види какво е било. В: Значи така за нестинарите.

Д: Да, да. Аз имах така много хубави, интересни състояния, аз тогава обикалях брега, защото нямаше никой и едни червени скали и останах цяла нощ с едно одеало да спя и имах така много интересни видения, много интересни неща. Учителят ми каза: "Това са стари Богомилски сборища" за

Странджа. Стари Богомилски сборища. И действително, хората там са много интересни, говорят чист, български език, литературно български език с едно особено държане, много жалко, че там после се населиха много турци и те понеже се размножават много, понеже нямаше много поминък за нашите, това не знам какво мислят нашите хора, обаче един превес има там турския етнос.

49. БОГОМИЛИ И ПРАБЪЛГАРИ

В: Как стои въпроса за богомилите? Д: Виж какво, аз не съм го чул, а споменавал е някой път, ето на мен не е казал, обаче сигурно на един Боев е казал много повече щото Боев написа една малка книжка за богомилите, която е много ценна и до днес, защото аз знам, че често я цитират и съвременните учени. Всъщност знам, че брат Георги Драганов от Ямбол написа книга за богомилите, която не е издадена, също. Но знам също, че когато бях в Алпите тамплиерите в Алпите познават много добре богомилското учение. До такава степен по-добре, че те направиха много голяма критика на книгата на нашия Топеничаров. Щеше да издават даже опровержение, казах: "Чакай бе, той първо скоро имаше инфаркт, той е общественик, не е учен", щото на много луксозно издание беше издал в Париж книжката си Топеничаров. Въобще как да кажа обстоятелството, че в Алпите нашите музиковеди откриха 23 песни с български ритми, а едната "Боряно, Борянке" с български текст, показва, че когато пада българското царство така нещастно, то турците са превземали Балканския полуостров много предпазливо, около 150 години. Когато пада Търново, нашите боляри по-малките не са съгласни да робуват и се вдигат със стадата си, с конете си и те именно са занесли богомилството и книгите в Полша вероятно, отколкото разни монаси, както смятат някои и тази култура отива там, създава се албигойството и когато започва инквизицията, всичко се прибира така в Алпите, планините, но след това всичко се прехвърля в Испания. Защото испанската инквизиция се забавя с два века, щото те в това време водят войни с маврите. Когато се води война не може да се провеждат инквизиции, затова в техните библиотеки има най-много литература на старите български книги. Но това историята един ден на най-рано аз се надявам, че по един езоторичен път ще се разкрият тайните на историята. По пътя на Откровението повече, отколкото по пътя на историческите изследвания. В: Вие сте работили много време и по отношение на тази музика за прабългарите. Какво беше вашето впечатление? Д: Не, аз написах музика за 1300-годишнината. С голямо удоволствие се спуснах, активно участвах във филмите за 1300-годишнината. Написах музиката за прабългарите, като са тръгнали, за покръстването, за Патриаршеската школа, патриарха на Теодоси Търновски и да ти кажа, когато човек се докосне до тези епохи получава едно много интересно състояние. Сигурно това са били златни векове. Това има нещо голямо, духовен подем и то е даже необяснимо. Един български народ, един век, който приема християнството и се покръства и из един път създава един златен век със значима литература, век който дава и тласък на други славянски народи. На Русия първите й книги са били от нашите. Но тия работи разбира се науката ги знае много добре и руската и нашата и всички славянски науки и европейските науки. Та тази тема ми беше много близка и с голямо удоволствие писах музиката. Сега пиша една симфонична поема, в която ползвам от тези теми, които съм ги ползвал във филма. Защото не е лесно една тема да ти хрумне. Това е едно зърно, една ядка, от която могат да се развият много интересни неща. Филма те

ограничава, дава ти се да кажем епизод от две минути и половина, когато темата предполага, може да се развие повече извън рамките на един филм.

50. МОЛИТВАТА И ПЕСЕНТА В ОКУЛТНАТА ШКОЛА

В: Вие сте писали Паневритмията за оркестъра. Какво е вашето виждане за евентуална разработка на песни на Учителя за оркестър. Д: Аз по отношение на песните съм по-внимателен, защото вижте какво сега. Песните на Учителя, музиката въобще в Школата на Учителя играеше тази роля, беше така заедно с молитвата въобще в духовната работа на Школата и някой път в трудни моменти, например има силни политически сътресения, Учителят слиза, нашето съзнание е заангажирано. Ние с песните и с молитвите се томирахме някакси мога да кажа, че някой път с музиката повече отколкото с молитвата. Молитвата трябва да я подготвя човек. Човек трябва да се научи да се моли. Това е един дълъг процес. Не всякой може да се моли. Когато музиката е по-непосредствена и затова аз предпочитам да ги чуя, когато се събират нашите хора и си ги пеят така многогласно. Всеки си търси своята хармония, отколкото разработката. Например, направил съм само санскритските песни, но си спомням. В: Вие сте направили разработка на какво? Д: Не, чисто и просто песента с аккомпанимент на оркестър. В: На оркестър. Д: На оркестър. В: И за колко човека оркестър? Оркестъра беше тогава малък. Колкото е възможно. Разбира се, ние си имавме оркестър, по един-два от духовите инструменти и цигулки, виоли, чели. В: Вие ги имате още тези разработки. Д: Имаме ги тези, но аз ги нямам. Те останаха из архивите на нашите диригенти и т.н. Те се съхраняват някъде, но едно нещо имам, един факт, който ме накара да бъда много внимателен. Когато ставаше въпрос за песента "Аин Фа Си", аз не бях доволен от хармонията, която й правя. И единствената песен, която им направих от санскритски тя беше Аин Фа Си. И когато казах това нещо на Кирил Икономов. И Кирил Икономов бил чел в една беседа, че Аин Фа Си трябва да се пее едногласно. И аз бях много доволен, че по интуиция съм попаднал на това нещо. Никаква хармония не ми харесваше. Професионално аз може да я хармонизирам, по един, по втори, по трети начин, а Учителят бил казал да се пее едногласно Аин Фа Си. Вижте, при тази, при това откритие, което ми направи Кирил Икономов, аз още по-внимателен станах към песните. За мен това е метод за духовна работа, а не концертна проява. Аз не очаквам и не се надявам, че в един концерт ще имат това въздействие песните на Учителя, които биха го имали, когато се съберем в името на Учителя във време на беседите и въобще в Школата. В: Какво е вашето мнение и виждане за концертно изпълнение на песни на Учителя цигулково, с орган. Д: Виж какво, аз съм направил една песен и съм я записал. Това е "Бершитба". И я изпя един добър бас. Тя е записана. Когато записах в зала "България" Паневритмията, я записах и нея. Някои от тях могат. Доколкото знам Филип Стоицев е направил "Мусала" за хор. И я изпя хорът на туристите. Някои могат може би. Но всичко това, което разкрих около "Аин Фа Си" ме кара още да смятам, че лично в себе си за негов достатъчно и сигурен да подготвям песните за концертно изпълнение. Но с удоволствие ги слушам, когато се събереме, да кажем нашите хора се събират на молитва или на това да четем беседа. Там работата си върви нормално и там действително те вършат работа. И би трябвало да разграничаваме концертния живот от това. Това са две различни неща, нали? И аз съм уверен,

Повтарям, че по въздействието, което имат в това състояние, което ги пеем в Школата е много по-голямо, неповторимо отколкото един концерт. В един концерт човек отива с друга нагласа. Той, Учителят отива да чуе, да види изкуство. А това е метод за духовна работа. Песните и молитвите в Школата. Затова съм много предпазлив и смятам, че нямам вътрешния подтик да работя върху песните, уверявам. В: Защото на този етап има някои музиканти, професионалисти-цигулари, има и някои, които свирят на хармониум, имат идеята да се откупи един салон за три часа и да се направи концертно изпълнение на песни на Учителя. Д: Вижте какво сега, направете един салон с друга идея. Да прочетем една беседа на Учителя, както си започваме с молитвата, с формулите и да ги запеем същите песни, да видите какъв ще бъде ефекта, какво ще бъде преживяването на същите тези наши хора, които са участвали в едното и в другото. Не знам, вижте какво, това е нещо гледище, може би не съм прав! Може би някои искат да направят нещо, да Паневритмията, ето например ако не беше ми поръчал Учителя, нямаше да я направя. Нямаше да я направя, аз искам да бъда много внимателен, когато правя нещо, щото де да знам. Аз помня, че Учителят Кирил Икономов доста така го порица. Той каза нещо на Кирил, гдето правеше някаква разработка на "Вехади". В: В какъв смисъл го порица? Д: Каза, че той ако знае какво ще го сполети. Не мога да го кажа, защото се отнася за друг човек, но така изрази едно недоволство от тази разработка. И то доста така категорично, нали. Като имаш предвид колко Учителят беше внимателен, оставяше всеки свободно да се прояви. Той не му забрани разбира се, но го предупреди. Щото виж какво, това са свещени песни. Към свещеното трябва да отидеш със свещено чувство, а не с професионалната си подготовка, в това съм дълбоко уверен и ако е свещеното чувство, ако имаш един порив вътрешен, нищо няма да те спре да го направиш. Но съм проверил как звучат те. Аз помня един път бяхме 5-6 души на Бивака на Витоша и си пяхме песни на Учителя. Такава атмосфера си създадохме, такова състояние сме имали, каквото никакъв концерт не може да го създаде. Не само, защото ни връща към спомена за Школата. Имат си един заряд тези песни и например "Духът Божий" като запеват преди неделната беседа в салона, какво нещо се създаваше, щото както казваме, че музиката по-лесно довежда със свещените си думи, отколкото молитвата, като повтарят, всякой не може да се моли. Например, аз сега не мога да се моля в присъствието на хора. Аз мога да се моля само когато съм сам. В: Аз също сам, не мога при други хора. Д: А когато бяхме в салона, заедно с Учителя, можехме. Можехме. В: В присъствието на Божествения Дух може. Д: Точно така, можеше, да. В: А тука не може. Д: Човек си има една свещена интимност, която не може така да се изнася навън. Аз помня как се радвах на французите, аз ходех всяка неделя в Нотър Дам, защото при католишката литургия народът си пее, там няма хорове. Има орган и хората пеят. И как тези, гражданите на Париж си пееха песните! Имаше нещо много трогателно, тези, техните духовни песни. И те си създали своята атмосфера и създават нещо, щото те са религиозни, така че отделен е религиозния човек от духовния човек. Това са две различни неща, но при французите, разбрах че религията в тях е оставила една много положителна следа. В морала, и във взаимоотношенията и отношението към Христовото Учение. Французите са преди всичко много добри. Французина е по дух, по душа добър човек, да.

В: Сега аз пак се връщам на същия въпрос: например аз откупувам за три часа дадена концертна зала. И се съставя този репертоар. Имаме 4-5 изпълнители добри, професионалисти на цигулка, на пиано, на хармониум и т.н.

Те изпълняват даден репертоар. Сега според вас как трябва да се подреди този репертоар и трябва ли при всяка една песен да се извади и да се прочете самата песен, която пише в песнопойката или да се извадят някои мисли на Учителя за песните на Учителя? Изобщо как би се съставила една програма например, при положение, че вие имате право да я съставите? Д: Сега първо трябва да се разберем с каква цел. Ако се съберем да направим едно концертно преживяване е едно. Ако сме се събрали да си запеем едни духовни песни, които да ни свържат с Школата и с мирогледната система на Учителя, това е друг въпрос. В: Да, но на този етап те няма да могат да запееят всички в залата. Д: Това е показна лекция за песните на Учителя. В: Да, един концерт. Д: Добре, показна лекция ще бъде. Значи, може да се вземе да се вземе "Духът Божий" например, "В началото бе Словото", може и на български стил да кажем. "Запали се огънят", щото то може и санскритски песни да се дадат, вече могат да се подредят по вкус песните. Или пък някой ако иска даде само санскритски песни. Защото те са много. То има над 150 песни. Различни характери. Има български - "Давай, давай" тази в петвременно такт, тя има такива дихания тежки, нали, и разбира се самите интерпретатори, изпълнители да имат едно вътрешно разбиране и отношение към това. В: Конферансие необходимо ли е? То е едно концертно изпълнение. Д: Виж какво, зависи. Ако е например, когато хорът, камерният "Кукузел" даде концерт във Вен Сен при препълнена Базилика, аз помолих конферансието да каже да не се ръкопляска между отделните песни. Тази музика не е за ръкопляскане и ефекта беше много поразителен. Разбира се там имаше една публика, която избухна след като чу когато един баритон, много хубаво пъ, не помня точно какво беше. И виж какво сега, концертът изнасян за духовна музика е много особена атмосферата, тя е неповторима. Например, един и същи артист по различни начини и различни състояния ще преживее и ще създаде при различни случаи нови нюанси в своите изпълнения. Той не може да се повтори. И друго нещо, зависи какъв е контакта, зависи от публиката. Една публика може да въздушеви един артист. Ако създаде контакта, може да стане една такава хубава работа, че неповторима да бъде. Някой път може да не се получи, това е много нормално за всякой един концерт. Но за концертно изпълнение трябва да се подберат песните, не всички стават. Но ако трябва да се събираме така в името на Учителя, то е вече съвсем друго. Там ние сами без да решаваме, без програма запяваме и почваме всичките и това нещо е много хубаво. Така, мен ми се струва, че песните на Учителя ще остане да се пеят от учениците на Школата Му. Разбира се рано е да говорим за ученици, ние не сме още ученици, ние сме най-много едни работници в делото на Учителя, от възторга, който имаме от Божественото, което е посято в нас, щото да си ученик трябва да си приложил. Например, в областта на науката щом го знаеш, ти си учен. А в духовните щом си го приложил, тогава си ученик. Със знание не става. Ние сега говорим например така каза Учителя, така казва Учителя. Ще дойде време когато ще говорим: това приложих, еди какво си приложих, това е вече същественият период от нашия живот, когато ние сме дошли да придобием онези качества, с които можем да прилагаме. Без приложение не става тази работа. Иначе ще станем като поповете. Въобще отношението на човека към Божествените проблеми е въобще личен въпрос за всяка една душа. Личен въпрос. Аз не мога да приема чуждия опит или някой да ползва моя опит. Но ние да си споделяме опитностите, да. Това е от полза. Ние се въздушевяхме, нали? Но да си създаваме модели? По никой начин да си подражаваме, щото човек трябва да бъде искрен, това което го прави да бъде негово, спонтанно и т.н.

51. УЧИТЕЛЯТ И ОФИЦИАЛНИЯ КЛИР НА ЦЪРКВИТЕ

В: Сега един въпрос: какво беше отношението на официалната църква към Учителя през различните епохи на Школата и нейните висши представители отгоре? Д: Сега, по този въпрос много се говори. Всъщност поповете не разбираха Учителя и на техните събори вземаха резолюции. Но не мога да кажа същото за владиката Стефан. Защото имам основание за това. Стефан преди да стане владика е бил офицер при баща ми. В: При вашия рожден баща? Д: При моя рожден баща, да. И когато са били един път на маневри и са били в една палатка, той получава едно писмо, Стефан, от екзарха. Екзарха Йосиф от Цариград, казва: "Чувствам, че съм в последните си дни, искам преди да си замина от този свят да те видя в духовен сан". Стефан е завършил духовна академия и той е бил една голяма надежда на екзарха, като духовник. В: Това е екзарх Йосиф. Д: Да. И тогава той пита баща ми, какво да прави. "Този въпрос ти си го решаваш сам. Каквото и да решиш, аз ще ти помогна." След няколко дена Стефан получава някакво писмо от някаква жена от Цариград и този въпрос от писмото се решава. "Аз, казва, ще отида." И баща ми го освобождава и заминава. Той става свещеник. А Стефан, лоша карма както се казва, с Учителя няма и лоша дума не е казал. Той оставяше поповете. И Учителят ми говори за него. Всъщност едно време, когато Учителят идва в България, някакси не иде официалният духовен представител да бъде един обикновен духовник. И действително, Учителят ми каза за него, че той бил от стара персийска школа, но този живот е потънал в материята и още свърши зле. Действително, той получаваше беседите на Учителя и както казвам, че той лоша дума и лоша карма с Учителя не свърза. Поповете може да си ляга. И даже на една среща на един генерал, на една вечеря, на която присъства Стефан, една дама софийска го запитва какво му е отношението към Учителя. Тогава Стефан казва: "Аз когато се срещнах с папата в Рим", става въпрос за Пий XI, това е един от най-духовните папи, щото той беше преди войната. "И папата ме попита най-напред: "Какво прави най-светлия човек в България, г-н Дънов?" Така че по върховете, висшето духовенство, те си знаят, познават нещата и както и Стефан. Вярно, че той е уважавал Учителя, обаче позицията, която трябва да има го кара да мълчи. По този условен начин, отговаряйки на тази дама, той е откровен за отношението му към Учителя.

Аз си спомням една вечер, както седяхме пред салона, над стълбището имаше една лампа, която осветяваше цялото стълбище и крушката изгасна. В: Лампата? Д: Крушката изгасна, привечер беше и Учителят стоя така известно време и каза: "Новият ще бъде вече с по-малък ампераж" и каза на Цеко да постави, той се занимаваше с електрическите работи на Изгрева, да постави крушка с по-малко свещи.

И сутринта радиото съобщи, че папа Пий XI е починал в същото това време. Както виждаш, дават се сигнали веднага на Учителя. Учителят казал Цеко да отвърти крушката и Му я даде и Учителят помня му нареди да я зарови в триъгълника при розите. Това са неща изобщо за Школата, но са много интересни и да кажем, свидетели са няколко души на такова нещо и опитностите са много, как да ти кажа, дето се казва, който има очи да гледа и който има уши да слуша. Та официалната църква в лицето на нейния водач не е водила война, няма така лошо отношение към Учителя. В: Значи с крушката се зарови папа Пий XI? Д: В същото време е починал той. Тези сигнали, които се дават не са случайни. Те идват от Невидимия свят.

В: И той според баща ви беше повече за дипломат? Д: Баща ми каза, той беше един умен мъж: "Повече ми се струва беше за дипломат, отколкото за духовник" и той мечтата му е била да стане патриарх, не може да стане, нали той си остана екзарх. В: Баща ви по онова време е бил офицер, какъв чин е бил? Д: Тогава той още е бил майор, когато този е бил млад офицер, поручик ли, такова нещо. В: И как се развива събитията по-нататък с владиката Стефан? Той си замина. Д: Той си замина. В: След 9.IX. 1944 г. какво стана? Д: Остана той, обаче той имаше винаги изисквания, когато старейшините там, владиците не бяха съгласни, той заплашваше, че ще си даде оставката. И един път ги заплашваше, че ще си даде оставката и те отиват, питат Централния комитет на БКП. Казват: "Ами нека си даде". И така Стефан беше изненадан този път и отиде в кой манастир, някъде към Карлово ли, къде. В: Реши да ги заплаши както винаги. Д: Реши да ги заплаши, обаче номера не му мина, да. Той все пак постави след 9.IX. 1944 г. бялата килимавка. В: Така ли? Д: До тогава българските владици не ги носеха, а само руските владици имаха бели килимавки и той си постави бяла килимавка след 9.IX.1944 г. Направи една постъпка напред. Така че, разбира се, аз не мога да говоря много за Стефан, защото как да ти кажа, далеч ми е бил в обсега на вниманието, но това, което знам от баща си и от някои места.

В: За опитността на Буча Бехар с Учителя и за евреите. Д: А, да. 1944 г., когато се взе решение в Палестина да се направи държава Израел, те там тия пясъци и пустини със злато сигурно ги откупили и Буча дойде с един ентузиазъм, с една радост го каза това нещо на Учителя. Той каза: "Там ще ги сповети най-лошото евреите, ще преживеят най-лошото евреите, което са преживели досега. И от сега започват техните истински страдания". И действително, там се удариха две от най-жестоките идеологии от стария завет и мюсюлманството в жестока война. Те казват: "Господи, унищожи всички, остави само нас". И исляма и той също и той е арабския свят и както виждаме какво стана - войни. А в това време преди това Бандернайк им даваше земя в Цейлон, въобще тия капани за души дето се казва, като на Мека. Тия поклонения там дето се правят сега, всичките тия неща са прояви за старозаветния човек. Ученикът не се интересува от такива неща. Ученикът се интересува от пробуденото съзнание. Тия външни неща, да вдигаме ние грамадни базилики такива. В: Ако беше останал салона на Изгрева досега? Д: Не мога да зная какво щеше да бъде, обаче имаше опасност да създадем една секта, най-страшното нещо. Най-страшното нещо. Да, да, какво? Ние сега например, прочел един две книжки от Учителя и казва, че бил ученик на Учителя. Е, как може това нещо? Ние не знаем още какво значи ученик! Не знаем. Като не знаем какво е даже човекът. А за познание към Учителя, чак след 1000 години може да говорим!

52. НОВО СЕТИВО НА ЧОВЕКА И УД НА УЧЕНИКА

Д: Душата на човека какво е? Какво е Божественото? Трябва да имаме едно ново сетиво, да разберем какво е ученик и какво е човека даже. Затуй Учителят държи за пробуденото съзнание. Додето човека не получи шесто чувство ние ще си гадаем още нещата. И това става разбира се с една светлина от Божественото учение, както и Христовото учение именно създава условие за създаване на такива центрове в съзнанието на човека. Човек като мисли за Божествения свят се свързва с него полека-лека. Това е пътят. Затуй Христос казва: "Аз съм пътят", нещо подобно е с Учителя. "Хиляда години ще ви чакам да приложите Учението", каза Той. Така, че ако направим

Това нещо един ден, да можем да върнем Словото, конфискувано от комунистите, можем да намерим средства, имаме и хора и ако Той е казал, че ще дойде време за работа, да имаме сили да отпечатам, би бил доволен. Да можем да направим това нещо. Съвременната техника да се занимава с граматни знания. В: Да. Най-важния проблем е съхранение на Словото и възвръщането му на едно друго следващо поколение. Д: Ами разбира се, точно така. В: А сега тези опити за връщане на традиции, за организация. Д: Това са, как да ти кажа, това са приумици. В: Това са много опасни неща. Д: Опасни неща са разбира се, ние не знаем накъде водят, кой ще влезе вътре. Аз като гледам там има нови хора, после не го познавам този човек. Като гледам как говорят, той говори така както си е свикнал. Не може по начин да говори както онези, създали едно социално учение или едно религиозно учение. А за една Школа както пише горе емблемата "Глава на твоето Слово е Истината". Затова трябва да го знаем. И затуй именно казва Учителят, че не може да има никакъв прогрес ако няма смирение. А когато човек се изправи пред Божественото, пред Великото, тогава може да разбере, да разбере какво значи смирение, а човешката душа, тя винаги си има стремеж към Божественото. Трябва да я освободим обаче от оковите. В: Божественото не може да се вкара в салон! Д: Точно така. В: Нито в организация. Д: Точно така. Това е личен въпрос за всяка една душа, тя си има свой път. И всеки човек си има своя ръководител. Затова и от друга страна даже и проблемите са лични. Сега тук проблемите са исторически, всякой един исторически проблем си има свой исторически миг на разрешаването си. А не на сила. Ние не можем, а сега туй, което се прави днеска със социалистическите страни след 1990 г. ако бе тръгнало по пътя на насилието, така кръв щеше да се пролива, такова нещо щеше да бъде и нямаше да се случи така, че да докараш днеска един комунистически министър-председател да отиде в храма "Александър Невски" да се моли със свещ в ръката със софиянци, с богомолците. Ха, това беше немислимо преди няколко месеца да го помислиш само. В: Затова вчера на 19.февруари... Д: На 19.февруари. В: Денят на Левски. Д: Денят на Левски, един от най-чистите български духове ги събра там. Това е нашия светия. И въпреки това браво на българите. Не го канонизираха. Има сега повик в нашето православие да го канонизира. Нямащо, той си е бил, бил си е, бил си е той дякон. И си е излязъл оттам, за да стане истински Свети дякон. Това е, нали? В: Аз бях срещнал на едно място, че Учителят е казал, че Левски е бил от малцината, който си е свършил работата. Д: Точно така. Това е казано в наряда, в мислите за всеки ден преди две години, който си е свършил работата. Виж какво сега, има един разказ, той не е разказ, то е преживяване от Николай Райнов. Не знам дали съм ти го казвал. Той като пътувал с експреса от София за Пловдив и в първа класа срещу него стои един така източен човек, с брада така. И влиза в разговор с него, онзи му казал, че бил историк и пътува от Хага за Ориента. "Аз, казва, познавам историята на всички народи." Нашият учен Николай Райнов си казал на ум, хайде де. И започва да го разпитва и действително онзи му говори много неща из нашата история, което показва, че я познава. Но важното, което му казва. Когато един народ има да преживее нещо велико, в него се раждат велики духове, за да го реализират. И сега се питам аз, сега си обясняваме възраждането. Когато вече Учителят се е родил и трябва да направи школа в България, тука се изсипаха какви светли духове. Възраждането например западната наука го нарича чудото на Европа, 19-то столетие. Не е чудо. Чудо е, защото те са свързани по хронологически ред да се развият нещата. Нямамо култура, няма 500 години из един път лумна

едно възраждане с едни души, те сигурно тези души още когато е тръгнал Учителят от Невидимия свят, с Него още са дали обещанието, че ще дойдат в България да работят. Щото не може, тоя народ, който е неук, из един път да възрасте. И да ти кажа ли едно нещо от биографията на Учителя, което не ми е ясно, защото Учителят като се връща от Америка десет години обикаля България. По онова време, при тая беднотия, при тоя въшлясал и беден народ, при тоя неук народ, обикаля десет години. Е, той оставил някаква следа, да им изучавал черепите. Той черепите можеше да ги изучи за една година. Какво е правил и защо, ние още не знаем. И въобще най-големите тънкости така около биографията на Учителя ние не ги знаем, защото по този обективен път ние не можем да я разкрием. Един ден може учените да я разкрият по друг път. Трябва да имаме шесто чувство, тогава ще разберем първо какво е Учител, какво е ученик, какво е било Школа и каква е ролята на Учителя тука. И защо е тръгнал и какво е вършил? От наше човешко гледище можем да си ги обясняваме някакси. Разграничаването на човешкия свят от Божествения свят, това е една така важна тема. В: Той е обикалял и е показвал ония души, кой къде да се прероди. Д: Кой знае, може. В: Защото аз си спомням, например Галилей Величков ми разправяше, че Учителят е посещавал неговия дядо и там е отсядал. А дядо му, баща му нямат нищо общо с Школата на Учителя, обаче ето на Галилей идва, идва и сестра му. В: Той посочва тия души къде трябва да се родят. Може да е едно предположение. Д: Може. Не е било за нищо. Имай предвид, че една дума на Учителя, която е казал, не е казал така без нищо или една Негова постъпка. Всяко нещо си имаше причина. Сигурно, но не можем нали ти казвам, нас ни е тясно вече с този сетивен опит при тия пет сетива и чувства. Затова гледам, че много ясновидци се явяват, много екстрасенси и т.н. събуждат се едни други сили. Създават се удни нови центрове следователно. Това е едно поколение предшества шеста раса, шестата раса ще има шесто чувство. Това значи коренна промяна на човечеството и на социалния живот даже. И въобще, действително човечеството го очаква едно голямо бъдеще, но ние ще минем големи изпитания, ще се преживее трагедията. Защото едно време защо фарисеите и книжниците не разбраха Христос. Защото те искаха точно да бъде така в обективния свят, както в техните книги. Той им наруши някои закони. В: Той ги обърка, направо ги обърка. Вместо да се роди еди къде си в Юдея, Той се ражда в Назарет, в Галилея. Д: Тъй е тяхната представа за Цар в човешкия свят. В: От Галилея има ли пророк, няма, а Той фактически е от Юдея. А Невидимия свят прави точно тази завеса нали. От Галилея има ли пророк, изследвай и виж, че няма. Д: Тя стана дете казал Наполеон когато бил на заточение: "Ние пълководци с армии искахме да завладеем света, не можахме, а Той с Неговата кротост владее сега целия свят". Наполеон говори за Христос. "С нашите армии не можахме да завладеем света, но Той с Неговата кротост превзе целия свят, владее целия свят." Да, но трябва да го турнат на св. Елена та да му дойде акъла и на него. Защото той е изпратен с друга задача, да обедини Европа. И той имал едно очарование, защото един Бетховен да запише третата симфония на Наполеон и като вижда какъде тръгва скъсал първия лист и написал: Не е тоя. Той можеше да обедини една Европа, да, към това, което сега се стремят. Сега западния свят иска да направят една обща Европа. Това ще бъде една хубава идея. Това е Божествена идея, това е Божествен подтик. В: Когато един ученик не може да реализира една идея, идва осмия, деветия, десетия, трябва да я реализира. Д: Трябва да я реализира. В: Кой ще бъде десетия, не се знае. Д: И аз не съм учил във Франция, защото във Франция са най-добри. А добротата е едно Божествено

личество. Французите са много добри. И моя опит с тях е много така очевиден.

В: През времето на Учителя кои бяха най-добрите вокални изпълнители на песните на Учителя? Д: Певци имавме, но най-хубаво беше когато запеем всички заедно. Най-сериозно. Сестра ми Катя Грива ги пееше много хубаво. Сестра ми въобще изцяло посвети цялата си подготовка, музикална и т.н. посвети на делото на Учителя и на музиката на Учителя. Тя е присъствала на раждането на песни, Той ѝ е показал даже как да пее с движение "Запали се огня" и т.н. В: Не се ли намери някой, който да ѝ запише гласа? Д: Нямаше гласа! Нямаше, пък и ние не мислехме. Виж какво, ние като бяхме около Учителя смятахме, че така ще живеем векове наред, разбираш ли? Че никога Той няма да ни остави сами, всякога ще бъде с нас.

53. ГОЛЯМОТО ОТСЯВАНЕ ПРЕЗ СИТОТО НА ИЗГРЕВА

Д: А като си замина Учителя ние бяхме като треснати. А Той си замина така, че все едно, че отива на Витоша и утре ще се върне. Той не каза, но подсказа на някои неща, подсказа. И на мен ми каза така: "Аз, каза, не се връща за Учението Си. Ако ти е Божествено, то ще успее". То е една тайна. Само каза едно нещо на Буча Бехар, аз ти го казах, което много ме зарадва. Взети са всички мерки да се запази чистотата на Учението." Това е много важно нещо и затуй нямаме салони и църкви, защото човешкия свят като се намеси, става вече една работа, която е правена много пъти. Тези експерименти ги знаем вече. Истинските души на Учителя няма защо да ходят в салона. Аз имам сега мои приятели, хора, с които общувам, когато общувам с тях аз имам чувството, че те са били в Школата, много по-млади, родени след като Учителят си замина. Готови души, готови, готови. По-готови. Той каза: "Ще дойдат по-подготвени хора от вас, които ще свършат работата". Той започна много трудно отначало. Той ги поведе отначало, започна ги от църковници. Да ги вдигне от църквата, че да ги изкара от амвона, че да ги изкара на поляната да ги завърти, че да ги качи на Мусала, кой знае какви трудности е видял. И всяко едно поколение трябва да се чака. Вече в 1920 г. когато идва една генерация младите: Борис Николов, Томалевски, Кантарджиев и другите, когато се създава вече Младежкия клас. Това е една втора вълна, която идва. Самия Младежки клас беседите му се отличават. Сега сигурно Той ще дойде вече с друга вълна, която още по-подготвена ще бъде. Така че ние няма какво да се грижим за Божественото, ами ако не можем да помагаме, поне да не пречим изглежда и ако можем да издадем поне малко от Словото, да ти кажа, ще ми олекне нещо вътре в мен. В: Сега друг въпрос: Освен Катя Грива, други певици? Д: Имаше, Кисьова пееше, тя свиреше на пиано, Кисьова пееше. В: Какъв беше нейния глас? Д: Един драматичен глас. Мичето Златева пееше. В: А на Катя Грива какъв беше гласа? Д: Абе тя беше спинтов сопран, но при Морфова Учителят, въпреки че е завършила в Рим, я прати при Морфова, където учи колоратур. А я прати може би, защото Морфова беше една от най-големите певици. Тя пееше всичко. И драматични, и лирични, и колоратурни. Възможности страшни. Морфова беше голямо явление като музикант. В: Вие познавате Морфова? Д: Да, да. В: Какво беше мнението на Учителя за нея? Д: Виж какво, Учителят много я ценеше и изпращаше много ученици да учат при нея, но тя обеща, между нас казано, обеща един концерт в салона на Изгрева, понеже много хора даваха

концерти. И квартет Аврамов идва и са идвали много цигулари, но заради общественото мнение се спъна. Това беше един момент, който Учителят някак си замълча. След това тя катастрофира с една кола и загина. Да. Но как да ти кажа, тя не разбираше някои неща, да кажем смяташе за сестра ми, че си губи времето там. Как да ѝ обяснявам сега. Казва ѝ: "То сега като си млада бъди в града, сега като остарееш, тогава ще отидеш там горе". В: А като си млада на друго място? Д: Ами да, разсъждения съвсем светски. Та и Учителят казал на сестра ми: "Кажи ѝ, че Господ не ще стари баби". Д: Така хумористично ѝ отговорил. В: Господ не ще стари баби. Това много ми харесва. Д: Сега какво да ѝ обяснявам. Катя казва, какво да ѝ обяснявам сега? Защото Учението на Учителя не може да се защитава със спор. Това е излишно. Един човек приема нещата по вътрешен усет или не. Аз имах един много добър приятел в Пловдив в гимназията, живеем един срещу друг, след това дойдох аз на Изгрева. След една година той дойде, остана през лятото при мене да го подготвям за академията. Спеше при мене и давахме даже един концерт с него, той беше хубав тенор, после стана композитор, мой колега и когато попитах Учителя за него, каза: "Добър плод, но си е още зелен". И действително, той беше далеч от идеите. Много хубави качества има, добродетели има, но Учението чуждо му е още. Влезе в партията, увлече се там, преживя много големи сътресения, "добър плод, но зелен". Ами ние не можем да форсираме. А зелен в изкуството, той хубаво казва Гьоте: "Най-страшното нещо е форсиране в науката и в изкуството и в човешкия живот". Защо не вземеш тия вундеркинди. Вундеркинда го създава шестлавието на родителите. Те изкривяват децата. То трябва да зрее органически заедно. Що трябва да бърза да вземе акъла на хората още на пет години и на шест да свири Моцарт. Това са изключения, ако е роден така като Моцарт, да. В онова време когато човешкия живот е бил по-кратък. Днеска средната продължителност на живота е два пъти повече отколкото в миналия век. И там няма мярка. В: Значи Кисьова е била едната певица? Д: Мичето Златева пееше. В: Катя Зяпкива? Не. Д: Катя Зяпкива не пееше, Кисьова пееше. Имаме един Филип Славов, тенор. В: Маринчевски? Д: Маринчевски пееше също. В: Табакова? Д: Да, Лиляна Табакова също пее, даде концерт. Тя е единствената професионална певица, която според мен малко късно слезе от сцената, трябваше по-рано. Просто беше тъжно, това си споделяхме с квартет Аврамов когато слушахме един неин концерт в "Славейков". Защото в изкуството милост няма - или можеш или не можеш, трябва да знаеш кога да слезеш. И затова такива големи певци като Петър Райчев, за да не слезе из един път, след като беше тенор стана режисьор. Това му е само да си бъде все пак на сцена, да се занимава с изкуството. Не е лесно да посветиш живота си на изкуството и след това поради изгубване на сили и данни трябва да слезеш, затова човек трябва да знае кога да слезе, кога да спре. Сега според някои както разправят Учителят дал някои методи на нея за вокалната школа, за педагогична работа при вокалното обучение. Така разправят. Нямам лични впечатления.

В: Сега кажи за тези, инструменталистите? Д: Ах, много, много. Учителят много обичаше музикантите и много общуваше с нас. И Влади Симеонов беше, стана професор. В: Влади Симеонов защо така се отдръпна после? Д: Виж какво, след 9.IX.1944 г. много станаха комунисти заради кариерата си. Той първо е от комунистическо семейство. Той също беше член на партията. След 9.IX.1944 г. много хора се оттеглиха. Разбрах, много хора се оттеглиха, защото това е пътя им сигурно, как да ти кажа. Асен Арнаудов също беше около Учителя, той е, аз ти казах, че той има голям дял в записване

метелните. Хубав, много записва. Имаше един Ангел Янушев. Един от най-големите контрабасисти Вапурджиев, който в Париж го наричаха "Паганини на контрабаса". В: Какво представляваше тоя Вапурджиев? Д: Ами той е живял в Изгрева и беше един от най-големите контрабасисти. Когато бях на Изгрева той си беше отишъл вече, беше слязъл в града, в смисъл някой път да кажем като мен ме грабна служебната ми работа. Аз не съм се отдалечавал по никакъв път. Но имаха други, които се отдалечиха, запазиха се едни външни отношения, да кажем един най-така ценните за мене ученици на Учителя Момешков, професора, неговата научна работа го заангажира, това не значи, че той беше напуснал, той си идваше на неделните беседи, професор Димитров също. В: Той по какво беше професор? Д: Народна музика - фолклор, фолклорист остана той. Сашо Попов идваше на Изгрева, беше много хубав човек. Сашо беше, а Учителят каза, че той е най-музикалният човек в България. Да, много интересен беше той. Просто много нещо съм научил от познанието му, от държанието му, начина на работа. Това бяха много силни хора. Това е една голяма вълна, аз ти казвам, че когато писах музика преди няколко години за професор Балан, аз видях, че до 1954 г. някъде там до 1957 г. тази възрожденска вълна имаше още следи. А по онова време благодарение на това, че той оставил на магнетофон 300 минути запис, разбрахме такива ценни неща. Там видяхме голямото на Балан. Разбирането му, тълкуването му, личната му реакция, това е един възрожденски дух. Ала да приведем един възрожденски дух в една комунистическа държава от тип така на Интернационал на болшевишките тип, това не е лесна работа. Аз си обясних с някои други неща, конфликта му с Шишманов и т.н. Това са други въпроси. Та затова именно в България във времето, когато идва Учителя с него, идва с тази вълна, идват много големи личности. В: Аз съм слушал от възрастните приятели, че Учителят лично много хора е поканвал да дойдат при Него преди I.Световна война и след II.Световна война,но много не са дошли поради общественото мнение. Д: Учителят не е канил. А-а, той въпроса седи може би другояче, че са дошли и са видели, но те самите не са се съгласили, но Учителят не е канил. Да, виж на мене ми го каза: "Искаш ли да живееш на Изгрева?" "Искам, но тук няма условия" и уреди всичко. "Условия? Какво ти трябва?" И аз му казах, аз съм ти го казал това нещо. "На мен ми трябва една стая, едно пиано, един стол, една маса, една печка, едно легло и нищо друго." "Добре, каза, донеси си пианото, другото аз ще го наредя." И отива Той у Стефова, те току-що бяха направили къщата, влезе, тя се зарадва много, че е дошъл. "Ето тая стая", най-хубавата стая ми даде и веднага вземаха от стенографите една маса, от салона един стол, едно легло. Той даде Неговата печка, която беше долу в приемната Му, аз си докарах пианото, щото аз живеях, като дойдох в София, живеях на ул. "Кракра" у Гръблашеви, един стар роял имаше. Виж за мене ме поиска, в смисъл попита ме, искаш ли? Аз казах: Да, но нямам условия. Но интересна беше реакцията на сестра ми. "Ти какво си поискал, казва? Една стая, един стол, една маса. Цял живот това ще имаш". И действително, както виждаш аз нищо повече нямам от тогава, но и не ми трябва. За мен имаше една беседа. Той ми го каза това нещо, повечето му се даде и едно шише вода на масата. Разбира се шишето с вода на масата сам да си го поставя, няма що да си го искам и Него. В: Трудно разбираемо. Д: И ако смятаме, че всичко можем да си обясним, то ще изпаднем в едно заблуждение. Трябва много искреност, много честност и много смирение ако искаме да вървим така бавно напред. И след като човек се изправи пред Великото трябва да стане смирен.

В: А какъв беше състава през времето на Школата? Имаше доста

интелектуалци, които са били в града. Д: Имаше, и интелектуалци имаше, и военни имаше, всякакви хора имаше. Много различни хора имаше. Най-важното, даже хора дошли от различни окултни школи стари. Знаеш колко интересно. Тези, които идваха от източни школи имаха най-много противоречия. В: Защо? Свикнали са да бъдат водачи. Д: Едно е това, а и друго християнството например защо даде такъв голям импулс на културата. Защото Христос казва: "Както горе на небето, така и долу на земята". Значи трябва да ги направиш тук долу на земята, да го приложиш. А онези са съзерцателни духове. Той си съзерцава така. Освен източните, друго имаха противоречие гръцките школи, да. Ние си идваме тука с кармата, ние сме с една нагласа. Ние тука сега вземаме направление към едно нещо ново, което се е изразило днеска и досега го няма на земята. Вероятно сега се подготвя шестата раса, някаква под шеста раса. Сега няма условия затова Учителят се скрива зад паравани. Сега няма условия за прилагане на Учението. Сега има условие за вътрешна работа. Да се сеят семена. Да се зарови семето, защото например през зимата ще има снегове, дъждове, ветрове, та тогава ще излезе да видиш реколтата и затова именно трябва смирение, защото ние искаме да имаме блясък веднага така. Няма такова нещо. Няма. Затуй бъркат църквите, защото той като вижда, че не е духовен, измислят други атрибути. Патрахили, килимавки, камбанарии, кандилници, това е една измама, това са детски работи. Това е старозаветния човек. Човек трябва да съзнае точно, да застане смирено, да си признае какво има и какво няма. Да си признае гдето се казва, че пътят му е труден, защото нашето минало е едно, а нашето настояще е друго. В: А познават ли се тези хора, кой от коя школа е? От кой тип? Д: Виж какво, аз не знам, някак си по усещане може би да разбереш някои, по усещане, нали? И може би в Школата имаше хора, които бяха изпратени да пречат. Защото имаше доста трудности в Школата. Но това са много деликатни проблеми, които един ден може би ние ще ги знаем, нали? Имаше доста случаи, аз мога да ти кажа, че някой път ученици в Школата създаваха на Учителя трудности, така вътрешно поне, повече отколкото света създаваше. Не беше лесно с тия българи! Българинът. В: В какво се изразяваха тия трудности? В своенравие ли, своеволие ли или всеки прави каквото иска? Д: Абе и своенравие и такова нещо, непослушание. Имаше такива работи. Личните чувства. Това личните чувства е опасно нещо в човека. А това, да се превъзпита човек, щото това не е науката, като го прочете и като го научи го знам. То трябва да се приложи. Любете враговете си! Как се постига тая работа? Колко века му трябва на човека да дойде до това нещо? От друга страна, а пък Учителят това, че по някакви причини, необясними избра България. Тоя твърд народ. Затова пък каза: "Българинът мъчно приема, приеме ли нещо, това е. Затова в Невидимия свят когато им трябва греда, взема българин". В: Така ли? Това нещо за пръв път го чувам. Д: Затуй казва в Невидимия свят, когато им трябва греда взимат българин. Научи ли един път нещо, край. Аз ти казвам, тия богомилски духове, да отидеш да видиш в нашите села, там долу към Айтос, нашите хора, това са стари богомилски духове. Това е. Категорични, но не можеш да го върнеш. Аз имам едно преживяване, разправях ли ти го, през време на един събор? В: Не. Д: От провинцията дойдоха, тия с червените пояси, така с ямурука на гърба. В: Това е на събора на Изгрева? Д: На Изгрева. И там до гората, на Иван Антонов мястото където беше, аз навсякъде отивах да видя какво става. И сутринта преди беседа, още от четири часа сутринта. Отиват тези хора там накрая и си правят своята молитва с 91. псалм "Който живее под покрива..." В това време, понеже знаят, че има събор, конна стража излиза от гората, де-

стина души конници и ги заобикалят. Ония се скупчили и си говорят вславно все едно, че нищо не става. Офицерът дойде, постоя малко. Не кажат. И каза им така с ръка и си отидоха. Чувстват, че не можеш да ги поклатиш тия хора. Тия големи мъжаги. Сложили едни шапки и ямурлуци. Такова племе, с такава сила вливаха, така еманация се усещаше в молитвата им, при нея бяха към 20-30 души. Старейшини някакви такива от древността. Той си занесе това нещо. Това намери отзвук в Школата. Да ти кажа ли, българин не знае нищо. Аз не знам някой път българин, когато казва: "Бог го знае", тогава Бог в устата на българина има една много голяма сила. Нито френското, нито другото не съм го чул. "Бог знае", като каже българинът, те респектира веднага. Той вярва, че Бог знае, ама само да го каже един път. Но да го каже един път, бая зор ще види. Затова избра това племе. Учителят веднъж каза: Ако отида във Франция щеше като купа сено да гори до края и да изгасне. А при българите нито гори, нито гасне, защото сега е времето да се сее Словото в душите. Другото го оставете на Бога и на времето".

Ето такава бе това време. Времето на оран и време за посев. Ще дойде друга епоха след 1000 години, когато ще бъде време за жътва. А дотогава? Ватана Словото Му да се чете, проучава и прилага. А това не е малко, дори много. Много е. И е непосилно в един човешки живот. Затова ще се срещнем след 1000 години при жътвата. Довиждане до тогава. До скорошна среща.

Ваш Митко Грива

54. ПОСЛЕСЛОВ

Осъществените записи на Димитър Грива бяха извършени на различни дати, по различни години. Започна се през есента на 1976 г., пролетта на 1977 г., след това на 17.V.1983 г. и на 18.XII.1989, както на 12, 15 и 19.II.1990 г.

Магнетофонните записи както във всички случаи досега бяха прехвърляни от Марийка Марашлиева на машинописен текст.

Следващият етап бе да бъдат прослушани отново и сверени с текста от моя страна. Понеже бяха правени по различно време и разглеждаха различни въпроси, по различни теми, беше неуместно да се премахнат някои повторения. При внимателен прочит ще се види, че те са наистина необходими, за да може чрез тях да се обоснове някоя теза, съвсем новоизлязла от съзнанието на Димитър Грива.

Затова записът бе оставен така по своя оригинал. Изобщо неговото изложение е за едно ново поколение, което ще има ново сетиво за възприемане на живота на ученика и явлението Учител. За онези този материал ще бъде посвещение, докато за съвременните читатели е едно ненужно повторение.

А ние работим за новото човечество, което идва, за да приеме Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно.

Опитностите на Димитър Грива са от порядъка на Вътрешната Школа на ученика. В никакъв случай те не можеха да бъдат редактирани и обработвани или съкращавани, затова се дадох в своя първоначален вид. Според мен. И освен това аз движа и изнасям поредицата „Изгревът“.

Накрая е уместно да се прочете от "Изгревът" том IV, стр. 579-582, както и стр. 628 под No 6 и стр. 629 под No 7, за да може да се различи Истината от голямата организирана лъжа. А имената на лъжците се намират на края на "Отвореното писмо" от стр. 622-624. А онзи, който свърши работата на Димитър Грива е моя милост. И само моя милост, а не лъжците!

В Школата на Учителя винаги има развръзка. То е видимо от опитнос-

тите на учениците, които ние помествахме. А ние днес сме свидетели как тази драматична развръзка се проектира чрез дадени лица. Защото Изгревът и Падението у човека се намират на едно и също място. Или нагоре! Или надолу! А пътят на ученика е в Словото на Учителя Беинса Дуно.

А Словото на Учителя Дънов и опитностите на учениците му са само за пробудената човешка душа, разцъфнали чрез Словото на Учителя Дънов.

Вергилий Кръстев

55. ПРОРОЧИЦАТА ВАНГЯ И ГРОБЪТ НА ДЪНОВ

АСЕН ЧИЛИНГИРОВ

Берлин, 28.12.1997 г.

Драги Вергилий,

Както преди малко ти обадих по телефона, изпращам някои бележки като допълнение към спомените на Димитър Грива, доколкото те са в непосредствена връзка с известни събития, последвали малко след тях.

През есента на 1973 г. в личния ми живот бяха настъпили важни промени и престояха други, още по-важни. Във връзка с тези промени, които трябваше да доведат до решителни изменения в моя личен живот и в моята работа, исках на всяка цена да се срещна с Вангя, която считах, че е единствена в състояние да отговори на някои въпроси. По това време достъпът до нея и дори само до Петрич беше извънредно труден. За Петрич се пътуваше с открит лист, какъвто аз, като живущ в ГДР, тогава не можех да получа. От разговори с моя близък приятел Димитър Грива знаех, че той беше имал среща с нея и го помолих да намери някакъв начин да свърже и мен. Той ме запозна за тази цел с една своя позната, която беше във връзка с Вангя (името на тази позната е Ели Иванова; давам го само за сведение в протокола, но с изрично настояване да не бъде споменавано. Въпросната Е. Иванова беше близка приятелка на Вангя, разполагаше с известни духовни способности, макар и не на същото ниво като Вангя, и играеше отначало ролята на непосредствена връзка между Вангя и Людмила Живкова; по-късно Людмила я взе при себе си в Комитета по култура). Тази негова позната обеща да ме заведе при нея. Само няколко дни по-късно се откри възможност за това - една друга нейна позната искаше да отиде също при Вангя и използвахме нейната кола. Уредена беше среща извън приемните часове на Вангя - ако не се лъжа денят беше неделя и на този ден тя не приемаше. Ние пренощувахме в Мелник и на следващия ден подир обяд тръгнахме с колата за Петрич. Нашата придружителка каза, че Вангя е предупредена за посещението ни, ще ни приеме късно подир обяд, след нейната обедна почивка, и ние няма да имаме затруднения по пътя. И действително, контролният пункт беше празен и никой не ни спря, въпреки че няхаме открити листове за движение в граничната зона. Като пристигнахме малко по-късно в Петрич, ние веднага отидохме в къщата на Вангя. Тя там ни очакваше. В гостната ѝ стая се бяха събрали на приказки местните първенци, включително свещеника, кмета и началника на граничната зона - една комбинация, която съвсем не ми беше по вкуса, тъй като разговорите ни трябваше да се водят пред толкова много на брой и такива свидетели. Доколкото разговорът ми с Вангя засягаше почти изключително лични въпроси, аз няма да се спирам тук на него. От особено значение във връзка с последвалите събития беше обаче началото на този разговор. Както е прието, Вангя поиска от мен обичайната бучка захар, която трябваше да нося в себе си и която ѝ служи, за да получи контакт. Аз обаче напълно съзнателно не носех бучка захар, а ѝ дадох вместо това едно

Малко камъче от мястото на Учителя, което от много години носех непрекъснато със себе си - моите съображения в случая бяха, че при мене няма и не може да има никакъв предмет, който да такава степен да е пропит с моите лични вибрации. Аз казах на Вангя, че не нося захар, а нося един предмет, който, според мен, би могъл да бъде използван още с по-голям успех за съответната цел. В първия момент Вангя възприе много отрицателно моето предложение. Тя каза (цитирам приблизително): "Ха, че какво е па това? Немаш захар, а ми даваш някакво си камъче!" - и почна подигравателно да се смее. Този епизод възбуди интереса на присъстващите, които също започнаха да се смеят на моето невежество. Вангя пое в ръката си камъчето и за няколко секунди изражението ѝ се измени, смехът ѝ пресекна, тя стана много сериозна и започна да върти камъчето в ръката си с най-голямо страхопочитание и малко след това промълви: "Това камъче е от едно свято място. Кое е това място? Кой е този човек? Той е тук". И започна да говори... На някои от въпросите ми тя даде много важни за мен отговори, други остави без отговор. Главният ми въпрос беше свързан с моята работа. Берлинското издателство Union, едно от водещите издателства в ГДР, беше проявило интерес да издаде история на българското изобразително изкуство и вече от няколко месеца водехме преговори по този въпрос. Решаващо условие за издаването на книгата ми беше привличането на някое западноевропейско издателство за съвместно издание, без което проектът не можеше да се осъществи. Берлинското издателство водеше съответни преговори с издателство Atlantis в Швейцария, но преговорите бяха стигнали до мъртва точка. Работното заглавие на моята предстояща да се напише книга беше "История на християнското изкуство в България", като имах предвид българското християнско средновековие. Швейцарското "свободомислещо" издателство не беше съгласен да изменя заглавие и изобщо с така ограничена тематика, а аз не бях съгласен да изменя темата и заглавието. Много се изненадах, когато Вангя, без да ѝ кажа нищо за това, още в началото на разговора ми сама засегна този въпрос, като ми каза, че книгата ми ще бъде издадена и ще има много голям успех, ще бъде преведена на пет езика и ще затвърди името ми в научния свят, но само при едно условие - ако Божието Име бъде написано на корицата. Аз ѝ отвърнах, че заглавието върху корицата ще съдържа не името на Бога, а на Христос. В разговора се намеси и свещеникът, който заяви в моя подкрепа, че нашият Господ е Исус Христос. Ще отбележа накратко как се развиха впоследствие събитията около моята книга. Само след два месеца подписах договор с издателството за издаване на книгата, която излезе пет години по-късно, през 1978 г., и действително утвърди името ми сред научния свят; тя не е преведена досега на пет езика, както ми предриче Вангя, макар и значителни откъси от нея да са отпечатани на три други езика, освен на немския - на български език не само, че не са печатани дори и откъси от нея, но някои от моите колеги взеха решението тя да бъде забранена в България и името ми никъде да не се споменава в научната литература. Вместо това, и досега, ето вече 20 години тази книга е стандартният труд за българското средновековно изкуство в Европа и бива навсякъде цитиран като такъв, освен в България. Що се отнася до другата част от думите на Вангя, а именно за заглавието, развитието на събитията прие също много интересен обрат. Преговорите с издателство Atlantis бяха прекъснати, но това издателство много скоро след това фалира, всичките му издания бяха разпродадени и името му вече не се среща. Вместо с него, беше подписан договор за продаване на лицензия от моята книга на най-известното световно издателство в областта на средновековното изкуство, издателство С. Н.

Веск в Мюнхен, което също я издаде. Вторият ми по важност въпрос беше свързан също с работата ми. В моите проучвания на старата българска история и българското средновековно изкуство бях се натъкнал на цяла поредица въпроси, които по това време ми изглеждаха неразрешими с конвенционалните средства на науката и исках да помоля Вангя за съдействие поне при решаването на някои от най-заплетените от тях. Че тя е в състояние да "види" някои подробности, които бяха невидими за нашите инструменти, знаех от разговора на един мой приятел с нея в Роженския манастир, за който той ми разказа. На молбата ми за съдействие тя отвърна уклончиво, в смисъл, че за някои отделни конкретни въпроси мога да я питам, но впоследствие друг такъв случай вече нямах. Вместо това през последвалите срещата ни 16 години моите възможности ми позволиха да реша и без нейната помощ всички тези проблеми. Аз успях да пропътувам всички бивши и настоящи български земи, чак до най-затътените ъгли в Албания, Югославия, Гърция и Атон, за да реша въпросите на място. Аз бях първият европейски изследовател в областта на историята и на изкуството, който обиколи Преспанското езеро от трите му бряга - югославския, гръцкия и албанския; и досега още никой историк на изкуството, който не е от гръцки произход, не е имал възможност да посети толкова пъти и за толкова дълго време всички манастири на Атон. За мен се отвориха вратите на всички архиви, библиотеки и музеи, и то не само на Балканите, а и в двете Германия, Ватикана, Русия. Що се отнася до разговора ни с Вангя, малко след това той се прекъсна - от определен момент за нея беше вече невъзможно да продължи разговора ни; заяви ми, че е уморена и повече нищо не може да ми каже. Ще допълня само с още един любопитен епизод по време на нашата среща. Аз попитах Вангя дали може да я фотографирам. Тя не само, че не отказа, но дори се почувства поласкана, започна да привежда в ред косата си и изобщо външния си вид. Междувременно вече се беше доста стъмнило, а в стаята на Вангя имаше само една малка електрическа крушка. Тъй като не бях предвидил такъв случай, във фотокамерата си (Пентакон Сикс 6х6) имах цветен филм и излязох навън, на тъмно, за да го заменя с чернобял. За такива снимки аз имах два вида филми, от по 12 и 24 снимки; поставих в камерата един от 24 снимки, върнах се в стаята и започнах да правя снимки, докато тя приказваше. По едно време тя се обърна към мен и ме попита: "Ти като щракаш толкова, имаш ли лента?" Отвърнах ѝ: "Бъди спокойна - всичко е наред!" За моя най-голяма изненада се оказа, че в тъмнината аз погрешно съм заредил камерата с един къс филм и голяма част от "щраканията" ми били напразно. Въпреки това останяха и няколко задоволителни снимки за веществено доказателство и спомен от срещата ни. Най-същественото от тази среща бяха обаче някои важни последствия, подробностите около камъчето. Тъкмо по това време цялото братство на Изгрева беше много загрижено от налагащото се предстоящо освобождаване на мястото на Учителя, за което било взето съответно решение, постановяващо разкопаването на гроба и изнасянето на костите. Разказът ми за срещата с Вангя наведе Грива на мисълта да поиска нейната помощ. Аз не зная доколко той е отразил тази среща в спомените си - зная само това, което той тогава ми разказа. Само няколко дни по-късно той заминава за Петрич и се среща с Вангя, като от самото начало поставя въпроса тя да поиска от Тодор Живков да отмени решението за опразване на мястото на Учителя. Вангя му отказва да говори с Живков, като заявява: "Ако Бог е решил костите на Петър Дънов да видят бял свят, така ще бъде". Тогава Грива ѝ отговаря, че това не е решение на Бога, а е решение на някои хора. Обръща ѝ внимание на нейните думи пред мен, че това място е свято, като я

...ства колко свети неща са останали на българите и още веднъж настоява Вангя, да попречи за изпълнението на това решение. След тези негови думи - също както по време на моята среща с Вангя - изразът на лицето ѝ в миг се променил и тя казала, че ще направи всичко възможно. И наистина, малко по-късно решението за освобождаване на мястото на Учителя беше отменено.

56. „НЕМА ЛАБАВО“

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

Целият проблем за мястото на Учителя Дънов, което неговите последователи наричат "мястото" където е положено тялото му след неговата смърт, е описан в "Изгревът". За справка виж том II, стр. 369-370.

Димитър Грива нееднократно е споменавал този случай пред мен, как той отива при ясновидката Вангя в гр. Петрич и е настоявал категорично пред нея да настоява пред Тодор Живков да спре разрушаването и преместването на гроба на Дънов, както е било тогава решено от някои фактори поради идеологически подбуди, като са взели като повод, че Изгрева като място е предоставено от държавата за построяване на чужди легации и посолства. Там главно се строи посолство и легация на СССР, т.е. на Съветска Русия. Вангя обещава да стори каквото е необходимо. Тя имаше връзки с почти всички висши държавни сановници на комунистическата власт. И не само от България!

Грива често посещаваше Вангя и беше много добре приет и желан гост като представител на едно духовно общество, което беше инкриминирано от държавата и комунистическата власт. Имаше с нея интересни разговори, които споделяше с мен. Накрая гробът на Петър Дънов не бе разрушен по нечия височайша заповед. За мен това бе държавния глава по това време Тодор Живков, който бе генерален секретар на Комунистическата партия, която управляваше от 1945-1990 г., а лично той я ръководеше в последните 35 години. Нито един комунистически водач от социалистическата система не бе преживял толкова години. И всички си задаваха въпроса: Защо е така?

Ето защо днес милиони българи се учудват, че той е в добро физическо и психическо здраве и със запазен ум. Дори в края на 1997 г. отговаряше на въпроси по телевизията на журналисти и не само смая всички със своите отговори, но трябваше и неговите врагове да признаят, че той не е случаен човек, макар че някои още го смятам, че е бил неук, прост и некомпетентен. Но да ръководиш една система и държава 35 години е нещо много трудно и всички упреци към него изчезват, особено когато управляваш българи и то в собствената им държава.

Мнозина се опитаха да турят ръка върху свободата му след 10.XI.1990 г., макар че беше и в следствения арест към 9 месеца, както и под домашен арест, беше изправен пред съд заради държавнически нарушения и т.н. Но днес той е свободен. Той беше заслужил пред Някого за финала на своя живот. За мен неговия подпис под тази заповед, която отмени вдигането и разрушаването гроба на Петър Дънов, се оказа най-печелившия му подпис, както за него, така и за българския народ, така и за цялото човечество.

Тодор Живков имаше един израз, употребяваше го често, защото така говореше народа в родния му край. Веднъж на един правителствен форум каза: "Нема лабаво", за което противниците му се смееха, че бил прост, неук и пр. "Нема лабаво" означава, че си вързан с въже като кон на хармана и

трябва да вършееш. Ако не търчиш като кон, ще играе камшика стопанина, защото "нема лабаво" - харман се вършее, жито се чака да се овършее. Стопанинът и челядта му чакат хляб. От овършаното жито, на воденица ще занесе да се смеле, че след това пита хляб да се опече и гладни да нахрани. Сегашното поколение българи забравиха какво нещо е да се жертвар, да връзваш снопи, да вършееш на гумно, да отвяваш плявата от жътото и т.н. Те не знаят какво нещо е: „Нема лабаво“.

Да, г-н Тодор Живков, наистина "Нема лабаво" към ония, които волюваха срещу Учителя по Негово време. Ние заварихме тази епоха и видяхме възмездие на бича Божий върху тях. Ние заварихме тази епоха и видяхме бича Божий върху тях. Той беше безпощаден. Той възстанови Божията правда.

Ние се срещнахме и с ония, които посегнаха върху Словото на Учителя Дънов и го претопяваха и унищожаваша. Ние видяхме как се разруши цялата система на СССР само за броени дни, така както бе казал Учителят (Виж: Изгревът, том II, стр. 38-39, том III, стр. 303-304, стр. 309-310, том VII, стр. 694 No 8).

Голяма част от висшия партийен елит на комунистическата партия и държавния апарат, търсеха помощта на ясновидката Вангя, и се съобразяваха с нейните пророчески думи, защото десетилетия наред ги проверяваха, че са верни и че се сбъдват. Така че в спасяването от разрушение на гроба на Учителя Дънов участваха мнозина и всеки един от тях бе част от невидимата верига, която бе задействана и успя да реализира волята на Учителя Дънов. Днес мястото му с елипсата е запазено и достъпно до него е свободен. Ние съвременниците на тази епоха проверихме всичко това. Другите след нас ще проверят останалото, което има дойде и да задвижи следващото човечество към следващата епоха. Към идното човечество от шестата раса. Тогава духовната храна за Новото човечество ще бъде Словото на Учителя - Беинса Дуно.

Тогава човечеството ще проучава времето на историческото присъствие на Всемировия Учител при българите.

Тогава българите ще оценят какво означава поредицата „Изгревът“, защото там е записан живота на учениците от Школата на Всемирното Велико Бяло Братство, присъствали между българите и славянството. И не само това.

А до тогава? Ще се чака. И то дълго!

И така „Нема лабаво“, българи! Рано или късно ще четете Словото на Учителя Дънов.

И не само Него. Но и „Изгревът“. Защото: „Нема лабаво!“ Това пък ви го казва моя милост с име Вергилий Кръстев, „защото „ОН“ си знае работата“, както тук говорят шопите в Софийско. И „ОН“ ще оправи нещата на българите. Но преди това „ОН“ ще вкара насила българите в пътя, който им е определен да извървят от Невидимия разумен свят. Защото „ОН“ е Оня, гдето управлява Небето и земята!

КАТЯ ГРИВА

(16.IX.1902-9.VII.1974)

1. ВЪТРЕШНИЯТ ГОВОР

Още съм нова на Изгрева, но най-голямото ми желание е да съм близо до Учителя. Друго желание нямам, с никого не споделям, но това ми е времежа, само и само да съм близо до Учителя. Стоях все към салона и при всяка възможност търсех начин да се приближа до Него когато излиза, а тогава можеше да стане като Му донеса вода. Значи донасянето на вода за Учителя беше един повод да се срещна с Него. Днес, това може да ви се вижда смешно, наивно и много детско. Тогава Учителят препоръчваше да се пие вода от извора на Диана бад. Ние отивахме със стомнички, пълнехме ги и правехме познатото упражнение за донасяне вода на Изгрева. Точно в тези случаи аз използвах този наивен повод, да занеса от прясната вода на Учителя само и само да се срещна с Него. Но това го правеха и другите. И когато занасях стомничката, виждах, че има още десетина стомнички с вода в приемната на Учителя. Заплакваше ми се, че не съм първата, която поднася стомничката, но преглъщах. Чувствах, че съм закъсняла с идването си на Изгрева и съм загубила толкова много време далеч от Него. Използвах всичко, което ми беше под ръка, включително и стенографката Паша Теодорова, за да влезна при Учителя. А тя влизаше често при Него да прочете нещо от беседите и да попита нещо, което не ѝ беше ясно. Защото тя беше онази, която подготвяше беседите за печат. Щом тя решаваше да отиде при Учителя, веднага я хващах под ръка и я молах да ме вземе със себе си. Тя беше широко устроена вътрешно и се съгласяваше. Това се повтаряше доста често, най-малко 40-50 пъти и аз бях щастлива да влезна при Учителя. Не говорех, не питах нищо, мълчах и гледах Учителя в очите. Паша седеше на стола до масата, там слагаше книгата и почваше да чете - да пита, да споделя относно беседите. Учителят я насочваше с думи. Аз седях на стола, точно срещу Учителя, слагах си ръцете върху колената на скута и като истукана не мърдах, а Го гледах във очите. Аз, която не гледам хората продължително в очите, то тук гледам да не мигна и да Го гледам в очите до края, докато Паша си свърши работата. Аз излизах с Паша, като и аз след нея целувах ръката Му, щастлива че съм била при Учителя.

Веднъж при едно такова влизане с Паша при Учителя, то тя чете, а пък аз гледам Учителя в очите и чувствам, като че Той се занимава с мен, като че нещо ми говори, нещо вътрешно и аз слушам, не разбирам какво е то. Усещам само, че състоянието ми, и духът ми е повдигнат и аз като че слушам, макар че не мога да кажа какво е. Това ставаше всеки път когато влизах с Паша при Учителя. И този път, като гледам Учителя в очите и съм повдигната духом, чувам как Паша чете от беседата и изведнъж ми минава мисъл през главата: "Учителят не я слуша, а се занимава с мен". Учителят ме гледа и казва на Паша: "Там преди три реда сменете тази дума със друга и на следващите два реда добавете още..." Не запомних какви думи трябваше да се добавят и заменят. Аз се засрамах и си наведох главата и така стоях до края, като не си повдигнах нито главата, нито очите. И в това време си мислих, как съм могла да допусна, че може Учителят да не слуша онова, което Паша Му чете от беседата. После продължавах да мисля, че един обикновен човек може да върши 2-3 неща едновременно, та тук Учителят не може ли

да ме поучава на нещо и едновременно да слуша Словото Си. И като си тръгнах с Паша, целунах Му ръката, но не посмях да Го погледна. Бях като хваната на местопрестъплението и ме беше много срам.

При едно друго такова влизане с Паша при Учителя, то тя четеше беседата, а там се говореше за духове, за заминали души за другия свят. Като свърши беседата и като Учителя даде разясненията Си върху беседата, то Паша каза на Учителя: "Тя, Катя не ги разбира още тези работи". Учителят ме погледна и каза: "Разбира ги, разбира ги тя и още как". А пък аз точно в този момент преминавах през този етап и бях присъствала на спиритически сеанс. Такава радост почувствах от думите на Учителя казани за мен и целия ден бях с повишено самочувствие. Имаше дни, когато падах духом или се чувствах потисната, невежа и угнетена. А тези две думи казани от Него ми идваха на помощ. "Разбира ги, разбира ги тя". В такива случаи аз си ги припомнях и състоянието ми се повдигаше. Каква сила имаха казаните от Него думи, че направо ме възкресяваха. Та Учителят говори на ученика със вътрешния Си говор, както и с външен говор. Важното е ученика да има пробудено съзнание, да възприема и двата говора на Учителя.

2. ПАША ТЕОДОРОВА И РЕДАКТИРАНЕТО НА БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Много пъти са ме питали братя и сестри от Изгрева, какво съм чула от Учителя да казва на Паша за беседите, когато тя Му ги е чела. Те знаеха, че и аз съм присъствала. Чувах понякога да казва на Паша: "Изхвърлете това! Махнете онова, добавете еди какво си". Разбирате добре, че аз тук не мога да цитирам конкретно Неговите забележки към всяка една беседа. Осмелявам се да опиша голямата издръжливост на Паша, нейната работоспособност и че това го правеше като свой дълг към беседите и Словото на Учителя.

Яви се едно брожение против Паша, че тя си позволява да изменя беседите и че не е писала някои примери, които Учителят даваше за този или онзи брат или сестра. В салона освен стенографите имаше и други, които можеха да стенографират, трети си водеха бележки в тетрадките и след като излизаше отпечатаната беседа проверяваха дали отпечатаната беседа отговаря на техните записки. Ето това бе причината за брожението и то стана след заминаването на Учителя. И по наш български обичай е да очерним всеки, който е направил нещо за нас и най-вече онзи, който все пак е получил нещо от Учителя. Случи се това, че мнозина се нахвърлиха върху нея. Завист ли е или що? Но тук го видях в голяма и силна форма на проявление. Знам, че беше възложено на Паша от Учителя да изработва беседите. И това е огромен труд и не е лесна работа. Стенографите бяха четирима - Паша, Савка, Елена и Боян Боев, обаче измежду тях само Паша е била посочена от Учителя да разработи за печат беседите. В скоби тук ще кажа това, което веднъж ми разправя Паша. В началото на своята работа, когато имало затруднение в коригирането на беседите, то Паша е тичала при Учителя и Го е питала за отделните случаи. При един такъв случай тя отива на ул. "Опълченска" 66, където Той живееше в дома на Гумнерови, за да пита за нещо, което си е била отбелязала преди това. Тя седи и чака Учителя, а Той я зает. Въпросът за разрешаване е спешен, защото тя трябва да се върне в печатницата, но Учителят не я приема, кара я да чака. И след като чакала един час и половина, гледала е насам-нататък, приказвала с този и онзи, а

...мето тече ли тече. А печатницата чака. По едно време се замислила за въпроса, за който е дошла да пита, като се напегнала да помисли нещо и съветва в главата и тя си казва, че разрешението трябва да е това и това. В същото време излиза и Учителят от стаята. Тя споделя с Него защо е дошла, какво и това какво ѝ е дошло на ум и как да го направи. Той ѝ отговори: "Така е, мислете, то ще ви се изясни. Работете по този начин". След това Паша ми казваше: "От тогава за малки работи не питах Учителя. Мислех, молих се и ми ставаше ясно. Отивах при Него за въпроси, които не ми ставаха ясни или бяха от по-мъчно естество".

А сега аз питам вас: Кои сте вие, които критикувате Паша? Не беше ли Учителят, който ѝ възложи една от най-трудните задачи? Не повери ли Словото си в нейните ръце? Нима Той не знаеше на кого да го повери? Дръзки сме и лоши сме.

Но всичко това, което казах е затова, да се покаже как се стои на пост като войник. Стои се при всички нападения от всички мисли, които я атакуват безмилостно и жестоко. Години на ред Паша работи беседите. След замислянето на Учителя стана голямо брожение против нея. Намериха се хора, които говореха и доказаха, че не ги работи добре, че ги изменя и променя. Най-много приказваха най-близките ѝ приятели и по-право тези, които работеха с нея или пък онези, които ревнуваха за работата, която ѝ беше дадена. И решиха всички, които протестираха, че други трябва да работят беседите и да те ще ги работят много по-добре и много по-експедитивно и много, много по-точно. Събраха се тогава 20-25 души, взеха по една беседа и почнаха. Работата изглежда не беше така лека както си мислеха отначало. Така един, който работи накрая донесе на Паша да прегледа изработените от него беседи, да ги прегледа и да ги даде за печат. Тогава за Паша почваше двойна, по-мъчна работа. С една ръка държеше и гледаше оригинала, т.е. дешифрираната беседа от стенографите и след това поглеждаше онова, което някой от тях е коригирал. На много места Паша лепеше листчета отстрани на изработените беседи с допълнения. Някой от тях бе изхвърлил цели примери, други бяха съкратили примерите и всичко това Паша пишеше на тези листчета съгласно оригинала и ги залепваше. Понякога тя работеше цяла нощ и осъмваше до сутринта, когато в седем часа сутринта идваше Влад Пашов, който взимаше приготвената беседа и я носеше при словослагателите, за да се набере чрез оловните букви за печат. Там работеха Влад Пашов, Димитрий Стоянов и Кирчо-лъвчето. Тя работеше цяла нощ, защото бързаха. Аз се учудвах как Паша правеше това нещо. Тя, която имаше мандат от Учителя за работа по беседите трябваше да работи с тези братя, които не обелваха зъб по времето на Учителя, че тя не работи добре, нито пък си предлагала услугите да свършат работата, която тя работеше. А сега бяха надали вой срещу нея. Аз виждах това като едно голямо изпитание. Не знам колко души можеха да останат непоколебими на тази позиция като Паша. Да стоиш и да гледаш как някой от горе ти коригира работата, как иска да те измести, че накрая ти донасят материала и ти отново започваш да работиш върху него и да прибавяш онова, което са съкратили или изхвърлили. И когато тя предаваше на Влад Пашов беседите да се набират за печат, то отстрани на листовите висяха стотици залепени листчета и то от двете страни на листа. Така тя беше принудена да работи без ропот стоически, недоспивайки си. Веднъж, след една такава нощ, пристигна Борис Николов и донесе една топка масло, кръгла, направена по селски около 1/2 кг. Към маслото бяха прибавени и други лакомства. "За издържания изпит - малка почерпушка." Друг на нейно място би го отхвърлила, включително и аз. Но Паша го взе и

всички закусихме приятелски. Тя трябваше да стои на своя пост като войник.

Бележка на редактора: През 1923 г. се отпечатва томчето "Трите живота", Общ окултен клас, първа година. През 1942 г. Паша приготвя второ издание на същото томче, което се отпечатва. При проверката и сверяване на текста се вижда, че второто издание няма нищо общо с първото издание и че то е окончателно променено и представлява лична литературна обработка на Словото на Учителя от Паша Теодорова. Съществуват днес и други запазени оригинали, в които се вижда, че Паша редактира Словото на Учителя и променя оригинала. С една дума отпечатаното Слово на Учителя Дънов не е оригинално, автентично Слово на Учителя. Доказателства. Има ги и те съществуват.

Съществуват те като отпечатани беседи с първо и второ издание. Да не говорим за отпечатаното Слово след заминаването на Учителя от 1945 г. до 1951 г. Какъв е извода? Словото на Учителя Дънов е Слово на Бога. "Глава на Твоето Слово е Истината, а глава на Истината е Божествения Дух. А Глава на Божествения Дух е Абсолютния Дух на Битието. А Абсолютния Дух на Битието е проява на Бога". Това е Космогонията на Словото на Учителя и то дадено лично от Него. В случая тук се явяват човеци с различни имена, които променят Словото на Учителя Дънов. А защо? Защото със Духът на Истината се движи и Духът на Заблуджението, който е Дух на Опорочението и влиза в умовете на обикновените човеци с цел да променят Словото на Учителя Дънов. Такива са фактите. Доказателствата са налице. И Духът на Опорочението вече се е изявил чрез промененото Слово на Учителя. Помислете си само може ли днес на някой автор, писател, независимо от какъв ранг, да промените дума от неговите произведения и отпечатани книги. Нали ще ви дадат под съд за нарушение на авторско право, за кражба, за плагиатство и какви ли не още неща. Значи за обикновените светски писатели това не е позволено да се прави, а на Всемировият Учител Бейнса Дуно може да се променя Словото.

Тук Катя Грива защитава приятелската си Паша Теодорова. Тя не защитава Истината. Но казаното от нея е важно, защото то дава картина на проблемите, които са съществували. А защо става това? Защото всички стенографи, като се почне от Паша, Савка, Елена, че и Боян Боев бяха образували около себе си кръгове на почитатели към техните особи. И тези почитатели защитаваха горепосочените личности, а не защитаваха Словото на Учителя. А защо става това ли? Защото Духът на Заблуджението не стои празен и без работа и отива да работи там, където има тъмнина в съзнанието на хората. Това води началото си от времето на Христа. Апостол Йоан го нарича Духът на Заблуджението, а апостол Павел - Духът на Антихриста. Днес го наричаме с думата Духът на Опорочението. За съжаление той и днес властвува, владее всичко и направлява така наречените последователи на Учителя Дънов. Време е Духът на Истината да се изяви и прояви. Но това може да стане само в едно свободно съзнание. Целта на поредицата "Изгревът" е именно такава, да покаже на онези, които неволно са подведени или които целенасочено са заблудени и вкарани в погрешна посока, че след като прочетат "Изгревът" да изгрее в техните умове Духът на Истината. И тогава ще се върнат от там, от където са се отклонили и ще поемат по пътя на Словото на Учителя Дънов, който е път на Истината.

3. ЛЕЧИТЕЛЯТ

В онези години аз и няколко сестри непрекъснато стояхме около вратата на Учителя или около Неговата стая, наречена Горница. Очаквахме да излезне и само да Го зърнем с очи. Това ни беше достатъчно. Това ни радваше. Понякога излизаше, минаваше покрай нас и не ни обръщаше внимание, ние не се сърдехме, но бяхме щастливи, че Го виждахме. Друг път се спираше и даваше някое свое нареждане и ние тръгвахме да го изпълняваме. Понякога казваше ни по някоя блага дума и ние бяхме на върха на небето. Но така както се бяхме събрали на разговор идва един брат и започва да протестира, че ние стоим около вратата Му и че от нас не може да се приближи до Него. Тогава по този повод Той каза: "Трябва да знаете, че тези, които стоят по цял ден пред вратата Ми, са болни хора. Трябва ли лекар да ги изпъди. Щом е лекар, ще ги лекува. Иначе не може да бъде лечител. Колко по-горен е един Учител спрямо един лечител?" Братът получи отговора, ние чухме думите Му и не останахме много доволни, защото останалите ни огледаха с такъв поглед, като че сме чума̀ви. На следващия ден отново осъмна стража пред Неговата стая и съм решила да питам Учителя как ми липсва, какво не ми достига, за да бъда ученик. След малко Той излезе и без да Му задавам въпрос, обърна се към мен и каза: "Любовта си попитала. Мъдростта си понадникнала. А сега Истината - тя е най-високият връх". Таман исках да питам, ами къде е Истината и Той ми посочи с ръка над главата ми. Вдигнах глава и на стената, над вратата на приемната беше окачена емблемата с котвата. На нея пишеше: "Глава на Твоето Слово е Истината". Значи чрез Словото на Учителя ученикът трябва да се добере до Истината. А дали може, това е друг въпрос. Словото го имате напечатано, ще го четете и прилагате, за да се доберете до Истината. Тя е най-високият връх.

4. СКРОМНАТА ОДЕЖДА

Вече няколко дни съм на пост пред приемната на Учителя, но Той минава и подминава и не ме забелязва. Започвам да се отчайвам защо ме подминава. Тогава изведнъж се сетих, че аз стоя тук на пост без да имам някаква работа и без да знам за какво стоя. Или най-малкото е това, че трябва да Го питам за нещо. А аз едвам се държах на краката си. Нямам сила и съм изпразнена отвътре и отвън. Все едно, че съм куха. Вие виждали ли сте кухо дърво. Крепи го само кората, после духне по-силен вятър и дървото се прекърши. Значи трябваше да дойде към мене по-силен вятър, за да ме прекърши. Ето, това вече се движи в ума ми и без да забележа Учителят е застанал пред мене: "Какво има, сестра? Защо сте посърнала?" "Учителю, от известно време усещам, че ми липсват сили, все едно, че съм като изчерпана и изцедена отвътре и отвън. А съм още млада и съм в най-хубавата си възраст когато трябва само да пея и да припкам." "Много хубаво е това. Ако беше много тантуреста щеше да гониш момците. Ако беше много красива, момците щяха да те гонят. А така си добре, както си. Така си запазена и освен това ти остава време да стоиш пред вратата Ми, че понякога да ти кажа и по някоя и друга дума. Иначе нямаше да те има на Изгрева. Скромната одежда те пази отвън и съхранява отвътре." Стоя като зашеметена. Отидох си в стаята и се заоглеждах в голямото огледало. Започнах да се оглеждам и да си задавам мислено въпроси, на които трябваше да дам отговор. Накрая и аз

дойдох до заключението на Учителя, че така съм си много добре. Има един израз от Евангелието: това са блаженствата изречени от Христа: "Блаженнищите духом!" Но до този израз още не съм стигнала. Имам път да вървя към него.

5. ДУХОВНАТА КРАЖБА

Случи се така, че заболях от една сериозна болест - дизентерия. Отслабнах много от непрекъснатата диария, губех сили и за малко щях да си замина. Съобщиха на Учителя, Той си даде съветите и след като ги изпълних се почувствах по-добре и лека-лека се възстанових. Но след заболяването бях станала много чувствителна на чужди влияния и много болезнено изживях дисхармонията, която се явяваше ежедневно между нашите на Изгрева. Понякога виждах братя и сестра, които бяха усърдни и се стремяха към Учението на Учителя, но вместо да сияят от светлина, бяха много често с клюмнали глави. Понякога ги виждах с наведени глави, свели поглед надолу, като че ли са загубили нещо по земята и го търсят. А пък сестрите освен, че търсеха това загубено нещо по земята, те си поплакваха също така усърдно. По това време аз бях на палатка, която беше опъната на поляната срещу салона през лятото, а по-настрани от моята палатка беше голямата палатка, една военна палатка на Любомир Лулчев, където се събираха неговите хора. И какво наблюдавам? Виждам как хората на Лулчев, онези които се въртяха около него бяха всякога силни, с вирнати глави и като стъпват по земята, сякаш искри излизат от петите им. Вървят наперени и със самочувствие. А всички наоколо около тях са с клюмнали глави и с очи отправени към земята, като че ли търсят нещо, което са загубили. Накрая не изтърпях и попитах Учителя: "Защо, Учителю, става така, че всички братя и сестри стремежи се към високия идеал на Словото Ви, така често сменят състоянията си? Ту са повдигнати духом, весели и радостни, ту изведнъж стават с клюмнали глави и със погубени сили. А вижте онези от групата на Лулчев как са наперени и корназ." Учителят ме изгледа и каза: "Те, хората на Лулчев общо крадат. Не поединично, а общо, колективно крадат. А вие каквото спечелите от Словото, от песните и от Паневритмията понеже не знаете да пазите полученото богатство, то те ви обират. Каквото спечелите, те го открадват. Още не сте се научили да охранявате светлината, която получавате от Словото. Тя е вътрешна светлина и най-лесно се краде и най-трудно се съхранява. Човек като запали свещ я туря във фенер и така пази светлината да не я духне вятъра. Така ще направите и вие, ще си сложите фенер. Аз съм ви дал формули да се ограждате и охранявате. Когато се научите да пазите спечелената вътрешна светлина, тогава ще може да давате и на гладните души, но без да ви обират. Това е идеалното положение, което се казва: "Общение на душите!" Следващата крачка е "Общение на човешката душа с Бога". Един от методите е молитвата. Друг метод е изучаване на Словото Му и приложението от ученика."

Ето така разбрах какво значи духовна кражба и какво значи духовна придобивка.

6. И ГОСПОД СТАРИ ХОРА НЕ ИСКА

Още съм нова на Изгрева и нямаше къде да живея. Наблизо се строеше дом за стари хора под патронажа на г-жа Малинова, жена на министър Малинов. Този дом се строеше с обществени пари и понеже тази жена ме

...подслони ме да живея в новата сграда, която още не бе предадена на възрастни хора, които щяха да я населят. Г-жа министершата ме хващаше и не можеше да се начуди на това, как аз толкова млада, завършила музикална академия съм дошла тук на Изгрева. За нея аз бях отрудена, млада жена в учението на Дънов. Аз живеях в една стая, в стаята, която още се строеше и понякога трябваше да ходя у тях, да ѝ съобщавам някои неща по работата на работниците. Когато ходех у тях, тя бързо да ме хване под ръка и да ме заведе навътре в къщата, защото в този хол отпред чакаха много посетители за нея и за министър Малинов. Тук чакаха и търсеха да бъдат назначени на работа на държавни служби, други хора уволнени и чувах ги как плачат за помощ. Имаше какви ли не просители. Тя беше тъпла от отрудени хора в бедствие. Като ме хващаше здраво под ръка, тя бързо ме завеждаше във вътрешната стая и ми казваше: "Елате да ви починете. Всички, които са тук идват, седят и чакат. Само искат." И някога при такива случаи ме питаше: "Би ли заменила своята младост с моето положение и задължение на г-жа министерша? Както и моят живот на Изгрев?" Макар и срамежливо, отговарях: "О-о, не, в никакъв случай".

Веднъж Учителят е във двора и аз споделих с Него онова, което г-жа Малинова искаше от мен, да си разменим местата. Той стана много сериозен и каза: "И Господ стари хора не ще!" Тогава не Го разбрах напълно. Но по-късно, когато станах по-възрастна разбрах какво означават тези думи. В този възраст на младост у човека има стремеж, сили, търсения, ентузиазъм към идеали и колко е важно накъде човек ще насочи всичките си тези сили на младостта. И ако на млади човек има този стремеж към Господа, то на убогата възраст може да му се даде повече дълбочина, но в никакъв случай не може да получи този силен устрем на младостта. Младостта е едно, а старостта е друго. Едното е началото, другото е краят, които трябва да се съединят в кръг, за да се завърши успешно живота на човека на земята.

7. УЧИТЕЛКАТА

Аз съм пред вратата на Учителя и чукам. Дошла съм по работа и нося в себе си една просба към Него. Ето след малко вратата се отваря, Учителят е пред мен, аз Му целувам ръка, Той ме поканва в стаята, леко притваря вратата и чувам думите Му: "Вие можете да бъдете една добра учителка". С тези думи Той затвори вратата на Стаята Си. Аз още не бях казала за какво идвам при Него и какво искам. А аз исках да Го коригирам, да Му обясня, че аз съм дошла при Него, да Го питам за влизането ми в операта, като оперна левица. Нито през ум не ми минаваше, че мога да стана учителка. Но това Той каза и тези думи ми се запечатиха в съзнанието. Учителят ме запита за някои обикновени неща, стана и показа, че посещението е привършило. Аз не можах да Го питам за онова, за което бях дошла. Значи, според думите Му, аз трябваше да стана учителка, а не да влизам в операта. Но тогава не го побирах това в ума си. Та аз бях следвала в Италия, в Санта Чичилия! За оперна актриса. Отидох и влязох в операта, но след година разбрах, че не ми е мястото там. Аз няхах физически сили за нощен труд и за нощен живот. Аз се връщах пребита от умора, макар че бях млада. Напуснах операта и останах на Изгрева, а родителите ми изпращаха пари колкото можеха, за да ме издържат.

Но след единадесет години аз трябваше пак да стана учителка. Преди да ни върнат румънците Южна Добруджа и преди да се говори за това по вестниците, пред една групичка пред стълбите долу Учителят каза: "България

ще се разшири и ще има нужда от учители". Каза това като ме гледаше. Аз скрих главата си зад една сестра. Изпитвах панически страх да не бъда пратена някъде, да бъда далеч от Изгрева, от беседите и от Учителя. Това беше тогава. А след 11-12 години аз пак станах учителка. Първом плачех много за Изгрева, но след като Учителят си замина от този свят, аз постепенно разбрах, че това е моето поприще, да бъде учителка. Пенсионирах се като такава.

8. МОЖЕ ЛИ ВСЕКИ ЧОВЕК ДА СТАНЕ УЧИТЕЛ?

На Изгрева бе Школата на Всемирното Велико Бяло Братство. Тук бе Великият Учител и Всемировият Учител на Вселената Бейнса Дуно и чрез Него се даваше Словото на Бога, който бе Третия Завет на Бога към човечеството. А ние, учениците в тази Школа посещавахме четири пъти в седмицата Неговите лекции и слушахме Словото Му, пеехме песните Му и играехме Паневритмия. Какво приложи всеки от нас от Учението на Учителя зависеше от самият него, т.е. каква вместимост има в себе си и колко може да побере от Словото в себе си, че после да работи върху Него с години и усърдие.

Ето, събрали сме се пред салона около Учителя. Повечето са братя. Един брат от провинцията говори доста разпалено за постиженията, които има в провинцията, как хората го слушат и какво впечатление им прави. Въобще възторжен брат, идеен брат, деен брат с видими постижения. А ние тук на Изгрева бледнеем и не можем да се сравним с неговите постижения. Как ще се сравняваме помежду си, когато до нас е Учителят и с Неговата мярка не можем да се измерим, колко сме високи и колко тежки. Единственото измерение тук е, ако приложиш частица от Словото Му във твоето ежедневие като човек. Така че ние само слушаме този напреднал брат. Изведнъж той пита Учителя: "Мога ли чрез много работа над себе си, чрез големи усилия и трудолюбие да стигна до там, че Духът да ме осени и да стана Учител?" Ние всички замръзнахме след този въпрос. Учителят беше сериозен и отговори: "Не може човек на земята да стане Учител и Духът да го осени. С такава мисия Учителят не идва. Учителят се ражда и си създава тяло и в това тяло има един малък и непознат за вас орган. Чрез този орган Той се свързва с Невидимия свят. Без този малък, непознат орган не може да стане Учител, нито пък да го осени Духът и Духът да слезе върху него. Това е невъзможно. Учителят се ражда и притежава органи, които органи обикновения човек не притежава в тялото си. Този малък, непознат орган се намира тук". И Той показва с ръката си стомашната област. Но къде и точно къде и какъв бе тоя орган Той не ни каза. А и никой не посмя да Го попита, защото тогава се почувствахме не като човеци, а като мравки пред нозете на Учителя.

Друг път при подобен случай каза: "Аз приличам на вас, но не съм като вас. Аз приличам на човек като вас, но не съм човек като вас. Аз имам плюс органи в тялото Си, допълнителни органи, с които се свързвам със световите по цялата Вселена и с Боговете на звездите. Само Великият Учител може да бъде Повелител на света, Господар на Господарите, Бог на Боговете и Отец на Вселената."

А ако знаете учениците на Учителя как възторжено говореха за разни учители от Изтока и от Запада, от миналите епохи и благоговееха пред тях, четейки окултната литература на Изтока и на Запада. А Великият Учител на Духа, на Словото и на действието бе тук на Изгрева. Но мнозина не Го познаха. А защо? Сбъдна се онова, което бе казал пророк Исайя: "Потърсен

Бях от онези, които не питаха за мен. Намерен бях от онези, които ме не търсеха. Рекох: Ето аз! Към народ, който не призоваваше името ми". (глава 10, ст. 1)

Това пророчество се сбъдна изцяло, както с българския народ, така и с онези, които живеяха на Изгрева и наричаха себе си, че са ученици на Учителя Дънов. А ученик е онзи, който храни душата си със Словото на Учителя и го прилага в живота си.

9. ЗАЩО ОТВОРИ КАПАКА

Бях така устроена, че мъчно намирах неща, които ми трябваха в стаята. С много труд, след много време откривам това, което търся. Много често Учителят ме пращаше от горната стая долу в приемната Му, да донеса известни Нему буркан със сладко. Тогава ми обясняваше точно къде се намира буркана. Аз слушах и Го гледах в очите, но нищо не запомнях. След това търгах, отивах в долната стая, която бе приемната, спирах се така, където Той бе насочил и измежду десетината буркана аз протягах ръка, взимах буркана и се връщах горе при Учителя. И пак Го гледах в очите и питах, този ли е? През цялото време аз само чувствах, че нещо ме води, но не разсъждавах повече. Просто отивах, взимах буркана и се връщах. След като си отивах в бараката, сама се чудех как съм го намерила този буркан. А вкъщи, където вземах толкова малко неща и трябваше с часове да търся нещо, което сама съм сложила и то на лично място. Въобще мъчно намирах нещата си, с голямо лутане.

Но ето след като си отивам вкъщи, това чувство, което имах, че някой ме води, и това усещане продължаваше тук и го чувствах в горната част на главата и в страни. Веднъж си казах, че имам въздушна корона, понеже се чувствах с повишено настроение. Разбира се този буркан, който Му донасях после Той ми го даваше да го занеса у дома и да го изям. Веднъж Учителят направи същият опит, изпрати ме за буркан долу, но беше късно и тъмно. Запалих лампата, влезнах в стаята, спрях се, посегнах с ръка и взех посочения от Учителя буркан. А на земята лежах много буркани и до тях имаше една бяла, голяма купа покрита със син капак от тенджерата. Досега никога не любопитствах да видя или да проверя друго нещо освен това, за което бях изпратена. Насочвах се бързо, понеже не търсех буркана, понеже само простирах ръка и вземах нужния буркан с помощта на онзи невидим водач, който ме водеше. Този път се спрях и се политах какво ли има в тази купа, че е покрита с капак? И без да мисля много, хванах капака, вдигнах го, отворих купата и веднага я затворих. Видях, че вътре имаше ошав от сини сливи. Много се ядосах на себе си, че посегнах към капака, за да видя какво има вътре. Нямаше граници недоволството ми. Защо ми беше това любопитство? Занесох на Учителя буркана, който Той ми връчи да го ям вкъщи, но аз бях крайно недоволна от себе си. Стоях пред Учителя виновна и не Му казах нищо. Отидох си. И още вечерта и на другия ден сутринта се чувствах много зле. Казах си, че ще се мре, няма как, дошло ми е времето. По едно време към 11. часа малко ми просветна пред очите и отивам при Учителя. Той долу влизаше в приемната Си и пред стълбата Му казах, че се чувствам много зле и че не знам от какво ми е дошло туй неразположение. Той ме гледа известно време и ми каза: "Ти защо отвори капака на купата?" Аз останах като гръмната. Учителят си влезе в приемната, а аз съм слисана и започнах още повече да съжалявам, че съм отворила капака на купата. Защо трябваше да видя неща, които не са за мен. Защо, когато съм пратена за нещо от

Учителя, то трябваше да проявя послушание? И то за един ошав от сушени сливи. Не можех да си простя.

Наистина мина ми на другия ден, но аз не можех да проумея причината на заболяването. Питам Учителя: "Не разбирам какво имаше в този ошав, че само от погледа му да се разболея". "Ошавът не е отровен, но онова, което бе вложено в него бе отровно. Аз сложих капака, за да затворя онова дисхармонично състояние, което бе в него вложено от сестрата, която го бе сварила. Ти вдигна капака и онова състояние влезна в теб и те разболея".

Ето, такива дребни неща изпълваха живота на учениците на Изгрева. Тук не трябваше да се явява онази приказка за онзи дух, който е затворен в бутилката и чакаше някого поради любопитство да отвори бутилката. Тук всички задачи на учениците бяха естествени и бяха вложени съвсем прости, ко в живота на Школата. И всеки трябваше да се справя със строго определена задача. А тук моята задача бе за проявеното любопитство.

10. ПАДНАЛИЯТ СТРУПЕЙ

Още в началото, с идването ми на Изгрева бях доста вътрешно разбъркана. Имах силно желание да остана на Изгрева. Тогава не знаех дали ще бъда приета в операта като артист. Знаех, че ако се научат родителите ми, че съм на Изгрева, ще има стълкновение и няма да ми разрешат да остана в София. Аз мислих, че не ще мога да понеса всичко туй, да бъде отделена от Изгрева. Всички тези неща аз не споделях с никого, но ги преживявах като вътрешно безпокойство.

Беше поредния събор на братството на Изгрева. Величествен празник, беседи, хора, живот, който ме зашеметяваше, възхищаваше. Казах си: "Господи, нима трябва да оставя този живот? Нима има нещо друго в този живот? Защо не остана тук? Господи, помогни ми да остана на Изгрева". От този род беше моята молба, и от този род бяха чувствата, смущенията и страхът да не би да ме махнат от тук. И за всичко това аз мълчах. А моето съкровено желание да остана тук, за него не казах на никого. Говорих за всичко друго, но не и за това. А при Учителя не смеех да отида. Цялото безпокойство ми се отрази и се изяви като треска и на долната си устна получих нещо като сипаница или струпей. Това беше от голямото притеснение. А на събора, на този празник и аз бях с всички братя и сестри. Гледах да не изпусна от очи и уши Учителя. Имаше голям обяд, много маси на двора, и много народ. Когато Учителят стана от трапезата малка групичка от сестри Го придружиха до дървената стълба, която се извиваше нагоре и водеше до Неговата стая - Горницата. Аз се присъединих към тях. Пред стълбата, една по една сестрите Му целунаха ръка. И аз пожелах силно да целуна ръката Му, макар че на устната си имах сипаница, струпей. И още докато бях при Него, Той направи доста широк полукръг с лявата си ръка и със замах я тури върху горната част на дясната си ръка, там на онова място гдето бях целунала ръката Му. Като че ли изтри отгоре ръката Си от нещо, което бе полепнало върху нея и със замах я отдръпна настрана, като през всичкото време ме гледаше в очите. Аз се смутих и си помислих, че Учителят се пази от влияние, т.е. че аз имам струпей на устата си и не биваше да целувам ръката Му. Смутена бях и какво ли не премислих. Но същевременно ми стана леко, станах весела, жизнена и още до вечерта струпея падна от устата ми. Не споделих с никого тези си мисли и състояния. Много често си мислих за тази постъпка на Учителя и доста по-късно разбрах, че Учителят не се пазеше от влияние, но той ме освободи от потиснатото състояние, от неспокойството и

термоза, който ме преследваше, защото трябваше да се разреши един въпрос за моето оставане на Изгрева. И по-късно при треска, която ме обземаше прилагих този жест на Учителя и оздравявах сама.

Ето няколко мисли от Учителя: "Болестите се държат на една вътрешна хармония в живота. Болестите показват пътищата на нашето отклонение от Великия Божествен живот или от правата мисъл".

11. ПОГЛЕДЪТ НА УЧИТЕЛЯ

Ще разкажа един случай с погледа на Учителя, който никога няма да забравя. Работите се развиваха така, че за мен не беше още сигурно дали ще остана в София или на Изгрева. Аз бях в постоянна тревога. После работата ми се поуредиха и влезнах като певица в операта, но да се осигурия с квартира беше много трудно. Имах предложение да живея в града, но за мен беше безусловно нежелателно това. Исках да бъда на Изгрева.

Един ден Учителят слеза от горе и долу пред вратата на долната стая ми казвам: "Учителю, моля ви се, нека да бъде най-малкото местенце, в което да живея, но да бъде при вас, да бъда на Изгрева". Това беше една моя молба, пореша, излязла от дълбините на душата ми. Учителят ме гледаше в очите и този поглед аз никога не ще забравя. Нито пък бих могла да го опиша. Малкото, което разбрах от този поглед бе, че Учителят бе доволен от моята молба. Той нищо не ми каза, обърна се и влезе в стаята Си.

И досега, като си спомням този поглед, Той отново ме прониква, топли ми и ме насърчава. Днес живея в малка дървена стаичка и наоколо ми е лесничко, пространството е малко и понякога въздъхвам, че всичко ми е ясно. И тутакси тогава си спомням погледа на Учителя и веднага разбирам, че всичко ми е толкова, колкото трябва да бъде. Всичко ми е толкова, колкото съм поискала чрез молбата, която отправих към Него. Това, което поисках, това и получих. Повече не ми се даде в този живот. Законът на Благодатта е неумолим.

В следващите дни, след като поднесох молбата си, Учителят каза: "Вие вярвате в Мене, когото виждате отвън, но не вярвате в Мене, който съм във вас. Силата на човека е в неговата външна и вътрешна вяра. Вие вярвате в Бога, когото виждате отвън, във всичко, което Той е създал. Обаче не вярвате, не вярвате в Бога, в себе си. Само външната вяра не може да ви спаси. Трябва да се доберете до вътрешната вяра. тя е връзката с Бога".

Ето едно обяснение какъв трябва да бъде пътят на ученика.

12. И НА ДВАМАТА ПО ЕДНАКВО

Ангел Янушев и Асен Арnaudов са приятели. По-късно аз станах приятелка на Ангел Янушев. И ние много често бяхме тримата заедно, както при записването песните на Учителя, но така и при концертите. Веднъж Учителят ми каза: "Гледай да даваш на двамата по равно, за да не ги скараш. Ти ще бъдеш причината ако ги скараш". Аз често си мислех върху думите, как така аз ще ги скарам и как мога да давам на двамата еднакво, защото смятах, че имам еднакви отношения с тях. Много се занимавах с този въпрос. И постепенно започна да ми става ясно. При едно разногласие във възгледите помежду им, на Ангел и Асен, то аз взех вътрешно страната на единия от тях. Така се нахвърлиха един срещу друг, толкова ожесточено, че аз се уплаших. Веднага си спомних думите на Учителя. "Ще гледаш да даваш ед-

накво и на двамата." И без да кажа дума никому, вътрешно взех да давам правото и на другия, като заедно с това се молах усърдно. И постепенно единия, който беше разярен, почти взе да се успокоява и дойдоха до споразумение, макар и не пълно, но се примириха. Това бе един голям окултен закон, непознат за мен, закон, който учех. Голямо изкуство е човек да дава по равно. Равното не е мярка както теглиаките при един кантар, от една страна слагаш теглилка от един килограм, а от другата страна слагаш ябълки, които да се изравнят с теглилката. Тук не се извършва по един и същ начин изравняването, но това е вътрешна мярка в човека за някаква справедливост, за равновесие между хората. Това нещо започнах да разбирам още по-добре, когато Асен вътрешно вземаше страната на двама ни, на Ангел или на мен. Тогава възникваше спор между мен и Ангел и често се карахме пред Асен. Почнах да го разбирам този закон, но никога не го казах на тях. Понякога Асен беше доволен от тази кавга, защото Ангел по-малко правеше тези погрешки. Много спорове имаше. Много грешки се правеха. Но бях доволна, когато бях вътрешно уравновесена, вътрешно спокойна и можех да бъда еднаква и с двамата. Тогава имахме такова хубаво задръжко чувство. В такова едно съзвучие на тримата, ние сме в салона и си говорим за Учителя. Трябваше да има голям салон с пиано, много инструменти и бял роял. Всички музиканти трябваше да имат специално облекло. Всеки в разговора си се стремеше да направи на Учителя нещо най-хубаво. Мечти и блянове. Така увлечени ние не сме забелязали, че часът е 12 през нощта. Горе Учителят скръцна с вратата. Ние се ослушахме. Учителят започна да слиза по стълбите. В първия момент ние си помислихме, че Го смущаваме, въпреки че говорехме доста тихо. Учителят отвори вратата на салона и видяхме, че Той носеше кутия с бонбони и ни почерпи за хубавите разговори. Ние се смеехме, макар че бяхме хванати в нашият заговорнически кроеж, да построим нещо хубаво в мечтите си. Ние започнахме да Му разправяме за какво сме говорили, като всеки от нас разправяше мечтите на другия. Аз първа казах: "Учителю, Асен иска да ви подари един бял роял". Учителят ни гледаше с много любов и се усмихваше. Беше истинско съзвучие. Съжалявам, че не записах това, което каза Учителят. Но аз бях на небето и не мислех за това, че някога това състояние ще ни напусне. Какво се случи по-нататък? Асен не подари бял роял на Учителя. Учителят закупи арфа на Асен, за да свири с нея. А тя струваше толкова, колкото струва един роял. По-късно Асен присвои тази арфа и не я предаде на онези деца от братството, които учеха арфа. Дойде време и той продаде тази арфа на чужди хора, а парите си ги сложи в джоба. Ето ви един пример, как закона на равновесието има и обратна сила.

По-късно намерих в тефтерчето си следните думи на Учителя: "Можеш да имаш брат, само в живота на космическото съзнание. Самосъзнанието разрешава въпроса за прехраната, а космическото съзнание разрешава въпроса за Любовта към Бога. Всеки, който живее в космическото съзнание само той може да разбере какво значи да имаш съприкосновение с Бога. Най-малкото докосване до съзнанието на Бога донася такава радост за душата, за която апостол Павел казва: "Щастието, което ни очаква за в бъдеще не може да се сравни с бъдещето на целия свят".

По този начин аз разбрах, че в този живот не съм имала братя и сестри в Господа Моего и Бога Твоему.

13. АСЕН АРНАУДОВ И АНГЕЛ ЯНУШЕВ

Минаха много години след заминаването на Учителя. Едни от възрастните приятели си заминаваха, а други идваха при нас като младежи. Колелото на живота трябваше да се завърти. Възрастните приятели трябваше да предадат своите опитности от живота на Школата, а младите чрез знанието получено чрез Словото на Учителя, трябваше да завъртят колелото на живота и то да се завърти у тях чрез техните дела в Сила и Живот.

Един младеж беше дочул някои отрицателни изказвания за Асен Арнаудов и като дойде при мен започна да ми ги преразказва. Имаше вмъкнати неща и за самата мен. Не обърнах внимание в момента, но после като си помислих и за двамата, успях да отхвърля онзи облак от отрицание, който се беше навел над главата ми. Така ми дойде една ясна мисъл, как така може да се говори за едни братя и да се запознава младежта само с най-отрицателните неща в живота на възрастните приятели. Та човек не е само отрицание, не е само от грешки сътворен. В него има и добри неща. Ами положителните неща къде отидоха? Тогава си спомних някои неща от времето на Школата на Учителя и ще ги споделя с вас, младите, които трябва да заемете нашите места, когато ние си заминем в Невидимия свят.

При една среща с Учителя чух няколко изказвания за тях. Учителят каза за Ангел Янушев, че има висока глава обаче тясна, а това означава, че има отношение към Бога. За Асен Арнаудов каза, че има добра широчина на темето, което означава, че в разбирането е добър. А за тях каза: "Двамата ще свършат добра работа". Аз, в този момент, когато чух това, не разбрах каква важна и добра работа ще свършат двамата. Помислих, че има работа в градината на Изгрева при брат Ради, който бе градинарят. Там обикновено Учителят изпращаше някои млади братя да си поразкършат снагата, като попопят малко с мотиките.

Понеже аз и няколко сестри бяхме непрекъснато на "стража" около Учителя, знаех кой идва при Него и какво Учителят желаваше да се свърши. Много пъти Учителят излизаше от стаята си и ме питаше: "Ще дойдат ли Асен и Ангел?" Обикновено аз отговарях: "Не зная". Подир малко пристигат двамата заедно или идваха по отделно. Учителят ги очакваше, защото имаше работа за тях. Бях свидетелка на това, колко пъти Асен бе отчаян и казваше на Учителя, че няма да го приемат в музикалната академия и че трябва да следва за аптекар. Да видите само как нежно му говореше Учителят и как го насърчаваше. Не съм виждала по-нежно отношение на Учителя към някой друг както към Асен. Накрая Асен бе приет в музикалната академия и я завърши.

И наистина те двамата свършиха доста работа по Паневритмията и с много други песни. Създаде се една хармонична среда и атмосфера за една предстояща голяма работа по записването на песните на Учителя и Паневритмията. Изведнъж се появи желание и от много други да работят по същата тема, да идват на Изгрева и да работят. Но работата по Паневритмията бе направена главно от Асен и Ангел. Това никде не бе отбелязано в издадените книги. А това е неправилно и днес не се знае кой каква работа е свършил и се дава повод да се говорят само отрицателни неща, а да се забравят извършените добри дела от тях. Специално за песните и Паневритмията те имат голяма заслуга.

Асен Арнаудов беше много музикален, с отличен слух, но малко бе пасивен. Ангел Янушев го подтикваше в това направление за повече дейност. работата вървеше в началото с много разположение. Бързо се

оформиха написаните текстове и в началото се създаде едно желание да се изгради Паневритмията и да се пеят песните. Паневритмията бе сглобена, написана и издадена. Но като дойдоха много хора при писането на песните изведнъж се запънаха, не вървеше вече работата както трябва в хармония и съгласие от всички. Понякога критикуваха, понякога обвиняваха и спираха работата. Но независимо от всичко най-важното беше направено.

Затова трябва да се изнесат от начало положителните неща и тяхната заслуга. А когато дойде време да се кажат някои неща за техните грешки, запетайки, пропуски и отклонения - тогава може да ги кажете, но да бъдат за поучение на младите. Човек винаги може да се отклони от пътя си. Има причини за това. А за ученика на една Окултна Школа най-важният изпит, който трябва да издържи е, да остане верен и да се противопостави на силите, които искат да го отклонят от Школата. И от там започва отклонението да заблуждава другите за своето отклонение и за своето падение. Затова трябва да се казва истината, колкото и да е болезнена - поне ако не за себе си, то поне за другите. Защото ако ти не можеш да извървиш част от своя път в общият път на Школата, нямаш право да заставаш на него и да не пропушаш другите да минат по него. А ти можеш да го заприщиш този път с твоите погрешки. И оттам почва твоето отклонение от пътя на Школата и твоето падение в твоя живот. Останалото е лесно - то се вижда от всички. Времето е това, което определя и показва истината за нещата, за делата на ученика в неговия път.

14. ПОДАРЪЦИТЕ

Всеки път когато ходех при Учителя, Той ми даваше по нещо да изнасям от Неговата стая, от онези неща, които приятелите Му носеха. Обикновено това бяха сладкиши, баници, сладка, хранителни продукти, плодове - пресни и сушени и какви ли не още неща за ядене. И така когато слизах по стъпалата, аз винаги носех нещо в ръцете си, а долу имаше сестри, които ме пресрещаха и виждаха какво Учителят ми е подарил. А аз се стеснявах, все едно като че ли съм откраднала от Учителя и съм хваната на местопрестъплението. Това се повтаряше всеки път. Така, че онова което ми беше дал Учителят често ми засядаше на гърлото. Веднъж Учителят ми се скара. "Знаете ли как ме измъчват тези, които ми носят нещо за ядене с мислите си? Подаряват го, а мислено ми казват: "Само Ти ще го ядеш и няма да го даваш на никого!" Мога ли аз да изям всичко това? А на тези, които давам да изнасят навън, подарената ми храна, те също се стесняват и казват: "Дано няма никой долу на стъпалата и дано никой не ме види". Всичко това ме измъчва, аз чувам тези мисли, които ми причиняват неприятно чувство. Щом взимаш, благодари на Бога. Щом даваш, благодари на Бога, че е взел твоето приношение. И в двата случая трябва да се благодари. А тук какво става? И в двата случая искат да ограничат Бога в себе си и извън себе си, че дори и в другите". И от тогава аз започнах да излизам от стаята на Учителя спокойно, когато държах нещо в ръцете си. Долу вече не се стеснявах, когато другите ми оглеждаха ръцете, какво Учителят ми е дал. Дори стигнах до там, че когато виждах да носят другите излизайки от стаята на Учителя и слизайки надолу по стъпалата, аз се радвах и славех изобилието, което изтичаше от Горницата на Учителя.

15. ЕДВАМ ДА МЕ ЗЪРНЕШ

Завъртяха се времена и събития, че около Учителя се задвижиха много хора. Както наши приятели, така и външни хора от града. Идваха и с часове стояха десетки хора. А Той не приемаше всекиго. Ето, вече толкова време край Учителя се въртят толкова много хора, че аз не мога да постоя и да поприказвам с Него както съм свикнала досега. За момент Го виждам, че Той излиза сам от стаята Си, а наоколо няма никой. Не може да бъде. Изведнъж притичвам при Него и казвам: "Е, Учителю, не мога да Ви видя!" Той ме гледа усмихнат и ми казва: "Е, ще дойде време, едвам да ме зърнеш и ще бъдеш довольна, защото толкова много хора ще има около мен". Гледах Го и не разбрах какво искаше да ми каже. Само че не ми се щеше да бъде така. Бях свикнала да Го виждам всеки ден, да постоя при Него, да поприказваме. После да муя четири пъти през седмицата беседи. Въобще имах най-хубавите условия да съм постоянно с Учителя, че дори и досега се учудвам на тази велика привилегия. В този живот, доколкото бяхме с Него, винаги имах възможност да Го видя и да говоря. Бяха щастливи години за такъв голям контакт с Учителя. А кога ли щеше да бъде онова нещо, което трябваше да се случи, аз не знаех. Но Учителят си замина и вече Го няма. Търсиш Го наоколо, да го видиш в постъпките на учениците Му, но там не можеш да Го откриеш. Няма го! А Словото го има и трябва да го проучаваме и приложиме. И там е причината, че не мога да видя Учителя у другите, защото Словото Му го няма у тях. Когато го има, ще станем духовни. Ето какво прочетох в тефтерчето си, като мисъл казана от Учителя: "Какво значи да си духовен? Да бъдеш духовен значи, да познаваш доброто и злото и да знаеш в дадения случай как да употребиш доброто и как да се справиш със злото като сили в природата. Същевременно трябва да знаете, че злото е една сила в природата, един принцип с който са свързани ред същества от нисши култури, с един извратен ум и с едно извратено понятие за живота. Те считат, че каквото и да направят, всичко е право. И най-после средното положение е, да познаваме Бога с вътрешна радост. Има една радост, която разширява съзнанието на човека. Тя е тази радост, която се крие във Великият Божествен живот".

16. КОЙ МЕ СПАСЯВАШЕ

По време на Школата на Изгрева преминах през различни състояния, ту възходящи, ту низходящи. Понякога се сгромолявах. Запитвах се на какво се дължи всичко това? Следващия ден Учителят на беседа каза: "Питате на какво се дължат тези големи страдания в света? Страданията се дължат на голямата разпокъсаност в мислите, желанията и действията на човека. Или с други думи казано: отсъствието на единство, на единение в мислите, желанията и действията на човека произвеждат страдания. Дойде ли едно малко препятствие в живота на човека, то предизвиква веднага прекъсване на неговите мисли, те пък произвеждат прекъсване в чувствата и той започва да страда. Най-малкото съмнение също така създава страдания. Само Бог може да спасява".

Аз записах тези мисли и започнах да разсъждавам по тях. Разбрах, че това са общи положения и се отнасят за всички хора. Усещах, че при мен положението е малко по-специално. Отивам при Учителя и споделям с Него, че тези Негови думи казани за страданието много не се връзват с моя случай, защото смятам, че моето страдание е по-голямо от това на всички събрани

вкупом на Изгрева. Тук всеки преминаваше по свой начин с известни страдания и мъчности. Учителят ме изгледа и каза: "Тебе раменете те спасяват". Така ми каза, не разбрах нищо какво означава това, но запомних думите Му. Така казваше понякога Той неща, които нямаха нищо общо с конкретния случай, но което Го казваше, поставяше го дълбоко в съзнанието на ученика. Дълги години минаха от тогава и много мъчности и гонения преживях. Често ме болеше гръбначния стълб. Ръцете ми са слаби и не издържаха да нося товар. И веднъж както си миех врата и бях доста отслабнала, се погледнах в огледалото и видях съвършено правите ми мъжки рамене. Тогава като че ли в подсъзнанието ми изпъкнаха думите на Учителя: "Тебе раменете те спасяват!" Чак сега разбрах, че те ме спасяват физически и психически. Ако раменете ми бяха наведени сигурно щях да се загърбя. А също не щях да бъда без равновесие физическо и психическо, тъй като характера ми е мек и доста колеблив. Все има нещо у човека, което го спасява. Трябва да държи за него и да го пази.

Във връзка с едно такова положение на забърканост в живота ми, отидох при Учителя да Му се оплаквам от орисията си. Почуках на вратата Му. След малко Той се показа и тикна в ръцете ми една бележка написана с Неговия почерк: Очите ми тъмнееха, главата ми беше замаяна. Натика бележката в ръцете ми и затвори пред мен вратата. Аз долу на двора я разгънах и през просълзените си очи успях да прочета следното: "Правило: Не лъжи себе си, не лъжи Учителя Си и не лъжи Бога!" Тази бележка с почерка Му я пазя и до днес. Разбрахте ли кой е този, който спасява?

17. ВЪТРЕШНИЯТ МЕТОД ЗА РАБОТА

Един ден съм при Учителя и поисках от Него да ми покаже нагледно как един ученик трябва да работи при нозете на Учителя. Той взе едно свое тефтерче, отвори една страница от него и ми каза: "Препишете си от тук до тук". Аз седнах на стол и на масата Му записах следното: "Люби Бога, Обичай ближния си, Търси Съвършенството! В.И.Ч.Б.В.Б. - Верен, Истинен, Чист и Благ, Всякога Бъди! И Господ на мира ще изпълни сърцето ти с всички добрини."

ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ ПРЕЗ ДЕНЯ

Понеделник: "Вечната свобода, в която Бог живее, Духът царува.

Вторник: "В красотата на вечната справедливост, в която мирът пребъдва, грехът и беззаконието изчезват."

Сряда: "В преддверието на Божията Мъдрост, гдето Светлината цари."

Четвъртък: "Бог е Дух и които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят."

Петък: "Осветени чрез Истината, ние ще имаме Мир с Бога."

Събота: "Милосърдието седи на първото място в живота."

Неделя: "Твоят Дух да ме озари, Господи. Да позная Твоята Любов, да получа Вечния Живот."

ЕДНА ЗАДАЧА

Когато станете сутрин, помислете две минути за Бога, че е Вселюбещ, Всемъдър и Всеблаг. Веднага силите на мозъка ви ще се регулират и вие ще сте готов да работя. Този е първият и най-лек метод.

След това следва упражнение за две седмици, като по три пъти на ден сутрин, на обед и вечер ще кажете: "Бог е Любов. Бог е Всемъдър. Бог е

всёблаг."

Като правите упражнението ще си отбелязвате в едно тефтерче часа и резултатите. Ако забравите да го сторите, също ще бъдете искрени към себе си."

След като преписах от въпросното тефтерче аз си тръгнах успокоена, защото Учителят е дал онзи ключ, чрез който мога да си отключвам всичко. Но когато отидох вкъщи и реших да си послужа с този ключ, с написаните слова в моето тефтерче, разбрах че този ключ не е у мене, не е в написаното тефтерче, а този ключ е невидим и недосегаем и се намира в Невидимия свят. Понякога се добирах до него и успяхах чрез него да отключа Небесната кръвопиеца. Тогава върху мен се изсипваше онази светлина, която проявяваше съзнанието ми и аз виждах ясно очертанията на моят земен път. Но това ставаше в много редки случаи. А в останалото време аз трябваше да работя с тези методи, които Учителят ми връчи. Предавам ги и на вас, които идвате след нас, за да изпълня повелята да обичаме ближния си и да търсим съвършенството.

18. ЕДНО ПИСМО

Един път Учителят не дойде в клас и изпрати едно писмо в един бял плик. Отвориха стенографите плика и прочетоха на глас, за да си го запише всеки. Ето какво пишеше там:

Едно писмо

15 минути размишление. Да се напише:

"Три неща са необходими на ученика: Разумност, Сила, Доброта.

Разумността има предвид: Правият Път на Живота.

Силата има предвид: Свободата - Истината на живота.

Добротата има пред вид: Постижението на живота - Любавта.

Разумността носи Виделина, що не гасне, ни потъмнява!

Силата носи това що побеждава, то не отслабва.

Добротата носи това що постига.

Разумността води, направлява.

Силата пази.

Добротата въздига.

Разумността носи всички възможности на Божествения Свят.

Силата носи всички възможности на Духовния свят.

Добротата носи всички възможности на Човешкия свят.

Блажен онзи, що от тех се води, пази и крепи. Той е там, в светлия път, в Светлата Истина, в светлия Живот.

Моят поздрав на добрите ученици.

10. януари 1934 г., Изгрев-София

/Свещеният подпис/

19. ПОКЛОНЕНИЕ НА ПОЧИНАЛИЯ ЦАР

1. IX. 1943 г., Изгрев. Днес два часа чаках докато се поклоня на починалия цар. Валеше слаб дъжд, при все това имаше доста дълга редица народ. Бавно пристъпихме прага, чу се тържествения хор, който още повече ни разчувства. Почнаха да плачат. Всички полюлеи светеха. Купихме си свещи. Встрани от ляво се виждаха великолепни венци от най-хубави цветя, бели, розови и други. Изведнъж съзрях лицето на царя, сякаш спокойно бе заспал.

Стражарите подканяха народа да се не бави. Трябваше да слизаме надолу между хиляди свещи запалени. Букети и цветя навсякъде. Последна почит на добрия ни бивш цар. След това обиколих ул. "Търговска" и ул. "Лега". Всяка витрина беше украсена с черно и в средата портрета на царя и почти навсякъде имаше бели цветя. Даже имаше витрини с кандилници. Една витрина ме зарадва много, това беше витрината с изложение на малкия цар Симеон. Върху трите цвята на триколяра имаше отгоре розов фонд. Изправен Симеончо весело ме поглеждаше от там. Та наред с бащата, т.е. починалия цар стоеше портрета и на Симеончо с кандилници. Царят си замина от този свят, а дойде време Симеончо с майка му царицата да бъдат прогонени от България. Но преди да се случи това, аз го видях изложено на тази витрина. Беше пророческа витрина - кандилници с портрета на малолетния цар Симеон II.

20. СТРАДАНИЕ ДО СМЪРТ

3.IX.1943 г., Изгрев. Изпитвам страдание до смърт. Само като отида при Учителя те, страданията ми се явяват. От какво стават не знам, но не са по моя воля. Това ми струва живот и сили, но кого ли го интересува. Колко години са били и са минали и винаги по този ред се развиват нещата - страдания до смърт. Какво иска Учителят от мен? Вместо да получа мир, Той ми разбърква цялото състояние до смърт и то за какво? Защото си отивам от Изгрева ли? Той ме изгони от Него и ме изпрати да ставам учителка по провинцията. А аз исках да бъда на Изгрева до Него.

Моля Бога да не ми дава срещи с Учителя, които могат да ме връщат в такова смъртно състояние. Не ми са нужни хулите и подигравките, които получавам, защото Той поощрява другите да ми ги поднасят. Подиграват ме, че вися денонощно пред стаята Му като някакъв паяк на паяжина. Все едно отдавна Той ме е изпъдил от Изгрева и повече няма какво да притуриям. Толкова ли Бог е затворил вратата за мен, пред някое близко същество, та трябва да прося и искам внимание и милост от Него и да получавам само страдание и ругатни. Не искам Учителювите подигравки повече. Не искам.

4.IX.1943 г. Получих промяна голяма от вчера. Прогресивно се повишаваше състоянието ми. Цял ден употребих за приготвяне на моят предстоящ път из провинцията. А вечерта имах настроението даже да посвирия и попея, това което отдавна не е ставало с мен. Докато вчера ми беше смъртно състоянието, като че бях болна, днес всичко се преобрази. Чудни са тия състояния, на които никога не съм господар - как и какво ще бъде, никой не знае.

Ходих за малко в града, а там е препълнено с хора. Толкова много свят. И у мен се яви желанието да видя процесията на умрелия цар. Чуден е този народ, кой го движи, кой го вълнува. Чудно е устроен светът.

21. УРОК ПО МУЗИКА

7.IX.1943 г., гр. Трън. Пристигнах в гр. Трън. Навън вали. В душата ми е стегнато. Без работа в Трън се чудя как ще прекарам. Защо дойдох? Ако знаех, че няма да мога да си свърша работата нямаше да идвам. Със секретаря на общината се ядосах, но после се примирих. Пак ще ми даде парите, даже ги спестих, иначе щях да ги похарча. Господи, желанието ми е да си свърша благополучно работата, та да си отида да уча и да си изкарам

жизни. Това е желанието ми. Когато в душата на човека е болно и празно, то всичко му е криво и безсмислено, като мисли че тук и там ще намери мир и благополучие, но напразно ще се труди, ще си остане празен. Поне да се науча да пиша правилно, това е голямо мое желание.

Благослови, Господи, днешния ми ден, нека проблесне някакво разрешение и нека успея да си предам благополучно урока по музика. Като се вглеждам, какъв строг и суров вид имам, то аз се уплаших от себе си. Как се отразява само вътрешната празнота у човека на външния му вид. Все пак мога да опитам тук мина благополучно и получих добра оценка.

22. НА КРЪСТОПЪТ

15.III.1943 г., Изгрев. Безпокойството ми се увеличава, също както по-рано. Каква ли е причината? Дали Ангел Янушев не е добре, та ми се отразява тъй лошо? Все по-силно искам да взема решението и веднъж завинаги да ликвидирам с тази сърдечна връзка. Нима съм видяла нещо добро от него? И все пак дълбоко в душата си чувствам, че само при него се успокоявам. Че само той поне засега ме запълва отвътре. Но не може и на кръстопът да стоя непрекъснато. Всичко е ужасно. Нима на мен нищо няма да ми даде небето? Ето аз няма да опитам що е Любов. Ако е от Бога защо да не стане това, което трябва? Не ми се тормози повече по този начин. Все повече изпъква въпросната друга жена до Ангел и ме затъмнява, сякаш това съзнание не е мое, а нейно. Но, Господи, нека се разреши този въпрос. Нека не викам против Господа, а да видя нещата както са. Ако трябва да се примиря, нека това стане. Ако нещо трябва да имам, то нека да ми дойде по обикновен човешки път.

Гр. Харманли, 22.IX.1943 г. Голямо вътрешно безпокойство. Отчаяние и ропот, просто ужас. Днес е малко разведрено. Няколко дена откак съм тук в този град назначена като учителка по пеене в гимназията, търсех квартира, но напразно. Тази, в която влезнах е нехигиенична, без слънце, но самостоятелна. Не зная просто какво да правя. Една ужасна инертност ме е обхванала. Не ми се прави нищо. Вкъщи лежа, ходя на училище и гледам да съм между хора, за да не се отдавам на това голямо безпокойство. Поне квартирният ми въпрос да се уреди, та да мога да уча. Докъде ще отиде този въпрос не знам.

Учениците в Харманли ми направиха добро впечатление, поне само те. Само един клас не харесах, но няма що. Защо, Господи, отвсякъде ме изоставяш. Тъй ли все ще върви? Тази тъмна ивица на предсказанието все ще ме следва.

А това предсказание бе ми дадено на 31.VIII.1943 г., когато отидох при една гледачка-ясновидка на ул."Бенковски" 32, София. То беше младо момиче и ми каза следното: "До 18 години сте расли като незасегнати от нищо, свободна и без обременение. Имало е моменти, другите не са ви разбирали, но вашият живот е текъл свободно и сте се движили като пеперуда от цвят на цвят. Но от 18-40 години има една черна ивица, която лъкатуши във вашия живот с големи безпокойствия и сътресения. Няколко пъти сте минавали границата на България. Там сте изживели нещо с един човек, на когото сте дали извънредно много, каквото може да даде едно младо момиче в сравнение с това, което сте дали, то сте получили много малко. Ако сте дали един цял самун хляб, получили сте една хапка, такова е сравнението.

По-късно срещате един човек с когото сте две половинки, но от него не сте получили също нищо. Той не е достатъчно прям и искрен, за да ви каже,

че не може да се съедините. Венчило с него е невъзможно. Вие трябва да се отдадете на работа, да го забравите и да не го желаете така страстно. Засега е невъзможно. Ако слушате моя съвет, постарайте се да го забравите. Ако дойде, да бъде от Бога дошло. Но вие не го желайте. Предстои ви едно преместване, ще срещнете нови хора, но е за добро. Спънка в работата си няма да срещнете. Обичате да дружите с по-възрастни хора. Кожата ви е много нежна. Обичате нежност, милувки, обич, но средата, в която живеете не ви разбира и е груба. Това ви причинява страдание, което другите не разбират."

Това бе пророчеството, което се изпълни изцяло.

На другия ден станах и написах писмо до Учителя с всички проблеми. Дори Му казах за нехигиеничната стая и че една ученичка иска да живее у тях, имали свободна стая, но тя да спи при мен вечер. Изпратих писмото и след няколко дни в съзнанието ми се отвори светла пътека и полека-лека нещата се уредиха. В този град стоях два учебни години - 1943 и 1944 г.

23. ПОСЛЕДНАТА СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Аз вече съм на работа като учителка в гр. Дупница през учебната 1944/45 г. Това е нова страница в живота ми. На 27.XII.1944 г. получих телеграма от София: "Учителят си замина". Скръб ме изпълни, но нещо ми подшушна, че съм вътрешно подготвена за тази скръбна вест и това бе вярно. Аз поисках от Учителя да ме преместят по-близо до София. Силно желях да дойда по-близо до Учителя.

На 15, 16, 17.XII.1944 г. аз бях при Учителя. През всичкото време почти плачех от вътрешно едно чувство, което имах, като умиление и като скръб. Беше сряда и Учителят отиде в дома на Мария Тодорова, за да се окъпе у тях. Аз Го придружих. Къщата щеше да се запали и пак Учителят с чаша вода изгаси пожара. Искали всичко да изчистят, но Той не им позволи. Милият Учител, така фин както беше, сам се изкъпа, макар че банята беше тясна и пълна с пара. Водата се топлеше на един бойлер с печка и имаше отгоре душ. След като се окъпа и се облече сам, ние със Сийка Динова влезнахме при Него. Предложихме Му да си изсуши косите с електрическа печка, като я поставихме далеч от Него. За няколко минути почнаха да хвърчат капници от тънките, сребърни коси. Възкликнах пред Учителя, че толкова малко изисква Неговата коса, за да се изсуши. След това Го придружих до вкъщи на Изгрева. Там Го помолих на колене. Той отказа. Каза ми: "Главата трябва да бъде перпендикулярно към слънцето". В този смисъл Той ми говори. След малко влезе Савка, по-право почука, аз отворих и седнах пак пред кревата на Учителя. Почувствах силно умиление към Него, тъй като не почувствах вече опази отрицателност, която съществува между нас. Веднъж Учителят ми беше казал, че ще се примирим с Него когато Той си замине. Това именно сега почувствах - помирението между нас. При заминаването си за гр. Дупница, сутринта рано Му целунах ръка и двете Му ръце допрях до страните на лицето си. Каза ми: "Не се страхувай, не се страхувай, давай (брат) песните!" Да бъде волята Ти, благи Учителю! Последното ми желание беше да имам отглас, отговор, за да може това да ме вдъхновява.

Тръгнах веднага, след като получих телеграмата без да кажа за кого искам отпуската. Веднага ми даде директора на училището десет дни отпуска. Тръгнах на края на града да моля да ме качи някой автомобил или камион. Първият ми отказа и след малко се строши. Такава голяма скръб. На вторият камион също ми отказаха. Но качих се на третия камион натоварен

бали от тютюн. Имаше и други хора. В София щом стигнах на моста до реката срещнах една сестра, попитах я и тя ми разправи случилото се. Макар не плачех, аз отивах с едно чувство, като че ли отивам при жив Учител. Даже скръбта ми не беше тъй голяма. Той беше полегнал на кушетката, покрит с бял чаршаф. Облечен в бял костюм, елегантен, хубав. Сякаш не беше заспал, а сякаш че медитираше. По едно време ми се стори, че беше заспал и че тялото Му е живо. Повечето от времето стърчах при Него, даже вечер, макар че салона не беше отоплен, нещо ме поддържаше да стоя. Четох беседа, караха ме да чета. Чудни бяха картините, които видях, когато повечето братя и сестри се приближаваха да целуват ръцете на Учителя. Хубави картини се запечатаха в съзнанието ми, картини, в които можех да видя отношението на учениците към Учителя. Все пак Неговото присъствие ме държеше, даваше ми сили да стоя при всичкия студ. Беше минус 30 градуса.

На петия ден Асен Арнаудов пожела да изпеем нещо на Учителя. Донесоха арфата, която Учителят беше купил на Асен, за да свири. Чудна картина. От една страна Учителят облечен в бяло, а от друга страна арфата, сякаш ангели бяха я донесли, за да се свири на нея. Аз изпах песента "Аин Фа Си". Мария Златева свири "Идилията" и Асен свири също на арфа. След като изпълнихме номерата, три ябълки се търкунаха от фруктиерата, една след друга. Аз извиках: "Учителят ни даде три ябълки!" И това беше вярно. Това бе първото чудо, което Учителят направи за мен. Почнаха да се готвят за погребението. Донесоха ковчега и сложиха тялото Му вътре. Тялото на Учителя беше огъваемо, а не втвърдено като останалите мъртъвци. Това беше второто чудо, което видях. Хванах ковчега с двете ръце, а под възглавницата Му сякаш бе топло. Ето, трето чудо. Почнахме да пеem песните Му и едновременно всички се изреждаха да целуват ръцете Му. Когато видях да се приближава към ковчега Ангел Янушев, да сменя с фотоапарата, нещо каза в мен: "Аз съм с теб!" Разбрах, че Учителят ми го казва, тъй като след малко мина жена му и детето му да се прощават с Учителя. "Аз съм с теб!", продължаваше да звучи в мен. Колко бе внимателен Учителят в този момент към мен и не забрави да ми каже, че не съм сама. Трябваше да ми помогне, че не съм сама. Защото Ангел Янушев бе мой годеник и в деня на сватбата ни той не дойде, а в същия ден отиде с друга жена и се ожени. Вместо на моята, отиде на друга сватба с друга жена. И сега той минаваше с жена си и детето си на поклонение на Учителя. Ако не бяха думите на Учителя дошли до мен, едва ли бих могла да издържа. Той беше погребан, пръстта беше натрупана върху гроба Му и към главата Му бе забита една дървена Пентаграма с името Петър Дънов. Така Той бе положен в най-скромната могилка. На втория ден след погребението Му си направих шестте упражнения и почувствах истинска радост. Великият Учител можеше да насърчава, да укрепява, да ни развеселява и ни хранеше със Словото Си.

24. НА РИЛА С КОНОПЕНИ РОКЛИ

Всички се готвят за Рила. Постоянно Учителят е вън, питат Го дали да отидат и кога ще се тръгва. Аз също съм постоянно край Него. Неговото притегляне е голямо. Палатки се шият, шевните машини, на които се шие са под боровете. Работа, движение, приготовление за Рила. Моето желание е и аз да отида. То расте, но не смея да кажа на Учителя, понеже нямам достатъчно пари. Когато искам да проговоря: "И аз да дойда ли?" Учителят се обръща на другата страна и като че ли най-малко се интересува от мен и моето желание. Той беше казал на сестрите да си ушийт конопени рокли, даде им

модел да си избродират с цветовете на дъгата покрай колана и яката един кръг на ръката в знак за вечността. Слушам всичко туй, гледам, и аз подскачам, вървя и във всичко взимам участие, но не се готвя външно. Въсщност вътрешно като че ли ме приготвяват за Рила, но външно цял ден ходя след Учителя. Имах само двеста лева. И бях решила, че и аз ще си направя такава конопена рокля. Но уви, три пъти слизах в посоченият ми магазин и трите пъти не можах да взема. Ту е затворен, ту пък се бе свършил плата. Вече всички са готови, аз почвам да скърбя. Когато тръгнах аз исках да изпратя Учителя до гората. Учителят мина през гората, а аз през шосето и там имаше общ камион, затова Учителят мина по този път. Търсих нещо да Му подам в ръка за из път и като тръгнах надолу към града купих круши два килограма, и на гара София ги сварих, че вече са настанени. Оставям крушите на една сестра да ги даде на Учителя и вече слизам от влака. Учителят бе в ъгъла на купето във влака, съсредоточен както винаги. Видях Го от прозореца, когато слезнах на перона. Щом си помислих, дано се обърне да ме погледне, Той си обърна очите и ме погледна. Помня, че заплаках, защото имаше силно желание да замина заедно с тях. Мил, благ поглед, който никога не желая да забравя и нека Бог вечно го остави в сърцето и в душата ми. Образът на Учителят бе съсредоточен, може би бе в молитвено състояние, наглед затворено и малко строго, това изражение почувствах в този момент. Но очите, тези очи, които говорят на душата, чийто поглед никога не можеше да се забрави.

След три дни тръгва втора група и от Него веднага ми се нареди и аз да замина. Дадох ми палатка, по право приспособление за палатка. И щастлива и доволна тръгнах с тези пари, с които мислех да си купя конопена рокля. Не исках даже да чакам да получа пари от родителите си. Благословено бе това силно притегляне към Тебе, свят Учителю. Нека то ме ръководи всякога в живота. Помня, че Учителят беше на мостчето, от което изтича водата от второто езеро към първото. Посрещна ни и ме попита как сме пътували. Рила беше великолепна, време чудно, но душата ми виждаше най-хубавото - Учителят. Той още не беше ме научил да виждам прелестите на природата. Щастливи дни сме преминали с Него, които днес съзнавам по-пълно. Исках да построя палатката си близо до Учителя. И бях доволна, че като минава и от палатката си мога да Го съзерцавам. Благодаря, Господи, за онези дни, които ми даде. Нека вечно живеят в мен тези спомени на моята душа. Време, през което се хранеше душата, сърцето, очите, тялото - всичко се хранеше от Твоето присъствие, Учителю. Велики моменти на моят живот.

След няколко дни видях сестрите облечени с конопените рокли. Бяха заобиколили Учителя. Приблизих се и аз с моята обикновена рокличка. Учителят извади една ябълка голяма и я разряза на толкова парчета, колкото бяхме при Него и на всеки даде по едно парченце. На онези, които бяха с конопените рокли и на мен, която бях с обикновена рокля, даде по равно, по едно парченце от ябълката. Благословието от Бога се изливаше по равно само към готовите души. Ако бях си купила рокля конопена, щях да си похарча парите и нямаше да мога да дойда на Рила. Щях да остана на Изгрева с конопената рокля. А защо ми е конопена рокля, когато щях да се лиша от Божието благословение.

25. НЕЗАЕТОТО МЯСТО

Беше 1936 г., когато злосторници бяха нанесли побой на Учителя. Ние бяхме на Рила. Учителят не беше добре, беше получил парализа от дясната страна и не можеше да си служи с дясната си ръка и крак. Приятелите

...ваха, че Духът Му работи другаде, а Той беше свързан тук при нас заради нашите грехове. Нека по-нататък духът ми открие какво беше тогава на Учителя. Той беше там някъде горе на палатка и не идваше на беседи. Животът си течеше нормално, както други години на Рила. Всичко бе организирано, лагерът бе устроен, имаме продоволствие. Сутрин на Молитвения връх се ходеше, посрещяхме изгрева на слънцето, а четяха се беседи в сряда, петък и неделя на големи групи. Тук трябва да опиша една голяма моя погрешка, която после имаше отражение в моя живот.

Един ден изведнъж като по чудо Учителят оздравя. Искане да слезе надолу по стъпалата. И действително беше голяма радост за нас, всички да тръгнем подире Му. Както всякога Неговата притегателна могъща сила е била винаги голяма и с Него отидохме до извора, по-право до чешмичката на второто езеро, направена с помощта на Учителя, там където имаше чучур от две нерамнорни ръце. Струпани всички около Него, ние тръгнахме. От дясната Му страна имаше място свободно. Погледът на Учителя беше към мен и почувствах, че трябва да се приближа, да седна близо до Него. Но имаше около Него някои сестри и братя, които не ми бяха приятни, а те бяха и около мен и това ме накара да не послушам този вътрешен глас. Такива са били винаги моите грешки. Винаги се съобразявам с другите. Учителю Велики, знам, че това е груба грешка. Мястото, което бе определено за мен го взе друг и аз се лиших от благословението и това промени моят път в живота ми по-нататък. И може би затова когато идвах при Теб, и когато исках да бъда до Теб, не бях до Тебе. Когато Ти беше в Мърчаево, бе особено очевийно. Вярно е, че веднъж седях малко до Теб, но после, колкото пъти отивах, като че ли не ме искаше и тръбваше да се връщам умъчнена на Изгрева. Наистина там беше чудесно, но факт е, че при Тебе не можех да бъда. Значи сама си избрах това положение. А аз плачех и се сърдех на Теб. Прости, Учителю, не ме оставяй без светлина, научи ме сега да разгада нещата правилно. Да обърна не четвъртинката си, както някога ми каза, но направо да се обърна към Тебе в мисли, чувства и постъпки и живота ми да бъде за теб. Чрез мой живот в Словото Ти.

На Рила допуснах и друга грешка с Учителя. Сутрин ние се качвахме на хълма, четяхме беседи. Нещо тайно ми шушнеша да си записвам мислите, които ми харесват и да ги казвам на Учителя. След Молитвения връх отивах винаги при Учителя, който седеше пред палатката си в онази 1936 г. и четях в погледа Му молба да Му прочета нещо от онези мисли, които бях чула. Тогава съжалявах и мислено си обещавах пред Него, че на следващия ден на върха като слушам, аз ще запиша онази мисъл, която ми хареса. Повтаряше се същото. Аз слушах, не записвах и отново ходех при Учителя. Отново чувах молбата Му чрез отправения поглед към мене. Да Му кажа онази мисъл, която бях запомнила, но всичко бях забравила. Колко допуснати грешки, колко и колко? И сега когато ме ръководиш не оставяй това да се случи, да отлагам нещата. Нека работя вече като Твоя ученичка. Крайно време е. Не искам да остана назад от Словото Ти.

26. ПРОПОВЕДНИК ИЛИ СЛУЖИТЕЛ

22.I.1945 г., Дупница. Учителю, поднасям молба към Теб. Осветли ме по въпроса за моята дейност. Нека, Учителю, да бъде полезна, но искам вече да работя за Теб. Какво правя аз тук в гимназията на гр. Дупница? На кого приказвам за Теб? Никою. Твоето Слово, Твоята музика къде останаха? Как да се проявя като Твоя ученичка? Дай ми светлина вътрешна по този въпрос.

Благословен бъди Ти, Учителю, Който ме ръководиш.

22.III.1945 г., Дупница. Скръб имам голяма. Защо да съм тук в този град, а не на Изгрева. Защо да не мога да говоря свободно за Учителя? За всичко мога да говоря, само не за Него. Защо? Защото щом спомена Неговото име тук, то веднага друга позиция вземат срещу мен. Не ме приемат, а ме отхвърлят. Защото щом помисля и изкажа някаква мисъл Негова, и ако разберат, че е от Учителя, то вече изменят вече отношението си към казаното от мен. Така опетнено ми се вижда Неговото Име. Не можем да говорим за Него и то няколко месеца след Неговото заминаване. Българите не искат да чуят за Него. Защо? Това опетнение тежи на душата ми. Дай ми светлина, Учителю, по този въпрос. Тези опетнения хвърлени върху името Ти аз ги отхвърлях и сега аз понасям последствията. Ето що бих искала да знам. Как така Христовите ученици проповядваха, а аз мълча като риба по всичко, което се отнася до Учителя. И докога? Така ли трябва? Закрепи ме в това отношение и ме научи да говоря за Теб, Учителю. Осмисли живота ми, като ме научиш да проповядвам на по-младите? Аз протестирам, защото аз смятах, че по друг път щяхме да вървим, да пеем песните Ти и да носим Словото Ти.

Спомням си малкото антрене пред стаята на Учителя. Учителят е там. Гледам очите Му и виждам, че има такива сенки в дъното на очите си под веждите Му. Почувствах скръб тогава и се просълзих. Днес виждам малко сенки подобни на Неговите в моите очи. И ми изпква тази картина. Какви ли страдания носеше Ти тогава, Учителю, и ние нищо не разбирахме. Сега ще почне да ни става ясно по малко Твоят живот на земята. Велик беше, Учителю, не ме оставяй от пътя си, който съм поела след Теб.

Проповедник на Твоето Слово между българите не мога да стана. Служител на Твоето Слово не мога да стана между българите, понеже сили не ми достигат и нямам това знание. Изповядвам се пред Теб. Покажи ми верният път!

Мина известно време и аз получих един свитък от Боян Боев на пишеша машина. Прочетох го и там намерих отговор на моята молба. Там беше посочен пътя Му, какъв трябва да бъде пътят на Новото учение. Носеше заглавие "Зазоряване" и аз го прилагам непосредствено след този разказ. Изминаха десетки години от тогава, но онова, което прочетох остана в сила и до днес. То ще остане и за утре, защото Христовият Дух, Който бе в Учителя и в Словото Му обединява тези три начала в едно: вчера, днес и утре.

27. ЗАЗОРЯВАНЕ

Из беседите на Учителя

„Сега са последните дни на света. Ние сме пред един от великите опити, които Невидимият свят прави, за да спаси човечеството и да го постави в неговия правилен път на развитие.

Всичко старо вече си отива. Всички философствувания, всички науки трябва да се видоизменят. И това вече става.

Всички религиозни форми ще изгубят смисъла си, и религиозните хора ще имат ново понятие за Бога. Невидимият свят е решил това. Той има своя програма, свой план, който вече е поставен в действие. Невидимият свят е организиран много добре. Той подготвя нещо за оправяне на света.

Кармата на европейските народи е назряла, т.е. дошло е време, когато европейските народи ще трябва да ликвидират с всички отклонения, които са

правили в своето развитие и не са изпълнили Божията воля - не са приложили онова, което Христос е донесъл: светлината, която им е дал за живота, новото знание и разбиране. Еврейският народ не прие Христа и носи последствията от това. А Християнска Европа не приложи това, което Христос даде, естествено е че ще носи последствията отговорност за това. Въпросът обаче е решен. От Невидимият свят ще дойдат хиляди, милиони същества, които са напреднали, които стоят в пространството, в Рая. Те ще дойдат и ще турят ред и порядък на земята.

Напреднали в своето развитие същества ще се родят, други ще се вселят. И ние ще видим, как хората, които управляват, ще станат други. Тези напреднали същества ще управляват света, а вие ще бъдете техни помощници. Вие, които следвате пътя на Христа, пътя на Доброто.

Светли същества идат да изменят условията на живота. Тези велики Братя на човечеството разполагат със сили, които ще внесат новата култура в света. Тогава именно духовното знание ще се приложи на земята, на физическия свят. И затова ще има нужда от работници повече, отколкото всеки друг път. Всеки, който следва пътя на Христа, всеки, който е възприел новите разбирания в света, трябва да работи върху своето развитие, ако иска да служи на Бога. Който не иска да работи, да служи на Бога, ще бъде задигнат от земята, и такъв не може да има условия за развитие и напредък.

Апостол Павел казва: "Аз не живея, но Христос живее в мене". - Това ще стане скоро. Ще се видоизменят хората. Светлите същества са вече обсадили цялото човечество и са му дали ултиматум - ако не се подчини на Божественото, те ще започнат да действуват. Напредналите същества - Силите на Светлината, воюват със силите на тъмнината. Победата е на страната на Светлите сили, на доброто. Доброто ще победи. Сега се водят големи сражения между тези две сили, между доброто и злото. Но човечеството ще измине този път, ще дойде до Обетованата земя и ще си почине.

Причините за неуспехите на миналите култури са дълбоки и далечни. Днес тези причини са отстранени и има условия да дойде на земята един красив и възвишен живот.

Най-красивият живот иде сега. Иде побратимяването между хората. Хората ще заживеят като братя и сестри, като деца на своя Небесен баща. Страданията, които съвременното човечество изживява, показват идването на новото. Те са родилните мъки. И след тези страдания ще дойдат великите блага на живота.

Противоречия и страдания ще има, и те ще продължават до тогава, докато дойде Любовта в света. Любовта е силата, която преодолява всичко, която разкрива истинския път на развитие и живот.

Човечеството страда и изпитва ударите на злото поради своето непослушание, поради нарушение на великите закони на живота. Но по-добре е най-напред да дойде лошото, че после хубавото.

И тъй, този, който иска да служи на Бога, да приложи служенето като вътрешна работа върху себе си, за да може да прояви любовта по нов начин. Новото Учение не трябва да дига шум около себе си. Всеки на своето място да проявява Любовта. Ние не сме дошли да разораваме и да кореним. Други ще вършат това. А ние ще сеем семена и ще ги отглеждаме тихо и спокойно докато израстат.

Ти, който търсиш Господа и следваш пътя на Христа - новият път на живота - радвай се, че живееш в една такава епоха, - една от най-великите епохи в развитието на човечеството.

Досега злите са управлявали, а добрите са слугували на злите, които

са били господари. Но сега ще стане обратното - лошите хора ще слугуват на добрите. Вие искате да премахнете лошите хора. Не, те ще слугуват на добрите. *Сега редът се сменява - доброто ще господарува, а злото ще слугува. Това значи - доброто ще вземе мястото на злото. Доброто ще вземе ръководството в света.*

Затова този, който иска да върви в новия път, не трябва да се занимава със злото и с неговите прояви. Той не трябва да спира своето внимание върху лошите хора, независимо дали са далечни или негови близки. Те ще се изменят когато станат великите преобразования в света. Но ти, който искаш да вървиш в пътя на доброто, ти изпълни своята задача - служене на Бога, мислене, чувстване и действане с любов.

Човечеството е в своето зазоряване. То влиза в една нова епоха. Целият двадесети век ще бъде век на големи преобразования, век на големи приготовления. Всички трябва да работим в тази подготовка, да служим на доброто, на Любовта.

Където и и да си, при каквито и условия да си, ти прояви доброто, прояви Любовта - служи на живия Бог на Любовта!"

28. ПИСМО ОТ ПАША ТЕОДОРОВА

София, 5 май 1966 г.

До приятелката Катя

(сърдечно, приятелско писмо от Паша)

Беше един априлски ден на 1966 г., понеделник или четвъртък беше, не помня точно.

Преди да започнем работата си за деня, Катя каза нещо по адрес на Паша, истинно или не, не е важно. Важно е, че казаните думи се отразиха малко горчиво на Паша, но без никакви обяснение, тя си гълтна хапчето и разговорът се продължи по-нататък, като че нищо не е казано. Да, но това не избягна от будното око и чуткото сърце на Катя. От този момент тя стана по-разговорчива, даже шеговита, като се обръщаше повече към Паша. Минават часовете на деня, работата, която имахме продължи и завърши, но Катя все следи Паша, да не я изпусне от очите си. Наближи време да се разотиваваме по домовете си. Имаше кой да ме придружи до дома, но Катя стои и предлага тя да ме придружи. Аз схващам това, но оставам въпросът с изпращането ми до дома да стане естествено. Ту една настоява, ту Катя, докато и първата разбра, че Катя иска непременно тя именно да ме придружи. Това и аз разбрах и приех с удоволствие Катя да ме придружи. Тръгнахме за дома, говорим си приятелски, без дума по казаното. Обаче, поведението, отношението на Катя към мен е отлично. Стигнахме у дома, вниманието на Катя още по-топло и нежно, като балсам на рана, като елексир на горчивото.

Така стават Божествените неща. Преди слънцето да залезе, да се махнат и най-малките сенки около него.

Ако желаем изтокът да е чист и без сенки, защо да не желаем същото и за запада, за залязващото слънце? Това желаваше интимно душата на Катя, и така стана. Още този момент аз забравих всичко. Не остана нито сянка, нито помен от малкото горчиво. Днес, като си задавам въпроса, наистина, какво беше казано, нищо, абсолютно нищо не помня. Така става, когато нещата се уреждат по Божествен начин.

Катя си отиде на Изгрева, аз пък си останах въкъщи и мислих, много мислих. Бях много разположена, препълнена от хубаво чувство към Катя и започнах да мисля, какво да ѝ подаря, какво да ѝ дам за спомен, но всичко

ни се видя дребно, нищожно, слабо, за да изрази чувството и разположението ми, което ме изпълни.

И, като проверих, че нямам подходяща материална вещ, с която да изразя чувството, взех да мисля, с каква нематериална да го заместя. В търсенето на нещо хубаво и ценно за мене, а после за тебе, ето до какво дойдох.

Пристъпвам към описанието на случая.

Беше 1922 г., 22.април. Същият ден отидох на "Опълченска" 66 при Учителя. Беше ми нещо мъчно, но не отидох да се оплаквам, а по работа, каквато често ми се отваряше. По едно време, без да става дума за имената на хората и за това, кои са правилни и кои не, Учителят сам заговори. Сам ме запита: "Знаеш ли кои имена са правилни?" "Не зная", беше моят отговор. Той продължи: "Твоето име, например, не е правилно. Ако едно име е съставено от три срички, то трябва да е пак от три срички, но първата сричка трябва да съдържа една гласна и една съгласна и то такава съгласна, която да е взета от първите десет букви на азбуката. Втората сричка да е пак от една гласна и една съгласна, която да е от втората десетка на азбуката. Същото се отнася и до третата сричка на името: третата съгласна да бъде от третата десетка на азбуката. Твоето име Паша или Параскева не отговаря на правилото". Слушам, мълча и нищо не казвам. Какво да кажа? Да ме кръстят отново, изключено е. За друго нещо нито мога да мисля, нито зная какво да мисля, или какво да искам. В този момент на мълчание от моя страна, Учителят влезе в своята стая и скоро, не повече от пет минути, дойде пак при мене с едно листче в ръка и ми го подаде. "Ето, каза Той, това е твоето име". На листчето беше написано с едри славянски букви, почеркът на Учителя: АМРИХА. Аз го прочетох, мислено в себе си, но не посмях да го изговоря гласно. Обаче, това стори сам Учителят. Прозвуча ми приятно, особено приятно. Тогава аз свенливо си позволих да попитам какво означава това име, т.е. какво е значението му. Учителят веднага ми отговори, като че е чакал моя въпрос. "Това значи: Нектар на боговете." Настана мълчание. Аз в това време си помислих: Това име е свещено, защото е име на моята душа, което остава само за мене, скрито и забравено и от самата мене. Това и сега забравям, за което моля и тебе. Прочети цялото писмо, затвори го и забрави съдържанието му.

След това съм мислила често по въпроса за имената на душите. Всяка душа си има име, но Учителят няма възможност всички да ги изнася, по Негови съображения.

Целувам те нежно, сестрински: Паша

29. КРАТКА БИОГРАФИЯ

На Екатерина /Катя/ Христова Грива, учителка в I.смесена гимназия "Константин Фотинов", гр. Самоков.

Родена съм на 16.IX.1902 г. в гр. Пещера. Баща ми е бивш офицер-полковник, инвалид след Европейската война /I.Световна война/. По-късно е надзирател на работниците в Акционерното дружество "Ака", гр. Пловдив. Председател е на инвалидното дружество до смъртта си. Погребан след 9.IX.1944 г. с всички военни почести.

Учила съм в Пловдив, а висшето си образование получих в гр. Рим, Италия, в Държавната музикална академия. След свършването ѝ през 1932 г. постъпих като стажантка в Народната опера, но напуснах поради болест на следващата година. После давах частни уроци по музика, а през 1941 г. постъпих като стажант-учител в III.образцова гимназия в гр. София.

Назначавана съм като учителка по пеене в гимназиите на следните

градове; учебната 1943/44 г. в гр. Харманли; 1945/46 г. в гр. Дупница; 1947/48 г. - гара Белово; 1948/49 г. - Асеновград; 1949/50, 1950/51 г. - гр. Ловеч. А от 1951/52 г. - гр. Самоков.

Не съм засегната от новата власт след 9.IX.1944 г. нито пряко, нито косвено. Не съм участвала преди 9.IX.1944 г. в никакви организации и партии. Не съм била ръководител на организацията "Бранник".

Познават ме преди 9.IX.1944 г., както и след това следните лица, които могат да гарантират за мене:

1. Воин Кятон, бивш партизанин от гр. Трън, понастоящем партиен секретар в I.Сталински район, гр. София.

2. Денков, понастоящем директор в Трън.

3. Ботю Колев - бивш партиен секретар в смесена гимназия, гр. Ловеч, сега ръководител на художествения колектив, ул. "Вълчо Димитров" 10.

С почит: Екатерина Грива

Бележка на редактора: От 1955 г. до 1967 г. Катя Грива е учителка в Трън. Записана е като жител на гр. Трън в том II.-III., стр. 650 от 1955 г. с личен паспорт серия ЩП No 061063, издаден в гр. Перник на 30.X.1966 г. След пенсионирането си идва на Изгрева и живее в една малка барака на ул. "10" No 6A. През 1971 г. след разрушаването на Изгрева тя отива да живее на гара Искър в блок 33, вх. Ж, ап. 119. След като заболява, тя почива на 9.юли 1974 г. в гр. София.

30. ЗА МУЗИКАТА НА УЧИТЕЛЯ

Мисли от Словото на Учителя

„Музиката е дълбока сфера на Битието. Тя е среда, чрез която човешкият дух и душата се проявяват. Любовта - тая велика реалност на живота - без подходяща музикална среда също не може да се прояви. В човешкия свят, в света на земното човечество, проявата на музиката е свързана с пробуждане на съзнанието. И тъй, музиката е среда на съзнанието, съзнанието е среда на човешкия ум, а умът е среда на Любовта.

Музиката като творческа сила у човека, като способност, която се изразява в изкуството да пее и да свири, датира от 3-4 хиляди години преди Христа. Хората от атлантската раса не са били музикални. Музиката се е прилагала от най-стари времена до днес при езически и религиозни обреди. Във всички стари Школи са пяли, свирели и играли. В Школата на Бялото Братство музиката се прилага като едно от най-мощните средства за духовна работа.

Мощна сила се крие в музиката. Ако хората искат да се превъзпитават, ако искат да отгледат поколение, което да бъде носител на красивото и възвишеното, трябва да поставят в основата на възпитанието на младото поколение музиката в най-широк смисъл. Всичко в природата трепти. Всичко в природата е музика. Музиката на природата събужда музикалното чувство в човека. Чрез музиката човек дава израз на своите чувства и преживявания. Днес музиката се изучава като изкуство, като се обръща най-вече внимание на техниката, но техниката е една от многото страни на музиката.

Има три вида музика: Първо - механична, която раздвижва нещата. Второ - Органична, която организира живата материя и установява жизнения ритъм. Трето - Психична, която събужда скритите сили на душата. Окултната музика обединява качествата на тия три вида музика.

В окултната музика не се допускат думи, които имат две значения. В много от упражненията се повтарят привидно без нужда една и съща дума -

това се прави съзнателно, за да се запечати в съзнанието тая дума със съответната ѝ тонова равнозначност. Окултната музика се отличава по своята естественост, по своята крайна мекота, яснота и картинност, по своите живи природни образи. Обикновената музика има за цел да достави удоволствие на хората - служи за развлечение. Окултната музика има по-високи цели и по-широки задачи. Възпитателната ѝ сила е нейната най-главна задача. Упражненията, които Учителят дава в Школата, се използват като възпитателно средство за облагородяване на човешкият характер, за създаване на музикална среда, в която да се развият всички сили на душата. В Школата на Учителя музиката се прилага като мощен метод за проектиране на мислите, чувствата и желанията от нисшия свят в по-висшия, за да се подхранят зародишите на новите чувства и способности, които дремят в човешката душа. Всички сили на душата трябва да минат през музиката, за да се хармонизират и уравновесят.

Окултната музика е възходяща. Тя оставя в душата на човека едно радостно, възходящо чувство, едно чувство на подем, на творчество. Единственото изкуство, което трансформира, тонира, уравновесява и гради във всяко направление, е музиката. Както дишането е нужно за прочистването на кръвта у човека, така и музиката е необходима за пречистване на човешките чувства. Без музика няма напредък. Който не знае да пее и свири, не може да се развива правилно. Човек не може да бъде ученик без музика.

Като пее и свири, човек дава подтик на чувствата и мислите си, въодушевява се и започва да мисли, да чувства и постъпва право. Музиката е свързана с умствения, сърдечния и волеви живот на човека. Между музиката и мислителните способности на човека има връзка. Колкото е по-музикален човек, толкова и разсъдъчните му способности са по-силни. Няма музика където да няма разумност. Музиката е спомагателно средство за развиване на дарбите и способностите. Разумността на човека се обуславя от неговата музикалност. Колкото е по-музикален човек, толкова и характерът му е по-издържан. Да бъде човек музикален, това значи да има музикален усет, да има музикална душа. Такъв човек ще излива музиката в своите мисли, чувства и постъпки.

Който пее е здрав и който иска да бъде здрав трябва да пее, независимо дали е весел или тъжен, дали е разположен или е неразположен. Който пее придобива нещо. Пеенето е сила. Като пее човек, ще бъде здрав, добър и умен. Който иска да живее дълго време трябва да пее. Музиката повишава вибрациите на материята и по този начин подобрява здравното състояние на човека. Много болести се лекуват с музика. В сегашния живот на човека, големите тревоги, бързите промени от едно състояние в друго, оставят известни утайки от отрови в организма. Музиката се употребява като средство против тия отрови. Има чувства, които след като минат, ако не знаем как да се чистим, могат да отровят организма, ще повлияят на черния дроб и жлъчката, че човек става толкова жлъчен, че вижда само злото. Учителят налага музиката като средство за лекуване на тези психични и органични отрови. Хората не развиват музикално чувство у себе си и затова са нервни.

Музиката е един от най-добрите методи за придобиване и спестяване на енергиите минаващи през човека. Тя ни предпазва от вътрешните и външни неблагоприятни условия, учи ни да пазим равновесие, особено в областта на чувствата, където стават резки промени. Тя ни учи да укротяваме силните страсти и желания. При условията, при които днес живеем, трябва постоянно да пеем, за да се тонираме. Музиката е велик, Божествен метод за тонирание. Всички да пеем! Постоянно да пеем! Можем да направим от пеенето

професия, а от живота - музика. Добрият живот сам по себе си е музика. Музиката усилва паметта. Дразнения, тревоги, насилия - отслабват паметта. Музикалното чувство премахва тия тревоги, идва се до едно уравновесяване, умът става светъл и спокоен, а паметта силна и свежа. Като пее и свири, човек влиза във връзка със съзнанието на природата, във връзка с разумния свят. Ще привлече онези сили в природата, които са в хармония с него. Затова всички духовни общества трябва да започват и свършват своята работа с музика. В Школата на Учителя започвахме с песни от Учителя и след като слушахме Словото Му завършвахме с песни.

При пеенето голяма роля играе вдъхновението. Който пее вдъхновено, той е свободен - това е идейно пеене. В окултната музика се изисква голямо присъствие на ума, на сърцето и на волята. тази музика не допуска повърхностно изпълнение, тя иска съдържание, иска дълбочина. В нея не се допускат никакви неестествени трептения, тремоли. Правилното пеене подразбира изразително пеене, не тремолиране, а живост, подвижност на гласа. Във всеки тон да се вложи и мисъл, и чувство, и воля. Който пее окултно, трябва да преживява това, което пее и с ума си и със сърцето си и с душата си. При такова пеене в ума и в сърцето се влива мощна сила.

Има един прост основен закон в музиката, който всички трябва да знаем, той е следният: в музиката се образува един кръг, едно музикално течение, което никога не трябва да се пресича. Ето защо, когато пеем вниманието никога не трябва да се отвлича от някакъв предмет. Този закон е същия и при молитвата. Всички велики неща се дават по този закон.

Когато човек пее духовни песни, трябва да отвори душата си към Божествения свят като цвят и да има разположението на невинно, разумно дете. Истинските певци и музиканти са дошли на земята с определена задача - да повдигнат скърбящите души. Доброто пеене съживява, ободрява, дава подем, буди мисъл, вдълбочава ни в себе си, унася ни в съзерцание. Музикантът трябва да се вдъхновява от идеята - музиката му да прави преврат в душите на хората. Да се използва музиката като велико благо от Бога за доброто на сегашното човечество.

Бъдещето носи голям подем в музиката на Славянството. От Невидимия свят ще дойдат музиканти, които ще организират света. Чрез музиката Божият Дух ще даде на човечеството своите най-красиви форми за постиженията на доброто, справедливостта и разумността.

Всичко в бъдещата култура ще дойде по пътя на музикалната хармония. Музиката е носителка на великата култура. Музиката ще оправи света. новото ще победи чрез музиката."

31. МУЗИКАТА НА УЧИТЕЛЯ, КОЯТО ОСВОБОЖДАВА ДУХА И ИЗВИСЯВА ДУШАТА

Както Словото на Учителя е живо, така е жива и Неговата музика. Тя съживява, укрепва и повдига. Маг беше Той да извади всеки попаднал в противоречие, във вътрешни терзания и външни затруднения. С тон - два излети или изсвирени от Него - ти вече си окъпан, като новороден гледаш и не вярваш на очите си. Какво стана, как стана? Само си приел и трептиш в съзвучието на това, което ти си почувствал и приел. Маг беше Той. Отправяш се някой път към Учителя в едно никакво състояние - ни жив, ни умрял, и мислиш, че никога няма да излезеш от това състояние. Но уви! Учителят взима цигулката и почва да свири: "Грее, грее светлината!" Ти само гледаш или

си навел глава, даже нито виждаш нещо, нито пък можеш да чуваш. А как е преображението? Ти не знаеш, усещаш само, че в теб почва нещо да се случва. Що е това? Ти не знаеш. В тебе е дошла вече Светлината. Цялата буря от противоречия е изчезнала. И ти си в свят, който не искаш и не мислиш, че някога може да свърши или пък да излезеш от него. Това е свят на вечна Светлина и вечна Хармония в душата ти и в духът ти.

Друг път ти си болен. Застанал си пред Него. Учителят ти казва: "Пей!" А ти мълчиш. "Пей!", казва Той. А ти през това време си мислиш: ще мога ли някога да запея? Но Учителят лекичко пее. А ти възкликваш: "Олеле, как боли!" и пипа Той на себе си със собствената си ръка мястото, където те боли и казва: "Хайде, болест излез си!" Ти пак стоиш и пак Той пее и усещаш, че болката вече я няма, че не те боли вече на същото място и че вече си здрав. Даже си мислиш: "Наистина ли ме болеше?"

Какво нещо е музиката на Учителя? Има много определения. Но нищо конкретно. Защото нашето съзнание не може да обхване в своята пълнота и цялост както малкото в живота, а камо ли да се добере до великото в живота. Но да чуем музиката на Учителя и да видиш, че тя е жива, жива музика, простишка от няколко тона и Слова, но могъща в Сила и Мощ. Тя те повдига. Тя те завежда в друг свят, свят светъл и необятен, свят на блаженство и здраве. Това всичко съм преживяла, усетила и съм се възкресила чрез нея. Опитала съм лично и чрез моите страдания в моят път, Учителят протегна ръка и ме изведе на простор и светлина, като чрез тези мои състояния Той даде неколцина песни. Те бяха метод и поука за останалите, как да трансформират своите състояния и как да работят с окултните сили, които боравят и се намират в Неговите песни.

Една област от музиката на Учителя, от която се страхувам да пиша, е мистичната музика. Кой новодошъл на Изгрева като чуе песните на Учителя не проронва сълзи, изблик на такова благословено чувство, от което не може да издържи и заплаква. Що е молитвата без песен? Песента е свят на ангелите небесни, а молитвата е свят и среда на Бога Живаго. Трепти човешката душа, трепти в унисон с песента и с молитвите на Учителя. Чрез духа си приемаш песните Му, а чрез душата се извисяваш чрез молитвите Му към Бога. Музиката на Учителя е ключ, който отваря вратата да проникне Божественото у тебе като Сила и Мощ в твоя дух. Да пишеш за музиката на Учителя е трудно, твърде трудно. Но можеш да пишеш за нея като опитности, като сила, която въздейства, като частица и част от онези задачи и от онези теми, които Учителят даваше за ученика.

Една такава опитност и аз имам. Учителят дава гамата с движение. Пее я три пъти възходящо. Тъй като много пъти съм пяла гамата, аз завършвам на края низходящо. Завърших упражненията и като прибавка от мен изпах гамата отгоре надолу до, си, ла, сол, фа, ми, ре, до. Така продължих да пее гамата с тази прибавка от мен с низходящо изпяване на гамата няколко месеца. Аз започнах да се чувствам безсилна, безчувствена и без мисъл. Аз се демагнетизирах изцяло. Защо? Не знаех какво ми е и от какво идва всичко това. Молих се горещо да ми се даде да разбере на какво се дължи това безсилие у мен. Веднъж като си правих гимнастиките и гамата с движение и след като изпах за последен път гамата във възходяща посока, нещо в мен каза категорично: "Спри! До тук е дадена гамата с упражненията. Защо прибавяш още. Ето защо си демагнетизирана!" Вслушах се във вътрешния глас, който ме спря и аз престанах да пее гамата назад. Нещо ме задържаше на последния тон. В продължение на седмици някаква задръжка вътре у мен ме караше да спра на последния тон - горно до. Чувствах нещо, което подпира,

държи последния тон. Казвах си: Кой е този и как може да държи този диригент у мен с двете си ръце и нагоре да завършва, да чуе как зазвучава горно до, да ме подпира направо и да не ми позволява да връщам гамата назад. Всичко това аз не го казах на никого, но чаках да почувствам двете ръце, които поддържат нагоре гамата, за да не я връщам с пеене назад. За най-голяма изненада поправи се веднага за няколко дни състоянието ми. Накрая пристъпвам пред Неговата стая, срещам Учителя с известно стеснение, загатвам за преживяното ми състояние. Той ме погледна дълбоко. Очите Му сякаш навлизаха дълбоко в мен. Аз се стеснявах да говоря. За тези работи ученика не говори. Вътрешно ги споделих. Музиката на Учителя, нима тя не е жива за мен и за останалите? Как да пиша за нещо, което е живо, движи се отгоре от Божествения свят, надолу в ангелския свят и от там в човешкия свят. Та ние нямаме сетива за тази музика, за да я обхванем. И как ще пишем за нея?

Аз съм застанала пред Учителя, не говоря с Него с думи човешки, а споделям с мисълта си този съкровен случай с Него. Той мълчи и ме гледа с дълбок поглед. Аз се бях молила горещо преди това, за да разбера каква бе причината за моето безсилие и ето отговора беше дошъл в мен. И аз го бях изпълнила. Но сега стоях пред Учителя и исках да разбера вътрешната страна и смисъл на всичко това, което ми се случи. Изведнъж в съзнанието ми проблесна светлина и чух думите Му: "Закон е. Не пипай това, което Учителят е дал. Изпей го, както Той го е дал. И чак тогава резултата ще дойде при теб". Учителят не бе помръднал дори и устните си, а Неговият говор и Слово се запечатаха като светлина в съзнанието ми. Аз се поклоних и тихо се отдалечих. Ето, това е музиката на Учителя. - Това е стремежа на човешката душа, да търси и да се стреми да постигне съзвучие с Бога.

Не мога да отделя музиката на Учителя от Школата на Учителя. Колко малки наглед упражнения бяха дадени в Школата от Учителя, които ученикът трябваше да ги изпълни. Ако правилно решаваше задачата си, то у него се изменяше нещо, построяваше се нещо ново и просветваше някаква нова идея в ума му и даваше нов подтик в живота му. Това бяха музикалните упражнения дадени на ученика, които правеха чудесата в неговия път. Те го завеждаха често в неznайни светове. Често някоя фраза от Неговата музика е като запалена свещичка, която търси и намира пролука в човешката тъма, от която можеш да излезеш. Тези музикални фрази често в началото, ти не можеш да ги разбереш, но след като ги изпълниш, ти се учудваш как е станало така, че ти излизаш от това голямо противоречие на собствения си живот.

Веднъж съм вързана вътрешно психически като че съм прикована за нещо. Външно се движа, ходя и говоря. Но съм изтерзана от това вътрешно завързано психическо състояние. Срещнах Учителя. Той беше с Георги Радев на пейката до "Яйцето". Това беше до една чешмичка, отгоре имаше скулптурна част във вид на яйце. Казвам: "Учителю, искам движение, искам да бъда отвързана". Учителят ме погледна сериозно и дълбоко. В такъв случай виждах очите Му тъмно сини, дълбоки, които проникваха в мен. Учителят продължи разговора си с Георги Радев. По-късно Учителят отиде в салона, беше заобиколен от много братя и сестри. Аз бях седнала на стол и подпряла с дясната си ръка главата си, която ми тежеше и бучеше, защото мисълта ми бе вързана и цялата бях обвързана с дебели и невидими въжета. Учителят изсвири на пианото нещо малко, но по едно време аз се почувствах свободна. не го осъзнах веднага. Извадих си ръката, с която придържах главата си и я прибрах. В главата нещо ми просветна. Учителят престана да свири. Аз както всякога в такива случаи, когато излизаш от едно потиснато

състояние и преминавах в друго - светло, широко и високо, съзнавах дълбоко, че нещо дълбоко и коренно се е променило у мене. Аз благодарях вътрешно с мисълта си на Учителя. Но външно нищо не казвах на другите. Това го оставях нарочно скрито под купата на мълчанието, да бъде покрито, за да мога да го съхраня за по-дълго време и да се ползувам от него, когато ми потрябва. Ето какво казва Учителят за тези случаи: "Във всички песни, които съм дал, отличителното в тях е чистотата на тоновете. Те освобождават човека от всички преплитания, както и от лошите наследствени черти у човека".

Музиката на Учителя е тази, която освобождава духа на човека и извисява душата му към небесните висоти, където светлината и хармонията обитават в Божествения свят.

32. ИЗВАДКИ ОТ БЕЛЕЖНИКА МИ: МИСЛИ НА УЧИТЕЛЯ ЗА МУЗИКАТА

"Ще ви запитам: Какво нещо е музиката? Сам, кога можеш да пееш? Музиката е първото видимо изявление на Любовта. Пеенето започва тогава, когато Любовта заговори в сърцето на човека. При пеенето съзнанието всякога прониква у човека. Не можеш да пееш докато не обикнеш, докато не съзнаваш. Пеене има даже и в животните, и в растенията, и в изворите.

И тъй, музиката е проявление на Любовта във всяка дума. Музиката, пеенето е събуждане, пробуждане на човешкото съзнание с частица от светлината, която идва от Духовния свят. Понякога има механично пеене, но в истинското пеене има само успокоение. Който пее истински, той трябва да пее за себе си. В сегашните нови песни почти няма поезия. Сегашните песни аз ги наричам упражнения, приготвление за бъдещата музика. В класическите парчета има идея, те са продиктувани от нещо по-високо, а останалите са повече упражнения. Аз наричам моята Любов едно окултно упражнение. Тя не е песен, ще стане песен, но докато стане песен трябва да има такива песнопойци, през които тази Любов да премине. Защото песента става чрез песнопойците.

Само една красива душа може да пее упражнението "Бог е Любов". Някой път като ви слушам, че пеете "Бог е Любов", чудя се каква е тази Любов. Защото, ако в действителност бихте изпели както трябва "Бог е Любов", моментално щяхте да се промените и като се върнете вкъщи не бихте могли да се познаете. Когато "Бог е Любов" пеем, значи приближаваме към Бога при Неговата Благост. Знаете ли какво нещо е Благостта на Бога? Ти като отидеш при Бога, никога не можеш да кажеш една лоша дума." (28.IX.1928 г.)

"Казано е, че животът е изкуство. И музиката е изкуство. Следователно между музиката и пътя на човешката душа има известна аналогия. В този смисъл напрежението в живота отговаря на тона "до", а движението на живота на тона "ре". Настроението - на тона "ми", придобиването на тона "фа", цъфтенето на тона "сол", развитието на тона "ла", добруването на тона "си". Това са фази на човешката душа във своя възходящ път.

А има и друго отношение. Сърцето отговаря на тона "до", дихателната система отговаря на тона "ре", черният дроб на тона "ми", бъбреците на тона "фа", далака на тона "сол", жлъчката на тона "ла", храносмилателната система на тона "си", енергиите от сърцето отиват към черния дроб - има между тях отворен път. Обаче от черния дроб към сърцето няма път. Като знае това

човек, човек не трябва да допуска в сърцето си никакви отрицателни чувства, които биха се отразили вредно върху черния дроб.

"Дойде меланхолично състояние - изпейте "Цветята цъфтяха".

"Бенир Бенир" - отстранява съществата, които пречат на човешкото развитие.

"АУМ" - дума на Духът. Тя има дълбоко въздействие.

"Фир-фюр-фен" - тонира цялото тяло. Тя не се пее във вторник и по вечерно време.

Ако човек се научи да пее както трябва, песента "Зора се чудна зазорява" - то всички възможности ще дойдат в него."

33. ИЗПЕТИ ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕСНИ

Имаше много песни, които Учителят изпя, стенографите записаха думите им, но точният текст остана незаписан. Ето някои от тези песни.

ЖИВОТЪТ НА ОТШЕЛНИКА

Четох всичките стари книги, които не дадоха разрешение на живота.

Опитах всички блага на света, но в тях нямаше това, що душата ми търсеше.

Напуснах света, в пустинята отидох, в дълбините планински между скалите.

Минаха години. В пустинята сърцето ми понесе несретите в живота.

Но в душата ми блестеше малко още светлинка.

Тихият глас на моята душа се чуваше отвътре в мен, Духът заработи. Той разправяше за своето минало.

Ставах рано, преди зарата. Чаках слънцето на живота да огрее в мен.

Разбрах тогава, че без Любов към Бога, нищо не може да се постигне. Не любов към себе си. Любов към всичко, що живее, страда и се радва. Напуснах тогава планините, слязох при бедните, от тях да науча, що Любовта носи в живота.

Разбрах тогава: те са спирките, гдето всеки отшелник като мене може да почине.

/Песен изпята от Учителя на 29.май 1934 г. в 11.30 ч. в големия салон/

НИВАТА РОДИ ИЗОБИЛНО

Нивата ми тази година роди изобилно.

Ще се поблагодаря на Бога, че имам една щастлива година.

Хамбарът е пълен. Децата ми са облечени, слава Богу.

Жената ми е здрава, на църква ходи и пее.

/Изпята в събота на 7.X.1934 г. в 5 ч. сл. об./

ПРИ ВСИЧКИТЕ УСЛОВИЯ НА ЖИВОТА

При всичките условия на живота не губи своя мир.

Ако времето е влажно, това не е за теб нещастие.

Ако пък вятърът вее, това не е буря, която ти да не можеш да устоиш.

Ако играе земеръс, пак земята си играе, макар и да причинява скръб.

Ако времето е влажно, може да направиш своя излет до върха.

Ако пък е топло, може да се изпотиш, а това е благо за теб, че си нап-

правил едно добро, да не мъчиш себе си.

Ако те срещне мечка по пътя, това е щастие за теб, само на круша трябва да се качиш.

Понеже мечката ще изгуби своето уважение за тебе, ще те счита страхливец, ще те счита последен простак.

Ако се качиш на крушата изтърси крушите за мечката. Ще помисли, че си щедър, затова си се качил на крушата.

Па и сладко, тихо ѝ говори: "Моя приятелко, моя мецо, яж колкото си щеш, когато си заминеш, аз ще слезна от крушата".

А мечката ще ти отговори: "Сладки са крушите що ти изтърси. Не само за мен ти изтърсвай, но и за другите".

/Песен изпята от Учителя в големия салон, сряда, 3.X.1934 г., 7.30 ч., вечерта/

НАЛИ ТИ КАЗАХ, СИНКО

Нали ти казах, синко, ти си ме криво разбрал.

Пишеш ми в своето писмо, три часа не си спал от мисли тъжни.

Имаш синко мисли тъжни, те са ценни и пет часа да не спиш.

С тях трябва да се разговаряш, без да спиш.

/Песен изпята в големия салон, сряда, 9 ч. вечерта, 3.X.1934 г./

ЗЛАТНА ТРЕСКА

Снощи ме златна треска втресла, втресла и претресла.

Ой, мила мамо, 15 дена аз боледувах, под юрган си почивах.

(Дадена за Катя Грива, която е била болна.)

/Изпята на 3.X.1934 г., сряда/

ТАМ ГОРЕ В ПЛАНИНАТА

Там горе в планината, извира чистия извор.

Дълги години при вас аз живях. Сбогом високи върхове.

Моята цел е морето, от което преди векове съм излезъл.

Ой, ви вас малки цветя що сте поникнали по моят път, ще ви напоя с моята влага.

/Песен изпята от Учителя/

ПЕСЕН ОТ БУКВИТЕ

С - Що от месечината слиза.

Д - Що от слънчевата светлина тръгва.

Е - От дълбок сън се събужда. За баница той пита.

Г - По градината ходи. Парите им взима и спокойно ги утешава, че всичко загубено ще се повърне.

Н - За Бога се държи, за Бога говори.

С - Добрият градинар, кой семената си посажда.

д - е първият Учител, който ги учи да ходят.

/Изпята в понеделник, на 12.XI.1934 г., в 1 ч.20 м. по обед/

Слушах ази гласа на светлината.
Звучен бе той за моята душа.
Красиви са Неговите стъпки, по които Той ходи.
/Песен изпята, вторник, 12.XI.1934 г., 10 ч. пр. обед/

ИМАШЕ ЕДНО УТРО

Имаше едно утро през лятото. Слънцето грееше, вятърът духаше.
Птиците хвъркаха, реките течаха, цветята цъфтяха, шурците цвъртяха.
Там горе на небето, светкавица се появи гръмовита.
Всичко се изпоплаши. Млъкнаха шурците. Млъкнаха всички.
Само вятърът бучеше и реката шумеше.
Орачът напусна работата и се върна дома.
А радваха се воловете за дъжда и за гърма,
що уплаши техният господар.
В страха си той разказа на жена си своята малка история:
че много дъжд и гръмотевица имало.
А пък посятото жито в земята, то се радваше, понеже беше поникнало.
За първи път посетите житни зрънца виждаха светлото слънце
на живота.
Безпокоеше се господарят, че малко е сял, а жена му го успокояваше:
"Моли се на Бога. Той ще го удвои."
"Много трябваше да сея". "И многото и малкото се увеличава."
"Кой ти каза това?" "Старият ми баща."
"А пък воловете, толкова пари дадох за тях, а малко работих,
излезоха много мързеливи, жена."
"Е, нека си починат. И те душички имат."
"Какво казваш? Вол душа има ли?"
"Има, има като своята." "Кой ти каза това?"
"Старата ми баба на 90 години. Тя ми казваше това,
че вол душа има, и човек трябва добре да се отнася с тях."
"Чудна работа, за първи път чувам от тебе. Ако не ме лъжеш,
ако право ми казваш, ще си помисля за моите волове.
И друг път ще се отнасям по-добре с тях.
Много съм ги мушкар и бил. Колко ли грехове съм набрал?
Какъв ответ ще дам? Може би този ден страшен,
беше глас от горе, който ми казваше това."

Бележка на редактора: Това са песни изпяти от Учителя, на които бяха записани само думите. В двете издания на песнарките те не бяха включени. Може би при едно бъдещо трето издание, да се намери нотния запис на тези песни и съответно да се включат като песни от Учителя. Това ще свърши онзи, който разполага с оригиналите от двете папки и от албума, и който е запознат с цялата история по издаването на песните и познава духа на песните на Учителя.

34. ЧИСТЕНЕ

В Школата на Учителя всеки ученик минаваше през различни фази на своето развитие. Това е най-добре дадено в Съборните беседи през 1927 г. в "Пътя на ученика". Тези фази са: живота на старозаветния човек, на

новозазветения, на праведния и на ученика. Това са четири категории съзнания: на подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и дъръхсъзнанието. Но практически нещата в Школата на Учителя изглеждаха другояче, защото всеки един от нас преминаваше през различни фази по различно време и в различна възраст. Ето аз понякога отивах потисната, подпушена, със замъглено съзнание, с което не можех да се справя. Отивам при Учителя и Му се оплаквам, че съм нито жива, нито умряла. Той ме изслуша и ми казва: "Сестра, трябва да почнете с процеса на чистенето. Чистене трябва в мислите, чувствата и действията. Вие всички сте натоварени с нечистотии поради вашите погрешки и отклонения от Школата.

Всяка погрешка е отрова, която влиза в кръвта. Не е лесно да се измие и изхвърли навън. Всяка погрешка носи една зараза, едно гниене в себе си.

Докато държиш отрицателна мисъл в ума си тя носи гниене. Докато държиш в себе си гниеща материя, човек не може да мисли. Тази материя в тебе ферментира, образува гниене в душата ти, която ще спре всяка твоя мисъл, всяко благородно чувство и ще парализира волята ти.

Страданията, които ти нанасят другите е също въпрос, който трябва да се разреши. Тук въпроса не се състои само в това да простиш на другите. Ако не простиш, те печелят. Но трябва да простиш за себе си. Ако не простиш, ти спъваш своето развитие, образуваш гниене в себе си. Ще простиш на другите заради себе си, заради твоят мир.

Мисълта за погрешките ще изхвърлите навън. Изхвърлете всички тия дрипи навън. Може да се живее и без грях. Всяко нещо, което те измъчва ще го туриш настрана.

У Бога прощаването е закон. Бог всякога прощава. Той никога не държи нещо нечисто в себе си. Красивото в Бога е, че Той държи само доброто, което правим, а не помни злото. Като отидеш при Бога, той не говори за твоите прегрешения. Лошата страна на непроставането се състои в това, че ние създаваме пакост не толкова на другите, колкото на възвишеното, благородното, Божественото в нас. Всеки човек, който не прощава ще се обърне на отровна бактерия. Ако дълго време задържате прегрешенията на другите към вас и не прощавате, непременно ще се превърнете на една киселина. Ще настъпи у вас разлагане и ще почнете да ставате недоволни духом. Само Любовта прощава, само Любовта може да забрави, само тази велика сила е в състояние да те пречисти.

Кажи си: "Господи, бъди ми светилник на нозете и виделина в пътеките, бъди ми предна и задна стража в моя път!"

След като Учителят ми диктува всичко това, каза: "Вече не може да се оправдаваш, че не знаеш и че нямаш методи как да чистиш съзнанието си от нечистотиите, които се полепват по него".

Аз кимнах с глава, целунах десницата Му и тихо, тихо се отдалечих. Пред мен стоеше обикновения човешки път на една душа, облякла се в плът и дошла на земята да учи своите уроци.

35. ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ ДО КАТЯ ГРИВА

Бях учителка в провинцията в гр. Харманли. Вече години наред обикалям градовете. Във всеки град ме посрещат неволите. Така ли ще бъде до края? Най-после се реших да напиша писмо до Учителя, който бе в село Мърчаево. След време получих отговор и писмото Му ми бе предадено на ръка. На плика Учителят собственоръчно бе написал "Катя Грива". Във всяко писмо до ученика Учителят е сложил програмата на живота на този ученик на

земята. И в моя случай бе същото. Аз получих програмата си и видях основната линия на моя живот. А каква е тя, то ще разберете от писмото на Учителя до мен.

"Любезна Катя,

Получих писмото Ви от 22.март със снимката. Пиша Ви тия няколко светли реда за великия живот: "Това е вечен живот да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога на Любовта и Христа, когото Си изпратил". "Аз съм Пътя, Истината и Живота." Земята е велико училище на животът, где душите добиват ценни знания за своето издигане. Всичко в светът работи за добро. Макар сега да е мрачково, иде светъл ден на Великата Божествена мисъл на Милостта. Целият свят минава през тежки изпитания, но Бог ще превърне всичко за добро. Надежда, Вярa, Любoв, побеждава всичко. Светът е едно цяло, в който само Един е Който води съдбините на всички. Той е еднакво благ към всички, макар малцина знаят това. Ще дойде ден, когато всички ще го почувствуват и знаят.

Моят добър привет Вам и на всички там."

25.март 1944 г., Мърчаево

/Свещеният подпис/

36. СЛОВО НА УЧИТЕЛЯ КЪМ УЧЕНИКА

„Слушай това, което ти се казва.

Прилагай го и изваждай ползното.

Употребявай го навсякъде.

Не бързай да постигнеш крайната цел,

Тя е голяма спирка и мнозина стоят там,

И чакат своето благо.

Но благото само не идва.

То се придружава от великото разумно,

А то - към необятната Любов."

/Изгрев, 28.ноември 1933 г., 9 ч., вечер/

ПРАВИЛА ЗА ЖИВОТА ОТ УЧИТЕЛЯ

1. Никога не излизай вън от границите на възможното.
2. Не искай за себе си нито за другите това, което не знаеш дали ще е полезно или вредно.
3. Не настоявай за това, което веднъж ти е отказано. Отгдето знаеш, може би в него се крие твоето добро.
4. Никога и никъде не упорствуй против Истината.
5. Никога и никъде не се колебай в Добродетелта.
6. От човек двуличен се пази.
7. От твърдоглав, упорит, горделив и шестлавен стой настрана.
8. Първите си впечатления, първите съвети на твоят ангел-хранител пази.
9. Това, което ти кажеш за другите, дръж го за истинско мерило.
10. От първият глас на съвета си се не дели.
11. Не принуждавай душата си в това, което й е в началото противно.
12. Не работи против собствената природа на твоят дух, защото ще пострадаш.
13. Вълк овца да направиш, не се труди, защото е вън от границите на твоята възможност.
14. Овца в устата на вълка не давай.

15. Не изменяй убежденията си за хубавия изглед на нещата, защото в тях се крие змийската отрова.

16. Когато ти говори някой за Любов, питай го, какво иска - дали кожата ти или душата ти. Ако се оправдава помни, че и двете ще се завлекат.

17. Правило в живота си дръж, че всеки, който се старае да се оправдава е виновен, защото правият в сърцето си няма нужда от подобна защита.

18. Всеки, който се маже, знай, че иска да те подкопае. Всеки, който се показва, че е повече от това, което виждаш знай, че иска да те възсяда. Всеки, който се дига повече от тебе знай, че мисли да те управлява.

19. На превзет човек съвети не давай. На хитър услуга не прави, а на зъл дума не казвай.

20. Знай, че качествата на нещата винаги си остават такива, каквито са си.

21. Зло в добро не може да превърнеш, но можеш да го заместиш, затова в борбата си с него не мисли, че ще го унищожиш, защото е невъзможно.

22. Свободен ако искаш да си, в добродетелта стой, тя ще ти е щит неразрушим - в нейната крепост винаги ще си защитен.

/Дадени на 2.февруари 1917 г. в 12.30 ч., на обед/

37. ТРОХИ И УКРУХИ ОТ БОГАТАТА ГОСПОДНЯ ВЕЧЕРЯ

Учителят си замина и ние останахме като сирачета само със спомените си. Той ни остави Словото Си, за което веднъж каза: "Словото, което говоря не е мое. То е мисълта на Разумните същества, които стоят зад Мене. Това са идеите на Бога, на Вечния Дух. Те минават през цялата вечност".

"Знанието, за което Аз говоря е за Съвършени."

"Всяка моя беседа носи такива сили в себе си, които действуват върху вашите души тъй, както пролетния дъжд върху току-що поникналите растения, така и всяка моя беседа действува освежително върху вашите души."

"За бъдещата култура трябва да имате поне две-три правила, които да прилагате в живота си:

Първо: Заради Любовта на Бога мога ли да извърша това?

Второ: За доброто на моята душа мога ли да направя това?

Трето: За благото на моя ближен мога ли да сторя това?

Аз ви говоря за знание, което е изявено в Учителя. Когато говоря за Учител, аз разбирам същество, което нагласява Вселената, т.е. нагласява учениците си, защото Вселената съставлява сбор от мислещи същества, които са атомите на този велик, разумен свят.

Когато питате, що са духовните хора, трябва да знаете, че те са мислещи същества."

Веднъж Учителят ни даде текст, да си напишем сами музиката:

"Уповавай на Господа с всичкото си сърце. Уповавай на Господа с всичкия си ум. Във всичките си пътища познавай само Него. Той ще оправи стъпките ти. Уповавай, уповавай, уповавай!"

Друг път ни даде една молитва:

"Свят си Ти Боже мой. Отче праведни, Който Си и Който ще бъдеш Един във век Вечний, Всесилний и Всемъдрий. Благословено да бъде Твоето Име от

мене.

Ей, Господи, защото Те познавам, че си Истинен и Неизменяем. Слава, чест, хваление и поклонение Теб подобава всякогаш."

Друг път Учителят каза следното: "Знаете ли какъв щеше да бъде вашият живот ако можехте да се владате, да не се занимавате с дребнавостите на живота? Дето минехте щяхте да ви чакат като ангел. Ако можехте да владате мислите, чувствата и действията си, вие щяхте да бъдете цвят, който разнася аромата си далеч, извор, който разхлажда ожадените пътници, връх, който ободрява духа на уморения пътник, изгряващо слънце, което насърчава всички обременени. Няма по-велико нещо за човека от това, да обича своите мисли, чувства и постъпки и да ги владее."

"Търпението изисква вяра, вярата - любов, любовта - послушание, а послушанието носи знание и мъдрост."

Учителят си замина, останаха Неговите съвети, не проявихме послушание и изгубихме знанието и мъдростта, които Той ни даваше. Ето така се дойде до онова време, когато Изгревът бе разрушен. Преди това една комисия направи списък на всички вещи на Учителя, а ние ги изкупувахме, за да може със събраните пари да се заплатят онези данъци и глоби, с които финансовата ревизия бе натоварила Братството. Аз също кандидатствах и получих следните вещи:

По опис 5, No 31: 1. Два металически камертона. 2. Переграфирана кутия с разни неща от инвентарен No 42.

По опис 5, No 280: 3. Куфарче-чанта, 38 см. 4. Куфарче-чанта, 45 см. 5. Инвентарен No 52, стара настолна лампа. 6. Инв. No 52, металическо кръгло огледало. 7. Инв. No 70, целулоиден гребен. 8. Две кутии с по 4 ключа за цигулка. 9. Инв. No 95, кръгла тенекиена кутия обвита с плат и съдържа: а) Знамето на Бялото Братство; б) пет пентаграми на копринен плат - бяла, жълта, синя, розова, бежова. 10. Две палки за диригент. 11. трийсет репродукции от портрета на Учителя от Борис Георгиев. 12. Дървен стол-кресло от антрето на Учителя. 13. Инв. No 15, изкуствени зъби.

Всеки един от Изгрева бе получил някоя от вещите на Учителя и ние ги съхранявахме повече от тридесет години. Кому да ги предадем? И каква ще бъде съдбата им? На този въпрос нямаме отговор, макар че мнозина го задават. Един след друг изгревяни напускат Изгрева, който се руши, други напускат Изгрева и заминават за Невидимия свят.

Къде са онези, които трябва да дойдат след нас? Няма ги. Ние не ги виждаме около себе си. Или ги има, но ние също не ги виждаме. Разминаваме се.

Господ Бог да проправи пътищата ни към Светлината отвън и Виделината отвътре за нашите души. Друг път засега няма.

С обич: Ваша Катя Грива

38. ПОСЛЕСЛОВ

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

Поучително е да се прочете в „Изгревът“ том IV, стр. 623, ред 31-32 отгоре, след като се запознаете със спомените на Катя Грива.

Отговорът е даден в „Изгревът“, том IV, стр. 628, под номер 6

А доказателството е дадено в „Изгревът“, том VIII като в него бяха публикувани спомените на Катя Грива.

Ето! Това е! Засега толкова! Или възход или падение! Среден път няма! Изгревът на човешката душа е един. Той не се повтаря!

Пътят на ученика е в Словото на Учителя Дънов.

МАРИЯ АРСОВА

(14.06.1925)

СПОМЕНИ НА СЕСТРА СТОЯНКА ИЛИЕВА

1. ДЪРВЕНАТА КЪЩА

Сестра Стоянка Илиева имаше дървена къщичка построена по план и под ръководството на Учителя. Къщичката беше с двойни стени, като вътрешната беше от шперплат. Сестра Стоянка ми казваше, че според Учителят, най-дълго дървото, след отсичането му запазва живота си, от там и положителните влияния върху човека, който живее в дървена къща, защото тухлите и камъка черпят сили от човека.

Сестра Стоянка няколко пъти ми е казвала, че Учителят е взел даже участие, макар и малко, във физическата работа при построяването на къщичката. Наблюдавал е строителството и не е разрешавал нищо да бъде направено не както трябва, всичко трябвало да бъде много точно и е накарвал майсторите да развалят това, което не е било добре и много точно направено. И те повторно са изработвали разваленото, но вече както трябва. По думите на сестра Стоянка, Учителят е търкал с тампон напоен с някаква течност по шперплатовата стена, за да лъсне, която започваше от ъгъла на леглото ѝ, покрай бюрото ѝ. Учителят не е работил по цялата стена, а както ми показва сестра Стоянка, около един метър дължина и малка част от съседната ъглова стена, пак покрай леглото ѝ, където тя поставяше възглавницата си и когато спеше, главата си поставяше точно в ъгъла между двете стени. Тази къща бе построена като образец.

2. ИНСПЕКТОРЪТ

Сестра Стоянка имаше една снимка с Учителя на чешмичката "Ръцете, които дават" на 7-те рилски езера. Там те са снимани прави в разговор. Сестра Стоянка ми разказа историята на тази снимка, а именно: през това лято, когато е била направена снимката, всички братя и сестри са били насядали в голям кръг заедно с Учителя на една поляна, някъде в района на 7-те рилски езера. Сестра Стоянка била седнала до Учителя. Изведнъж тя вижда, че идва един от нейните началници - инспекторът по просветата (а тя беше учителка). Сестра Стоянка се смутила и казала на Учителя кого вижда. Тя се изплашила и помислила, че като я види инспекторът ѝ всред Бялото Братство, ще бъде уволнена. Тя инстинктивно потърсила закрилата на Учителя и както ми каза, искала да се скрие при Учителя, приискало ѝ се да се мушне под дрехата Му, както децата правят с майките си. Разбира се, тя това не е направила. Учителят бил спокоен, леко се усмихвал, а сестра Стоянка като разбрала, че няма къде да се скрие, изведнъж решила и казала на Учителя, че ако се наложи, ще престане да работи като учителка, като сама си подаде оставката. Тогава Учителят ѝ казал: "Не, ще работиш!" Инспекторът минал и заминал без да забележи сестра Стоянка. След време доколкото си спомням още същия ден, отишли на чешмичката "Ръцете, които дават" заедно с Учителят. Там около чешмичката имало много разхвърляни

динени кори. Учителят като видял това, казал на Стоянка, че тази работа е направил нейният инспектор, и то така било казано, че сестра Стоянка се почувствала отговорна за това. Тогава именно е била направена снимката. Сестра Стоянка се почувствала виновна и веднага започнала да почиства, като скрила корите в храстите. Трябвало да поправи онова, което е разтурил нейния началник.

3. СЪЖИТЕЛСТВО

Сестра Стоянка ми разказа, как един път отишла при Учителя, за да Го пита, с кого да свърже живота си, като е посочила трима братя, между които е бил и брат Илия Узунов. Учителят й казал, че трябва да се свърже с брат Илия, защото той ще я гледа.

Сестра Стоянка така и направила. Те двамата живееха в близко съседство, в две отделни стаи на дървената къщичка, а впоследствие, когато разрушиха Изгрева, живееха в общ апартамент в отделни стаи. Брат Илия се грижи до края на живота на сестра Стоянка. Изпълни обещанието си.

4. КОЙ КОГО ЛЪЖЕ?

Сестра Стоянка ми разказа веднъж, че много се разочаровала от брат Методи Константинов, защото разбрала, че той много лъже. Затова решила да отиде при Учителят и да му каже това, един вид, да се оплаче от брат Методи. Учителят й казал, че Той едва успял да накара брат Методи Него (Учителят) да не лъже. Така че тя да бъде спокойна и може да бъде лъгана без да й се случи нещо.

5. ИГУМЕНКИТЕ

Сестра Стоянка Илиева ми е казвала, а същото и сестра Катя Грива, че Учителят казал, че двете - Стоянка и Катя в минал живот двете са били игуменки в два съседни манастира, като са се надпреварвали, на коя манастира да бъде по-добър, по-уреден и по-прочут. Днес те носеха някои качества от тогава - да служат Богу.

6. СВАТОСВАНЕ

Брат Методи Константинов е разказал на сестра д-р Яна Попова следното, което тя ми разказа в един разговор.

На млади години брат Методи и сестра Стоянка Илиева решили да се оженят, за което отишли при Учителя за благословия. Обаче, още с влизането им в стаята на Учителя, Той се обърнал към брат Методи с думите: "Какво прави сестра Димитринка, рекох?" Това ги объркало. С това се приключила работата, за която са отишли брат Методи и сестра Стоянка. Те не Му казали, за какво са дошли и не се оженили.

Брат Методи е имал връзка със сестра Димитринка Захаријева, за която Учителят му казал, (както съм чула от братя и сестри) че той трябва да се грижи за нея до края на живота си.

Сестра Милка Георгиева (Говедева) ми каза, че лично чула, когато Учителят казал по един повод на сестра Димитринка, че тя няма да намери по-добър от брат Методи.

7. ИЗДЪЛБАНАТА ДИНЯ

Както знаем, Учителят е бил много весел и много хубаво се е смее, дори до сълзи. Той е обичал дините, но не е разрешавал да ги "колят", както правят хората. Той правел малък отвор някъде по средата и с лъжица издълбавал вътрешността, а цялата кора оставала незасегната и обла. За шега, той затварял отвора с динено парче и така празната диня давал да я занесат на сестра Стоянка Илиева, за да се посмеят, че е подарък от Учителя. Значи Ученикът да се пази от външната страна на живота.

8. ЛЕК

Един път сестра Стоянка Илиева е била болна от простуда и кашляла. Била при Учителя и му казала за това. Като си отишла къщи, не след дълго идва при нея една сестра и носи чаша топло червено вино с черен пипер от Учителя, който казал да го изпие, за да оздравее. Тя изпила виното и оздравяла. Този лек го приложиха много ученици.

9. РЕНТГЕНОВ ПРЕГЛЕД

В съседство със сестра Стоянка Илиева е живял един брат болен от туберкулоза. Сестра Стоянка беше в крехко здраве, и Учителят ѝ е казвал, че е като рохко яйце. Тя зимно време кашляше, лесно се простудяваше. Веднъж тя почувствала бодежи в гръдния кош и отишла на преглед на рентген, като мислела, че сериозно е заболяла. Обаче рентгена не показал, че има заболяване. Тя разказала това на Учителя, а Той ѝ казал: "Аз съм те поставил там да помагаш, а ти ще ми ходиш на рентген!" Значи, бодежите са били определени за болния брат, а тя ги е поела, за да го облекчи.

10. ПОДТИК

Тъй като Учителят е препоръчвал чесъна счука като масло срещу туберкулоза, сестра Стоянка питала веднъж Учителя, дали да счука чесън и да занесе на болния от туберкулоза брат. Учителят казал, че може и тя му занесла. Наскоро братът починал (доколкото си спомням на другия ден). Това показва, че Учителят никога не възпира за доброто дело, макар и да знае, че вече е късно за него. Важното е подтикът към доброто.

11. ПРИСЪСТВИЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Един ден сестра Стоянка Илиева е присъствала на един разговор между Учителя и един брат, което е станало пред една врата на стая и тримата са били прави. Разговорът тя не е запомнила, но помни, че изведнъж Учителят без да има връзка с разговора, който водил с брата, обръща се към сестра Стоянка и ѝ казва: "Аз винаги съм навсякъде". След това се обърнал към брата и продължил разговора си с него.

Наскоро след това Учителят си заминал. Сестра Стоянка от скръб по Учителя се разболява тежко. Толкова много се разболяла, че щяла да си замине. Един ден изведнъж тя си спомнила тези Негови думи и те ѝ помогна-

ли да оздравее. "Значи, Той сега е винаги навсякъде и е и тук. Аз се хванах за тези думи и те ми помогнаха да оздравея." Така тя обясни оздравяването си.

След това сестра Стоянка е отишла при този брат, с когото Учителят е разговарял в нейно присъствие и го е попитала дали помни думите на Учителя, казани на нея. Братът ѝ казал, че не помни такова нещо. Следователно, тези думи са били само за сестра Стоянка, тъй като Учителят е знаел, че тя ще има нужда от тях.

СПОМЕНИ НА СЕСТРА КАТЯ ГРИВА С УЧИТЕЛЯ

МАРИЯ АРСОВА

1. ПАНЕВРИТМИЯТА

Общувах със сестра Катя Грива главно през летата, когато Братството отиваше на лагеруване на 7-те рилски езера. Там аз от нея научих движенията на Паневритмията. Тя я играеше много точно, защото по нейните думи, Учителят на нея е показвал упражненията в неята си. Учителят е играел и тя е вървяла след Него и е повтаряла упражненията. След това тя е имала задачата да ги предава на другите братя и сестри. Учителят също е показвал упражненията на другите братя и сестри на поляната на Изгрева. Сестра Катя ми казваше, че ние изобщо не можем да си представим, как Учителят е правил движенията в неята си. Движенията му са били толкова изящни, хармонични, пластични, красиви и мистични, че тя, която го е гледала и вървяла след Него, в никакъв случай, не е могла да ги повтори като Него (При това сестра Катя Грива е завършила Римската консерватория и е била готова за оперна певица, но като се запознава с Учителя, остава на Изгрева при Него.). Но, казваше ми тя, когато Той играеше навън пред всички, играеше по друг начин - съвсем обикновен, и въпреки това, никой не можеше да прави движенията като Него.

2. ПЕСНИ И УПРАЖНЕНИЯ

Учителят е показвал на сестра Катя в неята си и други движения - на песни, напр. на "Фир-Фюр-Фен" и други упражнения. На Молитвения връх на Рила, тя обичаше да остава по-дълго време сама сутрин, след като всички си отидат. По някой път и аз оставах с нея и тогава тя ми показваше някои движения, и въпреки че ги правеше много красиво и мистично казваше, че далеч не са това, което Учителят е правил. Другите песни ги пееше едновременно с движения, които ѝ бе дал Учителят.

3. ОБЕЩАНИЕТО

Сестра Катя има роден брат - Димитър Грива. Той се бил разболял един път много тежко. Сестра Катя ми разказа как Учителят е помогнал на брат ѝ да оздравее. Не знаейки защо така е постъпила тя, но за да измоли помощ от Учителя, тя е лежала дълго време (както тя ми каза "денонощно") на стълбите пред вратата на Учителя и мислено Го е молила да помогне. Обаче дълго време Той не се е показвал и не е отговарял нищо. Това продължило до

тогава, докато тя не дала едно обещание пред себе си, Учителя и Бога. Тогава, тя казва, вратата веднага се отвори и Учителят се показал. Така Димитър Грива оздравял.

4. УЧИТЕЛЯТ И ПЪРВИЯТ МУ УЧЕНИК

Сестра Катя е обичала да харчи много пари. Учителят ѝ казвал, че не трябва да прахосва толкова много. Как е станало така, не знаей, че Учителят поискал да държи при себе си парите на сестра Катя, сложил ги в един плик и когато тя имала нужда от тях, отивала да иска от Него да ѝ даде. Така Учителят е искал да контролира нейните разходи.

Един ден, когато имала нужда, сестра Катя отишла при Учителя за пари. Тя почукала и когато вратата на стаята му се отворила, Той застанал срещу нея и тя казала: "Учителю, ..." Той отговорил: "Учителят Го няма!" Тя се съплисала, вижда пред нея Учителят стои, а Той казва: "Учителят Го няма". Тя казала, че дошла за пари, след кратък диалог, в който тя обяснила, че при Учителя са нейните пари, Той влязъл вътре, побавил се малко, след което излязъл с нейния плик, попитал дали това са нейните пари, дал ѝ го и много строго ѝ казал: "Не безпокойте повече Учителя за такива работи". Цялото му държание било много строго, неприсъщо за държанието на Учителя. Сестра Катя се озадачила много от всичко това. Не след дълго тя се срещнала пак с Учителя и Му разказала всичко. Той много се смял, разпитвал дали наистина е бил толкова строг и отново взел парите ѝ, за да ги съхранява.

Друг път след време сестра Катя е имала нужда пак от пари и отишла при Учителя да си поиска. Почукала на вратата, Учителят се показал и казал: "Учителят Го няма! Тук е Неговият пръв ученик". Тя поискала пак пари. Забравих за съжаление, как е протекъл този разговор, но помня, че той е трябвало да се подпише за нещо и поставил подписа на Учителя.

Когато сестра Катя се срещнала отново с Учителя, разказала Му всичко. Той пак много се смял и на строгостта на първия си ученик и поискал да види, как Го е подписал. Сестра Катя показала подписа и Учителят казал, че добре го е подписал.

5. ЛЮБОВТА Е ЗА СИЛНИТЕ

Един път сестра Катя ми разказа следното: както са били събрани братята и сестрите и Учителят е бил там, задали се брат Борис Николов и сестра Мария Тодорова. Учителят като ги виждал, че идват, казал: "Любовта е за силните". Тази мисъл аз съм я срещала и в беседа, но не помня точно коя. Сестра Катя ми каза, че вероятно това изказване е направил Учителят, тъй като някои братя и сестри мърморели и казвали по адрес на брат Борис Николов и сестра Мария Тодорова: "Тези пък все са заедно". Накрая те заживели под един общ покрив и се оженили накрая.

6. КАРАНИЦАТА

Сестра Катя е била от тези сестри, които постоянно са били край Учителя. Казвала ми е, че понякога когато е отивала при Учителя, без всякаква причина, Той започвал много да ѝ се кара. Тя се е чудела защо прави така, когато нищо не е сгрешила. Това е ставало в стаята Му. Той ѝ се карал,

но през това време не е гледал в нея, а погледа му е бил над главата ѝ и е гледал през отвореното малко прозорче над нея. Докато ѝ се карал, през цялото време е гледал навън през прозорчето. Имало е случаи, когато толкова много ѝ се е карал, че тя много е разплаквала, дори с хлипане. След като свършвал да се кара, Учителят изведнъж ставал мек, внимателен и я успокоявал. Сестра Катя е разбирала, че Той не се кара на нея лично, а използва само нейното присъствие и чрез нея се кара на някого в света, защото непрекъснато погледа му е бил навън през прозореца, а може би, тя казваше, че се е карал общо на някои хора от света. Нейното съзнание е било един микрофон, чрез който Учителя е говорил и чрез Катя се е предавало по вътрешното радио на хората.

7. РАБОТАТА НА УЧЕНИКА

Сестра Катя Грива не е ходила на работа, защото искала да бъде винаги при Учителя, да посещава лекциите и беседите. Обаче, Учителят не е бил доволен от това, че тя не работи и многократно ѝ е казвал, че трябва да постъпи на работа. Но сестра Катя не е искала. Стигнало се до там, че няколко пъти Учителят ѝ казал, че ако не тръгне на работа, Той няма да я приема. Тя пак не е желала да работи, като мислела, че Учителят казва това само така. Обаче, Учителят когато я е виждал, започнал да ѝ обръща гръб. Отначало тя помислила, че това е случайно, но един път, Той демонстративно ѝ обърнал гръб и не си подал ръка, за да Му я целуне. Тогава тя разбрала, че Учителят сериозно иска от нея да тръгне на работа. Решила да постъпи на работа и била назначена за учителка по пеене в гр. Трън. Там тя се проявила добре и образувала хоровете. Неделен ден, обаче, е искала да бъде в София на Изгрева при Учителя. Тогава, както ми казваше тя, криела се е от директора на училището, да не я види, че отива в София. Когато е отивала при Учителят, казвала Му е, как се е криела от директора си, да не я види, че заминава. Учителят по този повод ѝ казал: "Не трябва да казваш: Да не ме види, а да казваш: Зло око да не види, защото, ако казваш: да не ме види, скъсяваш си живота". Когато след пенсионирането си сестра Катя получила пенсия, казваше ми, че е много благодарна на Учителя, че я е накарал да отиде да работи, защото имала препитание чрез пенсията си. Аз знаех, че Учителят не е искал учениците Му да не работят, а ги е карал всички да отиват на работа. Ученикът трябва да работи в света и там да прилага наученото знание от Словото на Учителя.

8. НАЗДРАВИЦА

Сестра Катя е имала приятел, за когото щяла да се омъжи. Този ѝ приятел е имал приятел, който също посещавал сестра Катя и я е харесвал. Но сестра Катя не е имала отношение към него. Обаче, Учителят един път ѝ е казал, че тя трябва да бъде благосклонна и към него, но тя не е могла да разбере, както ми каза, в какъв смисъл да бъде благосклонна.

Сестра Катя се е приготвила за сватбата си, ушила си рокля, но в деня, в който е трябвало да се ожени (доколкото си спомням), нейният приятел се оженил за друго момиче. Учителят като разбрал това казал, че трябва да се почерпят за сватбата на годеника на сестра Катя и от една дамаджана налял вино и пили заедно със сестра Катя и приятелят на годеника ѝ. Сватбарят е бил Янушев, а приятелят му Асен Арнаудов. Пили тримата за наздравица на младоженците.

9. ОПОРОЧЕНИЕТО

Учителят си беше отдавна заминал от този свят. Беше ни оставил Словото си да го проучаваме и да прилагаме кой колкото може и както може. Но се получи нещо съвсем друго - всеки правеше кой каквото си иска или му хрумне. А защо се случи това? Поради незнание, поради невежество или заради самото опорочение? А имаше го Словото. Онези, които бяха по времето на Школата бяха живи и някои от тях знаеха как са нещата. Казваха ги, но никой не им обръщаше внимание. Примери много.

Когато бяхме на Рила на 7-те езера по стара традиция още от времето на Учителя се събирахме в строго определен час - 19.00 ч. пред палатката на Учителя. Сега там е обозначено само мястото. А тогава всички са идвали пред Неговата палатка и са правили своята вечерна молитва. А след това са следвали лагерните огньове и концерти.

Катя Грива се ядосваше много, че определеният час за молитва не се спазваше, закъсняваха с десетки минути. Тя няколко пъти с мен сподели, че съществата от Невидимия свят пристигат също на молитвата, за да направят общение с нас, но в строго определеното време и изчакват 1-2 минути и си тръгват обратно. Аз за закъснелите времето е отлетяло и се лишават от приръствието на Невидимия свят. А там на това място ставаха молитвите, правеха се концерти, рецитали или изнасяха сказки.

Катя Грива след сутрешната обща молитва на Молитвения връх оставаше сама в размишления. Онова, което ставаше на Молитвения връх и на лагера, тя не бе доволна. Не беше доволна от начина, по който се играеха гимнастическите упражнения както и Паневритмията. А за изпълнението на песните на Учителя да не говорим. Понякога тя се обаждаше и правеше забележки, но никой не я слушаше.

Като срещна безразличието на всички, тя сподели с мен, че вече си е заключила устата, защото ако им каже нещо, те изобщо нито я чуват, нито се вслушват в нейните думи. А тя бе школуван музикант, знаеше много работи, но не се намери някой да отиде, да запише всичко и да заснеме, за да остане за поколенията българи, които търсят Истината чрез Словото на Учителя.

Ето за Паневритмията за жените има специална кройка за дълги бели рокли с широки дълги ръкави. Ушити са белите рокли, но материята е прозрачна и се виждат голите им тела. Това не е Паневритмия, а модно ревю. А защо се прави? Поради незнание или за модното ревю. Ако е така, то тука има думата духът на Опорочението. А къде остава Високия идеал от Словото на Учителя Дънов?

СПОМЕНИ НА СЕСТРА НАТАЛИЯ ЧАКОВА

МАРИЯ АРСОВА

1. СБОГУВАНЕ

Сестра Наталия Чакова ми разказа един път следното: по време на евакуацията, когато Учителят е живеел в Мърчаево, през лятото на 1944 г., тя е била на Изгрева във ваканция, тъй като е работила като основна учителка в провинцията. На няколко пъти Учителят е прашал някои от приятелите да й кажат да отиде при Него в Мърчаево, но сестра Наталия все отлагала и не

отивала. Преди да си замине, за започването на учебната година, тя отишла при Учителя. Той я приел в стаята си и разговаряли. Тя била седнала на стола срещу леглото Му, а Той седял на леглото си.

Както разговаряли, тя вижда, че Учителят започнал да се отдалечава и да се смаява. Отдалечил се много в безкрая и толкова се е смалил, че тя се уплашила и изпищяла. Тогава Учителят изведнъж станал обикновен, както си е седял на леглото. Тя не могла да си обясни това нещо. Когато Учителят починал през зимата, тя разбрала, че Той с това отдалечаване е искал да ѝ покаже, че ще си замине. Тя съжалила, че не отишла веднага при Него, когато я повикал.

2. ПЕТЕЛЪТ

Сестра Наталия ми разказа следното, на което е била очевидка:

В с. Мърчаево, наречено от Учителя Светляево, в двора на брат Темелко, в чиято къща е живял Учителят, един ден Учителят хванал един петел и започнал да го мачка и натиска. Сестра Наталия се чудела защо така Учителят мъчи петела, и скоро Учителят дал отговор: хванал петела за краката и го държал с увиснала глава надолу и казал: "Ето така Сталин ще чете Отче наш".

А за Хитлер казал: "Хитлер ще се преражда 9 пъти като вол с човешко съзнание и 9 пъти ще го колят".

3. ОГЪНЯТ

Сестра Марияка Златева ми е разказала, че видяла как в двора на брат Темелко в Мърчаево Учителят изгорил голямо количество свои тефтерчета, записки и други материали. Огънят бил много голям. Наоколо встрани стояли учениците. Казал: "Българите не заслужават тези скрижали". За българите Учителят остави огъня, който ще ги изгаря ежедневно отвътре и отвън.

4. ТАЙНАТА ВЕЧЕРЯ

Брат Методи Константинов ми разказа, че Учителят казал за брат Темелко, че той е същият онзи израильтянин, който дал стая на Исус Христос, за да стане там Тайната вечеря. Казал е още, че тогава е дал стаята си само за една нощ, а сега ще ѝ даде за по-дълго време. Тайната вечеря в Мърчаево продължи 9 месеца, където бяха дадени беседите "Заветът на Любовта".

СПОМЕН С УЧИТЕЛЯ, РАЗКАЗАН ОТ БРАТ НИКОЛАЙ ОТ РИГА

На 20 август 1989 г. след вечерната молитва на братята и сестрите, на поляната на мястото, където е била палатката на Учителя на лагера на Братството на 7-те рилски езера, брат Николай от Рига, над 80-годишен, разказа следна своя опитност:

Когато е бил млад, идвал е с Учителя на лагеруване на 7-те рилски езера. Един ден, той попитал Учителя, дали може да се разходи нагоре по езерата. Учителят му разрешил. Брат Николай тръгнал, бил сам, но нагоре

някъде към "Бъбрека" паднала толкова гъста мъгла, че нищо не се виждало, дори на 1 крачка. Братът повървял, но по едно време помислил, че загубил пътя. Не знаел какво да прави и решил да призове мислено Учителя. Свързал се пак мислено с Него и почувствувал Учителят при себе си, видял го пред себе си и чул Учителят да му казва: "Не се страхувай, върви напред".

Братът тръгнал и след няколко крачки мъглата се раздигнала и той видял, че е на пътеката и продължил разходката си.

СПОМЕНИ НА БРАТ МЕТОДИ КОНСТАНТИНОВ

МАРИЯ АРСОВА

1. ЗАВЕТЪТ

През 1944 г. по време на евакуацията, Учителят заедно с братя и сестри тръгнали от село Мърчаево, наречено от Него Светляево и отишли на Витоша във хижа "Еделвайс". Там са прекарвали няколко дни. Тогава Учителят накарал брат Борис Николов да напише под една пейка следното:

1. България - неутрална.

2. Евреите няма да се спасят от страдания, докато не приемат християнството.

3. В Русия ще избухне много по-голяма революция от тази, която стана.

2. СРЕДНОЩНА СРЕЩА

В хижа "Еделвайс" в обща стая са спали всички заедно с Учителя. Една нощ, някой, който е бил там, не знаейки името му, вижда, че Учителят станал и започнал да се облича с дрехите си за излизане. Този, който го е видял, запитал Учителят защо се облича и къде ще ходи. Учителят му отговорил, че чака гости. Седнал на леглото си облечен и разбрали, тези които го видели, че "разговаря" с гостите си дошли от Невидимия свят. Говорил с тях на непознат за тях език. След срещата всички отново си легнали.

ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаната Мария Арсова, жив. ул. "Бачо Киро" No 46, София, предавам моите спомени за ученици, с които съм контактувала отблизо от Школата на Учителя Дънов на д-р Вергилий Кръстев, с желание да бъдат отпечатани в поредицата "Изгревът".

София, 21.XII.1996 г.

Декларатор: /подпис/
Свидетел: М. Марашлиева

ДИМИТРИНА АНТОНОВА

(25.X.1898-30.10.1976)

1. СЪН ЗА ХРИСТА И ЗА УЧИТЕЛЯ

Сънувам, че се намирам пред някакво платно, което представлява някакъв екран на кино. Пред мене стои тезгях. Зад тезгяха двама, трима братя спорят дали Учителят Дънов е Учител. Между тях беше и Игнат Котаров, който впоследствие непрекъснато възразяваше на Учителя, когато съм идвала на Изгрева. От дясната страна излиза Христос, облечен в червена мантия. Със самото излизане слага ръка на тезгяха, което означаваше: "Да, Той е!" В следващите две-три стъпки Христос се преобрази и се преобърна в образа на Учителя, наметнат с пелерината. Този сън бе в началото на моето идване, преди да намеря Изгрева и преди да се срещна с Учителя Дънов.

2. СРЕЩАТА МИ С УЧИТЕЛЯ

Мария Пашова трябваше да намери леля си от Казанлък, която бе дошла на Изгрева. Тогава аз още не знаех какво е това Изгрев, но придружих Мария. На връщане вървим по шосето, идваме до мястото около мостчето. Виждам там, където е сега градината зад кухнята Учителя Дънов. Изправен сам, наметнат с пелерина гледаше към изток. В същия момент усещам особена радост под лъжичката в стомашната област. Нещо топло и хубаво се разля по цялото ми тяло. Казах си: Я, защо ми стана така? Какво ли не говорят хората за Него, а на мене защо ми стана толкова хубаво? Бях в необикновено повдигнато състояние на духа. Когато казах това на Еленка Андреева, тя рече: "Това ти е била срещата с Учителя". Така се осъществи първата ми среща. После дойде и втората, и третата, но вече срещях Учителя и целувах десницата Му.

3. БОЖЕСТВЕНИЯТ ЛЪЧ

Бях започнала вече да идвам на Изгрева. Бе летен ден. Преди това бях със Стоянка Илиева, разхождахме се пред салона до скованите дървени маси. Срещам Учителя. Поглежда ме някак особено. Очите Му и погледът Му полягат на моите очи. Той е усмихнат, а аз съм в недоумение. Защо ли ме гледа така? И в същия момент от очите Му излиза по един лъч отправени към мене. Обхващат ме. Аз цялата лудея от радост. Казвам си: Той знае, че изпраща лъч от светлина към мен. По-късно чух да казва на беседа: "Човешката душа е лъч от Божествената Душа". Тогава разбрах какво представляваха тези лъчи, те бяха лъчи изпратени от Божественото слънце.

4. ИЗГРЕВЪТ НА СЛЪНЦЕТО

Ние сме на Витоша. Бях се качила още от вечерта и цялата нощ усещах студа, зъзнейки облечена в едно обикновено палто. Рано на другия ден виждам, че идват отдолу хора единично и на групи. Не знаех тогава, че това е

обща екскурзия на братството. Тогава аз тръгнах откъм храстите, където бях престояла цяла нощ отсам изворчето на Бивака и минавам край кошарата, а това беше една ограда от камъни, висока над един метър, която ограждаше Бивака от постоянните ветрове, идващи от северо-запад. Виждам Учителя при запаления огън. Седнал, току-що пристигнал. Лицето Му розово, гледаше лъчезарно. Аз се спирам пред Него, навеждам глава и Го поздравявам. И Той ме поглежда особено. А защо ли? Ето защо.

В момента, когато слънцето започна да изгрява, всички се бяхме наредили за молитва с поглед вперен в изгрева. А изгрева беше особен. Когато слънцето се подаваше на хоризонта, с първите му лъчи видях Учителя на хоризонта, до кръста, свири на цигулка. След малко в едно ново избликуване на светлина пак виждам същото: Учителят свири с цигулка. За трети път същото. Аз виждах на хоризонта. А иначе, Учителят беше сред нас в общата молитва, която произнасяхме по Неговото указание. Ето защо след като свърши молитвата и се греехме на огъна, Учителят ме гледаше по особен начин. Той знаеше какво съм видяла. Бях видяла истинския изгрев.

5. СЛЪНЧЕВИТЕ СЪЩЕСТВА

Беше ранна пролет и бях се качила на Бивака на Витоша. Бях легнала между храстите към любимите ми скали на Бивака. По едно време съм задрямала без да се усетя. Виждам се заобиколена от някакви розови фигури, излъчващи светлина. Схващам ги, че са слънчеви фигури. Чувам се да казвам в просъница: "Та това са значи Слънчевите Същества, за които говори Учителят". Ставам и отивам при големия камък, където Учителят е поседнал, а около Него група от четири-пет ученика. Приближавам се и аз да послушам. Учителят говори: "Понякога от Невидимия свят взимат човека и го качват на слънцето, свързват го със слънцето и му показват понякога жителите на слънцето, чийто тела са от светлина. По този начин показват, че слънцето не е огнено тяло, а е живо, там има живот и слънчевите жители са онези, които даряват живот както на земята, така и на останалите планети". Учителят ме поглежда и се усмихва. Аз трепвам и мислено благодаря Нему за тази екскурзия до слънцето. А аз бях отишла на екскурзия на Витоша, а то се оказа, че от там ме препратиха на екскурзия до слънцето. Това можеше да се случи само при Учителя.

6. ПРАВИЛО ЗА ПРЕОБЛИЧАНЕТО

Отново сме на Витоша и отново хубав, слънчев ден. Имаше едно правило дадено от Учителя, което спазвахме стриктно. Щом се качиме на Бивака, всеки един от нас трябваше да се преоблече, да свали потното си бельо и да се облече със сухо, което носеше в раницата си. Аз съм се завряла в храстите и се преобличам. По едно време се обръщам и виждам брат Цеко, върви по пътеката и ще мине покрай мене. А аз съм разсъблечена. Извиквам: "Цеко, не!" Цеко продължава да върви към мене. Отново изкрещявам: "Не разбра ли бе, Цеко?" Следващият момент Цеко вече се обръща да се върне, но ето по същата пътека се задава Учителят. Учителят се спря. Аз вече си бях надянала роклята. "Учителю, ето аз съм готова. Моля ви се, извинете. Минете, аз съм готова." Испитан ужасен срам и скръб ако Учителят не ме чуе. Но Той ме чу и наново тръгна по пътеката, придружен с Цеко. Той мина покрай мене, поздрави ме. На следващия ден Той допълни правилото за

преобличането: "Ще се преобличате и сменявате влажните и мокри ризи, но там, където няма пътеки и хора не минават". Учителят отново ме поглежда. Аз разбрах, че се отнася не само за мен, но и за всички.

7. СВЕТЛИНАТА НА ИЗГРЕВА

Аз съм на Изгрева. Денят е петък и съм със сестра Арнаудова. Тя ме завежда на обяд. Седнала съм накрая на масата срещу Учителя. Супата е разлята и блюдата са напълнени. Молитва. Учителят произнася думите. Ние Го придружаваме. Погледнах Го. От очите Му излизаше светлина. Казах си: "Сега разбирам какво значи adept, за който Учителят сутринта говори на лекция".

Беше летен ден. След беседа сме в салона само няколко души. Той говори на другите, а аз го гледам в профил. Изведнъж виждам около Него такава светлина, че аз затисвам с ръката устата си, за да потисна един вик на радост и възхищение. В същия момент Учителят извива погледа си към мене, но така, че аз разбирам, че едва ли другите са видели същото. Той ме гледа радостно усмихнат. Аз свалям ръката си от устата и успях да кажа само едно: "А-а-а!" Извиках само буквата "А". Той се усмихна и каза: "Азбуката започва с буквата "А". Нали знаете, че "В начало бе Словото". Онези, които са писали в начало Библията на гръцки са казали, че началото и край на нещата представляват Алфата и Омегата. Алфата е първата буква, а Омегата е последната буква на гръцката азбука. Цяла привилегия е на човека да започне с буквата "А" или Алфата, защото това е началото на пробуждането му." Тогава разбрах какво значи онзи израз в началото на Библията: "Да бъде светлина!" Учителят бе казал, че верния превод е: "Да бъде Виделина!" А Виделината представлява светлината в Духовния свят. Ето как аз се срещнах с първата буква "А" от българската азбука и със светлината, която се проявяваше на Изгрева чрез Учителя.

8. НЕПОЗНАТАТА ПОСЕТИТЕЛКА

Летен ден на Изгрева. След беседа. Опряла съм се на първия прозорец вън от салона. Учителят е на мозайката до чешмата със Зодиака. Имаше чешма със коритце, а пред нея беше направена мозайка и бяха изобразени всички знаци на Зодиака. Цялата чешма беше заобиколена с пейки. Учителят е седнал на пейката, а около Него няколко души. Аз съм по-срамежлива и стоя изправена настрана и слушам. До мене се приближава една жена с побелели коси, 65-70-годишна и пита: "Този ли е брата Дънов?" Посочва с поглед Учителя. "Да, този е. Искате да говорите ли? Идете, идете!" "Но Той е зает." "Нищо, идете!" Жената тръгва натам. Учителят се отделя от групата и се приближава към жената. Свежда глава да я слуша. Казва Му няколко думи, които аз не дочувам, защото съм от страна. Учителят слуша, кима с глава и отговаря. След това жената си тръгва, минава покрай чешмата и си отива. Бе дошла да търси брата Дънов, намери Го, говори с Него и си замина. Тя беше непозната жена за нас. За пръв път я виждах. Тя си отиде. Тази жена аз никога не я видях да идва повече на Изгрева. Беше дошла да получи нещо от брата Дънов, получи го и си отиде по своята житейска пътека.

9. ЖЪЛТИТЕ СЛИВИ

Летен ден на Изгрева. Жълтите сливи са вече узрели и сестрите ги берат и ги цепят на две, за да ги сушат. Пред трапезарията на столове са наслагани дъски, на които сестри нареждат разцепените за сушене сливи. Учителят е там и наблюдава работата на сестрите. Аз съм до Него и Той поглежда ръката ми и вижда пъпките, които са излезнали върху ръката ми. Запитва ме: "Това от комари ли е?" "Не, Учителю, така излезнаха от само себе си." "Не, тези пъпки са от притеснение." И Учителят посяга с ръка и взема една слива от джобчето на коприненото ми жакетче. Там бях сложила няколко сливи, които ги бях набрала в градината от земята. Учителят изяжда сливата и поставя костилката настрана. Но защо аз не взех костилката и да я запазя, а после и да я посея? Ето една груба грешка.

А когато бяхме в градината пред дървото, Учителят каза: "Да има сега едно дете, че да събере тия паднали сливи по земята!" Чух всичко, но нищо не направих. Защо не се наведох, че да ги събера тия сливи? Друга грешка. Когато по-късно разправях това нещо на брат Боян Боев, той ми поясни: "Учителят е искал да каже, че всички хора са деца в едно или друго отношение!" На следващия ден пъпките от ръката ми бяха изчезнали.

10. ТЕЧАЩИЯТ ИЗВОР

Беше летен ден и всички на Изгрева се приготвяват за летуване на Рила. Но аз от скоро време бях се цанила на едно място и бях надничарка, бях работничка и не знаех дали имам право на отпуск през лятото. Отивам при Учителя и Му казвам, че искам да отида на Рила. Той ме поглежда: "Да, имате нужда от чист въздух". След това Той тръгна по алеята към чешмичката, спира се пред нея. Поглежда ме. Поглеждам Го и аз. Досещам се, отивам и отварям кранчето на чешмата. Протича струя вода. Учителят се навежда и пие с шепа. След Него пия и аз. Учителят каза: "Да тече!" В това време се приближиха двама младежи. Единият от двамата се наведе да пие от водата. Групата определена за Рила замина. След това замина и втора група. Така се нареди, че там където работех ни дадоха по две седмици отпуск на всички работници, понеже бяха им свършили материалите. Така можах да се кача с третата група на Рила. Тогава разбрах думите на Учителя какво означава "да тече". Като тръгне да тече времето, то тече както отвън, така и вътре у човека. Необходимото време изтече, така както изтече водата от онази чешма на Изгрева, дойде време, пристигна един младеж и ми каза, че има последна група за Рила. Времето бе изтекло на моята надничарска работа, дадоха ни отпуска и аз така се качих на Рила, където братският живот продължаваше с Учителя.

11. НЕОБИКНОВЕНИЯТ ГОВОР

Беше лятна вечер на Изгрева. Късничко е. Аз съм на поляната и съм пълна със скръб и в безпътница в живота ми. Аз съм се затикала до една купа с окосена трева. В гърдите ми непрекъснато излиза един вик за помощ: "Проговори ми, Учителю, проговори ми!" По едно време чувам стъпки по полянката. Надигам глава и виждам Учителят върви по пътеката и отива до

скамейката до беседката. Сяда и мълчи. Как да се приближа до Него? Не смея. Не мърдам. След като чаках 2-3 минути, Учителят стана и си тръгна. Гледам към прозореца на стаята Му. Светлината угасна. Миг след това на небето над мен стана едно особено раздвижване на облаците. Те се раздалечиха и там се появи особено сияние. Разбрах, че след като Учителят ме чака, за да отида при Него и след като аз не отидох при Него от страх, то Той тръгна из небесните простори и замина натам, където Го очакваха други същества, които имаха нужда от Него. Тогава разбрах, че човек трябва да бъде готов не само да чуе външния говор на Учителя, но и да разбира вътрешния говор на Неговото изявяване тук на земята.

12. ПОЕЗИЯТА

Беше Великден. Изгревът е изпъстрен с белота и усмихнати лица на братя и сестри. Паневритмията е приключила и около Учителя са се събрали братя и сестри да Му целуват ръка. Аз съм също там на полянката, чакам реда си, но съм малко назад. Поглеждам към небето. Виждам облак във вид на особена фигура. Необикновена фигура. Същество ли беше? Отдалечих се, взех молива и започнах да пиша. "Като капчица роса". Стиховете слизаха отгоре, от небето, чрез облака, преминаваха през мен и аз написах цяло стихотворение. Когато приключих Учителят се беше прибрал в приемната. Запътвам се натам. Братя и сестри влизат, излизат, поздравяват Го. Приблжих се и аз. "Учителю, аз нямам какво да ви поднеса. Но имам това. Написах го сега." И го прочитам в антренцето на приемната. Той го изслуша със спуснати клепачи. Лицето Му придоби чуден израз и накрая каза: "Пазете тези работи, които Ви се дават, те са скъпоценности!" Така аз започнах да събирам онези листове, чрез които се изливаше поезията ми идваща от Невидимия свят.

13. НАЗНАЧЕНИЕТО МИ ЗА УЧИТЕЛКА

Беше месец ноември, след първата сутрешна беседа. Учителят е на балкона пред стаята си. Аз съм под балкона, вдигам глава и леко се провиквам: "Учителю, какво става с моето назначение за учителка?" "Вашето назначение, рекох, ще е през декември." "Как през декември, Учителю, когато аз всеки ден го чакам?" "Ех, през декември, за Нова година."

Дойде декември, преполови се и вече дойде края на годината. След 27.XII. отидох в училищната инспекция. На вратата имаше списък за назначенията. И моето име беше там. Датата на заповедта беше 27.XII. След Нова година заех мястото си в село Филиповци като учителка в местното училище.

14. МЯСТОТО МИ ЗА СЛЕДВАНЕ В УНИВЕРСИТЕТА

След 9.IX.1944 г., когато Учителят беше в Мърчаево отивам при Него и Му съобщавам, че съм получила хубав документ от училищната инспекция с много похвали и добри оценки за моята работа и с него мога да се назнача където искам. Попитах го как да постъпя с този документ. "Е, сега вие може

да имате място където обичате!" "Къде, Учителю?" "Където обичате." Аз мислих, че Учителят ми говори за учителско място в някое хубаво село и близо до София, за да мога да посещавам Изгрева, поне всяка неделя, когато имаше две беседи и се играеше Паневритмия на поляната. По-късно аз разбрах, че Той ми загатва за място за следване в университета. По това време аз работех като учителка в село Филиповци. То беше село на 5-6 км от София, където всеки ден пътувах пеша. През късната есен беше кал, локви и вода, а през зимата едно заледено пространство, през което едвам се придвижвах.

Нямаше как, трябваше да го изтърпя. Нали за това място чаках три месеца и ме назначиха на връх Нова година. А учителското място означаваше заплата всеки месец, което е нещо много важно в онези гладни години. Изтърпях зимата заради великото търпение на Учителя. Мина зимата, мина пролетта, дойде лятото, когато посетите ниви изкласявах. Аз продължавах да минавам този път пеша. Но обстановката беше вече друга, настроението ми беше повдигнато и особено хубаво бе пътуването ми през слънчевите дни. Тогава си казах: "Е, мъчих се през зимата, но сега ще благувам на хубавата природа. Какво да искам повече?" И тогава в мене дойде един вътрешен отговор: Как какво, с този хубав документ ще се запишеш да следваш в университета! Останах изненадана, но запомних всичко. Намерих документа, подадох го заедно с други документи и ме приеха да следвам в университета. А бях на 45 години. Така с този документ влезнах в университета, завърших го и продължих да учителствам, но вече като учителка с висше образование.

15. ЗАГУБЕНИТЕ ДОКУМЕНТИ

Не знам как и защо си бях загубила всичките документи, с които можех да бъда назначена за учителка. Търся ги дни наред и накрая, няма ги. Няма как, трябва да търся помощ. Един ден съм при Учителя. "Учителю, ами аз нямам нито един документ! Никъде не мога да се назнача за учителка." "Ще си поправите погрешката!" Изглежда ме строго и затвори вратата. Нямаше как, отидох си и тръгнах от място на място да изваждам необходимите ми документи. Приготвих ги, подадох ги в училищната инспекция и зачаках. Колкото време употребих за изваждане на необходимите документи, които бях загубила, толкова време чаках за назначение. Накрая ме назначиха за учителка в село Безден.

Минаха месеци, през ваканцията идвам си от Безден. Отивам на Изгрева. "Учителю, казват, че съм се много променила, изглеждала съм добре." Учителят ме поглежда, усмихва се, мога да кажа, че като че ли сияе и накрая ми рече: "Е, да. Обмяната, която е станала между децата и вас." Учителят направи едно движение с ръката си, което означаваше преливането от едната в другата страна и обратно. Нагледно разбрах какво значи обмяна на енергии.

16. УРОЦИ ПО ОНАГЛЕДЯВАНЕ НА ВИТОША

Слизаме от Витоша. Може би това ми беше първата екскурзия с Учителя. На сипеите горе усещам едно особено треперене на клетките на краката ми, между коленете ми и стъпалата. Като че ли всяка клетка предпазено трепереше. Всеки момент очаквах краката ми да рухнат и аз да

падна. Усещането беше така особено и силно, че аз извиках към сестра си, която ме придружаваше: "Да видиш как ми треперят краката". В този момент се обръщам и виждам Учителя до мене. Аз даже се зарадвах, че съм извикала. Виждам Го, Той да движи погледа си от коленете ми до долната част на крака. Така направи няколко пъти. И в същия момент треперенето престана. Учителят тръгна надолу по пътеката със своята позната нам походка. Пристъпваше леко и плавно.

При друга екскурзия слизаме от Витоша и вече сме на шосето. Братята, които бяха закарали Учителя с кола до Симеоново, бяха уговорили с шофьора, за да Го върне обратно в града. Колата чака, аз съм със Стоянка Илиева. Учителят се качва в колата и се усмихва. Вдига ръка за поздрав и казва: "Жал ми е, че ви оставям сами тук". А Стоянка се провиква: "Велик баща, който води своите деца, хубави и грозни, добри и лоши и винаги ги оставя да вървят по правите пътища Божии". Ние току-що бяхме слезли по кривите пътеки на Витоша долу на шосето. Този път вече водеше за София и ние пеша се прибрахме на Изгрева.

Веднъж на Витоша Учителят ни показва как трябва човек да си обува обувките. Там е брат Неделчо Попов. Той слуша, а Учителят му показва коя обувка на кой крак трябва да се обуе. После обяснява как трябва да се връзват връзките на обувките. Говори, обяснява защо и накрая показва. Неделчо клати глава, значи е разбрал и запомнил всичко. А тогава Маргарита Мечева му поднесе букетче от диви набрани ягодки. На следващия ден виждам на Изгрева, че Неделчо търчи, закъснял е, бърза ли бърза. Поглеждам към обувките му. Той ги бе нахлузил без да ги върже. Профуча покрай мен. Вечерта ме среща и каза, че него ден си загубил времето и никаква работа не бе свършил в града. Казвам му: "Вчера на Витоша Учителят ти обясняваше как се обуват обувки и как се връзват връзки. Сутринта ти тичаше за работа разпасан и развързан. Е, как ще вържеш времето си тогава, когато не си си научил урока за обуване на обувките и за връзване на връзките". Неделчо стои, мига и се почесва там, където не го сърби. После се смеем двамата.

17. БОМБАРДИРОВКИТЕ НАД СОФИЯ

Бяха започнали бомбардировките над София. Обикновено излизяхме на екскурзия до малката горичка над Симеоново и там прекарвахме деня. Седнали сме на обед и аз предлагам на Учителя глава лук червен. Той си отрязва половината. И после с моето ножче си режеше от червения лук и си ядеше. Питам Го, какво ли съдържа лука, за да ни го препоръчва: "Лукът е музикален. Тънката ципица на лука е тъпана на оркестъра. Лукът е за разпасани хора".

Друг път Катя Грива беше направила и носеше чеснов хайвер, от който ми намаза по филийките хляб. А в капачето на кутийката тя сложи от хайвера и ме прати да го занеса на Учителя. Той обядваше на камък при самата горичка. Като ме видя с Мария Тодорова, каза: "Браво, Димитринке!" А Учителят както ядеше вдигна поглед към мене и каза ми нещо с този поглед. Но то не може да се предаде с думи. Може би: "Хубаво, точно на време". Късно след обед тръгахме обратно за София. Понякога Учителят оставаше да преспи в една стая в една селска къща, която братята бяха наели за пренощуване.

18. КОЛЕДА

Беше Коледа по време на бомбардировките. Аз се приготвих да отида в село Симеоново при Учителя. Огъвам добре опечената дюля, отделям бисквитите, които съм опекла и казвам на моята племенничка: "Сани, искаш ли да дадеш на Учителя от твоите бисквити?" "Да", казва тя. Донася ги и отброява. Може би бяха 9, може би 12. Майка ми беше там. Права при вратата, тя каза засмяна и някак сънливо: "И аз ще дам от моите бисквити на Учителя". Донесе и отброи 9 или 12. Сложих всичко в чиста книжка и после в чантата и тръгнах.

Снегът беше дълбок. Запомних това пътуване по шосето. Когато изваждах крака си, за да пристъпя напред, другия крак се забиваше по-дълбоко в снега. Вървя, никой няма по шосето. Вятърът грабваше сняг от едно място и го трупаше на друго. Безкрайност. По едно време ми се струваше, че е невъзможно да продължа. Спирам, гледам назад, гледам напред. Безкраен снежен път. Да продължа напред трябва да стана героиня. Да се върна назад - смисъл няма. И пак напред. Изваждам крака си от снега, другия се забива по-дълбоко. И него изваждам. В едно е спасението, да вървя. А да се върна или да остана на едно място, това е гибел за мен. Накрая пристигам до пътя, който води до Учителя. Поемам го. Ето едно момченце ме посреща и ме упътва към къщата, гдето е Учителя. То върви напред, а аз се мъкна отзад. Виждам го, извърнало глава към мен, а по лицето му нещо като смях. "Защо се смееш, момче?" "Но аз не се смея." От студеното време и от вятъра то прави тия гримаси, а аз мисля, че то ми се смее. Ето къде е къщата! Вътре братя и сестри седят. Поднасям на Учителя дюлката и поднасям бисквитите. Стенографката Савка поема дюлката и казва: "Топличка е, Учителю!" Учителят взима и си хапва от нея. А бисквитите Савка ги слага в раницата. Но Той казва: "Защо ги слагаш в раницата? Дай ги на всички!" Савка раздава на всички по една, а на Учителя слага в една чинийка една купчинка. Учителят посяга и си взема една бисквитка разположен и усмихнат. Говори ни. А сърцето ми се топи в гърдите. Като гледам как бисквитките една по една хрупкат между зъбите Му.

А в самото начало на пристигането ми Учителят отрязва едно парче от кекса, който беше пред Него и ми го подаде. Следващото парче беше за момчето, което ме доведе. На следващия ден сестра Теодора ми каза: "Всички опитахме от твоята дюлка, която донесе. Учителят ни я раздаде на резенчета". Беше Коледа с Учителя.

19. РАЗДАВАНЕ

Един път през една екскурзия на Витоша съм се отделила с Райка Дечева настрана да си приказваме. По онова време аз бях без работа. Оплаквам се: "Мъчно ми е, че не съм на работа, за да купувам на мама каквото ѝ се поиска". По това време майка ми ме хранеше и все ми натякваше, че се мотая и си губя дните без работа. Както бяхме поседнали, ставаме след това и отиваме при Учителя. Около Него се събрала една група. Като гледа един брат, Той казва: "Интересни са хората. Искат да имат много пари, за да дават на другите. Че ти като дадеш на човека 1000 лева, той ще ти поиска 2000. Вместо пари живот им давайте. Живот". Ние се спогледахме с приятелката ми и аз разбрах как трябва да разреши този въпрос.

20. РАЗБИРАНЕ

Една сутрин се изчакам по стълбата, която води към Горницата на Учителя. Почуках и влезнах в стаята. Намирам се при Учителя. Там беше и Теофана Савова. Държах в ръката си томчето "Пътят на ученика", а това бяха съборни беседи от 1927 г. Казвам: "Учителю, много хубави неща има тук". Той ме изглежда от горе до долу. "Тези неща ще се разберат в бъдеще." "Вярно е, Учителю, аз бях ги чела по-рано, но сега мисля, че ги разбирам по-добре." "Рекох, ще ги разберат хората в бъдеще, след 1000 години." Занемях. След това отново прелистих томчето. Там Учителят говореше за живота на старозаветния човек, за новозаветния човек, за праведния човек и за живота на ученика от Школата на Бялото Братство. Това бяха епохи от живота на човечеството. Разбрах тогава, че пътят на ученика се отнася за епохата, която трябва да дойде, тази на шестата раса, за която говореше Учителят. За тях Словото на Учителя ще бъде храна. За нас днес, Словото на Учителя се изразява само в отпечатани томчета. И кой колкото може, може да се ползва от тях. И само толкоз.

21. ТЪНКАТА СТРУЙКА

Учителят беше дал задача за "десятька" на ученика, т.е. 10 % от годишния си доход трябва да внесеш за делото на Господа. Тогава десетъка се използваше за отпечатване беседите на Учителя. Той беше дал и друга задача, за "левчето", като всеки ден ученика трябваше да отдели по едно левче, да ги пуца в една касичка със специални формули и събраните пари ги донасяше на събора през август и ги връчваха на Учителя. Срещу тези пари приносителя получаваше томчета беседи, напечатани и чакащи да бъдат купени от някого.

Един път и аз реших като другите да внеса нещо в общата каса. Мислих и накрая отделих 150 лв. и ги завих в една тънка книжка. Тогава това бяха малко пари, а аз бях без работа. Като ги дадох на Учителя, казвам: "Малко е, Учителю". А Той промълви: "Толкова ти пуска чешмичката. Тъничка ти е струйката. Или не си отворила кранчето на чешмичката, за да изтича подебела струя вода, или водата ти е малко, която изтича от извора. Някъде се е подпушила. Трябва да се отпусти. Помисли, къде си се запушила. И от там почни да разчистваш себе си, за да потече в тебе вода от големия извор на живота". Аз се отдалечих и почнах да мисля. Досега още мисля и не знам как да отпуша задръстения си извор в мене.

22. УЧИТЕЛКА НА СЕЛО

Бях назначена за учителка в село Безден. На другия ден ще заминавам. Учителят е в салона и свири на пианото. Като приближих към Него, Той спусна капака на пианото. "Учителю, посвирете още, защото аз скоро няма да мога да Ви чуя. Заминавам утре на село като учителка." А сестра Василка, която беше до Него се почуди. "Че къде заминаваш утре?" Аз таман исках да произнеса името на селото, но Учителят ме изпревари: "Рекох, тя отива на запад да дава концерти на село." "Че какви концерти, когато аз не мога да свиря, защото имам недъг на едната си ръка." "Е, ще учиш

децата на четмо и писмо, ще ги учиш на песни и ще им даваш по малко от идеите, които ги има в Словото на Господа. По-хубав концерт от това има ли?" Заминах на село.

Като учителка в село Безден сънувам, че Учителят ми е дал една стомничка да я напълня с вода. Стомничката е малка, а отвън е охлузена и изпочукана. Аз съм я напълнила и Му я занасям. Учителят беше около салона, а около Него братя и сестри. Аз разбутвам групата и Му подавам стомничката. Но в себе си не усещам свещен трепет. Казвам си, че какво пък толкова съм направила да донеса една малка стомничка с вода. Учителят спря върху мене един дълъг, радостен поглед. Каза ми: "Вода се носи за жадните. Словото ми е за ожаденелите души. Само за тях." Така разбрах, че с моята малка стомничка в това малко село можех и аз да свърша някаква работа за Господа.

23. ДЕЦА НА ИЗГРЕВА

Петровден е. Денят на Учителя. Взимам със себе си моята племенничка Райка. "Хайде, Райке, да вземем бисквитки и да поднесем на Учителя!" Отиваме и купуваме пет бисквити. Излизаме навънка. А Райка ме пита: "Защо пет, лельо. Нека да са седем, дванайсет, ще си хапне човекът". Връщаме се в магазина и взимаме още. Отидохме на Изгрева, изкачваме дървената стълба, чукаме на вратата, Учителят отваря и Райка поднася бисквитите. Учителят ги поема с двете си ръце и я погледва по главата.

По време на бомбардировките, в една неделя отиваме при Учителя с другата ми племенничка Санка, която бе на пет години. Санка Му целува ръка и докато устницата е на ръката Му, то очите ѝ са вдигнати нагоре към лицето Му. Бузичките ѝ са пламнали от възнение. След това тя веднага заговори: "Отрязаха ми косите леля Ганка и леля Здравка. Премахнаха ми плитките, една само остана, ето тук". И тя посочи, струва ми се, някъде към врата. А пък другата ми племенничка Санка изтича и каза: "Боли я ръката, боли я ръката". Тя дойде до мене и посочва на Учителя дясната ми ръка. Учителят ме поглежда. Усмивнат е. Даде на децата по една бонбона. А когато бяхме на последните стъпала, Санка запя песента "Изгрява слънцето". А когато Санка беше на около две години, бях я завела при Учителя и Той тогава каза: "Тя е на сърцето дете. Чиста храна".

Беше съборен ден през 1938 г. и бяха дошли и чужденци. С мене е и племенницата Райка. Играем гимнастика и след това Паневритмия. Райка за първи път влизаше в колелото на Паневритмията. По едно време гледам, че Учителят я наблюдава. "Райке, Учителят те гледа." И наистина, когато отидохме да Му целунем ръка, Той каза: "Рекох, детето много хубаво играе Паневритмия".

Все около същата възраст Той каза за нея веднъж на стълбите горе: "Тя да свири!" Друг път аз бях Му казала: "Учителю, ами тя много обича да рисува". А Той допълни: "Че тя може да стане художничка". Все нещо, като малки семенца бяха посадени в тях. Много приятели си водеха децата при Учителя. Минаха десетки години след това, те израснаха, станаха възрастни хора и понякога виждахме да пораства и да излиза на яве от тях в живота им някое хубаво цвете, което ухаеше на красота и живот. Тогава знаех, че е покликано някое от семенцата, посети от Учителя в душите на онези деца, които приятелите водеха при Него.

24. БИРНИЦИТЕ

Пред салона сме на Изгрева заедно с Пенка Краева. Лятно време, хубаво време. Намираме се пред Учителя и разговаряме. Изведнъж Пенка заговори пред Него за мене. "Тя пак държи перото!" Учителят поде разговор: "Тя може да примирява думите. Да ги нарежда думите така, че да ги примирява и с това да помага на другите. Само на себе си не може да помогне. Като онази врачка от Варна. Познава какво ще се случи на другите, само на себе си не могла да познае, че разбойниците ще дойдат и ще я оберат. Дошли и обрала парите, които спечелила при своето врачуване. А после се чуди защо са я обрала. Ами това не са разбойници, това са бирниците на Господа. Нали Господ е казал: "Даром сте получили и даром давайте!" А тя даром получила дарба, врачува и чрез дарбата си взима пари. Гледа Господ, че ще направи по-големи прегрешения и изпраща своите бирници, за да я оберат. Вместо да благодари на Господа, че разбойниците са я отървали от по-голяма беда, то тя плаче, че са ѝ обрала парите. Ето какво означават човешките работи".

С мене беше станало същото. Аз имах недъг с една ръка. Бяха ме обрала. Но в мен течеше струйката на една поезия, идваща от един неznаен извор.

25. ПОЕТИ НА СЛЪНЦЕТО

В салона съм на Изгрева след беседа. Заедно с другите съм около Учителя и държа в ръцете си една току-що излезнала книга "Антология". Учителят ме запитва: "Какво е това що държиш?" "Стихотворения на български поети, Учителю." "Прочетете нещо!" Предварително си бях отбелязала няколко стихотворения, които най-много ми харесаха. Прочетох две от тях. След прочитането, самата аз останах недоволна, защото видях лицето на Учителя, което беше строго. Вече сама не харесвах тези стихотворения. А преди ми харесваха. Бях смутена и не знаех какво да правя. Не знаех защо е трябвало след това да се кача горе в стаята при Него, но като слизахме по стълбите заедно, Го запитах за тази поезия. "Това са поети на нощта." "Ами те какви трябва да бъдат?" "Поети на слънцето. Ти нали наблюдаваш изгрева на слънцето? Както изгрява слънцето на земята, така трябва да изгрява тази поезия в душите на хората и в онези, които я четат. Тогава тя е поезия на слънцето, защото носи живот. А това, което сега прочете от книгата, това е поезия на нощта. Тогава хората заспиват и чрез съня си отиват да пребивават в друг свят." Разбрах, че трябва да се стремя към поезията, която се носеше и идваше чрез изгревите на слънцето. Веднъж Учителят ми каза: "Слънцето носи живот за земята и за хората. Слънцето е символ на Духът. Поезията е творение на Духът." Ето така нещата станаха разбрани за мене.

26. ПАНЕВРИТМИЯТА

На Изгрева имаше една голяма поляна. На поляната по средата имаше един стълб с една крушка. Там имаше скамейки за музикантите, които седяха и свиреха. Учителят е при музикантите, а на страни от Него група братя и сестри упражняват упражнението "Пентаграма" от Паневритмията. Той ги наблюдаваше. По едно време Учителят стана да покаже как трябва да се правят кръговете, по какъв начин да се правят, както и движението на ръцете. После музикантите засвириха, групата заигра упражнението и стиг-

наха до онова място, на което Учителят им показва как правилно да го играят. Те го изиграха така както бе им го показал. Учителят се обърна към мене. Аз стоях до Него и не взимах участие в играта. "Тези движения, рекох, са хубави за децата." Аз изпитах едно засрамване в себе си: Че нали аз не мога да ги правя. Аз мога да си служа само с едната ръка. Как ще ги покажа на децата? Учителят се обръща към мен и пак същото каза: "Тези движения са хубави за децата". Изпитвам същото свиване на сърцето в мен. Скръб, стеснение голямо. Учителят за трети път се обръща: "Тези движения са хубави за децата" Запомних ги, записах ги и ги предавам на вас. Вие ще направите онова, което аз не можах. Вие, следващите поколения.

27. ОРЕХЧЕТО

Отидох в Мърчаево, където беше се настанило Братството с Учителя след голямата бомбардировка над София на 10.I.1944 г. Около Учителя виждам група от гости. Учителят им дава пресни орехи, току-що обрулени от големите орехови дървета в двора на Темелко. Дойде ред, дава и на мене. Аз не го поемам добре и орехът се търкулна на земята. Не беше никак добре това за мене, защото това е знак, че аз изпускам благословието, което ми се дава чрез ръката на Учителя. Той ме погледна. Не означаваше този поглед за мене нищо хубаво. Аз се смутих и върху мене падна една мъгла от скръб.

Време е да тръгна за София и оттам за село. Не помня какво е било и как съм схванала недоволството на Учителя от мене след като аз изпуснах ореха. Той затвори вратата на стаята си, прибра се вътре, след което аз трябваше да си тръгна за София. Аз не можах да направя това. Скръб, скръб. Как ще дочакам деня, когато отново ще се намеря тук. Как ще се прекара това време на село. Правя къси разходки из двора на Темелко и все не мога да се успокоя и да си тръгна оттам. И ето Учителят слиза по стълбите от верандата на къщата, върви, гледа към мене и с едно движение на ръката си към постройката нахъдето се бе насочил ми каза: "Да видим, рекох, как работят майсторите. Да видим какво са направили майсторите". Разположен, усмихнат, Той е пълен с Любов към мен. Разбрах добре, че до Него е дошла моята скръб и моята изповед. "Как ще дочакам тоя ден, когато отново ще Го видя." Изведнъж скръбта, която ме бе обвила като мъгла се разсея и отново изгря слънцето в моята душа.

28. МАЙКАТА

Пристигнах в Мърчаево на връх Великден. Дошла съм да прекарам първия ден заедно с Учителя и братството. А за втория ден съм с намерение да пътувам за село Боденеш при мама. Разговарям с Учителя. "Аз ще остана тук първия ден, на Великден, а после на следващия ден искам да отида при майка си на село да я видя. Ама пак не знам, хем искам да бъда при майка си, хем при Вас". "Е, Вие къде искате да бъдете?" "При майка си." "Е, тогава ще бъдете при майка си." Първият ден на Великден премина неусетно, между многото гости, дошли в Мърчаево и да видят Учителя. Дойде втория ден на Великден, но кой знае защо аз не заминах за София. На следващия дойдоха от София приятели и съобщиха, че е имало бомбардировка над София и е станала голямата бомбардировка по същата линия на влака, по която щях да пътувам. Тогава разбрах, че аз наистина бях останала в Мърчаево, така както бях си начертала плана, да бъда на втория ден на Великден при майка си. Учителят беше тук и баща, и майка.

29. ПОСВЕЩЕНИЕТО

Мърчаево, август 1944 г. Среща с Учителя. Той ми говори:

„На широкия планински връх слънцето изгря.

Върхове, де снегове на покой остават.

Долини, където извори на работа отиват.

Върхове, където снегове покривала образуват.

Долини, където извори избликват.

Извори с изобилни чаши вода.

Учителю, когато изгрееш, всички ни да огрееш.

Който люби, никога не губи. Който не люби, всякога губи.

Този, който обича, пръв се ползува от любовта. И всички, които обича

, и те се ползват. Като слънцето: щом изгрее, огрява всичко. Не гледа, дали заслужава, или не.

Любовта всичко чисти, всичко разтопява.

Ти си дошла да си поправиш погрешките - чрез поезията.“

30. РАЗГОВОР ЗА СКЪРБИТЕ И РАДОСТТА

Понеделник, 4.август 1944 г.

Срещам Учителя и го запитвам: "Много ме оскърбяват, какво да правя?" "На оскърблението ще му кажеш: "Радвам се, че ме намираш дете. Радвам се, че съм едно разумно дете. Искам да бъда едно разумно дете. А защо е така?"

Винаги след една радост идва една скръб. Винаги. То е закон. Когато дойде радостта, запази половината радост. Половината радост отива за скръбта."

"Войната ще се свърши за добрите хора.

Ти си като един богаташ, милионер, който всичко е загубил. И сега се чуди, защо животът му е такъв, защо не му върви.

За светията нещата са така: за него скръбта е само миг. Един човек носи в джоба си злато. По едно време той бръква в джоба си - празен! Скръб. В следния миг той усеща отново златото в джоба си. Той не го е загубил - радост. За обикновения човек скръбта трае дълго. Той не разбира, че нищо не е загубил."

Неделя. "Учителю, защо не можах да работя през ваканцията. Защо не можах да видя времето си? Времето ми отиде във всекидневни грижи. Изтече неусетно и никаква работа не свърших." Учителят: "Колкото мравунякът е по-голям, толкова повече сламки има. Толкова повече са мравките. Мравките изяждат времето." Разбрах, че бяхме мравки от човешкия порядък.

31. УВОЛНЕНИЕ И НАЗНАЧЕНИЕ

Учителят беше при изворчето под върбата. Запита ме: "Ваканцията се продължава. Ходите ли в село?" "Да." "Какво има там?" "Кмета и секретаря се уволняват." "Е, това хубаво! Сега вий ще бъдете добре." "Не съм получила назначение." "Ще получите. Вие ще бъдете добре." (29.IX.1944 г.)

32. ПЛЕННИЦИТЕ ОТ ВОЙНАТА

Запитах Учителя за Гошо и за близките му, за майка му. Гошо бе Георги Добрев, съпруг на сестра ми, който беше военнопленник някъде в Германия.

"Да има вяра! Зависи от нея. Може да е в плен. Има хора, които по години не се връщат. И за там трябва хора. Те са делегации. Войната е едно изправително средство. По закон. Каквото е казал Христос, то става. Жертвуването и сега съществува. Ако те, хората, бяха направили това доброволно... Хората се разочароват. Хората искат отведнъж да свършат много работи. Ти искаш да родиш 3 ябълки. Една ще е. Едно наказание трябва да е изправително, а не наказателно."

33. ЧИСТОТАТА

Учителят ни говори:

"Водата съдържа водород и кислород. Но онова, което носи живот, то е по-висше. Водата, която я виждаме, влиза в нас и като пречисти тялото ни, излиза навън. Водата идва и от пространството, от слънцето. Това, което утолява жаждата ни, то остава.

Един лош човек сред 9 добри човека е едно блато. Ако той се махне, те ще се киснат. Лошият човек е като канал, през който се изтичат нечистотиите. Добрият човек е комин.

Природата дава изобилно, но не разточително. Ти не трябва да даваш нито повече, нито по-малко.

Когато хората ни оскърбяват, те ни помагат. Светът не може да се измени. - Да накараш хората да мислят за тебе, тъй както ти искаш.

Детето е разумно, само че прозорчето, през което то гледа, е малко. И колкото расте, толкова и прозорчето става по-голямо. Възможностите са в него. Майката бие детето, то я милва. Детето знае, че само с любовта то ще я смекчи.

Елементите на водата се разединяват и отиват на слънцето да се обновят. После пак идват. Това е идеята за прераждането. Цялото може да се уголемява и да се намалява. Това са негови качества. То се уголемява, без да се уголеми и се намалява, без да се намали.

Реалността храни човека. Една идея, която не е реална, не може да го храни. Сливците не трябва да се махат, чрез тях се лекуват болестите.

Поправената погрешка носи едно добро. Направеното добро донася две. Вие бяхте против богатите, сега не постъпвайте като тях. Човек не е кит. Дайте му да яде. В закона на черната ложа слабият ще слугува на силния. А сега силният ще слугува на слабия. Никога глупавите не са управлявали. Никога слабите не са управлявали. Бог ще тури новия порядък на нещата. Трябва да се съгласим. Всичките хора са добри, като ги бутнем някъде.

Ние се борим не за това, което е в касата. Парите покваряват човека и нравите на обществото.

Въздухът представлява Божествения порядък. То ще бъде, хлябът да бъде безплатен. Нещата, които поддържахме, не са верни. "Аз съм го хранил", днес някой казва.

Съществата отгоре се радват. Времето е хубаво. Те вярват, че свободата е дошла. То е писано. Тази и идущата година 1945 г. е година на ликвидация. Русите сега не са това, което бяха преди 20 години. Българите

са последните монархисти. Сега децата ще царуват. В човека има едно чувство да прави добро, но остави го свободен. Ако богатите се бяха отрекли от богатството, нямаше сега да бъде така зле с тях. Денят постепенно се увеличава. Това е закон.

На онзи свят не можеш да крадеш. Заповядано е гъсениците да станат пеперуди. Разбира се, не всички отведнъж ще станат."

34. УЧИЛИЩНАТА МОЛИТВА В КЛАС

След Мърчаево, горе в антрето срещу Учителя.

"Молитвата се изхвърля от часа на учениците. Дойде такава наредба от новата комунистическа власт." "Нищо. Това беше само механическа молитва." "Как ще се започва часа?" "Вътрешна молитва. Всяко дете мислено да отправи мисълта си към Бога, да се свърже с Бога. Всяко дете да изкаже в мисълта си нещо: да благодари за деня, за хляба, за слънцето. Децата да знаят, че всичко иде от Бога. Да се почитат, да си помагат. Или да се започне часа с някакво упражнение отвън, или с песен в стаята. Това е новият метод при новите условия."

35. ВОЕННОПЛЕННИКЪТ

Бях в салона, където Учителя беше дошъл да види лимоните. След завръщането ми от Радомир научих, че Гошо-военнопленникът е жив.

"Учителю, научих от фелдфебела, че е жив и здрав." "Жив и здрав?" (Учителят, който вървеше пред мене по пътеката към вратата на салона, се обръща.) Аз малко съм смутена: "Да, тогава какво следва? Войната още бушува. Ще се върне ли?" "Сега ще го чакате да се върне, докато премине пушека". Върна се след време жив и здрав.

36. ДВИЖЕНИЯТА

Учителят е пред салона. Слънце. Наталия, Веска Несторова, аз. Запитвам го: "А как да започваме часа?" "Ще ви дам една формула: Да мислим добре, да чувстваме добре, да работим добре." Учителя даде движенията, които да придружават тия думи. Учителките ги записаха за да ги показват на учениците в училище. Днес никой вече не ги знае и помни.

37. НАЗНАЧЕНИЕТО И ДАЛЕЧНОТО ПИСМО

Чукам. Отваря се прозореца и Учителят се явява.

"Учителю, отивам да видя назначението си. Като че далечно място ще ми дадат." "Нищо, рекох. Далечното място с аероплан е близко. Близкото с моравешки ход е далечно. Идете, рекох, идете! Идете и работете!"

Гласът му беше чудно мек и пълен с любов. Дадох ми село Филиповци. Там отидох като учителка.

38. ЗАДРЪСТЕНИЯТ ПЪТ

Отново съм при Учителя. Съобщавам му: "От централния комитет ми дадоха много хубав документ за назначение." "Е, сега вие имате условия да си вземете едно по-хубаво място." "Къде, Учителю?" "Там, където обичате." Пак запитвам: "Къде?" "Където обичате!" Същото "Където обичате" повтори след няколко дена.

Една сутрин отивам на беседа. Той отвори вратата на балкона и ме гледа. След това вече, с раница за път за града, пак от балкона ме гледа и ме посреща. Аз си оставам раницата в малкия салон. Когато по-късно, след като си свърших някои работи, пак с раницата на гърба, тръгвайки вече за града се обърнах, на балкона видях Учителя. Три пъти тази заран Той ме посрещна. Наблюдава моя вътрешен път.

Друг път му занасям нещо, което бях приготвила. "Назначиха ли ви вас?" "Не, Учителю, още не са." "Е, ще ви назначат, ще ви назначат."

Няколко дни бях болна. След оздравяването отидох при Него. Отвори вратата. Останах захласната. Хубав! С ново кожухче. Гледам Го, не мога да се нагледам от радост. Може би тогава беше: "Е, назначиха ли ви?" Аз мълча.

Чайниче имаше отвън. Поглеждам го. "Да донеса ли вода?" "Да, трябва да се напълни." Тичам. Радост. Хвърча към изворчето.

Една сутрин, при влизане в салона за беседа, забелязвам, че по стълбата има заледен сняг. А Учителят вече ще слиза. С лопатата се опитвам да махна заледените места. Радка Герова ми помага. Учителят отваря врата и заслизва. Бързо с метлата измитам нахълцания лед. Оттеглям се и заставам до вратата. Учителят влиза и ме поглежда. Това, може би, беше среда.

Преди това, в неделя сме в салона. Със сестра Клинчарова излизаме от салона. Някой говори. Дигам глави: Учителят. "Какво правят в салона?" "Едни си приказват, други си четат беседата, а трети си почиват." "Значи добре си прекарват времето." "Искате ли нещо, Учителю?" "Не. Да се наблюдава как протича времето в хората и за какво го използват - това е истинско проучване", завършва със спокоен тон.

39. ИЗЧИСТЕНАТА ВЪТРЕШНА ПЪТЕКА

Една сутрин, отивайки в града, се отбих към салона, за да видя дали Учителювата стълба е изметена. Беше 10 часа. Не, не е изметена. Оставам си раницата. Измитам стълбата и вече съм долу, мета мозайката. Чувам, че ми се говори. Дигам глава. Учителят ме гледа и говори. Не чувам. Хвърлям метлата и изтичвам. Учителят говори. Става ми страшно срамно, защото не мога да чувам. Той говори тихо. "Учителю, слухът ми пак отслабна." "Това е от притеснение." Учителят гледа към това, което съм мела, дето е метлата и казва: "Работите могат да се оправят само по този начин. Или по-точно по този начин работите се разрешават най-добре". Учителят говореше още. Мъчно ми беше, че не разбирам всичко. "Да не съжаляваш, когато нещата не се постигнат. Да се радва човек, че други са ги постигнали. Една дума сред другите става фокус." Дано някой път разбера това, което Учителят ми е казал тогава! Мъчно ми беше, че не го разбирам и да го държа вън в нетопло време. "Аз ще измия стълбите, Учителю." "Добре." Поглежда ме. Затвори вратата. Отивам, взимам леген, вода и кърпа и се изкачвам. Започвам да мия. Учителят отваря вратата. Гледа ме как мия. После затваря вратата. Измих стълбите, те светнаха. Изправих се и казах: Дано съм проправила вече собствената си човешка пътека, за да мога по нея да вървя спокойно.

40. ХЛЯБЪТ И СЛОВОТО

Една вечер чукам на вратата. Тихо. Чувам отвътре говор. Отказвам се и се прибирам. На другата заран изкачвам стълбата и чукам. Вратата се отваря. Аз подавам хляба, белия хляб, който вечерта не исках да подам в присъствието на сестрата, която беше вътре и чийто глас познах. Учителят пое хляба и нещо каза. Разбрах. Той беше доволен от моето разрешение. Намисленото добро извърши, не се разколебавай!

Една вечер нося топлата пита от Мара. Вътре е Савка. Учителят е в стаята седнал на едно кресло. Поглежда ме. Аз не зная какво да правя. Очите му са дълбоки, големи. Савка поглежда питата и казва: "Топличка е". Учителят става и поема питата от мен. Свенливо пояснявам: "От сестра ми е".

Той казва нещо. Не помня целунах ли ръка. Казах си: Учителят стана от креслото да посрещне питата топла и вкусна. На следващата беседа спомена, че една сестра му е донесла хляб и Той сега същия хляб го поднася в салона на класа. Всички очакваха да видят хляба. А Той каза: "Хлябът е символ на Словото".

41. ЩЕ РАБОТИШ

Учителят беше слязъл долу в стаята. Навън е навалял сняг. Аз мета снега по мозайката. Учителят изпраща някого в преддверието. Гледам. Неговият поглед се спира върху мене. В мене е мисълта, че като излиза Учителя и преминава, за да отиде горе, да не се спъне. Поглежда, с който Той ме погледна, беше последният Му поглед, отправен върху мен. После сестра Керемидчиева, когато й казах за този момент, ми каза: "Учителят ви е погледнал и казал: "Както ти не ми даваш да падна, така и аз няма да ти дам да паднеш!" Окултен закон на съотношения.

На следващия ден Учителят беше отново слезнал долу в стаята. Навън е вчерашният навалял сняг. Аз мета снега по мозайката. Учителят изпраща някого в преддверието. Гледам. Неговият поглед се спира върху мене. "Рекох, ще работиш! В това е спасението ти." След като изпрати госта, Той се приближи към мене. "Учителю, какво ще се прави, как ще се живее в тези трудни времена?" "Ще прилагаш доброто, и туй то." На следващия ден ме извика, за да ми даде следното упътване: "Вярвам в Единния Вечен и Истинен Бог, който ми е говорил в миналото, Който ми говори сега и Който ще ми говори в бъдеще. Вярвам в Господа и Неговия Дух, Който създава условията на моето спасение. Вярвам в Господа Исуса Христа, Който е дошъл да спаси света". Христос казва за себе си: "Син човечески не дойде да Му служат, но да служи на другите. Аз дойдох да им дам живот, и то изобилно. Люби, учи и свободен бъди! Това е мотото на Новото Учение".

Новото Учение, което Христос проповядва трябва да се приложи първо в училищата. Това се изисква от умните и добри учители, специалисти. Майките и бащите също трябва да приложат в дома си Новото Учение.

От Невидимия свят ви се отваря път да работите свободно и самостоятелно в областта на поезията. Не го изпускате. Дръжте го."

42. СТРАДАНИЕТО Е ПЪТ НА УЧЕНИКА

Аз съм пред Учителя. Той ми говори:

„Цели 40 години еврейският народ пътува през пустинята с намерение да влезе в Ханаан, а отиде в Палестина. Ханаан не съществува на земята, но само на небето. Ханаан е място гдето живеят съществата на Любовта.

Изкуството е човек да прощава. Да прощаваш на другите и да ги съдиш е по-лесно отколкото да прощаваш на себе си и сам да се съдиш. Казал си една обидна дума на някого. Какво ще правиш? Как ще се накажеш и как ще си простиш? Да се биеш не можеш, да си простиш веднага, не искаш. Тогава започваш да се разговаряш с онзи, който греши. Казваш му: "Моля ти се, бъди внимателен и не се произнасяй бързо за нещата. Нали знаеш, че ти като грешиш и аз страдам". Казвате: "Как ще придобием живота?" Животът се придобива чрез познаване на Бога. Познаването на Бога, пък подразбира служене. Тъй щото, когато работите по закона на Любовта, Вие няма да се нуждаете от пари.

Човек не трябва да се заблуждава, да мисли, че може да работи при всички условия на живота. Как ще работите при 25 градуса студ? Как ще говорите или ще свирите при 25 градуса студ? За да свири цигуларя добре, салона трябва да е отоплен и да има добра акустика. Човек може да работи само при добро разположение на ума, на сърцето и на цялото тяло.

Мислите ли, че като се молите ще избегнете страданието? Христос не се ли моли? Някои страдания не могат да се отменят. Христос беше умен шофьор, автомобилът му бе здрав, но условията, при които дойде бяха лоши.

Бог е Любов. Божията Любов съживява.

Бог е Мъдрост. Божията Мъдрост осветява.

Бог е Истина. Божията Истина освобождава“.

43. НАЙ-ДОБРИЯТ ПОДАРЪК

1.X. При Учителя: "Ти си от влюбчивите натури. После пък си и честолюбива. Когато обичаш, не казвай! Остави го! Едно цвете ще го полееш и ще мълчиш. Това е достатъчно. То ще се радва, че е дало плод.

Един слънчев лъч не прави ден. Той дойде, свърши си работата и си отmine. При скръбта ний се учим, а при доброто прилагаме. Ако не е скръбта, няма да бъде разорана земята и не ще може да се сее.

Когато ний направим някоя грешка, Бог се радва, че ще може да ни помогне. Когато грешим, да се радваме, а при доброто да се веселим. Ти вървиш по мъжка линия. В миналото ти си била един много твърд, упорит мъж. Сега мъжът е влязъл в една женска форма, за да учи мекотата. Когато човек е много мек, той образува кал около себе си. А когато е много твърди, липсва му съвсем влагата и се изсушава.

Нито много мек, нито много твърд.

Трябва да обичаш Бога. Ти се много раздвояваш.

Аз онези твои книги не съм ги предал. Те седят при мене. Той сега ще заминава да учи арфа в Берлин." "Ще заминава? Асен Арнаудов ще заминава?" "Да, и се тревожи сега." "Ами, Учителю, аз бях намислила да му подаря една Библия от по-рано още. И вий като казахте, че най-хубавия подарък за този, когото обичаме е Библията, насърчих се." "Не бързай, на времето трябва да стане. Всяко нещо нито по-рано, нито по-късно."

44. ВЗАИМОПОМОЩТА

След гимнастическите упражнения, се бях спряла пред стълбите. Учителят изнесе чайничето и погледна. Аз изтичах, взех го и го напълних на чешмата. Като бях наново горе, Той отвори вратата, за да го вземе. От това, което го запитах и от това, което ми отговори разбрах, че не трябва да отсъствам от беседа. Ученикът трябва да слуша, да поема Словото и после да го прилага.

8.X. Днес получих от Учителя лекарство за кашлицата си. Паша му поиска и Той й дал и казал да го вземам на топчици, колкото царевичното зърно и да го смуча, а не да го гълтам. Много се зарадвах. Имам облекчение. И разправам на сестра Калудова: "Знаете ли? Аз имам радост. Имах кашлица... Не казах: имам, но имах. Сега я няма".

30.X. Днес сутринта бях в ягодиовата градина. Беше и Учителят. Искан да намеря момент, за да го запитам, как да се освободя от мисълта, която ме гнети. Той скубеше трева. И аз край Него. Но момента не ми се отдаде, защото Го повикаха. Осъзнах сама. Започнах са скубя и да плея тревата от ягодите. Мисълта, която ме гнетеше изчезна. Някой я бе изскубал преди това от главата ми.

45. КАК И КОМУ СЕ ПИШЕ ПОЕЗИЯ

1.XII. Днес минах край Учителя, видя ме и ме извика. "Това стихотворение не бива да го изпращате! То е лично стихотворение. Не бива да се пише тъй поезия. Когато искаш да кажеш нещо, ще го пишеш, че до други се отнася. Аз ще ти кажа, как ще пишеш. Ще пишеш за едно цвете. В миналото ти си била един мъж. Мъчила си толкова хора, сега тези същите са станали мъже и те те мъчат. В миналото Асен е бил жена. "Тя" те е обичала, сега ти обичаш. Тогава ти си мъчила. Днес той те мъчи. Ако той разбира, той ще се отнася по-друго и ще се освободи от кармата, която има между двама ви." Приблужи Савка. Разговорът прекъсна.

През цялото време Учителят се смееше, а аз се усмихвах, но няколко сълзи паднаха от очите ми.

"Да, зная, казвах аз. Зная, зная." Зная, какво зная аз? Учителят продължава: "Това е черната мантия на любовта, личното чувство.

След обед вие ще дойдете и аз ще ви кажа как трябва да пишете стихотворението."

Отидох. Приказвахме пак навън. Той проговори: "Едно цвете расте край един извор. Един пътник минава. Пътникът се радва на цветето. И двамата: и пътникът, и цветето се радват, че пият от един и същи извор". "О, това е много хубаво, Учителю!" Той се усмихва, много доволен и много радостен.

"Тъй ще го напишеш. Не, скръбта трябва да се изразява по друг начин. Не личната скръб. И често това, което преживява човек, не е негово. То е също, както един вагон когато се удари, а другите усещат сътресението. Всичко е в любовта. Безлюбието е ад. Където има любов, няма мъка... Към любовта на Бога трябва да се обърнете."

"Ами ако напиша такова стихотворение, да му го изпратя ли?" "Може". Учителят се усмихва.

46. БЕЗЛЮБИЕТО ОТ ЧОВЕКА, КОГОТО ОБИЧАХ

Отидох при Учителя. Бях наскърбена от безлюбието на оногова, когото обичах. Каза ми: "Любовта на Бога трябва да потърсите!" Учителят беше скръбен. Говореше ми един, който ме обича.

"Следователно, всеки човек, когото не можете да търпите, е незавършена картина. Вие сте влезли в ателието на Бога без негово позволение. Бог работи върху този човек, той не е завършена картина."

"Искате ли хората да ви приемат добре, носете им скъпоценностите, скъпоценните камъни на вашата любов. Нека първият камък на Божествената любов, бъде скъпоценният камък на търпението."

"Слушайте гласа на великата майка, която ви говори, и благодарете на Бога, че чрез нея се учите на търпение."

"Казвам: обичаш ли; любиш ли, ти си свободен. Не ти трябва никакви връзки, никакви товари. Ти си свободен да слизаш от височината и да се качваш навсякъде безопасно. Свободни трябва да бъдете. Старото няма да хвърляте, докато не сте усвоили новото. Малките птички, докато се научат да хвъркат, само над гнездата хвъркат. После по-далеч. Постепенно трябва да се научите на новото и да отхвърляте старото. Но, докато научите новото, старото не трябва да го хвърляте! Когато дойде любовта и обичта във вас, всички неща, които се крият във вас, даже и най-черните, които сега имате, ще видите, какво голямо богатство са, какво богатство се крие в тях, което вие не сте разбрали. Тогава вие ще разберете, защо са дошли страданията и ще се радвате, че са минали.

Сега, нека седи във вас мисълта: има две врати за освобождение. От затвора можете да излезете или по закона на обичта, или по закона на любовта. По закона обичта и любовта може да подобрите здравето си, мислите си, сърцето си. Ще имате желание да обичате едного, да обичате Бога. Туй ще бъде нещо свещено в душата ви. Да се изпълни сърцето ви с радост, че има Едного в света, Когато да обичате и има Един, Който ви обича. Тогава ще разберете, какво е любов, какво е любов към всички. Само от Бога можете да разберете, какво нещо е да обичаш всички.

За да обичаш, трябва да дадеш. Дотолкова, доколкото даваш, ти обичаш. Дотолкова любиш, дотолкова възприемаш с радост."

47. ПЕРИОДИЧНОСТ В ЖИВОТА

12.XIII. До 11.20 бях при Учителя. Не знаех в колко съм влязла. Може би в 9 часа, малко повече или малко по-рано.

Най-напред заприказвах за поезията, за стихотворенията в сбирката "Чучулига". Почти всички, с изключение на твърде малко прочетох. Радвам се извънредно много. Ще има да коригирам много от тях, ще преработвам, ще прибавям куплети, ще пиша нови. Ще има да работя. "Образност", каза Учителят. Извънредно много придобих.

"Е, какво значи да се влюбиш? Да се качиш на гърба на някого. Аз съм ви давал този пример с това дете, което обича да се качва на гърба на баща си. Когато то се влюби в баща си. Когато то се влюби в баща си, то му се качва на гърба. А когато слезе, на бащата му е добре, тогава той започва да се влюбва.

Не е вярно, че никой не ви обича. Ами ако не сте обичани, вие нямаше да живеете. Ами слънцето ви грее. Вие сте обичани, само че не знаете кой е.

При всяка любов човек трябва да расте. Любовта му да става все по-красива. Да се приближава до Божествената. Жената не трябва да иска мъжът ѝ да обича само нея. Ако мъжът ѝ обича красиво, тя трябва да го остави свободен, когато един мъж престане да обича другите, той представя да обича и своята жена. Хората не разбират правилно. Когато се каже любов, те разбират еротичното. А то не е така. Винаги трябва да се мисли за отношенията към една душа. Любовта като отношение между две души. Когато обичаме, ако неговото добро не расте в нас, ние не го обичаме. И ако нашето добро не расте в нас, и той не ни обича. Ако някой ме обича, но не предава любовта такава, каквато е, и ако аз не оценявам любовта такава, каквато е, това не е правилно.

Когато говорим за жената, която ревнува мъжа си.

Ако аз съм посял една нива, трябва ли да се сърди другата нива за това?

Да обичаш някого, значи да посееш в него семената на доброто. да се съберат волята на ума, на сърцето и на действието.

Във всяка любов трябва да се даде подтик за по-висока любов. По-красиво да обичаш."

"По-рано вие ми бяхте казали, Учителю: "Вий ще си намерите поезията! А сега дали онова, което преживях лятото, е станало причина да не стане това?" "Когато прозореца си ти затваряш, и слънцето е залязло, ще чакаш другото изгряване на слънцето. Благата идват периодично. Когато слънцето грее, вземай! Когато залезе, почивай, за да работиш пак при новото изгряване на слънцето. Периодичност. Любовта е работа. Тя не е удоволствие. Когато обичаш, ти като един кантонер ще дадеш свободна линия на влака, който е минал край тебе. Ти няма да го спреш да остане при тебе по-дълго време, отколкото му е определено, защото ще дойде друг влак и катастрофата е неизбежна. Пусни влака, защото в него има много други души, които имат своето предназначение. Всеки на определеното време да отиде на определеното място. Периодичността в живота."

48. ЛЮБОВТА В ЖИВОТА

23.XII. "Степени на съзнанието". От томчето четем:

"Хората наричат любов много от чувствата, които влизат в сърцето на човека, като неканени гости. Това не е любов. Това са особен род чувства, които минават през сърцето и заминават, като оставят следи от себе си. Любовта, обаче, не е преходна, тя е нещо постоянно.

Едно от качествата на любовта е, че тя не познава злото. Любовта никога не прави зло. Дето любовта присъствува, там всякакво зло и престъпление отсъствува. Животът на любещия е подведен под особена гама. Каквото да му се говори, каквито неща да гледа, той навсякъде вижда и чува красивото. На всички неща той гледа особено, не както обикновените хора. Как може този човек да отрази отрицателното в света, когато няма достъп до него? Пред любовта злото и престъпленията се стопяват."

Отварям томчето "Божествен и човешки ясвят", стр. 170.

"Какво трябва да прави човек, за да не губи любовта? - Той трябва да я пази като зеницата на окото си. В любовта има едно свещено място, което трябва да се пази внимателно. Никой няма право да пипа там. Дойде ли до това място, човек трябва да събуе обувката си и да стъпи бос."

Какво по-голямо страдание от това, да желаш едно благо, да ти го покажат и да не ти го дадат?

Какво по-голямо страдание от това, да ти дадат благото, което желаеш, и да не можеш да го ползуваш?" (Добри и лоши условия, стр. 17)

"Какво значи да обичаш и да те обичат? Да обичаш и да те обичат, значи да си помагате взаимно." (стр. 416, "Човешки и Божествен свят")

"Приятно е на човека да го обичат. Той мисли, че това благо му е дадено за вечни времена. Не, човек се ползува от благата на любовта, докато чешмата тече. Човек се ползува от любовта, докато водата е чиста. Щом чистата вода престане да тече, и от чешмата почне да излиза мътна вода, човек се отказва от любовта." ("Човешки и Божествен свят", стр. 416)

5.I.1941 г. "Как може човек да измие своите погрешки и престъпления? - Чрез прилагане на закона на любовта. Преди да приложи любовта, човек трябва да я придобие.

Дето е любовта, там няма насилие. Любовта се придобива по пътя на прилежанието. Защо трябва да обичаме? Да придобием онова, което нямате и да усилите онова, което имате. От различните хора ще черпите различни неща. Като обичате известни хора, вие ще станете по-здрави, отколкото сте били; от любовта си към други ще увеличите добротата си; от любовта си към трети ще увеличите разумността си. И най-после от любовта си към четвърта категория хора ще светнете, красотата ви ще се увеличи, ще станете подобни на ангелите." ("Човешки и Божествен свят", стр. 325-326)

9.I.1942 г. "Дето има състезание, там любовта отсъства. Дето любовта отсъства, там идат ограниченията." "Какво да правим, за да се освободим?" "Дайте място на Божията любов в себе си. Щом Божията любов обхване човешката душа, любовта му минава в по-висока степен: от човешка в Божествена. Божията любов прави човека силен. Тя му дава възможност да се справи със старите си навици, да изправи всичките си погрешки." ("Човешки и Божествен свят", стр. 26)

49. ВЯРАТА

10.I.1942 г. "Да имаш вяра, значи да бъдеш по-силен от окръжаващата среда. Безверникът е по-слаб от окръжаващата среда. В този смисъл ние казваме: Вярващ е онзи, който работи, а безверникът, който не работи.

За да преодолеете неразположението си, вие трябва да усилите своите вътрешни условия, да излезете над средата, която ви потиска. Щом станете вътрешно по-силен, вие лесно ще се справите с външните условия. Ето защо, натъкнете ли се на неуспехи в живота си знайте, че външната среда е по-силна от вас.

Какво трябва да прави човек, като пропада на изпитите си? - Той трябва да работи над себе си, да се кали." ("Служене, почит и обич", стр. 149)

Днес бях на обед. Когато обеда свърши и Учителят стана да излиза, като минаваше покрай мене, ме поздрави. Вчера исках да се видя с Него. Почаках навън. Имаше много хубаво слънце. Преживях особен момент. Светла фигура. Остана за друг път да влезе при Учителя. Вярата у човека е връзката ни с Бога.

"Ти казваш на някого: 'Обичам те!' - Ти излизаш от света на любовта. Този, когото обичаш, не се нуждае от това да му казваш, че го обичаш.

На огъня, запален от тебе ще се стоплят мнозина, ще се стопли той, без да знае."

50. ТИШИНАТА НА НОЩТА

9.II. Аз съм на село учителка. Селото се казва Безден.

Вън една овца блее. Оная нощ, когато се е раждал Христос са блеели овце. Струва ми се, че в тая нощ ще се роди Христос. Но къде и в кого? Ето там е въпросът.

10.II. Печката гори. Особено вътрешно състояние. На тишина, на лекота. Чета:

... Ангелът казва на Петър: "Стани и бъди свободен!" Никога не съм чувствувала Учителя така близко. Особено чувство, когато е вечер. Като че се намирам някъде далеч, много далеч. Откъсната, в някоя пустиня, където няма никой и където Бог ще ми проговори. Тишина. Никога не съм чувствувала тишината така. Като една стена. Аз пробивам стената и от дупката протича нещо. Мляко. Тук в тази стая вечерите, нощите са чудни. Ако ме запитат: "Кое е най-хубавото, най-чудното от твоя живот в Безден?" Ще кажа: нощите. Всичко е особено. Подрънкват звънци на овци. И сякаш не овците, а самата нощ отронва тия звуци. Звънците на нощта. Ако не са заниманията ми с учениците, бих се оставила така дълго до запалената печка, за да слушам това, което разказват нощите тука. Нещо се разтваря, събужда и говори. Някакви спомени, нещо близко, тъжно, което аз съм забравила. Какво е то? Искам да го намеря. Нощта е живо същество. Ще изляза и ще разговарям с нея.

От Учителя в София още чух: "От великия източник на живота, оттам трябва да черпя вдъхновение."

Тук всичко е особено. И часовникът е особен. Да, като че ми говори, говори. Много нещо има да ми каже. Какво чудно нещо е самотата! Какво хубаво било, да се отдалечи човек!

Да съм знаела, да съм дошла още по-рано. И дори, без да съм учителка да дойда и да седя.

Нощта е пита. Нощта е хляб. Ще разрежа тази пита, ще взема едно парче и ще го захая... ще се нахраня.

Струва ми се, че така мога да преседя с часове. Така загледана в кандилцето и заслушана в нощта. Аз и нощта сме едно и също нещо. Някой ме взе и ме сложи тука, за да ме запази. Някой ме взе и ме скри. С часове, с часове бих седяла тука. Заслушана, като че се возя на един влак. Безкрайно и дълго пространство, което трябва да премина. Никой не е с мене. Пътувам сама. Наоколо е тишина. никой не ме познава. Защо трябва да вървя през тази пустиня? Сложена съм, не зная защо. Като че светът умира. Като че е станало нещо и сега иде друго, за което още се пази тайна. В мен се крият някакви писма, които трябва да предам някъде. Стража, невидима и за мене, ме придружава. Не аз съм важната тука, но писмата. Забранено е да говоря, трябва да мълча...

Но от всичко най-особена е тишината. За мен тя сега е като едно живо същество, с което мога да разговарям лице срещу лице. И мисля, никога няма да се наситя да я слушам, макар да зная, че векове да стоя пред нея, тя не ще отрони ни дума. Аз също. Но може би тя ще иска да ме накара да говоря. Затова тя ще мълчи. Защото досега аз пред всички съм говорела, но никога пред тишината. Какво е тишината? Звънците, които чувам сега? Не, това не са звънците на овците, това са звънците на тишината. И те не идват тук от съседния двор. Не, те се отронват далече, много далече, но аз ги чувам, защото въздухът, който ме обикаля, има свойството да предава звуците на далечни разстояния.

Спрях се преди малко и се запитах, кое е това, което ме прави да се чувствам добре? Живота е това!

Струва ми се, че не съм в малката стая, осветявана от едно кандилце, но на брега на едно голямо море и аз непрекъснато слушам пляска на вълните, които се разбиват о брега. Това е тишината. Зная, че съм сама, но зная и друго. Река ли да извикам, ще ме чуят отвсякъде, ще се откликнат милионни гласове. Това е тишината. Ето тя казва: "Толкова отдавна те чакам!" Тишината ме води някъде. Къде?... Тя ми казва да мълча. И все пак ще го кажа: последната станция, от която никога назад не ще се върна към живота, който напускам. Заминавам някъде, заминавам. За нищо не съжалявам. Ще се завия с този шал, който ми поднася животът и ще заспя. Това е тишината.

Портрета на Учителя на масата. С Него съм тръгнала, няма връщане назад. Което написах горе, така е. Един завой прави животът ми сега.

"Крайно време", казва този, който ме води.

Петък вечерта, когато исках, но не можах да чета, защото кандилцето ми угасна, видях: огън. През натрупаните счъки пламъците на огъня. В тях Христос. И после в пламъка, който се издигна много, много фигури, които отиват нагоре.

20.II. Боря се с лошите мисли. Пей "Изкачвам аз". Отворих прозорчето. Звездите. Почувствах: Учителят е там, на разговор с Бога.

25.II., сряда. Нощес сънувах Учителя. Пред салона. Около Него група. Не беше светло. Аз се провирам през другите и му подавам една малка стомничка, пълна с вода и му казвам: "Мисля, че Вие ми я дадохте да я напълня". Той нищо не каза, гледа ме, и пак му казвам аз: "Мисля, че Вие ми дадохте тази стомна". Той пак нищо не ми рече, но ме гледаше с много радостно лице и ми подаде едно малко лешниче и аз излязох от кръга на хората, и го чукнах. Вътре имаше една малка ядка и тя беше много сладка. Стомната, като че остана в Него. Гледаше ме много интересно, искаше нещо да ми каже.

6.III. "Заблуждението е, човек да изисква другите да го обичат. Дали хората ви обичат, това е тяхна работа. Дали ти обичаш, това е твоя работа.

Щастието на човека се заключава в свободно проявената любов към първата причина на нещата. Само този се обича, който обича отвън, а не отвътре. Хората са нещастни, понеже търсят щастието вън от Божествения свят."

51. НЕДОИМЪКЪТ И ИЗОБИЛИЕТО

Тази сутрин дадох на Учителя малкото бяло пакетче. Той стоеше долу при стълбата, когато аз слизах отгоре, след като бях чукала на вратата. Той се усмихваше. "Искам да Ви дам, Учителю, това. Малко е то." "Нищо, друг път повече." И после като ме погледна: "Малко дава чешмичката, затова".

Беседата беше красива. Каквато дума и да употреба, малко ще бъде. Учителят завърши: "Днес аз ви поведох по пътя на любовта".

Когато Той чакаше на поляната да се съберат за упражнения, аз бях между тези, които тичаха и видях: Главата Му светеше.

"Това, което някога сте извършили, се отнася до минало време. Сега ще работите за настоящето. Настоящият момент определя живота на човека." (Томчето "Учение и работа")

"Съвременните хора са загубили своята музикалност, вследствие на което се натъкват на големи противоречия, страдания. Езикът на човека е лишен от музикалност, вследствие на което му създава големи неприятности.

Иска да каже една дума, но тя не излиза както трябва, все засяга някого.

Всяка дума, която не е музикална, няма съдържание." ("Учение и работа")

"Какво нещо е човешката любов? - Забава. Най-голямата и красива забава на човека, това е неговата любов." ("Учение и работа")

"Проявите ли Божествена любов към някого, не само че не се отделяте от него, но ставате уд от неговия организъм. Вие се присъединявате към него с готовност да му служвате във всички моменти..."

52. ФОРМИТЕ НА ЛЮБОВТА

Искам да бъда при мама сега, да бъда близко до нея, да зная, че когато простра ръката си, ще се докосна до лицето ѝ. Ще ме попита: "Завита ли си добре". Да си чуя гласа, когато кажа: "Мамо!"

Когато се връщах, отидох в салона, където беше Учителят. Той беше при пианото и свиреше. И после пееше. Някакви думи казваше, от които, тези, които бяха наблизко, се смееха. Когато приближих, Учителя затвори пианото. "Още", го молеха те. После почна разговор.

"В коя форма се изразява най-добре любовта на една мома към момъка?", запитах аз.

Той сведе очи, помълча, помълча и рече: "Когато облаци закрийт слънцето, то не значи, че слънцето е престанало да грее. Трябва ли да се сърдим на слънцето, че то не ни обича?"

По-нататък: "Любовта дойде, налее ни кофите с вода и си отива. А ний мислим, че наша е водата. Любовта се спира само за миг. Тя дойде при нас, остави ни най-хубавото и си отиде. Тя отива на друго място да дава."

Какво още снощи каза Учителя? - "Когато обичаш някого, Бог е, Който го обича." Някой каза: "Този, когото обичам, Учителю, ми се струва, че в мене". "Когато човек обича някого, себе си обича", каза Учителя.

53. НАЙ-ВЕЛИКАТА РАБОТА

Едно лице ме гледаше отсреща. Отгоре червена шапчица. "Здравей", казах аз, "здравей и добре дошъл в стаята ми. Любимец и красавец. Странник, който отиваш навсякъде. Богат гостенин, който влиза, за да нагости тия, при които отива. Какво ми носиш ти? Къде искаш да влезеш? Аз те обичам. За благодарност на това, че ти си щедър, аз ще напиша приказка за тебе."

Вчера бях у Марини. Децата спяха. В ъгъла над едното легло - портрета на Учителя. Загледах се. Очите, като че оживяха. Гледах право в тях. Почувствах нещо особено. В цялата глава. Времето, казах аз. Времето. Това е Времето. Аз трябва да напиша Приказка за времето. Как ще я нарека? - "Старецът и времето".

Петък, 1.XI. Учителят каза: "Да обичаш е едно изкуство, най-първо заради себе си, после заради другия. Аз виждам, че мнозина от вас сте заровили талантите си". Учителят пях: "Живот, за тебе моята душа жадува!" "Някой от вас сте с пет таланта, заровили сте ги. Някои от вас сте с десет таланта, волята си не употребявате да ги разработите."

След беседа: най-първо Учителят свири. После: "Талантливият да свири". Започнаха с "Запали се огънят на огнището".

Когато завих за покрай салона и издигнах очи към стаята на Учителя,

защо заплаках? Обхвана ме настроение както никога по-рано. Защо заплаках, когато зачетох от Йоанна 6 гл., 67 ст.: Тогава рече Исус на дванадесетте: "Дали искате и вие да си идете?" А Симон Петър му отговори: "Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на живот вечен. И ние повярвахме и познахме, че си ти Христос, Син на Бога живаго."

"И тъй, дайте път на любовта в себе си, обичайте всички хора, за да получите Божието благословение. Любовта е най-великата работа в света. Да обичаш някого, това значи да работиш за него, да го освободиш от мъчнотиите му. Не можеш ли да освободиш някого от мъчнотиите му, ти не го обичаш, както трябва."

Днес, в 10 часа Учителят каза: "Намерете някого да обичате, но не с тази любов, която се сърди, че не я обичат. Любов, която не може да претърпи една обида, е по-долу от обидата. Любов, която изтърпява една обида, е по-горе от обидата. Една обида е един скъпоценен камък."

54. ПЕСЕН ЗА ДЕТЕТО

Учителят бе дал задача в клас да се напише песен.

Песен за детето, което се радва на всичко и после, когато порасне, как гледа на нещата и света. Да напиша текста аз. Така казал Учителя.

20.V. Днес на поляната, след като целунах ръка на Учителя, написах:

1. Ей, капчица роса е твоята любов
за моето сърце.

Че моето сърце е неразтворен цвят.

Че майка го люлей

в своите ръце,

о, моето сърце е несъбудено дете!

2. Ей, слънчев лъч златен е Твоята любов
за моята душа.

Че моята душа е пъпчица сега,

сънува пролетта

и чака своя ден, честит, благословен

да се разцъфне в красота.

Един бял облак прозрачен имаше там горе от лявата ми страна, когато с лице бях обърната към салона. Като фигура беше облака, с ръце над главата, като че носеше нещо. Отидох при Учителя и му прочетох това. Той изслуша много хубаво и каза: "Хубаво! Пазете тези работи, те са скъпоценности!"

55. СВЕЩЕНИЯТ ТРЕПЕТ НА ЛЮБОВТА

Слушах Учителя, запитах го: "Защо днес никой не ме обича?"

"Защото ти си била по-рано мъж, и сега са те пратили в тази форма да придобиеш мекота. А другите, които са били жени, са ги пратили в мъжка форма да придобият повече активност. Ти не трябва да чакаш да те обичат." "Но аз чакам ли?" "Да, ти повече искаш да те обичат, отколкото обичаш. Сега трябва да се научиш да обичаш. Ти не бива да искаш голямата любов. Любовта не е голяма и малка, тя е една. На малкото бъди благодарна и не искай повече."

19.V. Сутринта се събудих с хубав сън. 7.30-8.00 часа сутринта при белите маси Учителят ми каза, като ме видя: "Вий ще си намерите поезията!" При Него бяха Теофана Савова и Маргарита Мечева. Той почистваше едно дърво. Той продължи: "За да дойдем на земята, ний сме били обичани. Бог ни е обичал и ни обича. Ний не трябва да чакаме да ни обичат, защото никой не може да ни обича повече отколкото Бог ни обича. Сега ний ще обичаме. И

оня, когото ний обичаме, ще го накараме да разбере, какво нещо е Божествената любов. Нашата задача при любовта е да проявим Бога, а не себе си. Не нарушавайте свещения трепет на любовта! Пазете оня трепет, който сте имали, когато за първи път любовта ви е посетила. Твоята любов трябва да бъде такава, че оня, когото обичаш, да го накараш да повярва в Бога. Да бъдеш един художник и непрекъснато да работиш върху собствения портрет, защото с него ще се представиш на Божествената изложба. Ревнуваме ли, ний излизаме вън от любовта.

Бог е в мене и затова няма защо да го търся вън от себе си. Любовта на Бога е слънце, а тази, която ний очакваме от хората е свещ. При Божествената любов зреят плодовете, а при човешката това не може да стане.

Какво трябва да прави човек, за да не губи любовта си? Той трябва да я пази като зеницата на окото си. В любовта има едно свещено място, което трябва да се пази внимателно. Никой няма право да пипа там."

56. БОЖЕСТВЕНИЯТ ИЗВОР

"Вземете от този товар най-ценното, възможностите за деня, и повече не се интересувайте. Вашата работа е само да учите. ("Царския път на душата")

Разговарях с Учителя. Питам го за сестра ми Милка. "Няма нищо. Пишете й едно писмо. Нищо, че е плакала. За детето: при дизентерия малко кафе да ближе. Плодовете да бъдат попарени."

Вчера Учителят каза: "При любовта ще обичаш, няма да искаш. Но когато дойде момента да ти дадат, ти трябва да можеш да приемеш, трябва да бъдеш подготвен да получиш. Една чашка. Ти си я напълнил от извора. Тя не може да остане пълна. Ще почерпиш някой жаден с водата, която е в нея. Ще се изпразни. После пак ще отидеш при извора да я напълниш. Любов е онова, което се взема от Божествения извор. Всеки човек е една чешма, през която тече Божествената вода. Ти не трябва да се отказваш от онова, което ти дават. Защото се отказваш от живота. Кой градинар се отказва от водата, която е нужна да полее градината му?"

И тъй, помнете, че в света има земни кредитори, на които сте задължени. Те са тъй наречените земни банкери, които скубят хората. Те взимат по 10, 20, 30%. Трябва да се освободите от тези кредитори, нищо повече. Ти имаш излишни желания, от които трябва да се освободиш, нищо повече. Това са банкерски операции. Стремете се към такива мисли, чувства и постъпки, на които да разчитате при мъчнотиите си. При каквато мъчнотия и да се намирате, разумният свят ще ви помогне да я разрешите."

57. НЕВЕРИЕТО

Бях на поляната. Една вечер към 10 часа. Голяма скръб се носи над света. Видях Учителя отдалеч. Казах: "Светни в душата ми! Светни в ума ми!" Лежах на поляната. Когато се връщах, срещнах Паша и Савка. На прозореца горе беше Учителя. Светеше с нощното си фенерче, с лампичка. Господи, няма за мене е това? Беше неземно хубав. Като че главата и гърдите от небето ми светеха. Бях казала: "Господи, светни в ума ми, светни в душата ми!" И Той сега осветяваше алеята, по която минаваха Савка и Паша, хванати под ръка както и моя път. Той чу моя зов. Отговори ми. Като се върнах у дома

скръбта ми беше изчезнала, а умът ми беше чист и светъл. А докога?

На следващия ден Учителят ме срещна и каза: "Боята няма за какво да се сърди, когато художникът взема и я слага, за да рисува картината. Някъде той ще сложи повече. Аз като нямам нищо, се радвам, не ме е страх, че ще ме ограбят. Вижте какви чудеса върши слънцето, погледнете ягодката, която е узряла. Я ми разправете какво значи неверието. Много хубаво нещо е да не вярва човек. Например, някой не вярва, че има да ти дава. Вие се занимавате с тази наука: "Той не ме обича!" Не можеш да предадеш нещо, което нямаш. Вярата се предава. Един адепт ходел да воюва. Вързали го. Вечерта той знаел закона. И ги навързал. И после като се събудили, видели, че и той, и те са вързани. Вие трябва да имате 7 костюма, за да ги обличате: месечината, Марс, Меркурий, Юпитер, Венера, Сатурн, слънцето. Нощта обира, денят дава. Щом се свличаш надолу, ти си под наклон. Не режи въжето! Качи се на балона, който Господ ти е пуснал. В един момент, когато ще дойде красивото, ти се обърнеш и го изпуснеш. Не се обръщай!"

Учителят влезна в приемната стая, обува обувките си. Тук е Неделчо Попов. Говори ни: "Тургам си левия върху десния крак. Връзвам отвътре. Защото искам да ми върви отвътре. После обувам десния. С дясната ръка дърпам езика, с лявата задната част. Когато искаш сърцето да вземе надмощие при сядане, сядай с кръстосани крака. Когато те боли стомаха, сложи левия върху десния крак. Бодешите се дължат на електричеството. Бог ви е дал свобода, а вий не давате свобода на Бога. Водата, когато тече, може ли да остарее? Ако се спре, тя остарява. Всичко, в каквото човек вярва, то става. Един предмет като се качи нависоко, висок ли е? Вий като се качвате на планината, вий ли сте високи? Не, планината е висока. като сте слезли в долината, ниски ли сте? колкото се може, по-малко безпокойствие! Преди 9 м. Гледайте добре да си играете ролята всеки ден. Не мислете за утрешния ден, той ще се погрижи за себе си. Не сте родени още. като се е създавала слънчевата система, вие сте били в слънцето. Кажете ми, кое ви накара да се съгласите да дойдете на земята?"

58. ПЕСНИТЕ

При пианото. Учителят пее: "Беше майски ден. Показа се зората. Слънцето изгря. Млад овчар изкара своето стадо. Чувахе се последната песен на славей що възпяваше природата. Малко изворче шумолеше там. През гората то само вървеше. Цветята малки то поливаше и ги с радост наследяваше."

Учителят запя друга песен: "Първа година в университета млад Стоян трябваше да иде. Баща му много желаше лекар да бъде. А пък майка му поп да стане или владика. За лекар аз не съм, агнета не зная как да коля. А пък за поп, деца да кръствавам, и това пак не зная. Дойде вечер. Една светла мисъл в главата на Стояна светна. Цигулар да стане, музикалната академия са свърши. На хорото младите моми да разиграва."

59. РИТЪМА НА ПРИРОДАТА

Веса Несторова и аз разговаряме за новото упражнение "Слънчевите лъчи". Едно от движенията на крака не можеше да се постигне. Казвам: "Както клончето се движи, тъй видях вчера". Веса: "Тъй ли? Чудно! Много чудно!" "Защо?" "Ще ти кажа. Вчера Учителя каза същото: "Когато искате да видите

как трябва да се направи едно упражнение, наблюдавайте как се люлеят клонките, листата". "Интересно!" "Ти си го доловила!" "Вчера, когато Учителят говореше на трапезата, над него лешниковите клонки се скланяха. Един клон при навеждането си ми напомни движението, което Учителят прави с крака си."

Учителят живее в римъта на природата, по който се движи всичко създадено от нея.

Вчера при обедна някой каза: "Колко неща са чули тия лешници!" Един лешников клон се скланяше над главата му. Той погледна нагоре и попипа с ръка един едър плод. В този момент може би клончето направи движението, което ми напомни другото движение.

"Ще гледаш кога никой нищо не е дал, направил за човека, когото обичаш. тогава ти ще отидеш да направиш нещо. няма да отиваш, когато има други. При любовта няма състезание."

Вкъщи съм и пия топъл юзум, както ми каза Учителя.

Днес мета алеята откъм масите. Една сестра ми казва: "Виж, Учителя вика нещо". Отивам: "Савка да дойде!" "Благодаря, Учителю!"

Днес Учителя говори на масата за съзидателите: от физическия свят, от духовния и от Божествения. Тези от Божествения, тях никой не ги вижда. Те едновременно се появяват и остават на околото. Те не падат на земята.

Веднъж В. Несторова, като влиза при Учителя, плаче, запитва: "Ама защо плача, Учителю?" "Това, което сте го посели, да го полеете."

Учителят днес (19.IX.) каза: "И на физическия свят задълженията си трябва да ги изпълнявате". И погледна.

20.IX. "За да придобият качествата на любовта, хората са поставени на специален режим - масажирание. Никой не може да избегне разтривките."

Псалм 13 "До кога, Господи, ще ме забравяш съвсем?"

31.VII. "И докато светът гори в пламъци, в София, на Изгрева с една игра се слага начало на красивия живот. Дават се слънчевите лъчи от Паневритмията."

В салона на черната дъска е заличено всичко. На поляната съм. Изведнъж чух от небето: "Защо си тъжна, когато аз съм тука? Звездите станали по-светли. Защо ти е всичко, за което копнееш, когато оттука аз те обичам? Нима не си разбрала нетрайността на човешката радост? Не търси никого, защото всеки сам има нужда да бъде обичан. Ако ти мислиш за мене, аз ще ти помагам, ще ти се изявявам често. Бъди спокойна, мълчалива. Сега твоя параход пътува сам сред морето. Ти си сама. Ще има да преживееш големи бури. Дръж се. Аз ще бъда с тебе. Внимавай! Помни, че ще ти помагам. Животът на земята е жажда за любов, но любов няма". Гласът изчезна. Останах сама.

60. РАЗДВОЕНИЕТО

Раздвоена съм и отивам при Учителя. Казва ми: "Когато обичаш, не казвай: Остави го! Едно цвете ще го полееш и ще мълчиш. Това е достатъчно. То ще се радва, че е дало плод. Един слънчев лъч не прави ден. Той дойде, свърши си работата и си отmine. При скръбта ний се учим, а при доброто прилагаме. Ако не е скръбта, няма да бъде разораваната земя и не ще може да се сее. Когато ний направим грешка, Бог се радва, че ще може да ни помогне. Когато грешим, да се радваме, а при доброто да се веселим. Когато грешим, ний създаваме работа на Бога."

Ти вървиш по мъжка линия. В миналото ти си била един много твърд,

упорит мъж. Сега мъжът е влязъл в една женска форма, за да учи мекота. Когато човек е много мек, той образува кал около себе си, а когато е много твърд, липсва му съвсем влагата и се изсушава. Нито много мек, нито много твърд. Трябва да обичаш Бога. Ти се много раздвояваш."

Целунах Му ръка и се отдалечих.

61. ВОЙНИЦИТЕ

Пристигнах в Мърчаево точно на 9.IX.1944 г. После разбрах, че тази дата ще стане историческа дата, защото тогава комунистите дойдоха на власт и вече тридесет години откак времето е тяхно и те разполагат с него. Но тогава пристигам с дамаджана пълна с мляко от село, за да я занеса на Учителя. Тогава бяха военни години, имаше наряди на селяните, обираха им всичката храна, имаше недоимък и мизерия. Една дамаджана мляко тогава беше много нещо. Аз съм в дома на Темелко и слизам по стълбичките. На двора са разположени дълги маси. Заварвам Учителя и приятелите да седят на тях. Обедът е към края си. Аз съм в голяма радост и с нетърпение пристъпвам. Учителят седнал на масите, надникна през редицата и поканва ме да седна, като поръчва да ми донесат ядене. Тогава Той каза високо: "Днес три сестри пробиха фронта!" Разбрах по-късно, че преди мене са дошли от София други две сестри. Но защо и как сме пробиха фронта? После разбрах, че на този ден София е била блокирана, извършен е преврат и комунистите взимат властта. А след това дойде нова историческа епоха. През това време аз бях и учителка и пишех поезия за деца. И което е най-интересното, през това време цензурата на новата власт одобряваше моята поезия и отпечатаха 5-6 книжки за деца с подходящи рисунки. Те знаеха, че съм дъновистка, но аз пишех поезия за деца по време, когато хората пишеха друга поезия, за великите подвизи на новата власт. Аз друго можех да пиша, но пишех и поезия за моите деца, на които съм била толкова години учителка и които отдавна бяха станали възрастни. Ето как бях пробива фронта. А фронта се пробива само от истинските войници. И поети!

По онова време, когато бях учителка в село Буковец и когато кметът ме беше подгонил, то отивам при Учителя и се оплаквам. Каза ми: "Смела ще бъдете! Като войник от войнството на Бялото Братство!" Аз не отстъпих. Но кмета издейства моето преместване. Като дойде новата власт съдиха го и той изчезна и се затри някъде. Без следа: Като че ли не го е имало никога!

62. ГРЕХОВЕТЕ НА МИНАЛОТО

Минавам по пътя човешки на страдания и скръб. На Изгрева съм и търся помощ от Учителя. "Защо, Учителю, когато плача лицето ми просто като че подпхува и стои така с дни?" "Това е от ропот." "Как от ропот? Не разбирам нищо." "Голям господар си била в миналото." "Какъв господар?" "Някакъв си голям турски бей." Учителят се смее, а аз изпитвам срам. Аз изпитвам недоволство от себе си и от миналото си. Така разбрах какво означава ропот.

На следващия ден още ме занимава този случай и Го питам: "Защо съм дошла, Учителю, на земята?" "Да си поправиш погрешките." О-о-о, стана ми ужасно скръбно. Тогава разбрах, че моят недъг в недоразвитата ми ръка е данък, който плащам от миналото. И че това е кармична развръзка. Значи, ще си плащам грехове от миналото. Но с какво ли ще ги плащам? Вероятно със страдания, както е досега откакто се помня. Но в този момент чувам гла-

сът на Учителя. Повдигам глава. "Е, с поезията, рекох, ще се разплащате." И продължавам да пиша, за да си плащам греховете на миналото. Едната, детската стихосбирка днес се печата. А духовната остава за утрешния ден.

63. ПРАЗНОТО ВРЕМЕ

На Изгрева съм, взела съм метлата и помитам голямата алея. Поизморих се. Изправила съм се да почина. Обръщам се и гледам Учителя, че идва откъм лозето към мене. Приближава се усмихнат: "Рекох, много хубаво правите". "Вярно ли е, Учителю?" Той поклаща глава и потвърждава. Преминува покрай мене, а аз оставам и се радвам като дете. Понеже стоях без работа, реших поне да измета алеята, т.е. сама си намерих работа.

Ето дошла е съботата. Отново мета пред салона около дългите дървени маси. Учителят слиза по дървените стъпала. Няколко сестри отдолу го пресрещат и тръгват след Него. Това са онези сестри, които непрекъснато висяха или горе пред вратата Му или долу на стълбите. Чакаха да се яви, да Го зърнат и да поприказват с Него. Това ги хранеше и затова те с часове висяха долу. А пък аз като видя, че имам свободно време, намирам си сама работа. Та ето сега тези сестри долу тръгнаха след Учителя и се запътиха към поляната. А пък аз си останах сама да мета. След малко идва Мария Савова и ми казва: "Учителят като бяхме при Него и като видя, че метеш каза за тебе така: "Тази сестра прави най-добре. Не стои празна. Употребява празното си време да върши нещо за другите. А има и други, които използват времето си за празни неща." Така Той отговорил. Вече знаех какво значи празно време за човека и как се попълва то с работа за Господа. Вече знаех и какво означава онова време, което Господ е определил да свършиш някоя работа за другите, а ти го пропиляваш за празни неща.

64. ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ ЗА ДЕЦА

Пролет е. Ден Благовещение. Братството е на обща екскурзия на Бивака. От дома тръгвам късно. Пристигам на Бивака към 11 часа и заварвам Учителя седнал на своето си място и се облегнал на камъка. Като ме вижда, Той протяга ръката си. Аз я целувам. "Защо тъй късно дойдохте?" "Имаше кучета, Учителю, затова тръгнах по светло." "Е-ех, рекох, нищо." Учителят е усмихнат. Отивам при огъня където врат чайниците и си наливам топла вода. След малко пристига Савка Керимидчиева и ми разказва как тя лично е прочела три приказки на Учителя от излязлата книжка "Кибритената клечица", която току-що бе отпечатана. Сава Калименов беше печатар от Севлиево, отпечатал я, донесъл я и я качил на Витоша. След като прочели приказките, Учителят започнал да говори за кибритената клечица, но не за моята, но за самата идея за кибритената клечица и че човек трябва да я намери и с нея да запали огъня в себе си, който да го осветява и който огън да го пречисти и да изгори стария живот останал в него. След като прочела Савка приказките, споделила: "Учителю, можем да кажем, че сестра Димитринка не напразно е живяла." Това ми причини голяма радост.

Много съжалявам, че не запомних точно какво ми каза Учителят, когато отидох един път при Него, след като се върнахме от Витоша. Каза ми нещо Той за "Кибритената клечица", за книжката. Беше много хубаво, което каза и така Учителят беше разположен към мен и на мен ми стана неудобно и аз бързах да променя разговора в друга посока. А Учителят все повтаряше

мисълта си, която аз не исках, която кой знае защо, да запомня.

Не знаейки дали тогава или друг път Учителят като говореше за моите написани работи, каза: "Ами другата, другата?" Другата, това беше "Чучулигата", която трябваше да излезе от печат. Помня, че и при следващата среща Той пак ме запитва: "Ами другата, другата?" Тя още не беше излезнала. В Мърчаево казвам на Учителя: "Учителю, "Факел" пак отлага издаването на книжката". Учителят стана сериозен и рече: "Вземете си я, рекох, обратно." Така и сторих.

Веднъж бях сънувала един сън. Бях го казала на Паша да го предаде на Учителя. Тя бе изпълнила молбата ми и Той отговорил така: "От Невидимия свят ѝ се отваря път да работи свободно и самостоятелно в областта на поезията". Това се сбъдна. През време на социализма единствено моята поезия се печаташе, а в братството имаше много поети и писатели.

Когато излезна от печат книжката "Хей, горице", Паша Теодорова споделила: "Учителю, излезе на Димитринка книжката." Той казал: "Това са нейните деца, които ще тръгнат по света. Едни от тях са гениални, други талантливи, а трети (Паша казала, глупави)". Но Учителят добавил: "Обикновени". Ето така аз записах по обикновеному моите приказки и разкази за деца.

65. ПОЗДРАВ ЗА РОЖДЕНИЯТ БАЩА

Влизам веднъж в стаята при Учителя. Той ми посочва стола и аз сядам. После Той отива при масата си и отключва чекмеджето си, изважда нещо и го турга в устата си. Виждам, че това е бонбон. В същия момент Той ме поглежда и много хубаво се усмихва. Аз също се усмихвам. Знам, че това бонбонче означава нещо, но още не мога да разбера какво точно. Той продължава да смуче бонбончето и след като си казахме няколко думи, Той ме отпрати да си вървя. След няколко дни ние сме в трапезарията на обед. Аз черпя за имения ден на баща си. След като се нахрани, Учителят взе също едно бонбонче от тези, които бяха поставени пред Него и ме погледна. Аз изтрпнах, защото познах погледа. Обръщам се към Паша, която седеше до мен и прошепнах: "Тати ме погледна!" Баща ми предния месец си беше заминал от този свят. Учителят с погледа си беше изпратил погледа на баща ми. Как ставаше това аз не знаех. Но знаех, че това беше поздрав от заминалият ми баща.

Ние сме в салона при пианото. Идва Асен Арнаудов, който помагаше на Учителя при записването на песните Му. Учителят го посреща с чудна усмивка и разположение. После се обръща към мене: "А вие как бихте писали за скръбта?" "Аз, Учителю, когато замина баща ми, бях потопена в скръб." "Че за какво ще скърбиш за баща си, когато той от тесния апартамент, в който е бил е влязъл да живее в апартамент широк, голям колкото Вселената." Аз оставам учудена по начина, по който Учителят ме освободи от скръбта и отвори очите ми за един нов свят.

Изкачвам се по стълбите водещи до стаята на Учителя. Той е на вратата. Но не гледа мене, а гледа някого зад мене усмихнат. И тогава аз разбрах, че Той посрещаше баща ми, който е бил зад гърба ми и е вървял по-дире ми. Той за мен беше невидим, но за Учителя беше видим и го посрещна с усмивка.

Друг път аз Го запитвах: "Учителю, какво да отговоря на Райка, когато ме пита: "Къде отиде дядо?" Получих следния отговор: "Кажете ѝ, рекох, че той е житно зърно посадено в земята. Затова го няма. Ще се чака докато

порасте." Друг път бях Му показала една снимка, на която беше сестра ми Милка с децата Гошо, Санка и Райна. Той каза: "Тя, сестра ти върви по майчина линия. А вие по бащина линия." Наистина, баща ми беше висок, със сини очи. И аз често сравнявах моят портрет с неговия и можех да открия приликата, че наистина вървя по негова родова линия.

66. ПТИЧЕТО, КОЕТО КАЦНА НА РАМОТО МИ

Беше неделя, на Изгрева в една пролетна утрин. Аз съм при боровете, пред "Парахода" на стенографките. Едно птиче кацнало на боровете пее. Заслушах се и разбрах, че се обажда птичето наричано от децата "чичо пей", защото песента му наподобяваше изговарянето на тези думи. Аз слушам, а Учителят е седнал там на един стол, поглежда ме и казва: "Твоето птиче. Твоето птиче". Да ми се каже такова нещо и то от Него, значи да бъда доволен от себе си, от своят дял от живота и да вървя напред като ученик. По това време се разказваше, че веднъж в живота у човека птичето на щастието кацва върху рамото му и ако човек не посегне с ръка да го вземе, то след като си изпее песента то хвърква и изчезва. При мен стана така, че докато пееше това птиче на рамото ми, аз пишех моята поезия.

Веднъж казвам на Учителя: "Много обичам водата и като малка много обичах да ме вали дъжд". "Ти си приятелка на водните духове. Ето защо."

Друг път се изкачвам нагоре по стълбата и съм при вратата Му. Той я отвори и ме изчака. "Учителю, като съм била дете са ми разказвали, че съм била много хубаво дете. Защо днес не се е запазила малко от тая нежност?" "Ти ако беше хубава, ти щеше да въртиш момците и да залитнеш по друг път. А сега трябваш на децата. И затова си учителка. Не всеки може да работи с децата. Защото децата много добре оценяват чистотата. Само чистия човек може да бъде учител и възпитател на деца." Разбрах, тръгнах си и продължих да вървя по моят път като детска учителка. Понякога чувах как на рамото ми кацваше птиченцето "чичо пей", пееше и нареждаше своята песен. Тогава взимах молива в ръка и записвах песента му като поезия. Така станах поетеса за деца. Но другата поезия, която написах по малко се отпечата в списание "Житно зърно" и във вестник "Братство". Но истинската ми духовна поезия остана неотпечатана и това ще стори друг вместо мен. И това ще бъде онзи, на когото също от време на време кацва на рамото му малко птиченце и му пее в захлас. Песни от Небето!

67. СКЪПОЦЕННИ КАМЪНИ НА РИЛА

Братството е на Рила на летуване. След Утринното Слово и Паневритмията всички се запътихме към чешмичката. След това покрай чешмичката започнахме да се катерим по скалите към езерото на Чистотата. Катерим се само по скалите. Брат Цеко е намерил в скалите един минерал наречен "Гранати". Отиде при Учителя, събщи Му и Го заведе да ги види. Разбиха камъните и Учителя раздава късове с "Гранати". Учителят дава на Цеко, дава и на мене, като ме поглежда. Но аз трябваше много да се зарадвам, да изпитам свещен трепет от този "подарък", но поех камъка без благодарност и без усмивка. Защото "Гранатите" в Цековия камък бяха поедри и се бях разсърдила като дете.

На следващия ден се връщам от езерото на Чистотата по познатата пътека. Като се изкачвам, за да изляза на полянката в тревата виждам едно

камъче. Гледам, не е обикновено камъче. На него са написани букви от стара азбука, но познавам и гръцки букви. Отивам при Учителя и Му показвам камъчето. Той го разгледа и каза: "Пазете си това камъче! Адепти са го писали". Този път аз съм усмихнатата и радостна. Изпити.

68. ПЪРВИЧНАТА МАТЕРИЯ И ПЪРВИЧНИЯ ЖИВОТ

На Рила (17.VIII., петък)

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди! Туй е, което трябва да изпълняваш.“ Така ми се каза от слънцето. То ме облива откъм дясната страна. Това е много особено нещо. Как да го определя? Когато един котел се пълни свода. Когато водата прелива. Чучурът широк, водата обилна. Котелът се пълни, прелива. Така ме облива слънцето.

„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди! И Господ на мира ще изпълни сърцето ти с всички добрини!

Верен като Бога, истинен като слънцето, чист като водата, благ като хляба.“ Поглеждам скалата насреща. Почувствах височина и чистота. Виж как не може то да се изрази. Почувствах особеная свят. Това е нещо съвсем друго от онова, което е долу между хората. В скалата видях особената същност. Същността на първичната, на творческата материя. Същността, в която всички неща се преливат. Първичната материя. Където водата, слънцето, твърдата и въздухът се преливат. Животът, който не прави разлика, тъй както става между хората. Богат и беден. Колко мисли идват, когато се гледа скалата! Ето тази скала, на която аз съм сложила краката си: зелен мъх, черен мъх, фигури, много фигури! Този скрит живот, който се излъчва от нея! Книга, която можеш да четеш. Да, както казва Учителя: „Написана е на скалите в планината историята на земята, на сътворението на света. Като гледаш по-дълго, или като се концентрираш, като се свържеш с нея, влизаш във връзка с душата на тази скала, на този камък и започва да ти говори“. Какво разбрах от нея и какво от други скали? Че е жива. Че в нея има живот, но съвсем особен от живота на хората. Това е живота на планината. Живота на съществата, които тук обитават. Това е именно, което ме поразява! Ех, какъв свят! Всички човешки изобретения изглеждат като детска играчка, като забавления! И човек се гордее, че е измислил нещо! Ще преминат години, светът ще стане друг, да, съвсем друг! Като че долових вътре в мен някакъв спомен. За детство, за люлка, за новородено дете, което спи, но над което вече трепти пробуждането. Как е съвсем друг живота тук! Каква чистота!

Колко е смешно всичко долу! За какво говоря? Не ли за тоя свят на скалите, на водата, на тревичката, на малката птичка, живота на върха? А долу? Човекът, човешкият живот, какво има там? Любовта. Припомням си мама, Милка, зимата. Грижите. Поканата им да прекарам там при тях. Любовта. Любовта. Любовта!

Да знаеш, че Бог е жив, че работи, че твоят пръв дълг на земята е и ти да работиш. Да обичаш! Бог работи и ти трябва да работиш, това значи да обичаш! Бих седяла още дълго, дълго. Какво е моето състояние в тези минути? Часове? Аз слушам. Вчера бях на Съзерцанието. Нищо не писах. Ако бях взела молива, може би, то щеше да дойде. Оня ден на Бъбрека като бях, лежах и гледах небето. Бели облаци. Бях ли задрямала? Когато силно ме обля слънцето, почувствах нещо особено. Или то дойде близко до мене, или аз се бях приближила. Като че същество, което ме познава и приближава.

Което ми се усмихва. И на? Тук съм при Бога. Музика е всичко. Съзерцанието там. Пеят водите. Боже мой? Как не ми се слиза? Останала бих тук дълго, дълго. Простори, простори... Вятър, полъхване, слънце, песен на води, мълчание... Господи, как хубав е твоят свят! Света на слънцето. Ти обливаш слънце челото ми, а това е тъй хубаво! Струва ми се тук е срещата на моята душа със слънцето, с Тебе, Господи! Като че Те познавам, като че чувам да ми говориш. Така безкрай бих седяла.

При вътрешния Близък. Към 12 ч. Пази възвишените си състояния. Не излизай вън от тях. Когато се намиращ в разкъсано състояние, не отивай между хората. Бягай от срещи и разговори.

Слизам към лагера. Големите скали отдясно на връх "Харно ми е". Спрях се, погледнах. Същински храм. Седнах да го запиша. Викат обед. Да отида ли? А ми се седи. А ми се отива и нагоре. Не съм ходила до Сърцето. Да си отивам ли? Как ми се седи! Как не ми се мърда! Колко хубаво е горе сега, колко е хубаво! Към връх Дамка, представям си. А тъй е хубаво да стоя и да се вслушвам в живота, който минава през мене! Всичко там се слива в едно. Там няма този и онзи, там няма обичам и не обичам, там има едно - живота! А небето е синьо, синьо и бели облаци. А вятър в ушите ми шуми. Да, това е храм отсреща. А синьо е небето. В скалите там е храм. О, как ми се стои и как не ми се мърда! А свири ми в ушите вятър и пей. В скалите там е храм и приказка се крий. Легенда. Някой ден ще дойде тук поет и светлата легенда в скалите спотаена свободно ще открий.

Затворих си тетрадката, затворих чантата. Погледнах, вече да тръгна. Изведнъж виждам.

На трон седи Великият, а наоколо същества. Виждам много красиво лице. Нос, очи. Глава идеална. В поза на размисъл, съзерцание. Виждам разстоянието между главата и облегалото зад него. Очаква нещо, някого, или изслушва... Пред него на колене... Смъквам се по-надолу. Виждам стар баща, по-долу от него девойка. Слизам още по-надолу. Виждам: горе Учителят в профил, с шапка, в пътническо облекло. Спрял, замислен. По-долу от Него глава на древен Бог, после Омир. Същата фигура, която по-рано взех за стар баща. Тук, където пиша, Учителят не виждам. Само главата, лицето на древния философ. Лицето изкривено в плач (очи, нос, уста). Не, виждам и Учителят най-горе. Лицето, което плаче, много лесно се вижда. Вижда се само главата на Учителя. Той върви, около Него хора, тъпчат се да слушат, също както ние, когато Го обикаляме. Защо ли плаче лицето на древния философ? За страданията, които ще дойдат. А горе Учителят върви, Той е спокоен. Не, сякаш е притворил очи, вдълбочен.

69. ЗНАЧЕНИЕТО НА ПЛАНИНАТА ЗА УЧЕНИКА (Мисли от Учителя)

„Окултното ученичество е немислимо без екскурзии на планината.

Първото нещо е, да свалим раницата. Като че всичко е уредено. Без тази раница нашата душа ще прилича на това езеро. Да се уединим или заедно всички да благодарим, че сме дошли в тия свещени места.

Закон: когато се изкачваме на всяка крачка да се молим. Непрестанна молитва, защото има опасни места.

Защо идваме на планината? - За здраве, за красота, или в мистично или духовно отношение.

Здравословното влияние на планината. Урдината река е богата с енергии. Планината е богата с ултравиолетови лъчи.

Грьдоболният да отиде на 2000 м. На планината има усилен обмен на веществата. Планината действа укрепително върху организма, нервната система.

Действат бавно върху организма - след 5-6 месеца.

Места богати с електричество и магнетизъм.

Слънчевите лъчи минали през астралния пояс над селищата, загубват своя първоначален ритъм, който именно лекува.

Работа физическа и духовна."

Затова Учителят твореше: "Каквото правиш вън, това ще правиш вътре". Изворчетата, мостове, пътища. Надписи.

Имената на езерата: Махарзи, Елбур, Балдер-дару, Близнаци, Махабур, Сърцето, Главата.

70. ЧИСТОТА И ХАРМОНИЯ

Мисли от Учителя

"Любов към планината. Психологическо изучаване на планината. Всеки връх, полянка, езеро действа особено върху душата.

Като отидем някъде ще замълчим и ще видим, какви мисли и чувства ще се събудят в нас.

За да използваме планината, трябва да идваме тука със свещено чувство.

Защо идваме на планината? Здравословната цел е второстепенна. Идваме, за да направим връзка с възвишените същества. Къде Мойсей направи връзка с Бога? Христос отиваше често на планината да се моли. Пирамидите заместиха планината.

Арбанаси има връзка към Сините камъни, Света гора.

Връзка между Рила и Хималаите. Център - Хималаите - Агарта.

1. Атлантида - първото седалище

2. Египет - второто седалище

3. Хималаите. Там е Агарта.

Има два клона на Рила и Алпите. Около Маричините езера, Скакавица. Между Бистрица и Рупите. Етерни тела. Съществата там с етерни тела."

Учителя: Защо аз отивам на Рупите? Аз отивам, за да говоря с ангелите. Поета, който иска да пише нещо Божествено, да дойде на планината.

Учителя: Един ученик трябва да прекара дневно 2 часа в размисление и молитва.

Учителя: Защо сме дошли тук? - За да изпращаме всеки ден към човечеството една вълна на обич.

1-во условие: Да обичаме съществата, които живеят в планините. Тогава те ще се изявят.

2-ро условие: да имаме идеи, подобно на техните, на техния идеал."

71. ЛЮБОВ КЪМ БОГА

(Мисли от Учителя)

"Всичко на планината е символ. Езерото е символ на човешката душа."

При Бъбрека. Учителят каза като посочи с ръка: "Всички тия места, върхове Невидимия свят ги подарява на Бялото братство. В бъдеще от всички

държащи ще идват хора да видят мястото, където е стъпвал крака на Учителя. За в бъдеще на Рила ще става събор на всички духовни братства. На Рила има клон на Агарта. Лицето на човека загрубява, ако не работи духовно на планината.

Праведния, ако иска слънце, ще има слънце. Ако иска дъжд, ще има дъжд".

1944 г. под в. Острец: Знаете ли вие с какви думи трябва да се обърнете към съществата, които живеят тук? - "Ние ви изпращаме нашия поздрав, като пожелаваме Бог да ви благослови!"

„Свещеният огън се намира в човешкото сърце. Освен в човешкото сърце, той се намира в пространството.

"Гъш!" - докато не изучиш нещата, не пипай! Какво нещо представят страданията? - Изгаряне на един уд от запалената свещ. Чувства, лишени от свещения огън, лесно минават. Колкото повече е горял човек, толкова е побудно съзнанието му. Свещеният огън осмисля всички неща.

Докато човек не може да се хвърли в огъня да се опече за другите, не може да говори за жертва и любов към другите.

Поддържайте свещения огън! Видите ли една ябълка, благодарете за нейното безкористие. Тя дава от своето богатство, тя е готова да се жертва за другите. Много кибритени клечки има в кибритената кутия, но първата е най-важната. Стремете се да привлечете погледа на Бога в приложение на истината. Когато изпитваш известно неразположение, впрегни се на работа! Дойдете ли до лошия човек, стойте настрана! Не свързвайте приятелство с него! Като ученици, спазвайте следния закон: Оценявайте вашия ум, душа, сърце!

Във време на мъчности и неприятности, човек се концентрира. Било е време, когато хората са виждали 3 цвята. После 4, 5 цвята. Причината за сблъскванията на хората е тъмнината, в която те живеят. Задачата на човека е да превърне злото в добро. "Не се противи на злото" - Не се бори със злото! Знайте, че Бог е във вас, между вас. Помнете, че бъдещето е за добрите, за умните хора."

72. БЛАГОСТ (Мисли от Учителя)

„Благостта е Божествено качество. Тази дума има друго значение. Благият е добър, умен и силен. Той е едновременно и господар, и слуга. Много от вашите желания са чужди. Който живее в света на желанията, той иска да бъде знаменит, всички да говорят за него.

Определено е за житното зърно да поникне и да даде плод. За човека също, но той трябва да работи. Когато в ума ви се изпречи едно противоречие, отстъпете пред него. Когато сте неразположение, отправете мисълта си нагоре. Природата иска човек да използва благата, които му е дала.

Ако искате напредналите същества да бъдат снизходителни към вас, и вие трябва да бъдете снизходителни към погрешките на хората.

Молитвата на един човек може да предотврати хиляди нещастия.

Когато се молите на Бога, непременно едно светло същество ще ви дойде на помощ. Постоянно се молете! Постоянно се свързвайте с висшия свят. Любовта предизвиква взаимно подпомагане. Който помага на другите, помага първо на себе си. Само любовта може да ви направи свободни.

Пазете се от лошите чувства, които покваряват сърцето.

Пазете се от лошите мисли, които покваряват ума.

Стремете се към жълтия цвят, който съдържа мекота.

Кога биат човека? - Когато играе чужда роля. Природата има отвращение към лъжата.

Минералите, кристалите, скъпоценните камъни, всички работят за човека.

Кротките ще наследят земята. Кроткият разбира смисъла на живота. Искам да изпълня Божията воля!

Петък: Човек не е дошъл на земята за себе си. Щом имате градини, насаждайте ги с жито, плодове, цветя.

Какво представляват лошите условия? - Миналия живот. Вашите мисли и чувства са първите ви неприятели. Малко ще говорите, много ще работите. Животът е красив, когато се изявява. Бог е оставил хората сами да решават задачите си. Той остава невидим за хората. Прилагайте всичко с любов, работете съзнателно.

Събота. Нарушават ли законите на справедливостта, работите на хората се развалят. Когато иска да постигне нещо, човек трябва да бъде търпелив. Изкуство е за човека да търпи. Не се спъвайте от противоречията, но ги изправяйте. Толкова години сте на земята, какво сте направили за любовта? бъдете щедри. Давайте изобилно! Постоянно се молете! Желая ви да бъдете добри слуги!

Когато човек правилно възприема любовта, в душата му изчезват всички противоречия.

Ако от праха човек не може да направи дъжд, ако от дъжда не може да направи кал, и от калта не може да направи грънци, той не е гениален майстор. Сърцето не си служи с езика на устата.

Ако вашите уши бяха отворени, вий щяхте да чуете езика на ангелите.

Любовта превръща скърбите в радости и противоречията в блага.

Човек да не спира благата при себе си. Последното благо, което никой не иска, то е за вас! Човек трябва да превъзпита своите клетки."

73. ИСТИНСКИЯТ ЖИВОТ

(Мисли от Учителя)

"Слушайте гласа на Любовта и ще приемете истинския живот.

Исправи погрешките си и повече не греши!

Не съди, за да не бъдеш съден!

Кажете в себе си: Господи, благодарим Ти, че си ни подмладил, за да работим в Твое име и Твоята слава!

Съдиш ли другите, съдбата ти се връща към тебе.

Всички отрицателни прояви: безверие, съмнение, недоволство са причина за прекъсване на връзката на човека с Бога.

Има погрешки, които трябва да се изправят още в момента.

"Любовта не завижда" - Само онзи човек завижда, който е лишен от музикално чувство. Само сиромахът завижда. За да не завижда, човек трябва да работи върху себе си, да забогатее, да облагороди сърцето си.

Каквото положение да заемате, вие постоянно трябва да учите, да прилагате един, втори, трети метод, докато дойдете до известно постижение.

Стремете се към тази любов, която ще ви даде полета на ангелите, да пътувате по цялата Вселена, да я изучавате.

Хората не разбират, че са изпратени на земята като на курорт, в празното си време да се учат.

Добрият и честен живот прави човека млад, красив и бодър.

Научете се да обичате Бога в себе си. Научете се да Го обичате в другите, в животните, растенията, въздуха.

Най-голямата свобода е тука на земята.

Там дето е вашето чувство - там е доброто. Там, дето е сърцето, там е доброто. Там, дето не е сърцето, там е злото. Там, дето е ума, там е правото. Там, дето не е ума, там е безправието.

Как може човек да бъде чадо Божие и да върши престъпление.

Чувствата идват по закона на дишането.

Как да живеем? - Като слънцето.

В разумния свят погрешките се поправят, а в неразумния - не.

При добрия живот човек предлага на ближните си сладки и красиви плодове, а при лошия - кисели. Добрият живот прилича на затоплена и чиста стая. Измръзналият влиза, стопля се и благодари. Той излиза след това с нови сили и отива да изпълни Божията воля. Лошият живот е тъмна, студена стая. Вътре огън не гори и хляб на масата не стои."

74. МЯСТО ПО ДОСТОЙНСТВО

На Рила сме. Вечер при запаленият огън. Приятелите се събират и започват песни. Обикновено се поставяше един стол, който бе за Учителя и понякога ние се стремяхме всеки от нас да се вреди до Него, за да бъдем близко до Учителя. Тази вечер Николина Балтова е седнала там, където е приготвен стол за Учителя. Учителят идва, но не сяда на приготвеното място, а на друго. Тя взима столчето си и отива пак до Него. Учителят става, Той е сериозен и идва до мене. Сяда точно отпред пред мен. Обръща се и ме поглежда. Не мога да проумея, аз ли съм достойна за тази привилегия? Добре ли съм? Аз не изпитвам радост както би трябвало. Разбирам, че този жест на Учителя означава друго. Това не е привилегия, а една бъдеща отговорност пред Учението и Школата на Учителя. Дано мога да си свърша работата. На следващата сутрин група ученици сме при "охлюва" на каменната спирала, която бе направена при второто езеро. Учителят се задава към нас, а ние Го посрещаме с песен "Добре дошъл, Учителю на Любовта". Когато песента завърши Учителят ни поглежда един по един. Той е тъжен и казва: "А сега изпейте песента със следните думи: "Добре дошли вий, ученици". Изпяхме я. Оглеждаме се и се питаме къде ли са учениците, за които изпяхме тази песен. Ние ли бяхме това или се пееше за онези, които от Невидимия свят бяха дошли при Учителя и които нашите очи не ги виждаха. Но усещахме тяхното присъствие, което създаваше необикновена обстановка. Душите ни се разширяваха и политаха нагоре към просторите.

Дойде време да се връщаме от Рила. Слезнахме долу при Вада до гората. Колите са дошли и Славчо Печеников разпределя хората кой къде да се качи. Всички вече са разпределени. Колите са пълни. Никой няма отвън. Само аз съм седнала на една тревичка и просто седя. Наблюдавам всичко и чакам да свърши натоварването, но никак не се тревожа, че няма за мене място. Изведнъж Славчо идва при мен и ми предава заръката на Учителя, че трябва да се настаня в колата при Учителя заедно с учителките. Аз ставам, носейки кошничката напълнена с кристали. Сестрите учителки ми се усмихват радостно, сетне ми протягат ръка и аз се качвам на тяхната кола. Заех мястото, което ми бе определено от Учителя.

75. ПОДАРЪЦИ

Тръгвам за село Буковец, нали там съм учителка. Искам да се обадя на Учителя. Чукам, но Той не се обаждат, макар че знам, че е там. Оставям на столчето трите хубави портокала, които бях купила за Него и си тръгвам. Нямах време да чакам. Една от сестрите, които непрекъснато висяха пред вратата на Учителя, после ми разправяше, че щом аз съм си заминала, Учителят излязъл, взел портокалите, надникнал отгоре през прозореца, за да ме види и с голяма радост погледнал портокалите в ръцете си. После пак надникнал през прозореца. Така 2-3 пъти. Като пристигнах на село ме чакаха големи неприятности с кмета на селото. Той бе подккоросван от попа на селото и искаха да ме изгонят от селото като дъновистка. Затова Учителят беше надникнал три пъти през прозореца, за да ме охрабри и закриля.

Веднъж купих грозде. Като Го купувах, нарекох го за Паша Теодорова. Но на Изгрева вместо Паша изведнъж ме пресреща Учителят. Изведнъж го давам на Него. Той го поема от ръцете ми, откъсна си едно зърно и каза: "Аз съм радостна". Нищо не разбирам. Той откъсва още едно зърно. "Аз съм много радостна".

Недоумявам. Учителят си откъсва още едно зърно. "Аз съм много радостна." В този момент се задава Паша, цялата засмяна. Учителят ѝ подава гроздето и казва: "Това грозде е за теб от сестрата!" Накрая всичко разбрах. И аз съм вече радостна.

76. НЕКАНЕНИЙТ ГОСТ

Село Буковец. Високо в планината. Едно малко семейство вечеря в малката бедна стаица. Зад прозорците е вече тъмно. По едно време вратата се отваря тихо. Съвсем тихо влиза един беден старец, затваря врата, оставя си тояжката там до врата и, без дума да каже, се приближава до софричката. Притегля трикратно столче и сяда, все така без дума да каже. Всички го гледат. Баба Радка, домакинята, придвижва към него лъжица и парче хляб. Гостът започва да яде. Чак тогава дядо Стоичко запитва: "Е, сега кажи кой си и от къде си". Старецът започна да разказва... И защо да е важно, какво е казал гостът. За този край е много просто и естествено: замръкнал човекът в планината, вижда светнало прозорче и влиза. Може би и друг път е влизал тука? Не, за първи път той виждаше тези хора и те за първи път го виждаха. След това баба Радка му постила на земята, за да преспи човекът. На другата заран след закуската старецът с тояжката и торбичката си тръгва на път.

Буковец, съборен ден. Всяка къща е празник. Хората са наготвили най-различни яденета, направили са и баници. Чакат гости. Те ще дойдат и от София, и от съседните села и от самото село. Вратите на къщата са отворени, всеки може да влезе, където иска. Вътре е празнично наредено, домакините са пременени. "Хайде, тука да влезем!" "Заповядайте! Заповядайте! Гости от София. Гостите сядат, без да се познават. Сега се запознават. "Приятно ми е." После на хорото. А след хорото на друго място... Съборен ден. В честа на светеца, всички са щастливи и близки. Усмивки и усмивки. Балканът ги е прегърнал. Балканът ги посреща, балканът ги изпраща. На добър час! Догодина пак! Носете поздрави на града! Дано и в града влезе този обичай!

Изгревът. Съборен ден. Масите са препълнени. Гости много от близо и от далеко. Чиниите преливат. Кой е по-щастлив? Дали този, който е седнал

на масата, или този, който яденето поднася?

Сега да отидем на друго място. На улица "Оборище" 14. Добро утро! Къде ще се празнува 27.XII. Всеки у дома си! Всеки у дома си няма да бъде то! Хайде да отидем... ще ти кажа къде, хайде! Ех, нищо, после разбрахме, че тук не е като на Изгрева! А довечера? - Ти нали имаш "Петимата братя"? - Да, но тя не е при мене. А после наряда? Аз искам да чуя наряда. Тази заран го пропуснахме. И останах, значи тука, където отпосле разбрах, че това не е Изгрев, не е Учителя. Но останах. След обед. - Ами да беше пила едно чайче... - Че защо да пия едно чайче, то значи да си отивам. Но аз не искам да си отивам, аз искам да остана за наряда! - Ами да беше отишла у... тя всички приема. Как ще отида там в това студено време, тъмно, хлъзгаво и после, нали чакам сестра ми: тя ще ме върне въщи... Нищо! Преглътна ли го? Преглътнах го! Довечера тук ще дойдат хора, за които тази тази къща е Изгрев. Ето ги и хората! Поканените. Какво ще ти е мъчно? Ти не си от поканените! Ето че те пристигат. Един от тях с блестящо бяла риза застанал прав сред стаята, край наредената маса, смее се нещо и ни в клин, ни в ръкав: "Широта бе, широта! Широта бе, широта!" "Пък какво ли означава това "широта". Много просто: Тези защо ли са тука? Ами те не са от поканените?" Ех, човекче! Човекче! Ами ти нямаш ли сърце, че да се трогнеш? Или не се ли сещаш, че тука не е твой дом, за да пъдиш хората? Ами как е писано: "Дока-то не станете като децата, няма да влезете в царството небесно". Като това момиченце, което дърпа една жена на улицата: "Лельо, лельо, ела у нас! Имаме хляб!" Ами да напомня ли примера за блудницата и светията? Живяла в Александрия една блудница, това било в ранната християнска епоха. Добре, но прочела тя евангелието, разкажала се и поискала да се кръсти, но никой от служителите на коя да е църква не искал да я кръсти. Пъдели я. "Махни се, ти си блудница." И тя като плакала, плакала, явил й се Христос и й казал да отиде в пустинята, където се подвизавал един светия. Тя отива. Но той като я видял да се задава, изпаднал в ужас: "Господи, аз Ти се молих да ми пратиш една душа, но ти тази ли грешница намери да ми пратиш, загубен съм!" Но Господ отвърне му казал: "Кръсти я!" Той я кръщава, като си казва: "Ще я кръстя, че каквото ще да става!" И какво? Когато я погребвали той вижда, че от тялото на блудницата излиза един ангел. И когато той наскоро след това умира, погребали го в същия гроб. Така поискал той. Хората се чудели: "Как може един светия при една блудница!" Но после това място станало свято. Всичката околност се стичала там. Хората започнали да проучват учението на този светия.

Неканеният гост ще дойде пред вратата на вашето сърце и ще захлопа. Готови ли сте да ви бъде дългоочакван гост?

77. ОТГОВОРЪТ

В града съм. Виждам в една фурна опечени пресни, топли питки. Часът е 11, към обед. Мисля си, че има време и ще има време да се кача горе на Изгрева, затова вземам една питка и бързам нагоре към Изгрева. Пристигам горе, при масите и всички са на обед. Обедът почти е привършен, макар че онези, които са дошли по-късно се хранят още. Учителят ме видя, стана и ме посрещна, аз Му давам питката и сядам на мястото, което ми сочи - до Него. Донесят ми храна. След молитвата, с която завършваме общия обед, Той се качва по стъпалата да се прибере в стаята си. Аз вървя след Него, защото от няколко дни имам един въпрос, който трябва да Му задам и да получа отговор, за да знам какво да правя. Аз успях да го задам както Той вървеше.

Пред вратата, когато се обърна да ми отговори на въпроса, Той си отчупи една хапчица от питката и я сложи в устата си. Аз се зарадвах толкова много, че успях само да се поклоня и да тръгна обратно тичешком изпълнена с радост. Долу се спрях пред масите и тутакси в главата си чух отговора на Учителя.

Беше хубав, слънчев, есенен ден след обед. Приближавам полянката. Тя цяла е е заляна от слънцето. Учителят е там. Около Него двама, трима човека си приказват. Учителят държи в ръцете си един голям грозд. Аз вече съм се приближила към групата. Той откъсва една чепчица от грозда и ми го подава. Аз поемам зърно след зърно, те са повече от вкусни. Аз трябваше да Го питам нещо, как да постъпя с едни мои роднини. Отнасяше се за родово имущество. След като изядох зърната, тутакси отговорът дойде в мен. Реших да раздам своя дял по същия начин както Учителят ми подаде чепчицата грозде. За нея, чепчицата от грозде, по-после написах: "Благодаря за сладките зърна, които Ти ми даде!"

78. ОРИСИЯТА

Бях чувала от стари хора, че когато се ражда едно дете присъстват три орисници и предвещават съдбата му. По време на раждането ми е имало някакво затруднение, едната ми ръка се била заклешила и онзи, който ме изразждал със сила беше изтеглил ръчичката и беше повредил нерва на ръката ми. Тя остана недоразвита и аз с нея не можех да си служа. Орисията ми беше такава, че преминах от скръб в скръб. Беше летен ден и през ваканцията учителките от провинцията идваха и прекарваха времето си на Изгрева. Ние сме на поляната и вече цели три часа прекарваме заедно с Учителя една група учители от провинцията. Те питаха, а Учителят отговаряше. Дълго разговори. Ядохме и дини, които Учителят поръча да снемат от стаята Му. Накрая Той попита: "Има ли някой от вас със специално желание?" Аз, която съм срамежлива, стеснителна и винаги стоя избутана от другите назад, този път се престаших: "Учителю, погледнете ми малко на ръката!" Извика ме. Той гледа под очите си разтворената моя длан, почуква с пръста си Юпитеровият хълм на показалеца и ми казва: "Ти дом няма да свъртиш. Деца няма да имаш. И няма да се ожениш. И да се ожениш, ще се разведеш." Аз съм потресена. Чувам гласа Му: "Е, нали само пожела да знаеш с какво са те орисали трите орисници?" Аз Му целувам ръка и леко се отдръпвам в страни.

На следващия ден аз още съм разстроена, но Той ме спира и казва: "Светлината с нищо не може да се замени." Пак нищо не разбирам, какво общо има това с моята орисия?

На следващия ден, като отивам при Него, котката на Учителя започва да се търка у краката ми да мяука. Учителят отваря вратата и казва: "Тя иска да каже, кога ще стане като тебе." "Ама възможно ли е това?" "За вас тук на Изгрева, които сте дошли, аз съм платил с висока цена. За вашето място, за много същества е несбъдната мечта. Вие не можете да оцените. Човек трудно оценява светлината с човешките си очи, защото той е свикнал с нея." Тогава аз разбрах, че светлината, идваща от Словото на Учителя с нищо не може да се замени тук на Изгрева.

На Витоша сме. Аз се вайкам пред Него, че нищо не ми върви. В каквото се захвана, все се обърквам. Отговори ми: "Радвайте се, че имате противоречие, защото и камъните ги имат, но не знаят това". Посочи ми голямата морена с още по-големите обли камъни. Гледам и не виждам какви ли противоречия те могат да имат. Големи, обли и продълговати камъни лежат

тук със столетия, мируват, на никому не досаждат. И никому засега непотребни.

Друг път отново сме на Витоша. Учителят направи билетчета с номера. Щяхме да разиграем томбола. Имаше и три големи ягоди. Учителят ги включи и тях в томболата. Първата ягода означаваше един милион, втората ягода - 500 хиляди и третата - 100 хиляди. Теглихме подред билетчетата от лотарията сложени в шапката на Учителя. Милионът се падна на Весиният син и той изяде първата ягода. Втората печалба от 500 хиляди се падна на Р. Дечева. А третата от 100 хиляди на Веса Жекова. И те изядоха своите ягоди. Учителят каза: "Един ден от тези билетчета ще им дойдат тези пари като гръм от ясно небе." Всички останали получиха номера и трябваше да проверяваме в един списък, всеки номер какво означава. Този списък го беше направи Савка Керемидчиева, която обичаше такива томболи. А моят номер, след като го проверих в листа означаваше: "Не преяждай!" А аз от няколко дни гладувах, нямах пари за хляб, пиех чай и на Витоша се бях качила с раница, в която имаше едно празно канче. Очите ми се премрежиха и се напълниха със сълзи. След малко Савка ми поднася три бисквити: "Учителят ми каза: 'Дай ги на сестра Димитринка. Не са много, те са трички, за да не преяжда'. Аз заплаках. Савка се чуди, какво всичко това означава. Бавно изядох трите бисквити, пих топла вода без захар, понеже нямах и накрая си тръгнахме за София. Ето, Савка се приближава към мен, подава ми пакетче: 'Учителят ги дава на теб и каза да ядеш по трички, за да не преяждаш'. Вече раницата ми е пълна, аз съм радостна и една седмица ядох по три бисквитки на ден, докато получих малко пари, за да си купя нещо за ядене.

Веднъж съм при Учителя и с прискърбие Му казвам: "Мъчно ми е, че съм дошла по-късно в Школата". Той ми отговори: "Нищо, че е по-късно. Стига да завършиш училището". Какво училище завърших, аз не мога да кажа. Завърших ли го, а исках да следвам и Висша Окултна Школа. Аз прекарах от самото начало на Школата до края. Не знам какво свърших, но написах нещо и оставих за следващите поколения. Но за поезията ми, за времето на Учителя и Школата Му аз имам голямо мнение. Тя дойде от висините. Аз я видях, снях я и я записах с единствената ми ръка, с която можех да си служа и то с лавата.

Трите орисници ме орисаха с незавидна съдба. Но бях изпратена да присъствам в Школата на Учителя и чух и Неговата орисия. Записах я и ви я предавам заедно с моето творчество. Следващият след мен, който ще дойде ще издаде написаното от мен, защото то е част от живота на Школата.

79. ОБИЧЕН И СЪЪП

Две думи, които толкова много се употребяват в съвременната реч и с които хората си служат без да разбират значението им и без да правят разлика между тях. А ето Учителят хвърля светлина. Обичен и съъп. И казва Той: "Думата "обичен" представя основите, върху които животът расте и се развива, а "съъп" представя закон на промени, закон на месечината. Не може човек да се грее на месечината. Вибрациите на думата "съъп" са слаби, а на "обичен" - силни. Няма сила в думата съъп. Тя е конец. С конец не може да извадиш вода от кладенеца, но с дебело въже можеш. Дебело въже е думата "обичен". Учителят съпоставя с думата обичен и друга една дума, думата любезен. И в този случай обичен е по-силна. Буквата "з" в думата любезен разваля всичко. Тази дума няма хубави вибрации. Сричката "зен" показва, че човек започва добре и свършва зле.

Едно много важно нещо, върху което Учителят иска да ни обърне внимание е: съзнателно да се отнасяме със своите мисли и чувства, да ги изследваме, да сме доволни от тях. Разбира се, това съвсем не е лесна работа и затова Той прибавя: "Да бъдеш доволен от своите мисли и чувства, това е истинската философия на живота. А човек може да бъде доволен, когато всяка мисъл е определена и отива на мястото си. Така, както всяка дума в речта. Образец за такъв ред на думите е изречението: "Сила жива, изворна течаша". Тук думите са наредени по особен начин.

Обичен и скъп. Нещата трябва да бъдат обични, а не скъпи. Да наречеш някого скъп, значи, че си го оценил. Човек не може да се оцени. Още една дума: безценен. И тази дума е толкова употребявана. Тя има двойко значение: безценен и без цена. Хубавите неща трябва да са безценни. А те са такива, когато дойдем до реалността. Това значи: дървото да расте, да цъфне, да завърже и плодът да узрее.

Окултната школа изисква от учениците си правилна философия, правилни отношения между тях.

Обичен и скъп. Обичен е духовен епитет, а скъп - материален. Думата "скъп" има отношение към физическото, към земята, към гъстата материя; "обичен" има отношение към духовното, т.е. към рядката материя, към благоприятните условия на живота. С един прекрасен образ Учителят изяснява, какво е обичен и какво е скъп: Един човек е в рудницата, той е изнемощял, кален. Другият е вън от рудницата, той е при благоприятните условия. Този именно е скъп за първия, защото може да му помогне, да го извади от неблагоприятните условия. Този, който помага ще бъде скъп за другия, изнемощелия, слабия, очакващия помощ ще бъде "обичен". Скъпият помага на обичния. Тези неща трябва да се знаят, ако искаме да имаме правилни отношения към разумния свят. Тук влиза и молитвата. Всяка дума в молитвата трябва да бъде съдържателна и на място поставена. Не е достатъчно само да кажеш: "О, Господи, помилвай ме!" Трябва като един малък ученик да кажеш по кой предмет си слаб. Искрен трябва да бъде човек! Толкова често човек може да попадне в заблуждения. Едно такова заблуждение е увличането в писателите, наречени от Него "бомбастични фразеолози". В техните произведения няма никакво съдържание и са вредни. Да ги четеш, значи да се храниш с просо. Човек трябва да се храни с пшеничен хляб.

Какво нещо е обичта? Обичта всякога дава. Тя не взема. Тя взема само необработена материя, с цел да я обработи. Като сравнява буквите в думите "обич" и "любов", Учителят казва, че любовта на българина означава стремеж към Бога и борба с централните сили на земята.

На едно много важно нещо ни обръща внимание. Учителят: като коригираме някого, да не изпаднем в неговите грешки. Като коригираме свещениците, да се пазим да не изпаднем в тяхната грешка. Желанието на Учителя е: да създадем около себе си такава атмосфера, такава аура, в която семената на добродетелите на Бялото братство да растат и да се развиват правилно.

Тази година трябва да работим в това направление. За грешките да не се безпокоим. Грешките ще се изправят. Като се стремим към Бога, това ще стане само по себе си. Важно е животът ни да е разумен, основан на великите закони на природата. Като ги спазва, човек ще знае, как да завърти и кой ключ да завърти, за да получи светлината, която му трябва. Следователно, вложи в ума си такава мисъл, каквато светлина искаш. Думите "скъпи Учителю" не могат да произведат светлината на думите "обични Учителю". Думите са като инструмент. За да произведеш повече светлина, ще си послу-

жим с думи, които имат стойността на цигулката "Страдивариус". Трябва да се работи в това направление. За сега мозъкът на хората е в състояние на инертност. Малка част от клетките на човешкия мозък работи. Задачата на окултната наука е да разработи всички мозъчни клетки, да им предаде повече пъргавина и пластичност, повече дееспособност. Всички клетки на мозъка трябва да светят.

Учителят обръща внимание на учениците да изучават чертите на лицето, формата и големината на очите, на ушите, на носа и брадата. Светлината влияе върху очите, а върху лицето влияе мисълта. Тук Учителят прави разлика между умът и духът. Умът прави връзки и поставя нещата в стройна система, но духът предава други качества на мисълта. Той внася истината в нея.

Като изучаваме живота да обръщаме внимание на неговите прояви. Днес човек е щастлив, утре загубва щастието си, но с това неговата реалност не се нарушава. Нито с възгледите на песимистите и оптимистите. Лошото в човека е присадка. Задача на всеки е да отдели по алхимически начин всички елементи, които са внесени отпосле в неговия живот и да дойде до първичните елементи - своите мисли и желания, с които е живял. Те са, които ще го спасят от наследствеността, а отиването при Великия учител, с новото, което ще придобие, човек може да помогне на своя баща, човек на своя ближен. Работа и търпение се изисква. Пет хиляди пъти ще трябва да обиколиш колците, за да се приготви въжето, с което ще спуснеш кофата, за да извадиш вода. И за всяка мисъл пет хиляди обиколки. И тук Учителят пак прави връзка с думата обичен. Тази дума показва, че трябва да се движим вечно около своите колци. Който се движи в кръг, всякога свършва работа. Думата скъп е отиването напред и назад на войника. Той казва, че пази, но никаква работа не свършва. Тук Учителят дава едно практическо правило. Който иска да успее в работите си, не трябва да излиза бързо из къщи. Честният и добър човек излиза бавно и постепенно ускорява хода си.

Това е пак във връзка с въпроса за контролиране на движенията, с което можем да си помогнем в много случаи. Внеси хармония в мислите си, внеси хармония в чувствата си, внеси хармония в постъпките си! Щом усетиш тежест в стомаха си, стани прав. Тури ръцете си на корема: дясната върху лявата, с палци един срещу друг. Кажи си: Всичките ми работи са уредени. Изговори тази мисъл без никакво съмнение и раздвояване. Усъмниш ли се, ти сам разваляш формулата. Ако не се съмняваш, формулата ще проработи: стомахът ще се поправи, и в тебе ще се яви желание за ядене - ще имаш добро разположение. Трябва да се започне с волевите движения. Те се контролират най-мъчно. Стомахът трябва да се държи в изправност. Учителят съветва да се пости по два-три дена. През това време, казва Той, ще пиете само гореща вода - да промивате стомаха си. След поста ще ядете умерено. Ще кажеш на стомаха си: Днес няма да ядеш!

Законът на Мойсей за почивката не е бил разбран нито от евреите, нито от християните. В неделя, денят на почивката, българите най-много ядат. Но стомахът има характера на мечката. Той е много отмъстителен и може да уволни господаря си.

Разумност се изисква от нас. "Бъдете изправни в яденето", казва Учителят. То трябва да се придружава с мисъл, чувство и волеви действия.

80. ЧУХ ПУЛСА

Чух пулса - плътен, дълбок, като вълните на големия Океан, в който всички поточета, реки и морета се втичат.

Горко на тебе, малки човече, ако се осмелиш малко поточе да заплушиш или малко клонче от дървото на живота да откъснеш.

Чух пулса, спокоен, равномерен като стрелката на Битието, която сочи пътя на всички живи същества.

Горко на тебе, малки човече, ако съзнателно стъпчеш малката мравка - скъпо ще платиш.

Чух пулса - мелодичен и хармоничен като зората - химн на новия живот.

Горко на тебе, малки човече, ако посегнеш върху живота на твоя брат - завинаги ще нарушиш хармонията на твоя живот.

Чух пулса - в него и своя малък пулс, в него се чува пулса на всяко дишане, от най-малкото до най-голямото.

Чух пулса - пулсът на всемира, който всякога ще чувствам.

Чий бе този пулс? - Пулсът на Големия Брат на човечеството, пулсът на космичния човек, пулсът на Великия Учител.

Русе, 1923 г. Братска комуна "Свирчовица"

81. ПРОЛЕТНОТО РАВНОДЕНСТВИЕ - ВЕЧНО БЛАГОДЕНСТВИЕ

За пролетното равноденствие всички знаят по нещо - учители и ученици, астрономи и физици и всички учени, от всякакъв род и ръст - малки и големи - всички говорят за пролетното равноденствие.

За Вечното благоденствие само един е говорил, само един говори, само един ще говори - Учителят е Той.

Нощ и ден. Махалото на живота бавно се люлее и тихо своята песен пее: Нощ в деня и ден в нощта!

Дан-дан-дан! Дванаестия час удря и пролетта пише на своя циферблат: Иде Вечният ден, в който слънцето никога не залязва. Иде Вечното благоденствие.

Тъмнина и светлина. Махалото на живота бавно се люлее и тихо своята песен пее: "Тъмнина в светлината и светлина в тъмнината".

Дванаестия час удря и пролетта в книгата на живота пише: "Иде Вечната светлина, носителка на знание и свобода. Иде Вечното благоденствие!"

Зло и добро. Махалото на живота бавно се люлее и тихо своята песен пее: "Зло в доброто и добро в злото!"

Дванаестият час удря и пролетта в сърцето на човека пише: "Иде вечното добро, основа на живота. Иде Вечното благоденствие!"

Безлюбие и любов. Махалото на живота бавно се люлее и тихо своята песен пее: "Безлюбие в любовта и любов в безлюбието!"

Дванаестият час удря и пролетта в момента на изгряващото слънце пише: "Иде Вечната любов, която ражда живота и го осмисля. Иде Вечното благоденствие!"

Смърт и живот. Махалото на живота бавно се люлее и тихо своята песен пее: "Смърт в живота и живот в смъртта!"

Дванаестият час удря и пролетта с езика на възкресението пише: "Иде

вечният живот - път към познаване на Великия Творец на Вселената. Иде вечното благоденствие!"

Скръб и радост. Махалото на живота бавно се люлее и тихо своята песен пее: Скръб в радостта и радост в скръбта!"

Дванайстият час удря и пролетта възгласява: "Иде Вечната младост, която насърчава, съживява и повдига. Иде Вечното благоденствие!"

Зима и пролет. Махалото на живота бавно се люлее и тихо своята песен пее: "Зима в пролетта и пролет в зимата!"

Дан-дан-дан! Дванайстият час удря и пролетта, облечена в своята цветна премяна, пише: "Иде Вечната пролет, чието благоухание никога не изчезва. Иде Вечното благоденствие!"

Дванайстият час удря и пролетта вдъхновено пише: "Иде вечната радост - носителка на веселие и песен. Иде вечното благоденствие!"

Старост и младост. Махалото на живота бавно се люлее и тихо своята песен пее: "Старост в младостта и младост в старостта".

Блажен си ти, човече, който видя, прие и вдъхна аромата на лъчезарната усмивка - миг на равноденствие, която пое своя възходящ път към Вечната пролет, към Вечната Любов!

Блажен си ти, човече, който видя лъчезарната усмивка на Онзи, Който стопи леда на човешкото сърце и разпръсна мрака в човешкия ум.

Чия е тази усмивка? - На Учителя е тя!

Изгрев, 10.януари 1955 г.

82. СТИХОВЕ НА ДИМИТРИНА АНТОНОВА

Под стария лешник

1. Под стария лешник на бялата маса,
събрани сме ние пред него сега.
И слушаме Слово, Божествено слово -
бленувана радост за всяка душа.

2. След сладкия обед, протекъл в мълчание,
ний имаме други, от другия свят.
Бленуваме всички неспирно за него,
пчели забръмчали при пролетен цвят.

3. Ний тук сме при Него и с Него отдавна.
Отдавна ли беше и вчера ли бе?
Пак пролет е днеска и старият лешник
над бялата маса навел е клонѐ.

4. И старият лешник разправя, разправя...
Отдавна ли беше наистина туй?
Ний тука стояхме, тъй близко до Него,
та всяко листенце да може да чуй.

5. Ний сички тук бяхме, разказват листата -
чадърчета малки при летния пек.
Отдавна ли беше? - Разказват, отминал
за своята родина оттатък далек.

6. Разказват, разказват... Днес есен е вече,
от стария лешник отронва се плод.
"Ти знаеш ли? В мене той себе си вложи,
във сладката ядка за вечен живот."

7. При стария лешник ти спри се да чуеш,
той тука стоѐше, отдавна ли бе?
Посята в земята, от сладката ядка,
поникна фиданка и вече расте.

Синът на Всемира

1. Синът на Всемира намери земята
в часа на разгромна съдба,
на братската песен в душите запята.
2. И всички, които сега Го познаха,
видяха се в новия път,
където слънцата предвечни пламтяха.
3. Топяха се бързо навред ледовете.
Земята направи завой,
в ръцете си вече Той взе вековете.

Синът

1. О, колко хубав е синът, кога застане пред
Башата,
Башата, Който е любов,
Чието слово песен е и Чийто поглед е вселена,
усмивката Му - слънчев зов.
2. Кат арфа нежна той трепти, кога Башата го
погледне.
Красив и вдъхновен,
разцъфва неговият образ -
свят пресътворен.
3. О, как се радва той, кога говори със Башата!
Великият Баща,
възлюбил своя син, и към безсмъртие повел го
през творчество и красота.
Зимата, 1940 г.

Благодаря

1. Благодаря за сладките зърна, които Ти ми даде
от този грозд, откъснат в есента,
през слънчевия ден, разпръснал златни краски,
разискрени по трепетни листа.
2. Благодаря за сладките зърна на грозд откъснат
от Твоята ръка, ръка на щедростта,
зърна с обилен сок от слънцето налени,
брилянтен дар на любовта.
3. Благодаря за тези златни чашки
с нектар на капчици налян;
и вътре в мен, и в кръвта и мисълта ми
чрез пламъка на чудото прелян.

По мистичната пътека

1. На небето със усмивка
август метнал е воал.
От горичката лещакът
пълни клонки е подал.

2. Ти вървиш, вървиш нагоре
по пътеката сама.
И люлее те безбрежна,
пълна с радост тишина.

3. Някой ли ти е разправил,
или спомняш си го ти.
По пътеката нагоре
към Бивака Той върви.

4. На полянката отдясно
седнал е и пие чай.
Групичката ученици
слушат Словото безкрай.

5. Думи никакви не помниш,
Помниш само, че е бил.
Чак лещакът оттогава
спомени е съхранил.

6. Ти вървиш, вървиш нагоре
по пътеката сама.
И люлее те безбрежна,
пълна с радост тишина.

На Ел-Шадай

1. На Ел-Шадай, когато бях,
веднъж видях:
при изгрев слънце образ свят,
в лъчи порой -
то беше Той!

2. С цигулка, дигната в ръка
за песента
на багри рой и на лъчи
на сутринта -
То беше Той!

3. То беше Той. При изгрев тих
на Ел-Шадай.
И не в един, и не във два
порой лъчи
се Той яви.

4. И днеска знам, отде е Той.
На Ел-Шадай,
когато бях, видях Го аз -
в лъчи порой,
то беше Той.

5. Кога след туй видях Го аз
при огъня,
едва дошъл, о, в тез очи,
порой лъчи,
в усмивката

6. и в поздрава на тоя миг
лъчист към мен,
разбрах, че да, че в светлина
и красота е Той роден!

Пътека

1. От бездна към изход, към радост и песни,
пътека нагорна нагоре се вий.
Скалите пробива, над пропасти стъпва,
в гората изчезва и дълго се крий.

2. И после я виждаш, измъкната вече,
обино огряна от златни лъчи,
скали до небето с любов я приветстват,
и ехото дивно безспирно ечи.

3. А горе над нея прехвъркват орлите,
високо в простора и смело зоват,
А нощем звездите в небето безбрежно,
и тайни разкриват и чудно блещат.

4. От бездна към изход, към радост и песни,
нагоре се вие пътека една.
Свободно здрависва просторите златни,
и пърхат над нея блещящи крила.

Песен

1. Сред струните не съм ли струна
на твоята арфа, що трепти
в ръката ти през вековете
по пътя пламнал от звезди?

2. Не съм ли песен аз на нея,
не съм ли звук и тих акорд?
Не ме ли слушаш Ти притихнал
и слънчевият небосвод?

3. Не съм ли песен аз във Тебе,
родена кой знай, де, кога...
Родена с багрите красиви
на седмоцветната дъга.

4. Сред струните не съм ли струна,
на Твоята арфа, тих акорд,
симфония на вековете
и на безсмъртния живот?

5. Но кой ме знай и кой ме слуша,
не Ти ли само, само Ти?
Защото само Ти си арфа
през вековете, що трепти.

6. Във звезден свят ме Ти намери,
оттам ме кротко призова.
На Твоята арфа аз потрепнах
в мълчание и тишина.

83. МОЛИТВЕНИТЕ СЪБРАНИЯ И БОМБАРДИРОВКИТЕ

Бомбардировките бяха се засилили. Есента на 1943 г. Учителят всеки ден в разстояние на 45 дни пътуваше до с. Симеоново, като понякога преспи-ваше там.

На Изгрева се правеха молитвени събрания за охрана от самолетните бомби. Беше направен наряд и изпратен до приятелите. След голямата бомбардировка над София на 10.1.1944 г. Учителят замина за Мърчаево. Мнозина се преместиха там или се евакуираха в провинцията при свои близки. Но на Изгрева останаха братя и сестри, които непрекъснато провеждаха молитвени събрания.

Направеният наряд бе подписан от Тодор Стоименов, Петко Епитропов и Боян Боев.

Помествахме наряда заедно с формулите.

Любезни брат,

На Изгрева стават две молитвени събрания всекидневно: в 5 часа сутринта и в 6 часа вечерта ново време. Молитвите, които се употребяват, са в две групи, които се сменят последователно всеки ден.

В първата група влизат: Добрата молитва, 91.псалм, Молитвата на Царството и Лозинката.

Във втората група влизат: Добрата молитва, 91.псалм, Пътят на живота и Молитвата на избраните.

Между молитвите се прави и тайна молитва. Молитвеното събрание се завършва с Отче наш.

Които желаят от вътре във вашия кръжок, могат да вземат участие в молитвени събрания. В начина на правенето им, също за часа и мястото чувствайте се напълно свободни, като се съобразявате с местните условия. Дето е нужно, могат да се правят молитвени събрания на групи, по квартали.

Всичко да става по любов, със съизволенieto на Божията Мъдрост и на Божията Истина.

Да живеем в надеждата, вярата и любовта и да служим на Името

Божие, да служим на Царството Божие и Неговата правда и да служим на Волята Божия.

Изгрев, София, 27.XII.1943 г.

С братски поздрав: (следват подписите на Тодор Стоименов, Петко Епитропов и Боян Боев)

От днес, 30.декември, нататък, молитвените събрания на Изгрева стават само вечерта на групи по 3-6 души по квартали, по няколко пъти седмично, според условията, напълно в духа на свободата и любовта.

ФОРМУЛА

Когато земята почне да се тресе, кажете си тая формула:

"Всичко, което е добро, мога да приема;

всичко, което е добро, мога да приложа;

когато искам да направя някакво добро,

няма сила, която може да ми противодействува.

Всичко мога да направя чрез живия Господ

на Любовта, Който всичко е създал в света."

Нека тази мисъл остане във вас, при всички условия в живота ви без да се страхувате.

ФОРМУЛА ОТ УЧИТЕЛЯ

по песента от Учителя "Хим на Великата душа"

Тая формула трябва да се произнася всред природата, на отворено, на двора, в гората, на полето, като се гледа природата.

„Велик си Ти, Господи!

Велики са Твоите дела!

Велико е Името Ти над всичко!

Изпращам към Тебе своята любов!

Във всичко и във всички виждам Тебе и любя Тебе!

Ще ти служа през цялата вечност!"

Като погледне на небето, слънцето, облаците, простора, дърветата, цветята, тревите и пр., човек да преживее величието на Бога, да се изпълни с благоговение към Бога за красотата, реда и хармонията, които царуват в природата и, трогнат, да произнесе тази формула с всичкото си сърце и душа.

Хубаво е тая формула да се произнася всеки ден.

84. БРАТСКА УЧИТЕЛСКА СРЕЩА

състояла се на 13 и 14 август 1945 г. на Изгрева

Тук ви изпращаме основните мисли, изказани на тая братска среща.

Изтъкна се голямото педагогическо значение, на посещенията на родителите, от учителите, работа чрез музика и практикуване на дълбокото дишане. Препоръчва се уважение на децата и да се посвятат семената на положителното в тях. Препоръчва се възпитание чрез пример.

За изкореняване на кражбите в училището, приведе един брат, един

свой опит. Поставили кутия на видно място с надпис: "Тук се поставят изгубени вещи". И за малко време кутията се напълнила с изгубени вещи и кражбите престанали.

Издава се желание да се образуват овощни, цветни и зеленчукови градини в училищния двор или вън от него, с възпитателна цел.

Препоръчва се да се създаде методика на Паневритмията. Изтъкна се нуждата да се смене музиката на Паневритмията на плочи, които да се използват в училищата.

Въпреки нажежената политическа атмосфера в училището и обществото, с голяма тактичност и смелост да се провежда новото в училищната практика.

Някои учители изтъкнаха важни свои педагогически опитности: В учебните предмети, дето му е мястото, подчертано се изнасяли идеите на новото учение. Те са започвали в гимназията с песен, основали домашна библиотека за учениците с литература, съдържаща новите идеи: между книгите - беседа от Учителя и окултна литература.

Подобни книги се разпространявали между учениците, колегите и обществото. Използвали са хиромантията, френологията и физиогномията за запознаване с характера и способностите на учениците, по такъв начин са влизали в по-тясна връзка с учениците, за да им говорят за новото.

Един брат-учител е използвал и радиостезията за същата цел. Той през свободните учебни часове е искал от всеки клас да му зададат писмено и анонимно въпроси, които ги интересуват, на които отговарял изчерпателно. Тези часове били най-интересните и най-възторжените, в които учениците са получавали храна, от която се нуждаели.

При разговори на братя и сестри, учители с Учителя, последният е изказал следните педагогически идеи, които се изнесоха в братската учителска среща:

Запитали Учителя, дали е време да заработим за новото, като учители. Той отговорил: "Време е, и не е време; който е разбрал новото и проникнал от него и го живее, за него е време. А който не го е разбрал и не живее в него, за него не е време."

Учителят е казал още в подобни разговори: "Научете се да храните правилно децата, защото правилното физическо хранене помага и за духовното хранене. Да научим децата да служат на другите, с това ще се научат да служат и на Бога. Природата е творение на Бога, ако запознаете децата с земята, огъня, въздуха, водата, светлината и с тяхните проявление, вие сте се добрали до най-съществения метод за работа".

Една сестра изтъкна, че вместо молитва и кръстене, практикувала едноминутно мълчание. Друга учителка е правила с децата тайна молитва, за да благодарят за слънцето, въздуха и пр. Това било съвета на Учителя към нея. Той й казал, че досегашната молитва била механическа. Учителят й казал още, вместо молитва да се произнасят с движение думите: "Да мислим добре, да чувстваме добре и да работим добре".

Един учител препоръча вместо молитва да се произнася възпитателен лозунг с песен. Друг препоръчва вместо молитва да се произнася подходящото.

Изнесе се и следната идея на Учителя: Да се молим за учениците, които ние възпитаваме.

Върху подобни и други педагогически въпроси се препоръча специалната педагогическа беседа на Учителя, в тома: "Да възлюбим" (Втория младежки събор, 1924 г.)

Изтъкна се още идеята на Учителя да се използва закона на съответствието (аналогията), за да се представи на децата отвлеченото, нагледното.

Беше предвидено братската учителска среща да мине с едно събрание, но големия интерес и ентусиазъм, наложиха тя да се продължи в три събрания.

Възторгът на учителите - братя и сестри - бе особено голям, също и готовността на всички за творческа работа за новото бе изненадващо силна.

В края се изтъкнаха някои важни мисли, казани от Учителя в беседата, държана на 1.IX.1942 г., на братската учителска среща. "Трябва да се започне с фактите: с реките, изворите, електричеството и прочие. Преди изучаване на фактите не можем да говорим теоретически. Докато човек се занимава с чужди мисли, той е в автомобила, автомобилът го движи, когато човек започне да се занимава със своите мисли, той е извън автомобила, сам се движи. Трябва да излезе из автомобила навън.

Вие трябва да опитате новата култура. Всяка духовна храна, която се дава на децата, трябва да съдържа светлина, топлина и сила. Помнете едно: вие като учители всякога ще предадете на учениците си едновременно вашите добродетели и вашите недъзи; това ще стане, без вие да знаете.

Не може да предадеш на хората това, което нямаш."

"Да кажем, че в едно отделение или клас не седят мирно. Какво да се прави? - Учителят да вземе няколко акорди и целият клас ще се хармонизира. Учителят много лесно може да научи децата да станат проводници на доброто. най-първо, той трябва да ги обикне.

Децата познават кой ги обича. Да не усетят децата, че ти можеш да излъжеш пред тях. Учителят ще се учи от децата и децата ще се учат от него.

Новото, което децата носят, е за Учителя. А това, което Учителя носи, е за децата.

Научете се да присаждате тръни, и да обработваме плодни дървета."

ЗАДАЧИТЕ

На братската среща, състояла се от 10 до 12 август 1945 г., на Изгрева, учителите на Братството се събраха за обмяна на мисли по педагогически въпроси и специално върху педагогическите идеи на Учителя. На отделен лист ви пращаме в резюме основните мисли, изказани в тая учителска среща.

На нея присъствуваха 32 души учители.

При тая среща се вземаха следните решения за провеждане:

1. Събиране материали за сборник с приказките, разказите, легендите и примерите на Учителя, обработени специално за деца и юноши.

2. Издаване при първа възможност сборник с песни от Учителя и други подходящи песни за деца, юноши и младежи.

3. Събиране материал за педагогически сборник със статии от наши братя и сестри върху педагогическите идеи на Учителя, върху начина за тяхното приложение в училището.

Поканваме братята и сестрите - учителите, да приготвяват материал за този сборник. Статиите да бъдат готови най-късно до идния събор.

4. Всички братя и сестри - учители, според възможността и условията да образуват детски групи от първоначални и прогимназиални ученици и младежки групи от гимназиални ученици.

Задачата на групите ще бъде:

Реферати върху новите идеи, които ще легнат в основата на новата култура, занимания с песни, Паневритмия и други ритмични упражнения,

екскурзии, колективен, полезен труд и общи обеди.

В групите децата ще проявяват творчество и самодейност, ще излизат със свои реферати, ръководени от учителя.

Всяка група ще си има и своя библиотека.

5. Всеки брат и сестра - учители да почнат по-активно да прокарват подходящи песни на Учителя в училищата.

6. Всеки брат и сестра - учители да участва активно в разните ученически дружества и да прокарва в тях новите идеи.

7. Според възможностите и условията, да се въведе Паневритмията и "Слънчевите лъчи", изцяло или отчасти. В това отношение да се действа разумно.

8. Конституира се братска, учителска група, която ще прави своите срещи през време на общата братска среща през август. А в извънредни случаи може и в друго време.

След коледната ваканция ще ви изпратим дневния ред за идващата братска учителска среща.

9. Всеки наш учител да прилага в училището педагогическите идеи на Учителя, като си води дневник за по-важните опити, които може да докладва на следващата братска учителска среща.

10. Изказа се пожелание, щото през време на братските учителски срещи да се уреждат и опреснителни педагогически курсове.

За програмата на тези курсове може да се изкажете.

11. Изказа се желание - братя и сестри - учители, да кореспондират помежду си за обмяна на педагогически опити и изпращане на педагогически мисли от Учителя.

12. За посрещане на разходите на братската учителска група, взе се решение да се внасят волни помощи.

Желаещите братя и сестри от провинцията могат да внесат своята волна помощ.

Желателно е да вземете активно участие в педагогическите конференции, за да прокарвате новите идеи.

Всичко що се отнася до братския учителски съвет, да се изпраща на адрес: кв. "Изгрев", София XIII, Еленка Григорова.

Изгрев, София, 10.XII.1945 г.

85. ПИСМО ОТ БОЯН БОЕВ

Изгрев, 4.октомври 1954 г.

Любезна сестра Димитрина Антонова,

Получих писмото ви. Тук приложено ви изпращам годишния наряд. В неделя 5 ч. се чете тема: "Ценното из книгата на Великия Живот". В неделя в 10 ч. "Да възлюбиш Господа", в сряда, 5 ч. "Начало на мъдростта", в петък "Съразмерност в природата", на 22.IX. се чете беседата "Късият и дългият път".

Вие живеете там в поетична местност. Вярвам да сте доволни от красивото: от цветята, горите, реките, от мистичната тишина на планината. Там имате условие за съзерцание, размишление и вдъхновение. Сигурно пишете поезия и като си дойдете ще ми я прочетете. Използвайте условията там, за да пишете. Като срещнеш Благой, наблюдателя на Юмрук чал, поздравете го сърдечно от мен. Ние станахме близки.

Ето някои мисли от Учителя: "Ако ти не виждаш Бога в един човек, не можеш да му станеш приятел. И ако той не вижда Бога в тебе, не може да ти стане приятел.

Почитанието е предпоследната врата на Любовта. Човек, който не се е научил да почита, не може да разбере живота. Човек не е добил още този закон, а пък иска да влезе в Любовта и да бъде щастлив. То е немислимо. Трябва най-първо с години да влизате и да излизате през тая врата, да разберете какво нещо е почитанието и след това ще влезете през вратата на Любовта".

Ако желаете някои беседи, пишете ми, за да ви ги изпратя. Поздравете вашия брат от мен, макар и да не се познаваме.

С братски поздрав: Боян Боев.

86. РОДОСЛОВНОТО ДЪРВО

Баща - Андон Стефанов - висок, със сини очи. **Майка** - Екатерина. Децата на Екатерина и Андон Стефанови:

1. Шинка Андонова Стефанова - родена на 26.02.1884 г., Бургас; починала 16.03.1979 г.

2. Зафирка Андонова Стефанова - родена на 03.03.1896 г., гр. София; починала на 28.08.1973 г.

3. **Димитрина Андонова Стефанова** - родена на 25.10.1898 г., гр. Сливен; починала на 24.09.1970 г., гр. София

4. Стефан Андонов Стефанов - роден 18.11.1900 г., гр. Сливен; починал 24.09.1970 г., гр. София

5. Иван Андонов Стефанов - роден 1903 г., гр. Сливен; починал на 18.06.1982 г., гр. София

6. Мария Андонова Стефанова - родена на 18.11.1905 г., гр. Сливен. Дъщеря Райка, която предостави архива на Димитрина Антонова, за да публикуваме част от нейното творчество.

7. Здравка Андонова Стефанова - родена на 01.07.1910 г., гр. София; починала на 29.03.1991 г., гр. София

8. Милка Андонова Стефанова - родена на 03.11.1914 г., гр. ; починала на 08.12.1992 г. Дъщеря Санка със съпруга си Гошо (Георги Добрев).

Забележка: Веска Калканджиева от гр. Сливен, майка на Маргарита Калканджиева са първи братовчеди на всички по-горе изброени имена.

87. БЕЛЕЖКА НА РЕДАКТОРА

1. За Димитрина Антонова бе поместен очерк в "Изгрева", том IV, стр. 594-595, чийто данни ни предостави нейната племенница Райка Маркова, която е дъщеря на Мария Андонова Стефанова, 6-то дете на Андон Стефанов.

2. Завръщайки се от чужбина тя провери какво сме написали и след това обеща да ни предостави архивът на Димитрина Андонова, която тя пазеше. Благодарим от сърце и душа за доверието, което ни оказа.

3. През есента на 1997 г. с Марийка Марашлиева посетихме домът на Райка Маркова и от предоставения архив успяхме да вземем онези материали, които влязоха в том VIII. Естествено те трябваше да се разчетат, подредят, напишат на пишеща машина и подготвят за печат. Една измориелна дейност. Но благодатна!

4. Успяхме да подредим и нейната поезия отнасяща се до Школата на Учителя или за Учението на Бялото Братство. Друга част е поместена в сп. "Житно зърно" или във в. "Братство".

5. Очакваме онзи, който ще се яви, за да финансира отпечатването на поезията на Димитрина Андонова.

Съставител: Вергилий Кръстев

1. ЧОВЕК СЛИЗА НА ЗЕМЯТА ЧРЕЗ РОДА

Вергилий Кръстов: Искам да ми разкажете за вашето семейство, за баща ви, майка ви, от къде идват, как се казват и т.н. **Веска Величкова:** За рода на баща ми нямам много сведения въобще, защото той е роден в Димотика, а след това неговото семейство е отишло да живее в Одрин. Баща ми се нарича Велю Апостолов Величков. Той е от Димотика родом, а после отива да живее в Одрин. Но по кое време не мога точно да ви кажа. Димотика е в Беломорието, в беломорска Тракия. Баща му, моя дядо е бил търговец. Имал колониален магазин, но е починал много млад. Баща ми са били двама братя - Велю и Константин. Дядо ми се казвал Апостол Величков. Баща ми е големия син на дядо ми. Баща ми Велю е учил в гръцко училище в Одрин и знаеше турски и гръцки много добре. Баща ми беше природно интелигентен човек с много голям финес в мисълта, но поради това, че трябва да издържа семейството той започва от много млад да работи и усвоява общарския занаят. Бил е много буден с духовни стремежи. Запознава се с Библията още от младини. Като младеж още той излиза от лоното на православната църква и започва да посещава богослуженията на евангелската църква, в която тогава са работили мисионери англичани и неговият живот се съсредоточава в духовните интереси. Той по начало си беше непрактичен човек. Работеше много изискано, но не умееше да изисква много пари, изобщо в материалната част беше неориентиран много добре. Беше много деликатен, хубав, строен и наставя време да си основе семейство, за което тръгва и идва в България. Пристига в Пловдив и се ориентира към един колега общар от евангелското общество, който го насочва към домът на майка ми. В: Така случайно ли? Веска: Така, просто запитал: "Ти търсиш евангелско момиче. В това семейство Гидикови има четири дъщери и там би могъл да се запознаеш". Майка ми по баща се нарича Иванка Гидикова. Баща ѝ Гавраил Гидиков е от Клисурса. Той се родил с Христо Г. Данов, първият печатар и книжар в България. И на времето, от дядо знаей, когато България прави първите опити за освобождение, дядо ми бил малко момченце и е носил парцали на Боримечката за черешовото топче. Това го знаей от дядо ми. Дядо ми беше много интелигентен човек. Имаше завършено търговско образование и бил чиновник в немска банка и в други най-различни търговски предприятия. Даже известно време е имал собствена книжарница в Пловдив. Но повечето е бил чиновник. Той беше много музикален, имаше много хубав бас. Дядо ми пееше много хубаво и свиреше много хубаво на цигулка. Баба ми е внучка на Захари Зограф, основоположника на Самоковската художествена школа иконописци. Нейният баща Захари Доспевски е кръстен на чичо си Захари, понеже Димитър Доспевски и Захари Зограф са двама братя. И двамата са художници и баба ми е именно внучка на Димитър Доспевски, който кръщава нейния баща на брат си Захари. Баба ми беше синеока, много хубава жена. Лично тя ми е разказвала нещо много интересно. Нейният баща - дядо Захари Доспевски е бил също художник-иконописец, бил е женен за една самоковка много красива, баба Мария, известна със своята красота, с хубава овална глава, бяло лице и беше с един много сериозен характер жена. Помня

я, тя беше прабаба и тя почина някъде към 90-тата си година. Аз бях в първо или второ отделение, когато тя почина в Пловдив. На времето дядо Захари Доспевски решава да замине с цялото си семейство за Йерусалим по един много странен начин. С кораб са заминали за Йерусалим и когато пристигат в патриаршията той решава да изографиса черквите в Йерусалим разбира се като много религиозен и на калпака си носел българското лъвче. Лъвчето, понеже много обичал България. Той бил голям родолюбец, от много богат род. Имали са много лозя, ниви, градини, но той оставя всичкото това нещо и решава да отиде в светите земи, в Йерусалим и там да бъде полезен със своето иконопиство. В това време те са били приети от гръцкия патриарх, на него при едно тържество и баба ми разказва, че я прегърнал, целунал я, понеже тя е била малко детенце и дядо ми преди да почне да изографисва черквата, завежда жена си, прабаба ми и баба ми на реката Йордан и казал: "Да знаете, че тука е кръстен нашият Господ Исус Христос". Баба ми ги е разказвала и аз малко се вълнувам. И така нали ги запознавал баща ѝ бил начетен, образован и обяснява на баба ми, която не е имала кой знае какво образование. След това се връщат в България. Връщайки се в България се озовават при една много бедна материална база, защото неговите братя са решили, че той бидейки вече в странство си е взел каквото е взел от наследството и той не получава тука никакъв имот. Тъй че той беше така един от най-скромните в материално отношение хора. И той умира млад, може би две години откакто се завръщат, не мога да ви кажа точно. Та той умира млад след като се завръща в България. Тогава в Пловдив вече е имало американски девически пансион, в който постъпва баба ми. На нея там ѝ харесва изучаването на Библията, задълбочаването в духовните истини, самото богослужение. И тя започва вече да се интересува от евангелския начин на богослужение, понеже евангелската църква дава една голяма култура, просвета, с която да се разбира Христовото учение. Самите мисионери, от които аз една голяма част познавам, бяха хора с много висок морал и много предани на християнското дело. Те в България не бяха дошли за пропаганда, но просто да помогнат на изстрадалия български народ, да се просвети и да приеме Христовото Учение като балсам за изстрадалата си душа и те бяха много смирени, много задълбочени в своята работа хора, кротки и много добродетелни, милостиви, състрадателни. Всички тези качества като на деца много ни влияеха и оказваха благотворно влияние. Баба ми разказваше един случай, защо Православната църква вече така не я интересува. Първо, когато баща ѝ изографисвал черквите, често пъти са идвали богомолци с някакво желание да им се помогне, било при болест или други така страдания и в една кабинка, те запалват пред една икона на Света Богородица свещи там в едно изрязано изрезче пускат пари вътре, нали така. А на очите на Света Богородица излизат съзри. И баба ми като малко дете се е вмъкнала в тая кабинка и вижда, че там седи един калугер, монах, който сипва водичка през тези процепи на иконата и хората мислят, че иконата плаче. Баба ми видяла така една от фалшивите страни, макар че православната църква си има своето прекрасно влияние, прекрасна мисия за оформяне религиозното съзнание на българския народ. Във всеки случай на нея ѝ харесва евангелското богослужение понеже първо там тя научава да пее хубави евангелски песни. Всички ние въщи бяхме цял хор. И баба ми ѝ харесва, понеже там се изучават инструменти, хармониум, който ръководи винаги богослужението. Дядо ми е свирел с цигулка, след това са имали хорове, дамски и мъжки смесени. Самото богослужение се съпровожда от пеене, при което самите творби, песните, които се пеят, те са творби на Моцарт, на Хайдън, на големи евро-

пейски майстори на тоновото изкуство, една голяма част, от които са били протестанти, Хендел и други американски композитори и у нас се култивира много музикалното обучение. След това пък в нея е имало освен проповедта, която пасторът произнася сутринта на амвона в неделя, след това е имало неделно училище, където всеки неделен ден се изучава даден стих или дадена глава от Евангелието, от Библията и така ние още от деца се запознаваме с историята на християнството, с цялата християнска религия, нейните изисквания, нейните принципи, добродетелите, които тя трябва да съгради у човека, който се нарича християнин. И така баба ми след време разбира се и дядо ми, който също е православен, се увличат, създават си връзки, приятелски и така остават до края на живота си в лоното на евангелската църква. В: Това е вашият дядо? Веска: Това е дядо ми, баща на майка ми. В: Който се казваше? Веска: Гавраил Гидиков, на когото е кръстен Гали. Сега маминото семейство: Мама е най-голямата - Иванка. Тя е кръстена на майката на баща си. В: Те колко деца са? Веска: Четири момичета. Втората е Мария, третата Невена. Тя е още жива. Тя е 94-годишна леля ми във Варна. Запазен ум, всичко, пъргав, работлива, чиста, спретната с много интереси, чете си, занимава се. Тя беше много красиво същество. Най-малката сестра на майка ми е Надежда, тя е завършила българска филология и беше учителка по български език в Мехомия - Банско, в Разлог. В целия дом много се е култивирала музиката, пеели при различни случаи, празненства въщи, рождени, именни дни, християнски празници, винаги се събирали приятели и са музицирали. Мама имаше много хубав сопран и леля ми Невенка. А другите ми лели имаха много хубав алт. Така че в къщата винаги е имало музика и много богат духовен живот. Баба ми е ръководела благотворителното женско дружество към черквата в Пловдив. Имаше и младежко дружество. Децата бяха обединени в една група, изнасяха представления по случай Христовите празници, Рождество Христово и по този начин те са живели в един много красив свят, защото тогава евангелизмът имаше своя разцвет. Тогава се оформят и тези така наречени библиейски работници, които разпространяват Евангелието, пътуват. Учителят говори за такива библиейски работници, с които той има също връзка, понеже Учителят също минава през евангелска среда, вие го знаете това нещо. Даже баба Мария, неговата сестра посещаваше до край д-р Лонг. Един зимен неделен ден, когато отива на богослужение пада и си счулва крака и така си заминава доколкото съм чула за баба Мария. И тогава Учителят, завръщайки се от Америка, това е било през 1895 г. нататък някъде обикаля цяла България, търси учениците си. Той знае вече кой къде ще дойде и си търси базата, с която Той ще работи в България. И много често е посещавал домът на дядо ми и на баба ми. Те са го наричали г-н Дънов, но си остават в лоното на евангелската черква. Учителят създава общество, но е нямало беседи може би тогава. А когато Той е посещавал дома на дядо ми, майка ми много често е била тази, която му е поднасяла таблата с кафето или със сладкото, за да го почерпи като гостенин. Това е било така в домът на моите родители. В: Нещо да си спомняш от срещите на Учителя по онова време? Веска: Е, това е, той посещава техния дом и са имали разбира се духовни разговори, но те евентуално не са могли, понеже са били увлечени в църковния живот, не са могли да видят и да разберат, да проникнат в същината на този приятел, който ги посещавал под името Петър Дънов. В: Той е бил и много млад тогава? Веска: Бил е много млад разбира се. За тях авторитетни са били мисионерите, старите тези хора, после тогава в нашето общество има много хора, които са живели в Америка, в Англия с много голяма ерудиция във всяко отношение и безспорно Учителят понеже е

имал едно абсолютно Божествено смирение, с което е посещавал тези семейства, с нищо не е подчертавал своята личност и особеното, което той носи, но в това време той работи и знае кои семейства, които души чакат да дойдат да се хранят на неговата духовна трапеза. В: Да, това е по отношение на вашите дядо и баба. Какво става по-нататък? Веска: По-нататък мама. Мама е била много красива, изобщо те всички са били красиви хора. Ето виж портрета на мама, с много хубави правилни черти, обаче скромна, много хубаво е пеела и много хубаво е изучавала езици. Много ѝ се поддавали езиците и затова получава стипендия за колежа в Цариград - Роберт-колеж, който има два отдела: мъжки и женски колеж. Тя получава стипендия, но още първата година я обиква една американка и иска да я осинови, т.е. да я вземе да я заведе в Америка, но в това време както обикновено се явява завист. Намесва се някакъв друг протестантин, който казва: "Нека моята дъщеря да вземе тази стипендия". Тя се казва Мария Цанова и дядо ми казва: "Аз не държа, дъщеря ми ще завърши българската гимназия" и мама обаче с този английски, който усвоява за една година издава първия български речник и разговорник. В: Вие имате ли го? Веска: Нямаме нищо. Имахме, обаче толкоз сме държави на авторско право и за достойнството си, че някъде е загубен. В това време обаче, на мама вуйчо ѝ Атанас Доспевски, той се заема да го издава, обаче той си беше православен и не е ставало въпрос за този неин труд. В: Той къде е издаден за пръв път? Веска: Той в България е издаден, обаче никога не мога да ви кажа повече. В: Колко хиляди думи съдържа? Веска: О-о-о, нищо не мога да кажа. Ние сме били малки деца и даже сме го подхвърляли така без значение. Помня един епизод. На времето в Пловдивския военен съд прокурор е бил братът на професор Чакалов, който много харесвал мама, но поради това, че той е бил военен няма право да се жени за евангелско момиче. И става нещо интересно, че подир много години брат ми, вторият ми брат Апостол, който имаше книжарница на ул. "Раковска", това е било някъде около 1939 г.-1940 г. казва: "В книжарницата влиза един мъж и запитва: "Кой сте вие?" Брат ми казва: "Аз съм Апостол Величков". "От къде сте?" "От Пловдив." "Така ли? На времето аз бях кандидат на вашата майка." Смях. Веска: Да, той е същият той Чакалов, който е брат на професор Чакалов. А професор Чакалов пък се оженва за племенница на Учителя. Сега ще ви кажа, че има нещо общо в линиите на лицето между прабаба ми Мария, на мама майка ѝ, мама и Люба Чакалова. И идва баща ми от Одрин и понеже дядо ми е държал много децата му да се оженият за евангелски мъже, направо, без да проверява рода на баща ми, без да провери той какъв е, кой е, просто с абсолютно доверие дава дъщеря си на Вело Величков. Но той живее в Одрин и мама заминава с него. Първата година тя се връща в Пловдив и там се ражда Гали на 9.XI.1909 г., сега 21.XI. Той идва на Архангеловден и поради това съвпадение той получава името на дядо ми Гавраил. Кръщават го Гавраил, но ние му викахме Гали, а когато е влязъл в Братството тогава го кръстили Галилей вече и така остана. Даже една моя близка, като са правили годишнина на 3.XII. направили въпрос, че името му не е Галилей. Ама ние му викаме Гали и братята му казват Галилей, то е близо така, та той се ражда, но после пак заминават за Одрин. Подир две години се ражда втория ми брат Апостол, който кръщават на бащата на баща ми. Той се ражда в Одрин, той е турски поданик. Тогава Одрин е бил турски. Но майка ми, те са посещавали разбира се евангелската черква ръководена от английските мисионери. Майка ми е била човек много общителен и много толерантен. Тя е живяла в Одрин в гръцка и турска махала. Имало е много турци наоколо. Тя научава много хубаво турски и гръцки. Дори в колежа е

имала приятелка гъркиня, от която има едно подаръче, което аз го пазя в една кутийка, гривна, която тя е й подарила. Мама се е държала с туркините много добре. С тях даже са чели Евангелието, друга чела Библията, трета чете от Мохамед Корана така и много са я обичали.

Балканската война ли е била, сега съм много слаба по история, 1913 ли е било или 1914 г. Одрин за няколко дни пада в български ръце. В: Това е през време на обсадата на Одрин. Веска: Да. И генерал Вазов, братът на Иван Вазов той ръководил обсадата и мама казва, че кметът на града с плач предава на генерал Вазов ключовете, връчва му ключовете. Всичките турци много смутени, щото нашата войска, войската въобще няма морал, тръгват и безчинстват във всички къщи. В това време при майка ми се събират няколко турчета момчета от махалата, да не би българската войска да ги погне да им направи пакост и мама ги прибира и ги крие в нейния дом. Обаче подир няколко дни става някакъв обрат в политическите събития и Одрин отново се възстановява и идва в турски ръце. Тогава пък турците почват да си отмъщават на българите и мама решава да се върнат в България, щото те все пак като българи не е удобно да останат там да живеят. Пък родителите в Пловдив в това време са преживели страхотни дни през време на обсадата. А в същото време в Одрин поради липса на гориво е трябвало да гори спалните дюшечи, нямали са хляб. Гали и Апостол са гладували по цели дни. Мама казва: "Само четях Библията и се молах". Тя чела и подчертавала стиховете от псалмите от Евангелието с много голяма концентрирана молитвена мисъл, за да изживее тези моменти докато се прибере в България. Но в това време турците почват да си отмъщават на българите и е опасно придвижването даже по улиците на Одрин. Тогава някоя от туркините дава на мама фередже, мама се загъва като туркиня, а кмета на града нарежда на някакъв си военен да съпроводи мама, понеже баща ми остава още в Одрин да прибере покъщнината, а мама с двете деца е ескортирана до гарата, настанена е вече във влака и така става безопасно нейното пътуване до Пловдив. В Пловдив тя се прибира и заживяват в дома на дядо ми. Той имаше голяма къща в подножието на Сахат тепе, една много здрава къща на някакъв си турски бей, огромни стаи с баня. Банята беше колкото тази стая. В: Запазена ли е още тази къща? Веска: Запазена е, но леля ми я продаде, защото те напуснаха вече Пловдив. Отчасти е запазена още старата постройка, в която живяхме, но има и пристройка нова.

2. ПРОТЕСТАНТСКА ИДИЛИЯ

Аз се раждам 1914 г. 16.XI., по ново 29.XI. Учителят много правилно се произнесе за мене като каза: "Вашето слънце се обработва от Юпитер", защото аз съм Стрелец. Баща ми, идвайки вече от Одрин, още млад, енергичен в една от най-хубавите главни търговски улици на Пловдив си създава много хубав обушарски магазин. С много калфи, много работници, много помощници. Той имаше ръка, работеща изящни дамски обувки и там се раждам аз вече в това семейство, което си има своите евангелски традиции. Като деца бяхме потопени в църковната атмосфера вкъщи и в училище. Това бяха трите основни бази, в които ние се движехме. Имахме много хубав живот със своите роднини и с православните приятели, които много уважаваха майка ми и баба ми заради техния много висок морал. Галилей завърши гимназия в Пловдив. Сега в 1928 г., но не помня светлата сряда. С дядо ми отидохме на черква, защото в евангелската черква има богослужение в 10 часа, неделя сутринта и вечерта, и в сряда вечерта. Това бяха богослуженията, а

пък през седмицата в петъчен ден жените имаха женско събрание и там разработваха евангелски стихове, освен това имахме младежко евангелско дружество, в което пък всяка неделя след обед имаше специална служба, където някой от младежите изнасяше реферат на религиозна тема, из живота на някой велик човек и така добихме доста голяма ерудиция за детската си възраст. Майка ни ни четеше много хубави приказки и винаги така ни приспиваше. Дядо ми беше с много големи интереси духовни и литературни, имаше огромна библиотека. Голяма, много голяма библиотека и той знаеше английски, баба ми знаеше английски, майка ми знаеше английски, така всичките. Нашият дом беше наситен с много духовна светлина, с много музика, мога да кажа, че ние сме имали едно много красиво и щастливо детство. Защото помня около празниците, още през месец октомври получавахме от нашето духовно библиейско училище вече стихчета, които трябваше да заучаваме, за да ги казваме на Коледното тържество. Това бяха стихчета от стария завет, от пророците, които предвещават идването на Христа, от Евангелието, картините на Рождество Христово.

Тогава системата на училище беше по-друга. Първите четири години бяха отделения, вторите три бяха прогимназия и след това пет години гимназиален курс. Когато Гали влезе в прогимназиалния курс, дядо ми му подари цигулката си и Гали тогава започна да учи цигулка и попадна на един много добър педагог и още от тогава той започна в черквата да свири по разни тържества и богослужения, имаше оркестър от негови приятели, едни от които свиреха I-ва, II-ра цигулка, така две цигулки или пък с китара, с хармониум. Гали пееше хубаво, аз също. Ние участвахме в хора при черквата. Това беше нашия духовен живот там. Гали беше много обичан, понеже беше красив и внимателен към всички. Да не казвам колко го харесваха вече, много хора го харесваха с разни цели разбира се отправени към него, а други го харесваха за неговата духовна дълбочина, която проявяваше. Понеже тогава имаше много случаи на изпращане в странство със стипендии за пастори, тази вълна някакси го отмина. Отмина го тази вълна, предполагам, че Учителят е имал намеса и в живота на майка ми, за да може да изживее тези много силни сътресения. Мизерията по обсадата на Одрин, тревогите от самолетите, които така са хвърчали върху къщите, спускали някакви бомби ръчни.

В 1928 г. в светлата сряда, когато отидохме на черква, помня че тогава говори един индус, който е приел християнството. И този индус беше тръгнал да обикаля Европа със своето индуско одяние, с едно, помня го, много хубаво розово наметало, с бял копринен пояс. Тя той държа една много хубава проповед и се завърнахме вкъщи и си лягаме. В 9 часа ужасен тътен разтърси цялата къща, стана голямото земетресение в Пловдив, 1928 г. Къщата ни не пострада, защото беше на скала. А насреща ни имаше хълм, на който всеки пет минути земята се тресеше, а в равнинната част на Пловдив лумнаха пожари, огньове. Знам, че цар Борис тогава дойде още на сутринта да види какво е положението. Беше голямо бедствие. Аз завършвах тогава трети клас и щях да постъпя в четвърти в гимназията и останах още една година. Обаче майка ми и баща ми решили, че в Пловдив не можем вече да живеем. Не зная каква вълна така ме обзе, а аз без да зная тяхното решение, бях вече в четвърти клас, в края на годината една моя съученичка нещо ме питаше, какво ще правим. Викам: "Догодина аз ще бъда вече в София", ама без да зная. И действително майка ми и баща ми решават другата година да се прехвърлим и да живеем в София и аз пристигам още през лятото тука в Красно село в София при сестрата на майка ми. Там спяхме, те имаха една къща допълнителна, до тяхната къща, голямо място, просторен чист въздух.

Витоша насреща, изобщо хареса ми много и си останахме там да живеем. Но баща ми вече някакси нямаше сили тука на нова сметка да почне да упражнява своята професия. Намери едно малко помещение, което си го устрои при Руския паметник, като обушарничка. Но нямаше вече толкова сили. Гали беше завършил вече гимназия. Като идваме в София той се записа в юридическия факултет, а аз постъпих в Лавришката гимназия и така стана, че Гали след една, две години не можа да вземе изпитите си, понеже трябваше да започне и да работи. И той пише как е работил. Отначало даже свиреше в някакви оркестри, вечерно време в кина, филмите се съпровождаха от музика, но това беше за него много мъчително, понеже нощно време трябва да свири, да се лишава от сънят си и постепенно така му се откри една много хубава работа в Застрахователно дружество "България", на което директорите бяха големи финансисти и той като влезе там, понеже беше много трудолюбив, много интелигентен, ориентира се веднага в задачите си като чиновник в Застрахователното дружество и в това време не знае как и чрез кого попада на Изгрева. Той отива на работа, въпреки редовно се поддържа всичко, плаща моята такса за училището, купува ми учебници, изобщо издържа семейството. Баща ми работеше, но неговия приход беше много слаб, но все пак баща ми не остана така със скръстени ръце, но той слабо печелеше. Трябваше да плащаме скъп наем на леля ми, макар че бяхме роднини. И баща ми плащаше скъп наем за неговото дюкянче. Така Гали пое голямата задача да издържа семейството. Това се отрази на здравето му и той започна да боледува от бъбреци. А вероятно и тези, все пак в крехката детска възраст преживени смущения, на гладувания и на невитаминозна храна и нездрава храна, вероятно това е причината за неговото така още от детство разстроено здраве. Той получи кризи, имаше физически страдания от болестите, но духът му не отпаднаше. Аз го знам с високо кръвно налягане, той отива до пазаря и пазарува и купува тука приема приятели и често колеги идваха да му стоварят техните проблеми и тревоги. Издържаше някакси, макар че организма му беше деликатно устроен.

3. ПЪРВАТА СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ НА РИЛА

Аз завърших вече учебната година и той ми каза в началото на месец юли 1932 г. "Искаш ли да те заведа при едни много добри хора? Там да прекараме десет дни." Аз понеже имах в него пълно доверие и не обичам да задавам въпроси, нито го попитах какви са тия хора, кои са, той започна да стяга багажа и тръгнаме за Рила. Казва: "Отиваме на Рила при едни много добри хора". Стигнахме в Говедарци, пренощувахме там, взехме си хубаво мляко, закусихме по-скоро, вземахме един коняр, на чийто коне натоварихме раниците. Беше един прекрасен юлски ден, топъл, хубав и се отправихме към Говедарската гора. Там малинка, там капинка, така с една малка манерка вода, просто само със закуската си се задоволихме. По едно време загубихме пътеката, но коняря я намери и като стигаме горе, на второто езеро, аз вече капнала, пребледняла, едвам се качих. Притекоха се много мили хора, постлаха ми да легна. Наблизо в момента строяха заслона, който беше кухнята на лагера и видях един хубав стар човек, с изящен гълъбов сив костюм, с панамена шапка, как така сновеше между строителите на кухнята и Гради, един много висок човек, това беше Гради и другите хора там. Сега построиха палатката в дясно от подножието на Молитвения връх. Спомням си имаше едно салонче много красиво, зелено където в 10 часа, доста на височко построиха палатката и аз влязох вътре да си почивам, а в това време една сестра се

обеди: "Сестричко, нося ви супица!" Това беше супа картофена, а сестрата е била майката на Филип Стоицев, сестра Стоицева. Така ми поднесе супата и на сутринта, аз си спя сутринта, ама нищо не питам Гали. Нищо не го питам и той нищо не ми казва. Виждам че той се измъква и излиза някъде, пак се връща, вечерта той отива някъде, аз си седя в палатката. Седя си, ама в едно много особено състояние, просто нямам желание да общувам, някакси едно пасивно състояние. Нищо не предприемам. Но една поезия като ме награби, съжалявам, че не ги пазя тези стихове за Рила и започнах да пиша за Рила като за обиталище на светли духове. Аз не зная кой е Учителят даже. Това беше първите три дни. Четвъртъка сутринта някъде към 10 часа излизам от палатката и виждам, че този стария човек се задава и отива може би към салончето. Минава така покрай палатката. Никой няма. Хубав ден, едни на екскурзии, други се качват по върховете, трети в кухнята ангажирани, Гали не знам къде беше и като излизам се задава този стария човек. Казвам, ами сега как да го поздравя? Не ми върви да му кажа добро утро. Не ми върви. Той каза: "Само Божията Любов" и аз пристъпих и му целунах ръка. Това беше първата среща с Учителя, ама пак не си задавам въпроса кой е Той. Просто много интересно състояние и се обръщам и гледам, ама то беше такава красота, една стройна музикална стъпка, хубава изправена фигура. Ама тогава съзнанието ми спеше, на нищо не реагираше и нищо не възприемаше. Много интересно. И на сутринта, беше петък сутринта ставам, обличам се и заедно с Гали тръгвам към върха. Ама не си давам сметка какво правя. Отивам на върха и беше красива сутрин, много красиво утро, чисто, безоблачно небе, когато първите трепети на слънчевите лъчи се показаха на хоризонта, Учителят така красиво стана. Така благоговейно си свали шапката, и това благоговение мина като че ли през съзнанието на всички ни. След това седна Учителят, почна да чете нещо от Библията. Аз не помня какво е чел. Само една мисъл запомних тогава, именно: че трябва да има хармония между мисълта, чувствата и постъпките на човека" и понеже аз тогава бях започнала да чета Гюте. И у него ми беше харесало това, че той е бил много хармонично развита личност понеже беше за мене авторитет, идеал и една светла личност, чийто характер, добродетели много са ме очаровали и просто тази мисъл ми остана да звучи в главата. Но с Учителят не направих връзка веднага. Помня, че по едно време Гали беше дежурен в кухнята и той ентусиазиран разбира се, аз все още затворена, не разговарям с никого. Учтива съм, поздравявам, но в едно особено състояние. Гали, като пренасят казана от кухнята към поляната където се хранехме, чукна си крака в една скала и тука си разцепи надкостницата. В това време веднага се спуснаха сестри със зехтин и кантарион и го превързаха, но той слезе от планината на кон. Ние бяхме само 10 дни, това беше неговата отпуска. Тогава нямаше голяма отпуска както сега. Но това не го разочарова, не го спря. На следващия ден бяхме в Сапарева баня откъдето вземахме кола. В колата бяхме: брат Бертоли, сестра Мария Тодорова, съпругата на Борис, Гали и аз, четиримата в колата. И вървим от Сапарева баня през село Студена и т.н. и на Красно село на шосето трябваше да спрем. Но междувременно сестра Мария ме пита: "Е, как ви хареса?" Казвам: "Сестра, много ми хареса". Връщаме се вкъщи, рано беше към 5 часа след обед, летен ден, имахме гости някакви. Леля ми имаха голяма градина, голям двор, красиво беше, гостите насядали така и аз: "Бяхме на едно място където Христовото Учение се прилага!" Ама така съм го казала, и аз не знам как и след това започнах да идвам на Изгрева и да се запознавам с обществото. Но аз когато идвах на беседа, просто гледах Учителя, да вярвам ли на очите си, като че виждам някого за когото съм меч-

тала векове може би, защото душата си търси покровителя. А кой знае къде съм бродила, кой знае какви гори и блатища, кой знае какъв е бил животът ми. Такъв копнеж, както когато се радвате на нещо, което сте получили, но като че ли ви е сън, толкова сте го желали, като някаква несбъдната мечта. Гледам сега и викам, ама сънувам ли или наистина виждам Учителя. Нямаше нужда да ми казват кой е Той, нямаше нужда. Христовият Дух така го почувствах, преживях го, и даже когато сестри ме питат знаете ли кой е Учителят, това казвах: "Знам, няма какво да ми казвате". Беше много трогателен момент. Обикновено след беседа се събирахме и целия ден прекарвахме на Изгрева. А Гали редовно от работа, тичаше на Изгрева при Учителя и после се връщаше вкъщи. Това беше неговото ежедневие. В: Вие живеехте там? Веска: В Красно село. В: А как се движеше, с велосипед? Веска: С велосипед. А имаше и трамвай. Трамвая беше до някъде. Но много често, да кажем за съборите вкъщи като се събудим към 3 часа и от Красно село през полето, така, така, Гали знаеше едни пътища през Лозенец и се озовавахме на Изгрева. Но имяхме сили, млади хора.

4. СЛЕДВАНЕ

В: Сега, вие завършихте гимназия. Веска: Аз завърших гимназията, I-ва девическа гимназия да, завърших и понеже още в гимназията си обикнах, още от дете английски и немски език. Ама влюбих се в тия два езика и започнах с мама, започнах самичка вече да си ги работя, да си ги изучавам и в гимназията бях отличничка по езиците латински, немски, български, география, история така. Но математиката много не ме интересуваше. Просто даже ми беше непонятна, понеже нагласата на моето съзнание повече е литературно-езиково и понеже нямахме много добра учителка по математика, аз пък много си обичах учителите по литература, по езиците и по пеене. Много обичах пеенето. Значи часът по пеене беше за мене щастие. И по езиците също. В гимназията вземах участие в хора. Така завърших с много добър успех, с отличен 5 и нещо беше и веднага казвам на мама: "Аз искам да следвам германска филология". Направо се ориентирах към германска филология. Гали казваше, че е по-хубаво да следваш естествени науки, но аз, мен не ме влекат естествените науки, никак. Това направо дисекция, да режеш жаби и това, ми се виждаше страшно. А интересното беше за математиката. В VI. клас дойде една много добра математичка и тогава ми се избистри съзнанието, можеше да стана по-концентрирана, понеже при математиката се изисква голямо напрежение, започнах да разбирам математиката и тя ме изкарваше на дъската и казваше: "Величкова, как досега вие правите четворки в математика, когато вие знаете математика". Викам: "Не съм я обичала математиката". Но си останах при моите езици и на пеенето и на литературата. Една година след гимназията почивах, но Гали ме записа да уча италиански в едни курсове по италиански език, като такива много симпатични италианки - монахини от ордена на Св. Франциска. Така обикнах тия сестри-италианки, понеже още първата вечер италианка ми предаваше и то дъщеря на професор по италианска литература. Тя ни зададе някакво домашно и аз го прочетох и тя попита дали майка ми е италианка. Защото в интонацията ми, в произношението проличава това. Казвам: "За пръв път говоря италиански". И така започнах да изучавам италиански с голяма любов и от тогава имам връзка с две италианки. Тя едната почина вече, монахиня. Беше органистка в черквата тука. На другата година записах германска филология. И най-интересното беше, че декан тогава беше професор

Константин Гълъбов, който завеждаше катедрата по германска филология. И аз отивам такава една скромна, а тогава той приемаше да подпише студентската книжка, когато вече ще постъпвам. "А-а, значи вие ще бъдете моя студентка?" Аз не знам даже кой е той. Той изнасяше лекциите си по един много интересен начин, познаваше Рудолф Щайнер и го цитираше. Знаеше много за Учителя, обаче не смееше да се отпусне. Впуснах се в това море на немската литература като че ли е мой собствен дом. Така се чувствах там, много добре. Гали казваше: "Ама други, които са завършили немско училище и може би те ще те изпреварят". А професорът винаги ме хвалеше когато вземах изпитите. Казваше: "Така се говори немски език!" И така аз завърших германистика, същевременно следвах и философия, понеже немската литература, ако ви кажа, ама в много голяма степен е оплодена от философска размисъл и не можеш да я проумееш ако ти не познаваш най-същественото историята на философията и философските концепции от векове. И така полека, полека, именно когато ставаше въпрос да се тълкуват философски концепции, понеже вече слушах и Учителя, за мене бяха ясни и концепциите на романтиците, на Гьоте, на Лесинг, Новалис и др. на всичките и когато трябваше да се каже едно тълкувание професорът се учудваше, че имам философско становище по въпроса, че мога да го изразя и то свободно, а не на зубрено както той го е казал да кажем, а с мое собствено отношение. Завърших философия и четирите години съвсем редовно си вземах изпитите и през март 1940 г. получих назначение за учителка в Казанлък по немски език и психология. За Казанлък ме придружи другия ми брат Апостол. Той ми даде 5000 лв. и каза: "Направи си тоалети, като учителка да имаш хубави тоалети и заминаваме за Казанлък". Преди това отивам при Учителя, целувам Му ръка и Му казвам, че отивам в Казанлък, а той каза: "Там има наши братя, наши семейства, с които вие имате хубава връзка". Отиваме там.

5. УЧИТЕЛКА В КАЗАНЛЪК

Първата вечер пренощувахме в хотел "Балкан" и вече трябва да ми търси брат ми квартира. Отиваме при наши познати, д-р Паранжиков, да го питаме дали знае някъде квартира. "О-о, тука живее една много добра австрийка, която дава целия горен етаж под наем." Австрийката фрау Берта Бочарова, съпруга на един бивш казанлъчанин, който е лекар, който е завършил във Виена и тя идва да живее с него млада. Тя дава целия горен етаж под наем. Като отидох, веднага заговорихме на немски и тя ми даде най-голямата стая, едно отделение със спалня и гардероб, другото официално с библиотека, немски книги вътре, снимки на нейния мъж като студент-лекар и т.н., а в съседната стая живееше една италианка. Адриана, която пък беше дошла да бъде като частна учителка на децата на директора на фабриката "Копрони". Тя беше военна фабрика, която с договор бяхме дали на италианска компания. Той беше инженер Калигарис, а тя беше преподавател на неговите деца. Но аз както съм винаги затворена, отивам: "Добър ден, добър ден", повече нищо. А в другата стая живееше една българка, детска учителка. Значи три учителки обитавахме целият етаж. В гимназията беше много интересен първия час. Брат ми си отиде, а Берта му каза така: "Бъдете спокоен, вашата сестра ще бъде тука като при майка си". И аз там тогава получавах заплатата 1200 лв. 600 лв. плащах наем, обаче със закуска и с прислуга. Аз нито шетах, нито перях, нито чистех, само си знаех ученето, четенето и разходките. И тя прие това нещо, защото имаше такава жена, която и чистеше. И сега отивам в гимназията "Св. Кирил и Методий". Аз с една черна

д-рестика с бяла яка. Директорът беше математик: "О, вие ли сте госпожице Величкова?" Викам: "Да". "Ама те учениците ще ви посрещнат и приемат като нова ученичка." Бях слабишка, така. Отивам и влизам в един осми клас, смесени момичета и момчета - и първата ми лекция беше върху една балада на Шилер. Много се радвах, че гимназията се нарича "Св. Кирил и Методий". Много хубави, будни деца имах там. Завърших си аз лекцията и преди да пристъпя от катедрата, за да си изляза, един ученик излиза, прави знак на учениците да станат и запяват "Одата на радостта" от 9. симфония на Бетовен, а пък текста е от Шилер. Много красиво, първия ми немски час, беше много трогателно. И така започнах много хубава работа с тези деца, имах и някои частни уроци. Но по едно време беше някъде към пролетта, едно тъжно, дъждовно време и моята хазайка ми казва: "Госпожице Величкова, насреца ви живее италианка. Знам че вие сте учили италиански. Знаете ли, тя преживява нещо много тъжно сега". Казвам: "Какво?" "Ами получила съобщение, че майка ѝ е починала. Идете да я посетите!" И аз чукнах на вратата на Адрияна и викам: "Добър ден. Изказвам моите съболезнования. Не плачете, тя майка ви е жива". В това време, а и в нейната стая имаше също така библиотека, и се отваря вратата на библиотеката. И тя казва: "Ето, това е признак, че майка ми е жива". И така от тоя ден ние станахме приятелки. А тя пожела, понеже в Италия започнала да учи немски, казах: "Хайде сега ще си направим една програма: Вие при мене ще продължите немски, а аз при вас италиански. И така си създадохме една много хубава програма. Немски и италиански. Цялата литература на италиански минахме, цялата литература на немски също. Ходехме в розариума всеки неделен ден, четяхме немски и италиански и разговаряхме с нашата хазайка.

Може би го знаете, защото той скоро е починал д-р Бочаров, Стефан Бочаров, син на г-жа Берта Бочарова. Той е бил във ВМИ. Той преди няколко години почина. Сега нейния малък син беше ученик. Г-жа Бочарова я заварих вдовица с един син в гимназията, другия син в София следва медицина - Стефчо, а дъщеря ѝ учителка в някакво село Казанлъшко женена за някакъв си военен. Тази жена, много мила, много умна жена, при нея идвах на гости, и то всеки... тя имаше турска баня къщи, там се къпеха и идвах на гости и Чудомир, писателя значи Чудомир с жена си. А жена му беше учителка в гимназията по рисуване, една много симпатична жена. Тя се казваше Чорбаджийска по баща. Идваха да се къпят и ми правеше впечатление, че те много уважаваха г-жа Бочарова и после разбрах, че нейния съпруг, с него се е запознала във Виена, когато е следвал като студент по медицина, идват в България, създават си семейство и след 10-годишен живот той се увлича по някаква си сестра и напуска Казанлък и отива в Бургас да живее и я напуска нея с трите деца. Всичките нейни близки с голямо уважение, с голяма почит към нея се притичат на помощ, помагат ѝ кой както може. Тя дава под наем горните стаи, това е. И тя никога не се оплака. Беше много чиста, много спретната, много изискана, много етична жена. Много хубав живот съм имала при нея. Двете с италианката когато си вземахме заплатата винаги я канехме на ресторант. Така всеки месец я поканвахме на ресторант. Тази жена обаче е имала една странна съдба. Оставя я мъжът ѝ.

6. УЧИТЕЛКА В АМЕРИКАНСКИЯ КОЛЕЖ - СОФИЯ

Минаха години и аз напуснах. Значи в 1942 г. есента получих назначение, поканиха ме тука в колежа, американския колеж в Симеоново да постъпя и аз приех тази покана, защото все пак ще бъда в София, ще бъда в

американска среда, ще продължа с английски занимания, ще бъда близо до София, до нашите нали и така и напуснах Казанлък и дойдох тук. В американския колеж в Симеоново преподавах немски. При много добри условия работех там. Имах хубава заплатата. Разбира се моето вегетарианство се уважи по един много особен начин. Аз казах, че съм вегетарианка и готвача ми готвеше само запържен лук и глащах 400 лв. специално. Той не знаеше да готви вегетарианска храна. Но закуската беше толкова богата. Американците предлагат винаги много богата закуска: чаша мляко, яйце пържено, яйце варено, такава топка масло, сирене, отделна чинийка с овесени ядки с мляко. Значи аз половината закуска я давах на колегите и тая закуска ми стигаше. На обед имаше закуска и друго и така бях много щастлива с моето вегетарианство. И Гали идваше да ме посещава така, защото беше много строго. Самия колеж имаше огромно землище, имаха зеленчукови градини, овощни градини, имаха си свое производство, всичко свое. Кухнята се ползваше от продукцията на тяхното землище. Имаше много красива борова гора, понеже тя беше нависоко, от нея направо през полето се виждаше къщичката на Учителя. Тя се белеше така хе-е-е далеч така, понеже не беше застроено тогава Софийското поле. И даже една сутрин, когато бях постъпила вече там на работа, идва съпругата на директора мисис Хлойд Бляк и ми казва: "Г-це Величкова, ние се научихме, че вие сте от обществото на г-н Дънов и това ни е много приятно". Като завърши учебната година, а аз предавах немски на племенницата на професор Йоцов, който беше тогава министър на просветата, и тя ми каза: "Научавам от чичо ми, че колежа ще се закрие и американците ще трябва да напуснат България. Време е ти да се изтеглиш в София". Тогава аз подадох веднага заявление, а директора на колежа г-н Бляк не знаеше това. Той ми каза: "За вас по-хубава среда от нашата не бихте могли да намерите". И вярно, той беше прав за себе си. А аз получих назначение за II. мъжка гимназия. Но наскоро след това инспекторът като ме видя ми каза: "Величкова, вие ще трябва да основате немската паралелка в Ловешкия американски колеж". Отивам аз тогава при Учителя и Му казвам това. Пък с моя приятелка се бяхме нагласили така: аз бях си купила вече концертно пиано. Аз ще ѝ преподавам немски, а тя на мен пиано. Дори бяхме започнали с нея да работим много сериозно. Но интересното е, че Гали още като видя пианото, каза: "С това пиано ние ще купим къща!" Помня много добре като го каза, като че го предрече. И наистина, после аз го продадох, за да внесем пари за апартамент. В: "Значи с това пиано ще купим къща." Веска: Да, много интересно беше. И тъй отивам при Учителя да Му кажа, че съм получила назначение през октомври и на 1. ноември трябваше вече да заминавам за Ловеч. Като казах това на Учителя, пък никак не ми се отиваше в Ловеч. А Учителят забеляза (ама така тихо ми каза): "Рекох, вие ще атакувате Ловеч!" Сега на кого го каза, не мога да кажа. Дали на мен, дали на някого, който беше около мен? Не мога да ти кажа. "Рекох, вие ще атакувате Ловеч!" В: Атакувате! Веска: Да. Много интересно. Той каза още: "Ловеч е живописен град и там ще имате хубава работа". Каза, благослови ме, благодарих Му.

7. В ЛОВЕЧ, В АМЕРИКАНСКИЯТ ПАНСИОН

За Ловеч ме придружи Гали с цигулката си. А пък директорка на пансиона беше мис Мельни Търнър, една великолепно американка, която 20-годишна напуска Америка да бъде от полза за България. И основава в Ловеч, на един от хълмовете беше колежа, девически пансион с американски и български учители имаше. Тя беше много добра пианистка и тя ми даде да жи-

в неяната квартира. В горния етаж бяха нашите спални. Една американка, тя и аз. Имахме там и баня. Долу пък беше хола с библиотеката и с пиано и всичко. Тя ми даде всичко каквото беше. И хубаво бях посрещната. Гали ме заведе там, пък моя приятелка беше учителка вече там в Ловеч и тя ме представи на мис Търнър, на цялата колегия и Гали изнесе концерт в залата за концерти. Те имаха зала за концерти в колежа. И те даже ученичките нарекоха Гали със Вайъли на английски „цигулка“. Гали пожела да привлече мис Търнър към Словото на Учителя, но не успяхме, защото, ще ви кажа, после какво стана. Там бях една година 1942 и 1943 г. Вече през есента на 1943 г. ставаше въпроса, че трябва в София да живея при родителите си, аз заболях. Там моето вегетарианство не беше така много уважено, щото готвача ми сервираше само пържени картофи, но като подметки. 1943 г. беше военно време, хлябът беше като кал и аз отслабнах и заболях. Боледах известно време, та помня, че Учителят казвал да ям по една скилидка чесън. И аз тогава ангажирах готвачката на мис Търнър, плащах ѝ 400 лв. и казвам: Ще ми готвиш, обаче зарзават“, тя беше много мил човек и много хубаво ми готвеше къщи, носеше ми храната в стаята. И дойдох си вече в София. В: Поводът, Учителят да ви напише писмо, вие ли бяхте или Гали? Веска: А-ах, чакайте ще ви кажа сега, какво става в Ловеч още. В Ловеч и навсякъде знаеха от какво общество идвам; аз мълча и не давам нищо да се разбере. Една сутрин, както отивам в клас, имах първи час, отивам по-рано, влиза една колежка, моя колежка литераторка. Казва: "Г-це Величкова, разбирам, че вие сте от обществото на г-н Дънов". Аз я погледнах, виж тия клюкарки, в себе си казах клюкарки, пък всичко знаят. "Моля ви се, много ви се моля, аз имам артрит и голямо страдание в колената, много така страдам, попитайте го, помолете го да ми помогне, какво ще ме посъветва Той да направя". Та по тоя повод писах писмо до Учителя. Аз написах писмо на Учителя и когато дойдох в София беше вече Коледната ваканция, Учителят ми изпраща писмо до тука, до къщи, отговора. Вие това писмо го знаете, нали? В: Не. Веска: Не съм ли ви го показвала? В: Не. Веска: При мене е, ще ви го покажа. Аз няма да ви го цитирам. Ще го прочетете. Писмо, в което пише, че съм възкликнала на една страдаща, че съм могла да направя едно добри и ме посъветва, лично Той обаче ме посъветва. Обаче ходих при Него, щото писмото не ме задоволи само, лично Той ми каза: "Ами каза, ще трябва да пие топла вода сутрин, преди ядене три пъти на ден, която измива всичките наслойки в организма и да прави разходки". Аз ѝ го казах това нещо и ѝ предложих да я извеждам на разходка из хълма, така се разхождахме. Сега тя как го прие, тя не реагира. Вероятно това ѝ се видя много наивно. Но нищо не каза, нищо не каза. Водех я на разходка, аз нищо не я питах, не я човърках, дали го е прилагала и това не мога да кажа, както и да е. А тя да се окаже на моя колежка леля, но после разбрах това нещо. Така. Идвам в София вече. В: Имаше ли някакво подобрение тази ваша колежка? Подобрение от артритата? Веска: Нищо не ми сподели. Нищо. Вероятно е рекла... Нищо не мога да кажа от нейно име. Нищо. само така я водих на разходки, не я питах, да не мисли, че ѝ налагам това, което ѝ е дадено като съвет. Това е. В: И вие се връщате. Веска: Аз в 1943 г. бях есента в София и трябваше да потърся работа в Софийска гимназия, тогава пък брат Георги Томалевски имаше някакъв голям пост в Министерството, а също беше и директор на III. девическа гимназия, и той каза: "Ти ще бъдеш при мене учителка" и бях назначена в неговата гимназия от 1943 г. В: И до коя година бяхте там в София? Веска: До 1946 г. В: След това? Сега аз искам друго да ви питам. Галилей ми споменава, че на времето, когато сте били в

Американския колеж, ходил лично да пита Учителя, казва: "Ето идват събития, тя трябва ли да напусне американския колеж?" Учителят нещо интересно му е казал. Веска: Не, не зная това. Точно това не зная. Какво е? Даже Гали не ми го е казвал това нещо. В: Той отишъл при Учителя и казал: "Учителю, така и така, идват събития и сестра ми е в американски колеж. Да не би да се обърнат събитията и тя да пострада". Учителят го изгледал строго и казал: "Никой няма право да коригира съдбата другиму, освен Бог!" Веска: Сега, какво става. В колежа много ме обикнаха всичките и много хубаво работих там, имах много хубави деца, всичко това беше прекрасно. Но виж как Бог нареди, чрез мои близки, ето професор Йовчев ми каза: "Трябва да дойдеш в София" и от колежа дойдох в София във II. мъжка гимназия. След това отидох в Ловеч и после след това се върнах в София. Тъй че може би Учителят е помогнал, но интересното беше това, аз не ходих да занимавам Учителя с този мой въпрос. Но веднъж, беше един неделен ден, някъде след обед след бесада и аз нещо се навъртам в големия салон, никой няма в салона и Учителят идва при мене тутакси идва. И така аз заставах гдето беше ъгълчето, гдето беше книжарничката на Цочо. И отивам да Му целувам ръка и Учителят изрече: "Чембърлейн". Ама Той така си каза нещо, но пак не знам на себе си ли го каза, нищо не мога да кажа повече. "Чембърлейн". И отидох. Учителят само това ми каза: "Разбирам, че вие отивате в американския колеж, но ще знаете, че там става винаги голямо течение. От Владая минава едно течение, което не е много добре и което минава непрекъснато". И верно, че от тази година, понеже беше военна година вече, беше оскъдно горивото, в колежа имаше парно отопление, което беше недостатъчно. И аз помня, че тогава съм се завивала и с хавлията, освен вече пижама и нали хавлията и одеало и така съм спала, обаче слава Богу само малко синузит ми се яви, но после си го излекувах с лайкучка и със солена вода, в много слаба форма. Това беше, което Учителят ми каза. Но аз само Го погледнах и приех това нещо, което ми каза, но повече нищо, нали, повече аз не разширих разговора. Бях решила в себе си и какво ще занимавам Учителя повече, да. Но там пък срещнах много хубави души в колежа, даже имаше един американец, който завеждаше библиотеката, мистър Моор, пък аз носех, винаги съм носила мрежи, понеже моята коса е много тънка и винаги съм си носила такива мрежи, които получавах от Италия. "Вие напомняте за Ренесанса с тази прическа." Съпругата му беше в Америка тогава, те нямаха деца и той искаше да ме вземе в Америка, но аз казах: "В България си оставам". Изобщо не ме е блазнило това отиване на някъде, макар че съм имала хиляди случаи и в Италия, и във Франция, и в Америка да отида и са ме канили да ми плащат. Тука си оставам.

8. АМЕРИКАНСКИТЕ МИСИОНЕРИ

В: Искате да кажете още нещо за г-ца Търнър. Веска: Директорката на Ловеч беше госпожица Търнър, която е напуснала Америка 20-годишна, за да дойде да работи в България, за просветата на българската девойка и тя си остана в Ловеч и там учредява американския девически пансион, който ръководи с много голяма грижа, с много голяма нежност. Тя обичаше много България. И когато вече колежа трябваше да мине в ръцете на Българската народна просвета, тя трябваше да напусне България и замина за Америка и в 1949 г. на Архангелов ден на 9.ноември тя приключва трагично своя идеен живот. Ще ви кажа защо. Тя е един от големите приятели на България и отивайки в Америка, тя заварва едно отношение към България внушено от наши-

те съседни, сърби и гърци, едно отрицателно отношение към България, една пропаганда, с която тя не е съгласна и решава с редица сказки да опровергае това отрицателно отношение към България и тази лоша пропаганда за нашия народ. Нейният баща е бил пастор в една от черквите и тя един неделен ден, именно на 9.XI.1949 г. се облича в един разкошен български костюм, с българска шевица украсен с намерението след проповедта на баща си да изнесе сказка за България и връщайки се от черква с кола тя претърпява катастрофа, става някакво сблъскване с друга кола и на място почиват тя и баща ѝ. Мисис Мелъни Търнър. Предполагам, може да е инцидент, злополука без някакво злоумишлено намерение, но може да е и някаква атака от страна на тези, които не обичат България и разпространяват такива слухове за нея. Това е мис Търнър, да. В: Този колеж в Ловеч коя година е открит? Веска: Не мога да ви кажа, но много отдавна. Той се превърна впоследствие в Българска езикова гимназия. Колежа тука стана школа. В: Ясно, да. Искам да питам друго. Тези първи мисионери протестанти, които идват от Америка, те отначало не научават ли български? Веска: О-о, даже са знаели разкошно български, даже един от тях заедно с наши българи превежда Библията. В: Да, Петко Рачев Славейков и д-р Лонг. Веска: А, точно д-р Лонг, всички те знаеха разкошно български и изнасяха проповедите си на хубав български език. Със самото идване, а в нашето общество в Пловдив имаше една много културна литераторка, учителка по български език, която в Швейцария беше завършила литература българска. Тя знаеше немски, френски, английски и тя преподаваше на мисионерите, които желаеха да учат български език и те научаваха един литературен език със съответните фонетика, правилна фонетика, правилна граматика, правилен синтаксис. Тъй че говореха разкошен български език. В: Бях веднъж в Сливен, в дома на Димитър Добрев, ръководител на Сливенското братство, бях видял в библиотеката му десетина поредици книги от Лонг на български. Веска: Да, да. В: Евангелски проповеди и много интересни книги, къде отидоха не знам. Веска: Той, на моя приятелка баща ѝ написа история на Евангелизма в България, той беше много културен мъж, но и тя не смее никъде да ходи. В: Искам друго да ви питам. Понеже в първите години нали евангелските среди са смятали, че Учителят ще бъде пастор към тях. Веска: Да. В: Спомняте ли си какво е било отношението на първите евангелски среди? Веска: Сега ще ви кажа. Някои от тях са го приели и са минали вече към обществото Му, но са били малцина. Някои от пасторите са имали с Него хубави разговори и са Го уважавали, но са си останали на протестантските амвони. Болшинството обаче е имало едно отрицателно отношение. Само си спомням, че един от евангелските поети Стоян Ватралски, който е американски възпитаник, е получил своето висше образование в Америка, той е написал една брошура за Учителя, за Бялото Братство в един положителен смисъл и в една хубава светлина, дава една картина на живота на Изгрева. С беседите, с гимнастическите упражнения на поляната и етичната страна на Словото на Учителя, на делото на Учителя, с едно хубаво положително светло отношение. Но повече от това той не е направил, дори аз поне не го знаех да е стъпвал някога на Изгрева, но е ходел, но той беше много стар, аз бях ученичка когато той почина, тъй че... В: Да, аз я знам тая книжка, но не знаех, че е евангелист. Веска: Други от евангелското общество в Пловдив бяха семейството на инженер Георги Стайков и жена му Хариета Стайкова, която беше американка и които приеха Учителя, но те си посещаваха редовно и богослуженията в нашата черква. Имаха си и своите четения на беседи, общуване с Учителя. Даже са провеждали сеанси, вие знаете вече за пловдивската школа, която се слави с ей такива цели протоко-

ли дебели са писали на техните сеанси, понеже техния син, който Гали помни, аз помня другия им син Едуард, другия им син се казваше Венинг. Та той е бил Галювата възраст, който почива като малко момченце и знам, че техните събирания са били посещавани от него, те са били като едни сеанси, на които се е явявал духа на Венинг и им е споделял може би опитности или преживелици, или сведения им е давал за Невидимия свят, в който той се е движел.

В: Какво ще ми кажете, спомняте ли си за един от първите ученици, мисля че е 1919-1920 г., един от първите ученици, който заминава за Америка да работи - Величко Гръбляшев? Веска: Вижте какво, за него аз зная само това, което съм чула, което съм чела по-скоро, че заминава той с Учителя. Той е в Америка и Учителят е в Америка, сега не знам дали заедно са били, дали поотделно, това не мога да ви кажа, но Учителят един ден го поканва на един излет. Минават през някаква гора, отиват на някакво езеро, на което ги чака някаква лодка, там с големи почести приемат Учителя и Го отвеждат на отвъдния бряг, където в някаква си постройка, в някакъв си салон Го очаква някакво общество, където са имали много интересни разговори, които той не предава и сега по същото почтително отношение Учителят бива изпратен, те тогава са в Ню Йорк. И на другия ден Гръбляшев е решил сам да направи тази екскурзия обаче не успял да намери пътя. В: Тази случка от къде я знаете и помните? Кой ви я разказа? Веска: Сега ще ви кажа: тогава Учителят казва на Гръбляшев: "За това няма никому да разказваш, освен като минат много години". И не знам подир колко години той го разказва това нещо на някои от нашите братя и сестри. Но на кои го разказва не мога да ви кажа и как е предадено, как е разказано, как се предава сега, в тази форма, която ви казах, така го зная. А неговата съпруга, сестра Мария Гръбляшева, тя беше тука, в нашето общество. В: Тя как се казваше? Веска: Вижте, че не зная първото ѝ име, но тя имала сестра, която е била ясновидка. Това съм го чела вече като опитности и е общувала с някакви си Логоси, някакви си. В: А други неща за Величко Гръбляшев не си ли спомняте? Веска: Не, аз не зная нищо, даже аз не съм го виждала. Зная го край неговата съпруга, познавам съпругата му. Той дали в Америка е починал или... Мен ми се струва, че в Америка е починал.

В: Сега някои от другите евангелски среди да са преминавали в Братството в оная епоха? Веска: Знам за Стайкови положително. Пак Стоян Иванов, в Пловдив беше известни години пастор. Той е приемал Учителя, но повече от това не. Друг един пастор, когото аз лично познавам, чийто проповеди аз посещавам тук в Софийската църква това е Трифон Димитров. Така се опитваше да цитира в много редки случаи от Словото на Учителя, както казва г-н Дънов. Даже по този повод аз се трогнах и му подарих книгата "Учителят говори" и той я прие с благодарност. Но той не беше тесногръд, а човек с широки интереси.

9. ПРОТЕСТАНТСКИТЕ СЕМЕЙСТВА

Повествования за моите опитности във връзка с Учителя Петър Дънов, Беинса Дуно, писано в гр. София, в течение на 1977, 1978 и 1979 г.

Учителю, бъди благословен и Твоето Слово, извор на живот, да стане мой свещен пилот и аз Твой ученик смирен.

София, 1933 г.

Сине мой, дай ми сърцето си! С тази съкровено прозвучала в моето съзнание поетична мисъл още през ранните дни на срещата ми с Великия и с

този стих от Светото Писание, желая да започна моя скромен разказ относно опитностите и преживяванията ми свързани с великия Пратеник от Бога в тази епоха на земята, нашия обичен Учител Беинса Дуно, известен със своето гражданско име Петър Дънов.

Родена съм в гр. Пловдив на 16., а по нов стил на 29.ноември 1914 г. Още от ранно детство моето съзнание се изпълни със светлината на евангелското слово и мъдростта на великите патриарси и пророци от стария завет на Библията, за които слушах да ми се разказва, събудих в душата ми свещения глас за онази Любов, за онези добродетели, чрез които човек се чувства достоен за живота подарен му от Бога. В нашия дом Библията беше настолна книга. Молитвата съпътстваше ежедневието ни и духовните песни, които с възторг пеех при музиката на органа в евангелската църква в гр. Пловдив ме вдъхновяваха за добрия живот възвестяван чрез Светото Писание. Вкъщи, моята незабравима, обична майка Иванка, предана, работлива, привързана към делото Христово обогатяваше живота ми и събуждаше творческото ми въображение с разяснение на текстовете от Светото Писание с чудно хубавите библейски истории, които тя умееше да разказва. И така тя приобщаваше моето детско съзнание към образите на Самуила, Йосифа, цар Давида, Рус, Естир и други светли образи. А духовните песни, които вдъхновено се лееха в чистият и звучен неин сопран, извикваха у мене живот, Любов към възвишената, красива, славеща Бога и Неговата безгранична Мъдрост музика. Проучаването ми в Народното училище от една страна и в неделното училище към църквата от друга страна, бяха за мене двата главни извора, от които с радост и обич черпех знания, светлина и просвета. Особено любими ми бяха тези дни и часове, когато с моите мили родители Иванка и Велю Величкови и двамата ми по-големи братя - Гавраил и Апостол отивахме да славим Бога и да Му благодарим за всички добрини в живота, на църква. Още от най-крехките си години видях и разбрах колко велико е Словото Божие и каква мощна сила се крие в Него, защото в живота на моята майка и на моят баща и на други съзнателни християни тази сила сияеше с благодатна светлина в делата им. Към текстовете на Библията и Евангелието бях приобщена чрез четенето им вкъщи и с обучението ми в Неделното училище към църквата, където ми се повестуваха и в картини художествено изобразени ми се представяха образите на човеци филми с непоколебимата си вяра в Бога, с Любовта си към Христа и Неговото Дело. Всяка година на Рождество Христово подготвяхме Коледна забава, чиято програма се включваше за успяване на съответни текстове от Светото Писание, така че вече знаех на изуст много стихове от Словото Божие, а имах и великолепната възможност да слушам от моята баба Ефтимия Доспевска Гидикова, която беше внучка на художника Захари Зограф разкази, за гр. Ерусалим, Ерихон, Витлеем, реката Йордан, Гетсиманската градина и други интересни неща, тъй като тя с майка си и баща си Захари Доспевски-иконописец, беше живяла по тези места където баща ѝ изографисвал православните църкви. И не веднъж искрено съжалявах, че не съм живяла във времето на Христа, нашият Господ Исус Христос и да Го видя и чуя сладкия Му глас и животворните Му Слова. В: Аз имам един въпрос. Какви песни се пееха и се свиреха в евангелската църква? Веска: На органа се свиреха, текстовете биваха от много поети от евангелските общества написани, от наши прочути поети, даже имаше от Стоян Михайловски някои стихове са използвани и песните бяха като музикални творения създадени от големи европейски композитори: Моцарт, Бетовен, Хайдн, Хендел и др. съвременни композитори, европейски и американски. В: Там те се разучаваха и

пееха със съпровод на орган. Веска: Да, със съпровод на орган, да. В: Имаше и хор. Веска: Имахме и хор, иммахме и оркестър отделно, иммахме и квартети, дуети се пееха, най-различни комбинации се създаваха. В: Другия ми въпрос. Какво представляваше Неделното училище и църковното. Веска: Неделното училище, това към църквата, всяка неделя след проповедта, която свършва някъде към 11 часа, всички и възрастни, и млади, и деца се събираха в така нареченото Неделно училище като отделни сектори, където възрастните изучаваха по някакъв стих от Евангелието или Библията с разяснение, тълкуване нали така, а пък ние, малките деца, по същия начин бяхме ръководени от специални учители, които с песнички съответни религиозни, с които ни въвеждаха в познаване и разбиране на Светото писание с много красиви илюстрирани картинки и в стил на детските възможности нали ни се даваха тези обяснения за Рождество, за бебето Исус, как Той е бил послушен, покорен, за Йосефчу, за неговите сънища и всички тези добродетели на Библейските образи, те се представяха в много красиви приказки, от които се даваха в хudoжественa обработка. Така беше.

10. ПРОТЕСТАНТСКИТЕ ДЕЦА ОТИВАТ ПРИ УЧИТЕЛЯ

София. През есента на 1929 г. се преселихме да живеем в София. Тук аз получих моето образование в I.Софийска девическа гимназия, а брат ми Гавраил започна своето следване в Университета в Юридическия факултет като същевременно работеше като чиновник в Застрахователното дружество "България", което след 9.IX.1944 г. се нарича Държавен застрахователен институт. Желая да споделя една малка подробност, която за мене е от значение относно интуицията, мой верен ориентир в много случаи на живота ми. Когато в края на учебната 1928-1929 г. срещнах в училищния коридор една моя съученичка, аз ѝ казах, без разбира се да е ставало дума за подобно нещо у дома: "Знаеш ли, че догодина ние ще живеем в София?" И наистина това се реализира през есента. В гимназията попаднах в много добра среда от съученички и съкласнички, живеехме заедно и си помагахме в учението. А и преподавателите ми бяха много културни и високо образовани, благородни хора.

Рила, 1932 г.

В края на учебната 1931-1932 г. през първите дни на месец юли, един ден моят брат Гавраил ми каза: "Отиваме на Рила, ще те заведа при много добри хора". Неговата отпуска беше през първата десетдневка на месец юли. На 1.юли тръгнахме рано за Самоков, оттам се отправихме за село Говедарци, където пренощувахме в една селска къща. На следното утро, в ранни зори заедно с един селянин, който ни служеше като пътеводител, а неговото магаре носеше багажа ни, тръгнахме пеша към 7-те рилски езера и специалната ни цел беше второто езеро. Денят беше ясен, слънчев, топъл. Из просторната гора, освежавана от ромона на потоците с бистра вода, от време на време се спирахме, за да се поосвежим с някоя и друга малина, капина или боровинка, които там бяха в изобилие. И още преди залез слънце пристигнахме на второто езеро. Бях се доста поуморила, затова тези, които ни посрещнаха, ми постлаха едно одеало върху което си полегнах. И така почивайки си видях в момента, че някои от братята сновяха чевърсто насам-натам, носеха камъни, греди и други материали, защото строяха заслона. В този заслон трябваше да се помести кухнята на лагера. Измежду тези рабо-

тещи братя съзрях фигурата на един благороден старец облечен в светло сив костюм с бяла панамена шапка на главата. Приятелите на брат ми, които аз още не познавах му помогнаха да построи нашата палатка, тъй като всички лагеруващи обитаваха бели палатки настанени край езерото и по околните склонове и полянки. След като влязох да си почина в палатката чух един мил глас и една възрастна сестра влезе в палатката при мене, поднасяйки ми чиния с прясно сварена картофена супа и нежно ми каза: "Сестрице, хапнете си, за да се подкрепите". В: Коя беше тази? Веска: Сестра Стоицева, на Филип Стоицев майка му, Ана Стоицева. Впоследствие разбрах, че тази сестра е съпруга на нашия добър брат зъболекар Михаил Стоицев и майка на добрия ми приятел Филип Стоицев, също зъболекар, но вдъхновен цигулар, който с благоговение и вдъхновение обича да работи и аранжира много от музикалните мотиви дадени ни от Учителя. Аз й благодарих и останах в палатката, а тя беше построена на високо място и от нея се откриваше прекрасна гледка към езерото, върха "Харамията" и отсрещния рид. Вечерта край езерото лумна огън. Сестрите и братята край него пееха песни. Брат ми отиде там, но аз си останах в палатката. В предутринния здрач на следното утро брат ми излезе, но аз продължих да спя. Интересното е, че през тези първи дни, три дни стоях мълчалива, не задавах никакви въпроси, нито пък проявявах желание да зная кои са тези хора и какво правят тук. Четири утрини под ред вече брат ми в ранни зори излизаше от палатката, но нито той ми казваше, нито аз го питах къде отива. Но вътре в душата си чувствах безбрежно спокойствие, мир и вдъхновение за поетично творчество, което отпреди две години беше започнало да ме навещава и пишех стихове в религиозен дух. И ето че и тук започнах да пиша в една тетрадка стихове. Те отразяваха едно трепетно чувство на възхищение от красотата и хармонията на рилската природа. Отправях чрез стиховете си зов към всички отрудени в шумните друмища на живота, да дойдат тук край чудното езеро, където всяка мъка и тъга в радост се превръща. Възпявах любовта на Христа и неговата безгранична милост към човечеството. И така пишех поезия и си стоях в палатката без да пожелаая да вляза в контакт с лагеруващите и това усамотение оказваше благотворно влияние върху мен. А и брат ми не ме канеше да ме води при тези, които той посещаваше. Но... четвъртък сутринта към 10 часа излязох от палатката и се спуснах със спокойни стъпки към езерото. Не виждах никакъв човек и ето съзрях, че благородният белобрад старец идва към мен. Виждайки Го отдалече аз се зачудих как да Го поздравя, но когато Той ме наближи поздравих Го с леко кимване на глава, а Той ми отговори: "Само Божията Любов!" и продължи пътя си нататък. Обръщайки се аз наблюдавах вървежа Му и се възхитих от лекотата, от леката ритмична и красива походка. Но пак, нито себе си вътрешно запитах, нито на брат си зададох въпроса, кой е Той! На следното утро, петък, аз без да вземам какво оформено в съзнанието си решение с брат си заедно тръгнах и дори вървейки с него пак не го попитах къде отиваме. Желая тук да кажа, че на моя брат Гавраил, който е пет години по-голям от мене имах абсолютно доверие и затова считам излишно задаването на въпроси, когато той приемаше нещо. И така тихомълком вървахме по стръмната тясна пътечка, видях още много други мълчаливи, устремени натам, накъдето и ние с брат ми вървахме. Стигнахме до един великолепен връх. Сега вече зная, това е Молитвения връх, от който се разкриваше дивна картина. Предизгревна прелюдия. И тук на една от скалите, сред група от братя и сестри беше седнал благородният старец. Когато на светлия източен хоризонт затрептяха първите изгревни лъчи на слънцето, Той стана и всички около Него прави в благоговейно мълча-

ние и вгълбени в молитвена мисъл съзерцавахме дивният възход на голямото светило. След това Той седна и разтвори Свещеното писание, за да ни прочете Слова от него и заговори. Всички спокойни и съсредоточени поглъщахме жадно Неговите думи благи, пълни с Мъдрост, Живот и Сила. От всичко, което чух особено силно се внедри в съзнанието ми една Негова мисъл, а именно, че между ума, сърцето и волята на човека трябва да съществува хармония. От тази сутрин нататък, редовно в ранните зори на всеки ден отивах на Молитвения връх и слушах Словото Му, което обновяваше с неотразима сила цялото ми същество. Приобщих се към братските трапези, радвах се вечерно време на звездното небе, под чийто красив звезден свод ехтах братските песни край лагерния огън. Първите братя и сестри, с които се запознах на Рила бяха брат Димитрий Стоянов, брат Славчо Печеников и Люба Андреева, която впоследствие стана съпруга на брат Славчо, и Катя Зяпкова. Един ден, когато брат ми помагаше да се носи един казан с храна, неволно се удари в една малка скала и нарани крака си. Тогава нежни братя и сестри ми помогнаха да облекчи болките си като му намазаха нараненото място със зехтин и кантарион и го бинтоваха. Отпусните дни на моя брат привършиха и настана утрото на нашето тръгване към София. Понеже брат ми все още не можеше да се движи, намериха кон, който го пренесе до подножието на полянката, а сестра Катя Зяпкова сръчно и смело водеше коня за юздите по стръмните и каменливи нанадолни пътища. В Сапарева баня наехме лека кола заедно с брат Алфиери Бертоли и сестра Мария Тодорова. По пътя сестра Мария Тодорова ме запита: "Харесва ли ви Рила?" С възторг й отговорих: "Да!" Когато стигнахме у дома, ние живеехме тогава в Красно село, в градината на къщата имаше гости. И в пламенно настроение казах: "Бяхме при един хора, които живеят по Христа!" И така постепенно се ориентирах към Изгрева, който се разполагаше зад гората на едно от най-здравословните красиви места и освен това най-високо място в близост на София. Брат ми редовно посещаваше школните лекции, които Учителят провеждаше в неделя, сряда и петък от 5 до 6 ч. сутринта и тези в неделя от 10 до 11 ч. преди обед. Аз все още не ходех на утринните лекции, тъй като бях ученичка и имах много ангажменти в училището, а освен това и преподавах частни уроци по латински и немски език на слабите ученички.

11. ПРИЯТЕЛИ ОТ ИЗГРЕВА

Но неделните дни прекарвах на Изгрева, където след беседа се събирахме на обяд в малкия салон и заедно с Учителя се хранехме, разговаряхме и пеехме братски песни, а следобедите бивахме канени от приятели, които живееха на Изгрева, най-често у брат Славчо Печеников или в дома на сестра Ана Динова. В: Искрах да ви питам сега, какво ще ми кажете за Ана Динова? Спомняте ли си? Веска: О-о, беше прекрасна старица. Ана Динова е майка на сестра Сийка Динова, които бяха предани, ревностни ученички на Учителя. Сестра Ана Динова (старата) беше, доколкото знаях, рано в изгубила съпруга си и беше загубила и млад син. По-големия си син, брат на Сийка. Сега не знам, вероятно тази скръб, не знам причината, но това беше един дом, един Аврамов дом на Изгрева, в който всеки, по всяко време можеше да похлопа на вратата, да влезе и да получи едно много мило, приятелско, братско и сестринско посрещане, на хубави духовни разговори. тя беше един много сериозен човек, много стриктно спазваше всичките наредби на Школата, с благоговейно отношение към Учителя и към всичко, което Той казваше. В: Спомняте ли си някои опитности, които тя ви е разказвала?

Веска: Не, тя не ми е разказвала опитности. Събирахме се с нея, коментирахме беседата, която сме чули и ли пък така мисли от беседите на Учителя, пеехме. В: По-преди вие споменахте за Славчо Печеников. Веска: Славчо Печеников беше един от най-енергичните братя. Енергичен, способен, много добър организатор, който е бил в колежа американския, но баща му отказа да го поддържа, след като вече идва на Изгрева и влиза в обществото на Учителя. И той сам започва да си организира живота като открива една кантора, в която аз дори ходех да се уча на машинопис, кантора за машинопис и умееше много, много добър в това отношение, много добър, много нахочлив така в търговския свят, в търговските манипулации и сделки. Той така бърже замогна, мога да кажа и имаше връзка, имаше един приятел шофьор, който имаше парк от коли и с него именно той ангажираше винаги неговите коли да ни превозят всяко лято на Рила. И Славчо е този, който организираше великолепно ежедневието на лагера като снабдяваше лагеруващите с всичко необходимо, с всички продукти. Ние там даже и халва сме яли. Всичко имаше: маслини, кашкавал, масло, всичките зарзавати, зеленчуци, необходими за кухнята и изобщо да се устройват вечери, обеда на Рила. Славчо беше много енергичен човек и много добър приятел, много предан на делото на Учителя. Който се ожени и създадох семейство с Люба Печеникова, имаше две дъщери: Людмила и Боряна. И двете са музикантки, но живеят в странство. В: Някакви опитности да си спомняте да ви е разказвал Печеников? Веска: Славчо, не. В: Люба? Веска: Също не. При тях ходех в следобедите, събирахме се и при тях главно, там имаше роял при тях и се събирахме главно музикантите. Сестра Кисьова, Асен Арнаудов идваше, Ангел Янушев, и там се събирахме главно на пеење. Там се веселяхме главно с песните на Учителя. Това беше и пак имаше така духовни разговори. Обаче тогава някакси не ни беше до разказване на опитности, понеже пътя ни беше още много малък, невидимия път. Като че не обръщаме поглед назад, а поглед напред. Или изживяхме настоящето с голям възторг.

София, Изгрева

Учителят беше избрал за жилище и Школа на Бялото Братство най-високо място в близката околност на София, а именно на изток зад боровата гора. То беше едно магнетично, слънчево с ясен поглед към Витоша. Бялата къщичка на Учителя беше съвсем близо до салона за беседи. Полянката, на която се играеха сутрин упражненията на Паневритмията беше обкръжена от борове, имаше наблизко край нея плодна и зеленчукова градина. Красиви лежи с дъхави рози и други цветя предаваха особена прелест на двора пред салона. В страни имаше малък салон съединен с кухня. И в този салон се събирахме обикновено на обяд и някой път на малки тържества. А лятно време обедите ставаха на двора край бели маси покрай които имаше ограда от лешникови храсти. Красиви чешми, изработени с любов и умение от брат Борис Николов и други майстори на мрамора и мозайката придаваха оригинален вид на целият комплекс. Едната чешма имаше за основа мраморна кръгла плоча, на която бяха изобразени зодиакалните знаци. А другата чешма носеше вдълбана с длето една ценна мисъл: "Мисли добре, храни се добре, дишай добре!" Тук край полянката сред боровите се бяха приютили скромните жилища на сестрите стенографки: Савка, Паша и Елена. На Изгрева живеяха в скромни, дървени къщички и много други наши братя и сестри.

Учителят говори! Постепенно започнах да посещавам редовно беседите в 10 часа сутринта в неделя. А когато чествахме празниците 22.март, 22.септември, 12.юли, рожденият ден на Учителя и съборните дни през август,

28, 29, 30, тогава успях да посещавам и утринните беседи понеже намирах условия за пренощуване при някои от гостоприемните ни приятели на Изгрева. Това бяха за мене дни на възторжена радост, вдъхновение и истински отдиш, защото край Учителя всичко трептеше изпълнено от чистота, светлина, хармония, молитвена мисъл и обич. Много често слушах и Словото Му. В мене нещо в удивление възкликваше значи, това е Той и аз слушам гласа Му. Песните, които пеехме в салона, преди да дойде Учителят за беседа и след беседа и по време на други събрания, бяха за мене балсам и душата ми с радост се потапяше в необикновено богатите с красота и живот мелодии слезли от небето, за да ни насърчат в пътя на живота. След дълго време сама реших да се откажа от местната храна без даже да бях чула наставления от някого. Слушайки Словото на Учителя, съсредоточена и размишлявайки чувстввах как съзнанието ми се обогатява и разширява. Благодарение на тези лекции, впоследствие когато в университета следвайки германска филология срещнах философски концепции, за мене беше истинска интелектуална наслада да ги тълкувам и ясно разбирам. Знанието, което Учителят ни разкриваше и даваше с Божествен такт, умение и мъдрост ме окриляше в пътя на моето образование.

12. КАЗАНЛЪШКОТО БРАТСТВО

Казанлък. През 1939 и 1940 г. завърших висшето си образование и постъпих на стаж в III. мъжка гимназия в гр. София. На следващата година положих държавният изпит и през пролетта на 1940 г. получих назначение преподавателка по немски език 1940 г. и философска пропедевтика в смесената гимназия на гр. Казанлък "Св. св. Кирил и Методий". Преди заминаването си посетих нашия обичен Учител и Му съобщих за моето назначение. Той ме погледна с благия си поглед и ми каза, че там в Казанлък е учител и брат Петър Камбуров, предаде ми поздрав за семейството му и ми каза, че с тях имам хармонична връзка. И действително в този дом намерих братски топли и сърдечен прием. Съпругата му Мара Камбурова беше основна учителка, а той - преподавател в гимназията по естествознание. Почти всеки неделен ден се срещаме в техния дом, където времето минаваше неусетно в четене на Словото и интересни събеседвания, разговори, в които брат Петър Камбуров ни разказваше свои опитности, интересни преживявания от Братския живот край Учителя, когато като студент е бил в София. И тук неотклонно чувствах силната светла десница на Учителя да ме ръководи и подкрепя и пази. Учениците ме посрещнаха незабравимо мило. Първият си час имах в един от осмите класове. Лекцията ми беше върху една балада на Шилер. За моя неочаквана радост, когато привърших лекцията си, звънецът изби, аз станах, за да изляза от стаята, всички станаха на крака и изпяха одата на Шилеровата "ди Фройде" - "Одата на радостта" с музикален текст от Бетовен. Това изпълни душата ми с особено вдъхновение и ме окрили в работата ми. За моя голяма радост констатирах, че голяма част от моите ученици и ученички бяха хубави деца, интелигентни и работливи. Нека спомена, че квартирата, в която се настаних да живея беше много приятна. Там се срещнах с мили и светли души: хазайката ми виенчанка Берта Бочарова и две учителки: едната детска - Милка, другата - италианка Адрияна, с които имах много хубав контакт. С Адрияна си останахме приятелки за цял живот. Досега още си пишем с нея, макар че тя след две години се завърна в родината си. Но приятелството ни продължи чрез кореспонденцията в творческа дружба. Споменавам всичко това, защото разбирам, че небето чрез нежната

грижа на Учителя беше промислило и за това. При един разговор брат Петър Камбуров ми разказа нещо много интересно, от което прозрях колко е сложен животът и без светлината от духовния свят човек мъчно се ориентира в пътя си, било във физическото, било в невидимите си полета. Брат Камбуров ми обясни, че преди години Учителят предприел специален излет до Стара планина, за да разкрие една истина на бродещите из дебрите на Балкана загинали в борбата за освобождението на България, борци, именно, че България е вече свободна, а те не знаят. Нали го знаете това нещо? В: Да, да. Веска: Затова го казвам това нещо. А България е вече освободена. Но те, загиналите души, не знаят и продължават да бродят по Балкана. А Учителят ги освобождава и те си тръгват по своя път в Невидимия свят. Така Любовта на Учителя избавя от заблуда и лутания тези измъчени души. Без тази светлина те биха бродили все така в мрак, незнаещи реалната истина за Отечеството си. Друг един случай, който брат Петър Камбуров ми съобщи е следният: Учителят веднъж тръгнал за Рилския манастир придружен от брат и сестра Дукови. Пътували те тогава с файтон. Когато приближили вече към манастирската обител, конете изплашени се изправили на задните си крака, едва ли не прекатурили файтона. Тогава Учителят се обърнал към своите спътници с думите: "Конете видяха Иван Рилски, който ни посреща!" А те в момента не могли нищо нито да видят, нито да разберат. Сестра Мара Камбуrowa имаше дарбата да вижда, правеше и връзка като пиещ медиум с някои от нашите заминали братя и сестри. Медиумите са много опасни хора. След време, това бе около събитията, ние се уговорихме като заминавах, да си кореспондираме. И понеже беше военно време, аз да ѝ пращам от тука хубави книги, а пък тя да ми изпраща от там било яйца, било масло, понеже тука липсваха тези продукти. Това продължи известно време и изведнъж получавам от нея едно много остро писмо, в което пише против Учителя, против брат Боев, че е лицемер. Аз изпаднах в ужас. Мара Камбуrowa. Какво е станало не мога да ви кажа нищо. Аз само си спомням, че ѝ писах едно писмо, в което ѝ казах: "Мара, Изгрева е едно свещено място и всички братя са дошли с искреното желание да намерят Истината и да живеят съобразно Истината". И помня, че тогава нещо много хубаво ѝ писах, но сега не си го спомням. В: И после връзката продължи ли се? Веска: Сега ще ви кажа. Чудех се какво става, но помня, че ѝ писах много хубаво писмо, много уместно, но тя престана вече да ми пише. Разбрах, че отношенията им с Петър се бяха развалили, не знам защо също, по каква причина, тя недоволна нещо от него. Тя партийка ли стана? Нещо имаше там, но не знам какво конкретно е станало. И когато вече Цанка Екимова се пренесе да живее тука в София и аз ходих при Цанка и веднъж я срещам там и тя: "Весе, как си?" Като че нищо не е било, от това лошото, което тя създаде между нас. Аз си казах, тя минава някаква криза и я оставих. Аз по начало когато някой така се отнесе към мене, оставям го свободен, не се разправям. Аз обясненията не обичам. Не обичам да човъркам, нито обяснения да давам. Добре, добре. Тя пак дойде в Братството, някакво отклонение беше направила, но защо, нищо не мога да ви кажа. Тя още тука в София живее. Един от синовете ѝ стана военен. Дали заради това, нещо са имали неприятности и тя е станала партийка, не мога да ви кажа. Но слава Богу, че тя се промени. Тя ми викаше Еси. "О, Еси, как си? Много пъти в трамвая виждам една малка фигурка по "Граф Игнатиев", викам това е сигурно Еси." Така изобщо, но аз не се сприях да я питам, защо така. И нападна отново брат Боев, който пък се държеше с всички много толерантно, много доверчиво, много мило. Той никого не е оскърбил. Той беше един разливащ се човек, раздаващ се човек. Но как-

то и да е. Медиумите са опасни хора както за себе си, така и за околните.

13. БОЛНОТО ГЪРЛО

Отново в София. 1942 г. След двугодишна учителска служба в Казанлък, отново се завърнах в София и бях назначена в американският колеж в с. Симеоново, което се намира на осем км от града, от горичката на Симеоново от колежа може спокойно от далечината да виждам белите къщички на Изгрева и къщичката на Учителя. Моя колежка Мария Ранкова напускаше учителското си място и ме покани да отида там. С радост приех тази покана и подадох заявление си. Бях приета. Преди да замина за новото си учителско място, един неделен ден след обед се озовах в салона, където Учителят изнасяше беседите и ето там беше и Той. Когато се отправих към Него, попита ме за новото ми назначение, като грижливо ми обърна внимание на факта, че в мястото където е разположен колежа винаги се чувства едно течение от Владейския проход. И наистина, когато отидох там да живея установих това явление и бях осторожна в грижите си да опазя здравето си. Беше за мене също приятно изненадващо, когато една сутрин преди започване на учебните занятия на моята врата се почука и влезе съпругата на директора, г-жа Бляк. Тя приветливо ме приветствува за идването в колежа и с особено задоволство ми каза: "Разбирам, че вие сте от обществото на г-н Дънов". Аз потвърдих нейните думи. Отношението на директора Бляк, Флейд Бляк и на другите ми колеги американци беше много добро. Зачитаха моят вегетариански режим и когато ме канеха на трапеза във вилите си се стараеха да ми сервират изцяло приготвени вегетариански блюда. Но това беше в частните жилища. А не в трапезарията където се хранехме. Там готвачът ми даваше само пържен лук. А беше 1942 г. Вече втора година бушуваше Втората световна война и това военно напрежение влияеше много на настроението в средата на преподавателите. Когато един ден се срещнах с мои близки в София, те ме предупредиха, че на есента има вероятност американският колеж в Симеоново да бъде закрит и ме посъветваха своевременно да си потърся място в някоя българска гимназия в София. Дори ми обещаха да се погрижат да ми издействат учителско място във II-ра мъжка гимназия в София. С мъка приех тази вест, но в края на учебната година подадох заявление за напускане мястото ми в колежа. Директора, г-н Бляк изглежда с неохота е приел заявлението ми, но отговори с писмо, че приема моето решение, но ме предупреждава, че не бих могла да намеря по-подходяща среща за себе си от тази на Американския колеж. Той беше прав, но... И вярно. След това когато се озовах в средата на българските си колеги, не намерих онова изискано отношение, на което се радвах в колежа. И така есента на 1942 г. получих назначение във II-мъжка гимназия в София. Веднъж след пристигането ми за ваканция от Казанлък, посетих Учителя, за да Му предам поздрави от приятелското семейство Камбурови, които пожелаха да донеса на Учителя един буркан с мармалад от сливи. Когато връчих на Учителя изпратеното заедно с поздравите от брат Камбуров, Той ме запитва как съм. Отговорих Му с веселост, че съм добре, но малко ми е раздразнено гърлото. Разбира се това съвсем леко раздразнение на гърлото ми далеч не ме безпокоеше. Но за мое учудване Учителят веднага се качи в стаята си и ми донесе една бяла порцеланова чаена чаша пълна с един специален маджун, който Учителят приготвяваше за такива неразположения на гърлата. Той ми подаде чашата, като много внимателно ми обясни, че трябва от този маджун да взимам на върха на лъжичка или ножче и да го поставя в устната си кухина и да го държа там докато се стопи. Направи ми особено силно впечат-

ление Неговата деликатна и предана грижа в този случай. И сега не веднъж си спомням тази изключително нежна изява на Учителя и размишлявам за онази необикновена чуткост към най-малките страдания, която е присъща на великата Любов на Бога към нас, малките, невръстните и невежите деца в пътя на живота. В: И беше сладък маджунa? Веска: Много приятен и тогава отидох при Райна Калпакчиева и им казах: "Вземете си и вие от него, защото може да ви потрeбва". Аз и сега си страдам от фарингит. Моето уязвимо място е гърлото, понеже пеех и много си пазех аз гърлото на времето. Имах много хубави височини, имах голям диапазон, височини и големи височини и по едно време мислех така да вземам по-сериозни уроци по пеене. Отивам при Ана Тодорова. Тя беше мецосопран. Отивам след това да ми пробва гласа балдъзата на Георги Томалевски Бернщайн, Гизела Бернщайн. Тя каза: "О-о, ще ви направя великолепно Джилда!" Това са горе колоратурите. Но тогава беше военнo време, аз нямаш и много пари да плащам уроци. Казах на Гизела, а тя: "Абе елате, без пари ще ви преподавам. Елате само да учите пеене при мене". Ех, не ми беше удобно, но Учителят беше много внимателен, тогава ми направи впечатление. "Ех, гърлото ме боли, ще ми мине." То тогава бързо ми минаваше, понеже млад човек, организъмът се справя сам. Но тука иска да каже бди внимателна, това ти е подарено от природата, а ти така. Невежество, мрак, колкото си щеш.

14. АСПЕКТ МЕЖДУ ЮПИТЕР И ВЕНЕРА

И така, през есента на 1942 г. постъпих като преподавателка по немски език във II. мъжка софийска гимназия. Това обаче продължи само два месеца. В края на октомври получих заповед от Министерството на просветата да отпътувам за град Ловеч, където ми се възложи задачата в Американския девически пансион да поставя началото на немска паралелка. Това беше за мене голяма изненада и в първите моменти изпитах мъка за това, че се разделям с приятелите си в София, с които си бях уговорила вече и програма за съвместните ми занимания. По същото време моя приятелка, която пребиваваше в Мюнхен, ми беше съобщила в едно писмо една вест за моя сърдечен приятел Асен Арнаудов, който също там беше на специализация по музика, трябваше да се подготви за артист от Царския симфоничен оркестър. Имал несериозно отношение към мен, а именно писмата, които получавал от мене обикновено ги прочитал пред своите колеги и състуденти, при което често избухвали във весел смях. На моите добри приятели това се сторило непристойно, защото според тях човек трябва да има едно свещено отношение към своите сърдечни връзки. Прочитайки писмото им аз не се омъчних, но реших в себе си да не му пиша повече. Отидох при Учителя да Му съобщя, че имам назначение за Ловеч и Му казах, че бих желала да си останa в София ако може. Но Той със своя тих, бащински глас ми обясни, че Ловеч е много живописен град и така ме насърчи да поема тази задача. С мене заедно беше дошла и една моя приятелка - Виола Йорданова, която запита Учителя за мен. И Той неочаквано ми набеляза най-съществените моменти от хороскопа. Мнозина от астролозите на Изгрева, особено се бяха опитвали да разгадаят по моята външност зодиакалния знак, под който съм се родила, но все не им се отдаваше. И така Учителят каза: "При нея Юпитер обработва слънчевите енергии. Тя е дълбока и устойчива в чувствата си. Най-добрият ѝ аспект е между Венера и Юпитер. Нейната Венера е забулена". Аз само внимателно слушах и поглъщах всяка дума, защото знаех, че Учителят казва Истината. И понеже в момента за мене важна беше задачата за Ловеч,

по други въпроси не говорих с Учителя. Той някакси тихо и далеч съгледан промълви: "Рекох, вие ще атакувате Ловеч!" И когато на сбогуване Му целунах ръка, Той за мене съвсем изненадващо ми каза: "И сега, като пишете на Асен ще го поздравите от мен". Така с една само мисъл Учителят отговори на моето тайно решение. Защото аз бях решила, щом като се подиграва с писмата ми, няма да му пиша и толкова. Аз не се сърдя за такива неща. На драго сърце изпълних поръчението Му и отново се оживи кореспонденцията ми с Асен Арнаудов. (Тук нещо съм пропуснала.) Тази именно насърчителна мисъл за моето красиво отношение към Асен Арнаудов ми е било много често обект на размишление. И какъв е моят извод от това? Любовта идва от Бога. Ние, хората, сме нейни проводници. Не е наше правото да прекъсваме нейните струи, когато те минават чрез нашето сърце, отправено към дадена душа. Така Учителят със своята велика Божествена Мъдрост озари моето сърце, като му помогна да се издигне над обикновените свързани с човешкото честолюбие чувства и да стане олтар на вечно горящия огън на неизменната Любов. Това е нали една опитност, която така впоследствие се нареди, че аз имах много интересни опитности с този човек. В: Аз искам, когато стане въпрос за приятелите да ги разкажете. Веска: Да, Учителят много интересно ми каза, без аз да Го питам, аз не Го питах, изобщо никога не съм поставяла този въпрос, защото аз си го решавам и си чувствах и си знаех какво трябва да правя. Аз нямах никакви амбиции за свързване въобще, а той както майка му там и сестра му имаха малко по такива занижени схващания и поставяха едни въпроси, които не ме засягаха, дали съм домакиня. Викам: "Аз никога няма да стана домакиня, защото нямам намерение да се женя въобще". Понеже бях много любвеобилна към всички, аз към всичките бях много любвеобилна и носих подаръци нали бях възпитавана в европейска етикеция и като са ме канили така, те мислеха, че аз с това искам да ги подкупя ли. Те са си въобразявали съвсем човешко, не ме разбираха, обаче няма значение. Какво значение има това, човек трябва да си изпълни работата както трябва. Така. В: Тази Мариола коя беше? Веска: А, Мариолчето е сестра на Райна, най-малката сестра на Райна Калпакчиева.

15. ЛЮБОВТА ЖЕРТВА ВСИЧКО

А Виола Йорданова е моя много голяма приятелка и сега сме си приятелки с нея. Тя е в Америка. За нея ще разкажа специално. Тя беше на Михаил приятелка, от която връзка Учителят я изважда. Той беше я довел до туберкулиране, този който е в Париж. Той я изсмука психически и физически. Учителят я спаси нея. Но тя е хубава, красива, египтянка. Пееше хубаво, изобщо интересен човек беше, любвеобилна. И нея Учителят я избавя. Ние с нея бяхме големи приятелки и сега сме все още. В: Искам да питам, в какъв смисъл Той я е спасил от "Льо Метър Михаил"? Веска: Сега, вижте какво, когато дойдох на Изгрева очертавах се така една двойка от много интересни хора. Бяха Михаил и Виола. Тогава се създаваха всичките лекции. Школните лекции, съборните беседи. Ние знаем, че те са големи приятели. Но тогава ние с Виола още не бяхме приятелки. Някъде към 1940 г. се сближихме с нея, но Михаил беше вече заминал 1937 г. във Франция. Тя тогава ми разказа своята трагедия с него. Тя го е обичала. Може да си представите едно 16-17-годишно момиче как може да обича, нали? Предано, чисто, красиво, вдъхновено, обаче той в това време има забегки другаде и другаде, даже и с Милка Аламанчева и с нея също имал така някакви отношения, но Милка е един много чувствителен човек, която се разболя. Тя

се поболя. Тя се поболява когато вижда, че Михаил тръгва с Виола. Човек може да бъде над тия работи, обаче преживява ги. В: Преминува ги. Веска: Преминува през тях, не може без тях. И той заминава за Франция, но много я измъчва. Не знам как, той сигурно с някакви средства на Черната лека си е служил, защото Виола стига до туберкулиране. В това време, вижте как човек не знае какви са отношенията между душите. В това време, тя един ден като идва на Изгрева среща Славчо Печеников и той се хвърля и я целува и тя отвратена отива при Учителя и плаче. Учителят казва: "Той те спаси с тази целувка". Виола имаше много красиво приятелство със Славчо, за което пък я гонеха на Изгрева, тези блюстителите на семейния морал. Славчо беше много влюбен в нея, но беше вече задомен. Знаем, че ѝ е помагал много и са си обещали нали вечно да бъдат приятели, това-онова, но тя заминава за Америка. Там брат ѝ е прочут авиатор-инженер в авиационното дело. В: И как се казваше, Виола коя? Веска: Виола Йорданова, да. И така става, по силата на много обстоятелства, че тя се оженва за един приятел на нейния брат, който е бил говорител в радио Ню Йорк. Той починал миналото лято. И така. В: С тая целувка той може да я е извадил от онова низходящо състояние на падение? Веска: Славчо пък беше енергичен, разбирате ли, енергичен, силен така и просто като че ли той я е извлякъл от това. Ето, ще кажеш целувка, разврат, това-онова, човек всичко може да каже. А ето как Учителят изтъкува. А Учителят когато веднъж пред Елена Андреева говорил, а това ми го е казвала, не знам вече пак са коментирали отношенията между Славчо и Виола, Учителят казал: "Някога тя за него е направила такова голямо нещо, че където и да я срещне, каквато и да е, той пак ще има това любовно отношение към нея". Тя може да се е пожертвала, дори в огъня да се е хвърлила в предишно прераждане. Ей, такива неща, такива връзки имат душите. Много сложи и ние нямаме право да човъркаме, защото не знаем. Ние гледаме от една плоскост нещата. А ти не знаеш в тая плоскост отраженията от къде идват, от какви дълбочини, от какви странични аспекти са, това е много сложно нещо, много сложно. В: Аз искам да ви питам нещо друго. Вие казахте, че Учителят е дал едно тълкувание за вашия хороскоп. Впоследствие когато ви правиха хороскопа как бяха нещата? Веска: Никой не ми е правил хороскоп. Никой не е успял да ми направи хороскоп както трябва. И аз не се доверявах на тези астролози, които всъщност бяха по-скоро любители астролози, а астрологията е една много сериозна наука, при която човек трябва да борави с абсолютно точни данни, а освен това сам Учителят казва, Той препоръчва да изучаваме астрология, влиянието на планетите върху човешкия живот, човешката съдба, историята на човечеството. Обаче вече дълги векове астрологията е загубила много от своите ключове и затова непълноценни са всичките изводи, които се правят при разчитането на един хороскоп с малкото елементи, с които сега боравят астролозите. В: Но на Изгрева никой не ви е правил вашия хороскоп. Веска: Не, никой не ми е правил. Опитвали са се, обаче нищо не стана и дребна работа излезе, с една дума, нищо. В: И остана тълкуването. Веска: На Учителя, аз него си го приех като единствено и най-съществено Той ми каза всъщност. В: Венера и Юпитер съпад. Веска: Най-добрите ми аспекти са те и първо на Виола каза: "Тя е дълбока и устойчива в чувствата си". А първото каза за Юпитер, че Юпитер е който преработва моите слънчеви енергии и че моята Венера е забулена, така. И това беше.

16. ЛЕКАРСТВО ОТ УЧИТЕЛЯ - СКИЛИДКА ЧЕСЪН

Дойде времето на Ловеч - 1942/43 г. При пътуването ми до Ловеч ме придружи моят добър брат Гавраил. Бяхме посрещнати много любезно от директорката на пансиона г-ца Мельни Търнър. Настаниха ме в стая, която се помещаваше в сградата, където живееше директорката и още една колежка-американка Кархарт. Брат ми беше взел цигулката си със себе си и вечерта в салона на пансиона изнесе един малък концерт за ученичките, на който изпълни творби от Учителя. Всички бяха много доволни и ученичките кръстила брат ми „мистър Вайълин“. Започна моят живот в Ловеч. Незабавно се свързах със сестра Пенка Кънева, която беше преподавателка по философия и педагогика в гимназията в Ловеч. Тя ме запозна със семейство Баеви, които въобще са проявявали интерес към теософията и окултизма, а след запознанството си с нея интересът им е бил вече отпаднал и към делото и Словото на Учителя. С тези мили души се събирахме всяка неделя след обяд в 4 часа, за да четем от Словото на Учителя и да водим духовни разговори. Това бяха за мене най-прекрасните моменти в живота ми от живота ми в Ловеч. Бях помолила да ми се сервира вегетарианска храна. Но готвачът изглежда не е бил запознат с този вид кулинарно изкуство и почти всеки ден ми сервираше пържени картофи. Аз не направих забележка за това, но еднообразната и недостатъчно витаминозна храна се отрази неблагоприятно на здравословното ми състояние. През дните на късната есен се разболях доста сериозно и лекарката на пансиона констатира плеврит. Тя положи добри грижи за моето възстановяване и затрогваща за мене беше и бдителната грижа на обичния ми Учител, който посъветвал моя приятелка да ми пише, да изядам по една-две скилидки чесън на обяд. Веднага приложих този Негов съвет, а освен това помолих готвача на мис Търнър, на директорката на пансиона, ако обича да ми приготвяла вегетарианско меню срещу добро специално заплащане от моя страна. Тя на драго сърце прие моето предложение и наистина благодарение на питателните и богати на витамини блюда, които тя умееше да ми поднася, моето здравословно състояние укрепна и напълно се възстанови.

17. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ

Една хубава слънчева сутрин в учителската стая където бях подранила, влезе една от моите добри колежки, преподавателка в пансиона по български език и литература. Тя се казваше Тотка Баева Урумова, съвсем неочаквано за мене, тя отправи молбата си с много тих и доверителен тон, а именно да замоля Учителят да ѝ препоръча метод за лекуване на артритите ѝ в колената. Малко сдържана, тъй като бях изненадана, че тя знае моята принадлежност към Братството на Изгрева в София, аз ѝ обещах да сторя това, но нито продължих, нито се постарах да се задълбоча в разговор с нея по този въпрос. Веднага написах писмо до Учителя и понеже наближаваше Коледната ваканция, когато отпътувах за София, срещнах се с Учителя и Той ми даде наставление да я придружавам в разходки при изкачване на хълма, на който беше построен пансиона, да пие топли води, за да пречисти организма си от наслояванията на разни утайки в него. Завръщайки се в Ловеч предадох на г-жа Тотка Урумова препоръката на Учителя и започнахме разходките. Но, както вече споменах, България през този период на II. Световна война или на 1943/44 г. вече попадаше под угрозата на съдбоносни

събития и нашата страна България. Хранителните продукти бяха оскъдни, хлябът много безвкусен и месен от някакви отпадъци на житни растения. Ставах убийства на полицейски органи на властта. Самата аз не можех да си обясня тези вътрешни смущения. А те се дължаха на върлуващи партизански отреди, врагове на правителството на цар Борис III, които се бореа за освобождението на България от така нареченото фашистко иго. Даже при мене вземаше безплатно частни уроци племенника на една моя колежка, обясниха ми, че пропуснал поради отсъствие по болест много уроци по немски език. Аз се отнесох доверчиво и направих за него необходимото. Впоследствие разбрах, че той е напуснал училище, за да бъде в помощ на тези партизански чети. Независимо от това животът в пансиона все още спокойно си течеше. Ето писмото от Учителя:

„Любезна Веска,

Двете ви добри писма получих. Добрите ви желания съм ги взел предвид, радва ме вашата готовност да услужите с каквото можете.

Доброто в живота е основа върху която се градят великите неща, които носят Божиите блага, в тях е скрито бъдещето на човешката душа, в която Бог работи.

Земята е велико училище где душата учи своите уроци и постижения. Желаете ви светлия път на живота где Любовта води всички и Истината дарява свободата им.

Да цари любовта в сърцето ви, мъдростта в ума ви и истината в душата ви. Да служи човек за славата на името Божие, за идването на царството Божие и неговата правда, на земята и да се изпълни Неговата воля това е смисъл на живота. Моя добър привет.“

12.I.1943 г., Изгрев, София

(Свещения подпис)

Ето моето благодарствено писмо до Учителя:

16.I.1943 г., София

Учителю Благи,

Вашето така благодатно писмо ме изпълни с възторжена радост и красиви импулси за живота.

Мариолчето беше така изпълнителна и ми го донесе още същата сутрин, когато Вие сте го предали. Това писмо е светиня за мене, защото ми сочи пътя в истинския живот, чиято основа е Любовта, чиято светлина е Мъдростта, чиято върховна цел е Истината.

Моята съкровена молитва е, щото съдържанието на това Ваше писмо да бъде съдържание на моя живот.

Нека ми бъде позволено да ви изкажа моята дълбока благодарност и признателност относно Вашата добра грижа към една от моите колежки в Ловеч, а именно госпожа Тотка Урумова, учителка по български език. Интересно е, че още в първия момент, когато я видях, се изпълних с едно красиво чувство към нея. Нещо светло и чисто, благородно лъха от нейното чело и откровения ѝ поглед. В многото хубави разговори с нея тя сподели с болката си и аз така дълбоко пожелах да отправя погледа ѝ и вярата ѝ към Вас. И ето, вчера в един разговор, който водих със сестра Савка, на която разказвах за впечатленията си от Ловеч споменах името на тази колежка, веднага ми каза, че относно едно запитване до Вас за лекуването на нейната болест Вие сте дали съвет. Така много се зарадвах, че още днес написах едно писмо до Госпожа Урумова, в което ѝ съобщавам и вашите указания за нейното лекуване. Вярвам, че и тя с радост ще изпълни Вашия съвет. Благословено да е Словото Ви в нашите души и нека нашият живот бъде светла радост за Вас!

Като Ви благодаря, целувам десницата Ви с Любов:

Ваша смирена ученичка: Веска Величкова

18. СЪНЯТ ЗА ЦАР БОРИС III СЕ СБЪДНА

От къщата, в която живеях заедно с мис Търнър ми бяха дадени много добри условия. На разположение ми беше нейната богата библиотека и пианото й работата ми с учениците се развиваше под знака на успеха, винаги вдъхновена и с радост влизах при моите добри и интелигентни ученички. От Изгрева получавах често много богати по съдържание писма с мисли от беседите на Учителя, които ми прашаше с голяма Любов сестра Савка Керемидчиева, една от стенографките на Братството. Погребана в един чист и уютен кът, настрана от шумния живот на обществото, бях доволна на Бога за всичко, което беше ми дадено. Но един сън, който сънувах през март 1943 г. ме озадачи доста и наведе на сериозни размисли. Сънувам, че се намирам в чакалнята на Пловдивската гара. На скамейката там са насядали в пълно военно снаряжение германски войници. На входната врата на чакалнята, която е към Югоизток виждам застанал цар Борис III в бял плащ и лавров венец на главата, така както изобразяват Вергилий, древния поет класик. До цар Борис III виждам една висока фигура. Царят държеше в ръката си чело и свири на него една песен от Учителя: "Духай ветре, тихо духай". Сред германските войници седи Хитлер обърнал гръб към цар Борис III и гледа намръщен. Като се събудих ме жегна, че може би някакво трагично събитие да се случи с цар Борис III. През лятната ваканция се прибрах в София. През месец август 1943 г. чухме, че цар Борис III, завръщайки се от една среща с Хитлер в Германия, е тежко болен. Последва наскоро и съобщение за много мъчителната предсмъртна агония и на 28.август 1943 г. се разнесе мъниеносно по радиото вестта за неговата смърт. Всички бяхме потресени. Три дни народа в дълги редици търпеливо в траурно облекло със скръбно сърце се отправяше към храма-паметник Александър Невски, за да се поusti с този добър, благороден, кротък и смирен цар на българите. Сълзи и въздишки изразяваха обичта и мъката на народа ни към цар Борис III. Привечер на 28.август 1943 г. се отправих към Изгрева, за да споделя с мои приятели и моята дълбока покруса. Около Учителя имаше група приятели, които разговаряха за станалото скръбно за българите събитие. А Учителят с присъщата на посветен Божии пратеник сред нашите измъчени души, тихо и с кратки Слова ни успокояваше с това, че сега цар Борис вече е в добро душевно състояние и се радва на освобождението си. Но Той още ни обясни, че както една пчела-царица никога не напуска кошера си, така и нашия цар Борис III не е трябвало да напуска България в тези времена и да се среща с Хитлер, който е причина за неговата смърт.

В: Вие казахте, че сте писали писмо на вашата приятелка и тя е писала на Учителя и Той е отговорил с писмо до вас. Веска: Не, аз нищо не съм писала на моята приятелка. Да, да, да. Тя му е казала, че съм била болна и това беше. Той казал да ям по една скилидка чесън. В: Вие на нея не бяхте писала. Веска: Не, не бях писала, не. Нали ти казвам. В: Вие когато отивате, все пак вие сте се срещали с Учителя. Веска: Да. И Той ми даде тези съвети. В: Разговора как протече? Веска: Спокойно, но нямаше нищо особено. Освен това на моя имен ден на Нова година пристига вкъщи Мариолчето, на Райна сестра й и ми носи от Учителя писмо. Отговор на моето писмо до сестрата, но писмото е лично до мене, в което (ще ви го дам аз специално да го прочетете, аз трябваше да го приготвя днеска ама не се сетих да го приготвя. Иначе ще ви го дам да го прочетете.) Той казва за моето малко

добро, което съм направила, че се радва. Радва се на това, което съм направила за един човек, който ми е поискал помощ, нали така беше. Изобщо интензивен живот на Изгрева - сбъднати сънища, писма от Учителя, напътствия и съвети.

Веска: В петък сутринта на 29.август 1943 г., на утринната Школа, школна лекция на Младешкия окултен клас, Учителят каза светли положителни мисли за покойния ни цар: "Той беше най-демократичния цар на България. Сега от Невидимия свят той ще продължава да решава по-нататък задачи във връзка с България. Цар Борис тръгна в пътя на Любовта. Желая и на вас, когато си заминете в Невидимия свят да тръгнете в пътя на Любовта". Това бяха думи, с които Учителят завърши лекцията си. С тази мисъл Учителят завърши Словото си. С моята приятелка Виола Йорданова отидохме в храма-паметник Александър Невски да се сбогуваме с нашия любим цар Борис III. Но когато го видях в ковчега едно много особено чувство и мисъл ме изпълниха и си казах: Но той не е тук! Чувствам, че това е една напусната хижа. За пръв път в живота си край тяло на заминал, на заминал човек, чувствам. Друг път съм ги установявала, че той е там. Сега за пръв път почувствах, че той, покойникът, е напуснал тази хижа. И така в неделя на 31.август 1943 г. се извърши много тържествено погребение. Народът плачеше с глас и се чуваха възгласи: "Царю, на кого ни оставяш?" След обед той бе отправен към Рилския манастир, където беше положено тялото му. Но не останаха за дълго тези останки в тази рилска обител. По нареждане на Комунистическата партия тялото му е било вдигнато от там.

19. САВКА - АСТРОНОМИЧЕСКИЯТ ТЕЛЕСКОП

Един приятен слънчев ден след обед се отправих към Изгрева, но там заварих братята и сестрите в тревога, сновяха смутени около къщичката на стенографките. Разбрах, че тревогата им се отнася до сестра Савка Керимидчиева, една от стенографките, която беше пострадала. Този ден, четвъртък, те бяха ходили на екскурзия на Витоша, сестра Савка решила да се придвижи със своя велосипед, но на връщане паднала в една канавка край пътя, една спица на велосипеда се забила в бедрото ѝ, а освен това при падането си беше наранила челото. Отправих се към нейното жилище, където се бяха струпали доста от приятелите, но на пътеката между боровите видях Учителя идващ откъм къщичката на сестра Савка, много сериозен. Приближавайки се да Му целуна ръка, чух думите Му: "Не се доближавайте!" Той беше много... В: Възбуден или много ядосан? Веска: Ще ви кажа после. Аз се върнах, но така лицето, така строго и аз се върнах и седнах на пейките край масите, на които ставаха обедите лятно време. Учителят влезе в своята къщичка и пак се появи на площадката. В това време се приближи към мене сестра Милка Аламанчева, една от приятелките на сестра Савка и моя добра приятелка и ми каза: "Учителят каза да отидеш у вас и да кажеш на брат си Гавраил да намери лекар и да го доведе, за да даде лекарска помощ на сестра Савка". Веднага се запътих към града. Понеже трябваше да извървя пътя от Изгрева до моста на ул. "Граф Игнатиев" пеша, откъдето можех да взема трамвай, вкъщи се върнах към 9 часа вечерта. Брат ми си беше легнал, но аз го събудих и му предадох поръчието на Учителя. Брат ми незабавно стана и отиде да помоли един наш близък лекар-хирург д-р Иво Градинаров. Лекарят проявил готовност и заедно с брат ми отишли веднага при сестра Савка на Изгрева. След един-два дни д-р Иво Градинаров посетил пациентката си и останал учуден, че раната на челото ѝ много бързо зараснала, а кога-

то при първото си отиване при нея я почиствал и поставял дренаж в раната на бедрото, пронизано от сплицата на велосипеда, бил също така възхитен от търпението и сдържаността на сестра Савка при тази болезнена манипулация. Посещавах често сестра Савка и с нея имах винаги полезни, мили и духовни разговори.

Това лято реших да подема, да подам заявление в Министерството на просветата, за да бъде назначена в III. Софийска девическа гимназия, където директор беше брат Георги Томалевски. Това стана безпрепятствено и сестра Савка се радваше, че вече се прибирам в София. Но през есента на 1943 г. самолети, бомбардировачи започнаха да смушават с присъствието си и преминаването си над територията на България и вече се носеха слухове за попадение на бомби в някои околни села и предградия. А понякога бомбите улучваха и жилищни сгради в града. Учителят ни беше посъветвал всички собственооръчно с печатни букви да си напишем 91.псалм (Който живее под покрива на Всевишного...) и да си го носим в едно етюи, близо до тялото си. Това сторихме всички послушно.

В: Вие споменавате, че имате кореспонденция със Савка. Веска: О, да, пазя ги всичките писма, на немски са те, не, и на български има, но и на немски са писмата, да. В: Може ли да се преведат от немски на български? Веска: Ами да, те са при мене. В: Колко писма? Веска: 5-6 са сигурно или около десетина, защото аз бях там от есента до юли. Няколко месеца. В: Значи има на български и на немски. Веска: Така пише, главно на немски ми пише писмата. Главно бяха извадки от беседите на Учителя. Да ме държи в течение в Словото на Учителя, на това, което става на Изгрева, връзка с Учителя. В: Вие знаете ли можем да направим по същия начин както този запис понеже те са на немски. Вие ще ги прочетете и ще ги запишем. Веска: Да. Едното и другото по такъв начин ще ги запишем и ще имаме и превода. В: Ще стане по-бързо и по-лесно за вас. Веска: Да. В: Още един въпрос: когато Савка получава контузия и нараняване. Веска: Сега да. И Учителят беше така строг и сериозен и каза: "Не се доближавайте!" За мене беше ясно. Аз веднага си обясних психологически всичко. Учителят е бил в друго поле и е търсил може би причината за нейното страдание. Впоследствие обаче когато с други е разговарял. Аз го чух от други наши приятели, Учителят е казал, че Савка е била прицел на нападение на Черната ложа, което е вече едно указание, че и българския цар Борис III и той ще бъде точно така прицел на такива едни нападения и затова Савкиното състояние Го е държало в голямо напрежение. А брат Методи Константинов, който също констатира тази тревога на Учителя около Савка със своя мъжки ум, астрален мъжки ум да го кажа направо, казва: "Учителю, Вие с Вашата тревога около Савка внасяте някакси съблазън", такова нещо Му казал. "Учителят казал: "Как няма един астронам да се тревожи, когато загуби астрономическата си тръба". Значи за Него съзнанието на Савка е било един поглед, било едно огледало и отражение чрез което Той е изучавал, проучавал и е следял живота в един свят. В: Какво ще ми кажете за Савка? Веска: А-а, за Савка искам специално да разкажа. Това беше за мене изключителен ученик на Учителя. Несравним. В: Имате ли някакви бележки, но така да го направите по точки, да може да си припомните някои неща да ми разкажете? Веска: Да, как сме се срещнали с нея. В: Как се срещнахте? Веска: ами просто на Изгрева. На Изгрева аз когато я виждах винаги ми е правило впечатление. 1. Нейното мълчание, което беше признак на голямо задълбочаване в себе си. Нейната много благородна обхода към абсолютно всекиго. Нейното голямо смирение и преданост към Словото. Савка беше прицел на много завист, защото много от сестрите осо-

бено си мислеха, че те са на някакво голямо равнище като ученици, и даже отправяха към нея подигравки, че тя понякога се държеше като дете. Считаха, че това е наивност, един наивитет дължащ се може би на едно не много зряло съзнание. И дори една сестра, не желая да ѝ кажа името, когато се връщахме от една екскурзия, по цялото време тя ми говори против Савка. Аз само мълчах. Нищо не ѝ казах, но смятах, че тя която е музикална, въобще в много отношения я кореше, но което разбрах бе това, че изхожда само от една завист, озлобление и омраза. Но Савка, понеже знаеше всичките тези неща, с любов към всички се отнесе. Даже знам, че една сестра, пак няма да ѝ кажа името, отива при Савка и казва един ден: "Мразя те!" Минават години, тя отива и иска от нея извинение. Животът на Савка край Учителя беше живот на един асистент, който във всички, в най-опасните моменти, при всички тежки задачи съпътстваше Учителя с най-голяма преданост, с най-голяма сериозност, с най-голямо разбиране за пътя, който Той минава. Веднъж тя ми каза: "Весе, аз мога да погледна само палеца на един човек и да кажа много нещо за него, но сега трябва да мълча по тези въпроси". Тя имаше много знания, тя беше една от най-образованите, и то в чисто мистично окултен смисъл, духове край Учителя. Защото и тя има няколко имена. Мистични, дадени от Учителя, а всяко име, което носи съдържа духовно и говори за душевното богатство на един човек, когато е посветен, то се получава след като Учителят е поставил ученика на много сериозни и тежки изпити. Тя ги е издържала и получи тези имена. Ние понеже знаем Аверуни, Амриха, Ил-Рах. Когато Савка е била съвсем млада, почти 20-годишна, отива на първия събор в Търново, Учителят я посреща с думите: "Добре дошъл мой верен, Аверуни!" На кого се казва така? Всички ние сме някъде загазили по пътищата на живота. Кой в бласти, кой в тресавище, кой в гора, кой при зверове идем да си лекуваме раните при Учителя, а тя върна през вековете. Това е Дух, който през вековете е съпътствал Учителя при всички Негови задачи, които Той има да разрешава с човечеството. Но всичко това беше абсолютно дискретно в голяма тайна съхранявано и от нея и от Учителя. И в края на живота ѝ, в последните дни от нейния живот, тя пожела да ни приближи към себе си, да ни разкрие някои неща, разбира не, за да се хвали, но просто да ни каже една истина за себе си и ние бяхме щастливи да знаем това нещо за нея. Сега преди това искам да ви кажа, че аз, когато тя беше заболяла много сериозно и лежеше. Беше един следобед, след като си завърших моите часове в училище реших да отида да я посетя, беше летен ден, тя лежеше при отворен прозорец и аз от вънка през прозореца я посетих. Казвам: "Как си, сестра Савке?" Тя каза: "Весе, аз всеки ден отивам на Школа". И след това Галилей ми разказваше, той може на вас да го е казал, че нейното изпращане беше на Слатинските гробища и там тя е помогнала на някое същество в съседния гроб да се освободи. Но не знам точно конкретно как бяха разбрали това нещо, не мога да ви го кажа. Изобщо едно същество, което непрекъснато работеше и върху себе си, нито си пилееше силите в излишни разговори, посещения. Дори ако си спомняте, ако вие знаете нейния живот, тя има един седемгодишен период в най-ранната си млада възраст, когато Учителят за седем години ѝ казва: "Никакви кина, никакви театри, никакви концерти, никакви разходки". Тя се вглъбява в себе си и тогава Учителят я провежда през един много стръмен път, през което време тя медитирайки върху великите Истини на живота успява да долови от един много висок слят мислите, които тя стенографираше от Учителя. После вече тя ги издаде в така наречените "Свещени думи на Учителя". Това е труд постигнат с много голяма преданост към Учителя, с много сериозно отношение към момента, в

който ѝ се дава тази задача и с много страдания. В: Вие знаете ли от Галилей или от някой друг биографични данни още от първите години? Веска: Да, зная. Нейната майка, сестра Тереза Керимидчиева, тя е германка и още като годеница в София, когато идва при своя годеник Георги Керемидчиев ли се казваше бащата на Савка, той е бил македонец по произход. В момента той е бил началник на гара София тогава. В: И как се е запознал? Веска: Това не зная. Не мога да ви кажа как става. Та сестра Тереза се е занимавала, въобще поначало тя се е занимавала с окулатни науки и идва тука и имала този дар, даже тя имаше този дар на говорещ медиум и е виждала. И в един момент, когато те са имали гости по случай годеща им, тя влиза в спалнята да види нещо и вижда на кревата играят две деца и разбира, че тя ще има две деца, което става. Впоследствие идва Савка и нейният брат Филип, който беше инженер. В: Той си замина също. Веска: Да, и той си е заминал доколкото разбрах. Аз него не съм го виждала въобще, не го познавам. Впоследствие Савка расте като добро, послушно детенце и била някъде може би към четири годишна възраст. В това време Учителят вече е в България и обикаля страната и посещава техния дом. Той пита майката: "Как, слуша ли, слуша ли?" Тя казала: "Да, Учителю, много слуша". Той казал: "Тя обича Бога!" И в това време, Той когато я намерил, казал: "От кога те търся!" А тя му отговорила: "От кога Те чакам!" Да, това е едно трогателно събитие в живота и на двамата. И впоследствие вече тя още при майка си получава това отправление към духовните Истини. След това вече тя сама поема пътя си към Учителя. В: Тя например по-нататък къде учи? Веска: Тя учи гимназия тука в София. След това записва в университета философия. Имало е някакво решение може би да замине за Германия, да вземе докторат, но заради Школата е решила да си остане в България и да си работи вече като стенографка при Учителя. В: Тя коя година се прехвърля на Изгрева? Веска: Това не зная. В: Някои други така данни от живота ѝ? Някои опитности, които си спомняте? Веска: Сега в момента друго не мога да си спомня, но зная, че Учителя има много специално отношение към нея. Макар че Той е много внимателен и към другите, но те подсъзнателно усещат и да не говоря сега, не е хубаво нали, по човешки някои работи са си ги обяснявали, впоследствие са били разбира се на ясно. В: Аз смятам, че ние може би ще се върнем следващия път, когато четем нейните писма. Веска: Да, да, тогава по-подробно. В: Тогава ще се спрем на тях. Веска: Да. В: Аз искам да ви донеса някои от нейните неща, които са на немски. Веска: Да, да. Само зная едно, че Учителя в разговори с нея е споменавал: "Спомняш ли си, когато ти като царска дъщеря, чието царство на баща ти беше в плен, ти беше разпъната на кръст и аз дойдох и те освободих. Спомняш ли си, когато преди 300 години ти беше прислужница в едно семейство в древна Гърция и ти беше подгонена заради своите убеждения, беше подгонена в една гора, в един лес и аз дойдох на бял кон и те спасих?" Помниш ли? И много от този род, помниш ли, помниш ли. Това са едни съкровени моменти от живота на души, които работят и са координирани в една Божествена система за работа над човечеството. И ние бяхме щастливи, поне по едно зрънце от тези неща да научим, да. Това беше със Савка.

20. БОМБАРДИРОВКИТЕ НАД СОФИЯ И 91. ПСАМ

Есента настъпваше и заедно с нея растеше тревогата от неочаквано посещение на самолети и бомбардировачи. Имаше нареждане прозорците

да се затымняват с черна хартия, Оскъдица мореше народа. Хляба се месеше от нехранителни някакви второстепенни съставки на житното зърно. Липсваха много продукти на пазара и всичко купувахме с купони. Бях започнала и моето учителство в III.Софийска девическа гимназия. По това време имах някои предупреждения за реални опитности, които предупреждения Невидимия свят ми даваше в съновидения. А войната бушуваше. Над България често прелитаха бомбардировачи, отправени към обекти в Румъния, но често и над България имаше бомбени нападения, попадения. Някои от крайните квартали на София, а и по-централни такива биваха атакувани и знаехме, че имаше срутени жилища и пострадали хора. Но тези явления бяха рядко и ние сравнително спокойно преминавахме дните. И така една нощ сънувах, че се изкачвам по една отвесна стена с много усилия и напрежение и вече изморена стигам до горния рай. В този миг идва Учителят и ми подава ръката си и аз се озовах на една спокойна зелена поляна. Наближаваха Рождествените празници и Нова година. Учителят вече от известно време беше започнал да прави с група наши братя и сестри малки ежедневни излети до село Симеоново, където в дома на един селянин при съвсем скромна обстановка прекарваше известни часове на деня. А беше ни дал и един съвет, а именно всеки от нас да си препише с печатни букви от библията 91.псалм, да си го постави в едно пликче и да го имаме винаги на себе си прикачено към ризата. И така направихме всички. В една беседа държана преди години прочетохме обяснението, което Учителят дава за този псалм. Въобще псалмите са поетично творчество на цар Давид, който чрез тях е отдавал благодарност към Бога и небесните сили за помощта, защитата и охраната, спасението и избавлението, които е получавал от висините по време на големи и тежки изпитания, големи мъчнотии, гонения и противоречия, през които е минавал в своя земен живот. За 91.псалм Учителят говори, че е един от силните изяви на небето, защото Давид го е писал с една силна опитност. В псалма глаголните форми са в първо, второ и трето единствено число, което означава, че тук говорят три лица, а именно: Давид избавен по чуден начин от едно страдание въздава хвала и потвърждава силата и могъществото на Бога, Спасител и Покровител. В отговор на неговите думи съществото от Невидимия свят, което го е охранявало е извършило спасителната работа в името на Божията Любов, подкрепя увереността на Давида като описва именно случаи, в които Бог помага и най-после се изявява и сам Бог, който казва: "Понеже положи в Мене Любовта си, затова ще го избавя. Ще го туря в безопасност, защото позна Името Ми, ще го избавя, ще го прославя, ще го наситя с дългоденствие и ще му покажа спасението Си. Амин".

И така носейки този псалм винаги на гърдите си, под горните дрехи, ние осъмвахме и замръквахме с вяра в небесната защита и покровителство. А има специално значение това, че Учителят ни посъветва да препишем псалма с печатни букви, при което се пише по-бавно и така съзнанието по-дълго време се задържа върху всяка дума, за да се прояви по-голяма съсредоточеност върху съдържанието и смисъла му.

На Нова година сутринта отивайки към Изгрева с моята добра приятелка Виола Йорданова, тъкмо на края на боровата гора срещнахме Учителя, който с група от Братството отиваше към село Симеоново. Направи ми впечатление лицето Му, което отразяваше страданията на човечеството през тези много жестоки моменти на II Световна война. Но Той, Божествения Пратеник в тези усилни времена за човечеството пребъдваше в интензивна молитва с Небесния си Баща, а ние, малките, черпехме вяра, сила и бодрост

от Него, нашият обичен Учител. На 10.януари 1944 г. преди обед трябваше да отида на едно събрание, което щеше да се състои в театър "Одеон" във връзка с някаква акция на училищата в София. В 10 часа вече бяхме се събрали в салона на театъра, когато изведнъж се чу зловещият вой на сирените, които ни предупреждаваха, че неприятелски самолети се устремяват към нашето небе. Веднага ни разпуснаха и аз си тръгнах към къщи. Там заварих моята мила майка, която приготвялаше обяда. Към 12 часа дойде и баща ми, а след малко и брат ми Гавраил. Току-що бяхме седнали на трапезата за обед, чухме вече гърмежа на бомбардерите, които сега атакуваха ожесточено София. Аз отидох в моята стая, разтворих Библията на страницата, на която се намира 91.псалм и я оставих така на масата. Заслизахме от третия етаж към първия етаж, за да сме по на безопасно място. Мама беше успяла да запази великолепно спокойствие. Аз тихо произнасях думите на 91.псалм и така долу при стълбището престояхме през цялото време на бомбардировката. Наоколо, съвсем наблизо падаха бомби, експлодираха и изпълваха въздуха с ужас, трясък и прах от разрушенията. Върху съседната на нас къща падна бомба и до основи я разруши. От детонацията се счулиха и нашите прозорци. Чухме как издрънчаха, а пясъчно дребни стъкълца попадаха и върху нас. Но останахме абсолютно невредими. А брат ми Гавраил преди това е бил на разговор при Учителя. След като бомбеното нападение свърши и самолетите на неприятелите извършиха пъкленото си дело и отлетяха, сирените свиреха отбой и ние се качихме горе, за да видим какво е станало. Слава на Бога. Всичко си беше на място. Само мазилка и стъклени пращинки бяха попадали, защото съвсем наблизо до нашата къща имаше разрушена от бомбите сграда. В: А Галилей казваш е бил на среща с Учителя. Веска: Да, той е бил при Учителя. Сега вижте какво, той сам разказва своите спомени, тъй че... там ще прочетете. В: Учителят какво е казал? Веска: Ами Учителят му е казал да не се смушчава, нещо такова, но той е бързал към къщи да слезе. Картината наоколо беше страшна. Побързахме да се свържем с другия ми брат Апостол, чието семейство живееше на близка улица, ул. "Цар Асен I" 76. Слава на Бога и те бяха оцелели. Те и тримата: Поли, Виргиния и Румен, двегодишното им момиченце бяха спасени. Поканиха ни вечерта на 10.януари да отидем и нощуваме в техния дом. Но към 10 часа вечерта отново се чу предупредителния сигнал на сирените и преди да успеем да слезем в скривалището, което се намирало в мазето на кооперативното жилище, видяхме осветителните бомби, които с ослепителен блясък и грохот се спускаха над сградите на София. И така останахме известно време в антрето на апартамента. И след като настана малка пауза избързахме по стълбите към скривалището. Нова вълна от осветителни бомби връхлетя върху София. Но и този път с божията закрила оцеляхме. След обедна на другия ден брат ми Апостол реши да се евакуират в Асеновград, където Виргиния, снаха ми, имаше близки сродници. Мама и тате с леля ми и баба ми отидоха в Красно село в дома на една от лелите ми, сестра на майка ми. А когато след бомбардировката брат ми Гавраил е отишъл при Учителя и чул думите Му: "Вземи сестра си и идете на Изгрева". С малко багаж в раниците се отправихме брат ми Гавраил и аз към Изгрева. Там радушно приети в дома на сестра Сийка Динова живяхме до месец март 1944 г. в много дружелюбна атмосфера на песен, молитва и духовни разговори. А Учителят с една група братски семейства бе поканен да се приюти в жилището на нашият брат Темелко от село Мърчаево, което се намира зад Витоша, в подножието на западния склон на планината. В: Вие изкарахте колко време на Изгрева? Веска: При Сийка Динова отидохме значи на 11.януари вечерта до март - значи бяхме януари,

февруари, март някъде края на месеца. В: Тя е дъщеря на старата Динова? Веска: Тя е дъщеря на сестра Динова, където живяхме много красиво. Защото там беше леля Еленка Каназирева, защото майката си беше заминала вече, старата Динова и там беше нейната леля, сестра на майка ѝ по-млада, учителка по френски език и там при тях си бяхме разпределили работата. Леля Еленка готвеше и палеше печката, Сийка миеше съдовете, аз чистех всяка сутрин, метях, изтърсвах чергите и заедно със Сийка отивахме чак до семинарията да носим вода през гората и да събираме съчки за печката, защото нали нямаше вода на Изгрева, поради бомбардировките не можехме да намерим вода. А пък Галилей с Георги Томалевски спяха в бараката на стенографките и идваха при нас. От време на време Георги Томалевски отиваше до техният апартамент, жена му се беше евакуирала с детето. Те имаха една дъщеря. Той отиваше в града да донесе някой и друг конфитюр или някаква консерва, за да си хапнем горе на Изгрева. Бяхме останали на Изгрева много малко, почти ние, като че ли бяхме само. Всичко се беше изселило, кой в провинцията, в братски къщи така, кой където беше намерил за добре и Учителят беше казал: "Тези, които сега са на Изгрева държат изпит". Ха, ха и много беше приятно всичко. В: Вие заварихте ли старата Динова? Веска: Познавам я, нали ви казах, че в нейния дом сме идвали много често. В: Помните ли някои опитности, които тя ви е разказвала? Веска: Не. Аз ви казах, че в нейния дом много често отивахме след беседа, там прекарвахме целия следобед, да кажем неделния ден, но разговорите се въртяха около въпроси много живото настоящи, което беше много пълно с интересни и красиви преживявания в момента. Всички сме били при Учителя, спомняме си някои моменти от Неговите мисли от Неговите беседи и така повечето пеехме, молехме се, така прекарвахме в нейния дом. В: Значи нейния дом беше построен. Веска: Беше една дървена къщичка, но много спретната, много елегантна с коридорче, една по-малка стая, кухня и една по-голяма стая, в която имаше три легла, беше така хубава, чиста, спретната, поддържана и наредена. Сийка беше чиновничка в Народната банка. Тя имаше една опитност интересна. Когато на 10.януари в 10 часа сутринта става бомбардировката, тя е трябвало да се качи с асансьора да занесе някакви документи при някакъв началник да ги подлише, но сирените засвирват. В това време моментално спира електрическият ток и тя остава в асансьора, увиснал между два етажа и прекарва цялата бомбардировка в асансьора, безспорно прекарвайки в абсолютна молитва, непрекъснато е чела 91.псалм. Така се е спасила. Това ни го разправяше Сийка. Там прекарвахме много хубаво. След тези разрушителни бомбардировки софиянци започнаха да се евакуират, понеже голяма част от жилищата бяха разрушени. И почти всички наши братя и сестри живеещи на Изгрева намериха убежище в провинцията, тъй като бомбардерите често прелитаха над София, снабдяването с вода и съестни продукти беше извънредно мъчно, почти невъзможно. Наистина от Изгрева и близката му околност нищо не бе засегнато от бомбените попадения. И така на Изгрева останахме една съвсем малка група. А Учителят казал: "Тези, които останаха на Изгрева държат изпит". Обаче въпреки много трудните условия в дома на сестра Сийка Динова, всички живеехме в една чиста и приятна атмосфера на хармония и разбирателство. Всеки изпълняваше работата, която му прилягаше. Леля Еленка Каназирева палеше печката и готвеше. Братята носеха продукти, аз почиствах жилището, заедно със сестра Сийка носех вода от сградата на френския колеж, тъй като голяма част от канализацията беше повредена. Но всеки вършеше работата си с обич и приятност.

21. НА ГОСТИ ПРИ УЧИТЕЛЯ В С. МЪРЧАЕВО

А най-върховна радост беше за нас неделния ден, когато от рани зори организирани се приготвявахме за екскурзия до село Мърчаево при Учителя, където прекарвахме целия неделен ден. В: И за колко часа отивахте? Веска: Пеш тръгнахме от Изгрева, взимахме трамвай безспорно. До Княжево имаше трамвай. И от Княжево до село Мърчаево пеша. Не уседахме как вървахме. Сняг, студ, всичко, вървим, пеем и танцуваме даже, просто беше много интересно и такава сила ни даваше Учителят и с такава нетърпение бързахме да отидем при Него в тая малка къщичка на брат Темелко, че не уседахме пътя, който извървявахме. И на връщане пак така чак до Княжево. От Княжево вече с трамвай се придвижвахме. Младини, млади хора, енергични, после Учителят беше някакво силов поле, за което нямаме представа даже. Нямаме инструменти да го измерим, да определим капацитета Му какъв беше. Селото се наричаше Мърчаево поради разположението му в подножието на Витоша, на западния склон на Витоша. Но Учителят, който винаги мислеше в светлина и положително го нарече Светаяево. Това го знаете нали? И наистина това село за нас беше най-светлото място, където пребивавахме под покрива на Всевишного. Къщата на брат Темелко бе разположена в един дълбок селски двор, в който се намираща обори, курници, изобщо, навеси за добитъка и домашните птици. Дворът в първия си вид беше неугледен. Но Учителят със своята светла, творческа, художествена мисъл успя да ни организира за работа, чрез която този неугледен, селски двор прие вида на приятна градина. Всеки от нас с радост изпълни своя дълг от работата си тук. Аз купих райграс, специална трева, която засяхме и дворът се покри с приятна зеленина. И най-интересното беше, че Учителят откри там едно изворче, което се почисти и оформи така красиво, че при него се събирахме и пеехме братски песни. В неделен ден около трапезата, било в стаята, било във двора, заедно с Учителя бяхме щастливи, закриляни и в тържествено настроение. Разбира се през този си престой в селото, в дома на брат Темелко, Учителят с Божествено будното си съзнание следеше развоя на епохалните съдбоносни събития и с любов подкрепяше всички страдащи. А светът беше пълен с огнени страдания. На фронта, във всички страни хората понасяха силни, потресаващи мъки, изпитания и страдания. А благият ни Учител с бащинска нежност и абсолютна вяра в Любовта и Мъдростта на Бога ни вдъхваше сила, подкрепяше ни всячески. През това именно време пак ме навестиха съновидения, които крайно ме озадачаваха. Един от тези странни сънища е следният: На Рила, край второто езеро, където всяко лято се разполага братския лагер виждам на всяка палатка по една траурна черна лентичка. Като се събудих почувствах някакъв смут, но недоумявах и не знаех как да го изтъкувам. Но откакто обичният ни Учител отиде в Мърчаево всеки неделен ден ние от града рано сутринта потегляхме на групи и отивахме там, за да прекараме един ден в Неговата аура. А Учителят все така благ, сияещ в ореола на Любовта, Мъдростта и Истината ни посрещаше. Ние разговаряхме с Него и пеехме братски песни и привечер с малко тъга в сърцето се отправяхме отново към града. През месец март се освободи място в къщата на моята леля в Красно село и от Изгрева се разделихме със сестра Сийка Динова. През нощта на 30 срещу 31 март имах много необикновен силен и ясен сън: Виждам Учителя в Неговата Горница на Изгрева в интензивна, дълбока молитва и си казвам: Как с Любов Учителят бди над нас. Събуждам се от този сън и наново заспи-

зам и ето друг сын. Пред едно голямо стенно огледало се обличам в тъмно синя копринена рокля за концерт, на който ще свира цигулка като солистка. Отивам в концертната зала, оркестрантите ме посрещат като леко почукват лъковете по обратната страна на цигулките си. Момент преди да започнем репетицията аз поглеждам дясната си ръка и казвам на диригента: "Г-н диригент, вижте, линията на живота ми на дясната ми ръка се прекъсва". А диригента, посочвайки нагоре с лък ми казва: "За вас няма да има некролог. В света на Любовта, в света на Мъдростта, за вас има капитал". Но в това време диригента промени решението си и ми казва: "Няма да свирите сама, но ще свирите дует с един виолист". И ето идва виолиста и с него започваме дуета. Същата нощ, на 30 срещу 31 март 1944 г. неприятелски самолети запалителни са летели над София. Сега аз това нещо не съм го усетила. Имало е тревога, сирените са свирили, но аз нищо не съм чула. А майка ми като ме видяла, че спя дълбоко не ме и събудила. А пък ние бяхме в една едноетажна къща при леля ми, на сутринта тя ми казва: "Нощес имаше силна бомбардировка, запалителни бомби се хвърляха над София, иди и виж какво е станало с къщата на Апостол", брат ми, чието семейство беше се евакуирало, а жилището им беше на ул. "Цар Борис I" 76. Аз тръгнах към града и за мое успокоение разбрах, че жилището, в което живееше брат ми е останало невредимо. Спокойно се отправих по ул. "Цар Борис I" и тъкмо излязох на ул. "Солунска", сега "Васил Коларов", чух тревожния сигнал на сирените. А времето беше ясно, небето синьо, безоблачно, четиримоторно както тогава на шега си казвахме, за да обозначим, че времето подхожда за бомбардировачи аероплани. Изтръпнах от страх, сама накъде да отида! В този миг по ул. "Солунска" ме среща мой ученик и ми предлага да отидем в някое скривалище. Отправихме се към Съдебната палата. А там пред входа на ул. "Алабин" тъпна, не мога да стоя сред нея, ще ме задушат. Тогава тръгваме към другия вход на ул. "Позитано". От този вход спокойно влязохме в скривалището. И ето на входа се срещнах с брат Стоил Стефанов, той е от Изгрева. Ето го дуета от съня, виждате ли сега! Поуспокоих се. В: Иначе вие познахте ли кой е виолончелиста, например дадоха ли ви образа? Веска: Не, не, не. Сега се яви като виолист. Просто лице, виолист. Поуспокоени и тримата: моят ученик, Стоил Стефанов и аз влязохме в скривалището, където непрекъснато прииждаха хора в тревога. Веднага се мобилизирах вътрешно и на полуглас започнах да се моля. Прочетох "Отче наш", след това 91. псалм. Чух, че някои се подиграваха и казваха: "Тая калугерка, калугерка ли е там, та чете молитви?" А други казваха: "Молете се, молете се, така внасяте успокоение!" Започна бомбардировката, която трая дълго време. Изглежда, че един от обектите е била Съдебната палата, защото докато чувахме грохота на бомбите, които избухваха надалеч, изведнъж силен трясък се чу над главите ни. Но слава на Бога една малка запалителна бомба беше успяла да попадне върху покрива на Съдебната палата. Но когато след три часа престой в скривалището излязохме на улицата, София димеше и сградите горяха като факли. Бомбите бяха изровили трамвайните линии и по диагонал на Съдебната палата на тротоара имаше също бомбени попадения. С благодарност към Бога и Учителя напуснахме скривалището, където вече носеха ранени в санитарния пункт. Брат Стоил Стефанов си отиде. И аз с моя ученик се отправихме към Красно село. Слава Богу и там всичко беше спокойно и оцеляло. Сега вече съвсем спокойно можех да изтъквам съня си. След време срещам брат Стоил Стефанов, който ми каза: "Моята къща е била запалена от бомба и изгоряла, но благодарение на молитвите, които четохме със спокойствие посрещнах бедата". На Петровден 1944 г., когато за

последен път празнувахме рождения и имен ден на Учителя в село Мърчаево, бяха дошли много братя и сестри. Всички ликувахме, пеехме, веселихме се, събрахме се на мил братски обед. Разбира се никой от нас и не подозираше, че това беше нашият последен тържествен Петровден. Само едно нещо тогава ме леко смути. Сестра Савка Керемидчиева имаше някакво леко неразположение. Не зная дали други някои в тази атмосфера на тържествено веселие бяха забелязали това. А Учителят ни беше приготвил и една малка изненада. Той ни подари по една сборка от Братските песни с подписа на Духа върху първата страница. През месец август 1944 г. един ден взех решение с двама мои близки приятели да отидем на Витоша на хижа Острец. Изненадата беше, че когато влязохме в трапезарията на хижата, заварихме голяма група братя и сестри дошли заедно с обичния ни Учител за три дни. Това много ме зарадва. С изпълнено от радост сърце целунах ръка на Учителя, а Той ми каза: "Вашето радио работи добре!" Разбрах след това, че през тези дни Учителят е свикал на събор Братството, както това ставаше всяка година през месец август. Но поради военната обстановка бяха дошли само онези, на които това беше възможно. Направи ми особено силно впечатление, че Учителят ме гледаше с дълбока бащинска топлина. Един поглед, който ще отнесе дълбоко в душата си през вековете във вечността. На другата сутрин всички се изкачихме на върха Острец и там чухме от Учителя беседата "Разбраната и неразбрана Любов". След беседата разговаряхме с нашия благ, обичен Учител. И това е бил също и последният събор на Братството в присъствието на Учителя на физическото поле. Но кой разбираше това нещо? Есента вече постоянно настъпваше, времето захладя, но все още есента ни даряваше спокойни слънчеви дни.

22. ДВАТА ОТЕЧЕСТВЕНИ ФРОНТА

И един такъв ден, 9.септември 1944 г. още преди обед се отправих към полите на Витоша, за да посетя моя леля и да поздравя сина ѝ за сключване на брак. Бях им купила сватбен подарък и спокойно се отправих към вилата им. Там преседях почти целия ден и преди залез слънце си тръгнах. В разговорите, които водехме леля ми ми каза, че чула за някакви нападения извършвани от някакви младежи. И когато се озовах в село Княжево, край София видях много млади, буйни, ликуващи хора на големи групи в камиони, които пееха и създаваха една наелектризирана атмосфера. Качих се в трамвая и когато пристигнах в къщата където се беше евакуирала, една моя съседка ми обясни, че у нас, в нашата България има революция и че комунистите са взели властта.

Но Учителят се прибра през октомври вече на Изгрева и редовно си посещавахме беседите и си спомням, че една беседа в неделя в 10 часа Учителят каза: "Сега в България се учреди един Отечествовен фронт, но трябва да се знае, че и горе се учреди също един Отечествовен фронт". В: В Невидимия свят? Веска: В Невидимия свят и той следи за проявите на този свят, на този Отечествовен фронт. И казва: "Никакви убийства, никакви бесилки!" Това беше много интересно за мен и разбрах, че тези, които са дошли трябва да приложат някакъв нов метод за обуздаване своите вражески сили и въдворяване идеите и принципите на комунизма в нашето общество, което вече за жалост не стана, а се прибягна към старите методи на отмъщение, убийства, бесилки, затвори. А Учителят каза: "Никакви затвори, никакви убийства, никакви бесилки!" Той беше тъй категоричен. Така с пръста си: "Никакви бесилки, никакви убийства, никакви затвори!"

Това го помня като ден днешен. По-късно трябваше нашата войска да заминее заедно със съветската войска, понеже започнаха вече да гонят фашистите войски, т.е. германските войски и моят брат беше мобилизиран да замине, към Сърбия замина той, но знам, че не беше много добре, но отиде. Облече униформата, отиде при Учителя, сбогува се с Него и замина. И аз един ден отивайки при Учителя Му казвам: "Учителю, моя брат е на фронта". Той така бащински ме погледна и каза: "Е, подгониха ли фашистите?" Аз понеже никак не бях ориентирана политически, не знам даже какво искаше да каже Учителят „фашисти“. Думата фашисти никак не би беше ясна. Казвам: "А не, не са ги подгонили!" Съвсем така наивно. Той разбра, че нищо не разбирам, даже не съзнавам какво става около мене в политическия свят, в политическия живот. Това беше последното, но след като Гали се завърна от фронта, той имаше някакво страдание, язва се появи. И много страдаше от нея и една нощ сънувам, че Учителя идва у нас, влиза в стаята на Гали и положи ръката си върху болното място. Събудих се и очаквах все пак този сън да се покрие с някаква реална проява. И действително сутринта раничко се позвъни и се появи на вратата Савка Керемидчиева. Мама отвори вратата, Савка почтително ѝ целуна ръка, влезе в моята стая, там все още беше пианото, беше наредена стаята с всичко мое и библиотеката ми и тя погледна на пианото ми и погледна моя портрет и казва: "Ах, такъв хубав нос!" Така каза. Не знам защо? Портрета го видя. Както и да е, но тя дойде с цел да съобщи на Гали някакви разпоредби, някои съвети, които Учителят му дава във връзка с неговото излекуване. Това беше една много мила проява. След това аз съпроводих Савка до трамвайната линия и паметника на Патриарх Евтимий и по пътя така се разговаряхме и тогава тя именно ми каза. Нещо стана въпрос за хиромантия: "Весе, ако погледна само палеца на един човек, аз мога много неща да му кажа. За близкото, за миналото, настоящето, обаче сега трябва да мълча". Това беше. Впоследствие продължаваха беседите на Изгрева и на 22 декември 1944 г. просто по някакъв вътрешен импулс реших да отида на Витоша, просто да отидем на Изгрева, за да видя Учителя. Застанах така долу на площадката, чакам. И виждам, че Учителят слиза от Горницата, но лицето Му беше потъмняло от скръб. Сиво, сиво, потъмняло от скръб и аз в момента си казвам: "Учителят преживява Голгота!" Това е моята мисъл. Но като слезе от стълбите видях, че лицето Му просия. Може би искаше една крехка като мене душа да я избави от този образ на страдание, което Той в момента имаше и аз посегнах и Му целунах ръка и казах: "Учителю, благодаря Ви за всичко, което извършихте за нас". Това беше последната ми среща с Учителя. Така да благодаря на Бога, че поне можах да Му изкажа тази благодарност, ако не друго да направя за Него. Това е, което мога да ви кажа.

23. ДВА ВИДА ПУШЕНЕ

Когато бяхме на Рила, един ден пристигнаха туристи, обикновени светски хора покрай нашия лагер и безспорно някои от тях са пушили цигари и братя, които пък държаха на чистотата на атмосферата на езерата са им направили забележка. Нали там е Школа. Вече знаете какво е Школа, че това е едно свещено място. Безспорно им се видяло неприемливо един обикновен човек да седне там и да пуши. И направиха забележка, от което нали знаете всички пушачи, всички пиячи знаете, че те са много чувствителни на тая тема. И те споделят с Учителя обидата си и Учителят казва: "Вие пушите, но и те пушат и още как пушат!" С това искаше да каже, че и в нашето съзнание

често пъти има мисли, чувства, които образуват пушек в атмосферата, в която се намираме. И опушва всичко. Този пушек е по-опасен.

На Изгрева дойдоха група латвийци, които бяха много мили хора, много смирени хора с много голямо уважение към Учителя. При тях се открии така една по-ярка личност, енергична, която правеше впечатление със своя специален тоалет, една рокля дълга, с дълги ръкави, която тя специално облича за молитвените си моменти. Казва се Мариана, но не си спомням нейното презиме, енергична, жизнена, която моментално се открии, направо се увлякоха много наши приятели, между които беше Николай Шиваров, Неделчо Попов и там различни други покрай нея. Защото тя като се молеше правеше едни специални физиономии, държеше се като актриса. И впоследствие проявяваше много голяма ревност в началото, но впоследствие към нея се ориентира доктор Елиезер Коен, естествоиздател когото познавам. Когато постъпих в Братството той беше един от най-интелигентните наши братя, най-културните ни братя, който не веднъж е водил разговори на научни теми, понеже той беше естественик и даже ми се струва, че Учителят беше му казал за някакви специални минерални находища в България къде ги има. Бяхме добри приятели с него, така сме били в много хубави групи, събирали сме се на духовни разговори, на музика, беше с голям културен диапазон. Беше завършил в Германия, така обичаше с мен да разговаря на немски и той въобще се увлече в тази жена. Впоследствие тя напусна съпруга си латвиеца и те сключиха брак, но след събитията, даже преди още да станат събитията на Изгрева, той ме среща един ден случайно така по шосето Дървенишкото и започва да говори с един нападателен остър тон срещу Братството, срещу Учителя, срещу брат Борис, срещу всички нас. Каза ми: Весе, ти трябва да знаеш, че трябва да четеш Иля Еренбург, а не да четеш тези наши загубени писатели, които са в Братството". И аз бях направо покрусена и не знаех какво да му отговоря. Защото аз бях учудена, изненадана и впоследствие той стана и партиец-комунист и съответно и Марияна стана партийка и се отделиха от Братството. И всички на Изгрева се страхуваха от нея, така чисто-сърдечните хора, защото знаеха, че тя упражняваше вече една опасна дейност, опасна професия - шпионаж на Изгрева. Не мога да ви кажа в момента тя къде е, какво стана с нея, нищо повече не мога да ви кажа. В: Коен си замина. Веска: Коен си замина. Заболя от рак на черния дроб и си замина, да. В: А във вашите разговори преди той да срещне тази жена и тази жена да го обърне на друго място и в друга посока, спомняте ли си някоя опитности той да ви е разказвал? Веска: Не, нали ви казвам, че той беше така разговорлив, интелигентен, находчив, обичаше да се шегува, обичаше музиката и много хубави разговори сме имали. Беше пълничък понеже обичаше да си похапва и много често купуваше хубави шоколадови бонбони, така че имаше голямо изобилие. Беше във възторг от всичко. Те бяха една хубава група така от интелектуалци: брат Борис Николов, Жорж Радев, той. След това пък се събирахме музикантите нали с тях сме заедно и сме прекарвали разкошни моменти. Никак не ми е ясно как стана този преврат с този човек. В: Значи тя беше еврейка, така ли? Веска: Да, разбрах, че тя е германска еврейка или латвийска еврейка, но имаше нещо еврейско в нея и се намериха двамата. Елиезер беше евреин, нищо специално не мога да ви кажа за него. В: А какво стана с мъжа ѝ на тази Марияна? Веска: Сега брат Петър, мъжът ѝ, той е математик, брат Петър от Латвия, да, голям математик, много добър човек, способен, но още не може да прави разлика между окултните школи, едни от които са управлявани от Черната ложа. Този човек започва, мислейки, че всичко е в унисон с Учителя, което е окултизъм, и което е мис-

тична школа, та започва да се занимава с някаква си Школа индуска и попада на интересна система от дихателни упражнения за дълбоко дишане и започва да ги упражнява. Безспорно впоследствие от това се развиват някакви може би специални центрове в неговия мозък, които не могат да издържат пък на напрежението, на което е подложен. Той се свързва с някакви центрове в Битието от Космоса, с които космически влияния неговия мозък не може да се справи и той се разстройва психически. Тогава безспорно налага се да влезе в психиатрия. В: Това беше през времето на Учителя. Веска: Да, по времето на Учителя беше, да. И в психиатрията, нашите братя в Латвия, които са били в Братството, правят усилен молитви, молят се за него, обаче няма никакъв резултат. И най-после решават да пишат на Учителя писмо и изпращат го, минава време, след което става следното нещо: един ден брат Петър става и заявява на своите лекари-психиатри: "Аз съм здрав!" Те го проверяват и действително наблюдават една абсолютно нормална вече психика и учудени, казват: "Какво стана с вас? До вчера бяхте не добре!" Той казва: "Срешнах Петър Дънов и оздравях". Допускам, че Учителят по някакъв начин го е посетил, Учителят има хиляди методи, по които може да направи среща с едно съзнание, с едно същество и да му помогне и след туй вече Учителят даде обяснение, че по начало методите на индуската школа са неприложими за европейския натюрел, защото те са в друга еволюционна фаза. Европейците са в друга еволюционна фаза и връзката между отделните тела при индусите е по-лабилна, а при европейците е стегната и именно затова Учителят казва: "Това, което Аз ви давам като дихателни упражнения, изобщо като упражнение са най-подходящи за вас. И причината за разстройството на брат Петър е именно тази, че той е прибягнал към една система на упражнения, които са били неподходящи за неговият организъм, за неговото естество, за неговия натюрел". В: И той си остана в Латвия. Веска: В Латвия си остана, оздравя. Сега разбрахте ли какво означава пушеци в човешкия мозък и откъде те идват?

24. МАГДАЛИНА - "БЕЗ НЕЯ НЕ МОЖЕМ"

Теософите в Европа знаеха, че тази епоха, Христовия Дух пак ще се всели, пак ще се изяви на физическото поле и безспорно са го очаквали, понеже цялата теософска школа, теософско движение в Европа черпеха своите знания от индуските школи, понеже даже Ани Безант, всички те са били приобщени чрез индуски „гуру“, към тези школи. Очаквали са, мислейки че индуският народ в това отношение е най-издигнат, най-духовен, че вероятно Христовия Дух ще се всели или ще дойде, ще се изяви на полето физическото чрез някой индус. И понеже в това време се изявява един много хубав младеж, красив, много духовен, с много сериозно подвижничество в този духовен път, наречен Кришна Мурти, Ани Безант и другите водачи на теософското общество в Европа решават, че именно в него се изявява Христовия Дух. Той вероятно е бил склонен това да го приеме, за да има безспорно много високо духовни преживявания далеч надхвърлящи преживяването на неговите последователи европейци. Даже когато са били в Холандия на конгрес в някаква си много живописна местност, всички са били разположени в палатки, докато европейците са прекарвали известно време на духовни разговори, то се канили и на чай в 5 часа и са имали и по-светски разговори, той даже им правел бележка, като е сравнявал своя начин, по който той престоява на този конгрес, в постоянна молитва, съзерцание, медитация. И в един тържествен момент те решават вече да го обявят за дошлия Христос на

земята. Учителят обаче следи цялата тази процедура и един ден написва едно писмо, в което иска да спаси Кришна Мурти от това падение, защото за него ще бъде това едно сгромолясване, една лъжа, ако се допусне, това той ще стане направо на въглен, той ще стане направо обект, пионка на Черната ложа, която ще го ликвидира. И да спаси от една лъжа и самото общество, европейското окултно общество, Учителят избира сестра Магдалина. Тя беше много оригинална личност. Винаги носеше някакви особени облекла, чалми си правеше, някакви облекла с наметала особени широки такива дрехи, беше интелигентна, знаеше няколко езика: немски, френски, английски, италиански, беше смела, безпардонна бих казала направо, както сега се изразяват. В: Безцеремонна? Веска: Безцеремонна. Направо каквото реши го говори, открито говори, не се свени, много често тя застава пред балкона на Учителя и казваше: "Учителю, искам еди каква си рокля да имам". Учителят започваше да се смее. На Катя Грива Учителят е казал за нея, че в нея има някакви вътрешни пропасти, в които тя изпада и на това се дължи нейната неуравновесеност. Но, и даже при един интересен случай, много от братята, които бяха блюстителите така на редовния, нормалния, красивия живот на учтивото отношение на Изгрева, забелязвайки този неин често пъти доста нахален начин на обхода, бяха решили да я евакуират в провинцията и я изпратиха в провинцията, за да не петни Изгрева със своите прояви. В: Е как? Натовариха я на влак или? Веска: Е, не знам как е било точно, но я експедират. И един прекрасен ден така, както са на обед седнали и Учителят задава въпрос: "Рекох, къде е Магдалина?" "В провинцията." "Без нея не можем!" Сега откривам тука една скоба. Учителят казва: "Вие не трябва да съдите някои хора, които имат отрицателни прояви в обществото. Те са тръбите, през които минават отрицателните набрали се лоши, може би неизказани, неизживени прояви на Братството. Значи това е канализацията, през която минават отрицателните сили на обществото. Може би тя беше едно от тях, нямам право да категоризирам хората. Та така беше с нея. В: Тя беше преподавателка по френски? Веска: Не, тя не беше преподавателка. В: Тя харесвала ли е нещо от Словото? Веска: Нищо не мога да ви кажа, защото тя беше много оригинална, много особена, никой не й знаеше пътищата. Тя посещаваше и теософското общество в София на Софрони Ников, изобщо си водеше един самостоятелен живот, независимост, волна като птица. Така и един ден Учителят я повика, понеже знае, че тя е смела, пробивна, не признава пречки. Каквото реши тя ще го стори. Без да обмисли това правилно ли е или не е правилно. Учителят, който божествено разбира как може да оползотвори някакво качество на човека разбира, че тя е най-подходящата и чрез нея изпраща писмо до Кришна Мурти. Тя успява да влезе в лагера, да намери Кришна Мурти и лично да му го предаде. Тогава той разбира, проявява се като послушен дух, приема предупреждението на Учителя и цялата тази работа отпада за провъзгласяването му за Христос. В: Сега този случай от кого го знаете? Веска: Ами Аламанчевите ми го разказваха. В: А на тях кой го разказва? Веска: А, не мога да ви кажа. То е секретно може би. Е, това писмо е било предадено и остава при Кришна Мурти. Тя, самата Магдалина не знае също какво съдържа писмото. Аз бях с нея близка. Даже тя ме е препоръчвала тук-там за да предавам уроци по езици, но никога не сме влизали с нея в разговор за тези въпроси, които тя е вършила. Това впоследствие го научих аз за нея.

25. ДВАТА ЗАКОНА ЗА НЕБЕТО И ЗЕМЯТА

Учителят все още беше в Мърчаево и отивам при Учителя, но в едно много хубаво душевно състояние бях тогава и трябваше да Му предам един поздрав, много хубав поздрав и при Учителя имаше две момиченца, мънички от селото. И аз така наред с тях бях заедно и говореха с Учителя, просто се почувствах в един много красив свят. Свят на веселие, на радост. Имах някакви тревоги вътрешни, обаче това нещо като че се стопи от тая огромна, мека и много силна светлина, която ме възведе в една висока, красива гама на извънземното. Дори с тези мили дечица изживявах едно небесно веселие край своя небесен Баща, такова едно състояние. По едно време слизам по стълбите и Стоянка Илиева, миличката, аз си я обичам нея, независимо от това ме посреща с гръм и мълнии и ме напада, креши: "Ти какво си направила, ключовете, които ти дадох аз, къде си оставила, ключовете от братските стаи". Тя ми ги даде за две вечери ключовете от братските стаи с брат ми когато дойдохме след бомбардировката в София, а аз в това време след като измих братската стая, подредих я всичко и дадох ключовете на бати Ради. Казах: "Бати Ради, моля ти се предай ключа на Стоянка", понеже братската стая се намираше в нейната къщичка, бяха съседни, обаче бати Ради изглежда, че е забравил да ѝ го даде и тя ме нападна, а аз в такива моменти съм изобщо беззащитна. Аз не знам какво става. Понеже бях в едно състояние, в което Учителят ме постави, в това време нищо не можах да кажа. Ама нищо, нито за свое оправдание, нито да изясня случая. Просто цялата градушка падна върху мене. Савка пристъпи към мене. Така нежно, някак си ме обгърна и ми каза: "Весе, ти получи нещо от Учителя толкова красиво и Черната ложа пожела да те ограби. Ти провери сега един закон". Но тя ме утеши да бъда спокойна, това беше нали? Към Стоянка обаче моите отношения си останаха абсолютно неизменни, понеже я уважавах като една от сериозните сестри, които имаха много дълбоко отношение към своите задачи като ученик. В момента може би тя не е била предупредена от лицето, на което съм предала съответните ключове и бидейки строга и изпълнителна безспорно ме порица а моята нередност в случая. В: Да, и закона е също верен, от такова състояние на съзнанието, точно това е състояние на свръхсъзнание, да се намесят други сили, да те оберат. Веска: Точно така се случи. Бях обрана психически, изпразнена като черупка. Не можех да стоя, прилоша ми. Полегнах си. Какво ли няма на земята още. Да. И в момента тя стана проводник, но ние си запазихме много красиви отношения с нея. Аз винаги, винаги съм я уважавала, почитала и тя с много хубаво отношение биваше към мене. Това беше един единствен момент, който дойде и си замина. За да изпитам може би, да проверя един закон, че на земята ние сме прицел, както на великото Божествено съзнание, което е Любов и нежност и благодост към нас. Прицел и на нашите врагове, които всеки момент дебнат да ни ограбят, да ни отнемат това, което сме получили от нашите покровители, които ни обичат безкрайно много и винаги. Така в този ден два закона: на Небето и земята успях да проверя. Това не на всеки може да се случи. Те са ми ги показали.

26. БАБА МАРИЯ - РОЖДЕНАТА СЕСТРА НА ПЕТЪР ДЪНОВ

В: Какво ще ми разкажете за сестрата на Учителя, баба Мария? Веска: Сестрата на Учителя, която всъщност Го е отгледала след като неговата майка си е заминала за Невидимия свят. В: Тя по-рано ли си е заминала? Веска: Майката на Учителя си заминала, когато Учителят е бил четири годишен. В: Така ли? Веска: Това не знаете ли вие? И баба Мария Го отглежда. Тя е по-голямата му сестра. Тя Го отглежда. Даже има един интересен случай, тя разказва за Него, че Той бил много кротко дете, много послушно дете и никога нищо не е чупил, не е развалял. Само седне и стои, гради, прави нещо, да излезе нещо. Даже един ден когато дошли сватовници, тя е била така мома за женене, както се казва и тогава на времето бащите и майките са решавали въпроса за семейно създаване на своите деца. Та баба Мария не била доволна от женеха, които й определят. Така била много смутена, а пък в мазето на къщата имало накачени царевици, навързани царевици и Учителят така изронва и казал: "Како, както се рони царевицата, така ще се изрони и твоят годеж". Той е бил малко, сега колко годишен е бил? Все пак някъде над 10 години трябва да е било, нали, когато е казал това нещо. И действително годежа се развяла и казват впоследствие тя свързва своя живот с един евангелист, който е принадлежал на евангелското общество, което е било тогава организирано от Северната Американска мисия, Методистката мисия така наречена и тя си остава до края член на това методистко общество. Учителят известни години общува с хора от това общество, Той е в това общество, даже е бил много близък приятел с един от неговите проповедници, той е Петър Василев, който пък му е съученик от Свищовската гимназия с когото са си разменили портрети и даже в дома на големия син на Петър, Самуил Василев аз видях много хубав портрет на цялото семейство на Учителя с баща му, баба Мария, Учителя. В: Сега този портрет може ли да се вземе да се преснеме? Веска: Не, не. Той не знам къде е даже. Този почина. В: Няма ли наследници? Веска: Той има дъщеря, обаче не знам тези неща къде са вече. Може би баща й някъде ги е дал, щото и тяхното семейство беше обекта на преследване. Сега това е. Учителят впоследствие е бил много духовен, свирил е на цигулка и импонирал е на това евангелско общество, решават да го изпратят в Америка да следва, в Америка да получи висше образование. Тогава не са давали стипендии, а единствената услуга, която Му се прави е тази, че те Го препоръчват, така да се каже заангажирват място в едно от учебните заведения в колежа, където Той заплаща своето обучение и своя пансион с работа в самия колеж, в самия университет, като прислужва в трапезарията, мие чиниите, а това са на ден по 400 чинии. Той трябва да мие. И по този начин Той си е покривал тъй да се каже разносните по неговото обучение. От други случаи ми разказват, че Той даже ходел на гарата да посреща пътници, да поема куфарите им да ги носи, без обаче да определя цена за възнаграждение, очаквайки ако човекът чийто куфари носи се сети да му предложи нещо, да плати, ако не оставя нещата на добрата воля на този когото обслужва. Зная между другото че даже е чистил и комини при своя престой в Америка. В: От кого си го чувала, от баба Мария? Веска: Това съм чувала от Гали. И това е за Учителя. Той отива в Америка и вече всичките за Него, които Го познават, неговите състуденти са били възхитени от неговото поведение, от Неговата интелигентност, от

Неговата дълбочина, от начина по който се отнася към всички. Едните са считали, че може да стане голям оратор понеже говорел много хубаво. Други смятали, че ще стане голям виртуоз, понеже свирел хубаво на цигулка. Обаче разбира се Той идва в България и се заема със своето предназначение, за което е дошъл, да основе тука в България Школата в България понеже тука се намират, може би по Божествения план най-добрите условия и може би най-подходящите души, чрез които Той ще провъзгласи вече своето Учение към цялото човечество. В: Тази баба Мария се оженва за някакъв протестантин на когото не мога да ви кажа името. А Той известно време е бил в дома на Петър Василев. Веска: Да, Учителят е живял известно време в дома на Петър Василев. Но както разправят, Той е прекарвал времето повече в мълчание, занимавал се е и е свирел. Много разговори изобщо така не е водел, излишни разговори. В: Вие казахте, че в този Петър имало тази снимка. Веска: Да. Те са разменили снимки вече като абитуриенти, приключили гимназията, снимка на Учителя, те са си разменили снимки така двамата съученици. В: Значи семейна снимка. Веска: А, пък е имало отделно семейна снимка. В: Две снимки. Той сега неговия наследник се казвал как? Емил Петров Василев? Веска: Да, и той почина. В: И не може да ни се достави тая снимка? Веска: няма как! В: А баба Мария кога си заминава? Веска: Баба Мария продължава да си бъде член на Евангелското общество и си посещава д-р Лонг на ул. "Раковска" и един неделен ден отивайки на черква там пада и си счупва крака и така си заминава. В: Вие казахте, че имате писмо от Учителя. Веска: Кое то получих на моя имен ден, но той беше тогава 14.I.1943 г., което получих на ръка. Мариолчето ми го донесе на ръка вкъщи в отговор на моето писмо, което аз писах на Учителя от пансиона в Ловеч, в което го молах да даде съвет за моята колежка, която страдаше. Тя ми го донесе вкъщи София, понеже приближаваше ваканцията и аз дойдох за Коледната ваканция.

27. ТЕРЕЗА КЕРЕМИДЧИЕВА

В: Във връзка с писмата със сестра Савка. Веска: Просто тя започна да ми пише писма. Първото писмо е от 12.III.1943 г. Тя дава винаги картина на времето. Казва: "В моята стаичка съм съссем сама. Времето е..." Има картичка, трябва да я намеря, не знам къде е... Получих от Гали картичка, много хубаво е написал по времето когато съм била в Ловеч, когато ми съобщават, че трябва да се събираме в 4 часа след обела да четем беседите на Учителя със семейство Баеви и с Пенка и аз. В: Сутринта? Веска: Не, след обел. Вече само неделен ден. Аз съм в пансион и не мога да провеждам своя програма. И Гали споделя това нещо с Учителя. Учителят си извадил часовника и погледнал да види в коя страна слънцето в това време изгрива, когато ние се събираме да четем. В: В Коя страна? Веска: Ама не, просто се е пошегувал Учителя. В: А може би зависи от времето на часовника? Веска: Да. Това само така пише за този разговор. Но ще намеря писмото, може в някоя беседа да съм го сложила. В: В коя страна изгрива в 4 часа след обел слънцето? Веска: Когато се събираме ние да четем. Ха, ха, ха. Сега Америка е 8-10 часа далеч от тука. Да кажем сега ако е четири часа, в Америка е някъде към 8 часа сутринта. Да кажем или някъде 10, някъде 6. А може и на някои острови на океана. На Тихия и Атлантическия океан изгрива слънцето в 4 часа когато ние се събираме.

"21.март 1960 г., неделя. Прекрасно време и слънчево. Моя най-мила душо, днеска, Димитрий беше един прекрасен брат, прекрасен приятел, мно-

го сръчен като техник. И той направи банята, едно голямо чудо за нашия рилски лагер. Направи по всички правила на изкуството за строеж на баня, като прие с радост съвета на Учителя как да я построи, за да избегне замърсяването нали на водите, които изтичат след къпането, да не замърсяват първото езеро. Построи се с много голяма любов и всички бяхме щастливи тогава, когато можем да се изкъпем особено пък тези от кухнята, които винаги трябваше дълго време да се примиряват с едно частично измиване, което не беше достатъчно хигиенично за тях. Димитрий беше и музикант. Той свиреше на цитра, пееше в хора и беше един предан брат и много обичаше да услужва на всички, когато станеше някоя техническа повреда по домовете. Той беше специалистът към когото се обръщаха." В: Това е писмо от...? Веска: Това е сестра Тереза Керимидчиева, майката на Савка. В: Какво ще ми кажете за нея? Веска: Аз съм ви казала за нея. Тя е много интересен човек. Тя се е занимавала с окултни науки. Нали ви разказах за нея и за децата. Аз ви разказах за нея всичко подробно. Майката на Савка е германка, която се задомява в България, свързва живота си с Георги Керемидчиев, който е бил тогава началник на гара София. Тя беше с много големи духовни интереси, имаше и духовни дарби, знам че беше говорещ медиум. Връзката ѝ е била с много висши йерархии, същества. Аз не съм присъствала в момента когато тя е правила връзка с тях. Но знам, че Гали е присъствал. Тя е интересен човек, защото се занимава с окултни науки и беше човек с много самостоятелна линия на живота си. Съпругът ѝ мисля, че не е споделял, даже изобщо не е бил приобщен към тази нейна линия нали, окултно-мистична линия в живота ѝ. А тя като годеница когато идва тук в България имали са гости и влизайки в спалнята вижда просто, че две деца си играят на кревата. Разбира тя, че ще има две деца, както и в живота ѝ се случва. Впоследствие обаче става нещо интересно. Когато тя ги отглежда, вече стават към 5-6-годишни децата, тя казва на съпруга си: "Аз искам да отида вече малко в Германия, да се занимавам с моите духовни въпроси. Децата са вече големи, ти можеш да се грижиш за тях и този въпрос сме го вече решили. Повече нали деца няма да отглеждаме, няма да имаме." В това време обаче се преживява погрома на България, в един от тези погроми, при които българското население от Македония бива подгонено и в това време един македонец посещава Керемидчиев в неговия дом, водейки едно момиченце 4-годишно, чиито родители са загинали по време на тези събития в Македония и му казва: "Ти си способен човек, би могъл щото това дете е сираче, ако можеш да го приемеш в своя дом, да го гледаш като свое дете". Той казва: "Съжалявам, но аз трябва да взема съгласието на моята съпруга. В момента тя е в Германия". И той пише на Тереза писмо, за да изиска нейното съгласие и тя му пише в отговор: "В момента, когато този твой приятел е водил детето при тебе, майката на детето се яви при мене и ме замоли да приютя и да отгледам нейната рожба в нашия дом. Тъй че въпроса е решен, тя ще бъде нашето трето дете". И действително, тя става едно красиво момиче и понеже нямат никаква кръвна връзка, Тереза има някакъв много по-млад брат, когато идва от Германия един ден той ѝ харесва и тя се оженва за него, заминава за Германия. Това зная. Тереза се занимаваше много задълбочено със Словото на Учителя, тя превеждаше на немски всичко, каквото е имало да се превежда е превеждала на немски, тя. В: Аз съм виждал някои неща, които са преведени на немски през време на Учителя. Веска: Е, та това е неин превод. Да, разбира се. В: Някой преглеждал ли ги е? Веска: Аз съм ги преглеждала. Ами добре са направени. Тя понеже знаеше жената немски и са направени добре. Не мога да кажа нищо лошо за тях.

28. ПИСМА НА САВКА КЕРЕМИДЧИЕВА

12.III.1943 г. В моята стаичка. Аз съм свършено сама. Времето е ветровито и малко хладно. Изгрев.

Моя най-мила и добра Веска,

Твоето мило писмо и картичка получих. Много благодаря. Огромно много се радвах на всяка дума, която прочетох. Аз преживях всичко, което ми съобщаваше. Много се извинявам за моя късен отговор. Но ти ме разбих и моето положение. Но по-нататък. Първо бих желала да ти съобща нещо от Словото на Учителя. Това което и тебе много интересува. И тъй слушай сега Неговите думи:

"Блажен е онзи ученик, който приема Любовта в чистите обятия на Истината!

Блажен е онзи ученик, който следва Обичта в Светлия път на Мъдростта!

Има Един, Който е Път за всички!

Има Един, Който е Живот за всички!

Има Един, Който е Истина за всички!

Любовта иде от Бога към нас; В Любовта Бог ни търси. А в обичта ние търсим Бога. А обичта на Духа от нас отива към Бога.

Един мистичен разговор. Трите неща. Три неща изисква Духът Божий. - Да се храниш добре, да живееш добре и да мислиш добре. Първото хранене е Неговото Слово; Добрият живот е Божиата Воля; а доброто мислене е Неговата Любов. Добре да се храниш е, да възприемаш всичко, както Бог е определил за живота; Добре да живееш е, да изпълниш всичко, каквото Господ е наредил; добре да мислиш е, да гледаш и схващаш всичко това, което Бог е създал. Каквото и да мислиш друго вън от тия граници, които Бог е положил, това няма да ти помогне, не ще ти предаде нито педя на живота. Животът седи в тия неща, които Бог е създал, и Неговото повишение и облагородяване се състои в тяхното възприемане. Пълнотата обаче на съвършения и свят живот зависи от познаването и възприемането на Божиата Истина и Неговата любов. Там дето Духът Божий живее и действа има Мир и Радост. Това е единствения вседостъпен Дух, Който може да ти даде всичко и да те направи да познаеш пълната Истина, който е Духът на спасението! Той може да всади в твоята душа истинското познание и мъдрост за Божиите наредби.

Сега какво желаеш ти? - Мъдрост. Какво искаш? - Знание. И какво ти е нужно за живота? - Знание, храна, облекло? Помни, Господ се е обещал, че няма да лиши от нищо добро своите чедра. Това е толкова вярно и истинно, колкото слънцето на деня. Що са тревогите и смущенията на тоя живот? Те са привидната сянка, която няма нищо зад себе си. Измени мислите си, ще се измени и настроението ти. И обратно, измени настроението си, ще се изменят и мислите ти. Не е ли направено сърцето двигател на всичко? Според посоката и мисълта; според стремлението и настроението. Какво те смущава? Бъдещето? Добре. Остави го настрана. Защо ти е, когато ти причинява вреда? Тогава какво те още безпокои? Отношението на другите? - Тури го настрана и не мисли вече за него. Всички хора една майка ги ражда и няма нито един по-добър. Всеки става такъв, какъвто иска."

Размишлявай върху тези мисли. Скоро пак ще ти пиша и то нещо похубаво. Но ти трябва да знаеш, че всички тия неща идват от един чист извор. Друг път ще ти съобща как прекарвам деня. Сега ти изпращам един добър

поздрав от Изгрева и от мене хиляди целувки и всичко най-хубаво от твоята Савка.

С.Б.А.

Поздрав имаш и от Милка и Китче. Моята майка е вече здрава. Благодаря на Бога!

15.III.1943 г., понеделник. Небето ясно, чисто. Времето меко и слънчево. Изгрев.

С.Б.А.

Най-мила душо,

Днес ти пиша за втори път и мисля, кой знае колко пъти вече съм ти писала и също колко малко съм ти писала. Не е ли така?

Но по-нататък моя мила; сега бих искала да ти съобща нещо по-възвишено от Учителя. Удава ми се да ти съобщавам винаги това на български. Намирам го така за коректно.

„За Христа. Човек се свързва с Христа, когато мисли за Христа. - Когато мисли с Любов.

Човек се свързва с Него и когато чете и Евангелието; Свързва се с Него и когато върши Волята Божия беззаветно!

Преливането на душите става при Любовта. При Любовта се явява и мекотата в човешкия характер. За да приеме човек възвишеното и Божественото, той трябва да има мекота. Мекотата е условие, за да имаш тази възприемчивост. Затова човек трябва да проявява мекота и нежност, без никаква грубост и рязкост. Можеш да познаеш само този човек, когото обичаш. Също така можеш да познаеш Бога само когато Го обичаш.

В Любовта е Бог. Там е дето е Любовта, там дето е Бог, всичко може да стане. Това значи, дето присъствува слънцето всичко може да стане!

Когато дойде Духът да говори в човека, тогаз ще се образуват истинските връзки с другите хора, в които Духът говори. И тогаз ще се яви истинският живот тук на земята.

Съществуват два закона: Щом любиш брата си, с това познаваш, че Бог те обича.

А пък щом другите те обичат, с това познаваш, че ти обичаш Бога.

Преведено това е - Бог те обича, когато ти обичаш някого; - Когато хората те обичат, значи ти обичаш Бога.

По отношение към хората важи следното правило: Най-първо ние ще обичаме и после ще ни обичат. - По-силният обича пръв. По отношение към Бога важи друг закон: именно Бог по-рано ни е обичал, а ние след това ще Го обичаме сега.“

И тъй, моя мила, добра душо, аз ти пожелавам всичко най-добро. Сега ще получиш още един добър поздрав от моята приятелка Милка.

Целува те хиляди пъти твоята в Бога Савка.

Мила и добра Веска

„Постави страж на сърцето си, докато е рано и учител на ума си докато е време и предай юздите на живота си в ръцете на Неговия Дух. Нека Господ ти бъде ръководител и край на живота ти ще се увенчае със сполука.

Бъди здрава и весела. Целувка нежна.

Твоя с. Милка Аламанчева

17.III.1943 г. Небето е съвършено ясно и времето чисто и слънчево. Изгрев.

С.Б.А.

Моя мила и най-мила душо,

Днес имаме един голям празник! Да, много голям празник! След класа, в 8-10 дойде съвсем сам Учителят в моята стаичка. Но преди това бяха тука Гали и Митко Костов. Те излязоха. Те имат работа. И след това дойде Учителят! О, това беше една радост! Ние бяхме двете с Милка. Ние говорихме много върху чудната беседа! Учителят беше също много разположен и взе голямо участие. Ние говорихме още по много важни въпроси, които ученикът трябва да знае и да внесе в живота си. Това беше прекрасно! Аз споделих с Учителя накрая, че имам предвид да ти напиша едно писмо. Той се зарадва на това и каза: "Ще я поздравите от Учителя и Пенка ще поздравите и Тотка". И тъй сега и вие трите имате една радост. Добре е когато Учителят или преподавателят мисли за своите ученици! Но също и учениците трябва да мислят винаги за своя Учител. Той пък нали им дава толкова много дарове и знание. И след това ние трите закусихме с Учителя и бяхме тъй доволни и тъй благодарни на Бога за всичко! Аз се радвах също за тебе мила душо! Ти имаш мил поздрав от Милка, предай също такъв на Тотка и Пенка. Тя изпраща за вас следните мисли от днешната лекция: 17.III.1943 г., сряда.

„Трябва да си съставим едно правилно понятие за тялото. Знание, при което човек става кисел, не е знание. Гневът не е опасен, но прегневяването е опасно. Без Божественото знание в света нищо не може да се направи. Всеки един от вас има право да изхвърли всяка лоша мисъл навън. Онзи, който има Любовта е най-силния, най-добрия човек. На евреите им трябва любов. Ще ви дам едно правило: никога не яж това, което не си опитал. За разваляне на зъбите са причина чувствата. Лакомията и въздържането от ядене е престъпление. За да се излекуваш, много същества трябва да вземат участие. Винаги яж храна, която обичаш. Бог не иска да остави своите деца в лишение. Щом си дошъл до най-приятното състояние на яденето, спри там.

Всеки ученик трябва да знае къде да постави всяка една мисъл. Само при вътрешното богатство можеш да преустроиш тялото си. Всякой, който приложи закона, той ще чува хубавите неща."

Това е поздравът от Милка. Нещо друго от Учителя: „Адам беше в рая - мястото на блаженство. И добре му беше. И нямаше от нищо да страда. Глава го не болеше. Но ето един ден по съвета на жена си, нему се поревна да вкуси и от последното дърво на това място. Но, ето беше му забранено. Едното пожелание развали за хиляди години неговото щастие. Това беше истинска отрова. Храни се с дървото на живота и ще изцелееш. Това дърво е Христос и Негова плод е Истината. Имай Негова ум. Христос казва: Всичко каквото просите в Мое име, Аз ще го сторя!

Онова, което Аз говорих от толкова години, то вече напълни света; и от него вече светът не може да се освободи. То не е мое. То е Божествено. Един ден хората отворят ще го приемат. Не могат да те обичат, докато не си обичал. И не можеш да бъдеш обичан, докато не си дал. Като ти дава Бог благото, Любовта, ти трябва да бъдеш проводник, трябва да го дадеш, да го пуснеш на другите“.

И ти имаш такива "другите" мисля си аз, и то твърде много, нали?

Всичко най-добро и една добра целувка от твоята Савка.

Аз ще дойда пак при тебе и към тебе.

19.III.1943 г. Небето е леко заоблачено. Времето е тихо и не е студено. Изгрев.

С.Б.А.

Моя най-мила душо,

Как всеки ден те чувствам все по-близо и по-близо до мене. Не минава

нито един ден, в който да не помисля за тебе. И така ми е добре, и аз изживявам една огромна радост след това. Чувствата и мислите така се обединяват и така единни сме ние двете. Да, ти и аз. Тогава как благодаря на Бога. Голяма радост е когато две души се разбират и пребъдват в Любовта. Весе, нали ще дойдеш скоро? Аз те разбирам, ти искаш отново малко от великите мисли на Учителя. И аз ти ги давам на драго сърце. Защото това изисква душата и това идва отвътре. Сега се радвай на тези мисли, същото правя и аз. Нали това е нашият живот и радост и утеха.

19.III.1943 г., 5 ч., от лекцията.

„1/2, 2/3, 3/4, 4/5, 5/6, 6/7. Тези числа, които се вземат за динамични, а останалите са потенциални. Понякога вие искате бързо да раждате идеите, тогава те са кокоши яйца.

Скръбта, страданието, това е нощ, трябва да се работи. Във физическия, духовния и умствения свят има падане. В 0/1 човек е сам. В 1/2 са двама ортаци. В останалите дробни, напр. 3/4, 4/5, 5/6 и пр. 4 души са в предприятието, а 3 души работят. Пролетта е Изгрев, лятото е ден.

Използвайте четирите години времена, използвайте денят и нощта.

Земята като се върти образува вечното подмладяване и вечното остаряване.

Каквото прави земята, това го прави и човешката душа. Скръбиш, защото слънцето залязва; радваш се, защото слънцето изгрява. Това, което става в човека не е произволно.

При залеза ние сме най-скържави, даваме най-малко; при изгрева даваме повече, а на обед - най-малко.“

Сега нещо по-възвишено:

„Във всички хора има желание да бъдат обичани. Всеки иска слънцето да го огрява. Понеже като не го огрява, не може да расте.

Защо хората не се обичат? - Понеже са внесли материалното. Щом внесеш в Любовта материалното, тя престава да действа. Понеже тя функционира в една много деликатна среда.

Един закон съществува: ти като не обичаш онзи, който те обича, то няма да те обича онзи, който искаш да те обича.

Ако в началото още не можеш да обичаш онзи, който те обича, поне да го цениш. Оценката е първата стъпка, после ще дойде и обичта. Не боли когато не обичаш, но боли когато не оценяваш. Скръбно е, когато не оцениш работата, която е сторена, когато не оцениш доброто, ценното, красивото и хубавото.

Всички неща, които искаш да придобиеш, трябва да ги обичаш.

Това, което обичаш ще го придобиеш. Но ще работиш едновременно. Когато вие сте нервни, изпускате вашето щастие. Трябва да бъдете търпеливи; ще гледате да не се нервирате. Който върши своята работа, той ще има обикновени благословения, а който върши и Божията работа, той има и извънредни благословения.

Казано е: "Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи". Когато слезеш в света на своя ум, на своя вътрешен живот, остави своите обикновени безпокойства и тревоги. Не ги внасяй в къщата на своя вътрешен живот. Това значи "събуй обущата си, защото мястото, на което седиш е свято". Значи, събуй обущата си, когато влизаш в своя вътрешен живот.“

Всичко най-добро ти пожелава /твоята/ и една нежна целувка

твоята Савка

Отворена картичка на немски език

21.III.1943 г. Неделя. Чудесно и слънчево време! Изгрев.

Моя най-мила душо,

Днес имаме един голям празник или най-големия празник е днес. Учителят ни държа едно чудесно и богато слово. Всички лица около Него ликуваха, сияеха от радост и доволство! Всичко беше тъй богато на съдържание и Истина! Ти можеш добре да си го представиш. За първи път ние правихме нашите паневритмични упражнения. Ние имаме много гости от провинцията, много селяни и някои учители и други. На този ден имам да се срещам и говоря с мнозина от нашите, затова ще ми е невъзможно да ти напиша по-дълго писмо. Бъди само поздравена от сърце за добрия ден от твоята Савка.

На закуска имаме един висок гост! Гале и Кичето и имаше още също и други. Мама беше също и всички ние се радвахме необикновено много. Колко бих искала и ти да присъствуваш!

Аз споделих с високия гост за твоето фино писмо. Много хубаво си го написала. Това беше една обща радост от твоя страна.

Поздрави всички твои познати там още веднъж

Твоя Савка

Забележка: Всички писма бяха адресирани по следния начин: Г-ца Веска Величкова - учителка в девическата гимназия за модерни езици - гр. Ловеч. Бяха адресирани на немски език. Често от писмата бяха на немски, но думите на Учителя бяха на български. Преводът от немски бе направен лично от Веска Величкова

29. ОБРАЗИ НА УЧЕНИЦИ

ИДЕЙНИ МУЗИКАНТИ

Гостуваха ни едно лято, но то беше след като Учителят си беше заминал вече, Франсина и нейния съпруг Стефан, тя беше много голяма цигуларка, парижанка. Ето една снимка с тях. Това е момента когато изнасят концерт с нея заедно, а пък след това тя изнесе отделно концерт. В: Франсина и Стефан. Веска: Стефан, да. Той беше китарист. Те бяха много интересни хора. Тя разказваше за себе си, че са били много богати, но бездетни и решават да си продадат цялото богатство и тръгват да свирят, да дават концерти, не да дават концерти на разглезени хора, които си плащат скъпите билети, отиват на концерти със скъпи облекла, но започват да дават концерти, тя с цигулката, той ѝ акомпанира с китарата в болници, затвори... и така обикалят света с едни много скромни дрехи, почти с един костюм само. Казва, че когато някой път в гората замръкват, там остават да спят. И тя беше написала едни много интересни нейни пиеси и свири една пиеса "Заека и костенурката". Такава една програмна музикална творба и след това заминаха за някъде, даже тука им подарихме костюми. Брат Борис се така ангажира, събрахме пари, направиха им и им подариха по един костюм, понеже бяха решили, че трябва така да живеят съвсем скромно, без всякакви излишни парични средства и всякакви излишъци в живота въобще.

КОЛЮ ГРЪБЛАШЕВ

А друг един случай има също с брат Колю Гръблашев. Той каза, че много често неговият ръководител, и нощно време когато спи го взема със себе си, за да помагат в най-различни случаи. А някой път казват: "Легни да спиш, за да те взема да отидем еди къде си". И така веднъж той го взема и го завежда в Америка. В това време в някакво си езеро ли или река е било, става голяма буря и параходчето, в което са били пътниците се обръща и настъпва паника и те отиват да спасяват. Хората се давят вече и брат Колю Гръблев се спуска да спаси една красива жена. А ръководителят му казва: "Не, тази жена остави я нея. Ей тази, а тя била неугледна, възгрозничко момиче, то единствено се помоли когато се качи на корабчето и попроси от Бога покровителство. Него ще спасиш". Това се отнася за тях.

ДАРЛИНГ

На снимката тук е Дарлинг. Тя беше добра цигуларка, с бялата фигура. В: Която стои отгоре. Веска: тя е наша роднина по майчина линия, също. Беше голяма цигуларка, в Чехия завърши при Шевчик. В: Как се казваше? Веска: Йорданка Доспевска. Но понеже в Америка е живяла дълги години, в Америка са ѝ викали Дарлинг. Дарлинг, значи мила. Така и Дарлинг си я знаехме ние. Това беше обръщението към нея. В: Тука е Учителят. Веска: това бе 1939 г. когато беше една импозантна Рила, едно импозантно събиране, беше колосална връзка между небе и земя. Между Школата на земята и Школата на небето. Такова нещо беше призовал Учителят тогава.

НИКОЛА ВАТЕВ

Веска: Този е Никола Ватев, да. О, Никола Ватев, аз съм го виждала един хубав, аз го помня имаше хубави сини очи, не знам дали вие знаете едната негова опитност. Той по време на войната, не знам обаче коя война, той имал съпруга, която се казвала Величка. И двамата са в Братството. И тя заболява един ден много сериозно и някакъв си лекар от Русе ѝ помага, възвръща ѝ здравето, обаче на брат Ватев в това време така, оскъдни им са средствата и казва: "Извинете, докторе, но аз в момента не мога да ви платя" и той казва: "Оставете, аз се радвам, че тя се възстанови". Минава време, брат Ватев отива на война. Не мога да ви кажа коя война. И като се връща от фронта с раницата, със снаряжението, вижда на улицата на град Русе една погребална процесия и разбира, че погребват неговата съпруга Величка. Сега, този лекар, който я бил излекувал в един момент бива жестоко нападнат и оскърбен от цялата общественост в гр. Русе, понеже не успява да излекува някакъв си войник и винят него, че той не е проявил достатъчно острожност или съвест като лекар. Той се отчайва до такава степен, че слага край на живота си. А брат Ватев имаше дар да общува с Невидимия свят, не един път, той е бил медиум, но понеже много пъти медиумите са го лъгали и това той е проверил. Например, един ден той е в Русе и духът му нашепва: "Иди, щото майка ти почина". И той взима призори още файтон, а тя майка му живее в Елена, гр. Елена. Отива рано-рано там, вижда майка си здрава, права на двора си шета жената. Сега, бидейки той медиум, един ден чувства, че има присъствие, което желае да се изяви чрез него и действително явява се доктора, който си е поставил край на живота поради това отчаяние, когато е

бил в плен от това отчаяние и той му каза: "Аз не знаех, че е толкова страшно страданието на тези, които си отнемат сами живота в Невидимия свят, казва, и бях действително много зле, в тъмнина, но вашата съпруга Величка беше помолила своят ръководител и при мене дойде едно светло същество, което ме изведе от този много мъчителен свят в невидимото поле и ме постави при едно хубаво изворче, след това ме приобщи към една Школа, където аз вече уча. Но благодарение на нея". Тя по този начин вече му се отблагодарява от Невидимия свят, но брат Ватев понеже иска да провери дали е истина, отива при Учителя и Учителят казва, че това е истина. Това е както му се казва от доктора.

БРАТ РАДИ

В: А за другия - бати Ради? Веска: той беше градинар. Един снажен, много добре сложен човек с много хубаво оформена глава, имаше брада, но беше абсолютно неграмотен. "Той, казваше Гали, едва пишеше Бог е Любов, бавно." Но беше предан. Той беше градинаря на Братството и понеже беше снажен и силен, отиваше на големия пазар, закупуваше каквото трябва, всичките тези продукти за храна на Изгрева и ги доставяше. Същевременно се грижеше с голяма нежност и любов за градината на Изгрева. За него знам следното нещо: Той е от село Килифареве, Търновско. Все пак има някаква връзка, защото един ден както си върви, но преди това един скулптор, ми се струваше, че беше Марко Марков решава да извае образа на Патриарх Евтимий. През 1936 г. обикаля цяла България, вглежда се в какви ли не типове, но нищо не може да покрие онзи образ, който той носи в съзнанието си. Един ден бати Ради както се връща с чувала, той се спира при него и казва. Просто в момента се ориентира към него и категорично се спира на него, че това ще бъде модела за неговия Патриарх Евтимий и му казва: "Старче, аз искам ти да ми позираш за една скулптурна работа, която ще направя на Патриарх Евтимий". Обаче бати Ради, знаейки от Учителя, че не е много хубаво образът да му се вае от камък или от цимент и какви ли не материали бюстове, даже и да се правят снимки и портрети дори, знаейки този закон отговаря, но съдържано: "Сега не можем да се уговорим още. Ще имаш моя отговор". И отива при Учителя, споделя с Учителя тази си среща със скулптора и Учителят му казва: "Един твой ученик те срещна и те позна!" Понеже той е бил един от ръководителите на школата на исихастите в Търново. И този скулптор подсъзнателно се ориентира към бати Ради да извае образа на Патриарх Евтимий. И тогава вече бати Ради решава, тъй че този паметник е от 1937 г., който виждаме сега на бул. "Патриарх Евтимий" и ул. "Граф Игнатиев" е реалният образ на бати Ради. Това мога да кажа за него.

ПАША ТЕОДОРОВА

Паша Теодорова, една от стенографките, беше голям герой в това поприще. Тя беше иначе химичка както зная, учител по химия, но голям герой в тази си изява като стенографка, понеже тя беше извънредно късогледа и носеше много силни очила и с много голяма грижливост изработваше беседите, дешифрираше стенограмите, които тя е правила по време на беседите на Учителя. Беше също така много предан човек, много сериозен човек, много магнетичен благ човек беше тя и така тя и нейната сестра Аня бяха учителките, при които много от нашите братя, които не бяха взели образование се подготвяха за своите задочни изпити за гимназията. Тя по химия, сестра ѝ по езиците: руски, немски, български. Знаем, че нейния баща е бил рус-

нак на Паша Теодорова. Тя имаше също дар да общува с Невидимия свят. И си спомням само аз съм преживяла с нея един единствен такъв случай. Беше в 1952 г., някъде беше пролетта, може би април месец и било не мога да си спомня или май началото. Бяхме поканени у сестра Цветка Щилянова-художничката да почетем паметта на нейната починала сестра Роза Щилянова, която беше съпруга на Данко Симеонов от нашия оркестър, кларнетист който беше. Това беше 40-тия ден от нейното заминаване. Трябваше да отидем на самото място, на гроба. Цветка Щилянова, един много предан човек към своите близки, към своето семейство, много работлива, много енергична, много способна, много любвеобилна, тя гледа сестра си до последния момент с много голяма любов. Сестра ѝ имаше белодробно страдание и си замина от това. Когато вече застанахме на мястото Цветка падна върху гроба и започна с пръсти да рови земята и плаче и стене. А сестра Паша ѝ каза: "Цветка, стани, Цветка, недей да плачеш, ето виждаш сега Роза, бюста на Роза е с хубава бяла блузка, засмяна и казва: "Защо плачеш, Цветка? Днеска за мен е един тържествен ден и аз днеска ще получа моето местоназначение в Невидимия свят". Това беше. Тя все пак стана Цветка, но това беше една голяма утеха за нея, понеже Цветка имаше абсолютно доверие в това, което сестра Паша ѝ казва, да.

Един много топъл човек. Пък тя е много топъл, магнетичен човек с голяма любов и нежност приемаше всеки, който отиваше при нея. Много добре общуваха с Галито, на идейни въпроси, много добре се разбираха и нея съм запомнила с това, че като отивахме на Рила, често пъти пренощувахме на Вада, преди да се изкачим на 2-то езеро. С каква майчина грижовност тя подреждаше леглото на Учителя. Това не мога да забравя. Това го помня добре и че с нея сме имали хубави разговори.

НЕДЕЛЧО ПОПОВ

Неделчо Попов беше един от нашите млади братя тогава. Знам, че брат Борис много го обичаше и се обръщаше към него с много милото така звание "гълъбе". Той беше също много предан на Учителя, работеше, даже на него дължим снабдяването с хартия от държавната печатница, понеже той работеше там, за да се отпечатаат някои ценни неща от беседите на Учителя, трудове на някои наши братя и той много често придружаваше Учителя на концерти. Така държеше се момчешки някак, младежки. Това си беше той, естествен, без да се представя за голям. Много симпатичен беше, но почина млад. Мисля, че си замина от страдание на черния дроб. Имаше асцит. Значи се събираше вода в корема. На Изгрева го гледаха нашите братя и сестри, грижеха се за него. Той живееше в бараката на Борис тогава. Знам, че преди да си замине той видял Учителя. Това един-два дни преди да си замине видял е Учителя.

30. БОЯН БОЕВ

Брат Боян Боев беше една много симпатична личност на Изгрева. Казвам симпатична, защото той имаше винаги една широка, слънчева усмивка на своето лице, с която посрещаше всекиго и беше доброжелателен брат. На всекиго ще каже нещо положително, нещо насърчително, хубаво. Той се числеше към стенографите и характерно беше за него, че когато се намираше край Учителя, независимо дали е в салона или някъде из Изгрева, или пък на Витоша, на Рила, където и да е, той винаги носеше със себе си молив и

тетрадка и най-старателно отбелязваше всяка мисъл, която Учителят произнасяше. Това беше много характерно за него. Той, доколкото знаея, неговата майка е арменка. Тъй че има нещо интересно в състава на нашите стенографи. Те бяха четирима. Те бяха три сестри и той беше четвъртия, брат. Сестра Савка, майката е германка, бащата българин от Македония. Сестра Елена, майката българка, бащата македонец също. Сестра Паша, майката българка, бащата руснак и брат Боев, майката арменка, бащата българин. Това личеше по неговия тен, малко смугъл. Така у него проличаваше един източен натюрел. Като младеж заминава за Мюнхен да следва естествени науки. В това време от България заминава и друг младеж, Стефан Консулов. Те следват двамата естествени науки и там се срещат разбира се. В това време в Мюнхен катедрата по ботаника се завежда от д-р Рудолф Шайнер, един бих казала в тази епоха, най-издигнатия дух на Европа. Защото той е бил с огромна ерудиция, но не от мащаба на обикновения учен. Аз съм чела много от неговите лекции, на един изискан, академичен немски език. Той познава развитието на човека от момента, в който той е загатнат като една топлинна енергия в Битието, във Вселената и от там проследява развитието на човешкия род от този момент, проследява всичките изяви в цивилизация, култура, но безспорно, за да има тези знания, в тази история да не липсва нито едно звено от развитието на човешката култура и цивилизация се дължи на факта, че той поради своето много сериозно, много дълбоко, мистично отношение към духовните ценности е имал разрешение да използва акашевите ръкописи. Той самия разказва, колко е трудно в акашовия ръкопис човек да разчете дори съдбата на една отделна личност, да намери лъч и по него да тръгне, за да открие специфичния път на една индивидуална душа. Тъй че в неговите лекции човек може да намери много интересни информации за цялото човечество, за всички цивилизации, за всички народи, за всички общества. Безспорно и за много именити личности, за които той се е интересувал. Първо Шайнер се характеризира с едно дълбоко отношение, с голяма любов към Христа, към Христовия Дух на когото посвеща целия си живот с всичките знания, които той има като в това време той е духовния светилник на запада. Когато запада вече се увлича така да се каже в идеите на материалистичната наука, той е този, който държи факела за връзката между физическия свят и другите сфери на Битието, духовните сфери на Битието. Той великолепно е знаел, следейки развитието на културите на човечеството, че следващата култура, която ще осъществи Христовото учение, изразена в любовта към ближния, любов и благоволение между хората и мир на земята между народите, той знае, че тази идея ще бъде осъществена от славянството. Затова има особен пиетет, особена любов към славяните и когато в регистъра на своите студенти той забелязва две имена, които му говорят за славянски произход, именно Боев и Консулов, той решава, че трябва да се запознае с тези две лица, да ги види, да изпита едно приятно чувство от докосването с една раса, която е вече от Бога определена с мисията да осъществи любовта между народите. И в един антракт той поканва Боян Боев и Стефан Консулов в своя кабинет, зарадван, че ги вижда, констатира, че те са българи, разбира, че те са българи по имената и направо ги насочва към Учителя като казва, че на Балканите, специално в България работи Великият Божествен пратеник в тази епоха. Завършвайки своя студийум както Боян Боев, така и Стефан Консулов се завръщат в България. В: Сега аз искам да питам, тази информация от кого я имате? От Консулов или от брат Боев? Веска: От брат Боев. А от Консулов имам после други неща. В: Сега, така. Аз съм слушал, че може би е погрешно, но че той е

изнасял някаква лекция, някаква мистична лекция по балканистика или по окултизъм и тогава тези се изявяват там и той казва какво правите тука, какво търсите, когато Учителят е в България? Веска: Аз това не зная. От Боян Боев го зная точно така, че в един антракт той ги поканва и им казва, че в България се намира Великия пратеник на Небето за новата раса. Аз така го зная от брат Боев. В: Сега искам да питам друго. Понеже говорихте за Рудолф Щайнер. Аз съм чувал по изявление на Учителя, може би е вярно, че той казва, че той е преродения Питагор. Какво знаете за тези прераждания. Веска: Когато четох биографията на Рудолф Щайнер, той сам когато започва да учи геометрия в отделенията се влюбва в геометрията, просто изпитва особен пиетет, особено възнение също като започва да учи математика и даже той е по данните на теософите, европейските теософи, той е пророк Илия, който идва след това във времето на гръцката култура като Питагор. След това се ражда като Йоан Кръстител, след това идва като Рафаело, след това идва като Новалис и след това идва като Рудолф Щайнер. Аз не знам даже поредица от неговите кардинални прераждания, защото първо Новалис умира едва на 28-годишна възраст, а той е дълбоко религиозен и мечтата му е да напише тълкувание на Евангелията, това което прави Рудолф Щайнер когато идва вече през 20. век тук на земята. Това е положението при Рудолф Щайнер. Сега, той ги насочва към България. Двата идват тука. Брат Боев бива назначен за учител в Панагюрската гимназия по естествена история, намира Учителя и става ревностен привърженик на идеите на Учителя, безрезервно приема, абсолютно всичко, което Учителят казва в своето Слово, приобщава се към делото на Учителя. Безспорно затова той е преследван от тогавашните власти, уволнен като учител гимназиален, след което той вече пуска котва на Изгрева и става стенограф при Учителя. Така с много скромна заплата и цял живот той посвети на Словото и на делото на Учителя. Това е Боян Боев.

31. СТЕФАН КОНСУЛОВ

Те са били като състуденти приятели - Боян Боев с професор Консулов. Сега интересно е на професор Консулов съдбата. Професор Консулов е много надарен, много способен в своята област, която избира. Той е биолог. Идва в България и започва своята научна работа, заема катедра по естествени науки в нашия университет, има даже тази способност да бъде добър администратор и го назначават. През едни години той става и министър на народното просвещение, през което време той е още върл противник на всяка мистика, на всяка окултна наука, той даже пише статии против окултизма и против мистиците, дори написва една статия против Учителя в това време. В: Така ли? Веска: Да. В: Къде е поместена? Веска: Ще ти кажа. В това време негов лаборант е наш брат Цочо Диков. Той беше така един особен човечец Цочо Диков. Имаше лека ироника в неговия глас и в неговия начин, по който говореше. Той си свиваше устните даже. Но Цочо Диков си е верен ученик на Учителя и когато професора написва тази статия на другия ден му се схваща ръката и Цочо Диков го пита: "Професоре, така малко иронично, коя ръка ви се схвана, тази с която написвахте статията против г-н Дънов ли? Против Учителя ли?" След време ръката на професор Консулов оздравява, възстановява се. Но интересното е, че в това време когато той все още е гонител на всички мистични учения, той от време на време посещава Изгрева. И един ден когато той бил на Изгрева, не по време на беседа, след беседа, влиза в големия салон и една сестра казва на Учителя: "Учителю, професор Консулов

е в салона". Училият слеза така и много деликатно поглежда през пропела на вратата и казва: "Рекох, той е духовен човек". Така. Сега с професор Консулов аз се запознах през 1948 г. Срещнахме се у наши общи приятели в домът на Георги Славянов, той е един от нашите видни общественици, морският капитан Георги Славянов, който беше дълги години директор, началник на Варненското пристанище, на когото българското параходно дело дължи извънредно много и те бяха големи приятели. Случихме така, че отидохме заедно у тях на гости и по едно време г-жа Славянова каза: "Абе, Весе, погледни ръката на професора!" "Безспорно, казвам, извинете, аз не съм хиромантка, но ме интересува тази наука, занимавам се от време на време, да погледна, ако намеря нещо от моята компетентност с удоволствие ще го изтъкна" и взимам неговата ръка и виждам един белег, абсолютно категоричен белег за голяма, дълбока духовност. И му казвам: "Г-н професоре, във вашия вътрешен свят вие имате един хълм, един връх, на който обичате да се качвате и от там да съзерцавате висшето начало, от там да мислите за висшето начало в живота". Той ми каза: "Да, нашата майка ни възпита и научи да започваме и завършваме деня с молитва. Но, казва, минаха годините, аз се отклоних от този си навик, защото ме грабна науката". Той има много научни трудове, които са били много високо оценени в Европа и в Америка. Той е известен с европейска известност учен, биолог и изследовател на водите. В: На водите? Веска: на водите, да и сега. И по време на Втората световна война той бива изпратен в Беломорието с научната задача да проучи водите на Беломорието. Но безспорно има и друга задача, която е дискретна. Поверява ми се някаква войскова част, аз не разбирам какво е било. Имал е отряд от войници, какво е било аз не знам, но имал е на разположение и войници. И казва: "Случи ми се нещо много особено. Един ден както аз си седя в квартирата след обед бяхме решили на другия ден да пътуваме за София във връзка с някои инструкции, които трябваше да получим от Министерството. И аз си седя в стаята следобеда и чувам един глас казва: "Стефане!" Излизам, проверявам, нито в коридора, нито в двора да има никой. Казвам, така ми се е сторило. Минават няколко минути пак: "Стефане!" Гласът каза: "Стефане!" Той става, проверява, но кой го вика. Нищо не вижда. Трети път му казва: "Стефане! Не тръгвай тази вечер с твоите войници за София! Тръгни утре сутринта!" И професора казва: "Реших безпрекословно да се покоря на този глас. Не знам защо. И действително казах на моя ординарец: "Вие тръгнете тази вечер, аз утре сутринта ще тръгна за София". На другия ден вече се срещам с моите войници и те ми казват: "Професоре, добре че не дойдохте вечерта. Имаше някакви въоръжени лица, които обикаляха много зорко около нашата група". Вероятно това са някакви партизани, нали противници на режима в България, понеже той пък водеше спор с проф. Методи Попов на тема расизъм. Професорът беше защитник на тезата расизъм. Той казваше, че в момента има една раса, която води цялото човечество, това е бялата раса, специално германската. Онзи държеше противната теза. В: Кой? Веска: Методи Попов, да, и поради това проф. Консулов е бил набелязан тогава като един от враговете на идеологията на тези, които ще дойдат при нас след монархията, т.е. комунистите. Втори път той е пак в Беломорието, обаче събитията наближават вече, руснаците навлизат вече в северна България, личи че монархията вече ще загуби власт и пак чува същия глас, който казва: "Стефане, иди и сам се предай на новата власт и разкажи какво си правил". И каза: "И аз послушах този глас". Сега какво, как е процедурал не зная, но той е бил осъден на строг тъмничен затвор, в което време бива осъден и професор Михаил Арнаудов, а преди то-

ва вече е ликвидиран професор Станишев, един от най-големите наши хирурзи. И професора ми разказа следното. В: Той лично ви го разказа? Веска: Лично, на тази среща у Славянови. Всичко това той лично ми го е разказал. Казва: "Отивам в пансиона" (така нарича той затвора) в строг тъмничен затвор, значи в килия без всякакво осветление. И той ми каза така: "Г-це Величкова, ако някога някъде трябва да си положа главата на дървника за някого, това ще бъде Пинкас". Казвам: "Кой е този Пинкас?" Каза: "Той е директора на затвора, евреин. Още на другия ден, когато аз постъпих в затвора, той ме посети и ме попита, каза: "Моите уважения, г-н проф. Консулов, към вас. Вие сте известен като голям учен на България в Европа и по целия свят и сега когато вие сте в един институт, който оглавявам аз, бих желал да направя вашия престой в него колкото може по-удобен. Кажете ми от какво се нуждаете?" И професора му казал: "Благодаря ви за вашето внимание, вие знаете, че един учен не може без светлина. Ако може в моята килия да поставите крушка електрическа". "Разбира се, казва, ще бъде." И втората ми молба е, ако може да разрешите моите близки да ме посещават в затвора, да ми носят книги от моята домашна библиотека." И каза: "Действително, още на другия ден, най-акуратно моята килия беше снабдена с електрическа крушка". Казва: "Интересно, че аз започнах да изучавам живота на дървениците. Е, ще кажете, дървеница. Ако наблюдавате живота на дървениците ще видите, че всяка дървеница има специфичен начин и знание, по който да всмуква храната от стената". Много интересно, той като биолог има много набито око в това отношение. В това време той преживява една друга трагедия. Неговата съпруга, когато се връща от едно посещение при него в затвора, на Львовия мост бива прегазена от една съветска тежка товарна кола. Преживява и това нещо и всичките тези преживелици вече го разтърсват и той търси в себе си някаква опора и си спомня, че има един приятел Боян Боев, който е от Бялото Братство. Минава известно време в България пристига съветския академик Державин. Просто като че ли от Бога изпратен човек. Идвайки в България задава въпроса на новодошлите власти: "Къде е професор Станишев?" "Ликвидираха го." "Как ликвидирахте, един хирург като професор Станишев не се създава лесно". "Грешка." "Къде е професор Арнаудов?" "В затвора." "Как в затвора? Един литератор като него, той е светило в литературната наука! Трябва да го освободите. Къде е професор Консулов? Едно светило в областта на естествените науки. Тези хора трябва да бъдат освободени." И така професора излиза от затвора, безспорно не може да бъде реабилитиран като професор, но понеже е много способен, той става технически ръководител на една фабрика "Ерц", в която се обработва слюда. Тази фабрика "Ерц" по-рано е била притежание на германско дружество, което обаче е експлоатирано българската суровина, взимало да я обработва в Германия и от там продавало в България на скъпа и прескъпа цена изолационни материали за електроуреди. Професорът издига тази индустрия така, че той изнамери лепила, с които да се лепи слюдата така, че тука вече произвеждаха всичките изолационни материали: плочи, за тръби, такива пак плоскости от слюда и така нашето механично производство вече беше на световна висота и конкурираше на световния пазар изделията в тази област. И той, в това време обаче чете извънредно много литература. В самия затвор научава сам английски език и когато е ходил така по екскурзии той им е цитирал, той познаваше не само научната литература, той познаваше и художествената литература. Той им е цитирал Браунинг, Тенисън и други английски поети. В това време, когато той работи във фабрика "Ерц" като много добър технически ръководител, ценен много от самото ръководство на фабриката, което се състоеше от руснаци,

понеже това беше по време на СССР, го беше направил свое държавно предприятие, имаше само свои хора, между които имаше хора от СССР и хора от старите руснаци, които бяха дошли през революцията тука. И те извънредно много ценяха професор Консулов. Той в това време, четейки и медицинска литература като биолог изнамира начин, по който би могло да се помогне, поне в началните стадии, на някои страдащи от рак и други болести. Започва да лекува чрез суровоядство страдащи от рак главно. Доколкото знае той е помогнал на една близка на Вълко Червенков, обаче абсолютно безкористно е работил в това отношение. Той е казвал на своите пациенти: "Не ми давайте никакви пари, но най-съвестно отбелязвайте в един дневник как протича вашето оздравяване, какви изменения, какви промени добри констатира след като изпълнявате моите рецепти съвестно". И той насъбира така един много голям материал в това отношение и властта решава да му даде кабинет в Исул, за да може там и да лекува и да практикува своя начин на лечение, но може би тука имало една скрита, подла цел, която после проличава. Негов асистент в работата някакъв си лекар, който на-безскрупулно е ползвал неговите рецепти, в своя дом е лекувал по този начин като е взимал огромни възнаграждения срещу медицинската услуга, която е правел. Независимо от всичко и бюстители на закона решават, че професор Консулов няма никакво право като биолог, без да има диплом за лекар по медицина, да лекува. И решават направо да го линчуват и в София, в една от големите зали, мисля че е било в Исул, моя братовчедка зъболекарка е присъствала на това събрание, го заставят да изложи начина, по който той лекува и защо лекува. Той започва да говори, от аудиторията се наддават зли гласове: "Шарлатанин, мошеник". Само един единствен, не знам кой е бил, комунист някакъв, който го е защитил. Обаче в момента професорът припада. Втори път пак по същия начин го линчуват. Но преди това той намира вече брат Боев, с когото много добре се запознава, брат Боев го приобещава към Словото на Учителя. Професор Консулов приема Словото на Учителя като топъл хляб за своята вече изстрадала душа, разбира го в дълбочините, даже когато е бил в Исул, са го питали: "Професоре, какво е вашето мнение за Бялото братство?" Той казва: "Това е единственото Братство, което ще спаси света от всичките му страдания. Това е едно Братство, чийто живот протича в духът на най-висшите нравствени принципи". Те го улавят и тука. И професор Консулов заболява тежко от аденом на простатата и понеже след операцията конците, с които вече трябва да зашият раната са некачествени, той получава отравяне, сепсис и знае, това вече ще ви го кажа на вас открито, досега съм го пазила в тайна, понеже така ми каза брат Георги Томалевски, който е ходил да го навещава. Когато вече разбира, че приближава края на неговия живот, той казва на брат Томалевски: "Дай ми да ти целуна ръката, все едно, че целувам ръката на Учителя". След това той си заминал. В: Какво нещо е човешкият път! Веска: Какъв оригинален, интересен път. Питал: "Къде е Боян, къде е моя приятел Боян". Това бяха в последните му години най-топлите думи, които отправяше към един човек, когото познава от младини. В: Аз си спомням, че са ми разказвали възрастните приятели, че Учителят на времето е казал: "Трябваше да дойдат много хора, учени, интелигентни хора, те бяха дошли в България, за да дойдат на Изгрева, но се страхуваха от общественото мнение". Веска: Мнение, да. Сега аз знам такъв случай, че Той, Учителят, на много от нашите културни, събудени така, даровити хора е отправил послание, писма, покана. Но не дойдоха. В: Консулов има написана книга срещу Учителя и беше издигната като знаме в борбата им срещу Учителя. Веска: За съжаление. Това е пътят на отклонената душа, заблудената душа, тръгнала по погрешен път.

Преминава през страдания, разочарования, докато му се пробуди съзнанието за Истинския път. А той е в Словото на Учителя.

32. ПРИЗВАНИТЕ ЗА СВАТБАТА НА ЖЕНИХА

ФАНИ ПОПОВА МУТАФОВА

Една от тях е Фани Попова Мутафова, тя лично ми е казала, но тя също, по какви причини, не е дошла на Изгрева, а живота ѝ минава в много големи страдания. И евентуално тя би се избавила от някои от тия страдания ако беше дошла на Изгрева, но път човешки. В: Вие лично я познавате? Веска: Ние бяхме приятелки с нея, с Фани Попова Мутафова. Тя вярваше в прераждането, даже каза, когато пиша, тя пишеше исторически романи. Тя казваше: "Аз виждам в себе си картините, които описвам". И тя мисля, че е взела участие при тези герои, които тя печата, между тях е може би и тя самата. От Симеоново време от времето на Иван-Асен II, дъщерята на Калоян и т.н. И тя е един великолепен човек и даже една от нейните творби "Дъщерята на Калоян" беше поставена на сцената на Народната опера като балет с музика от Марин Големинов, тя ме покани тогава специално, ходихме заедно с нея на този спектакъл на премиерата, от което най-характерното беше, че представиха една картина "Молитва на богомилите в един лес" в природата и дедецата, старейшината, който ръководи богомилското братство прочете тържествено много задълбочено с прекрасна дикция, с голямо преклонение молитвата "Отче наш" от начало до края. И цялата аудитория беше смълчана в театъра. Викам: "Фани, това ви е бисера на вашето творчество". Така беше. В: Други такива личности? Не си спомняте. Веска: Сега в момента не мога да ви кажа, не си спомням. Беше поканена да дойде на Изгрева, но не дойде.

МОРФОВА

В: Казаха ми за тази, певицата Морфова. Веска: Сега, за певицата Морфова, за нея знам от Катя Грива. Понеже Катя Грива беше нейна ученичка. И Морфова, тя беше с много красива глава такава, в която личеше венериното влияние, но с едно тяло, много пълно, просто цялата беше като някаква лоена топка. И Учителят е казал за нея, че тя е от Бялото братство, и понеже тя има много нежен музикален елемент в своето гърло нали, тази обвивка от много наслоения на мас по нейното тяло е необходима да запази тези много нежни гласни струни. Тя пееше вълшебно. Не знам дали Учителят, но някой друг беше казал, че тя има даже двойна чакра в гърлото си. И това го беше казал някой брат като ясновидец, но доколкото това е вярно, обаче Учителят за нея специално е подчертал, че тя е от Бялото братство. Но тя загина трагично в Балкана, отивайки на разходка с нейни приятели Багерови. Да, тя загина там. Помня, нейното погребение беше много тържествено и си спомням Катя Грива като ми казваше: "Весе, знаеш ли, че аз усещам, казва, буболечките, които по тялото на Христина сега лаят в гроба". Беше призвана да дойде на Изгрева, но не дойде

КАТЯ ГРИВА

В: Какво ще ми кажете за Катя Грива? Вие сте нейна съвременница. Някои опитности? Веска: Катя Грива беше един безкрайно предан ученик на Учителя. Тя ако можеше да остане винаги да бъде в аурата на Учителя, това

беше за нея най-голямото щастие. Тя даже не искаше да отиде да работи, за да седи при Учителя. Каза ми защо: "При Него аз винаги постоянно уча". Но Учителят ѝ казал: "Ти си културна и имаш какво да дадеш на българския народ, на българските деца". Тя е дъщеря на офицер от Пловдив. Баща ѝ се казва Христо Грива, който е взел участие във войните, не мога да ви кажа, в Балканската ли или I Световна война ли какво е бил. Катя казва: "Помня баща ми, като се завръщаше от войната, пристига с кон и ние, децата, го посрещаме. Но той не взема едно от своите деца на коня, а взема детето на един наш съсед, чийто баща бил паднал на фронта убит. Зачел убитият". Колко благороден е баща ѝ на нали? Катя Грива била в Италия, там е следвала музика, пеене специално и по някакъв начин ѝ попада окултна литература и тя започва да прави дихателни упражнения и започва даже да прави опити да се излъчва от тялото си, при което в един момент почувствала, че може би няма да се върне в тялото си и се изплашила и от тогава решила вече да прекрати тези опити. Сега, идвайки в България, не мога да ви кажа по какви пътища тя идва до Изгрева, но идва с всичките си коприни, така тоалети нали като певица. Казва, че отначало ходила с тънки токчета на Изгрева, на планината и не ѝ било студено. Но Учителя беше ѝ казал така, че трябва да обърне внимание на храненето си, понеже тя в някои отношения не беше много практична, но беше много предана на Учителя и изпълняваше неговите песни с много голяма дълбочина, с голямо разбиране, с голяма любов. В: Казвахаме ми, че едни от песните, които Учителят е давал, тя ги е изпълнявала с движения. Кои песни? Веска: "Запали се огъня". С движения, да. „Добър ден е светлият ден“, да, това зная. А същевременно, тези пък те бяха една много хубава група: Асен Арnaudов, Ангел Янушев, Иринка Кисьова и Катя Грива. Бяха много хубава музикална група. Асен беше пианиста, Ангел беше цигуларя, Иринка беше певицата и Катя беше другата певица. Те даже подготвиха специален концерт, със специалните дрехи така нали и изнесоха такъв концерт в Пловдив с песните на Учителя, с творби на Учителя. Те всичките бяха интересни хора. С Катя Грива бяхме добри приятелки. И тя беше певица и беше стриктен ученик, изпълняваше много стриктно всички така правила и ръководства в живота, които Учителят даваше. Какво поведение трябва да имаме когато имаме страдание. Дълги години с нея общувахме, тя обичаше много хумора и когато аз разбрах, че тя е тежко болна бях направила потресена, защото дето се казва само месец преди това с нея бяхме заедно. Тя продължаваше да се смее, а тя години наред е страдала от рак и ние не сме знаели това нещо. Тя с никого не беше споделила това си състояние. И когато вече настъпват последните моменти на кризата, когато не може вече да бъде спасена, една сестра Анчето Шишкова се заема да се грижи за нея. И си спомням Катя е била много деликатна и с нея, казва ѝ: "Анче, иди на разходка. Днеска е неделя, иди да се разходиш на Витоша, аз мога сама". Но предполагам, до колкото си спомням, тя е виждала Учителя по време на своето боледуване и това я окуражавало, понеже тя в абсолютно мълчание изживя този си изпит на боледуване, без да стовари мъката си комуто и да е. В: Тя е знаела някои от движенията на някои песни. Веска: О, да, тя пееше песните с движения. В: кои песни? Веска: "Добър ден е светлият ден", "Запали се огъня". Не съм я виждала други песни да изпълнява с движения. Това бяха плавни движения, хубави, нагоре, в страни. Не мога да ви ги повторя.

ИРИНА КИСЬОВА

В: А за другата музикантка Ирина Кисьова? Веска: Кисьова, тя беше

много надарен човек. Пееше, имаше красив глас, мощен глас, композираше, аранжираше на песни на Учителя, енергична, добре рисуваше, беше една предана в това отношение сестра и много добре работеше на Изгрева. Те даже бяха напуснали някакъв си много богат дом в София и бяха предпочели да живеят на Изгрева, да бъдат близо при Учителя. Знам, че тяхната дъщеря Данчето, голямата, много способна пианистка беше тя, но вероятно по линия на баща си имаше някакво предразположение към психическо разстройство, което тя е преживяла. И знам сега, това ми е разправяла моята приятелка Райна Калпакчиева, че в един момент когато Данчето била много зле и майката и бащата търсят помощта на Учителя. Когато Учителят се задава към техния дом, за да помогне, то Данчето, но това не е вече Данчето, това е духът в нея, казал така: "Ти си невежа!" Казва на Учителя. Но Учителят помогна и тя се излекува. Останаха така някои едва доловими проявления, които говорят за някакво леко нарушение на вътрешното равновесие, обаче съвсем, съвсем невинни. В: Това при едната дъщеря? Веска: Данчето, да, другата е Ружинка, тя е цигуларка. Дълго време не беше тук, не беше на работа и след това пък намери път в Германия, тя в Берлин отиде и там се пенсионира. Сега си е тука вече, значи тука живеят. Едно мило семейство.

АНГЕЛ ЯНУШЕВ

В: Друг член от групата? Музикалната група? Веска: Ангел Янушев. Неприятно ми е да говоря за него. На него Учителят е давал пари, той беше бедно момче; бяха големи приятели с Асен, те бяха неразделни с Асен. Той беше приятел на Катя Грива. И Катя не желаше да общува с него, обаче Учителят казва: "Ще го търпиш. Ти си го направила такъв". В: От друг живот, или? Веска: Да, ти си го направила такъв. Той даже веднъж пари открадна. Тя оставила така някакви си 100 лв. на пианото и Ангел ги открадва и тя отива и съобщава на Учителя това. "Ами ти си виновна, каза, защо си оставила да го съблазняваш." В: Ха, ха, ха. Веска: Както и да е. Той години наред беше в оркестъра, на Паневритмията свиреше, взимаше много живо участие, неразделно бяха винаги при Учителя когато трябваше, даже вечерно време край Учителя, след беседа, в салона винаги те музицираха. Но този човек, когато започна процеса срещу Братството той излиза и говори против Учителя. В: Така ли? Веска: Печално, да. В: Беше срещу Учителя или може би да е настроен срещу групата? Веска: Не, не. В: Съда специално е говорил нелепости, нечисти работи за Учителя. И всичките бяха потресени, погнусени от неговото поведение. Толкоз. В: Виж, накрая човек се определя. Рано или късно човек се определя. Веска: Да. В: Аз дори съм го виждал на снимка. Другия член на групата: Веска: Това е Катя. Те са Асен, Катя Грива, Иринка и изчерпахме ги четиримата. Сега, ако някой друг, ако се сетя нещо друго за тях! Ще разкажа как бяха призвани на сватбата на жениха, ядоха, пиха и след време хулеха. Неблагодарни духове.

ЛЮБА И МИЛКА АЛАМАНЧЕВИ

В: Добре. Вие по-рано сте споменавали за сестри Аламанчеви. Веска: А, Аламанчеви, да. Е, те бяха много предани на делото. Едната се казва Люба Аламанчева, другата Милка Аламанчева. Доста различни по темперамент и по характер. Те са били по начало едни суетни светски дами с цигарата в устата. В: Така ли? Веска: В началото, преди да срещнат Учителя. Да, богати,

от много богато семейство. Бащата е бил ветеринарен лекар и умира когато той трябвало да лекува някаква си кобила, трябвало да лежи на някакъв си каменен под и простудява се, заболява от пневмония, така ми се струва, и така си заминава. Те първо са били богати. Милка е била приятелка на Михаил Иванов. В: Милка Аламанчева? Веска: Да. Тя беше един топъл, дълбок, сърдечен човек и го е обичала с всичкия си плам и дълбочина на сърцето си, но когато Михаил започва да сменя своите обекти на сърцето, тя много страда. Толкова много е страдала и заболява от ставен ревматизъм, ама жестоко. И Учителят ѝ казва: "В ставите, в тази болка са Михаил и Виола". В: Какво, не можах да разбера. Веска: "В твоите стави, тя Милка ми го каза, са Михаил и Виола". Тя цял живот много жестоко е страдала от този ставен ревматизъм, но среща Учителя и главно, че Учителят изпраща Савка при нея, за да помогне. И тя ми е разказвала Милка, че Савка по някакъв начин я е лекувала, даже веднъж с една целувка на рамото, която е дала е облекчила едно голямо страдание, голяма болка. И след това те бяха големи приятелки и със Савка. Безспорно Милка, която беше преживяла голямо огорчение от Михаил, сякаш по-бързо се ориентира за неговата мисия в Париж. Докато Люба и Богомил, който беше приятел на Люба, Богомил Малджиев, който пък беше един великолепен брат, на когото приятелското чувство беше до такава степен развито, че той не позволяваше за Михаил да се говори нищо отрицателно. Те бяха до последния момент верни на Михаил. В: Това беше Люба и Богомил. Веска: Люба Аламанчева и Богомил Малджиев, да. В: А Милка се ориентира и видя измамата. Веска: Милка, да. Милка страдаше от това нещо и виждаше грешките на Михаил и тя си замина от тези страдания. В: Аз съм виждал снимки: Савка, сестрите Аламанчеви с Учителя. Веска: Да, заедно с Учителя, да. В: Те нещо, нямаха ли някакви опитности написани и разказани от Савка и нещо...? Веска: Няма. В: Някои материали. Веска: Не, не са писали нищо, освен едно, Милка ми даде и ние го писахме заедно с нея на пишеща машина, но тя беше, самата машина беше много не добра и лошо се отпечата. Тогава нямаше и ленти на пазара и нещо не се написа хубаво. Това е много странна опитност на Савка, за която може би друг път ще ви разкажа. В: Тази опитност когато Учителят Го няма в собственото му тяло, а го замества там най-добрия му ученик, нали? Веска: Да. Сега за жалост една част от тази опитност на Савка се предава сега някак си много нескопосано направена. И това е Цанкините там бързи работи за препис. Не знам, аз мисля, че в тези неща които съм ви дала преди се намира и това нещо цялостно. В: Да. Веска: Дали сте забелязал? В: Да, има нещо там, има. Веска: Лошо написано на машина. Обаче това е цялото. Това е цялото, да.

Ето пример как бяха призвани две рождени сестри на сватбата на жениха. Опиха се от виното и залюбиха светските момци и се отклониха.

33. МИХАИЛ ИВАНОВ

В: Друг въпрос. Какво сте чували и какво знаете вие за "Льо метър Михаил" в онази епоха? Веска: Аз когато съм го виждала този човек ми е правил впечатление на един лицемер, за жалост може би не съм права. Математик, мисля, че математика или философия е завършил той, но на Изгрева се славеше като голям астролог, даже много от нашите приятели казваха, че той правеше и наистина много верни хороскопи. С голямо самочувствие, самомнение. Сега 1937 г. ми се струва той заминава за Франция под нечие давление, но не по препоръка на Учителя. Сам си замина-

ва за Франция като считал, че там може би той има връзка с албигойското някогашно, клон на богомилството, и започва да работи. От начало нашите братя са считали, че той ще отиде както брат Пампоров направи. Отиде Пампоров в северните страни, поднесе Словото, обаче без да се нарича учител и ръководител. Той каза: "Аз ви споделям, нося ви това, което съм получил от Учителя". Този обаче отива там и започва да изнася лекции по свой маниер, като казва, че французите не са в състояние да изтърпят една лекция на Учителя както е дадена така цялостно. Може ли един народ, който интелектуално толкоз много е задълбавал и такива големи умове е дал, да не е способен една лекция да прослуша от начало до край, да му се измори мозъка. Питам ви аз това нещо. Както и да е, започва да гради лекциите така по свой маниер, главно знам, че с астрология той ги увлича, като в някакъв специален случай на някаква жена предсказал. Видял в хороскопа на детето, което ще дойде, ми се струва, че е забавил неговото идване, за да не се случи онова, което хороскопа предрича. Нещо такова ми е разказвано. И така той успява нали, да улови хората в тая мрежа като голям астролог и може би хората там държат на сензациите. Той улавя тая тяхна страна, обкръжава се обаче с магнати, финансови магнати, които щедро дават за неговата школа. И доколкото си спомням, срещайки една чужденка, беше на гости у мои близки, и стана въпрос за Михаил, тя каза: "Да, да, ние сме били в Севър, в това имение, което се проявява Михаил, там е неговата ложа, неговата школа. Ами, казва, направи ми впечатление, че той живее в една разкошна вила в розово цялата, в розово и ние се разхождаме, казва, с нашите приятели, които са към Братството там, по една алея и няколко метра преди да приближим вече до вилата, казват: "Мълчание, понеже тука живее учителя, ние трябва да минем мълчаливо край вилата". Отношение. Значи успял е да им се наложи там. По едно време брат Боев му писа след като разбраха, че той имал така от един нисш астрален порядък прояви. Даже имало заради него скубане на коси между жените. Това е било едното. Другото, някакво момиче си извадило очите заради него. Знаете ли го това нещо? В: Чувал съм. Веска: Чувал сте, да. Е, да. Както и да е. След това обаче нещо, което брат Боев тука му писа, да не се увлича в някакъв си Маха Чухан, йога индийски, голям мошеник, който увлича Михаил в някаква си парична афера. Не мога да ви кажа конкретно как стоят нещата, заради което Михаил е арестуван. Колко време, това не мога да ви кажа, тогава брат Боев му пише писмо. А той му пише едно едва ли не насмешливо писмо, преди да стане нещастieto с него в затвора, едно насмешливо писмо: "Какво е Учителят, който сега го няма. Какво сте вие, които сте решили така да ме съветвате". Тон, тон. Аз го четох писмото даже. И сега той продължава своята работа там. Е, научил ги е да пеят песните на Учителя на български, та да намерим и положителното да кажем, все пак има нещо положително. И една, която му е секретарка сега, той я кръстил Благост, с която идвал на гости тук при едни наши пак светски хора тука. Той набира светски хора тука в България, които могат така да го тачат по светски. Казаха ми, че пуснал си в брада да имитира Учителя, просто дегизирал се е като Учителя. Едно овъншно отношение към Учителя, напълно овъншно. Горкия, минава по един път страшен. В: Казаха, че си е заминал на 25.XII.1986 г. Веска: Така ли? В: Да, да. Веска: А-а, това не съм научила. В: На 25.XII.1986 г. от няколко места чух. Веска: Аха, възможно е. В: Но той е възрастен. Веска: Той е 80 и нещо, но беше болен. И неговия брат, значи неговия брат посещаваше някои мои близки. Аха-а, значи си е заминал. Ами да. Той в Калифорния имал, той навсякъде, в Калифорния има братства, на няколко места в Америка е създал братства. Сега, може това да стане причина хората да потърсят оригиналното Слово на

Учителя, нали. Ние не знаем пътищата, ние само можем да констатираме фактите, но да съдим, нямаме никакво право.

34. ДУШИ ДОШЛИ ОТ ПАМТИВЕКА

ПЕТКО ЕПИТРОПОВ

Брат Петко Епитропов е интересен. Той беше от Пловдив. Те бяха от голямата група: Георги Стайков, Петко Епитропов, там пише ли? Аз знам всичките кой кой е. Брат Михаил Стоицев, те се събират на специални сеанси, да правят връзка със синът, заминалият син на Георги Стайков - Венинг, който им дава сведения. Те са писали дълги протоколи, много обширни и подробни протоколи със сведения, които са получили от Венинг във време на техните сеанси. Но с брат Петко Епитропов, знам само един случай с него. Една група, в която е брат Петко Епитропов с Учителя отиват към Рилския манастир и по пътя си седят така да обядват, понеже времето вече е за обяд. На една полянка се разполагат за обяд, а в това време Учителят отива до едно дърво. Спира се пред дървото и се връща. И вече трябва да започват обяда, но Петко Епитропов казва: "Учителю, аз няма да обядват докато вие не кажете защо вие отивате до дървото". И Учителят му казва: "Там беше един обесен и аз трябваше да го освободя!" Значи съзнанието на обесения е било прикрепено към дървото. Значи Учителят е правил благодеяния и добрини на всяка крачка, където срещал страдаща душа. Това зная за него.

Епитропов беше висок, строен, с брада, същински библийски така старозаветен тип. Хубав, с много хубави черти. Даже една нощ го сънувах в някаква си източна църква, тези азиатски източни църкви, препълнена. Обаче неговата глава стърчи над всички. Той беше предан на Учителя.

БАБА ХАДЖИЙКА

В: Баба Хаджийка, жена му? Веска: Тя беше много весела, много засмяна жена и вече дядо хаджия, тя му викаше дядо хаджия. Беше много магнетична жена. Дядо хаджия боледува веднъж много жестоко от цирей, който излиза някъде на врата му тука и почва да пее песента "Слънцето на Любовта", но пее така със все глас и така е излекуван. Обаче веднъж той е бил много болен, дядо хаджия. В: Кой хаджия? Веска: Епитропов. В: А защо му казват хаджия? Ходил е на хаджилък? Веска: Вероятно е ходил на хаджилък, но той много тежко се разболява и баба Хаджийка отива при Учителя и казва: "Учителю, брат Епитропов е много болен..." Учителят казва: "Добре де, и да си замине, той пак ще ти се явява". "Не, не, искам си го с панталоните и с брадата, както си е". И той си оздравява. Така едно наивно, една детска вяра. Тези старите сестри и братя имаха, сестрите особено, имаха една детска вяра в Учителя. В: Може би, защото в първите години Учителят повече се изявява с опити. Веска: Да, ето виж какви много силни опитности. Да. В: Защото през първите години, при първите приятели опитностите са от тези, които граничат с библийски чудеса. Веска: Да, чудеса. В: И се изявява по такъв начин, за да могат да го видят. Веска: Отговаря на техните съзнания. В: Обаче впоследствие се изменят нещата, особено като се отваря Школата. Главното е вече Словото!

ЯНАКИЕВА

Когато отидох на Изгрева, сестра Янакиева беше една от старите

сестри, които бяха верни и предани, следваха Словото на Учителя, така съвестно изпълняваха това, което бяха разбрали от Учението на Учителя. Сестра Янакиева се грижеше специално за градината. Тя разсаждаше цветя, поливаше градината. Един ден при нея пристига на гости от Добруджа сестра Веска от Добруджа, другото ѝ име не знам и заедно с нея отиват да работят в градината, но сестра Янакиева беше вдовица и вероятно не е имала достатъчно средства и вероятно много пъти е оставала така без храна и работейки усещат, че страхотен глад ги мъчи. Прегладнели и двете минава покрай тях Учителят и казва: "Да, да, вие добре работите градината". Те обаче, ама вече си свършват работата най-съвестно и когато се прибират в квартирата на сестра Янакиева, намират една великолепно сложена трапеза за двама души. С приборите и с първо, второ и трето ядене. Това е тяхната обща опитност. В: Значи Учителят минава покрай тях? Веска: И те работят. В: Усетил е гладът им. Веска: Да. Дава им прекрасен обед. Дава им опитност, че когато работят за Бога, то Бог ще работи за тях.

ВЕСКА ОТ ДОБРИЧ

Веска: А другата опитност е на сестра Веска. Сестра Веска е страдала от туберкулоза и има вече три каверни. В: Тая същата Веска. Веска: Веска, да същата при Янакиева. Тя има три каверни и отива при Учителя и Му казва: "Учителю, какво да правя? Не желая лекари да ме лекуват. Искам Вие да ме лекувате". Учителят казва: "Добре, дълбоко дишане". И тя най-стриктно изпълнява неговото разпореждане - дълбоко дишане, като всеки ден отива: дъжд, вятър, сняг, студ, слънце, пек, тя отива да диша в гората. И като отишла при Учителя, така усетила известно подобрение. Отива при Учителя и Му казва: "Да, Учителю, аз имам подобрение". Той пита: "Как дишаш?" Тя показала. Ха-а, ха-а, ха-а. Учителят със съизи се смял. Казал ѝ не така, а показал как точно трябва да диша и действително така тя напълно се излекувала. Втората ѝ опитност е, по време на събитията вече преди да преминат съветските войски Дунава, тя е в София и понеже е обезпокоена и желае да знае как са техните в Добрич, казала на Учителя: "Искам да си замина". Учителят казал: "Не си заминавай, сега е много смъртно време, войските се придвижват, руснаци вече навлизат в България". Но тя най-настойчиво иска да се върне и Учителят казва: "Добре, щом като искаш върни се, но вземи си храна по пътя". Тя обаче си взема храна колкото за един ден. Тръгва тя с влака, обаче влакът се влачи много бавно. И по едно време тя си привършила вече храната, а пътя, който я чака е още много дълъг, много часове, може би и дни и започва да я мъчи страхотен глад и по едно време влакът спира не на станция, а някъде посред линията. И гледа тя селяни как изваждат от торбите си хубави хлябове, ядат сирене, кашкавал, масло. "Аз гледам през прозореца на влака, за да не се съблазнявам от тяхното ядене. И така, казва, по едно време във влака влезе един военен и понеже до мене мястото беше свободно, той каза: "Може ли да седна?" "Може да седнете." Той сядя до нея и отваря един куфар. И вътре в хубави опаковки наредени: сладкиши, банички, закуски, всичко, плодове. И той казал: "Хайде сега пък малко да обядваме". И тя започва с най-голям апетит, разбира се. Той нито хапка не хапвал. И след известно време той казва: "Довиждане" и си заминава. В: Ха... Веска: Хиляда и една нощ, нали! В: Тя от къде беше? От Добрич? Познаваш ли я? Веска: Не, лично не я познавам. Но тя е разказвала този случай на свои приятелки и аз от тях го научих това нещо. В: Добре. А за Янакиева, тя беше ли женена? Съпруга на кого беше тя? Веска: Не, пове-

че на зная. Аз я заварих така. Вдовица, белокоса с много хубава усмивка на лицето. Много чиста и много спретната.

При нея отиде един ден една наша млада сестра, която има голям страдалчески път като дете още и работила като слугинче тук-там с една криза, която преживява, някой ѝ казва: "Абе иди, вика, при тия дъновисти да живееш при гората". И тя отива и първо се завърта около Лулчевите хора. Обаче среща сестра Янакиева, която ѝ казва: "Ела при мене да живееш". И тя ѝ казва: "Виж какво, ако пиеш вода, няма да пиеш от локва, ще пиеш направо от извора". "С две думи, казва, тя ме ориентира към Учителя. Не ми проповядва много, не ми философствува много. При Учителя. Така се спасих от влиянието на онези там." Тя беше много мила, любезничка, чистичка, спретната. В: Как се казваше тя? Веска: Елена ми се струва, че беше, не ѝ помня даже първото име. Това са двете опитности. Те водят началото си от древността, защото това са души дошли тук от памтивека.

ТОЛСТОИСТИ

В: Между двете световни войни идват други такива с идеологическа подкладка, така наречените толстоисти. Вие познавате ли някои, които вероятно са кръжали около братските среди? Веска: Не. Нямам лични връзки с толстоисти, но знам, че те бяха много фанатизирани вегетарианци. В Пловдив те имаха вегетариански ресторант. Поддържаха много хубав вегетариански ресторант. Там дори ние като деца сме ходили, така за някои срещи, събирания, но нямам връзка с толстоисти, но знам, че бяха много фанатизирани, ходеха с рубашки като Толстой, вегетарианци, така те бяха идейни хора, разбира се, но ограничени. Не можах да прескочат бариерата на вегетарианството и да се доберат до Словото на Учителя. Останаха под бариерата.

БРАТЯ КАМБУРОВИ

В: Друг въпрос. Искам да ви питам, там за тези братя Камбурови, които са в Пловдивско (Прослав) те от така наречените Павликени ли са, от къде идват те? Веска: Сега, аз когато заминах за Казанлък като учителка първа година, там живееше Никола Камбуров, живееше и Стефан Камбуров, двамата братя Камбурови - Стефан и Никола. От които Стефан беше простичък човек, но веселяк и много музикален. Той е баща на Петър Камбуров, този цигуларя, който вие познавате и на Танка, която беше съпруга на Кирил Икономов (инспектор) по музика. Танка, тя е дъщеря на Стефан Камбуров от Казанлък. Но на Стефан Камбуров жена му беше Екатерина, те са родители на Петър Кабуров, цигуларя, също на Константин Камбуров, който беше нещо като писател, но така имаше един бохемски живот, който водеше повечето. И Танка, която завърши пееие. Пееше хубавичко и беше съпруга на Кирил Икономов. Знам Екатеринка, тяхната къща беше срещу гимназията и аз често пъти така отскачах през голямото междучасие при нея. Тя гледаше хубаво на кафе. Петър Камбуров бе учител по естествена история, който беше мой колега в гимназията. За него знам следното: за Никола Камбуров. Учителят казва, че той е от времето на Христа - Симон, керинееца, който е поел кръста на Христа да го носи. Това знам за него. Не са случайни души, а души от памтивека.

35. АСЕН АРНАУДОВ

За Асен Арнаудов мога да ви кажа следното нещо: той произхожда от Сливен, от едно заможно семейство, но той загубва баща си на четири годишна възраст и майка му се приженва ми се струва, но тя е първата която идва при Учителя, майка му, нали в такова едно страдание тя намира Учителя. А Учителят тогава е посещавал много Сливен, поради това, че там е имало Братство. Там е брат Георги Миркович нали, а същевременно той е имал известно време палатка на Сините камъни, с които Той казва, че тези сини скали Сини камъни са във връзка с други окултни-мистични ложи в света. С Хималаите, с Рила, със Сините планини в Америка. И така след време тя се реселва в София и живее на Изгрева. Купува си едно място и започват да живеят на Изгрева. Като всички по-заможни хора подпомагат Асен, той е учил цигулка не професионално, ами просто любителски, с частни уроци и като завършил гимназия решават да го изпратят във Франция да следва фармация. И той е във Франция, в Париж, следва една година фармация и като се връща, Учителят му казва: "За вас не е фармация. За вашето здравословно състояние не е да учите фармация. Вие сте роден музикант". Той казва: "Ама как, Учителю, аз съм учил цигулка само с частни уроци". "Не, казал Учителят, вие сте един от големите музиканти на миналото. Сега си почивате." И съветва го да следва музика и го насърчава да се яви на приеман, тогава се влизаше в академията с приемни изпити. И Асен казва: "Отивам на приеман изпит, това той лично ми го е разказвал, отивам на приеман изпит, при Учителя отивам първо". А Асен имаше към Учителя отношение като към баща. И Учителят към него едно синовно топло, така напълно откровено отношение към Учителя и Учителя имаше към него отношение като към син. На него му е липсвало именно това бащино покровителство на любов нали, тази здрава бащинска грижа, която дава опора в живота. Точно това даде Учителят на Асен. И Асен Го почиташе и уважаваше, обичаше, просто като свой баща. И отива при Учителя, целува Му ръка и Учителят му дава един портокал, слага му го в джоба и Асен издържа изпита отлично. Разбира се, като завършва той влиза в Царския оркестър тогава на времето, после става симфоничен оркестър. Той си беше един от цигуларите, оркестрант. Но на Изгрева той беше този, който нотираше песните, които Учителят изпълваше на прима виста. Имало е случай както Гали, Гали и той са бивали заедно при Учителя и Учителя казва: "Очаквам някое същество, което ще ми донесе една мелодия, една песен, някакъв мотив от един висок музикален свят, който за пръв път слиза. Иди извикай Асен!" Посред нощ е, към 9, 10 часа и Гали отива в бараката, извиква Асен. Асен се облича, идва. Учителят пее, Асен веднага нотира и аранжираше нещата много хубаво. А той и импровизираше много хубаво на пиано. Като седне той импровизира и изведнъж акомпанимент на каквато и да е песен от Учителя. Но жалкото беше това, че той в хигиенично отношение не последва съветите на Учителя. Ядеше си месо, пушеше си до края на живота. Той затова имаше камъни в бъбреците. Така беше, но той почина от рак на белия дроб и то ми се струва, че нямаше навършени 60 години. Така беше. Да, това беше той. Той каза: "Аз на Учителя много дължа" и въобще след като Учителят си замина Асен много често е казвал, сам си отиваше на мястото на Учителя, нали така да се поклони, да си сподели някой свой проблем. Той имаше много проблеми в

живота си. Това за него мога да ви кажа, но той остави така едни големи следи в музикалния живот на братството. Разбира се много го критикуваха за неговия в кавички "аморален живот", но това е защото бе като артист. Сега какво може човек да иска от един артист. И той всичко си разправяше на Учителя. В това отношение те си приличаха, вървяха по един и същи път с Неделчо Попов и с Методи Константинов. Тримата ходеха при Учителя и ще му разкажат всичко. Ама всичките си преживелици така от най-астрален характер. Учителят само ги изслушва, защото Той изслушва всеки. Това е пътя, по който те минават сега. И им казва: "Знаете ли, че вие като си отидете аз трябва много да се чистя след вас?" Ха, ха, ха. Това е било с тях. В: Той сега Учителят е пеел, а Асен записва от прима виста. Веска: Съществото Му донесе мелодията и Асен на прима виста слушане веднага записва. В: Веднага нотира. Веска: Нотира, да. Имаше разкошно ухо. Око, ухо и ръка имаше. Разбира се и тука имаше знание, но веднъж така говорих с един мой познат пианист. Асен беше написал Рапсодията, и много други неща на Учителя. Пианистът каза: "Асен Брнаудов, това е посредствена работа". Понеже Асен си почиваше може би в тоя живот. Сега, доколкото зная в дадени момент чрез него се е проявявал Шопен. И действително, Асен имаше нещо от характера на Шопен. Болезнено, свръхчувствително, песимистично, имаше някакво вечно недоволство в живота у него.

Аз имах с него един интересен път, заедно с него извървяхме един интересен път и Учителят ме насърчаваше да бъда с него, понеже моето отношение беше съвсем, в друга гама протече моето отношение към него, макар че много от Изгрева, дори майка му и сестра му мислеха, че аз имам някакви еснафски намерения, които бяха далеч, далеч от моето съзнание. Но интересното беше, че когато той, да, те ми направиха предложение за женитба. Майка му говореше така малко диалектно, проста женица, беше ограничена жена всъщност и като всяка майка гледа да нареди синът си някъде добре. Тя първо не знаеше, че ние не сме заможно семейство, те това не го знаеха, понеже начина, по който аз се обличам, начина по който аз се държах им говореше нещо друго. Обаче въкщи обстановката беше съвсем семпла, живота ни беше много така, в една проста линия протичаше, здрава, проста линия, чиста, проста здрава линия без разкош, без лукс и т.н., а той обичаше лукса безспорно и си спомням, че когато се запознахме, много интересно беше, че той ме намери. Аз даже отначало имах към него така едно неприятно отношение, неприязнено. Казвам, този пък защо се носи така, гдето е с черни дрехи все. Викам, тези пък с черен костюм се облича. Тук на Изгрева хората носят светло, така в себе си си мислех. Но един ден бяхме поканени след беседа, след обед така бяхме поканени у Славчо Печеников на гости. Там се събирахме всичките музиканти. Той, Иринка Кисьова, Катя Грива, Димитрий беше, Славчо, Люба, Гали, Крумчо Въжаров, Тената, така една голяма група младежи и пристига и Асен. И както седи срещу мен се загледа, а той имаше така един малко сентиментален, така се загледа, а аз бях първа година студентка и толкова бях прехласната в моите немски автори и поети, че никой не ми правеше впечатление освен Учителят. Учителят го слушах концентрирано и си отивах. Аз не правех така контакт с хората на Изгрева. А той се загледа и мен малко ме смути този негов поглед и после, когато поднесоха парчета от тортата, а домакинята му каза: "Хайде, Асене, ти имаш елегантна ръка, ти разреши". А Асен каза: "Първото парче ще го дам на сестричката", и го даде на мене първото парче, с което искаше да подчертае, това е маниера на светските хора, които искат да подчертаят някакво специално отношение към дадена персона. Както и да е, на мене и това не ми нап-

рави впечатление, но като се завърнах вкъщи, тоя поглед остана в съзнанието ми. И сънувах сън, че съм седнала така на един роял да свиря и гледам, че във въздуха някакъв образ започна да се съгъства. Виждам образа на Учителя, обаче с две големи, сини очи, в които просто потънах като в езера и така се събудих. Много беше интересно, както и да е. Един път друг пак ме беше поканил у Иринка Кисьова, и там вече той свиреше на цигулка. Свирехме, пяхме всичко, когато ни изпращаха, той пак така ме гледаше вторачено, много концентрирано, нещо си спомняше сигурно. И много пъти така се събирахме. И после той веднъж реши да ни изпрати, изпращаха ни обикновено до към средата на шосето Крумчо, той и другите и Асен върви до мен и казва: "Сестричката какво следва?" Казвам: "Германска филология". "Ами бих искал така някой път да се виждаме." Казвам: "Аз съм много заета с лекциите и нямам време". Но полека, полека той, понеже за предавах уроци по немски на дъщерята на сестра Кисьова, той правеше едни такива младежки глупости, когато аз съм там той ще дойде, ще се покаже на прозореца и пак ще изчезне така нали както правят младежите. И това продължи и полека, полека обаче някакси аз го обикнах, просто човек нали, неусетно. Обикнах го, но в себе си си казах така: "Веселино, брат ти те издържа сега да следваш, той си работи, цял ден се мори там в една канцелария опушена, майка ти работи, баща ти работи, другия брат също - никакви срещи". Щото аз да изляза пред хората трябва да имам тоалети, трябва да имам, защото той е суетен човек. Аз имам една престилка, две престилки за училище и толкова. И така мина, но срещяхме се, имах много хубави разговори, но аз му дадох да разбере, че нямам никакви намерения нали, даже му казах: "Свободен си, има толкова момичета интересни, красиви" и той даже ми се сърдеше, казваше: "Ти нямаш сърце...", както и да е и идва един разговор с Учителя. Ама аз отивам при Учителя без да Го питам, смятах че въпроса сама съм си го решила вътре. Нямам никакви намерения и толкова. А бяхме с моя приятелка. Тя каза: "Учителю, кажете нещо за Весето!" А пък тогава аз трябваше да му предам един поздрав от Асен и какво беше и Учителят казва: "Асен е „А-сен“ и преведено от турски на български означава: „А-а, ти ли си?“ Ех, казва Учителят, имало някога една студентка, която обичала професора си, обаче той не я разбрал, не я разбрал". Значи той сега пак се явява в живота ми и толкова беше. И Той така тогава ми направи една характеристика, това беше всичко. Минаха години, аз завърших вече германска филология и той постави вече съвсем сериозно въпроса: "Ще се свържем ли за живота?" Майка му ме пита: "Ами ще можеш ли да му подваряваш млякото, на Рила ако отидете?" Казва: "Виждете, сестра Арнаудова, на мене подваряват млякото вкъщи, щото аз в къщи бях глезената, аз и досега не знам да готвя. И не съм кой знае каква домакиня, чистя, правя, обаче не мога да се похваля изобщо с никакви домакински качества или способности, особено в кулинарията съм съвсем загубена. Аз само си правя нещо задушенко, варенко и толкова". Обаче беше интересно това. Това може би не ви е интересно? В: Да, да, интересно, аз слушам. Веска: Но беше интересното това, че сънувам една вечер, че с Асен се разхождаме по шосето и в това време виждам, че към неговата къща се отправя едно момиче, една девойка с хубави руси коси, много нежна фигура и казвам: "Асене, ето твоята съпруга, отивай с нея". В: Това го сънуваш? Веска: Да, и му казвам. Това беше. Събуждам се. И минават 2-3 дни, срещам Методи Константинов, неговият приятел и той ми казва: "Весе, знаеш ли, че Асен ще се сгодява за едно момиче от Бургас, много богато, баща ѝ предприемач и Асен ще има там всичките добри условия така да се нареди в живота си". Казвам: "Да, много

добре". И аз му казвам: "Аз сънувах това е така". "Тя е точно така, както ти си я сънувала, руса, много фина фигурка и се казва Надя." Това беше. Мина доста време, не бях срещала много отдавна Асен. И може би една година и нещо мина, срещам го един ден на Изгрева и той ми казва: В: След заминаването на Учителя? Веска: Това е след заминаването на Учителя, вече 1949 г. беше. Аз съм на Изгрева, но тогава още продължаваха беседите за сряда. Помня, че за сряда бях останала на Изгрева и като завърши беседата, аз се прибирам, бях спала у Милка Аламанчева и вече отивам към полянката и срещам Асен и казва: "Весе, ти си първата, на която ще кажа, днеска ми се роди дъщеря". Викам: "О, тя е скорпион. Това беше ноември месец. - Значи тя е скорпион, хайде да бъде музикална като тебе. Честита ти дъщеря". "Отивам, казва, да купя мляко!" Това беше. Така минаха месеци, значи някъде беше през май или април ли е било. Да, сънувам сън, много интересен сън. Че съм на Изгрева, горе в горницата на Учителя седя сама, насреща ми едно голямо огледало. В това време излиза силна буря, разтваря се вратата на балкона на Учителя, която беше към балкона и бурята разделя огледалото на две и някакви невидими ръце преместиха едната половина на огледалото на друга-та стена. И слизам по стълбите надолу уплашена, бях облечена с една много красива лятна рокля и виждам Асен долу на стълбите и ми казва: "Колко е часа?" Казвам: "Асене, 12 часа", аз вече на полянката отивам и това беше. Събуждам се, заспивам отново и виждам, че се намирам на ул. "Раковска" и виждам погребално шествие. Зад катафалката, на файтон майката на Асен цялата в траур обвита. Това беше. Събуждам се сутринта, а понеже с Гали бяхме в една стая, спалнята ни беше заедно, той ми казва: "Знаеш ли, че на Асен съпругата е починала? Тя е изложена на черквата "Св. Седмочисленици". И аз понеже този ден трябваше да отивам в града да купувам олио с купони, просто реших да мина покрай черквата, щото ако отида на погребението ще направи лошо впечатление. Тогава аз ще отида да се помоля, докато няма никой и Гали ми каза: "Тя е изложена, те са я занесли в преддверието на черквата, там в". Действително аз като отидох в София, срещам в това време в градската градина Ангел, неговия приятел, който ми каза: "Весе, знаеш ли, че съпругата на Асен почина?" И аз викам: "Да, Гали ми каза". И той ми каза: "Знаеш ли къде е?" Тя е в черквата "Свети Седмочисленици". "Аз така не съм подходяща много". Но каза: "Иди, тя е сама, там никой няма". И аз отидох. Ковчегът още не беше подреден, тя една млада, хубава като восьчна кукла. Така много ми домиля за нея. В: Тя от какво почива? Веска: Бъбреци. И даже няколко дни преди това срещнах Асен с една възглавница върви, казвам: "Къде?" "Жена ми е в болница." Тука на "Гурко" имаше една болница където сега е стоматологията. Там беше болница тогава някаква и тя беше там настанена и той й носеше възглавница. И отивам, помолих се за нея. Аз си дойдох, а пък Гали отиде на погребението, понеже Гали почиташе Асен, уважаваше го. Независимо от това, че Гали много страдеше, щото знаеше нали на Асен права какъв е, че може да ме погуби мене направо, нали. Той беше един бохем в това отношение. Както и да е, това беше значи завършека. И Асен, минават месеци, срещам го съвсем случайно на улицата и ми казва, беше пак ноември месец. Казва: "Знаеш ли, че на 12.XI. е рождения ден на Косито?" Дъщеря му я кръстиха Констанс, а те й казваха Коси галено. И казва: "Тя сега е при Стамата, при сестра ми, ако искаш ела", кани ме за рождения ден на Косито. "Добре, ще дойда." Те живеяха тогава в града, там близо до ул. "Фр. Нансен", една пресечка. И отидох, занесох така едни топлинки за детенце, нещо детски дрешки купих, занесох ги. Сестра му обаче ми каза: "Весе, аз съм много претрупана понеже и мама

и Асен са тука". Мъжът й следваше архитектура, те живееха под наем там. Казвам: "Добре, ще идвам понякога да ти помагам". Аз когато обичам едни хора, просто си помагам на приятели, обаче нищо не влагам. Нито искам да ми благодарят, нито чакам никакви от тях, някакво специално държане. Аз бях такава, и съм си такава и сега. И не мина много време, бях един ден така и Стамата каза: "Знаеш ли, че мама е много зла". Тя имаше някакви сърдечни кризи. "Много, вика, лоша сърдечна криза". Викам: "Добре, ще остана при вас тогава". Десет дни останах при тях да им услужвам и тогава дойде на Асен брат му от Сливен, понеже аз помагах на Стамата, ту детето гледах, каквото можех да направя правех за нея нали и брат му каза: "Е-е, Асене, значи на земята ангелите още не са се свършили, все има още ангели на земята. Ето как госпожицата ви помага добре". И тогава на Изгрева се разнесоха слухове за мене и за Асен, че може би така и така. В това време пък понеже знаеха другите, че жена му си е починала, почнаха да го атакуват. В нашето братство момичетата се предлагат безотказно. Аз казвам: "Асене, свободен си, иди си, аз нямам никакви намерения". "Май че ти не ме обичаш?" Викам: "Както искаш така го разбери." Изобщо не държах на това. Казвам: "Учителят вижда всичко, небето вижда всичко. Повече на мене не ми трябва преценка, така че обичам свободата. Не обичам да се връзвам. Могат да помогнат, може да се хвърля в огъня, обаче съм си свободна." И той тогава каза: "Аз имам много кандидатки." "Добре." И действително се яви тогава една много солидна кандидатка, много богата от този хор на Обретенков - певица, която му подари арфа и за която той се задоми, от нея имаше вече момченце и така няколко пъти се срещаме, той казваше: "Не съм доволен от брака си". Ама казвам: "Защо, обичате се, Сузана те обича". "Не искам, каза, тази баба Сузана да ме обича." Един човек, който така вървя в живота си без да оцени ли, без да разбере ли какво беше не зная и все пак тя се грижи много хубаво за него, тя много го обичаше, много беше влюбена в него, но не бяха в добри отношения със сестра му, нещо го деляха там и по едно време вече разбрах, че той не е добре. Той замина за Техеран, там да преподава арфа. А в това време интересното беше, че когато в техния оркестър още Царския оркестър арфист беше един германец и той се пенсионира и казва: "Ще ме замести Асен Арнаудов". Асен не знаеше арфа да свири и Учителят тогава го насърчи, даже Учителят му подари пари за арфа, не зная колко точно, но Учителят му даде арфата: "Иди, каза, да следваш". Той завърши в Германия арфа и бе първият преподавател на арфа в България и първият арфист в нашите концертни подиуми. Той е първият арфист и след това той си дойде тука като преподавател на арфа в България, но здравето му се разклати и напоследък заболя от рак в белия дроб и така си замина. В: Той разказвал ли ви е някои опитности с Учителя по отношение на музиката? Веска: Не, той как да ви кажа "нито в Школата беше редовен". Асен имаше много дълбоко отношение към Учителя като към баща. Защото Учителят му даде цялата тази Любов, която бащата дава и това го хранеше. Асен, дори не знам дали има записани някакви мемоари. Нищо специално не ми е разказвал. Освен това, когато се явил на изпита как Учителят му е дал порткала, как му казал, че фармацията не е за него, че той е роден за музика и той е музикант. В: Значи така за Асен Арнаудов. А казвате, че той си пушел и си пиел, не беше вегетарианец. Веска: Не, не беше. Вървеше по пътя на най-обикновен артист, който си взема от живота само наслади. В: А аз съм го виждал на много снимки на Изгрева. Веска: Да-а. В: Той тогава също ли си беше същия? Веска: Ама същия, цял живот Асен си остана същия. Срещала съм го на пътя с цигарата в устата, пуши и разговаряме. В: Ха, ха,

добре. Веска: Какво да правиш? Път, житейски път. Падане и ставане.

36. РУДОЛФ ЩАЙНЕР

В: Какво ще ни разкажете за щайнеристите? Кой бяха първите представители в България, които застъпваха неговото учение, превеждаха и т.н. Веска: Аз това не мога да ви кажа, но аз самата попаднах на него и го обикнах, защото първо аз чух неговото име от катедрата на нашия професор Гълъбов, когато ни говори за Гьоте, той ни спомена за Рудолф Щайнер. Рудолф Щайнер е един от тези, на които е била възложена задачата като един голям екип от академици и познавачи на черковното творчество, да, именно да обследват цялото литературно творчество на Гьоте и на Шилер във Ваймар. И съм чела специално, а пък от професор Гълъбов аз се насочих към Рудолф Щайнер. Но имах моя приятелка германка, която пък имаше, нейната сестра е била във връзка с швейцарец от неговото общество и те имаха много литература от него на немски и аз от него съм чела много лекции и ми е абсолютно изяснен неговият образ. Даже знам, че той е роден в една и съща година с Учителя - 1864 г. Но си заминава 27. година ли, 25 г. ли ако се не лъжа, но Учителят в една беседа казва на класа: "Знаете ли кой присъства сега тука невидимо? Рудолф Щайнер. И се учудва, че такива висши, големи, сложни истини могат да се преведат на толкова прост език както аз съм ви ги предал." Щото аудиторията на Рудолф Щайнер е била, неговото общество е от образовани хора с по 2-3 дипломи. Литератори, писатели, художници, скулптури, музиканти. И той говори на един академичен език там. А тука се учудва, че има например една Мария-захарната, тука при Учителя имаше не необразовани, а неграмотни хора имаме, а Учителя със своя Божествено-педагогичен усет успя и до тези съзнания да сведе великите Истини. И това е учудило в момента, когато той е слушал лекцията на Учителя Рудолф Щайнер. В: Аз си спомням, че са ми разказвали как му е изгорена Школата. Веска: да, аз ще ви разкажа специално за него, понеже много го обичам Рудолф Щайнер. Защото той за мене е един от учениците на Учителя, който работи в Европа пред просветените европейски умове. В: Какво знаете вие за неговата школа, която е изгорена? Веска: Ами ще трябва да ви кажа подробно. Ще ви разкажа всичко подробно, защото съм чела. В 1964 г., когато празнувах 100 години от неговото рождение аз получих от моята приятелка германката алманах. В: Имате ли го този алманах? Веска: Дадох го на един човек, който не ми го върна въобще. Много съжалявам, че аз много работи така съм дала. Алманах, в който имаше много интересни статии и аз ги преведох и ги дадох на една моя близка, която почина. Спомням си статиите, спомням си съдържанието. В: Тези статии можем ли да ги намерим? Веска: Не, абсурд, безвъзвратно са загубени, но каквото си спомням ще ви го разкажа когато специално ви говоря за Рудолф Щайнер. В: Да. Веска: Той е една крупна личност. Имайте предвид, че той се ражда в едно много бедно семейство. Баща му е пощенски чиновник, телеграфист. Майката една обикновена домакиня. Но ако им видите портретите, това са патриархални духовно изработени личности. Бащата с един висок лоб, правилни черти, с една брада библейска, майката с едни изящни черти, изящна, умна, с едно хубаво чело, с красив нос, всичко това красиво, но бедни. И той е роден в едно селце тогава на границата между Австрия и Унгария. Австро-Унгария тогава още е била цялостна империя. На границата между Югославия и Австро-Унгария. И той казва: "Не е случайно, че аз се раждам в един пункт, който е на границата между изтока и запада, защото моята задача е да проумея и да направя

вързката между двата свята. Светът на съзерцанието, което е изтока и светът на дейността, на дейното начало, но което дели със запада".

Много интересно. Той самия като дете, така много силен ученик е бил и още като дете обичал да помага на своите съкласници. Той казва така: "Аз още като дете знаех, че много по-реален и по-цялостен е невидимия, така наречен духовен свят, отколкото физическия свят. Аз по-мъчно се ориентирах във физическия отколкото в духовния свят. По ми беше трудно да опиша един предмет от физическото поле отколкото от духовния свят". И още като дете той имал видения, но мълчал. А, той е роден, неговото слънце е в знака на рибите, мълчание, мистичен знак. А в Асцендента има скорпион. Така е хубав човек, такива очи, асцениращи очи, дълбок. Аз имам неговия портрет, ще ви го покажа някога, но вече по-възрастен. Много честен, безкрайно честен човек, честен, доблестен, благороден, с огромна любов към знанието, към просветата, към мъдростта. И като дете той е трябвало да живее в една стая голяма, която е била и кухня, и спалня, и приемна, и всичко. Това е било на някаква гара, в която са слизали много пътници и са се събирали винаги при баща му и така той има много приятели: учители, аптекари, така хора от най-различни слоеве и малкия Рудолф обичал да се вслушва в техните разговори. Но най-интересен ми беше неговия приятел, който му разказал за страните, в които е бил, който му разказва за далечните страни. "А когато започнах да уча геометрия, аз изпитах особено въълнение, особено въдхновение." Той завършва реална гимназия, обаче научава латински, гръцки, староеврейски сам. Всичко това нали изниква от неговото подсъзнание, от големия склад на неговото подсъзнание. Научава езици, всичките езици тези, и даже, той разказва само. Даже когато му пишат биографията, той казва, той не обича много всичко да разказва за себе си и просто едва са успели да изтръгнат някои работи да им разкаже. И казва, още като дете, бил е седем годишен един ден както седял в стаята сам се явява един техен роднина, който си е заминал преди няколко време. Казва: "Рудолф, моли се за мене". След това той в училище е бил едно ученолюбиво дете и обичал да помага на своите съкласници, на по-слабите си съученици. Той е завършил тука основното училище, първите седем. След това баща му го премества вече в някакво близко село до Виена. Там той завършва гимназия като отличник и в гимназията той помага на всичките свои слаби съученици да могат да имат по-хубави бележки и да завършат. След като завършва във Виена гимназия, той записва във Виенската техника инженерство и всичките негови професори разчитат, че той ще стане един прочут инженер, математик, понеже бил безкрайно способен в тая област. Но той в това време вече се занимава с билкарство, с астрология, с тайни науки, обаче никой не знае за тези му занимания и даже имал само един човек, чието име той не споменава от много голям пиетет към него и уважение и някакъв си билкар с когото са се засрещали в полетата край Виена. Той, Рудолф ходел вече да проучва развитите растения и билки, с които човек се разбирали на тяхната тема за влиянието на планетите върху билките и вече влиянието на билките върху човешкия организъм. Той завършва техникума и започва да предава уроци като частен учител в разни частни домове и един от интересните случаи, че в един дом на Виена той успява да подготви един ученик от гимназията, който е бил умствено изостанал. И той го подготвя така, че той завършва като отличник гимназията. След това това момче завършва медицина. Но във I-вата световна война пада на фронта убит. В това време му възлагат задача, но в същото време Роза Люксембург вика Карл Либкнехт да работят във Виена. Те са социалисти. Вече изнасят новия мироглед, нали атеистичният вече аспект

нали, внасят го в мирогледа на своите съвременници и го поканват като много добър математик, понеже те се грижат за духовното издигане на работниците, да благоволи да вземе участие в курсовете, които те учредяват за работниците. И казва, неговите аудитории бяха претъпкани от работници. Той преподаваше математика, но така, че те го слушаха с притаен дъх. Но той казал на Роза Люксембург и на Либкнехт: "Аз съм с вас, но не съм с вас в едно отношение отрицателно, което имате към първопричината, към Бога. тук не съм с вас". С него са се занимавали какви ли не фактори, които искат да еманципират жената, тези общественици големи. Познава и Ничше. Той казва: "Когато аз трябва да проуча един човек, аз влизам в контакт с неговия лъч и го откривам в акашевите ръкописи и тогава мога да говоря за него". В: А кога организира Школата си? Веска: По-късно. Сега първо, той изнася сказки обаче: за Гьоте, за Шилер, за големите хора. Той много уважава Гьоте, който е един от културтрегерите на света, не само на Германия.

Неговият труд е важен за светлината и за растенията. Той също така има много интересни есета върху природни явления, за гранита. И той бива избран в един екип с академици да обследват литературното наследство на Гьоте и Шилер във Ваймар. И като отиват там, той Гьоте казва така: "Имаше огромна разлика в тълкуванията, които даваха моите академични колеги и неговото тълкувание, което се ръководеше от един дълбок мистичен критерий". В това време той изнася сказки разбира се и понеже живее като бекяр така, една съпруга на един починал военен, която има синове в гимназията го поканва. Казва: "Г-н Рудолф Щайнер, в моя дом ще намерите квартира и пълна обслуга. А в замяна на това вие ще бъдете така добър да занимавате моите синове". Не знам как става, но той се оженва за нея. Сега, предполагам, моето предположение е това, че той, за да спаси нейното име, понеже хорските уста са без мярка. Вероятно, за да я спаси от клюките, той сключва с нея брак. Обаче тя умира подир две години. Това го смущава. В това отношение както Учителят казва: "Той не усети как се подхлъзна!" Но това може да каже Учителят, аз не мога да го кажа. В: С какво? Веска: Ще ви кажа после, защото той се жени втори път. Във Ваймар той развива тази дейност вече, същевременно окултните общества в Европа се ориентират към него, защото виждат, че той е един човек, има сила, има знание, има много дълбоки познания и Ани Безант и Блаватска и Ледбитер така го наобикалят понеже в Европа има вече създадено окултно общество. Ани Безант и Блаватска го канят да стане техен сподвижник. И той става секретар и известно време работи с тях. Но той вижда техните много несъстоятелни методи, по които работят, чрез които те искат да докажат на този вече много обострен, обективен ум на европейца, интелект, да докажат истинността и правдивостта на невидимите светове. Той казва: "Това са европейци, хора на интелекта, други са методите, по които трябва на тях да се откриват реалистичните духовни истини". И понеже те прилагат методите на източната школа, той казва: "Вие трябва да знаете, че източния човек е един натюрел, европейца е друг натюрел. Източния човек е съзерцател, у него още, той не е слязъл още напълно във физическото поле, и той индуса казва: "Всичко е мая, всичко е измама". Р. Щайнер казва: "А задачата на европейца е, на бялата раса е, на петата раса е да проучи докрай, до последната фибра физическата Вселена. Затова аз разбирам материалистите, те са задълбали вече толкова дълбок кладенец, че са стигнали до дъното на конуса, на върха на конуса и вече губят нишката, губят връзката с духовните изяви в битието. Ако вие работите така, няма да имате резултат, аз се отделям от вас". Тогава той казва: "Вие сте заети с вашата теософия, вашите индуски божества, аз съз-

давам антропософия". Антропос значи на гръцки човек. "Мен ме интересува човекът. Как е засегнат във Вселената, какви са неговите пътища, по които той се развива, какви култури ще създаде и каква е крайната цел на неговия път, на неговия живот". И действително, той в живота си успява да изгради една такава система обоснована на много трайни истини, които той е заимствал от акашовите ръкописи. И всичките негови лекции са изградени върху тези абсолютни Истини на тази огромна Вселенска библиотека където са записани вечните принципи на Битието. Той е против всякакви сеанси да се правят, но когато трябва само. Те са ги правили, те са правили сеанси с Ани Безант, Блаватска е била медиум, и онази е била медиум, но те не са имали тази култура, този поглед, исторически поглед за развитието на нещата на Вселената и на човека отделно и на взаимоотношението на човека и Вселената и природата. Такава е разликата между тях. И тогава той се отделя от тях и създава антропософското общество. Така той създава своята школа. Негови последователи са от всички европейски страни, хората, които са се интересували от последните открития на науката, на философията, последните така концепции и които са запознати до голяма степен и с концепциите на източните школи и затова виждаме в неговата аудитория хора от всички културни области на Европа. Това са лекари, писатели, поети, художници, мислители, философи, естествоизпитатели, хора на науката. Той работи неуморно. Както ви казах той бил първоначално във Ваймар, където му били поставили задачата, а той взима участие в един огромен екип от Академията на науките, където му била поставена задача да изследват цялото литературно дело на Гьоте и на Шилер във Ваймар. И той със своите дълбоки познания и със своите възможности да проследява събитията и живота нали чрез записите в акашовите ръкописи създава една абсолютно различаваща се от тази на неговите колеги, така да се каже хората с академична подготовка за тази работа, тълкуване на Гьотевите произведения, на Гьотевата концепция за живота и за изкуството и за човека. Работи усилено в това направление, той самия даже отбелязва: "Имаше пропасти между това, което аз изнесох като тълкуване за Гьотевите творби и онова, което дадоха моите колеги от официалната катедра на литературната наука". Той продължава своята дейност като изнася сказки в цяла Европа на най-различни теми. Същевременно той работи усилено и върху себе си, прави своите анализи, своите проверки в акашовите ръкописи и съжелявам, че не мога да ви кажа с години как точно става, но някъде към хиляда деветстотин и нещо след това той създава в Швейцария, в Дорнах своя институт, който той наименува Гьотеанум в почит към приноса, културния, който е дал Гьоте на човечеството. Гьотеанума е построен по негов архитектурен план. Той взима живо участие в неговото изграждане. Материала, от който той е построен е дърво. Интересното в тази постройка е централния купол, подпрян на седем колони и всяка колона символизира една от епохите на развитието на човека. Всяка колона има свой специфичен символичен знак, изписан върху нея. Петата колона, символизира петата раса, именно културата, която изгражда бялата раса, нашата епоха. Той сам я изработва от бряст и върху нея поставя като символ двойният змиевиден жезъл; това е змията, която слиза с главата си надолу. Тя представлява инволуиращия човек, човекът, който слиза от Божествените светове, минава през всичките други светове докато се облече в плът и кръв и стане абсолютен гражданин на физическата Вселена. Змията в движение нагоре символизира човекът, който, след като е слязъл до физическото поле, е опознал напълно, изучил нейните закони, започва да се въздига нагоре към духовните светове и така се създава цялостния човек, който съчетава в себе

си съзерцателното начало, което представлява източният човек и идейното начало, което представлява западния човек. Това е именно новия човек, който ще създаде отношение правилно, както и към духовните светове, така и към физическата Вселена. Той работи в този институт години наред, защото създава цял комплекс навред с чисто мистичната школа, която създава този Гьотеанум. Той създава и специална фармакология. Тука има специална аптека, в която се приготвяват лекарства, фармакологическа аптека всъщност нали, в която растенията, билките, които той ползва от природата биват събирани при специални фази на луната, при които според неговите знания вече в астрологията, билките достигат своя най-висок лечебен стадий, най-висок лечебен капацитет, способност. Във връзка с това той пише и трудове много, същевременно той изучава напълно и човешката анатомия, физиология, изобщо с медицинските науки се занимава извънредно задълбочено и неговите лекции обхващат цели периоди, като започнете от социологическия характер и стигнете философския характер, минете през естествените науки и стигнете вече домистичните концепции. Един абсолютно богат диапазон, който обхваща всички дейности на човешкия дух във философско, в научно и в естетично отношение. Той даже е и скулптор, той сам изработва някои скулптурни фигури в този храм, в този негов институт. Прочул се е в цяла Европа и Англия, даже и в Америка вече, той е уважаван, почитан, търсен, води усилена кореспонденция с лекари, инженери, архитекти, педагози, създава своя специална школа, своя концепция педагогическа, според която всяко дете трябва да се възпитава, да се обучава с любов, с нежност, с проникновение в неговия характер и да се наблюдават неговите прояви и така да му се даде правилно отношение при неговите изяви и евентуално професията, която би имало в живота си. В Европа имало навсякъде такива негови училища, по негов образец създадени, даже и в Америка, дори аз имах случайно възможност да се запозная с един швейцарец, чиято съпруга и сега работи в едно такова училище в Швейцария по образец и системата на Рудолф Щайнер. Имало е такива училища и в Германия, в Чехия и в Полша, но по време на Хитлеро-фашизма те са били закрити. В това време една от неговите най-културни и добри сътруднички е Мария фон Сиверс, една много културна жена, знаеща няколко езика. Тя познаваше литературните ценности на Европа, отлична музикантка, която е била дясната ръка в цялата негова работа, която той е вършил. И когато аз съм чела негови лекции, той казва: "Тази задача, която по план ще изнеса, поверявам на г-ца фон Сиверс, тя ще я разработи". Но изглежда, че тука освен тази чисто делова сътрудническа работа ги е свързало и нещо по-дълбоко, по-интимно, за което самата фон Сиверс споменава в своите мемоари. Когато го среща, тя има и сън-откровение, че това е връзка от много далечни времена, от времето на древна Елада, когато той бидейки Питагор, ръководител на древногръцката окултна школа, я среща като своя ученичка. С нея сключил брак. Тя разбира това нещо, разбира се и той го разбира, но Учителят в беседата си казва: "Той не разбира как се подплъзна", защото все пак у него, той е бил един човек с много голяма любов към ближния, обичал е своите ученици, ценял е своите ученици като сътрудници. Моето предположение е, че той е сключил с нея брак, един брак, който е абсолютно необикновен, щото тя му е била дясната ръка и може би той от кавалерство, от рицарско чувство да я защити от клоките на обществото, вероятно той е направил този брак заради това. Но той не е трябвало да жертва, все пак да прави този компромис заради мнението на хората. Той може би трябваше да остави тя да понесе да кажем клоките по свой адрес, той по свой адрес, без да има някаква истина,

т.е. някаква как да ви кажа обикновена връзка, за която тъй може би се говори. Това е моето схващане, защото те са работили така къртовски, че те не са имали време да спят. Той както разказва, в неговата автобиография те са били в преписка с целия свят. Тя е превеждала неговите лекции и след това са се разпращали по всички европейски страни и в Америка и в Англия са отивали. Трябвало да бъдат превеждани и както той казва цели свитъци, те са натрупали в такива кошове за пране каквито имаше на времето, такива високи кошове за пране и са ги мъкнели двамата до пощата, да ги предават на пощата. Това е един огромен, огромен труд, на който той се е посветил с целия си жар. В това време разбира се не спира дейността си и враждебната лежа. Чрез хора на науката, които застъпват материалистическите концепции, с хора на обществото. Така един ден когато той пътува във влака за Мюнхен, някакъв кондуктор, който го познава когато му проверява билета го нагрубява даже, което изразява едно обществена неприязън към него, което произтича от известни кръгове. Дори си спомням, че той познава много добре и оправдава и разбира защо един естествоизпитател като Хекел е материалист. Той казва: "Той вижда само формата на растението или животното или на минерала, той не вижда духа, който работи в него, затова той е както и един художник, който се интересува само от външната форма на нещата, отрича духовната същина и духовния произход на всички феномени в природата". Никого не обвинява, всекиго разбира, обаче той си има въпреки това своите неприятели и врагове, а дори разбира и Ницше. Той даже знае причината, поради която Ницше изпада в умопомрачение със своята философия за свръхчовека. Но той го почита пак като един гений, който се е опитал да даде едно обяснение на някое явление в обществения живот, но когато един ден той отива при сестрата на Ницше, тя го обругава, наругава го и го изпъжда, защото тя не е могла да схване философската позиция, от която Щайнер преценява и обяснява учението за свръхчовека на Ницше. И се случва така, че безспорно неговите неприятели следят кога биха могли да уязвят неговото движение и на една Коледа, когато те се събират всички да празнуват Рождество Христово в Гьотеанума в Швейцария, след като са имали тържествена служба, голяма лекция той изнесъл за Христа, понеже той има едно абсолютно преклонение, любов към Христа и неговото учение. Понеже знае, че Христос е Този, Който ще води човечеството в неговото съвършенство. Христовия Дух, е Който през вековете нали ще бъде Просветителя, Избавителя, Учителя на човечеството. Той празнува в своята школа Рождество Христово и през нощта бива опожарена неговата школа, бива опожарена тази централна сграда и когато на сутринта всички констатираха ужасния пожар, който е изпепелил тази тяхна школа, от която останал само централния купол. Той самия казва: "За да допусне Бог това явление, отрицателно явление, трябва да има нещо гнило в нашето общество". Той търси причината все пак в живота на обществото си, но факторите, които опожаряват, които създават опожаряването в школата са католиците, които са го гонили непрекъснато заради неговото, според тях, отцепничество от официално признатата религиозна институция тогава на времето. Всички са покъртени, но същевременно той е един човек на волята. Казва: "Ние пак ще изградим нашия дом". От всички страни на света се стичат хора да помогнат със своите дарения материални и той казва сега така: "Сега постройката на Гьотеанума ще бъде изградена от съвременен строителен материал, т.е. железобетон, който да отговаря на днешния век, на нашия век, с който се гради днеска всичко". И той пак дава така идеята и скицата за архитектурното оформление на сградата като казва, че понеже тя е на фона на Юрските

планини в Швейцария, контурата на сградата трябва да бъде в хармония с хребетната линия на Юрския масив. И така той успява да я построи на нова сметка и работи. В това време той създава много трудове във всички области. Съжалявам, че не пазя един алманах, който имаше много интересни статии във връзка с неговата цялостна дейност, която обхваща неговата дейност като човек на експерименталната наука, на естествените науки, като човек, който се занимава с философия, с мистика и с религия. Но една от основните концепции, която е залегнала в неговото учение за отношение между лекари и пациенти е тази: той казва: "В бъдеще и лекари и пациенти взаимно ще си помагат. Лекарят със своята любов към пациента, да му помогне като ще има вече друго виждане за болестта и за нейните причини, и пациента, който ще има абсолютно доверие в своя лекар и ще се старае да взима участие в своето привдигане от болестта". В: Аз искам да питам следното: във връзка с Питагор и неговата школа и онзи момент когато гърците изгарят... Веска: Има еквивалент. В: И сегашните събития, когато пак изгарят и спомням си, че съм слушал едно изказване, което ми е предадено, може би по друг начин съм го чул, от Учителя, който казва: "Ето, той не взе поука от времето когато гърците изгориха школата му и сега допусна същата грешка". Веска: Е, същата грешка, това е дето се подхлъзна с жени, той не трябвало да сключва бракове. В: Той първия брак сключва. Веска: Първия с една Ойнеке, която е съпруга на бивш военен. Когато той е във Ваймар и прави своите изследвания, той живее у тях под наем. Тя вижда, че той нито редовно се храни и тя му казва: "Г-н Щайнер, аз съм готова да ви дам всички удобства, да имате и храна, и удобно жилище и чисто жилище, но моята молба е да помагате на моите синове в тяхното учение". И той разбира се е отзивчив. Тука веднъж помага и може би пак, за да я спаси от хорските ключки той сключва брак с нея. Тя подир две години си заминава, освобождава го. И тука е може би неговото недовиджане за нещата. Но как да ви кажа, аз като един съвсем обикновен човек не смея да правя тази преценка и да дам това мнение. Само Учителят би могъл да даде тази преценка и така да определи неговата спънка в този живот. Но за мене той си остава един от много големите просветени умове на Европа, който хвърли голяма светлина по всички въпроси, понеже той написа тълкувание на всички Евангелия, на Битието, на много, разчете като дешифрира съдбата на много велики личности, исторически на човечеството, на хора на науката, на изкуствата, с голямо преклонение пред Христа и Христовия Дух, с голямо преклонение пред Учителя също. В: Кога се срещат впрочем с брат Боев и проф. Консулов? Веска: Като студенти. В: Това при първия брак или втория брак? Веска: Не, той вече е професор. Това е може би преди втория му брак. Там нататък някъде, понеже той вече е установен професор в Мюнхен. Той вече не е бекяра, който живее във Ваймар. Той си е приключил работата с Гьотевите изследвания и сега е вече в Мюнхен професор по ботаника. Той завежда катедрата по ботаника. В: Значи в онзи етап, в онова време на основаване на школата го срещат Боев и Консулов. Веска: Да, срещат него. Тогава. И той има вече отношение към славянството, знае че бъдещата мисия на човеколюбие е именно, тя е мисията на славянството, затова с такъв интерес той се отнася към тях и ги отправя именно към Учителя, който работи в България. В: Кои са първите му последователи в България? Веска: А, това не мога да ви кажа. Знам, че той има тука общество, но никога не съм се срещала, лично аз не познавам никого от неговите освен една швейцарка, която ми беше дала негови книги да чета, а знам, че тука някъде в София, в Русе ми се струва, че има негови последователи, но аз абсолютно с нито един от тях не съм се срещала, за да

разговарям. В: Аз си спомням, че в първите години, когато брат Боев се връща от Германия студент, той пише доста статии за антропософите във "Всемирна летопис". Веска: Да, пише, пише вероятно, защото той все пак е познавал него като професор и се е интересувал от неговото учение, от неговата школа бих казала, световна школа в Европа, аз така мога да я нарека. В: Аз съм срещал някои преводи, т.е. на пишеша машина написани, преводи от Р. Щайнер. Кой ги е правил? Веска: Не мога да ви кажа. Знам, че много от нашите хора са се занимавали, чели са ги и са ги правили, не мога да ви кажа кой ги е превеждал. Аз с удоволствие бих превела нещо от него, но нямам нищо в момента. Понеже той е с много ясна мисъл. Той написва, ето направи едно тълкувание на Битието, на Генезиса в Битието, но го дава така, поэтапно, как човек е загатнат като една топлинна енергия във Вселената и постепенно как се облича в своите тела докато стигне до физическото тяло. Много е интересно и прави един анализ на всички епохи, през които човекът минава до идването на Христа и след това вече една перспектива за развитието на човека, когато ще се върне към своето духовно тяло. Тогаз ще бъде пълноценен човек, понеже физическото и духовното начало, идейното начало ще бъдат съчетани в хармония. В него тогава той ще бъде истински човек, за който както Пилат казва на евреите за Христа: "Ето човекът". А Учителят за Исус Христос казва: "Това е истинския човек. Да бъде с Бога заедно, да бъдеш в света, да работиш за света, да не се свързваш със света и да си свършиш мисията като Божи син, като Божий пратеник". Р. Щайнер до последния си момент пише. Пише някакъв акт научно-медицински труд и неговото легло, така да се каже, в което той прекарва последните месеци от живота, е поставено в подножието на този пети стълб в неговия Гьотеанум. Там той си заминава. Пише, работи непрекъснато. Сега знам, че той има някакво страдание стомашно, в тази област коремната. Дали е бил някакъв рак. В: Коя година си заминава? Веска: Не мога, върти ми се нещо в ума към 25. година ли е? Струва ми се, че някъде около своята 60-годишна възраст си заминава. Направете сметка - 1864 г. е роден, много съжалявам, аз имах така пълни бележки бях държала за него, но нямам материалите, за да ви кажа датите. Те са интересни датите да знае човек разбира се за него. Така си заминава и остава обаче много голямо движение, което и досега работи, което съществува, но никакви, те работят строго херметически, строго дискретно, не допускат абсолютно никого, който би желал да влезе в техните среди, понеже вече знаят колко е деградирало човешкото общество и казват, че би могло да настъпи опощяване, едно окарикатуряване дори на това учение. Дори една моя близка Вера Гьолгелиева, с г-н Феликс, дошъл от Америка като наш съмишленник тя замина за Швейцария с надеждата, че може да влезе във връзка с хора на Щайнер. Обаче изобщо те са спуснали строга завеса и не са ги допуснали. Това е за Рудолф Щайнер.

37. ТЕОСОФИТЕ

В: Рудолф Щайнер на времето се е отделил от теософите. Веска: Да, а сестра Цанка ми е разказвала, тя е чела "Тайната доктрина на Елена Блаватска", която също се е опитала, разбира се продиктувани отгоре, понеже била медиум да напише също така този генезис, именно тази инволюция, инволюционна история на човека. А Учителят казал: "Каша". Направо ѝ казва: "Каша". Това е което мога да кажа. В: ДА, аз съм срещал едно изказване на Учителя по отношение на теософите. И казва: "Говорят за четвърто, пето, шесто поле. Те, казва, не са стигнали до трето поле, как ще говорят за

четвърто?" Веска: Още повече, че те практикуват и прилагат методи на източните школи, които са абсолютно неприложими към европейския натюрел и аз ви казах за този брат Петър и много наши хора, които са си служили с тези системи за дълбоко дишане, си увреждат с това нервната система и здравето. Учителят казва: "Аз ви давам това, което е най-подходящо за вас. Един човек на изтока в онези години има време да съзерцава с часове". Бащата на Рабиндранат Тагоре, който бил един голям мистик, учен, един от техните големи издигнати духове, той съзерцавал по три часа сутрин, медитирал. Като е заставал край брега на реката Ганг, когато весларите са го видели, че той пристига за медитация, те са се оттегляли от реката навътре, за да могат да го оставят в абсолютна тишина да съзерцава. Кой европеец днеска има часове за такова съзерцание? Европеецът е човек на динамиката. Той е човека на дейното начало, той трябва във физическото да действа, да работи, да изучава минерали, растения, животни, звезди, цялата Вселена, да я проучи с нейните закони. Той няма време за такива дълготрайни, многочасови съзерцания. Затова нашия Учител ни даваше по една формула: по 2-3 минути, пет минути за размишление, когато Той изнася своите лекции, дава по пет минути за медитация, да се концентрираме. Щото едно по-дълбоко медитиране няма да има ефект. Ще има обратен ефект върху европееца. И затова Учителя в това отношение е единственият, чиито методи във всяко отношение ние можем да следваме. Защото той е изпробвал всичко, какво отговаря на нашия натюрел ни повече, ни по-малко, ни грам повече, ни грам по-малко.

В: Сега, при българските условия между двете световни войни се разраства много теософското движение. Вие познавате ли тука много теософи? Те и в нашите среди са били. Веска: Аз ще ви кажа. Лично се запознах така за кратко време с един теософ - Никола Трифонов, който беше приятел и с брат ми Гавраил, един много честен така, един много благороден и хубав човек, едни хубави сини очи имаше, имаше огромна теософска библиотека. Четяха, някои от тях бяха вегетарианци, но повечето от тях си, всичко това, което им предлагаше източната теософия го знаеха като една теория. Не го прилагаша. Много от тях си бяха месоядци, водеха един обикновен, нормален живот. На моята снаха леля й, леля Варвара Багрянова, тя беше теософка, тя беше вегетарианка, един много издържан човек така в морално отношение, но дори ми е казвала: "Знам още колко прераждания ще трябва да идвам на земята и как не ми се ще да се прераждам вече. Отново да почвам пак да боледувам, тези болести детските, да ходя да уча". Тя беше учителка по литература и беше завършила колежа, Роберт колеж в Цариград. Знам, че теософията не им даде някаква опора, някаква сила да се справят със своите проблеми като личности, като индивидуалности. Знам, че сестрата на ръководителя на теософското общество Софрони Ников, тя идваше горе на беседа при Учителя. Беше една от много добрите посетителки на беседите Му. Сестра родена на Софрони Ников. Но нито един от тях не дойде при Учителя понеже те се считаха за много големи капацитети завладели вече едва ли не някакви си логоси в космоса. А Учителя казваше как да се храним, как да дъвчем, как да дишаме, как да ходим по екскурзии. Това беше нещо много елементарно, детско, наивно в техните очи за изостанали в развитието си души, които трябва сега да се учат на такива елементарни неща. Затова те със своето големство пропуснаха да пият от най-чистия извор на Словото. Аз познавам Николай Райнов, зная го като професор по история на изкуствата в художествената академия, където извявяваше огромни знания, голяма ерудиция. Неговите лекции по история на изкуството съм посещавала с

интерес. Тогава академията нямаше още прожекционен апарат. Но той с такива подробности описваше всяко табло, всяко творение на художника когото разглеждаше, с всичките подробности в рисунъка, било в нюансите на цветовете, на багрите. Но той самият пиеше до вцепняване, пушеше и т.н. макар че през последните години на живота си той пожела да види Учителя. Неделчо Попов е бил с него голям приятел, пожелава да го заведе в Мърчаево при Учителя. Щото Николай Райнов казал така на Неделчо: "Аз чувствам, че Той ме ръководи, когато аз пиша вдъхновено". Николай Райнов има разкошна литература на един така богат български език, че вие можете да се учудите само на това богатство. Той изковава, но изковава от корена на българския език оригинални, красиви думи, които прилягат напълно към гамата на българския език. И Неделчо Попов го завежда в Мърчаево Когато Николай Райнов се спуска да прегърне Учителят, последния застава на дистанция. Бил е пиан? Той взема голямо участие в оргиите на астралните духове. Първата му съпруга Дияна беше леля на моя съученичка. На Диана той посвещава първите си богомилски легенди. Да. И с нея той обикаля цяла България, изнася сказки на теософски теми и една година, струва ми се 1929 г. е било през есента, той изнася сказки из България и отиват в Ямбол и там изнасят сказка някаква пак на теософска тема, но вечерта се събират на гуляй на клано теле. Жена му получава на другия ден синя пъпка и за няколко дни почива. Първата му жена. От първата си жена има двама сина. Богомил и Боян. Боян се кръщава на Боян-магът, който е всъщност идеологът на богомилското учение, а Богомил, вече на поп Богомил, който е разпространителя на учението. Той има големи познания и ако четете неговите литературни творения "Видения из древна България", книгата "Царете", той описва нашата българска древност подробно, като че ли той е съвременник на тези събития. В: Искам да ви питам за срещата, за онова, което ви е казал Неделчо Попов? Веска: Е, това е. Повече няма. В: Е, как е завършила тази среща? Веска: Това Неделчо Попов само ми каза. Може би са разговаряли, но аз пък не зададох и въпрос на Неделчо, но знам, че така е било. Но Николай Райнов все пак е имал отношение към Учителя, но е имал да плаща още много данък на други светове.

38. ПРЕВОДИ НА АНГЛИЙСКИ - СЛОВО И ПАНЕВРИТМИЯ

В: Един друг въпрос на друга тема. Вие сте имали възможност да наблюдавате и да преглеждате различните преводи на немски и на английски от Словото на Учителя. Какво е вашето мнение за преводите на немски, които са издавани? Веска: Първите преводи на немски е правила сестра Тереза Керемидчиева, която ги е правила на немски добре, според мене, макар че някои от братята намираха, че не ги е превела добре, но тя е превела на тоя немски, който тя е знаела, който е бил на разположение тогава. Аз знам само нейните преводи само, други преводи не зная. А знам, че Веса Несторова е работила на английски превода на "Свещените думи на Учителя", Савкиния оригинал, не съм го чела този превод, не мога да ви кажа нищо, но знам само едно, че когато Тереза го е чела на Учителя, Той се е изказал: **"Все пак на български те си звучат най-добре"**. Тъй че моята мисъл е, че в бъдеще до такава степен ще бъде голям интереса към Учителя, че европейците ще желаят да учат български само и само в оригинал да четат Словото на Учителя, което ще бъде най-добре. В: Сега аз си спомням, имаше една книжка "Дер

Майстер шприхт". Вие я преглеждахте тая книжка. Веска: Аз я преглеждах, да. Ами превеждана е от сестра Керемидчиева на немски, а от сестра французойката Маркова на френски. И са преведени компетентно. В: И превода е много труден. Веска: По начало превода на Учителя трябва да бъде чист, трябва с много неща да се съобразява човек. Например, когато аз преведох на английски и на немски, какво преведох, не си спомням. В: Хио-Ели-Мели Месаил. Веска: Ха така. Там трябваше да се справя с чисто библейски, библейският език трябва да се ползва там. Друг език е невъзможно. И се справих, така ми се струва. Това, което съм дала. Пък сега знам, че сестра Цанка, понеже около нея имаше голям антураж от млади, новодошли интересувачи се, тя ми е казала, че някаква си много голяма чиновничка от Държавна сигурност, която знаела разкошно английски била превела всичките беседи на Учителя. В: Невъзможно е да ги преведе всичките. Веска: Е, така ми се казваше и аз нищо не възразих, аз държа на това "Днеска не е време още, за да се пропагандира Словото. Понеже имайте предвид, че цяла Европа, специално Америка, гъмжат от окултни школи, гъмжат".

Сестра Виола Йорданова беше наша съученичка от Окултния клас и наша много мила, сърдечна, добра приятелка. Тя завърши в София Музикалната академия, отдела по пеене, но свиреше много хубаво на пиано. Беше един много красив човек, много красив, тя като египтянка, красива беше, но една фатална връзка, сърдечна с Михаил Иванов, която я беше довела почти до изчерпване на жизнените сили, тя беше демагнетизирана. Учителят ѝ помогна да се избави от тази връзка. Тя ми е разказвала подробности, обаче. В: И какви им бяха отношенията, до брак ли бяха стигнали? Веска: Тя с много голяма радост идваше, с много голяма радост тримата с брат ми и аз, ние живеехме близко, сутрин рано, за школа, за беседи, по съборите, това беше така едно хубаво пътуване пеш от София до Изгрева. Преди това, било е някакъв момент когато Учителят я вижда и ѝ казва с много нежен тон, възлага ѝ една много приятна задача да работи Паневритмията. Не мога да ти кажа как. Дава ѝ задача да отпечата, да направи едно издание на Паневритмията, даже я целува по челото. В: В България ли? Веска: Въобще ѝ дава задача. Тя още не знае, че ще замине за странство. А брат ѝ в това време е в Америка, авиатор, който при една рационализация в авиомеханиката получава много големи награди, парични и възползвайки се от това в 1946 г. той я поканва в Америка, да замине при него. Там тя заминава и остава и до този момент тя живее в Америка. Там свързва живота си с един, който бил говорител в радио Ню Йорк. Като съпруга на тоя човек тя се нарича вече Виола Бауман. В: А тук се казваше? Веска: Виола Йорданова от София. Баща ѝ е бил минен инженер и ние понеже живеехме близко се сприятелихме. Даже по едно време тя ми даваше ноти, за да свиря аз, а аз ѝ предавах немски. Но тя замина 1946 г. и дълги години не беше се обаждала изобщо на нас, защото живота там я грабна и преди няколко години, не мога да ви кажа точно коя година, 1979 г. ли беше, тя дойде за пръв път в България и ме намери. Обади ми се. С Гали заведоха много голям разговор и тя беше ентузиасизирана вече, каза: "Аз имам една задача, която Учителят ми я даде. Трябва да я реша, и безспорно не минаха две години и тя каза: Аз съм готова с Паневритмията", която беше издала в Америка с нотния текст и тя на един много хубав английски език, спазвайки всичките образи, мотивите поетичните и образите, тя прави един разкошен превод на английски език на текста на Паневритмията. В: Вие сте го прегледали. Веска: Имаме го. Тя го е превела. В: Вие го прегледахте? Веска: Той е много хубаво направен и изпраща подарък един екземпляр с посвещение на брат ми и на

мене, като на добри приятели. Брат ми, който обаче беше много стриктен и много строг във всичко, което се вършеше в Школата и което трябва да бъде оставено като достояние на бъдните поколения, държеше много за прецизна работа и се нае такт по такт да провери напечатаната Паневритмия, нотната част и откри много грешки в тактовете, неспазване на тактове, мелодична форма. В: На какво се дължат тези грешки, на редакторите? Веска: Грешка на редакторите. Виола се е доверила на тях и изглежда не е следяла работата отблизо, за да им напомня за направените грешки. И така отпечата работата с грешки. Брат ми с брат Филип Стоицев прегледаха работата също и брат ми ѝ написа много подробно писмо с този анализ и го прати. Но след това той вече заболя и не мога да зная Виола какво би могла да направи след това. Не зная дали е предпривела нещо, защото в това време пък тя се разболя. Правиха ѝ операция на окото от глаукома и от катаракт и на другата година пак почина мъжът ѝ и тя е имала неприятности от този характер, които са ѝ ангажирали. Даже и до този момент аз нямам писмо от нея. С нея си кореспондирахме редовно, от годините когато вече се видяхме налице. Това е за нея, което мога да кажа. В: А остана ли копие от изложението на Галилей до нея? Веска: Не, няма нищо. Той ѝ пише просто писмо на ръка написано писмото. В: А няма ли бележки от коригирането? Веска: Не, няма нищо. В: Вие казвате, че имате Паневритмията. Веска: Да, имам я. Гали изви-ка тогава Филип: "Ела, Филипе, има нещо интересно". Но впоследствие тя изпрати една ролка с нейно вокално изпълнение на Паневритмията струва ми се акомпанимент на пиано. В: На английски? Веска: Да, на английски, обаче аз това изпълнение не съм го чула понеже ние нямаме магнетофон и Гали е ходил при Филип и вероятно в неговия дом са направили проверката, но Гали беше на мнение, че не е качествено изпълнението. Тя имаше едно тремоло в гласа така сега вече гласът ѝ е отпаднал и някои тонове са занижени изобщо има една нечистота на изпълнението във вокално отношение, но безспорно за това именно е то да се запази така като антика отколкото сега да се пуска. В: Насам-нататък. Веска: Да. В: Значи така стои въпроса. Веска: С Виола, да. Тя е много предан човек. В: Паневритмията я имате. Веска: Да тя е при мен, тя е с посвещение на нас, получихме я за жалост много късно, тъй като тя имайки доверие на брат Крум Въжаров, който беше в Париж, с когото тя се срещнала там, за чиито постъпки тя не знае нищо и той я държа книгата месеци наред без да ни уведоми, че има за нас изпратена книга, поне да беше казал: "Моля ви се, мога ли да я задържа", което изисква едно учтиво отношение. И добре, че тя ни писа. И ние изчакахме известно време и не знам как стана, Гали напомни на някого да му каже и той по телефона каза: "Елате да си вземете книгата". Аз даже бях малко строга към него и казах: "Гали, ела ти да говориш!" Не ми се говореше, защото щях да го нарежа направо, аз много мразя неучтивостта. Както и да е, получихме книгата с автограф от Виола. И това е. Иначе текста поетичния е много добре преведен, много красиво направен, много точно, но в нотния текст има грешки. В: Може ли да се смята и да се приеме от вас този превод, който е на английски, така да остане за в бъдеще на английски? Веска: Абсолютно. Това мога да ви кажа и подпиша с четири ръце. Абсолютно. В: Защото първо тя е българка, която знае много хубаво български, знае езика. Веска: Абсолютно хубаво го е превела. Аз даже ѝ писах: "Поздравявам те с този прекрасен превод от български на английски език". Прекрасен превод. Но вече в музикалната част Гали там имаше забележки. В: Значи ние имаме вече модел за превод на английски. Веска: Да, разкошен. Точен, прецизен, така точно спазени образите, идеята, всичко. Тя е много хубава душа и даже си споделяше, че този Михаил Иванов пак ѝ се обаждал когато ходил в Америка, искал да я

види. И тя казва: "Направо се страхувам да го срещна и не желая да го срещна". Та така беше последното й отношение към него. Така че той в Канада има общество.

39. ПОБОЯТ СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ 1936 Г.

В: Какво знаете за побоя срещу Учителя през 1936 г. Веска: За Учителя да ви кажа интересното. Когато Учителят получи побой от този младеж, получи пареза. Независимо от парезата Той продължаваше да изнася беседи. В: Какво знаете вие изобщо за целия случай? Веска: Ще ви кажа. В: От начало до края. Веска: От начало до края каквото е разказано от Гали. Че един ден, както Учителят е в салона, а там е бил брат Иванчо Кавалджиев, който беше цигулар. Там е бил в салона той само. Пристигат двама младежи, единият от тях пита: "Кой е Петър Дънов?" А Учителят в това време е в салона. Учителят казва: "Аз съм този". И Му зашлепява една силна плесница и му нанася удари с юмруци. В това време брат Кавалджиев изчезва от салона, избягва. Спомням си, Учителят получава пареза, както е писано от брат ми. Тогава помня, когато се научават, сестра Елена Андреева казва: "Много грозно постъпихме, как не можахме да бъдем покрай Учителя в това време? Как изпуснахме този момент?" Безспорно, всички бяха потресени от този случай, но въпреки това Учителят остана верен на Бога и си продължи работата с класовете и продължава да чете лекциите си. Учителят продължи въпреки тежкия си говор, който получи от тая пареза. В: Говора Му се намали. Веска: Говора се утежни. В: Утежни. Веска: Да. Заметли се някак говора Му, но все пак говореше и си спомням един хубав неделен ден, когато след беседа ние с моята приятелка Райна Калпакчиева се разхождахме така пред салона, Райна Найденова вече по съпруг, Учителят излезе насреща: "Рекох, нали и вие ще дойдете на Рила?" А в това време Учителят вече е замислил, преди да почне лагера, да се изкачи на Рила и там вече да продължи своето възстановяване. И така както съм го чула разговора от брат Борис, една група братя се заемат да придружат Учителя до Неговото място, горе над езерото, като безспорно, считайки че състоянието Му е много тежко с пареза, той не би могъл да изкачи това голямо разстояние, този стръмен път с много пътеки тесни, каменливи, ронливи. Вземат кон, но Учителят отказва да се качи на коня, може би знаейки, че въпреки бавното изкачване, то ще бъде много по-здравословно отколкото да се повери на коня, и едвам, вече когато се изкачват на второто езеро, понеже тоя преход е стръмен, от езеро-то гдето е Неговата палатка, вече те са Го качили на коня и така Той е успял да се качи горе и дълго време Учителят беше в палатката Си, обслужван от Савка, която се грижеше за Него тогава и водеше дневник в това отношение. Започваме да се изкачваме на Рила, за да бъдем на лагера вече горе. Известно време Учителят не идваше, ние бяхме много тъжни всичките, но една вечер след като бяхме наклали огън, пеехме, беше една хубава звездна нощ и виждаме по бялата пътечка Учителят. Това беше голямо нещо, много голямо преживяване. И радост, и скръб, защото бяхме виновни пред Него. Толкова тъпи, толкова небудни съзнания. И това беше голямата ни радост разбира се. Запахме "Светъл лъч отгоре слиза!" След това се започна пак работата. След това знам, че минава известно време, не знам колко време, когато се прибираме вече от Рила, пристига младежа и Учителят с него разговарял ми се струва цял час, знам че дълго време разговарял с него. Това ни каза Савка. В: И какво е искал младежа? Да си търси прошка? Веска: Вероятно.

40. ДОМ ЗА ПОСЕЩЕНИЕ

В: Искам да питам кога Учителят е посещавал домът на вашия баща и на дядо ви? Веска: Учителят е посещавал домът на дядо ми, понеже Учителят е бил в евангелски среди. А освен това Той е посещавал и цяла България и вероятно търсил своите ученици или там където семейства, в които негови ученици ще се преродят. Затова Той е посещавал домът на моя дядо и на моята баба в Пловдив. Даже моята майка Го е черпила със сладко, без да знае разбира се, знае, че Той е г-н Дънов и повече нищо. Дядо ми и баба ми са имали отношение към Него, но те са си останали верни на черквата, били са много предани евангелисти. Това знам от майка ми. В: Тогава вие били ли сте родени? Веска: А-а, не съм била родена още, не. Това е било още когато майка ми е била в гимназията ученичка. Да, тя след това отива в Цариград, да. В: А след като се връща, майка ви се оженва. Веска: Той посещава много често Пловдив, понеже там има Бяло Братство, но ми се струва, че тогава не са имали срещи. В: Значи преди това. Веска: Преди това. В: Значи фактически вие сте още горе в невидимия свят. Веска: Той вероятно ни напътва къде да дойдем, защото действително, мога да кажа лично за себе си, че аз съм благодарна на живота, който Бог ми е дал в този век: първо, че срещнах Учителя и второ, че действително това семейство, в което се родих, които ме отгледаха и възпитаха, аз действително срещнах един максимум от Любов, която може да даде човешкото сърце, човешката душа, една просвета, която човешкия ум може да даде. Защото от страна на майка ми и на баба ми и на дядо ми, от страна на майка ми на баща ми, на брат ми Гавраил и на брат ми Апостол и на лелите ми, аз съм срещнала Любов, обич и много, много нежна грижа. Това се дължи именно, вероятно на тази грижа на небето, да ми даде условия чрез това възпитание да мога да срещна и да видя в лицето на Учителя Христа. Защото аз още като малко дете в нашия дом, Библията беше настолна книга. И ние започвахме деня и свършвахме деня с Библията или със стихчета от Библията. А в черквата имашме неделно училище, при което след служба поотделно възрастните, младите и малките деца изучаваха Евангелието и Библията вече според тяхната възраст. Нашето неделно училище беше ръководено от много добри учителки, където освен, че прочитаха живота на великите характери от Библията и от Евангелието, но в много красиви художествени илюстрации, ние можехме да видим образи на Христа, на Неговите апостоли и на Неговите съвременници. И това действително винаги е създавало у мене един голям стремеж, копнежа и даже и съжалението, че не съм живяла във времето на Христа. А моята баба, на мама майка я, с нейния баща Захари Доспевски, те са живели в Ерусалим, където той е изографисал българските черкви. В: Вашата баба? Веска: По майчина линия, мама Ефтимия. Тя именно е живяла в Ерусалим и баща я изографисал там черквите, дори той се казва Захарий. Той дори ги е водил на реката Йордан и ги е кръстил, тука нашият Спасител се е кръстил, така ги е завел, даже поръсил главиците им с вода от реката Йордан. Бил е един много честен и много правдив човек, който си е бил предан на изкуството. След като идват в България той наскоро си заминава. А тогава вече в България имало американско училище, американски девически пансион отворен в Пловдив и баба ми постъпва в него и там завършва. Дядо ми пък е свирел хубаво на цигулка, дядо Гавраил, тъй че в това отношение, те са били някакси благодетелствани от присъствието на Учителя. Но останаха си верни на църквата. : А вашата

майка? Какво беше отношението ѝ към Учителя, към Словото? Веска: Мама, как да ви кажа. Мама понеже беше слушала клавети от света срещу Учителя, нямаше така, нямаше правилно отношение към Учителя. Тя скърбеше, че ние се отделяме от черквата. Баща ми беше по-свободолюбив, по-отворен някакси, дори той идваше на Изгрева да слуша беседи, дори в Мърчаево съм го водила и бяха приятели с д-р Жеков. Доктор Жеков много го обикна него. А майка ми, след като си е заминала вече, сестра Йорданка Жекова, мир и светлина на душата ѝ, тя каза на Гали, защото аз пожелах, понеже мама си обичаше черквата, и ходихме с нея заедно на нашата евангелска черква, когато мама си замина, аз изказах желание, като мислех, че ще ѝ доставя радост, да прекара една нощ преди погребението в църквата, което тогава беше позволено. И тя действително там прекара една нощ, преди да я изпратим вече. Но доколкото я разбрах, Гали ми каза, че сестра Йорданка му казала, че мама е била по-доволна от аурата и атмосферата в къщи, отколкото атмосферата в черквата. И тя се е ориентирала към Учителя горе вече. Всъщност мама беше един много честен, много чист, много правдив човек и тя не би могла да търпи този калейдоскоп от характери и хора, които бяха дошли много натоварени и много обременени с недостатъци и които често пъти правеха рецидиви и тя не можеше да понася това нещо. И тя се е натъквала на такива неща, заради което именно жалеше, че ние сме в това общество. В: Ха, жалеше. Веска: Да, съжаляваше. В: Вие бяхме споменали за някои прераждания, които Галилей ги е казал на майка си и на баща си. Веска: Не, това само знам. Това само аз зная. А в предишното прераждане мама е била в Ливърпул, английски по произход. В: Това ви го е казал Галилей. Веска: Да, Гали ми го е казал. В: А баща ви? Веска: Баща ми е бил италианец, така съм го чула, но дали му го е казал Учителя, не съм сигурна. Това не мога да си спомня. Но баща ми много обичаше да пее и беше един така благ характер. Много непрактичен, не умееше да печели пари. Когато си замина, майка ми намери цял списък на хора, които му дължаха, накрая изгори списъка. Но благороден, добър човек беше баща ми, кротък човек.

41. ДУХЪТ НА ИСТИНАТА И ДУХЪТ НА ЗАБЛУЖДЕНИЕТО

НАТАЛИЯ ЧАКОВА

Тъй като в нашето Братство, към Учителя са били привлечени и много сензитиви, много от тях са имали тази способност да виждат присъствие около Учителя. Сестра Наталия Чакова, когато е била учителка в Стара Загора се е натъкнала на следното изживяване. Казва: Непрекъснато моите съученици от класа ми казваха: "Имаше присъствие около тебе, видяхме Учителя, видяхме този, онзи" и тя остава така малко оскърбена, че не може да вижда и като че ѝ се струва, че е останала назад в своето развитие. Една сестра я поканва да прекара при тях след една неделна беседа на обед. След като се наобядвали добре с много вкусни ястия, решили да медитират. Но каза: "Не знам те медитират ли или не, обаче аз заспах. След обед как може да се медитира с пълен стомах". Тя заспива и на сън вижда Учителя в този момент и Той ѝ казва: "Не се обезсърчавай, че ти не можеш да виждаш, пътя по който вървиш, пътя по който идва Моето Слово, ще ти даде много дарби и ти ще развиеш тези способности в този смисъл. В: Ако вървиш по Словото. Веска: Ако вървиш по Словото ти ще развиеш тези дарби. В: Тази сестра от къде

беше? Веска: Наталия Чакова, не знам от къде е, повече не мога да ти кажа. Беше учителка основна, повече на зная. Общувахме с нея, но не съм се интересувала от нейната биография.

СЕСТРА ГРЪБЛАШЕВА

Една от добрите ученички на Учителя беше сестра Гръблашева, с чийто съпруг Учителят още в Америка имал връзки, познавали са се. Тя имала сестра ясновидка. В: Как се казваше сестра ѝ? Веска: А, не зная, аз не я познавам, дори не я познавам. Тя може би си е заминала много по-рано. И тази ясновидка започва така по един много нетактичен начин да привлича към своята аудитория братята и сестрите от класа на Учителя като им заявява, че при нея се явяват много велики духове, които разкриват велики тайни и неща, които са действително за вече напреднали ученици, а Словото, което Учителят давал в Школата е за начинаещи, за по-неинтелигентни, за по-слабите. Тогава тя затова помолва сестра Милева, която също е учителка, да отиде да развива тази теза между учениците в Общия клас и сестра Милева най-съвестно изпълнява тази задача. В: И разказва на учениците от Общия клас. Веска: Разказва на учениците, че по-добре е, елате при сестра не знам как се е казвала тя, при сестрата, ясновидката, чрез която ще получим много по-велики откровения. А Учителят говори по-обикновени неща, за по-необразованите, за по-неинтелигентните. И така се изпразва класа. Учителят наблюдава цялата тази трагикомедия, изживява вероятно мъка, че при тая неориентираност отклонява неговите ученици от чистия извор и ги води при една локва. Но един ден, след като така минава известно време и орעדяват вече столовете и орעדяват местата в Школата, Той повиква сестра Милева и ѝ казва: "Сестра, сега това, което вие направихте, сега ще го поправите. Идете, сестрата, ясновидката се ръководи от един дух, който е мой враг и който краде моите мисли и който извършва ограбване и затова идете сега. А в Школата ви давам това, което Бог ми дава и което е подходящото за вас". В този смисъл говори Учителя. Сестра Милева изживява голяма скръб. И ѝ казва: "Иди сега и върни всичките тези ученици, които си отклонила от Школата". В: Значи духът, който я ръководи краде... Веска: Онзи краде, да, така ѝ казал Учителя. И след това тя отива и изживява голямо страдание с това, нали вижда си своята грешка, вижда си нестабилното отношение към Учителя. В: Значи иди и един по един ги доведи обратно. Веска: Да, и тя отива и един по един ги връща понеже оная ѝ казала: "Ти си интелигентна, ти си учителка и можеш да ги убедиш да дойдат при мене, понеже там имам среща с велики духове, велики откровения, велики работи научаваме".

ПРОПОВЕДНИЦИ И ЯСНОВИДЦИ

В: Учителят още от самото начало е имал неприятности с Михаил Иванов и Кръстю Христов. Веска: Не знам конкретно в какво са се изразявали, но аз Михаил го виждах много често разбира се, той посещаваше Школата, и Кръстю. Михаил винаги е правил впечатление с неговата така ехидна усмивка имаше и безспорно една надменност, това си личеше в неговия начин на отношение към другите, а Кръстю беше куц. Куц беше той, но той впоследствие не знам как се определи към постъпката, към мисията на Михаил в Париж, но след това от Париж, пък дойде сестра Цветана Табакова, която се прекръсти Лиляна заради това, да не се повтарят имената на покойната Цветана Табакова, певицата от операта с нея. И задружиха с Кръстю, поне по нейните изявления, тя в Париж е изживяла някаква голяма сърдечна трагедия и когато среща Кръстю, в чието лице вижда един брат,

който я обича като брат и тя изцяло се поверява на неговото ръководство, безспорно те много често посещаваха Учителя заедно двамата и се разбира, че това е било за нея едно благословено приятелство, понеже я избавя нали от един кошмар, който е изживяла в Париж, в калта на Париж, астралната кал на Париж. И този човек идва като един избавител от тази кал и я води при Учителя. Тя е благодарна, тя и сега е благодарна на брат Кръстю. По-нататък за неговото отношение към Михаил нищо не мога да ви кажа, понеже не съм и говорила с него по този въпрос.

В Ямбол имаше една сестра Янка, ясновидка, за чието семейство знам, даже и за мъжа ѝ, че предаваха и доста користолюбие във връзките си с било хора от света, било с хора от Братството. Тази Янка беше така се приближила и към моят брат Гавраил, защото той почиташе много този дар и даже казваше, че един окултен ученик действително трябва да има виждане и за него тези хора, които имаха виждане и чуване бяха по-високо от другите, които имат още притъпени духовни или астрални очи и слух. Но често, аз забелязах някои нейни прояви, които не ми харесаха, но не съм споделяла с Гали тези си впечатления, но ги споделих със сестра Милка Аламанчева. И Милка Аламанчева ми вика: "Весе, Учителят каза така: "На всички ясновидци препоръчвам да четат Словото, то да ги просвещава, чрез него да търсят Истината, защото отгоре те не могат често пъти да различат кой ги посещава, кой им говори, дали им говори Истината или ги заблуждава Духът на Заблудението".

СЕАНСИ В ПЛОВДИВ

Сега в пловдивското братство, едни от ръководните фактори бяха инженер Георги Стайков, неговата съпруга американката Хариета Стайкова, чийто син Венинг, който е бил по възраст връстник на моя брат Гали, на Галилей, е починал в една много ранна възраст, може би 7-8-годишен е починал и те безспорно са имали така едно солидно и много дълбоко отношение към Учителя, което за мен ми стана ясно подир много години, когато те заминаха в Америка вече. Те там си отидоха при своя голям син Едуард Семейдофът. Те пишеха писма до моя близка Амалия Шопова тука, която също познаваше, която имаше отношение към Учителя, но така от евангелските среди и на която пишеха много хубави писма и напътствия и ориентация и даваха към Словото и делото на Учителя. Но независимо от това, те все пак живеяха с едно самочувствие на фактори в окултния живот на българското общество и след заминаването на техния син Венинг, те организират редовни срещи с него - сеанси, при които той им дава известни сведения, дори им дава напътствия. Те изписват цели протоколи от тези сеанси. Сега не мога да ви кажа, дори и Гали ми се струва не знаеше какво е било отношението на Учителя към тази дейност. Тя все пак е един така, една фракция нали от Школата. Аз съм имала случай да прочета някои от тези протоколи, в които уж се явява и Учителя, макар че Учителят е на физическото поле. В тези протоколи има отразено и Негово присъствие и Негови изяви и Негови съвети. Например, на една от присъстващите, тя е американка от евангелското общество в Пловдив, мисис Кларк, която беше сяпа, беше ослепяла, вероятно тогава е било в началото на ослепяването си уж, Учителят така, аз го прочетох в протокола, я съветва да си поставя на очите белтък от сварено яйце, което ще ѝ помогне. Това съм прочела. Моя приятелка, дъщерята на младия Шопова Василева по мъж впоследствие притежаваше всичките тези протоколи, но реши, че няма кому да ги остави в своя дом понеже никой от

нейния дом не се интересуваше и аз й казах, дори на нея: "Каквото прочетеш, прочети каквото е интересно. Другото просто го ликвидирай, изгори го, защото няма кой да се интересува повече от тази школа", и знам, че се е явявал доста пъти спор и между нашите братя и сестри, едни от които са одобрявали това видение и това поведение и тези сеанси, други, които са считали, че все пак това е някакво своего рода отклонение от пътя, по който Учителят ни води. Все пак Учителят ни води по един път ни на ляво, ни на дясно. Той дава, Той озарява един път, значи тука има врагове и тука има враг. Значи тука има бомба, и тука има бомба. И ние трябва да вървим по пътя, който Той озарява. Но аз самата нямам думи да разкажа за отклонението.

В: През време на Пловдив, пловдивското братство, много са били медиумите. И Стоицев и други там. Веска: Много, и Стоицев, а-а, и брат Стоицев и той е бил към това общество, същевременно и брат Манев. Той беше пък на моя колежка дядо. И той се подвизаваше в тази група. Те бяха така едни хора с брат Стоицев, образовани. Стайков беше инженер, брат Манев беше някакъв чиновник, все пак образован човек и брат Стоицев пък беше лекар, зъболекар. Заможни хора, всички имаха така самочувствие на водещи личности. И накрая какво остана? Нищо не остана. Остана заблудението, което днес го има, ама онези хора ги няма. Но има хора днес, които отново ги заблуждават духовете.

НЕДЕЛЧО ПОПОВ

Брат Неделчо Попов беше един от преданите млади братя, които много обичаше Учителя и Го съпровождаше много често по екскурзии в планината и Го водеше на концерти. На една вечеря в дома на сестра Кисьова, Иринка Кисьова-пианистката, много добра пианистка и наша певица, Неделчо е седнал близо до Учителя и така Му говореше нежно, тихо: "Учителю, има толкоз много виждащи и чуващи, а пък ние нито виждаме, нито чуваме". Учителят му казва: "Тези, които виждат и чуват, нито ме потърсиха, нито ме намериха, а вие сте блажени, че ме потърсихте и ме намерихте". В: Нито чувате, нито виждате. Веска: Макар, че нито виждате, нито чувате, нали нямате още отворени духовни очи, но вие ме намерихте. Значи вие имате по-добър ориентир отколкото тези, които виждат и чуват. В: То не е случайно. На едни се дава. Веска: Да четат Словото. Защото вижте, това са дарби от някакво минало. Това са дарби, които Учителят не може да не цени, обаче тези дарби могат да ги поведат по някакви пътища, както това е станало много често в началото с брат Никола Ватев. За него съм ви разказвала как е бил лъган от духове, как на един от Търновските събори тези духове разделят Братството на две. В: Как, аз това не го знаех. Веска: На един от Търновските събори започват, събира се сензитивите, и те си проявяват дарбите и се разделят на две групи, защото на едната група се явява Христос, а на другата се явява Дева Мария, а Учителят е от друга страна. Пък с бели чорапи отиват и най-благоевойно пристъпват към стаята, в която са Кръстю Христов и Михаил Иванов. В: На бели чорапи? Веска: Да, на поклонение. Учителят пак наблюдава цялата тази картина, трагична за душите, които още не са пробудени и държи едно много сериозно Слово във връзка с това и написва едно много строго писмо до брат Ватев, който ръководи един от тези кръжоци като му казва, че това са всички ония тъмни духове, които искат да внесат разкол в Братството и да попречат на делото на Учителя. От тогава брат Ватев има вече предвид това становище на Учителя и винаги се допитва до Него за всяко свое такова изживяване. Аз ви разказах може би за неговата съпруга, нали, за Величка,

разказах ви? В: Да.

ИРИНКА КИСЬОВА

Веска: Сестра Иринка е много добра пианистка, певица, рисуваше хубаво и изобщо беше така човек на изкуството. Един темпераментен човек с много живот изнасяше от музикалното творение на Учителя. Тя самата аранжираше много от песните на Учителя и имаме добри аранжизменти от нея на пиано. Изпълняваше на всички наши празници музикални моменти от песенното творчество на Учителя. Те имат един трагичен момент в техния живот. Тяхната голяма дъщеря Данушка, Йорданка, Данушка, понеже сестра Кисьова е чехкиня, тя я наричаше Данушка, много добра пианистка, много музикална, много чувствителна. Но вероятно по линия на бащата предполагам, защото той беше добър човек, но беше някакси залитащ емоционално, имаше нещо, често пъти така, как да ви кажа, нещо особено в него, добър човек беше, много добър човек беше, бяха непрактични хора, но много тактични хора също. И Данушка заболява психически, много сериозно и безспорно те вече прибегват към помощта на Учителя и в момента, когато Учителят се отправя към техния дом, за да помогне на Данушка, Данушка Го среща и казва: "Ти си невежа!" Така, че духът, който я обсебил нея така посреща Учителя с тези думи: Невежа. Впоследствие Данушка беше излекувана, завърши музикалната академия като пианистка, работи като пианистка, но сега я виждам, че пак е така. В: Разстроена. Веска: Не е съвсем. В: Значи "Ти си невежа". Веска: Да. В: Ще видим кой е невежа, ха, ха, ха. Веска: Та това са изживели те с това дете, това зная за тях. Като научават за Учителя, веднага идват на Изгрева, правят си една скромна къщичка. Бяха ентузиазирани, те бяха ентузиазирани. Брат Иванчо Кисьов беше много ентузиазирани, но като че интелекта му не можеше така някои работи да разбере, но беше предан, предан. Едни добри души, добри души, ентузиазирани, това бяха те.

И ние продължаваме нашите разни връзки със спомените, които имаме от Учителя. Спомням си, че Той беше казал: "Че ще настъпят времена, когато Братството и учението ще бъдат преследвани". През тези времена ние трябва да се вгълбим в себе си, да се занимаваме със Словото и да работим върху себе си, а външната дейност ще трябва да я приключим. В: Това беше от 1945 до 1989 г. В: От заминаването на Учителя досега минаха 44 години. Веска: 44 години. В: Тия неща вие ги проверихте. Веска: Е, ами да. Ние ги проверяваме и това стана, нашите братя бяха извикани на съд, бяха изпратени в концлагери, някои бяха осъдени на затвор, брат Борис беше лежал в затвор и продължаваха да обискират домове, къщи, да търсят беседи, голяма част от беседите са изгорени, унищожени, ликвидирани и до този момент ние не знаем какво е отношението изобщо на държавата към нашето Учение, понеже все пак наново се постави един филм, един опорочаващ мисълта на българската интелигенция. В: Това е предаването по телевизията на филм. Веска: По телевизията на филмът "Учителят" на 1. януари 1990 г. по драматургия на Костов. В: Не, това е по пиесата на Костов, драматургията на Костов и трябва да се знае, че по тази тема е подета може би сега на нова сметка от гонители на Братството. Веска: Допускам, че някой върл гонител на Братството е накарал хората от телевизията да се поровят в архивата, понеже сегашните работници в телевизията, млади хора, те едва ли си спомнят тази пиеса. Но има някои възрастни хора или пък вероятно някои от Синода, не искам да хвърлям обвинения, но

допускам, че братството има врагове и те все още продължават своята дейност да пречат на братството. В: Какво си спомняте за предишната постановка, тя някъде 1972 г. е била? Този, който е бил постановчик е бил ваш ученик. Веска: Да, Мирчев ли как се казваше не си спомням, но той почина наскоро след това, а Любен Кабакчиев, който игра тогава Учителя, той преди три години почина от много жестока смърт. Него го преследваше също властта заради един инцидент, който беше станал в театъра с негов колега. Тъй, че който се опита да хвърли камък срещу Божието Дело, той сам се обрича на страдание. В: Какво е вашето мнение по отношение нашите перспективи, сегашното поколение решават да правят ръководство и други неща? Изобщо какво е вашето мнение за тази външна дейност в тия бурни времена? Веска: Струва ми се, че сега времената са бурни и че сега кипят всички страсти и всички идеи и светли, и тъмни идеи, тъй че ние трябва да бъдем много предпазливи в момента. Не е време още да се изявяваме и да желаем да правим общество, но всеки където е поставен би могъл безмълвно да проповядва чрез поведението, чрез начина на живота си. Защото хората се заразяват от начина на живот на другите. Това е най-силната проповед. По-добър начин на проповед няма. Учението на Учителя означава приложение.

42. СЕМЕЙНАТА СНИМКА

В: А Светослав Кожухаров? Веска: Е, получил своето средно образование в Свищовската гимназия и там, когато е приключил вече този курс, всички са дали по една своя снимка, за спомен са си разменили портрети. И аз намерих портрет на Учителя, който Той е написал много красиво на неговия съученик Петър Василев, който е баща, който е евангелист и е баща на Самуил Василев, който пък е съпруг на Амалия Василева Шопова, за която ви казах. Това са наши много добри приятели от евангелското общество, културни хора, образовани хора, с много духовни интереси, с много така добродетели проявяваха в живота си и именно неговата внучка Малинка, по съпруг сега Атанасова, тя ми даде, баща ѝ Самуил Василев ми показва тази снимка на Учителя. В: Какво представлява тя? Веска: Това е едно малко портретче, Учителят като младеж, като ученик в гимназията. В гимназията още да, в гимназията и са си разменили: Петър Василев е дал на Учителя и Учителят пък е дал на Петър Василев тази снимка. Но баща му си я пази. Той даже фамилия Василеви познаваше Георги Томалевски, понеже Георги Томалевски беше се заел да пише биография на Учителя, той услужи на Георги Томалевски с тази снимка, след това Георги Томалевски му я върна, да си има той в своята библиотека. В: Може ли да се вземе тая снимка да я преснемем и да му я върнем? Веска: Ние сме много големи, ние сме от три поколения приятели. Значи д-р Шопов, той пък е възпитаник на лейди Страндфорд. Той е един от будните български момчета, от Мерицлери ли беше, от не знам кое село до Пловдив, при което лейди Страндфорд когато идва в България, иска да издържа няколко българчета на свои разноски в Лондон и той свършва в Англия медицина д-р Шопов. Негова дъщеря е Амалия Шопова, съпруга на Самуил Василев, който пък е син на Петър Василев, съученикът на Учителя. Значи приятели са д-р Шопов с баба ми и дядо ми, Амалия Василева с майка ми, Малинка пък с мене, приятелки. Досега тя ми идва, аз ѝ преподавам на нея по английски език уроци, тя идва и ще я помоля, ако пази тази снимка на Учителя. В: Преснемаме и веднага ще ѝ я върнем. Веска: Да, ще видите и надписа, а същевременно там съм виждала баща ѝ ми е показал и снимка на семейството на Учителя с дядо поп Константин Дъновски. В: Тая

снимка искам да я преснема. Веска: Сега ще питам Малинка дали я пази, дали я намерила. В: Фактически двете снимки. Веска: Защото там е дадено цялото семейство. Дядо поп, ама такъв хубав човек, снажен, конфигурация на черепа правилна, съвършена, линии на лицето, Учителя много прилича в лицето на баща си. А той бил снажен, строен мъж, а Учителят беше много фин така, среден ръст и изящна фигура, беше във връзка с това, че България имаше малък мащаб, може би това е имало някакво съотношение. В: Фактически тези две снимки са много важни, защото ние нямаме снимка на Учителя, на семейството му. Веска: беше сестра Му, баба Мария там, да. В: Може да ги преснемем двете и веднага им ги връщаме. Веска: Ние сме като сестри с Малинка. тя от мене нищо не крие. В: Да може да преснемем двете и веднага им ги връщаме. Веска: Аз ще я помоля като дойде. В: Веднага им ги връщаме. Веска: тя идва при мене през седмица. Ще видя какво можем да направим.

43. ИЗКАЧВАНЕТО НА ЧОВЕК НА ВРЪХ МОНТ ЕВЕРЕСТ

Декември 1954 г., когато един мой приятел, който беше получил прочутата книга "Събитието на Монт Еверест" написана от Сър Джон Хънт ми я предложи. Четейки книгата моят ентузиазъм и възхищение за организатора на експедицията Сър Джон Хънт и членовете на неговия тим нарастваше непрекъснато, тъй като всяка глава ни разкриваше високо развити добродетели, морални качества, интелигентност и благородство на духа на тези мъже. За пръв път човек се изкачваше на най-високия връх на Земята - Монт Еверест. Аз бях особено дълбоко развълнувана и трогната когато четях последната глава на книгата където Сър Джон Хънт казва, че успехът принадлежи също така и на всички работници от заводите, които са приготвили екипът на неговия тим, на всички мъже, които са били кандидати за тима, обаче не са взели участие в събитието и на всички онези експедиции, които са жертвали живота си и са загинали на път към върха. Така аз реших да пиша писмо на сър Джон Хънт и да поздравя него и неговия тим с това, че са осъществили една лелеяна мечта на човечеството. По-късно имах възможност да прочета и книгата написана от шерпата Танцинг Норгей. Съжалявам, че нямам копие от моето първо писмо адресирано до сър Джон Хънт, защото аз не очаквах да получа отговор на моето писмо, знаейки колко много беше той зает по това време. Обаче за моя голяма изненада и радост, аз бях удостоена с неговото внимание към моето писмо. Междувпрочем аз писах писмо и до шерпа Танцинг Норгей, който на драго сърце ми изпрати своя отговор. И сега аз съм щастлива, че съм влязла в контакт с тези двама видни мъже на нашия век и съхранявам техните писма като един много скъп дар.

Из кн. Колев, Светослав. Първопокорителите. София, Медицина и физкултура, 1978 г.

ЧОМОЛУНГМА - 8848 М (МОНТ ЕВЕРЕСТ)

Поредно място по височина: първо. Пирамидална форма. Изграден от метаморфни и кристални скали.

Планинска система: Непало-тибетски Хималаи.

Шурмът е предприет от територията на Непал.

Маршрут: през ледника Кхумбу, Западния циркус, Южното седло, Южния връх.

Дата на първото изкачване: 29 май 1953 г., 11.30 часа.

Първопокорители: Едмънд Хилари (33 г.), новозеландец, и Тенцинг Норгей (39 г.), шерпа.

Ръководител на експедицията: полковник Джон Хънт (43 г.), англичанин.

Членове на експедицията: алпинисти - Джордж Банд, Томъс Бордильон, Алфред Грегори, Чарлз Еванс, Уилфрид Нойс, Майкъл Уестмакот, англичани; Джордж Лоу и Едмънд Хилари, новозеландци; организационен секретар на експедицията: майор Чарлз Уайли; лекар - Майкъл Уорд; кино-оператор - Том Стобарт; научно-културно звено: Грифит Пю, физиолог, и Джеймз Морис, кореспондент на в. "Таймс".

Народност на експедицията: британска.

Високопланински носачи: 37 шерпи със сердар Тенцинг Норгей.

Обикновени носачи: 350 души.

Багаж: 7.5 тона.

Базов лагер: на 5455 м. Изграждането започнало на 12 април 1953 г.

Междинни височинни лагери: I (базовият лагер се води и за лагер I) - 5455 м; II - 5912 м; III-6157 м; IV-6460 м; V-6705 м; VI-7010 м; VII-7315 м; VIII-7925 м; IX-8500 м.

Разлика във височината от базовия лагер до върха: 3393 м.

Продължителност на шурма: 48 дни.

Краен шурм: 5 часа, за да се превъзмогнат 348 часа при средна скорост на изкачване 70 м/час.

Технически подробности: шурмовата двойка обвързана; клинове не са употребени; използвани са само ледокопи; изкачването е извършено с кислородни апарати.

Етимология: името "Чомолунгма" е тибетско. Тибетският език е един от основните езици на тибетско-бирманския клас от китайско-тибетското езиково семейство. Писменият тибетски език е създаден през втората половина на VII век и целия VIII век. Той е твърде образен - така на разговорен език дърво е "шинг", а на писмен език е "кангтхунг" - пиец с краката (от влагата на земята). "Чомолунгма", което понякога у нас се пише неправилно "Чомолънгма", произлиза от съществителните: "чомо" - богиня или богиня-майка, или царица-майка, и "лунг" - земя, страна, към които е прибавена наставката "ма", изразяваща отношение на собственост от женски род, подобно на българската наставка "ина". Името Чомолунгма означава следователно богиня-майка на земята.

Англичанинът Франсин Йънгхъсбанд превежда същото име с "богиня-майка на планините" (Francis E. Younghusband. Mount Everest, the Reconnaissance, 1921, Longman, Green, London, 1922).

Друг англичанин, У. Х. Мъри, съобщава, че името може да се изтъкува или като "богиня-майка на света" или като "господарката крава" от думите "джо-мо-глан-ма". Както е известно, кравата е свещено животно в Индия, Непал, Тибет. (W. H. Murray. The Story of Everest. J. M. Dent & Sons, London, 1953).

Китайските алпинисти дават следното тълкуване на името "Джолмо Лунгма": "джолмо" - богиня, "лунгма" - трета. Названието "Третата богиня" идва от обстоятелството, че върхът е третият в една група от пет високи върха, гледани от север. (The Ascent of Mount Jolmo Lungma. Eastern Horison, vol. 1, Nr. 1, July 1960, Hong Kong).

Вместо тибетското название е много по-разпространено името "Еверест". То е било дадено от директора на Индийската геодезика служба Андрю Уо на върха, когато през 1852 г. било установено, че тогавашният пик XV е най-високият връх на земята. По онова време не е било известно още тибетското име, което било открито много по-късно в архивите на будисткия манастир в Ронбук от англичаните. Джорд Еверест (1779-1866) е бил директор на Индийската геодезика служба от 1823 до 1843 г.

Напоследък индийските географи се опитват да заменят английското име "Еверест" и тибетското название "Чомолунгма" със санскритското "Сагарматха", което означава "Високо в небесата". (S. C. Bose, Geography of the Himalaya, National Book Trust, New Delhi, 1972). От 1976 г. то е официално име в Непал.

БОГИНЯТА - МАЙКА НА ЗЕМЯТА

Един пожълтял пергамент. На 9 декември 1920 г. най-загадъчният владетел на света - тибетският далай-лама, дава аудиенция на сър Чарлз Бел, политически агент на негово величество краля на Великобритания в миниатюрното хималайско княжество Сиким, и му връчва един пожълтял пергамент на тибетски, започващ с тържествения увод:

"На Запад от Петте съкровища на големия сняг под управлението на Крепостта на бялото огледало, близо до манастира, в Скалистата долина се намира Страната на южните птици..."

"Петте съкровища на големия сняг" е превод на тибетското име "Кангчендзъонга", "Страната на южните птици" е превод на тибетското название "Чамалунг", отнасящо се до долината на река Кама. Но забележителното на пергамента не е картинността на езика му, отдавна известна на езиковедите, а по-нататъшното му съдържание, с което се разрешава на англичаните да изкачат най-високия връх на земята, наричан на тибетски "Чомолунгма", на китайски "Джолмолунгма", на хинди "Сагарматха", на английски "Маунт Еверест". С този пожълтял пергамент се открива първата страница от епопеята на Чомолунгма, чиято последна страница се написва на 29 май 1953 г. от Едмънд Хилари и Тензинг Норгей.

1. Първото писмо получено от сър Джон Хънт от 29.март 1955 г.

"Уважаема Весела Величкова,

Пиша ви настоящето, за да потвърдя с голяма благодарност вашето любезно писмо от 14.март. Беше много ободрително да зная, че моята книга е била получена от вас в далечна София и че тя ви е доставила такова голямо удоволствие. Ний в тази страна се чувстваме някакси изолирани от вас в източна Европа и чудна е мисълта, че по един все пак малък начин, аз съм послужил като връзка между нашите две страни.

Искрено ваш: Джон Хънт

P.S. Вие ме питате за други книги от членовете на моят тим. "Южният склон" на Вилхелм Нойс и "Висок подвиг" от Едмонд Хилъри."

Това е едното писмо.

2. Моето писмо от 21.февруари 1961 г.

До шерпа Тенцинг Норгей

"Уважаеми г-н Тенцинг,

Бихте ли бил така любезен да получите писмо от една българка. Вашето име е известно на моите близки в семейството ми още от момента

когато прочетох събитието на Монт Еверест, написано от сър Джон Хънт, което покри вашият тим със славата на първите успели изследователи, които можаха да донесат поздрав от най-високия връх на нашата земя на човечеството по целия свят. И аз бях много приятно изненадана когато случайно научих вашият адрес, тъй като много години наред аз очихах момента, в който ще мога да ви напиша писмо в знак на моето уважение и възхищение към вас. Аз прочетох вашата книга също. Тя ми достави много часове на радост, написана в един такъв трогателен, вълнуващ начин. Трогателен и вълнуващ е не само фактът, че на вас е бил даден изключителният дял да осъществите една дълго лелеяна мечта на поколения. Но и този благословен, благоприятен случай за четеца да открие във вашата история едно сърце, посветено на високи цели и изпълнено с онзи жив огън наречен Божествена Любов. Четейки вашата книга, човек може да узнае толкова много неща за вашето отечество, за вашата родина, за характера на вашия народ и за духовния живот, който лежи в корените на една достойна за възхищение култура. Най-любезно ви моля, уважаеми г-н Тенцинг, да приемете моите поздрави за добро здраве и щастие през новата пролет, което аз желая да направя, като ви изпращам, според много хубав обичай на нашия народ, мартеница, именно тези червени и бели пискюли. Котвата посвещавам на г-жа Норгей, вашата уважаема съпруга, като символ на нейната навежда за вашия успех в живота ви, докато еделвайса, това цвете на най-високите скали във всички планини, символ на чистота и високи идеи, аз желая да посветя на вас, защото то напомня за чистите мечти и блянове на вашата младост, да постигнете, да се качите на вашия възлюбен връх. Мога ли да се надявам да бъде удостоена с няколко реда и с вашият уважаем подпис, които аз ви обещавам да съхранявам като един скъп спомен от ръката, която е докоснала снега на великата Чомолунгма и напомня за вълнуващите думи, които вие сте произнесли там: "Туджи чей Чомолунгма!" (Благодаря ти, Чомолунгма!) (Това е на техния език, шерпския език.) Като ви пожелавам искрено добро здраве, успех в живота, уверявам ви в моето най-дълбоко уважение към вас, уважаеми г-не.

Ваша: Весела Величкова

В: Той какво ви отговори? Веска: първо на моето първо писмо отговаря дъщеря му. Тъй като тя пише тука, защото той е бил ангажиран пак в някакво изкачване в Хималаите.

3. Писмо адресирано на 23.февруари 1961 г. до бригадира Сър Джон Хънт - Лондон.

"Уважаеми господине,

Мога ли да си позволя още веднъж да ви напиша няколко реда като израз на моето възхищение и дълбоко уважение към вас. Преди няколко дни аз имах благоприятния случай да прочета книгата на г-н Тенцинг Норгей посветена на прочутото събитие с Монт Еверест. И тази книга извика в моето съзнание онези вълнуващи моменти, които аз изпитах докато четях вашата книга. Не можех да противостоя на горещото желание да отправя моите мисли към един мъж благодарение на чиито високо морални качества и удивителна сила на волята, една мечта на поколения, стана реалност. Това заслужава първо, да отправя към вас моите най-добри благодарности за вашето любезно внимание, което проявихте към мен чрез писмото си от 25.март 1955 г. в отговор на моето от 14.март. Съхранявам вашето писмо като един много скъп дар от един герой на нашия век и от време на време, когато ме връхлитат романтични състояния аз го препрочитам, за да издигна душата си към

онези високо области на духа, откъдето идва всяко благословение и вдъхновение. И сега очаквайки пролетта аз бих желала да ви предложа моите най-добри благопожелания за добро здраве, щастие като ви изпращам, според един много хубав обичай на нашия народ, мартеница, символ на най-добри пролетни благопожелания. Като ви пожелавам добро здраве, щастие, преуспяване и успех във всичко, което предприемете за постигане на високи цели, уверявам ви в моето внимание и уважение към вас, завинаги ваша.

С уважение: Весела Величкова."

В някои отношения те имат много богат език, и българския е богат език също, но някой път нямаме толкоз много, не се покриват някой път много българските думи.

4. Писмо от Джон Хънт в отговор на моето, писано на 28.февруари 1961 г.

„Уважаема Весела Величкова,

Бях възхитен да получа вашето очарователно писмо от 23.февруари с приложената към него поздравителна картичка. Може ли, отговаряйки на вашите чувства да изпратя моите сърдечни, топли поздрави на вас и на вашите приятели в България с надеждата, че международните отношения ще дадат възможност на нас двамата да се срещнем някога в бъдеще. С топли поздрави, ваш искрен: Джон Хънт“

28.февруари 1961 г.

В: Това е отговор на вашето писмо. Веска: Да, отговор на моето писмо.

В: Това е второто. Веска: Да. В: сега е третото писмо. Веска: Да, от него са .

5. Дарджелинг, 21.III.1961 г.

„Мила Весела Величкова,

От името на моя баща ви пиша, за да ви осведомя, че ние сме много щастливи да получим вашето писмо и красивите картички с мартеницата в тях. Аз съм сигурна, че моят баща ще бъде много зарадван да ги види когато се върне от Хималаите. Ние сме много радостни, че вие и вашите домашни цените подвига на моя баща. Моята майка ви изпраща най-топли благопожелания и благодарности за подаръка от вашата страна. Съжалявам, че той сега не е вкъщи и не може да ви пише писмо и да ви изпрати исканият подпис. Но когато той се върне, аз ще ви изпратя неговия подпис.

Ваша искрена: Нима“

Това е малката му дъщеря Нима. Той има две дъщери, едната от които е женена. Веска: Другите писма имат интимен характер. Ах, чакайте. В: Това е писмото, което той пише. Веска: Да, да, да.

6. До Нима Тенцинг Норгея

8 април 1961 г.

„Мила Нима Норгей,

Много мило беше да получа писмо от дъщерята на г-н Тенцинг, докато баща ѝ изпълнява негова любима задача в планината. Вашето писмо от 1.март ми донесе голяма радост и аз ви пиша това писмо, за да изразя моята признателна благодарност за вашата хубава идея да ми пишете от името на

вашият баща. И тъй вече знаейки къде той се намира, аз ще бъда в състояние да го достигна с моята мисъл, когато се моля за моите приятели по целия свят. Бог да благослови неговите пътеки в планината и неговото завръщане у дома. И сега, мила Нима, позволете ми да имам удоволствието да ви приложа към настоящето две носни кърпички с оригинална българска национална бродерия, която аз ви изпращам като подарък за вас и на вашата сестра Пен Пен. Моля предайте моите поздрави на вашата уважаема майка и я целунете като ѝ пожелаете добро щастие. Надявам се да получа подписа на вашия баща с по няколко реда с оригинални мисли и още веднъж ви благодаря за вашата любезност и ви пожелавам здраве и успех в живота и оставам ваша, мила Нима.“

Искрено ваша: Весела Величкова

7. Писмото от Тенцинг, писано на 1.май 1961 г., Дарджелинг

„Моя Мила Весела,

Благодаря ви много за вашето писмо, което аз получих с известно закъснение, но не можех да ви отговоря поради това, че бях зает в планината. Благодаря ви също така за тези красиви символи на вашата страна. Аз много ги ценя. Аз съм зарадван, че вие сте изпитали удоволствие, четейки моята автобиография и я харесвате. Нима ми разказа за вашите интереси.

С най-сърдечни поздрави, искрено ваш: Тенцинг“

В: Това е писано от него. Веска: Писано от Тенцинг с неговия подпис.
В: А писмото е писано от дъщеря му. Веска: Е, тя, той не знае да пише. В: Да.
Веска: Той, когато са отишли англичаните, започнал да пише азбуката, за да може да се подпише. Иначе той така с палеца си се подписвал дотогава. В: Сега вие отговаряте. Веска: На Нима Тенцинг.

8. Писмо от Нима Тенцинг написано от Дарджелинг на 1.май.1961 г.

„Мила Весела Величкова,

Благодаря ви много за вашето писмо и за носните кърпички. Аз бях много щастлива да ги получа. Аз съм щастлива, че имам една приятелка в такава далечна страна като България. Всички мои приятелки наистина ми завиждат за това приятелство и за тия кърпички, които вие ми изпратихте. Моя баща се завърна, обаче той отново ще тръгва. Този път ние имаме тренинг на момичетата от нашия курс. Това е първия път, когато момичета вече влизат, взимат участие в този курс и е много голямо външението. Жалко, че аз не мога да взема участие поради моите занимания. Както разбирате аз завършвам училище тази година. Ще трябва, имам много сериозни изпити, затова аз трябва да се посветя изцяло на моите училищни занимания. Наистина завиждам на моите другарки, които сега отиват. Желая да ви изпратя някои сувенири от Дарджилинг, но в момента аз съм в училище и когато отида външи за ваканцията, ще ви изпратя от там. Както разбирате аз съм пансионерка тука в училището и идвам външи само веднъж в месеца, но вие може да отговорите на това мое писмо на адреса на моя дом, защото всяка седмица някои от моите близки, приятели и роднини идват да ме видят в училище. По-късно аз ще ви пиша повече относно моето училище. Моята майка ви изпраща най-сърдечни благопожелания. Моята сестра е женена и тя не е при нас. Но аз се срещам с нея почти често и тя ви благодари за нос-

ната кърпичка.

С най-сърдечни поздрави, ваша Нима Тенцинг"

9. 10. май 1961 г.

„Моя мила Нима,

Думите са слаби да изразят онова щастие на сърцето, което изпитва някога когато бъде обладано от голяма радост. Това е моето състояние сега. Вашите писма, както вашето, така и на вашият баща ми донесоха поздрави от един свят скъп на моето сърце. Благодаря ви. Голямо удоволствие е за мен да зная, че малките сувенири, които съм изпратила са получени от ваша страна с интересна радост. Аз предполагам, че вашата сестра Пен Пен не живее при вас и съм щастлива, че и вие имате възможността да я срещате и че споделяте своите опитности в живота. Много ценя това, което вие ми казахте относно вашите задачи в училище и вашите големи срещи в междучасието в трениращите курсове на момичетата. Хубаво е, че вие вече сте решили да станете член на този курс. Сега вие сте заангажирана с вашите задължения в училище и аз ще се моля за успешното завършване на вашите изпити. Не бих желала да ви отнемам много време, тъй като вие имате много да учите, но ви обещавам да ви пиша през лятната ваканция и да ви кажа нещо относно моя живот, моето занятие и да ви изпратя картички, от които вие да можете да получите идея за моята родина. С най-добри благопожелания към вашето любимо семейство, оставам като в молитва за вас."

Ваша искрена: Веска Величкова

Веска: Много интимни са тези писма вече.

10. София, 10. май 1961 г.

Моят отговор на писмото до мистър Тенцинг

„Г-н Тенцинг Норгей, шерпа

Уважаеми г-н Тенцинг,

Вашето любезно внимание да ни удостоите с вашето високо оценявано от мене писмо и подпис ме направиха вчера наистина щастлива, когато аз по обед намерих дългоочакваните новини от далечен Дарджилинг. Да, вие сте писали вашето писмо на 1. май, същия ден, в който аз се изкачвах по планината, която вие виждате на картичката с двама от моите най-добри приятели и ние разговаряхме с тях за вас, за вашето планинарство, за вашето отношение към проблемите на живота както са отбелязани във вашата автобиография и решихме, че само светци могат да водят такъв живот на земята, готови да превъзмогнат всякакви пречки за целта да реализират високи идеали, тъй като изкачването на високи върхове изисква високо развити морални качества на сърцето и такива на духа. Аз разбирам, че вие току-що сте се завърнал от планината и се приготвявате отново да заминете за там, така че аз трябва постоянно да бъда в молитва за вас, за да успявате във всички ваши мероприятия. Моите най-сърдечни поздрави на вашата уважаема съпруга Анкламу. Моята майка и моят брат, които също обичат и познават вашето семейство, ви изпращат своите най-големи благодарности и поздрави. Като ви благопожелавам небесни благословения във всички пътища на вашия живот, оставам уважаеми г-н Тенцинг, ваша искрена: Веска Величкова"

11. Писмо от Джон Хънт, написано на 29. май 1963 г.

Уважаема Веска Величкова,

Много благодаря за вашето мило писмо по случай десетгодишнината от първото изкачване на Еверест през 1953 г.

Беше трогателно да получа толкова много писма от хора, от най-различни страни и най-далечни части на света. И аз продължавам да се учудвам на чувствата, които са събудени у хората от едно такова единствено постижение в една планина. С топли поздрави:

Ваш Джон Хънт

П.С. Много съм ви признателен за вашия мил подарък“.

(Помня някакво тефтерче с кожена подвързия и с изгледи на София.)

В: Това са писмата от Джон Хънт.

Веска: Това са писмата от Джон Хънт. Прочетохме ги и ги преведохме. А сега следват писмата до шерпа Норгей.

11. 10.06.1961 г., Дарджелинг

„Моя мила Весела,

Благодаря ви много за вашето сладко писмо и са картичките. Много любезно от ваша страна, че ми ги изпратихте. Моите изпити привършиха около 30.май. След това аз отидох вкъщи за ваканцията. Ние имахме пет дни и аз съм пансионерка в училище, макар че аз живея в Дарджилинг. Но Вие можете да изпратите писмата ми на моя домашен адрес, както правихте досега. Моите родители и братовчеди идват да ме посещават всяка неделя. Това е моята последна година в училище. Сега в края на тази година аз ще трябва да положа изпити, от което зависи какво съм постигнала и тогава ще получа свидетелство. След училище аз ще трябва да постъпя в колеж в Делхи. Моята сестра има бебе - момченце. Кръстиха го Санан Монгехук, той е така сладък както баща си. Една от моите братовчедки, която е по-възрастна от мене се сгоди. Нейното име е Дана. Моя баща скоро ще замине за Непал. Аз бих желала да отида с него, обаче трябва да уча. Една от моите съкласнички е втората принцеса на Непал. На 10.май ние имахме едно специално упражнение, показно упражнение в едно от училищата. След това гледахме филмът Бен Хур. Той беше много хубав филм. Всички ние го харесахме много. И толкова за днеска. Поздрави, ваша искрена Нима.“

Това е последното писмо и аз писах отново. След това нещо стана, загубиха ли се писмата, какво, вече никаква вест не получих от тях. Сега чета моето последно писмо, което съм писала и вече не съм получила нищо повече. Нещо стана.

12. Моето последно писмо от 12.VII.1961 г.

До Нима Тенцинг Норгей

„Моя мила, сладка Нима,

Вашето мило писмо ми донесе аромата на вашата благословена страна. Благодаря за всички новини от моя далечен Дарджилинг, където моите любими приятели са изживели щастливи събития, които са се случили в техния живот. Аз съм радостна да науча, че вие вече сте завършили училищните изпити и сега вече лелеете мечтите за вашето бъдещо образование в колежа в Делхи. Поздравявам ви, че имате племенник, макар че аз съм далече и не мога да го видя. Но го обичам и мога да си представя неговия сладък глас и тъмни очи и очаквам момента, когато неговите мили хора ще отидат при него и ще го целунат, мила Нима, от мое име. Вие пишете, че сте гледали филма Бен Хур, който много сте харесали. Преди много години аз гледах този филм и не мога да го забравя. Сега, приключвайки писмото аз желая да приложа една дигляна с изгледи от българската столица София. Така че вие можете да получите една идея, как изглежда София. А в бъдеще вие ще получите още такива дигляни и картини и материали. Аз силно желая да ви за-

познава с моята страна, което ще допълни интересни моменти към вашите географски познания. Поздравяте вашите мили близки в дома и предайте моите най-добри благопожелания и поздравии на вашата сгодена братовчедка, на която аз желая много щастие в нейния нов живот, в който тя ще може да опознае много неща за това какво представлява живота в своята голяма сериозност. Защото когато човек е женен, човек е натоварен с много задачи, които му помагат да развие латентни качества и способности на своето същество, на своето сърце, на своя ум, на своя дух. Пожелавам щастие на милата Дана. С надежда, че моето писмо ще ви намери в добро здраве и щастие, целувам ви, мила Нима, ваша искрена Весела."

Последното писмо, след това вече никаква вест. Вероятно нашите власти спряха кореспонденцията. Тогава тя бе под контрол, особено тази с чужбина. Пазеха се и се страхуваха от шпионаж и чуждестранно влияние. Понеже се отнасяше за изкачване на най-високия връх на Хималаите я допуснаха. Едва ли някои от алпинистите от България тогава да са писали писма до участниците в тази експедиция. Човек стъпи на най-високия връх. Човешкият дух се устреми към висините, обиталище на Космичния Дух на Вселената.

Магнетофонен запис на Вергилий Кръстев, направен през 1986 г.

44. ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаната Василка Велева Величкова, родена на 16.XI.1912 г. в гр. Пловдив, живуща на бул. "Цариградско шосе", блок 112, вх. А, ет. I., с личен паспорт сер. В, No 0830941 от 30.IV.1985 г. на Ленинско управление на МВР, удостоверява следното:

1. Д-р Вергилий Николов Кръстев, род. 21.III.1938 г., жив. на ул. "Васил Друмев" 1, с личен паспорт сер. В, No 0409822 от 03.VI.1983 г. от V Районно на МВР - София, беше близък приятел на моят рожден брат Гавраил (Галилей) Велев Величков от 1969 г. и в един срок от 1969 - 1983 г. работеха заедно върху Словото на Учителя и върху проблеми на Школата.

2. Моят рожден брат Галилей имаше разположението да споделя на д-р Вергилий Кръстев своите съкровени опитности с Учителя. Той ги записваше и след време той ги написа и подготви за печат, които се явяват като допълнение на личните опитности на брат ми Галилей.

3. Моят брат Галилей написа лично своите опитности, които той лично редактира и подготви за печат. Тези опитности брат ми ги предаде на Вергилий, за да ги отпечата в подходящ бъдещ момент.

5. Вергилий записа на магнетофонна лента някои разкази на брат ми и по този начин записа неговият глас, както и един обзор върху Школата на Учителя.

6. Вергилий направи филм на брат ми, както и на мене, документираща с филмов материал нашето присъствие между българския народ.

7. Лично аз предадох архива на брат ми Галилей на д-р Вергилий Кръстев след заминаването на брат ми на 3.XII.1985 г. по изричното негово настояване за съхранение.

8. По настояване на д-р Вергилий Кръстев аз преведох на английски език както и на немски език личните спомени на моят брат Галилей. Тези спомени той лично записа на магнетофонни ленти, една работа, която ни отне към три години труд. Той разполага с тях за издаване в чужбина при подходящ момент. Той има право от свое име да води преговори с издателите за отпечатването им на чужди езици.

9. Вергилий записа на магнетофонен запис моите спомени от времето на Школата с Учителя, които той ще прехвърля на пишеща машина, подготви за пе-

чат и съответно ще издаде.

10. Упълномощавам д-р Вергилий Кръстев да издаде на книгопечат спомените написани лично от брат ми Галилей Величков, както и онези спомени, които той лично записа от него, да ги подготви за печат и да ги издаде, като автора е Галилей Величков.

11. Д-р Вергилий Кръстев има заслугата, че той помоли брат ми да напише опитностите и лично настояваше през цялото време да бъдат подготвени за печат. С общи усилия това бе реализирано.

12. Д-р Вергилий Кръстев има отговорността да издаде лично опитностите на брат ми Галилей, които той собственоръчно написа, както и да издаде онези, които Галилей му разказваше и диктуваше.

13. Д-р Вергилий Кръстев лично ще финансира издаването на целия този материал като след продажбата на книгите той трябва да покрие своите разноски. В бъдеще при издаването на опитностите на Галилей могат да бъдат издавани с личното разрешение на д-р Вергилий Кръстев, като евентуалните хонорари от книгата ще отидат за издаването Словото на Учителя или на спомените на другите ученици от Школата. По този начин ще се стремим за отговорим на Високата Идеал от Словото на Учителя, като първото условие е безкористието, саможертвата и жертвата в името на този Висок Идеал от Словото на Всемировия Учител - Бейнса Дуно.

14. Упълномощавам моя племенник, син на брат ми Апостол Велев да предаде на д-р Вергилий Кръстев останалият мой архив, както и беседите на Учителя оставени от брат ми Галилей, с които в момента работя.

15. Настоящата декларация бе съставена лично от мен като бе прехвърлена на машинописен текст от Марийка Марашлиева, която се явява едновременно и свидетел на тази моя декларация.

16. Настоящата декларация ще бъде прочетена от мен и записана на магнетофонен запис, за да се докаже достоверността, както и ще бъде скрепена с моят подпис.

16. Декларацията бе написана на 19.февруари 1993 г. в гр. София, в моя дом, в пълно съзнание и добра воля и психическо равновесие. Тя има за цел да подпомогне д-р Вергилий Кръстев и да го предпази в бъдеще от нежелани посегателства върху неговия труд и върху труда на моят рожден брат Галилей Величков.

Свидетел: Марийка Марашлиева (Марийка Великова Иванова), л.п. сер. А, No 2174461 от 5.IV.1984 г. от МВР - Русе, жив. на ул. "Аюлкова градина" 6, Б, ап. 34.

Свидетел: М. Марашлиева

Декларатор: В. Велиčkova

Бележка на редактора

1. Описаните пълномощия в т. 2, 3, 12, 13, 14, 15 бяха изпълнени. Опитностите на Галилей Величков бяха издадени в "Изгревът", том I, стр. 5-108, както и в том V от стр. 52-239.

2. По т. 11 също е изпълнена с издаването спомените на Веска Велиčkova в том VIII на "Изгревът".

3. Изпълнението на останалите точки ще се осъществи в някой от следващите томовете от поредицата "Изгревът".

Вергилий Кръстев

БОЖЕСТВЕНИЯТ ГРАДИНАР - БЕИНСА ДУНО

1. ПРОРОЧЕСКИ СЪНИЩА

Учениците на Беинса Дуно бяха цветята в Неговата градина. И аз, като много други семенца бях посята в нейната богата почва. И аз, като много други семенца се стремях да израсна, вържа и цъфна в аромат и краски, за да украся тази чудна, многоцветна градина.

Божественият Градинар ни отглеждаше с необикновена грижливост, велико търпение и обич. Неговата лъчезарна бащинска любов и мъдрост ни оживяваха и вливаха нови сили в нас, за да надраснем всичко, което вътре в нас или вън от нас би попретило на нашия духовен растеж.

Аз, като всяко семе заровено в земята, с мъки и усилия бавно поклъвах и бавно се освобождавах от ограничаващата преградка на земята.

Ако искате да ви разправа моята история на растеж, трябва да се върна много години назад, за да ви припомня моето първо „духовно“ пробуждане: че зад физическите усещания има други усещания по-тайни, неизвестни.

Родена съм на 29.03.1911 год. в София по стар стил.

Бях шест годишна. Сънувам, че крадец е влязъл в нашата изба. Събудих моите родители. Те се усмихнаха снизходително на моята детска наивност, че вярвам в този сън. В този момент някой почука на прозореца. Минаващият полицаи почука на прозореца със своята палка, казвайки, че прозорецът на нашата изба е отворен. Баща ми веднага отиде да провери. Действително, крадецът, чувайки нашите разговори, уплашен, избягва през прозореца. Всички въщи скоро забравихме тази случка, но не и аз. От този ден започнах да следя моите сънища и наистина, някои от тях предсказваха какво ще се случи в нашето семейство.

На десет годишна възраст аз се разболях от скарлатина. През време на моето оздравяване често поглеждах към златната икона на Света Богородица с малкия Христос, поставена на етажерката закачена на с стената срещу моето легло.

Помолих майка ми да ми даде книгата лежаща пред иконата. Прочетох Евангелията на Марк, Матей, Лука и Йонна. Потресена от небесния образ на Христа и Неговото разпъване, аз си дадох обет, че ще следвам „пътя“.

„Аз съм Пътя, Истината и Живота“. Но как да вървя по „пътя“, не знаех. Почнах да се мъча да говоря Истината, но когато направех някоя беля, от страх поизлъгвах. Веднага бях изобличена и така жестоко посрамена, че бързо се скривах някъде и горко плачех. Най-после взех решение, че ще говоря Истината и само Истината.

Когато бях на петнадесет години, моят баща се разболя тежко. Той бе отнесен в болницата. Там, аз го посещавах често. Но след всяко посещение, все по-силно и по-силно ме гнетеше мисълта, че ако баща ми се помине, този благороден човек ще бъде изличен от цялата вселена. Това бе общоприетото мислене резултат на материалистическата философия. Не посмях да споделя моя гнет с никого. Обаче тази мисъл толкова ме разтревожи, че аз

започнах да слабая, заприличах на вейка. Мама се уплаши за моето здраве и ми забрани да отивам в болницата.

Една нощ сънувам: баща ми се яви при мене казвайки: „Виола, приготви моя официален костюм.“ Неговата сянка премина през вратата и влезе в стаята на майка ми. Събудих се силно разтревожена и гласно заплаках. Имах чувството, че баща ми се е поминал. Сестра ми се събуди. Тя започна да ме увещава, че моят сън е резултат на тревожните ми мисли за татко.

На сутринта, след като разказах моя сън на майка ми, тя веднага тръгна за болницата. До късна вечер мама не се завърна. Уморена от чакане, аз заспах. Този път сънувам цялото погребение на баща ми. Събудих се, скочих от леглото. Виждам кандилото мъждука в утринната дрезгавина и слабата светлина идваща под вратата на майчината спалня. Влезнах бързо в стаята на мама. Заварих я да пише телеграми за кончината на баща ми. Действително баща ми се е поминал в същата нощ, когато го сънувах.

В денят на погребението, над гроба свещеникът прочете: „Това, което е от праха, ще се върне при праха, това което е от Духа, ще се върне при Духа.“

Значи, аз бързо заключих, че ние всички сме смъртни и безсмъртни, следователно баща ми, неговият дух е жив!

Най-после мир и спокойствие ме обладана!

2. КАК СЕ ПОСЯВА ЖИТНОТО ЗЪРНО?

Като студентка в Музикалната Академия свирех редовно пиано. Един ден, както свиря, чувам ясно един вътрешен глас: „Причести, причести организация си.“

Започнах да правя топли бани, да налагам на стомаха си компреси от сварени билки и да се храня само с хляб, пресен лук със зехтин и лимон.

Горката ми майка! Наблюдаваше ме с растяща тревога - дали не съм се побъркала. Тя ме заведе при три различни лекари. След техните обстоятелни изследвания - физически и психически, те успокоиха майка ми, че съм здрава и нормална.

Аз продължих моя необикновен режим, но след три месеца започнах да взимам и друга храна, но никакво месо. Аз бях вече вегетарианка. Мама се примири.

След като се измина пролетта и лятото, една сутрин през зимата се събуждам в особено настроение - не ми се отива в Академията. Мама ми позволи да остана в къщи. Но какво да правя сега? Разхождам се от стая в стая и най-после реших да прегледам книгите в нашата скромна библиотека. Погледът ми попадна на една книга, озаглавена „Житно зърно“. Докато четях заглавието в паметта ми изплува сънят ми от предидущата нощ: един житен клас заобиколен от сияйна розово-слънчева светлина. /Само тази част от съня можах да си припомня/. Поразена от това съвпадение бързо изтеглих книгата. Започнах да разрязвам и чета страниците напълно погълната от тяхното съдържание.

Една неописуема радост ме обзе, че най-после намерих живото Слово, което ще ми покаже как да вървя по „Пътя“.

Мама се завърна - беше вече обед. Веднага попитах мама, кой е този Петър Дънов, авторът на тази книга „Житно зърно“? Мама отговори: „Преди, може би десетина години, много разтревожена за брат ти в Съединените Щати, отидох при Господин Дънов, за когото казваха, че е ясновидец. Г-н Дънов ме успокои наистина, предсказа ми, че аз самата един ден ще посетя

сина си в Ню Йорк. Мама замина след войната 1947 година за Ню Йорк. / Г-н Дънов ми подари тази книга при това мое посещение и аз я сложих на етажерката между другите книги. Мама продължи да говори: „Нашето обществено мнение е отрицателно относно учението на Г-н Дънов, дори Светият Синод го отлъчи от Христовата църква“. С тези думи мама приключи нашия разговор.

Аз не посмях повече да питам, обаче реших в себе си, че трябва да потърся Г-н Дънов и сама да разбере неговото учение.

3. СРЕЩАТА С ИСТИНСКИЯТ УЧИТЕЛ

Измина зимата, пролетта и ето че лятната ваканция започна. Един хубав ден мой приятел, цигулар току що се завърнал от Чехската консерватория, ме покани да се разходим. Тръгнахме по Цариградското шосе, безцелно. Стигнах ме до един извор - во дата му се лееше през две мраморни ръце. Около извора имаше една скулптура направена от бял цимент на която ясно се очертаваха лъчите на изгряващото слънце. Докато разглеждахме тази хубава скулптура, един младеж се приближи за да си налее вода. Показа се, че мойят приятел Жорж го познава. Този младеж ни обясни, че мястото около този извор се нарича „Изгрев“ и че Господин Дънов живее тук със своите последователи. След този кратък разговор Жорж и аз се завърнахме в града.

Сега разбрах, че изпуснах добрия случай да науча повече за учението на Г-н Дънов.

Но наскоро ми се отдаде нов случай. Един ден чувам, че сестра ми се уговаря с една нейна приятелка да отидат на Изгрева при г-н Лулчев, за да им гледа на ръка. Аз се присъединих на уречения ден към тях. Когато дойде мойят ред да вляза при Лулчев, аз го помолих да ми заеме някои беседи от г-н Дънов, като отказах да ми гледа на ръка. Той ме изгледа малко изненадано, но ми даде две книги-беседи със забележката да му ги върна. Благодарих му и си отидох.

На всяко мое следващо посещение, аз питах г-н Лулчев, как мога да посетя неделната беседа на г-н Дънов. Отговорът на Лулчев бе: „Не сте още готова“.

Един след обяд, когато отидох да върна беседите на Лулчев, седяща спокойна на стола, изведнъж той ме попита: „Вие не се ли страхувате, че може нещо лошо да ви се случи?“ Отговорих му: „Аз съм дошла тук само за добро.“ Той skoчи от своя стол, запъти се към вратата, отключи я. А аз като стрела изхвъркнах навън, и никога вече не стъпих там. След това обаче, през много нощи, аз трябваше да отблъсквам неговите настойчиви внушения да го посетя.

На следващата неделя, аз решително се запътих за Изгрева, където г-н Дънов държеше своите беседи за широката публика. Когато влезнах в салона към 10 часа, салонът беше вече препълнен с хора, пеещи духовни песни. Наскоро г-н Дънов влезе в салона с бодри стъпки и се отправи към катедрата. След молитва от всички присъстващи г-н Дънов прочете някакъв пасаж от Библията, след което започна своята беседа. Той говореше спокойно с ясен, топъл глас, без ораторски афектации т.е. с желание да наложи своите разбирания. Той говореше по-скоро като един учител, който разкриваше и обясняваше вечните закони в природата. Представяйки природата като един жив организъм оживен от проявената Божия любов. Аз го слушах с цялото си същество, като всяка Негова мисъл откликваше хармонич-

но в моята душа. Аз ликувах: Най-после намерих, след дълго търсене моя Учител, който ще ми покаже и даде знанието водещо към светлината.

От тази неделя, аз започнах да посещавам редовно неделните беседи.

4. „СРОДНАТА ДУША“ ОПРЕДЕЛЕНА ОТ СЪДБАТА

Като студентка по музика, аз не изпусках нито един концерт, уреден от „Кремона“, музикална къща, която канеше най-прочутите музиканти и артисти от чужбина да концертират в София.

На всеки концерт, аз бях обезпокоена от фиксираните погледи на един мъж средна възраст, с прошарени коси, тъмна кожа и заострен нос. За да избегна неговите погледи, аз трябваше да сменям местата си. /Това бе лесно, аз бях винаги правостояща/. Но дали със закъснение, той винаги успяваше да ме изнамери. Каква бе моята изненада да го видя в салона на неделните беседи на г-н Дънов. След някоя друга неделя, той дойде при мене да се представи - Михаил Иванов. Тъй като той бе от братството, аз имах вече доверие да приказвам с него. Наистина той беше интересен, говореше увлекателно с голямо знание относно всички циркулиращи, в това време духовни течения. А не пропускаше да подчертае, че е добре запознат с учението на Учителя Дънов, и че той е негов най-добър и най-близък ученик. Аз го слушах унесено, забравила за моите първоначални неприятни чувства, които изпитвах от неговите фиксирани погледи. До толкова се увлякох, че даже го поканих да ни посети у дома, добавяйки че майка ми много обича да разисква на различни философски теми. Михаил нерядко оставаше при нас на вечеря, придружена с оживени разговори. Така полека аз се облякох с него. Той ме убеждаваше, че нашата обич датира от много прераждания, даже ми донеси романа „Занони“ да илюстрира подобна платонична любов. Михаил като Занони води чист живот необходим за неговите духовни стремѝжи - не е позволявал физическа близост, някоя целувка, да не се говори за женитба. Неговата обич към мене е като към душа, определена от „съдбата“, аз съм неговата единствена сродна душа. Разбира се, аз всичко това го взех за вярно и си позволих да се влюбя в него напълно. Ден и нощ му изпращах най-чисти мисли и чувства и благословения с любов.

5. ИСТИНСКИЯТ УЧИТЕЛ И НЕОБИКНОВЕНАТА ЛЪЖА

Моето дълбоко желание да посетя лично Учителя не ме напускаше. Избрах Михаил като Негов най-добър ученик да ме заведе при Него.

Един прекрасен ден, през пролетта Михаил и аз отидохме при Учителя. Влезнахме в една малка стая, Неговата приемна и седнахме на двата стола срещу Учителя.

Учителят беше официално облечен с бял костюм, бял шал около врата Му, от който се спускаше една златна верижка с един малък диамант. Неговите бели коси, падащи към раменете обгръщаха и предаваха мекота на Неговото сериозно, класическо лице от което лъхаше мир, благородство и благост. Докато гледах изненадана тази Негова духовна красота една необятна обич ме изпълни и една широка усмивка се разля по цялото ми лице,

пречейки ми да промълвя една дума. Така безмълвна стоях до края на нашето посещение от двадесет минути. Разговорът се водеше само между Учителя и Михаил. Учителят само един път отправи Своя поглед към мене. Неговият поглед бе изпълнен с милост, чистота и благодат.

Този ден бе изключителен за мене. Благословен ден! В този ден аз имах една рядко, чисто духовна опитност /откровение/ да почувствам присъствието на Божествения Дух в Учителя.

След тази визита моята връзка с Михаил продължи. Аз му вярвах безусловно на всичко, което той казва, че е най-добрият ученик и най-близък до Учителя. Също вярвах на неговите уверения, че аз съм „единствената, определена от съдбата“ душа. Обаче, една нощ сънувам, че Михаил има и друга „единствена душа“. Аз бях запомнила ясно нейната фигура и чертите на лицето и.

Отивам в неделя на беседа и какво да видя, Михаил придружава тази същата сестра, която видях на сън. Изпитах ужас! Как може най-добрият ученик на Учителя да лъже? Горчиви съмнения ме обзеха - как е възможно? Какъв е този Учител, какво е това учение? Търся отговор, но съм в отчайващо недоумение. Започнах да боледувам. Най-после отидох при Учителя и Му разправих всичко с плач. Учителят само каза: „Рекох, ела това лято на Рила.“ Разбира се, че аз заминах през юни с братята и сестри за Рила.

Там аз разреших за себе си въпроса, че нито Учителят, нито учението са отговорни за недъзите на своите ученици. Това разрешение ме отчасти успокои.

Но сега ясно изпъкна моето трагично състояние на раздвоение именно личните чувства на обич към Михаил са в разрез с моя ум, който ми казва, че тази връзка с Михаил не е разумна, и че трябва да се прекъсне. Нови страдания, нови плачове на безсилие. Михаил продължаваше да придружава заедно с Богомил Малджиев двете сестри Аламанчеви, които ме гледаха не много сестрински и даже чух, че са ме нарекли хитрата лисица, която иска да отнеме Михаил от Милка Аламанчева. Нови плачове на обида. Отивам при Учителя да се изплача, а Той след като ме изслуша отсече: „Рекох, ще стоиш с Михаила“. Така в раздвоение продължих да виждам Михаила. Така изминаха месеци. Един ден Михаил дойде да каже сбогом, заминава за Париж. Каза ми, че Учителят го изпраща, като негов най-добър ученик да разпространи учението във Франция. Аз останах много учудена и в пълно неведение. Но повярвах което той ми каза.

Михаил замина и аз продължих моето следване в Академията и същевременно посещавах неделните беседи. Учителят ми разреши, като Негова ученичка да посещавам и беседите в сряда и петък, и отивах от време на време лично при Учителя.

6. СКАЗКА ЗА ЧИСТОТАТА

При едно от моите посещения разправям с негодувание на Учителя, че нашата много известна общественица Рачопетрова държи сказки против безморалието на съвременните млади момичета. Учителят ме изслуша и каза: „Рекох, защо не и отговориш с друга сказка?“, прибавяйки, че ще имам около сто души слушатели.

Останах много учудена от това Негово предложение, но го приех с възторг. Поради тази сказка трябваше да отида при Учителя няколко пъти. Той искаше да чуе какво съм написала. Насърчаваше ме и често добавяше: „Рекох, чистота, чистота“. След като Учителят одобри завършената статия,

озаглавена: „Новият образ на днешното младо момиче“, отидох при директора на Музикалната академия, г-н Брашеванов, който веднага ми позволи да държа сказката в салона на Академията. Изнесох сказката на уречения ден. Действително публиката бе около сто души. Имах извънреден успех. Даже директорът на радио - София ме поздрави и ме помоли да съкратя сказката, за да се предаде по радиото. Учителят не позволи. Опитът беше вече направен.

Друг опит. Един зимен ден пристигна у дома сестра Добринка, певицата. Учителят и заръчал да отида утре и Му приготвя печката в приемната стая. Рано на следващата утрин, аз бях вече там, радостна, че Учителя иска нещичко да направя за Него.

От материалите натрупани около печката подредих вътре печката за запалване, както си знаех. Учителят влиза, казвайки: „Рекох, запали печката“. Със затаен дъх драснах клечката кибрит. Пламъците весело заиграха, и аз весело му целунах ръката и се завърнах в града.

7. СПИРИТИЧЕСКИЯТ СЕАНС

Ето една друга интересна опитност. На Изгрева по едно време се беше разпространило да се правят спиритически сеанси. Някои сестри посещавайки майка ми и разправяли за сеансите. Сега мама започна настойчиво да иска и аз да направим сеанс. Обаче след втория сеанс, аз категорично отказах да продължям сеансите, защото почувствах, че се губи много жизнена енергия. След някой ден бях на беседа, в която Учителят с много строг тон се изказа против тях, като много опасни и ненужни. Но кой да слуша? След като отказах на мама, тя решава сама да прави сеанси през деня, когато никой не е въщи. Една вечер връщайки се у дома чувам мама пее на висок глас някаква църковна мелодия. Учудена влизам въщи мама даже не ме забеляза. Сестра ми си дойде и двете заключихме че мама се е побъркала. На следващата сутрин бързо отивам при Учителя, който ми обясни, че мама е обсебена от някакъв поп. Учителят препоръча да се молим и произнасяме добрите формули.

Но скоро аз отидох на Рила. Когато се завърнах въщи заварих сестра ми напълно изтощена. Сега тя замина на почивка. Останах сама с мама. Тя продължаваше да пее и пише проповеди на стар религиозен език.

Една нощ, в моя сън, летя през пространството с моето „друго“ /етерно/ тяло, изведнъж почувствувах една тревога за моето физическо тяло. Бързо се плъзнах по една тънка жица за да се върна в тялото си, но то бе обсебено от някаква друга еманация. Почнах да произнасям формулите от Учителя, една след друга. Най-после аз успях да се върна в моята „къща“. На сутринта опитах се да убедя мама да се молим заедно, тя отказа. Тогава аз реших да я имитирам, почнах да пея химни, отказах да се храня. Мама силно се изплаши. Нейната любов към мене я просто пробуди и укрепи волята ѝ. Започнахме да се молим заедно, и мама най-после дойде на себе си освободена от този стар проповедник.

8. НАПИСАНОТО С ЧЕРНО МАСТИЛО

След известно време получавам писмо от Михаил, веднага го занесох на Учителя. Той го погледна и рече: „Написано с черно мастило“. Не можах да разбера какво Учителят иска да каже и си отидох още повече смутена.

Измина дълго време получавам една книга написана на френски от Михаил. Отивам пак при Учителя и му я поднесох. Учителят взе книгата и я захвърли на пода. Останах изумена, но не посмях да питам или кажа нещо. Целунах Му ръката и си отидох.

Разчу се, че Михаил има близка сътрудница, французойка - Стела, която е негова доверена помощница. Неговите писма до мене се получаваха рядко. Започнах да мисля, че съм вече освободена от Михаил. Даже се сгодих за един адвокат, който познавах от детинство.

9. ПОСЛЕДНОТО ЛЯТО НА РИЛА И ВОЙНАТА

Годината 1939 дойде. Отидох при Учителя с един куп въпроси. Той не ми даде възможност да говоря. Той веднага каза: „Рекох, ти трябва да дойдеш на Рила. Това ще бъде последното лято за цялото Братство да бъде на Рила“. Тъжно наведох глава и излезнах вън. Аз бях питала предишния ден майка ми. Тя отказа да ми даде пари за Рила.

Както седях на скамейката с оклюмала глава една сестра, непозната за мене, ме попита: „Виола, какво си се отъжила?“ Отговорих ѝ, че Учителят иска да отида на Рила това лято, но майка ми не ми дава пари. „Така ли“, казва тя, „аз ще ти дам“. Радостно скочих, благодарих ѝ и бързо се запътих за дома. Мама учудена от моята оживеност попита какво се е случило. Казах ѝ, че ще отида на Рила тъй като една сестра ще ме снабди с необходимите пари. На другия ден мама ме изненада - беше накупила всичко необходимо за Рила. Аз бях щастлива, заминах с братята и сестрите.

Когато се завърнахме от Рила войната бе вече започнала. Бомбардировките над София не закъсняха. Даже една от първите бомби падна в нашата градина. От силното сътресение всичките стъкла на прозорците се пръснаха. Студът бе голям. Тъкмо се чудихме с мама как ще прекараме нощта без прозорци, без отопление и ето пристигат Галилей Величков и Кирчо-Лъвчето. Свалиха стъклата от големите картини висящи по стените и бързо и сръчно поставиха нови стъкла на прозорците. Много по-късно научих, че Учителят ги е изпратил у дома.

Бомбардировките зачестиха и много хора напуснаха София. Най-после и аз се евакуирах в Овча купел при майката на моя годеник, който беше мобилизиран някъде в Балкана.

След една опустошителна бомбардировка над София, аз и Ярмила Менцлова, която живееше с родителите си близо до нас запътихме се пеша към София с желание да бъдем полезни там. Но едва бяхме изминали около стотина метра, бомби почнаха да падат и в Овча купел. Едва успяхме да се доберем до къщата на Ярмила. Щом влязохме деца, слугинчета ни заобиколиха, даже някои хванаха полите ни от страх. Тогава двете ние започнахме да пеем братските песни колкото ни глас държи. Най-после бомбардировката спря. Оказа се че ние всички бяхме бодри. Песните бяха изгонили животинския страх от бомбите и спестиха нашата жизнена енергия.

Бомбардировките над София зачестиха. Учителят с някои братя и сестри се оттеглиха да живеят в село Мърчаево.

10. НОВИЯТ ЖИВ ИЗГРЕВ

Не след дълго време руските войски нахлуха в България. Комунистите заеха властта.

Дълбоко уплашена и разтревожена отидох в Мърчаево. Питам Учителя: „Сега Учителю, какво ще стане с Изгрева?“

Той отговори: „Изгревът няма да съществува повече. Всеки един от вас трябва да стане жив Изгрев“.

„Учителю, а какво ще стане с учението?“ - питам тревожно.

„Учениците ще разпространят учението двама по двама. Братството в сегашния си вид, няма да съществува повече“.

Благодарих, целунах Му десницата и си заминах с тежко сърце.

По това време бях повикана от моите професори от Академията. Те се бяха евакуирали в село Искрец. Те искаха да бъда учителка по пеене в Скопската Консерватория, като обещаваат, че всеки от професорите ще ми покажат неговия специален метод на певческото изкуство. След някой ден получих назначението. Заповед подписана от Министъра Проф. Йоцов.

Заминавам пак в Мърчаево. Питам Учителя дали да замина за Македония. Той отсече: „Никаква Македония!“

„Искам да се ожена“. Той отговори: „Никаква женитба!“

„Учителю, смело казвам аз, искам да имам деца. „Никакви деца!“

Благодарих Му, целунах Му ръката и завърнах в София. Бомбандировките спряха. Войната за България бе свършена - 1944 год.

11. ХОРИСТКА В ХОРА НА РАДИО СОФИЯ

Бавно животът почна да се нормализира. Аз самата почнах да мисля, че е време да търся работа. Написах една молба до Министерството на просветата, да бъда назначена учителка по пеене в гимназията. Нали бях завършила Музикалната академия: Общия отдел по пиано. Артистичният отдел по пеене и драма и Учителския по пеене, включително бях завършила двегодишния стаж за гимназиални учителки и също бях взела държавните си изпити - първа специалност - музика, втора специалност български език. Така въоръжена заставам с молбата си пред Министерството, но в колебание - новата власт не търпи учители, които говорят за Божията Любов.

В това време минава Големинов, професор от Академията.

„Виола, какво правиш тук?“ - весело ме пита той.

„Чудя се, отвърнах аз, дали да подам молбата си да бъда назначена гимназиална учителка“. „Нищо подобно,“ каза той, „Върви веднага в Радио-София, ще има конкурсни изпити за хористи. Върви веднага!“ - и весело махна с ръка за сбогом.

Отидох веднага при Учителя /който беше се завърнал от Мърчаево/ на Изгрева. Учителят ме насърчи и даже ми каза да се явя с арията на Маргарита на „Фауст“ от Гуно.

Аз се явих и на трите конкурсни изпита. Бях първа в листа от всички участващи. Радостна отидох при Учителя да Му съобща резултата. Той беше много доволен.

Започнах редовно да пея в хора на радиото, а за да подобря вокалната си техника, взимах частни уроци при г-жа Проконова. От време на време изнасях някой концерт по радиото винаги аккомпанирана от г-жа Проконова.

12. ПОВЕЛЯТА НА УЧИТЕЛЯ

Един ден пак отивам при Учителя, Който ми каза: „Рекох, ти трябва да напуснеш България. Ще отидеш в Париж при Михаил“.

Аз онемях от изненада. След няколко минути се възстанових, възразявам: „Учителю, какво ще правя при Михаил? Той има Стела, неговата ревностна помощница“. „Нищо от това.“ Учителят продължи: „Ти няма да бъдеш сама, ще бъдеш закрияна. Бъди внимателна да нямаш физически контакт с Михаил“. Аз седях в пълно неведение, неразбираща какво Учителят говореше. Учителят знаеше, че аз исках да се освободя от Михаил. А Той ме праща при него?!

Учителят спокойно продължи да говори за по-далечно мое бъдеще като сега тона Му беше по-мек и шеговит: „Ти няма да бъдеш доволна, ще бъдеш ограничена, няма да можеш да свириш и пееш.“ Аз с любопитство попитах: „Е, тогава Учителю, какво ще правя?“ Той ме погледна засмяно и с шеговит тон рече: „Ще се занимаваш рекох с естествени науки“.

Нашият разговор завърши, годината бе 1944.

След като се завърнах в къщи, почнах да мисля върху думите на Учителя и да се чудя как и кой ще ме пусне да напусна България?

В това време, както се казва, „птичка не може да прелети границите“. Но въпреки всички пречки, аз се опитах в продължение на много месеци да взема от милицията разрешение да напусна България. Но, всичко бе напразно. Най-после, отидох в „Балкантурист“ - пътническото бюро и оставих там всички необходими документи, паспорт, препоръчителни писма от моите професори, от директора на Радио София и пр. и там ги забравих.

Беше през месец декември 1944 година, когато чувам пак моя вътрешен глас: „Иди, иди горе при Учителя“.

В два часа след обед, приближавам към салона, няма жива душа. Изведнъж виждам Учителя с бързи крачки идва към мене. Приближих се, целунах Му ръката и рекох: „Какво ще правя?“ Той взе с двете си ръце моята глава, наведе я леко надолу и ме целуна над челото, казвайки: „Рекох, Паневритмия“. Целунах Му ръката и бързо се запътих за града. Там трябваше да срещна Весето, сестрата на Галилей Величков.

Дълбоко развълнувана аз й разказах моята среща с Учителя и че Той ме целуна по главата. Помолих я на никого да не казва за това. Тук отварям една скоба, именно: След някоя друга година завърнах се от чужбина. Срещнах се с Галилей. Както се разговаряхме, изведнъж Галилей казва: „Аз и Савка сме свидетели, когато Учителят те целуна по главата“. Учудена аз го гледам и чакам неговото обяснение, което бе: „В този ден, каза Гали, аз бях в стаята на Савка. След малко време Учителят влезе в стаята. Той се разхождаше от единия до другия край на стаята, поглеждайки от време на време през прозореца. Аз и Савка се спогледахме с любопитство, кого ли Учителят очаква. Ти се зададе. Учителят бързо излезе от стаята и ние двамата бързо се залепихме на прозореца да гледаме. Както виждаш Виола, нищо не е тайно на този свят“ - заключи Галилей.

В този момент Гради влезе да ме заведе на Гроба на Учителя до Японското консулство.

След заминаването на Учителя от този свят на 27 декември 1944 г. аз се отдадох напълно на моята певческа кариера. Работих денонощно, всеотдайно. Неочаквано направих такъв голям прогрес, че г-жа Проконова настоя да се явя на конкурсния изпит в операта.

През юни 1946 година пях на „малката сцена“ в присъствието на всички

оперни диригенти и примадони, вторият изпит бе на оперната сцена отворена за публиката. Аз бях първа в списъка на издържалите кандидати. Назначиха ме във Варненската опера.

Обаче, след този най-голям за мен успех, само след няколко дни пристигна агентът от „Балкантурист“. Часът бе три след обед.

„Г-це Йорданова, днес Руската комисия Ви даде разрешение да напуснете България. Ето Вашия паспорт и виза. Тази вечер в 6 часа, единственият влак заминава за чужбина“.

Платих му, благодарих му и останах зашеметена от новината.

В този момент на паника, мама се завърна в къщи. „Мамо, какво да правя?“ - плачейки казвам аз. Както винаги решителна мама отвърна: „Бързо се обличай“.

След кратко време, облечена в единственото ново костюмче и обувки с които се явих в операта, грабнах малкото куфарче стоящо ми две години стъпшено в къщето. То бе леко. В него бяха само моите дипломи, беседа, портрета от г-жа Проконова, нейните български песни, един малък пакет от най-доброто качество български цигари, те бяха моята валута-разрешително от Народната банка за да ги продам в чужбина вместо долари. Точно в 6 часа влакът потегли. Аз напуснах България.

13. КАРМИЧНАТА ВРЪЗКА

След близо месец от смешни и трагични случки, пристигнах в Женева. Брат ми бе изпратил там пари за моята издръжка. В Женева се срещнах за първи път със сестра Бояджиева, жената на фабриканта за „Копринени чорапи - Кабо“.

Със сестра Бояджиева прекарахме един месец в един изключително вегетариански дом в Швейцарските планини. В края на месец септември аз отпътувах до Париж с една двойка от последователите на Михаил. В Париж бях посрещната от шофьора на Михаил, който още летува някъде в Южна Франция.

Шофьорът ме отведе в къщата на Михаил в Север - извън Париж. След няколко дни Михаил се завърна. До това време обаче, аз имах възможност да разгледам наоколо, но никъде не забелязах портрети или беседи от Учителя. Останах много учудена.

При една от неговите сказки Михаил ме накара да изпея „Фир-Фюр-Фен“. Почувствах в гласа му едно желание да ме изложи. Но за негово разочарование имах голям успех. Много сестри от неговото движение искаха да взимат уроци по пеене от мене. Но през следващите дни никой от тях не дойде. Те ме избягваха.

Шахматната игра с Михаил се започна. Бях повикана да отида при техния „Висш Съвет“. Влезнах в една полутъмна стая с насядали наоколо възрастни мъже, които ме попитаха какво смятам да правя тук. Отговорих, че нямам никакви намерения да правя нещо. Те ми казаха, че би било добре да направя един оркестър. Атмосферата бе толкова тежка, потискаща, че аз отказах и бързо напуснах стаята.

След близо една седмица гостуване в къщата на Михаил, той ми каза, че наблизко има една негова последователка, която дава стая под наем. Аз там отидох да живея. Докато бях гостенка на Михаил, аз никога не видях Стела там, нито по-късно, или на неговите сказки. Аз нея не я познавам.

Обаче преди да напусна къщата на Михаил, веднага след нашия обяд, Михаил ми каза да го почакам в една стаичка в която никога не бях влизала.

Нямаше мебели освен два стола и една малка масичка с едно шише с някаква тъмна течност и една чаша до нея. След известно време Михаил влезе. Подробности не помня само знам, че аз се намерих на пода и той легна върху мене. Аз бях в едно състояние на идиот, без никаква воля - не се съпротивих, нито имах никакви емоции. Помня, че той ми каза веднага да се измия с една студена вода. Бях в състояние на един автомат.

Никога преди не се е случвало такова ужасно нещо между мен и Михаил, който винаги ме уверяваше, че води един живот чист, без никаква физическа връзка. Аз успях веднага да излича това от моята памет и продължих да живея на Север. Виждах Михаил рядко. Само на неговите сказки, но в едно състояние на очакване, тъй като кармичната ми връзка с Михаил бе още жива.

14. ЛЪЖЕУЧИТЕЛЯТ

Един ден Михаил идва и ми подаде една книжка да прочета, отнасяща се за един „голям Учител“ от Калифорния. Михаил го е поканил вече и този „велик Учител“ скоро ще пристигне. За този случай Михаил иска да сложи върху входната врата на салона му едно голямо бяло платно с надпис: „Бялото Братство представено от двамата духовни учители /Михаил и този от Калифорния/.

След като прочетох книгата, върнах я с думите: „Този човек е един фалшив духовен Учител, ти нямаш право да замесваш името на Бялото Братство с този мошеник“. Разбира се, аз нито чух, нито видях големите приготовления за големия гост, нито разбрах, но чух, че той си е заминал ядосан обратно за Калифорния.

По това време никой не ме посещаваше от неговите последователи. Аз бях напълно изолирана. Имах много свободно време. Взех френски и български речници /аз знам доста френски, бях ученичка във френския пансион в София/ и книгите на Михаил, исках сама да разбера защо Учителят захвърли на пода книгата на Михаил. Михаил използва учението на Учителя и го представя като негово лично учение на един съвременен културен френски език и по един интересен, интелектуален начин разисква философски проблеми, без никъде да споменава, че той е бил в Школата на Петър Дънов. С една дума Михаил плагиатства.

Питах Михаил защо пише така, той откровено ми каза, че иска неговото име да бъде записано в историята на човечеството като голям учител.

15. ОПОРОЧЕНИЕТО НА ВИСОКИЯ ИДЕАЛ

Една ранна сутрин ставам да се приготвя да отида в Париж. Както се обличам, вратата на моята стая се блъсва и Ярмила се втурна в стаята, плачейки, каза: „Виола бързай, по пътя за Париж в трена ще ти разправя защо плача“. Ето какво Ярмила ми откри. Едно от младите момичета, които са играели Паневритмия се оплакало на баща си, че Михаил ги милвал по тялото за да изследва качеството на техните кожи, когато са минавали покрай него играейки Паневритмията. /До този момент аз няхах понятие, че млади момичета играят Паневритмия и че Ярмила е преподавала на тях. Аз не бях виждала Ярмила от времето на бомбардировките в София и не знаех че е в Париж./ Отиваме, аз и Ярмила в къщата на тази френска фамилия, но бащата като видя Ярмила направо ни изпъди.

„Ела Виола, бързо да вървим при Басан, казва Ярмила. Басан може да спре френската преса, да не се замесва името на българското братство в тази история“. Обаче, Басан категорично отказа. „Аз не се бъркам в работата на Михаила“.

Почна да се смрачава. Разделих се с Ярмила. Искях по-скоро да се прибера в моята стая на Север. Но там бях пресрещната от шофьора на Михаил, който ме отведе в една друга къща на Михаил. Влизам в стаята, виждайки Михаил моето възмущение да злоупотребява, просто да използва Паневритмията по този начин извиках. Той ми зашлеви един шамар. Аз си отидох.

Следващата неделя отивам на неговата сказка. След завършване на сказката излезнах вън. Скоро и Михаил дойде при мене със самочувствие на голям учител. Аз обаче имах чувството, как Михаил умело хваща чудно хубавите души в своите мрежи. Обърнах се към Михаила и казвам: „Ти можеш да бъдеш за мене каквото искаш, но никога мой Учител. Аз имам своя Учител! Моля Бога, моята душа никога да не те срещне“. Разгневен Михаил си обърна гърба и си отиде.

Аз бях вече освободена! Край на кармата! На следващата неделя Михаил говори един час против мене на своите съмишленици. Създаде една атмосфера толкова нагорещена, че те бяха готови да ме разкъсат. Всички излизат навън. Аз бях веднага заобиколена от сестра Бояджиева, Мария Христова и брат Бертоли.

„Виола, каза сестра Бояджиева, тичай вземи си твоите неща, аз те чакам тук с колата. Няма да оставаш тук повече.“

Набързо прибрах моите работи, грабнах куфара си и потеглихме за Сан-Пуле, къщата в която живееха братята Янкови, Буков, Любомир Йорданов и Елена - певица.

Всички тези талантливи български младежи бяха издържани материално от сестра Бояджиева и брат Басан.

Наскоро пристигна моят племенник от София и аз се преместих да живея в Париж. Тук бях заета с 40 души французи, които искрено се интересуваха от учението на Учителя.

След известно време се разчу между нашите братя и сестри, че Михаил е арестуван, съден и изпратен в затвора.

Аз в това време даже на бях чела френските вестници. Наскоро получих моята виза за Съединените Щати. Напуснах Париж. Годианата бе 1949.

До тук е първата част от историята на бавно покълващото семе, посято в градината на Беинса Дуно.

16. РАЗМИШЛЕНИЕ И ПОУЧЕНИЕ

Много често в тихи и спокойни часове размишлявам върху думите на Учителя, които са дълбоко врязани в моята памет. Питам се и в този момент, защо Учителят толкова много настояваше да пея в продължение на моето следване в Академията. Имаше дни когато Той не ме приемаше, защото знаеше, че аз не пея, а свиря или съм участница в концерти-рецитали организирани от моята професорка по драма и дикция, г-жа Стойнова.

Учителят е предвиждал, че моят глас е всъщност единственият ми капитал с който ще мога да привлека вниманието на Руската комисия и да получа разрешение да напусна България като певица с големи възможности, нуждаеща се от европейска шлифовка.

Защо Учителят ме изпрати при Михаил?

Не за да му помагам, нито да спасявам ученикът на Бейнса Дуно, нито да спасявам хората изпаднали под негово влияние. Нито бях изпратена от Учителя да разрушавам неговата работа или да се женя за него, както Михаил публично ме обвиняваше.

Учителят ме изпрати в Париж сама да развържа една дълготрайна лоса карма и сама да науча един важен урок. Законът на свободата е велик закон. В свободата можех да прогледна и да различа, кой работи за Цялото и кой работи за свои лични интереси. Да, сама да различавам зад хубавите и интелигентни фрази какви мотиви се крият.

Ето кардиналния въпрос, който бе зададен преди две хиляди години от учениците на Христа. Той отговори: „Много учители ще дойдат в мое име, но истинските учители ще познаете според техните дела.“

Излишно е да се каже, че делата на Михаил не отговарят на един истински Учител.

Моята вечна благодарност към нашия Учител, Спасител и Освободител, към Божественият градинар - БЕИНСА ДУНО.

Нека Неговото Име свети вечно в Славата на Бога.

24 Октомври 1997 година

17. ОТВОРЕНО ПИСМО

ВИОЛА ЙОРДАНОВА

Драги съмишленици, в началото на месец август 1997 год. получих писмо от Барнаби Браун, който не познавам лично. Писмото бе придружено от следващите две копия:

1. Музикален текст на Паневритмията от Бейнса Дуно.
2. Въведение. Паневритмична поезия за английски говорещите.

Цитат: „Това издание се подготвя за издателство Бяло Братство и езотерични публикации респективно в София и Калифорния“. Тези две копия са разпратени на музиканти и преподаватели на Паневритмия за инспекция със следната забележка: „Вашите поправки и корекции ще бъдат взети под внимание“.

Въз основа на горната забележка, аз включвам в това писмо моята преценка на тази нова Паневритмия, в която Браун коригира музиката на Бейнса Дуно и замества лириката на Олга Славчева.

Браун насърчен от книгоиздателството „Бяло Братство“ и с нейно съдействие прави радикални корекции на Паневритмията издадена от Боян Боев през 1936 г. одобрена лично от Учителя.

Изглежда, че Браун не е бил достатъчно уведомен или сам убеден, че Учителят прилага нови начини при композиране и нотирание в своето музикално творчество. Тези негови нововъведения откриват за бъдещите композитори много по-богати и широки възможности, които ще изразят новите идеи, мисли и чувства на следващите поколения.

Разбира се, че тези нови начини на Учителя са в разрез със сегашните установени академически теории. Паневритмията създадена от нашия безкористен Учител е един архитектурен храм, изграден с математическа, художествена и целесъобразна точност.

Кой музикант би се осмелил да коригира деветата симфония от гениалния Бетховен? А какво да кажем за творчеството на Учителя?

Паневритмията от Учителя е един изключително нов педагогически метод, достатъчно ефективен, да събуди Божествените заложи внедрени в

човешкото естество, за да възкреси новият човек, човек на хармония и мир.

В името на тази хармония и мир нека запазим оригиналното творчество на Учителя с което Той благоволи да благослови човешки души.

Август, 1997 год.

Поздрави от Вашата сестра Виола Йорданова

Щат Гринвич - САЩ

18. ПИСМО НА ВИОЛА ЙОРДАНОВА ДО М-Р БРАУН

М-р Барнаби Браун
Баденше Щрасе 32
10715 Берлин - Германия

Уважаеми Барнаби,

Съгласна съм с Вас, че недостатъчното познаване на кой и да е език лесно би могло да разстрои добро общуване. И това е специално при случаите когато се превежда. Мнозина от нас започват да разбират, че превеждането е писмена форма подобна на творчеството в изкуството. Един истински човек на изкуството /артист/ се стреми да тълкува толкова ясно, колкото е възможно оригиналното значение на идеите изразени от композитора, писателя или поета. Превеждането не е лека задача и то е специално трудно при превеждането на Учението на Учителя. В този случай изискванията са много високи. Не е достатъчно да се знае добре български /английски/ език добре. Но човек трябва да има духовна завършеност, чувствителен усет и високо духовно развитие и разбира се необходимо важно е да се познава Учението на Учителя. Тези изисквания са еднакво необходими както за преводача, така и за аудиторията. Преводач и аудитория трябва да бъдат на еднакво духовно ниво, за да общуват добре /ефективно/.

Сега, бих желала да отговоря на Вашите специфични въпроси:

ПЪРВО: „Първият ден на пролетта“ е кръг /цикъл/ и бидейки такъв, важно е да се тръгва с десния крак. Обаче, следвайки музиката, някои движения в кръга започват с левия крак, което е правилно.

ВТОРО: За 28-те движения, стихотворната част, сътворена от Олга Славчева е превъзходна. Поетичните думи на Олга описват добре процеса на духовния растеж, който се извършва през време на Паневритмичния танц. Всеки играещ, през време на разговора си с природата става като дете отварящо в почуда очите си, разбирайки все повече, че един Божествен Дух на Любовта и Мъдростта оживотворява целия мир. Този вид поезия изисква респект /уважение/.

ТРЕТО: Поетичният текст на „Слънчевите лъчи“ сътворен от Весела Несторова е също превъзходен.

Възможно ли е за някого да мисли, че Учителят не е познавал и други поети по времето когато Той сам е избрал Олга Славчева и Весела Несторова? Той е знаел много добре, че те ще създадат най-добрият поетичен текст, съвършено сливащ се със значенията, музикалните ритми и движенията на тялото при изпълнението на Паневритмията.

ЧЕТВЪРТО: Темпата, ритмите, поетичните текстове и движенията на тялото се определени единствено от идеята която е сърце на упражненията. При изменението на мензурите се изменя и ритъма и темпото на движението което не е позволено.

Темпата, както казахме не могат да се сменят. Затова не може да се

разбере местната традиция, атмосферните условия или възрастта на играещия. Естествено, най-доброто темпо трябва да разрешава на изпълнителите да се движат грациозно и да пеят с лекота, като дишат на определени места, без да се прекъсва цялата фраза.

ПЕТО: Оригиначните ключове на всички музикални композиции на Учителя, не трябва да се изменят. В случай, че даден диригент би пожелал да аранжира някои от композициите Му за даден оркестър, като изменя оригиналния ключ, не е позволено. Транспонирането на някои песни, за да бъдат пригодени за голяма група хора е възможно. За соло-изпълнения певецът би могъл да подбере онези песни, които са подходящи за неговия глас-бас, колоратура и т.н.

ШЕСТО: Когато Паневритмията се изпълнява многократно съгласно директивите дадени от Учителя, играещите изпитват благотворното влияние на всяко едно от движенията, които предизвикват постепенно духовно развитие което води до по-високо съзнание. Този процес на духовно развитие беше грижливо преаранжиран от педагогичния гений на Учителя. В този смисъл съществува единство между всички различни движения на Паневритмията и първият и вторият том на Паневритмията представляват едно цяло.

СЕДМО: Името Петър Дънов е рожденото име на Учителя, но Той не го употребяваше - **БЕИНСА ДУНО** - за целите на печата „международни публикации, представляващи колективни творби“.

Името **БЕИНСА ДУНО** е било дадено при духовното Му посвещение, когато Божественият Дух е слязъл в човека Петър Дънов. Подобно ИСУС е бил наименован **ХРИСТОС**, когато Божественият Дух се е вселил в Него.

ОСМО: Колективни творби ли са музикалните композиции на Учителя?

Учителят не пишеше своите лекции. Това вършеха неговите стенографи-учители.

Учителят не пишеше своите музикални композиции. Неговите музикални стенографи, професионални музиканти ги нотираха.

Ето защо, ние учениците не считаме нито Неговите лекции, нито Неговите музикални композиции за колективни творби.

Неговите музикални творения бяха плод на Божествено вдъхновение. „Не коригирайте Божественото“, казваше Учителят.

Изпращам Ви копие от „Вътрешният смисъл на Паневритмията“ от **БЕИНСА ДУНО** с прецизното изказване „Паневритмията е ключа към Моето Учение“, което беше продиктувано от самия Учител на брат Боян Боев. Това ни беше изпратено тук от сестра Ина Дойнова.

Уважаеми Барнаби, уважавам Вашите искрени усилия да направите най-доброто което можете. Не желаем ли ние всички да бъдем добри слуги?

Наистина „Пътят“ не е лесно пътуване, но е славен този път.

Може би най-добрата заслуга на всички нас би била, да оставим Паневритмията непокътната и всички ние да приемем стандартния текст.

В духа на добра воля, любов и взаимно разбирателство оставам Ваша:

Август, 25.1997 година

Виола Йорданова Бауман

19. ПИСМО НА М-Р БРАУН ДО ВИОЛА ЙОРДАНОВА

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКТОРА - BARNABY BROWN - JULY 1997

Тази публикация обединява работата и вдъхновението на много индивидуалности не в най-малка степен на Весела Несторова. Нейните английски

поетични стихове бяха фактически по същество написани в 1941 г. и служат като врата към Паневритмията за английски говорещите. Една подаваща се на обработка част на българския текст беше съхранена за да подготви по-посветени изпълнители на Паневритмията с цел, да се заучава оригиналният поетичен текст, който е на лице в няколко тиража. Указания за движенията също са предвидени за удобна справка.

В номера 14-16 и 28, и дял 7-10 на „Слънчевите лъчи“ оригиналният текст е от Беинса Дуно, Петър Дънов. Той е поставил на своите ученици задачата за написване поетичните текстове към останалите движения, една задача, която е разрешила само Олга Славчева. Нейният текст към част първа е бил публикуван в 1935 година и към част първа и трета. В 1941 г. текстът на част втора, изготвен от Весела Несторова е бил публикуван в 1942 г.

Поетичните текстове съставляват третата от трите части именно: формата, съдържанието и смисъла на Паневритмията. Когато биват разбрани, те хранят интелекта, точно така както движенията тонират тялото и музиката възпламенява духа. Никакво изпълнение на Паневритмията не е завършено без тях.

РЕДАКТОРСКИ ЗАБЕЛЕЖКИ НА BARNABY BROWN - BERLIN

Извън България изпълнение на Паневритмията са били характеризирани от /чрез/ магнетофонни и портативни касети. Това издание се подготви да окуражи употребата на жива музика и да внесе лъх от пресен въздух към репертоара, който е на разположение на изучаващите цигулка. Макар че една единствена цигулка е идеална за по-малък паневритмичен кръг, по-големи ансамбли са изобщо необходими за да стигне музиката до слуха на изпълнителите.

По традиция всеки наличен инструмент се присъединява към или замества цигулката, докато един акомпанимент, композиран или импровизиран, се изпълнява на цигулка, китара, арфа, акордеон или от смесен ансамбъл. Били са ползвани даже и черковни камбани. Мелодичната линия е бивала също адаптирана от певци, въвеждайки минимални изменения, които сега от две поколения вече са стандартни.

В никакъв случай не съществува една коректна или оригинална версия. Някои варианти може да произлизат от различни изсвирвания на главния композитор Петър Дънов, други от /поради/ процеса на слухова трансмисия. Музиката е така по вътрешно естество свободна, че задачата за написването ѝ е предизвиквала учениците на Дънов от самото начало.

Това издание не може да претендира да е последната дума, но се опитва да представи музиката в благоприятна светлина и приложима форма за начинаещия както и за опитния музикант.

ПУБЛИКУВАНИ ИЗТОЧНИЦИ

А. Беинса Дуно, Паневритмия /София 1938 г./ частично репродуцирана, редактирана с някои тактови черти, Ярмила Менцлова /Паневритмията /Франция 1984 г./ и Аида Куртева, Паневритмия /Киер СА;Аржентина 1988 г./, Партията на втората цигулка е от Кирил Икономов и наставката на номер 24 /нормално изпусната/ от Ангел Янушев.

В. Паневритмия /София 1941 г./ препечатана 1992 г.. Тя дава оригиналния български поетичен текст на всички движения, но „Слънчевите лъчи“ са под вокална адаптация на френски издания бяха публикувани и поетичният текст преведен; това /издание/ от 1977 г. коригира минимални моменти от музикалната граматика и е репродуцирана в „Кръга на Свещения танц - изд.

Давид Лоример /Англия 1991 г./.

С. „Слънчеви лъчи“ /София 1942 г./ репродуцирана от Лоример стр.142-4. Оригиналният български поетичен текст на „Слънчевите лъчи“ е напечатан под музиката за цигулка.

Тези любителски /дилетантски/ издания нашироко се съгласуват с това, което се чува днес. Рядко употребата на регулярни /правилни/ тактови линии изопачава музиката, както тя е разбрана и се изпълнява от онези, които са я научавали по слух. Съотношенията по темпа между движенията са също затъмнени поради липса на единство на стила-различни индивидуалности са били отговорни за нотирането на различните мелодии, вследствие на което се явява несъответствие по отношение избора на нотните стойности за музиката с подобни качества.

Във В първата вокална адаптация - номера 18 и 19 бяха транспонирани към кляча на В миньор и номер 24 към С мажор.

Преди няколко години, обаче музиканти в България се върнаха към употребата на оригиналните клячове, които са съвършено пригодими за ниски гласове.

ЛЯВО ИЛИ ДЯСНО?

Също така, за да направи естеството на музиката по-ясно за окото на четящият, това издание публикува разрешението на Асен Арнаудов на един конфликт между теория и практика. В тази стандартизирана форма музиката се нуждае да бъдат ревизирани /изменени/ диктаторските описания на Милка Периклиева и на Ярмила Менцлова. През време на процеса, при който музиката се създаде се замесиха много лица. Описанието, което Периклиева дава на движенията е било директно взето от демонстрациите /показванията/ дадени от Дънов и изглежда в по-малка степен да изопачава Неговия замисъл. Менцлова, на която Дънов по-късно е дал задачата да представи Паневритмията коректно също така решила да ревизира музиката в по-голяма степен от описанието на Периклиева. И поради това се предполага, че една нота в „Първия ден на пролетта“ е скъсена, така че 7,9 и 10 започват с десния вместо с левия крак. Това прави музиката по-малко повторяема наизуст, като я прави по-лесна за изпълнение наизуст и изяснява момента за смяна на ръцете в номер 6 „Отваряне“.

Единствената друга разлика от стандартната версия обикновено практикувана в България е позицията на повторението в номер 11 „Евера“, тук внушена пред четири тактови черти. Даже, ако повторението от тактова черта 21 е автентична, което се явява по-скоро като произлизащо от погрешно отпечатване в А, версията с текстът, предложен от Арнаудов и отдавна свирен в Русия е възприет, тъй като с това се избягва музиката да завърши в една неестествена /несвойствена/ точка в последователността на движенията. Други различия по отношение на стандартната версия, които правят музиката по обичайна /регулярна/ не се внушават, защото те отстраняват благоприятните възможности за певците да дишат.

ОБОЗНАЧЕНИЕ НА ТЕМПАТА

За общо упътване са дадени обозначения с метроном. Когато се изпълнява Паневритмията, трябва да се уважат местната традиция, атмосферните условия и възрастта на играещите.

Отбелязванията на метронома на А не се явяват като точен запис на по-раншните скорости при изпълнението. Ако употребеният метроном е бил акуратно калибриран, те означават по-бързи темпа от онези, употребявани

от едно по-късно поколение, макар и променливи. Обаче те имат смисъл в музикално отношение и така могат да представляват по-скоро мнението на музиканта отколкото на играещия.

СВОБОДА НА ИНТЕРПРЕТАЦИЯТА

Където процесът на слуховата трансмисия или вокална адаптация е изгладил приятни детайли, запазени в А, тези са били реинтродуцирани към главния музикален текст и версията е поставена стандартно в намален печат като алтернатива. Това поведение има за цел да окуражи живата гъвкавост която Дънов самият е демонстрирал както в своята игра, така и в мисленето си. В цялото издание изпълнителите не би трябвало да се колебаят да променят октавата, ако имат желание за това. Допълнителна или алтернативна орнаментация е също удобна, специално в „Слънчевите лъчи“.

УПОТРЕБА НА ЛЪКА

Интерпретацията предвидена да подпомогне четещите и начинаещите би трябвало да се игнорира /отрече/ от по-опитните.

Както народният така и артистичният стил при употреба на лъка са напълно правилни.

Берлин, 1997 година

Барнаби Браун

Превод от английски: Веска Величкова Въз основа на това писмо Виола Йорданова пише своето „отворено писмо“ до своите съмишленици, които ги няма вече на земята и изпраща своето писмо до м-р Браун, което едва ли го е прочел.

20. БЕЛЕЖКИ НА РЕДАКТОРА ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

Поместваме отвореното писмо на сестра Виола Йорданова към българските последователи на Учителя Дънов.

Включваме превода на нейното писмо до г-н Барнаби Браун в отговор на неговите редакторски бележки към Паневритмията на Учителя Дънов.

Господа чужденци! Спокойно! И по-кратко!

Първи, ние българите имаме думата. Второ, вие трябва да дойдете тук и да се учите на български език. След това трябва да прочетете „Изгревът“ и накрая да проучавате Словото на Учителя, както и неговата музика и песни. А що се отнася до Паневритмията, то ние българите не сме я публикували в нейния оригинал, защото ни пречат такива като г-н Браун, но с български имена и лица. И те са по плът българи, но по дух са чужденци за Словото на Учителя. Те дори са и врагове. И то не какви и да е. А истински и люти врагове.

Но ние българите, които сме по дух, ще се съберем, ще се вдигнем като един и ще победим, защото, ние още съхраняваме и браним Словото на Учителя. А този Учител е Всемировия Учител на Вселената - Беинса Дуно.

Ние знаем Кой е Той. Ние знаем за кого се жертвуваме. А вие това, г-да чужденци, не знаете и трябва да дойдете да се учите тук от българите. Ще се учите от нас, а не обратното - та да ни четете лекции по невежество. Запомнете това! Ние не си продаваме първородството за нищо на света. Ние си имаме задача и ще я изпълним. Ето защо се издава поредицата „Изгревът“. За обучение вам и за поучение нам!

21. ГОЛЯМОТО СЕМЕЙСТВО

БАЩАТА - е ХРИСТО Йорданов ПАВЛОВ, роден на 01.05.1861 г. в гр. Враца, получил висше образование в Щутгарт - Германия със специалност химик, с докторат в Рощския университет. Специализирал в гр. Падуа - копринарство. Във Враца през 1901-1911 г. е назначен за окръжен управител. Бил е директор на Търговската гимназия в гр. Свищов, след това главен инспектор по бубарство. По-късно преминава към различни дейности - занимава се с превръщане на дядовата си воденица в мелница, с медна мина, антрацит-на мина в Перник за изготвяне на брикети, бил е народен представител и т.н.

МАЙКАТА - е ДОНКА ЦОНЕВА дъщеря на Разградски търговец на тютюн, завършила Търговска гимназия. В Торина - Италия една година е учила пеене и пиано. Задомява се и има 4 деца. Пише стихове, издава готварска книга, ръководство по кроене.

АСЕН е първото дете - роден на 02.09.1896 г. През 1917 год. завършва авиационно училище и участва в Първата световна война. През 1921 год. и изпратен в САЩ за да участва в международен конкурс за околосветско пътешествие. Конкурсът е анулиран и той остава завинаги там. Става инструктор-изпитателен пилот, инженер, сътрудник на различни авиационни списания.

МИЛКА - родена в София, свири на цигулка, оркестрантка в Пловдивския симфоничен оркестър през 1946 г., след това става музикален педагог в София. От 1957 г. живее в Париж. Пише книги за брат си „Асен Йорданов и авиацията“, който е построил първия български аероплан, изпитан успешно на 10 август 1915 г.

НАДЯ - която сега живее в Скопие - Македония.

ВИОЛА - живее в Гринуич - САЩ.

Представяме кратки бележки от дейността ѝ в САЩ.

ДЕЙНОСТТА НА ВИОЛА ЙОРДАНОВА В САЩ

1. Превод и публикуване на I и II книга на Паневритмията.
2. „Дишането“ от Боян Боев - 1936 год.
3. Видео-касета направена от нея и Ерна Сталева, ученичка на Учителя.
4. Една касетка с изпети 28 песни от нея на английски от Паневритмията.
5. Държани „сказки-демонстрация“ върху Паневритмията.
6. Курс по Паневритмия - нарочно подреден с преведена от нея молитва и инструкции, дадени лично от Учителя на Боян Боев.
7. Две статии написани върху възпитанието „Новите насоки във възпитанието“. Заинтересувало се едно списание за възпитанието, но когато прочитат за Паневритмията с новите методи, те се отказали да отпечата статията. За тях новите мисли, идеи и методи са „мечти“.

ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаната ВИОЛА ЙОРДАНОВА БАУМАН заявява, че по молба на д-р Вергилий Кръстев, изпраща саморъчно написаните нейни спомени от времето на Школата на Изгрева, под заглавието: „Божественият Градинар - БЕИНСА ДУНО“, като дава право на д-р Вергилий Кръстев да ги публикува в книгата „Изгревът, том VIII, съставен от самия д-р Вергилий Кръстев.

Януари, 1998 година
Гринуич - САЩ

С почит: Виола Йорданова Бауман

ВЕЛИЧКА НЯГОЛОВА

1. ВЕЛИЧКА СТОЙЧЕВА

Майка ми Стефка Няголова е родена 1903 г. в гр. Бургас и си заминава 1995 г. Нейната майка Величка Стойчева и баща ѝ Кънчо Стойчев са едни от първите ученици на Учителя. Величка Стойчева е нямала деца и решава да си осинови дете. Съгласно съветите на Учителя тя отива в църквата, където в неделя ден се излагали деца, за да може да си осинови едно дете. Майка ни Стефка е родена в околностите на Бургас и е шесто дете в семейството. Майка ѝ умира при раждането. Тогава нейният баща като станала на 40 дни я завел в църквата за осиновяване. Величка Стойчева съгласно директивите на Учителя влиза в църквата, оглежда цялата група деца в средата на църквата, които са за осиновяване и избира веднага Стефка и казва: "Това е моето дете!" И от тогава тя започва да се грижи с много голяма любов за майка ми. Нейните дрехи и роклички са били изписвани от Париж, от модни къщи, с корделки, много красиви. Майка ни е била на 4-5 години, когато Учителят е отивал в Бургас, в дома на моята баба Величка и е милвал майка ми по главичката и е казвал: "Тя добре ще пее, хубаво ще пее". Баба ми Величка Стойчева произхожда от заможено семейство. Нейната фамилия са били фабриканти на платове в Габрово. Фамилията не е била съгласна с осиновяването на това дете. Затова и по-късно моята майка и баща не са поддържали връзка с фамилията на баба ми Величка Стойчева. Значи Величка Стойчева избира дъщеря си Стефка по дух, по вътрешно ръководство и под ръководството на Учителя. И наистина, по-късно така и ние се раждаме чрез нея на тази земя. В къщата на баба ни Величка Стойчева е имало голям салон, който събирал 100 стола. И в този салон е идвал Учителя и е прекарвал по цял месец в Бургас и цялата група от Братството от Бургас са идвали в дома на баба ми Величка и заедно с Учителя са празнували и са работили заедно. Вечерно време е имало трапези, имало е разговори, свещени разговори, беседи и песни са се пеели. Баба ми Величка Стойчева и Кънчо Стойчев са от първите ученици на Учителя и участват в първите вериги, които Учителят организира в гр. Велико Търново. Това е преди Школата. Школата се открива 1922 г., това са годините 1910, 1911, 1912, а може би и по-рано. Учителят поименно е повиквал своите ученици на тези събрания, които са се организирали във Велико Търново и така наречените вериги, духовни вериги и в голямо свещенодействие и в една силна духовна атмосфера са прекарвали тези дни с голямо присъствие от невидимите, светли същества. Баба ни Величка и дядо ни Кънчо Стойчев са участвали в тези вериги и имената им ги има в протоколите от тези години.

Баба ни става една добра ученичка на Учителя и Учителят е работил над нея, защото тя е споделяла с моята майка, че има едни особени силни видения, виждания и присъствия и разговори, но не желае да ги разкаже, за да не се възгордее. Под ръководството на Учителя тя в Бургас е организирала женски и детски събрания, като е разработвала теми съгласно идеите на Учителя. Баба ни Величка е била с деликатно здраве, а дядо ми Кънчо е работил в пощата, като пощенски служител. Случвало се е, когато тя не е добре със здравето, той трябвало да изпрати телеграма до София, да попита Учителя какво да прави и как да лекува Величка. Като отива на работа с телеграмата приготвена за подаване в джоба му, какво е учудването му, щото

като отива на работа той получава телеграма и то от Учителя и в нея телеграма Учителят обяснява и дава отговор на въпросите, които дядо ми го интересуват. Дава и точно какви методи да употреби, за да лекува Величка. Баба ми си заминава рано през 1918 г., когато Учителят е бил интерниран във Варна. Майка ми остава без майка на 14 години. Дядо ми Кънчо разтревожен е отишъл чак във Варна, за да се види с Учителя и да Му съобщи за заминаването на Величка. Учителят излязъл на балкончето на хотела където бил интерниран и дядо ми Му разказал, че Величка си е заминала, тогава Учителят отговорил: "Грабнаха Величка докато мене ме нямаше". За майка ми трябвало да се грижи дядо ми Кънчо Стойчев. Той е бил много грижовен баща и дори по-късно, когато майка ми се омъжва и си ражда четирите деца, той винаги е помагал на нея и на баща ни при отглеждането на децата. Имал е хубава пенсия и почти всичко каквото можел е давал, за да помага на това многолюдно и трудно семейство. Много любов и грижи е полагал.

2. СЕМЕЙСТВО С МНОГОЛЮДНА ЧЕЛЯД НА ИЗГРЕВА

Майка ми като останала сама се поотклонила в младежките си години и мисля, че в 1919 г. тя получава лична покана от Учителя да отиде на събора във Велико Търново. Тя отива и от този момент се слага началото на нейното духовно пробуждане и възраждане. Майка ми става една от преданите ученички на Учителя и остава такава до края на живота си. Баща ми Крум е родом от гр. Силистра, през 1903 г. и си заминава 1976 г. в София. Той произлиза от семейство с много деца. Баща ми мисля, че е бил протестант и голям идеалист. Когато се свързва с идеите на Учителя, той става Негов ревностен ученик и скъсва всички връзки с фамилията си, със своите братя и сестри и се отдава на делото на Учителя. Той е смятал дори да отиде в Америка и да стане проповедник на новите идеи на Учителя, но според съветите на Учителя той е променил решението си. Майка ни е следвала педагогика в университета, а баща ни философия. Но и двамата не са могли да завършат докрай висшето си образование поради тяхната женитба и идването на децата. В семейството ни се раждат четири деца - 1932 г. се ражда Светозар, който остава докрай верен на идеите на Учителя и един от Неговите добри ученици. Второто дете родено през 1934 г. е Костадин, който е бил също изгревско дете, който също е бил милван от Учителя по главичката, но като става младеж се отклонява от идеите на Учителя и поема пътя на света, на радостта, на веселието, макар по начало да е бил вегетарианец, прояжда отново месо и така остава до настоящия момент. В 1941 г. се ражда аз, третото дете, което нося името на моята баба Величка и нейното велико присъствие. В 1943 г. се ражда най-малкия син, брат ми Любомир, който също така остава верен на идеите на Учителя. Всъщност семейството става вече многолюдно, икономическата криза до II-рата световна война е обхванала всички страни и моят баща е бил известно време без работа. По-късно той си намира работа, става чиновник-чертожник и до края на живота си остана на тая работа и дори се пенсионира там. В тия трудни години той е имал малка заплата и майка ми не е могла никога да работи поради това, че е имала много деца и през тия години нашият дядо Кънчо е помагал с неговата пенсия. И четирите деца са родени на Изгрева, така че ние сме от изгревските деца и семейството ни е живяло на Изгрева в малка дървена барака, която баща ми е построил на братско място. През тия трудни години семейството ни е живя-

ло в голяма немотия и братята и сестрите на Изгрева от Братството унесени в техния духовен подем и като служители на Великия Учител просто не са обръщали много внимание на това семейство, за да му помогнат. Дори с пренебрежение са казвали: "Крум и Стефка с многото деца!" Всъщност братята и сестрите са имали за идеал да служат на Учителя и не са гледали с добро око на тези братя и сестри, които са се женили и са създавали потомство, но майка ми е била определена да даде живот на тези деца, три от които остават верни на идеите на Учителя. Светозар, Любомир и аз, Величка. Въпреки всичко семейството ни се е ползвало един вид с едно презрение на Братството към нас. По-късно, след години от това трудно за издържане семейство излязоха трима инженери. Само Светозар не можа да получи висше образование. Той също имаше възможност и можеше да завърши с неговата голяма научна и духовна култура, но когато отишъл в университета и подал документите си, в неговото досие било написано, че той е дъновист и пее в братския хор Затова не са го приели. По-късно останалите три деца завършват своето висше образование въпреки тези големи затруднения и хората от Братството са били изумени от успеха на това семейство. Мога да подчертая, че нашето семейство е било за изпит на много братя и сестри от Изгрева, как те ще се отнесат към това семейство. И в тия трудни години малцина са ония, които са помогнали на нашето семейство. Те просто се броят на пръсти. Една от тия сестри е била Веса Жечева, майката на Благо Жекон, която при моето раждане е дошла и една седмица е стояла при майка ми да ѝ помага в прането и във всичко докато майка ми се съвземе. След това тя дава количката - детската от Благо, за да има бебето количка, т.е. дава я за мене. След това идва Гита, майката на Йоанна Стратева. Тя, заедно с нейните сестри много помагала на нашето семейство. Веднъж например имаше колет от Америка и те допринесоха щото и ние да получим един такъв колет, в който имаше сухо мляко, шоколад, имаше и някакви дрехи. Но най-важното беше, че Гита намираще дрехи от своите деца и пълнеше цели чували за нас. Току пристигне вкъщи и носи чувала и така ние можехме да имаме дрехи. В този чувал имаше и палта, и панталони и всичко за децата, за да може да има какво да носят. Имаше още една сестра, Надя Жейнова, която често донасяше много хубави дрехи от дъщеря си, които бяха предназначени за мене. Винаги сме се радвали на тези сестри, които не ни забравиха в тези трудни моменти. Когато трябваше да постъпя в гимназията родителите ми трябваше да ми купят ученическо тъмносиньо палто, а те нямаха възможност. Изведнъж три сестри се организирали без някой да ги е търсил, извикаха ме и ми купиха необходимото палто, за да мога и аз като всички ученички да се представя в училище с ново ученическо палто. Тези сестри бяха Верка Куртева, Стойна-шивачката и третата сестра не си спомням коя беше. Спомням си само, че Верка Куртева дойде вкъщи и с нея заедно купихме палтото, което на времето струваше 25-30 лева, но това беше голяма помощ за моите родители.

3. ДЕТСКИ СПОМЕНИ ЗА ИЗГРЕВА

Аз бях на 3-3 1/2 години когато си замина Учителят. Много добре си спомням, че майка ми много плака в този ден и когато подредиха Учителя в салона за поклонение и всички отиваха там да се поклонят, майка ми ни заведе и нас, децата, както и мене, да идем да се поклоним и целунем десницата Му. Спомням си, че Той беше облечен в бяло, положен на одър в салона. Там имаше много хора. Моята душа беше много смутена, а майка ми ме буташе и

казваше: "Иди, иди, целуни ръката Му!" А аз отговорих с голямо почитание в душата си: "Не, Той спи, аз не желая да Го събудя, да Го безпокоя". С голям трепет и благоговение бе изпълнено моето сърце и моята душа, когато видях Учителя. Това много добре си спомням, макар че съм била толкова малка. Това е единственото, което си спомням по отношение на Учителя.

Моята майка пееше много хубаво. Беше си създала една своя песен "Бог е Любов", която пееше много хубаво и гласът ѝ ечеше. Взимаше китарата, акомпанираше си и пееше. Моята майка не е обичала да безпокои Учителя, да Го пита по много въпроси. Обикновено тя е задавала вътрешно своите въпроси и винаги е получавала отговор от Него. Рядко Го е безпокоила. Когато е присъствала на беседа, преди да започне беседата тя записвала в тетрадката си известни свои мисли и разсъждения и ѝ е правило впечатление, че Учителят в беседата си е засягал именно тези въпроси, които са я вълнували и които е записвала в своята тетрадка.

След заминаването на Учителя животът на Изгрева продължи почти по същия начин. Аз бях малко дете, но често присъствах на различни вечери и празненства в салона. Особено вечерно време често имаше концерт, а понякога имаше и вечери. Ние, всички изгревски деца се събирахме на голямата поляна за Паневритмията и до късно вечер играехме там. Понякога слушахме и концертите, а също така участвахме и във вечерята. За празника на Учителя, 27. декември се раздаваше хубаво жито. Познавах много братя и сестри, които живееха по това време на Изгрева. Спомням си брат Ради, който работеше в градината и който беше строг и авторитетен. Имаше едно куче, за което той се грижеше, Роза. Тя имаше много кученца. Ние двамата с моя брат Любомир отидохме и пожелахме да си изберем едно малко кученце. Брат Ради се съгласи. Гледах, гледах и видях, че има едно от децата на Роза, едно бяло кученце, което все настрани седеше. Ние него избрахме и го нарекохме Белчо. Това куче от Роза се оказа с много труден характер и беше просто страшилище за всички хора, които идваха у дома вкъщи, особено ако кучето не беше вързано. Имаше още много братя и сестри, които живеяха на Изгрева. Често пъти съм виждала брат Иван Антонов, който беше голям астролог, също така и Влад Пашов и много други братя и сестри: Наталия Чакова, Буча Бехар, Стойна, Сийка Динова и Анка Каназирева и много още други братя и сестри, които живеяха по това време на Изгрева. Брат Никола Антов не винаги изпълняваше добре своите задължения като представител на Братския съвет. Бяхме дочули нашето семейство, че когато разпределяли местата, нашето място където живеехме, а това беше братско и съседния имот, който закупи един художник Боян и всъщност той му е дал една част от братското място на него. Това нещо е станало на чашка алкохол и с нещо друго в приятелска атмосфера и след това ние се чудехме, че нашия парцел беше малко по-малък отколкото предполагахме, че трябва да бъде. Значи на него не можеше много да се разчита. Но в даден момент и той проявяваше доброто. Спомням си, че като бях ученичка или студентка исках да отида на Рила, но няхах достатъчно пари. А той правеше списъци там на полянката на Изгрева и аз отидох и му казах, че имам много малко пари, които мога да внеса за Рила. Той се обърна към мене и ми каза: "Нищо, и с тези пари ти можеш да отидеш на Рила". Направи един голям жест и ме вписа в списъка и така аз можах нея година да се кача на езерата.

4. ДУХОВНАТА ГРУПА НА ПЕТЪР ФИЛИПОВ

Брат ми Светозар беше винаги много ревностен към идеите на Учителя и си спомням, че криеше беседите във въглищата, в малката барака, която имахме. Това беше нашата къща на Изгрева. Светозар си остана докрай предан на идеите. Той имаше така вътрешно разбиране и вътрешно чувство, говореше му се отвътре и много често можеше да дава ценни съвети на различни братя и сестри и да им помага в техните затруднения. Той беше един голям стълб в нашето семейство и много често ни е водил на екскурзии на Рила, на Мусала и на 7-те рилски езера, като дори при трудни условия, зимно време или пък лятно време. По-късно Светозар години наред живя при брат Петър Филипов. Помагаше му в къщата, в стопанството, копаеше градината, просто беше като един вид служител в неговото семейство, в негова услуга. По същия начин те работеха духовно, тъй като брат Петър Филипов беше създал малка група, която той ръководеше. В тази група имаше ръководство и това беше самият брат Петър Филипов, който ръководеше тази група. При него отиваха много братя и сестри, отиваше и Еленка Симова от Мърчаево, която впоследствие стана съпруга на Светозар, и брат Галилей Величков и много други братя и сестри. Нашето семейство полека, лека пожела да се включи в неговата група и той с много големи трудности ни прие в групата си. Не беше лесно да се влезе в тази негова група и имаше големи изисквания за това. Трябва да кажа, че аз никога не съм работила толкова усилено духовна работа както в групата на брат Петър. Той беше незаменим организатор, вдъхновител и много предан на идеите на Учителя, но много сериозен брат. Отивахме сутрин рано в 5 часа на беседа и на посвещение и много често пъти той ни говореше, че трябва да посипем с пепел главите си и да скъсаме с миналото. Често пъти отивахме и на Витоша, като сме тръгвали събота срещу неделя рано сутринта. Имаше един персонален рейс, който минаваше по Дървенишкото шосе и сме ставали 1 и 1/2 - 2 часа през нощта и сме чакали докато мине персоналният рейс и с него отивахме до Бистрица, а оттам поемахме нагоре по поляните с цел да можем да посрещнем слънцето някъде нагоре на височина. Прекрасни бяха тия прекарвания с брат Петър Филипов, просто незаменими. Той много добре ръководеше дейността, духовната работа през целия ден и целия ден прекарвахме отлично в една хармонична атмосфера от сутринта до вечерта. Изкачвахме се обикновено до върха "Купена" и там имахме огнище, четеше се беседа в 10 часа. Там си правехме много хубав чай, понякога слагаме и боровинки, когато имаше наоколо и на обед обядвахме заедно, почивахме си чак до 3-4 часа и след това слизахме обратно, отново по баирите, за да слезем до Бистрица и да вземем отново рейса за връщането. Идваха различни братя и сестри, най-често Галилей Величков и Еленка идваше също. Идваше и Елка Кралева понякога, която преспиваше в дома на брат Петър и след това сутринта тръгахме заедно за Витоша. Често пъти идваше и сестра Донка, която работеше в един ресторант и понякога идваше по-късно и ни настигаше горе по поляните. Тази Донка, която работеше като прислужница в дома на генерал Стоянови. Мога да кажа, че постепенно станахме приятели с кучетата в селото. Тия овчарски кучета бяха много големи и страшни. Ние минавахме почти през нощта по тъмно и те ни лаеха и ние носехме хляб, за да можем да ги укротяваме. Но постепенно, постепенно те станаха наши приятели и започнаха да идват с нас и се качваха донякъде, до поляните и след това се връщаха. Ние започнахме да се притесняваме, да не би овчарите да ги бият, защото всъщност те трябваше да си извършват своите задължения към стадото овце. А кучетата

толкова ни обикнаха и така се присъединиха към нас, че те ни очакваха с голяма радост и тръгваха с нас. Аз дори се качвах на гърба на едно от тези мощни, огромни кучета и играех с него. На кучетата им беше приятно, хапваха нещо от нашата храна и прекарваха все около нас. Спомням си веднъж през пролетта, не се качихме много на високо, останахме на една поляна така по-долу и насреща се виждаше целия баир, на който трябваше да се изкачва. Изведнъж забелязах една огромна топка, която се търкала и пред нея едно по-малко, което бяга. Вгледах се, а то се вижда като на кино лента. Вгледах се и видях, че беше една сърна, която бягаше и една голяма мечка след нея я гонеше. Това се виждаше съвсем ясно. Изведнъж изникна просто едно от тия наши овчарски кучета, беше се качило нагоре и като подгони тази мечка, тя се скри, избяга и така то помогна на сърната и я спаси.

С такова велико благоволение работехме с брат Петър Филипов и всъщност от него аз научих какво значи велика, дълга молитва, какво значи медитация, размишление и усилен духовна работа. По цял ден прекарвахме в духовни разговори. Имаше и посещения и брат Петър ни свързваше с този невидим светъл свят, тъй като той имаше способности. Чуваше и виждаше, беше ясновидец и също така някакви други езици говореше. Това бяха едни от най-прекрасните години на духовна работа в моя живот. Това продължи от 1959 г., когато аз станах студентка в университета докъм 1965 г. Брат Петър Филипов беше много чист и извисен в своите чувства и преданост към Учителя и той винаги ни даваше прекрасни съвети като младежи да запазим своята физическа чистота, за да можем да бъдем служители на Бога и на делото на Учителя. Събирали сме се на разкошни вечери при него и се създаваше една много хубава атмосфера. Дори имаше специален, много приятен аромат, който се носеше във въздуха, което той обясняваше, че се дължи на присъствието на светлия и разумен свят. Идваха много братя и сестри, имаше изпълнители на пианото. Пеехме и свирехме и прекарвахме много хубаво при него. Брат Петър Филипов беше си създал и някои песни и понякога ги пееше. Правили сме и различни духовни опити, като например при изпълнението на песента "Вътрешния глас на Бога" от Учителя и "Вену Баар" от него, какво всеки ще може да види и да почувства и до кое ниво ще може да отиде, за да види от къде Учителят е снел тази песен. Изобщо работата ни беше не само теоретична, но и практическа и много усилен и много пъти той се опасяваше от милицията и особено сутрин рано в 5 часа оглеждаше пред къщата, да не би да има някой милиционер, който да следи отиването ни при него. Брат Петър беше един прекрасен сладкар по професия и аз си спомням за един мой имен ден, на Великден, той организира празник и беше приготовил една разкошна торта, много голяма, квадратна, разкошно украсена и на нея беше сложил петолинне, имаше и ноти. Никога в живота си не бях получавала такъв голям и хубав подарък. Това беше за моя имен ден от брат Петър, което никога не мога да забравя. Досега никой в моя живот не беше ми правил такъв прекрасен подарък и с толкова много любов, за което аз безкрайно и винаги благодаря на брат Петър Филипов.

Моят брат Светозар, там при брат Петър се сближи много с Еленка, която по-късно стана негова съпруга. Брат Петър Филипов одобряваше тази дружба и просто ги подкрепяше двамата и им създаваше един вид условия, за да може тази тяхна връзка да се развие и да даде някакъв резултат. Брат Петър ми е правил много добрини. В случай на нужда просто е тичал с мене, за да ми помага, защото аз като трябваше да завърша, да се дипломирам в университета, в крайна сметка един от професорите, който беше голям комунист, разбра че съм от Братството и реши да не получа диплом. И така

на няколко пъти се явявах и той все така не ми позволяваше да си взема изпита и да получа диплома. И си спомням тогава как брат Петър отиде да търси професора, отиде да търси ректора на университета, който беше преподавател по математика мисля и когото той познаваше, да му разкаже за моя случай и да му обясни каква е причината дгето този професор не желае да ми помогне да взема моята диплома. Така че брат Петър беше готов на края на света да отиде, за да помогне някому и в същото време той разчиташе от нас една хубава и усиlena работа в замяна на това. Той притежаваше много ценни духовни способности и качества както много други силни братя и умееше да си служи и с двете ложи. Понякога той знаеше най-различни начини, магии и други неща, с които умееше да си служи, може би това беше свързано с неговото кармично минало. Тежко и горко да бъдеш неприятел и неприятен на брат Петър Филипов. Той владееше сили и способности. Както и много други братя и сестри на Изгрева, така и той имаше такива умения. Много беше опасно да не си в добри, хармонични отношения с него. Така че той беше една мощна канара в Братството и беше много верен на Учителя, много добър брат и един от Неговите напреднали ученици, но в дадени моменти той си служеше с тези сили и ставаше дори опасен. Една част от братята и сестрите от Братството имаха големи възможности и понякога си служеха със силите на Черната Ложа, а понякога със силите на Бялата Ложа. Затова беше много опасно, недай си Боже да станеш враг или неприятен на тези братя и сестри, както например на брат Петър Филипов. След като нашето семейство се отдръпна от него, Светозар остана да живее още дълги години при него. Но за да бъде в групата му и да може да живее при него, той един вид трябваше да скъса връзките си със семейството си. И се стигна до там, че просто той не казваше добър ден нито на майка си, нито на баща си, нито на друг от семейството си. Минаваме покрай къщата на Петър Филипов по улицата, Светозар е в двора, копае ягодите, навел глава и въобще не казва добър ден никому. Ние го приехме това като естествено и това продължи доста дълго време, дори години. Светозар въобще не идваше да види родителите си, не идваше и в къщата ни. Така брат Петър се опита да привлече и баща ни Крум, който беше така по-слабохарактерен и се поддаваше на тези влияния, и той баща ни започна често да отива при него и се появиха недоразумения с майка ми и полека-лека поемаше курса, който брат Петър му диктуваше. Тогава майка ми, която е много силен дух отиде със сила и мощ при него и му каза: "Ти няма повече да се занимаваш с Крум, ще го оставиш свободен, да се грижи за семейството си!" И брат Петър се уплаши от майка и повече той не се занимаваше никога с баща ни. Така брат Петър успя да въздейства най-вече на Светозар и чрез Светозар, а пък и Светозар, за да живее при него, трябваше да изпълнява неговата воля; един вид да скъса със семейството си, което Светозар и направи и то за дълги години.

5. ЖЕНИТБИ ДУХОВНИ И КАРМИЧНИ

Брат Петър беше против женитбите и въобще не одобряваше женитбите и след като аз се омъжих за Данаил Жеков, той беше много недоволен. Ние вече тогава не дружахме с него, но той беше много недоволен и по вътрешен път разбираше с какъв дух аз се свързах чрез тази женитба. По-късно се роди детето Блавест и аз много исках да му го представя, но той никога не се съгласяваше да види детето. Дори веднъж си спомням, аз вървя по една улица с количката, с бебето в количката и изведнъж някъде далеко се зададе брат Петър Филипов, като видя отдалеко, че съм аз с количката и

детето, свърна по една друга улица и просто избяга, за да не види детето и не желаете да вземе никакво участие в тази моя кармична женитба. Но разбира се тука аз го схващам като добро в него, защото той всъщност познаваше духовете и разбра с какви духове аз се бях свързала в тази моя тежка женитба. В действителност брат Петър се нуждаеше от души чисти и свети, които да могат да дадат силите си за делото на Учителя. И той беше против всякакви женитби и стигаше чак до крайности в това. В случая за мене той беше прав, защото аз не изпълних волята на Учителя. В един сън, бях 19-20-годишна, значи някъде към 1959-60 г. аз сънувах Учителя. Бях в голямата аудитория на Софийския университет където беше пълно със студенти, всичките редове почти бяха заети и аз бяха някъде от края в един от тези редове. Професорът влиза на катедрата долу, защото там е амфитеатрална залата, да държи своята лекция. Когато гледам, кой е професорът, виждам, че това е Учителят и изведнъж Той мина от другата страна на подиума и почна да се качва нагоре по редовете. вървя, вървя, вървя, дойде до мене, спря се до мене и ме погледна с такъв силен и особен поглед, просто като че ли с очите на Вселената и ми каза: "Ти няма да се жениш! Ние имаме много работа!" След това взе ръката ми, гледа я, и това си спомням от съня ми. И аз разбира се като много други не изпълних неговия съвет в този сън като все се успокоявах, че това се отнася за някакво друго положение, а не за женитбата ми с Данаил, който ми подхождаше като човек от Братството и вегетарианец. Но действително права е мисълта, че тези женитби на хора от Братството не излязоха много сполучливи. Но въпреки всичко преди моята женитба в един друг мой сън аз отново видях Учителя някъде в някакво общество и имаше много братя и сестри, които говореха с Него и даже имаше някакви чужденци и Той разглеждаше някаква книга, която беше на английски език и показваше и обясняваше нещо на някакви хора край Него. Аз изчаках, изчаках и исках да Му поставя въпроса за мене и Данаил, за тази ми женитба. Но в действителност не се създадох условия Учителят да ми отговори. Аз се събудих в съня си и все пак по-късно след няколко месеца се оженихме с Данаил, но аз в себе си бях спокойна, че един вид съм попитала Учителя, поставила съм въпроса за тази женитба между мене и Данаил. Но важното е, че Учителят не ми отговори.

6. ГАЛИЛЕЙ ВЕЛИЧКОВ

Чрез дружбата ми чрез брат Петър се запознах и с брат Галилей Величков. За мене този брат беше извънредно много буден и интелигентен и имах извънредно много силно почитание към него. Той не само свиреше хубаво с цигулката си, но също така за мене беше важно неговото будно съзнание, когато по времето на Учителя той е поставял определени въпроси, много важни и точно на място, за да може сега да имаме известна светлина върху тях благодарение на него, които въпроси днес и нас ни интересуват. Брат Галилей Величков за мене беше един много напреднал брат, с много силен дух, извънредно много организиран и авторитетен. Той имаше много спомени от Учителя и много често, когато сме били на Витоша заедно с групата на брат Петър сме разговаряли с брат Галилей. Разговаряли сме за Учителя, много примери ни е разказвал и все казваше, че има една тетрадка с примери от Учителя, която желаете да ми покаже. Но той никога разбира се не ми даде тази тетрадка с неговите спомени. Не мога да ви опиша колко сериозно беше неговото отношение във връзка с младежта, лекотата на младежта да се жени, да създават поколение. Веднъж разговаряхме с него и той с такава

сериозност ми говори по този въпрос, че трябва да се вземе предвид не само съществото, с което се свързваш, но още четири поколения преди това трябва да знаеш, да проучиш рода и да имаш предвид с каква задача се нагърбваш при една женитба. След като аз не можах да получа тази тетрадка на брат Галилей с неговите примери извънредно много приятно се зарадвах когато видях в томовете на "Изгрева", че неговите примери са излезли и това са едни велики примери, на един действително ценен ученик на Учителя, който в дадени моменти е успял да присъства на такива интимни моменти от живота на Учителя и да поставя такива важни въпроси, по които бъдещото поколение ще може да има известен поглед върху интимния вътрешен живот на Учителя, на Великия Учител. Брат Галилей Величков стана голям приятел на нашето семейство, тъй като всички общо заедно работехме при брат Петър и заедно отивахме на екскурзии на Витоша. По-късно, когато нашето семейство се отдръпна от брат Петър, Галилей Величков продължи да дружи с него и да отива при него. И тъй като един вид Светозар, който живееше при брат Петър толкова години и му помагаше в домакинството и в градината, един вид той желаше да остане да живее при него. И брат Петър желаше да остави домът си и двора си не на родовете си деца, които не се интересуваха от Братството, а на някой човек от Братството. И така беше избрал Светозар. Но след като нашето семейство се отдръпна, не знам какви са били техните отношения и когато Изгревът започна да се събаря и искаха да дадат апартамент за нашата барачка, Галилей Величков започна да идва всеки ден у нас, ама абсолютно всеки ден, и да говори едни и същи неща на моите родители. Казваше, че Светозар трябва да напусне Петър, че за него ще бъде по-добре той да се върне при родителите си, да дойде в бараката и че по-късно за тази барака правителството ще даде апартамент и Светозар ще има облаги от тази работа. И така Галилей Величков изпълняваше стриктно своята роля. Това беше под влиянието на Петър, разбира се. Стриктно изпълняваше своята роля, абсолютно всеки ден идваше въкъщи, минаваше и все едно и също продължаваше да разправя на родителите ми. Но родителите ми не можах да повлияят на Светозар, защото той все още беше под влиянието на брат Петър и рядко идваше въкъщи. Но те нямаха нищо против Светозар да се върне в домът ни и да получи апартамент заедно с тях, заради бараката, в която те живееха. Всъщност брат Петър желаше да се освободи от Светозар, един вид така да му се отблагодари за грижите му към него като го изгони от домът си. Светозар участваше с труда си, със средствата си, с всичко което печелеше и работеше, с всичко участваше години наред в дома и домакинството на брат Петър Филипов. Затова брат Галилей Величков, един вид като проводник на Петър продължаваше да настоява за неговото окончателно махане от дома на Петър. Всъщност брат Петър успя в тази си акция и Светозар го напусна и дойде при моите родители. И се сбъдна неговото желание. Всъщност това се оказа много благоприятно за Светозар, защото по-късно, когато събориха бараката и дадох един голям апартамент, Светозар можа да отиде да живее там. Дори след като се ожени за Еленка и се роди синът им Павел, те всичките трима отидоха да живеят там и до ден днешен използват този апартамент, който бе получен благодарение на малката барачка построена от баща ни на Изгрева. Това беше един прекрасен шанс за Светозар в неговия живот и тука брат Галилей Величков изигра действително една положителна роля, както за Петър, така и за Светозар.

Защо разказвам всичко това и погрешките на тези прекрасни братя Петър и Галилей Величков? Защото при Учителя това беше Школа, всички се

наричаха ученици на Великия Учител, но всъщност всички в една или друга посока сбъркваха и се отклоняваха, но важно беше да вървят напред. Това бяха силни и мощни духове от миналото, които разполагаха с голяма сила на своя дух и в дадени моменти те ставаха проводници на тъмните сили. Така че този прекрасен брат Галилей Величков, който толкова много уважавах, и така дълбоко в душата си имах просто благоговение пред светостта на този брат, неговата чистота и неговите духовни постижения, всъщност това не му попречи, за да може и той да вземе участие в моята женитба с Данаил Жеков и то участие отрицателно и насочено против мене. Всъщност той става приятел с Данаил и с неговия баща Иван Жеков и Данаил отиваше да се грижи, помагаше му като беше болен, посещаваше го в болницата и всъщност Галилей Величков започнал да му дава едни лоши съвети, за да може, когато вече не вървеше нашето семейство с Данаил, за да може Данаил да вземел детето, да отиде при лекар, да ме изкарат мене болна, ненормална, за да може Данаил да вземе детето. И това били съвети от Галилей Величков към моя предишен съпруг Данаил Жеков. Не желая да критикувам тези толкова добри братя, които така дълбоко уважавах и обичах, но трябва да подчертая, че в дадени моменти и те са допускали грешки, като са си служили с такива отрицателни прийоми. Много бяха ценни за мене примерите на братята и сестрите отразени в VI-те тома на "Изгревът" и в бъдещия VII-ми том и аз с голяма радост прочетох техните примери, толкова важни за всички нас, важни и за бъдещите поколения, които ще има да се поучат от нашите погрешки, за да вървя по пътя на делото. Благодарение на тези велики томовете "Изгревът", всички можахме да разберем, че братята и сестрите, голяма част от тях са бъркали и не винаги са слушали съветите на Учителя. Понякога Той е казвал само веднъж и те не са изпълнявали, а понякога от Любов е повтарял дори по три пъти и пак има много от братята и сестрите, които не са изпълнявали. Малцина са били тези, които са имали будно съзнание.

7. ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

И сега след като разкрих образа на тези велики братя, искам да премина към един друг образ. Искам да кажа нещо за брат Любомир Лулчев. С голямо огорчение прочетох във всичките томовете братята и сестрите, че в техните примери разказват, че брат Любомир Лулчев бил един голям враг на Учителя. Но това се отнася до всички. Когато ние всички не изпълняваме волята на Великия Учител сме също Негови врагове и най-вече сме врагове на самите нас, на нашето собствено развитие, защото Учителят с голяма Любов е искал да помага на всички. Брат Любомир Лулчев е бил един много голям ум, много интелигентен човек с високи духовни и културни и социални разбирания. Завършил висшето си образование в Лондон, той е бил авиатор. Аз не мога да предам точно неговата биография. С това ще се заемат други. Оженва се за богата светска жена и живеят в София като са посещавани често от висшето общество в София в дома им. Но той, когато се свързва с Учителя, зарязва всичко и отива на Изгрева и си направя една мъничка барака и започва да живее в нея, само и само да бъде до Великия Учител и до Школата. Всъщност неговата барака е била отстрани до нашата барака. Така че моите родители са имали контакт да бъдат по-често с него. Този голям дух Лулчев действително е правил разни опити с Учителя, но целта му е била да се убеди за себе си и да се убеди дали чрез Учителя работи Великият Божествен Дух. И той се е убедил в това.

Казва се, че брат Любомир Лулчев бил свързан с Мория, за когото Учителят казва, че е ученик на Черното Братство. Предполагам, че е вярно, че е бил свързан с него, но може да се каже за всеки един от нас и от тези добри братя и сестри, че в даден момент мнозина от тях, пък и от нас са работили с Черната Ложа, а в дадени други моменти са с Бялото Братство. Това е типично изразено чрез брат Любомир Лулчев и не напразно Учителят е негодувал против него, един вид го е нападал. Действително, че брат Лулчев е извършил много погрешки и ето създава тези "Упанишади", за да може да обяснява на братя и сестри, които се са разбирали Словото на Учителя, да може да им обясни нещо от Словото. Учителят бил недоволен от тази един вид втора Школа, която се е създала на Изгрева. Но както вече подчертах, при брат Петър беше нещо подобно, защото брат Петър, който ръководеше нашите събирания, един вид той беше ръководителят. Че това е било грешка от брат Любомир Лулчев да дели хората настрана, да прави свои групи и да им проповядва Учението на Учителя и да им го обяснява. Но със своя велик и мощен дух и голяма, висока интелигентност, него точно Учителят избира да бъде съветник на Царя и брат Любомир Лулчев, който имаше познания по всички науки, и по астрология, и по френология и също така беше медиум и ясновидец, всъщност той отива в двореца, за да може да предава съветите на Учителя. Казва се, че не винаги е предавал точно съветите. Това е възможно при тези големи хора на политиките и на тези големи държавници, но може да се каже, че голямата част от съветите, които е предавал, една малка част той е бъркал и не ги е предавал точно. Там е цялата грешка. Чрез Любомир Лулчев в царския дворец Учителят всъщност е работел. Че когато трябваше да се спасят евреите, нали Учителят изпрати брат Лулчев да търси царя и Лулчев не го намери и се върна при Учителя. Учителят се съсредоточи и му каза къде да отиде. "В Кричим, рекох, ще отидете, в Кричим!" И брат Лулчев отива там, намира царя и така бяха спасени евреите от смърт в България. Лулчев е бил остър и строг, прецизен и авторитетен и много от сестрите от Братството са го търсили като мъж. Така например Елена Андреева, Невена Неделчева и други са го търсили и са били един вид негови жени. Той често пъти е използвал методите на тоягата, за да се освобождава от тези свои обожателки. Вярно е, че този брат си е служил със сили, владее е сили, голям дух е бил и вярно е това, че както и моят брат Светозар Няголов споменава в едно от своите писма, че и до ден днешен има хора, които се страхуват дори да произнесат неговото име. Нали само такива сили, велики личности като този брат могат да преминат през насилствената смърт. Брат Лулчев не се е страхувал от смъртта и там в затвора той е подготвил групата от министри и други от висшия елит, които са били с него ги е подготвил за Невидимия свят и е бил много категоричен с тях, да не се страхуват от смъртта и че само преходът е труден между този и онзи свят и след това животът им ще продължи в едно друго измерение. Така че той прие с радост тази насилствена смърт, и досега още не се знае къде се намира неговия гроб. Дори и моите родители, предимно моят баща Крум са отивали на тези събирания, които е правил брат Лулчев, за да може да слуша тези обяснения върху Словото на Учителя. Всъщност понеже братът е имал много големи знания, той е могъл добре да обяснява всичко, което Учителят е казвал в беседата. Но не го казвам, за да го оправдая. Да подчертая, че всъщност всички братя и сестри са вършили погрешки пред Великия Учител и всъщност колко по-напреднала е душата и духът, по-мощен и велик, толкова по-големи са били и погрешките и затова в сравнение с малките погрешки на братята и сестрите, които са били край Учителя, погрешките на Лулчев са били в много по-голям

мащаб, затова така и говорят за него. Всъщност Лулчев много е обичал и уважавал Учителя, защото е разбрал силата на неговия дух и кой дух работи през Учителя. Всъщност той е бил един от много будните ученици, един от най-добрите негови ученици може да се каже и това, което другите не са имали, това будно съзнание във всеки момент, брат Лулчев го имал. Има един такъв пример за него: веднъж вървят с Учителя и разговарят, вървят и разговарят и Учителят се обръща към брат Лулчев и му казва: "Брат, вие носите очила. Можете ли да хвърлите очилата?" Толкова е било будно съзнанието на брат Лулчев, че той веднага сменя очилата от очите си, хвърля ги и казва: "Да, Учителю, аз веднага изпълнявам Вашата воля!" И от този момент, до края на живота си той никога повече не е носил очила и зрението му се е подобрило. Това значи будност на съзнанието пред думите и съветите на Великия Учител. Вярно е, че този брат е обичал и уважавал много Германия и германците и че е желал всъщност в тази Втора световна война Германия да спечели. Това аз си го обяснявам с факта, че той всъщност беше съветник на царя, а пък царя беше един вид германец. И в действителност поддържайки в своето велико съзнание и своя мощен дух германците, той се е борил против Учителя, който е поддържал руснаците и славяните, които са се изявявали чрез руснаците. И Учителят е държал всъщност Русия да победи в тази война. И когато брат Лулчев разбира това положение, чрез един свой сън, който е даден в томовете на "Изгревът", той разбира, че един вид се бори срещу Учителя с тази си любов и желание германците да победят във войната. Той разбира тази своя погрешка и се коригира. И когато той в Мърчаево разказва този свой сън на един брат, той подчертава: "Да, брат, сбърках пред Учителя! Но то е, защото обичам германците. Но сега разбрах каква е Истината". Всъщност в затвора брата извършва една велика работа с тази група невинно осъдени от новото, комунистическо правителство. И брат Лулчев също така е бил невинен и си заминава невинно. В затвора, доколкото аз съм чувала, затова има също други примери, които ще покажат точно как стои въпроса, но от това, което аз съм чувала, в последната вечер преди да ги изведат на разстрела, Учителят се явява пред брат Лулчев и му казва да се подготвя, защото тази нощ ще ги изведат на разстрела. И тогава брат Лулчев подготвя цялата група преди всичко да не се страхуват от смъртта. Когато ги извеждат, в коридорите някой го дръпва него, той е имал много големи връзки, пък е бил и невинен в цялата тази история на правителството. И някой го дърпа в един коридори и са искали един вид да го спасят от тази насилствена смърт, но той казал: "А не, не, не, аз съм с групата!" И друго, което съм чула, надявам се да е вярно, това си го спомням от много разкази, които съм чувала за брат Любомир Лулчев. Когато ги изправили пред разстрела, той извадил часовника си и го подал на войника, който бил насреща и казал: "Ето, заповядай този подарък, но добре да свършиш работата си, да не трепери ръката ти, гледай да ме улучиш добре". И след това казал на цялата група преди смъртта: "Не бойте се, братя, ето сега сме тук и само след един миг аз ще ви вода горе!" Това е било, той, с неговия велик дух, да помогне на всички, които си заминават в тази нощ от насилствена смърт. И сега ние всички трябва да разберем, че в Невидимия свят брат Лулчев сега е един от прекрасните, истински ученици на Учителя Велик. Нашето семейство е било много близко с този брат. Били сме и съседи, комшии с него. Моите родители са го уважавали дълбоко. Баща ми често пъти е отивал да го пита за различни съвети и братът му е давал много ценни съвети. Този брат е имал едно много дълбоко чувство и почитание и велика любов към моята майка. Това е довело до ревност от много сестри, специално сестри в Братството, които са

разбирали тази любов и тази слабост на брата към майка ми и просто са ревнували. Майка ми е била тогава млада студентка и всъщност тя не е имала никаква физическа връзка с брата. Това е била някаква идеална любов и затова по-късно с цел да злословят срещу нашето семейство и срещу майка ми, някои братя и сестри наистина разпространили случая, че Светозар бил дете от брат Лулчев. Но всъщност аз винаги съм разговаряла с моята майка, която всичко ми разказваше и тя ми е обяснила много добре, че Светозар си е дете от нашия баща Крум и действително Светозар много приличаше и външно, и вътрешно по качества на нашия баща. Всъщност те са имали една велика любов, идеална любов от голямо разстояние. И всъщност брат Лулчев изпраща баща ни при майка ми, за да се оженят и да се родят тези деца, които после идват чрез тези родители. Някои сестри от Братството действително са имали физическа връзка с брат Лулчев и дори са живели с него. Но това не е случая с моята майка. Може би само името на най-малкия ми брат Любомир да е на него, но ако в действителност този мой брат има качества на великия дух на брат Лулчев, положителните му качества, ние всички ще бъдем много доволни от това.

След заминаването на моя баща от този свят всъщност се поднови отново тази велика връзка на брат Лулчев с моята майка и тази велика, идеална любов. Братът започна да присъства всеки път от Невидимия свят край майка ми и започнаха велики разговори, напътствия. Преди всичко той я подкрепяше в нейния физически живот и ѝ помагаше да може да издържи докрай със сила и мощ на тежките години на старостта, които ѝ предстояха. Той винаги се явяваше, че я чака, че нищо няма да пресили и че Учителят му е разрешил да я чака и когато дойде този велик момент, майка ми да напусне земята, до тогава те ще бъдат винаги заедно, събрани от една велика любов. Вие знаете ли какво значи любов между един човек във физическо тяло и един дух. Понеже аз съм свидетел и майка ми всичко на мене казваше, и дори понякога и аз участвах в техните разговори, един вид като проводник, и затова мога да кажа, че това е нещо необикновено. Нещо, което аз никога не съм срещала досега в този свят. Велика, велика, нежна любов. Той беше готов като лъв да я брани и да я пази от нейните врагове и във всеки един момент ѝ даваше съвети. Просто присъстваше дееноочно край нея. Много често той разговаряше с майка ми и ѝ даваше различни поеми, тъй като този брат беше също така и писател, и поет. Във всички почти области той беше всестранно развит. И в своите посещения като дух край майка ми, той понякога ѝ даваше известни поеми. И сега ще цитирам една част от една такава поема, дадена на 21.октомври 1979 г. в София.

“Песни пей! Работи! Бога ти хвали!
На Учителя служи, верен ученик Му бъди!
Закона на Любовта научи и в живота си го приложи!
Люби, люби, люби безкрай! Така е в Божия рай,
Където ангели небесни песни пеят.
И пред Бога благоговейт.
Където вечна светлина цари и новият живот е в пълни зари.
Там ти иди, Любовта прослави, на Бога служи, ученик ти бъди!”

Ето това беше брат Любомир Лулчев и аз с много голяма радост искам да разкажа за тези интимни моменти от живота на моята майка с този велик дух и за неговото велико преклонение пред Учителя. Той винаги казваше на майка ми, че нищо не прави без съгласието на Учителя и че е готов да чака и

години решението на Учителя, когато майка ми ще напусне тази земя и ще се съберат отново във Вселената. И ето какво казва брата по повод на моята майка, която той в някои от своите романи нарича с нежното име Беба: "Но аз съм непреклонен за моята Беба. Светът ще преобърне и който се отнася несправедливо, зле с нея умишлено или егоцентрично, не може да бъде мой приятел, уважението му остава наполовина и лицемерно. Трудно е да ме излъжат. Да обичат мен, а да мразят моята Беба. Тя, това съм аз; а аз, това е тя. Но те не го разбират. Всички, които мразят Стефка и злословят срещу нея, а уважават мен, не са мои приятели. Аз съм категоричен. Всички, които обичат мен, а мразят Стефка ще ги застава да я обикнат, като няма да се спра пред нищо".

Ето какво ми пише моя рожден брат Светозар в писмо от април т.г. за брат Любомир Лулчев: "В Братството повечето от половината и почти всички бяха врагове не на Учителя, а на себе си, на своето развитие, защото не слушаха и не изпълняваха съветите Му. Брат Лулчев беше с мощен дух, силна интуиция и владееше природните сили и умело си служеше с тях. Той беше свързан с Мория, който отговаря на планетата Сатурн. Не беше благ като Учителя и помиташе враговете си със силната мисъл, която притежаваше. Той беше най-интелигентния по окултизъм и официалната наука в Братството. На десет послушания на Учителя имаше и някое непослушание, предизвикано от гордост или шестлавие. Него са забелязали приятелите. Лулчев обичаше да владее и командва душите и да ги ограничава. Много го избягваха. Имаше приятели, които и след заминаването му не смееха да прозвнесат името му. Той позна Учителя, Бога, преди заминаването си изпълни точно Неговата Воля. Сега е Негов добър ученик".

8. МОЕТО ДЕТЕ СЕ ВЪРНА ЗА ВТОРИ ЖИВОТ

Аз бях винаги във връзка с Учителя и си спомням в моята женитба, детето беше на три години, на три години и половина и изведнъж много тежко се разболя. Това е един пример, който имам с Учителя. Много тежко се разболя и започна да повръща и всъщност организма му се обезводни и загуби своите елементи и минерали. Давахме му една чашка със сладка вода, в друга солена вода, през всеки пет минути по една лъжичка, но повръщането не преставаше и аз въпреки всичко отивах на работа и не знаех как да постъпя. Връщам се вечерта от работа и случайно една моя позната ми каза, че има един лекар на когото мога да телефонирам и да го попитам за съвет, който може да ми даде съвет как да спася детето. Телефонирах веднага на този лекар и той по телефона ми каза, че може да се прекъсне повръщането на детето ако се направи солена клизма на детето. Иначе трябва да се даде в болница. Аз не исках да пратя детето в болница, защото беше малко и по никакъв начин не исках да отиде в болница. Тогава, връщам се аз вкъщи много силно притеснена и бързата помощ и лекаря ме чака вкъщи. Искяха веднага да вземат детето. Аз му казах, че няма да го дам все още и че ще опитам с тази солена клизма да се спре повръщането. Направих солената клизма и действително повръщането се спря. Но на другата сутрин рано, рано пристига лекарката, детската лекарка и много уплашена и веднага предписа лекарства и каза, че веднага трябва да ги купя и да ги дам на детето и ме накара да подпиша документ, че не желая да пратя детето в болница. Много се бяха уплашили за живота на детето. Но тя като предписала тези лекарства не е забелязала, че едно от тези лекарства отново подновява повръщането. Аз не желаех да му ги давам, но въпреки всичко му дадох веднага на детето това

лекарство и за наш ужас на другия ден повръщането отново започна. И тъй като детето беше вече много слабо, просто нямаше никакви изгледи да оздравее, да му се помогне. И така постепенно, постепенно повръщането не спираше, тоя път нищо не помагаше, нито клизма, нито нищо и мисля, че беше в четвъртък, хубав пролетен ден, мисля, че беше месец април, грееше слънце, детето лежи и аз почувствах, че то си заминава. Вече никакви нерви, никакви сили нямаше в него. Майка ми дойде и тя с нейния силен, мощен дух, каза: "Не, не, детето ще живее!" Добре, но аз като майка разбрах, вече виждах, че то си отива. Казвам: "Не, майко, детето си отива!" И в този момент отивам край него и с велика любов и с велика молба към Учителя се обръщам и казвам: "Учителю, все пак детето е още живо и Вие ако речете само реч, то може да оздравее!" Аз казах тази молба и се обърнах към Учителя, но за мене беше почти невъзможно, че детето може повече да се върне и да оживее. Но с голяма любов като майка помолих Учителя все пак в последния момент, преди заминаването на детето, докато е още живо. Той може да помогне. И стана чудо. След половин час детето почна да идва на себе си, след около един-два часа пожела да се храни и до вечерта те беше вече на крака и за слава Божия детето започна един нов живот. Това са примери, които показват, че Учителят винаги беше в състояние да помага, независимо дали е физически на този свят или не физически. Когато ученикът го повика, Той беше в състояние да спаси дори и от смъртта. Всъщност Учителят възвръща живота на детето и му даде един втори живот. Той направи тази жертва заради мен, защото аз като майка много трудно можех да понеса заминаването на детето. Не бях подготвена за такова събитие. За мен детето ми беше фаталност. През целия мой живот съм се опитвала да се допитвам до Учителя и да го питам за известни въпроси, за да мога правилно да разрешавам проблемите в живота си.

9. МОЯТ СВЕКЪР И КАРМИЧНИЯТ ВРАГ

По отношение на моята женитба, след като разбрах, че тя се оказва много, много тежка и в действителност, аз в лицето на бащата на моят съпруг, т.е. свекъра ми Иван Жеков, аз имах среща с един много тъмен дух, който го обсебваше. Аз разбрах, че в действителност ние сме длъжни като ученици най-напред, първата ни задача е да разпознаваме духовете. Това, което беше моята грешка при тази женитба е, че аз не можах да разпозна духовете и да разбера в какво семейство попадам, оженвайки се за синът Данаил. През целите тези 13 години на нашия брак, през всичкото време бях подложена на терор, на побоища и насилие от страна на неговия баща. Аз не съм знаела, че той е бил болен, болен човек и че това е едно ненормално поведение и също така се отнасяха към Данаил, че и той не е бил много добре със своята нервна система. Но това не съм знаела и никой не ми го е бил разкрил. Но всъщност в този брак аз се срещнах с тази тъмна сила, тъй наречения просто дявол, който влизаше в кожата на този човек и който се хвърляше и ме душеше, пребиваше ме, блъскаше ме във врящата печка. Много пъти минавам с прането, той ме събаря с прането на леглото и ме душеше, и с грамадни, дебели дървета блъскаше по прозорците, блъскаше по вратите, непрекъснато ни безпокоеше. С такава злоба, с такава ненавист и аз бях длъжна да издържам, а не можех да издържам. Много пъти напусках къщата с детенцето. То беше още малко и отивах в дървената барака на майка ми, без вода и без отопление, да гледам при тежката зима при минус 10 градуса и повече да гледам детето. Това може би 20 пъти го направих. А

Данаил беше щастлив и доволен с усмивка на лице. Всъщност той беше един подчинен слуга на своя баща и то във всяко едно отношение. Този човек не можеше да има думата в своята си женитба и не можеше просто да се чува гласът му. А пък и не се чуваше. Той не взе никакво участие да защити семейството си, а камо ли да го запази от този свой отрицателен, абсолютно отрицателен баща. Въпросът за нашето семейство беше станал общокартален и общосоциален. Беше известен чак до моята служба, до милицията и до кварталната организация. И всъщност ставаше просто нетърпимо, а пък аз непрекъснато исках да се освободя от тази женитба и от тези тежки условия и се допитвах до Учителя. Учителят винаги ми отговаряше: "Не още, рекох. Не още. Още трябва да търпите!" Всъщност аз трябваше да изтърпя и да платя погрешката си за моето непослушание, но и от друга страна също така трябваше да се науча да разпознавам духовете, което аз в своята голяма наивност аз не можех да върша. И още когато трябваше да се омъжа за Данаил, аз имах така много различни ситуации, в които можах да разбера, че той не е съвсем добре, този човек и че всъщност тази женитба няма да ми допринесе нищо положително. И въпреки всичко аз се поддадох. Значи първата задача на ученика е да разпознава духовете, за да не бъде излъган и второто нещо е, да не се бори никога със злото. Аз след като бях активна, никога не се поддадох на този свекър и всъщност с душата си и духът си винаги се борех за нашите права. Но в крайна сметка видях, че това е непоносимо и непоправимо положение и че моето здраве постепенно, постепенно отиваше и всъщност непрекъснато молах Учителя да ме освободи от тази ситуация. В крайна сметка минаха близо 13 години и накрая отговорът на Учителя беше: "Да, рекох, вие сега можете да заминете с детето". И аз, за да замина за Франция и да живея във Франция, това стана с разрешението на Великия Учител. Понеже много братя и сестри ме атакуваха по този проблем и буквално с голяма ярост и злоба се нахвърляха върху мене, как така съм си позволила да отида да живея във Франция с детето, аз сега отговарям на тях, че всъщност Учителят ми разреши да напусна България и да замина за Франция да живея. Нямахме други условия къде да живеем с детето, нямаше друг дом и детето беше непрекъснато свидетел на това положение. Благовест беше на 11 години когато заминахме за Франция. И още през първите няколко месеца докато се установим аз имах затруднения, като сама майка с дете и без дом и без работа. И когато писах на Данаил дали не може отново да се върнем, защото ни е много трудно тука, неговият отговор беше: "Нямам пари и аз не мога да се грижа повече за вас". Ето, това беше неговият отговор. По-нататък разбира се нашето положение се затвърди и Благовест получи едно хубаво образование и аз си намерих работа и работех. А минаха доста много години и пак по моя молба към Учителя, Той ми изпрати една друга душа като съпруг, моя съвременен, сегашен съпруг Християн, който е французин и този мой брак беше всъщност пак предопределен от Учителя, за да може да имам една кротка и блага душа, един извисен дух край себе си, да мога да мина и през този път, положителен път на женитбата. Всъщност за заминаването ми във Франция с детето Данаил беше абсолютно съгласен и дори беше много щастлив и много радостен от това разрешение на въпроса. Аз не можех повече да издържа, специално моето здраве, което се влошаваше от тази непоносима обстановка на непрекъснато напрежение и на непрекъснати побоища и войни. Но Учителят и този път ми помогна и ме спаси и да бъде Името Му благословено.

10. МИХАИЛ ИВАНОВ

Няколко думи и за Михаил Иванов. Във Франция той е създал голямо братство, на което се е провъзгласил като велик миров учител и има седалище в града Прежус на Средиземно море, Бон Фен както и в Париж на Севър. Всъщност той има много последователи от различни страни във Швейцария, в Белгия, в Англия и в Америка. Никога не съм почувствала никаква необходимост да го търся и всъщност аз никога не го посетих и никога не съм го срещала. Достатъчно ми беше да гледам тези негови дебели издания, подвързани хубаво и навсякъде с неговия образ. Страшно много ме възмущаваше обстоятелството, че всъщност той е взел, помъчил се е да вземе образа на Учителя, с тази брада, с косите, с белите дрехи и навсякъде поставил своя образ в книгите. В тези книги, които той е издал, всъщност той използва много от материалите на Учителя и други разни работи и поставя абсолютно навсякъде своето име. В тези книги трябва да знаете, с томовете, няма почти нито една дума за Учителя Петър Дънов - Беинса Дуно. Може би само в началото когато той е заминал за Франция споменавал нещо за своя си Учител. В биографията си го казва, че неговият Учител е в България и че това е Петър Дънов. Но по-нататък той се обявява за всемиров учител и всъщност цялото му творчество и всичко, което прави, прави го за своя си слава, а не за славата на Небето и на този велик Пратеник на Небето Беинса Дуно, който физически се изяви в тялото на Учителя Петър Дънов и работи в България, на българска реч, чрез българска реч създаде Словото Божие. Често пъти ми се е случвало да срещна някои от неговите последователи на Михаил и никога не съм влизала в спор, защото всеки си има път и да си върви в неговия път. Ако те са се заблудили в своя път да отидат при един фалшив учител, това всъщност е техният път, защото ако те в действителност в тяхната душа дълбоко търсят Истината, те могат да я намерят. Затова аз всъщност никога не съм критикувала. Веднъж ми се случи в един автобус бях седнала и една жена до мене отвори една книга, взе да чете и аз забелязах, че тя е от Михаил. Обърнах се само и казах: "А, Михаил! Вие знаете ли от къде идва? Той идва от България и всъщност Неговият Учител е в България. Търсете Истината в България". Тя се усмихна и беше доволна, че ѝ казах тези неща. Втори път ми се случи в метрото. Пак една така млада жена отвори книга, чете. Аз гледам пак от книгата от Михаил. И на нея същото казах. Казвам: "Много хубаво, това е много хубаво Учение и много хубави идеи, но трябва да търсите Истината, да търсите Извора. А Извора се намира в България и това Слово е дадено чрез Учителя Петър Дънов". Тя клати с глава и беше много доволна и щастлива, че ѝ казах всичките тези неща. Извънредно много са ми разказвали за Михаил Иванов двете сестри Ярмила Менцлова и Ана Бертоли, които работеха тука в Париж. И всъщност когато сестра Ярмила Менцлова беше атакувана и ударена в главата, в момента когато тя приготвяше издание на Паневритмията и работата беше почти завършена, тя беше атакувана, ударена в главата и отиде в болница и след два месеца си замина. И когато отидох да я посетя в болницата, тя на мене лично ми каза, че това всъщност беше една атака, която идва от страна на Михаил. Защото Михаил, както и неговите последователи се занимаваха с черни магии и всъщност тя така смяташе, че беше атакувана по линия на Михаил. И по-късно тя си замина и не можеше съвсем да свърши работата си по изданието на тази Паневритмия, особено за корекцията на Паневритмията. Много работи съм чувала от сестра Ана Бертоли за този Михаил и не само от нея, но и от други французи, които идваха при Ана Бертоли. Хубавото, положителното, което той е извърши

е това, че благодарение на него много от хората, които са били край него и са се разочаровали от него и от неговата школа, намират всъщност Истината и намират Учителя. Познавах много такива хора и французи специално, които чрез Михаил са намерили Учителя Петър Дънов. Чувала съм за него, че всъщност той е извършвал известни такива церемонии, духовни церемонии и всъщност бил заобиколен от млади девойки, които след това изнасилвал. И дори той беше преследван от властите във Франция, бил е известно време и в затвора, не зная колко време, но е бил известно време в затвора и след това французите никога не са му дали френска националност. Той никога не е получавал френска националност. Всъщност французите и Франция не го обичаха и не го уважаваха. Чувала съм, че в неговата си школа той яде настрана от другите, окичен с разни скъпоценни камъни и пръстени и ял със специални, много скъпи прибори настрана от другите. Това, което нашият Велик Учител никога не правеше. Но най-страшното е, че там във Франция неговите последователи, както и всички негови последователи от цял свят му викат "Учителя", а за Учителя Петър Дънов викат "Господин Петър Дънов". И всъщност това е много страшно и непоправимо, което той е извършил, с което е прославил своето си име в ущърб на името на нашия скромн Учител, който беше всъщност Истинския Пратеник от Небето. Всеки 2000 години идва един Пратеник от Небето и то не могат да съществуват по едно и също време двама Учители. Преди 2000 години беше Христа - Синът Божий, сега след 2000 години и в края на тази епоха, в началото на новата епоха на Водолея дойде Учителят Петър Дънов. Всъщност чрез Него се изяви Духът Бейнса Дуно или чрез Него се изяви всъщност Отец-Бащата. Случвало ми се е да срещам някои негови последователи (на Михаил) в лагерите по Паневритмия, които сме правили в Алпите и никога не съм влизала в спор с тях. Всъщност съм забелязала, че те са много фанатизирани и извънредно много го обожават. А той е привлекателен да ви кажа и има едно много могъщо име, много дълго и той казва, че е ходил и в Индия и там бил получил посвещение Омраам не знам какъв си Михаил Иванов и всъщност с тези негови бели коси и бради и бели дрехи, представителни портрети, с огромното му издателство, той е успял да привлече много хора от различни страни. Това са обикновено богати хора, защото той също е станал много, много богат, спечелил е пари и имоти, тъй като голяма част от тези хора са си оставили и давали имотите, преписвали имотите и средствата на него. Такъв един случай ми разказваше Ана Бертоли, когато една от тези негови последователки, която му преписала целия си имот и къща, по-късно закъсала материално и го помолила да ѝ върне имота, но той никога не ѝ върнал имота. Извънредно много родители, майки специално са се оплаквали от това, че той е посегнал на честта на техните дъщери в тези духовни танци, един вид в това духовно посвещение. Чувала съм от сестра Ана Бертоли, че там те работят с Черната магия и че са атакували много често и нея и други, които са работили във Франция от името на Учителя. Трябва да се знае, че името на Учителя Петър Дънов - Бейнса Дуно във Франция не е много известно и това всичко, което е постигнал е благодарение на Михаил Иванов и неговата усилена дейност във Франция. Те имат едно огромно издателство "Просвета", много богато и годишно издават извънредно много книги на Михаил. Почти във всяка една от окултните книжарници в Париж можете да намерите неговите книги. И дори в Националната библиотека в Абубул, център по Помпиду има неговите книги, но от Учителя Петър Дънов е много голяма рядкост да се срещне някаква книга. Но въпреки всичко има и хора във Франция, които познаваха и познават Учителя и които работят за Неговата Слава. Всъщност очите никога не

лъжат и когато въпреки, че на пръв поглед портрета на Михаил да прилича малко така отдалеко на Учителя, когато се вгледате в очите, вие ще видите в тези очи, че няма тази топлота и тази мекота и тази любов, която имаха очите на Учителя. С голямо огорчение сега разбирам, че тези книги на Михаил са стигнали дори до България и какъв резил за България, че са започнали да издават неговите книги, неговото творчество и в България. Още научавам, че той има и много последователи в България. В действителност този български народ много има да страда ако не разбере функцията, за която слезе при него Великия Миров Учител Беинса Дуно и предаде Словото Божие на българска реч и работи между този народ. И задачата на българския народ е да приеме това Учение и да го предаде на другите народи. А след като се повлиява от тези фалшиви учители, които са се провъзгласили, както Михаил, за "миров учител на великото всемирно бяло братство", това показва, че и те всъщност търсят фалша и търсят лъжата в духовния си път. Те не трябва да се поддават на агитацията на последователите на Михаил Иванов от целия свят, от различните страни и да следват пътя на Михаил и да издават книгите му в България. И да знаете, че голяма част от тях са богати хора. Те дори могат да ви купят, могат да ви обещаят, да ви отворят банки, собствени ваши банки в Швейцария или някъде другаде по света, само и само да влезете в примката, да можете да пропагандирате идеите на техния учител Михаил Иванов и да станете последовател на това негово лъжеучение. На голям изпит бихте попаднали чрез техните представители, защото те почти всички са богати хора. Имат разкошни коли и лятно време се събират в този център Бон Фен на Средиземно море и прекарват там в особени ритуали. Всъщност те могат да ви предложат много хубави подаръци, и пари, и банки, само и само да можете да станете техни последователи, т.е. последователи на Михаил Иванов.

Лято на 1996 г. Една група българи отидоха и посетиха това имение Бон Фен на групата на Михаил. Мога да кажа, че по повод на това и аз с моя съпруг Християн отидохме до Средиземно море, за да можем да се видим специално с българите и специално с моята племенница, която присъстваше в групата, за да се видим. Идеята на българите не беше лоша и специално на председателя на групата Благослав Жеков. Идеята беше да се направи връзка между двете братства. Но моя въпрос е какви са тези две братства? Искам да кажа, ако тези хора на Михаил са готови да признаят действително Истината и Великия Учител Беинса Дуно, аз съм съгласна. Но трябва да знаете, че те са фанатизирани и че за тях Великият Учител е Михаил Иванов. Точно обратното, те гледат да привлекат българите в тяхното общество. А в тяхното общество там са, там е нещо като църква, всъщност като секта. Имат си ритуали, имат си режими, всичко, през целия ден е извършва по определени ритуали и няма никаква свобода. Пълно е с хора от различни страни с техните разкошни коли, защото какво вече казах това, са богати хора. И когато ние отидохме там, ние нямахме право дори да припарим, да влезем в имението. Българската група беше вътре. Ние отивахме само до приемната, т.е. отварят се грамадните врати, през които идват колите и се влиза до приемната където има голям, широк двор и паркинг където си оставят колите. А след това има една бариера след приемната, до която бариера никой не може да припари. Трябва да имаш специална карта, специално разрешение, за да можеш да минеш. Картите се плащат. Всеки плаща членски внос. Всъщност ние с мъжът ми бяхме много често в приемната без да можем да преминем бариерата. Почти всеки ден отивахме и така можахме да се видим с българите. На всичките тези българи аз казвах, че аз нямам нужда да се

срещам с хората на Михаил и че всъщност има един единствен Учител, който слезе на тази земя да даде Словото Божие, че това е Великия Дух Беинса Дуно. Двама Учители няма. И всичкото това го казвах на българите. На всички го повтарях. Имаше някои от тях, които ми казваха, че трябвало да се направи мост между двете братства. Какъв мост ще се прави между двете братства не мога да разбера каква е тяхната идея за мост и какви са тия две братства? След като Великото Всемирно Бяло Братство е едно единствено и всъщност то принадлежи към Вътрешната Школа и ние всички знаем какви велики светли същества са представители на това Велико Бяло Братство. Ние не можем дори да припарим до тях с нашите нисши вибрации и с нашето ниво, с нивото, до което ние сме достигнали, ние можем да се наречем само кандидат-ученици на тази Школа, за която Учителят дойде да ни приготвя. Всъщност това, което е създал Михаил, то няма нищо общо с Школата на Учителя, а още повече, пък абсолютно нищо общо с Неговата Велика Вътрешна Школа.

Имението Бон Фен е огромно. Това представляват много хектари земя с разкошни градини, овощна и зеленчукова градина, за която се грижат последователи на тази група на Михаил. Всъщност вътре има много сгради, има и един хотел, където бяха настанени българите. Има и разкошна книжарница, където се продават всичките тези книги и томове на Михаил, но там няма да намерите нищо за Учителя Петър Дънов. Има един огромен салон, където се извършват церемониите, където се слушат беседите говорени от Михаил чрез касета и разбира се е украсена с много красиви картини, има триъгълници, има дъга, има Пентаграма, има и едно разкошно бяло пиано. Всичко, освен това има къмпинг, има също и за каравани и обширен парк с много красиви екзотични и други дървета. Има и много плодове дървета. Отвън всичко е оградено с огромни, високи стени, вратата, за да се влезе до приемната, всичко е автоматично и просто на мене ми заприлича на някакъв затвор или концлагер, защото видях, че има и устройство за наблюдаване, за следене и дори и птица не може да припари в този огромен център. Насреща има още други имения и градини и по-надолу имат едно огромно издателство, което се нарича "Просвета". Темпото на песните от Учителя е променено и е много по-бързо. И няма дух, за който Учителят говори в своето музикално творчество. Разбира се хората знаеха за Петър Дънов. Но за Михаил казваха Учителят, а за Него казваха "Господин Петър Дънов". А пък българите, които бяха там казваха Учителят за нашият Учител Беинса Дуно и казваха "Михаил Иванов" за другия. Нали смешна работа. Те са чували за Петър Дънов и затова като ги попитхме от кого е Паневритмията, нарочно зададохме този въпрос, жената ми отговори, тя е написана от Петър Дънов. Също така и за песните е означено, че са от Петър Дънов. Така, че Михаил Иванов тука не може да скрие Истината и е принуден да напише поне името на Петър Дънов. Когато българите там са отишли са им дали по една малка книжка подарък още първия ден и са ги настанили в техния хубав хотел. В тази книжка отпред е дадена кратка биография на Учителя Петър Дънов, а отзад е написана кратка биография на учителя Михаил Иванов. И в тази малка книжка той споменал, че е ученик на Учителя Петър Дънов от България и дава известни биографични данни за Него и за себе си. Всъщност това е може би една от единствените книги където споменава нещо за Учителя Петър Дънов, която в първите години е била издадена от Михаил, като той е казвал, че неговият Учител е в България и е Петър Дънов. Но по-късно той престава дори да Му споменава името и се провъзгласява за миров учител на великото всемирно бяло братство и украсява титлата си с

тези велики, големи символи, които бил получил като посвещение в Индия. Всъщност защо бяха раздадени тези книжки на българската група? С това да може да маскират тяхната си дейност и да се види, че те все пак знаят за Петър Дънов и че са в течение и че Михаил Иванов един вид е уважавал своя си Учител Петър Дънов. Искам да кажа, че поставих въпроса на българската група защо в България не се издават беседите на Учителя, а са започнали да издават книгите на Михаил Иванов? Отговорът беше, че се издавали беседите на Учителя, а че групата на Михаил Иванов започнали да издават своето творчество, защото си имали издателство. В крайна сметка на българската група им стана неудобно, че ние никога не можем да влезем в имението с моя съпруг и издействаха от ръководителя на групата, на последователите на Михаил една специална покана, за да можем и ние да влезем, с печат, с подпис. И така по този начин ние можахме да влезем и да разгледаме, за да мога да ви опиша какво всъщност има в този център на Бон Фен. И мога да кажа, че това беше епохално събитие да минем през тази бариера и да разгледаме зеленчуковата градина, плодната градина и останалите здания, които са в тази огромна градина и както Жени Парлапанова, която живее в Мюнхен, в Германия се изказа, все едно, че сме отишли във Ватикана и сме влезли да посетим папата. Такова велико чудо било това да преминем през бариерата и да влезем наистина в това толкова секретно, тайнствено и прикрито имение на Михаил Иванов. Навсякъде в тази обстановка в имението се вижда огромния портрет на Михаил Иванов и явно, че всичко е под неговото влияние и под неговата аура и че той там е важната личност в този център и няма нищо, абсолютно нищо общо с Учителя Петър Дънов. Но съзрете всички тези идеи са от Учителя, както беше и на Изгрева на времето. Тук при Михаил има отделни малки такива стаички, баракички, в които има пиана, предават се уроци на деца, работи се върху музиката, върху изкуството, също така хотела е скромен, но всеки сам си работи и самата градина се обработва от последователите, които идват лятно време като на курорт, пък и на духовно посвещение. А особено интересна е книжарницата, в която се продават много хубави камъни, кристали и други, аметисти и други, много хубави снимки, духовни снимки и извънредно много книги. И всичките тези книги са от Михаил Иванов с неговото могъщо име, с неговия огромен бял портрет. Но орловите очи не лъжат и веднага като се вгледаш в тях можеш да разбереш разликата между истинския Учител и този провъзгласил се учител Михаил Иванов. Най-голяма е залата където се изнасят беседите, лекциите на Михаил Иванов, като всичко е по часове и става с магнетофонна касетка и обикновено по две беседи и много добре е украсена тази зала. Предполагам както е било на съборите в Търново, от където Михаил е взел пример, тъй като има и Пентаграма, има и триъгълника цветен, всичко е много красиво, а триъгълника като символ на Бялото Братство. И това много хубаво пиано не напразно е с бял цвят. Всичко е по определени ритуали, в определено време, в определени часове и за обед е предвиден само половин час. Обяда трае само половин час, като след изслушването на беседите и някъде към 2 и 1/2 - 3 часа, и ако не успееш да се нахраниш за половин час, оставаш гладен, времето е приключило. След това следват други инициативи и всички е под охрана.

Искам да кажа, че българите трябва да разберат тяхната велика роля в света, тяхната роля да приемат това Божествено Учение, което се сне на българска земя, на българска реч от Великия Миров Учител Беинса Дуно и което Учение се даде всъщност да бъде прието от българския народ и задачата на този народ е да го разпространи между другите народи. Тази задача

България трябва да извърши с чест, за да може да се подобри и нейното материално и социално положение. Аз считам поклонението на българите пред този Михаил с откраднатия образ на Великия Учител Петър Дънов за продажна работа. И всъщност българите там са видели променения ритъм на песните и на Паневритмията и са гледали безпомощни изопаченията и са навеждали глава, защото са поканени там. Всъщност са били просто принудени да влезат в лъжите на този Михаил, което е срам и позор за България. Но има някакъв малък прогрес, те все пак са показали ритъма и особено за тези народните мелодии и някои от представителите на Михаил са се заинтересували да разберат как е точния ритъм.

Всъщност там не е за бедни хора, защото членския внос е много скъп и е задължителен и картата е задължителна. Само тези, които са имотни могат да отиват. Лятно време там се събират най-малко по хиляда души от различни страни, богати хора. Можех да видя Истината каква е, за да може да свидетелствам и след като се върнах от този център Бон Фен написах писмо на Учителя, в което всичко Му изясних както сега тука на вас изяснявам нещата. Пък Учителят да разреши въпроса за Истината така, както Той разбира, съгласно Космическия закон.

Дори и бях нападната от една българска еврейка, която живее в Париж и с която се срещнахме в този център. Всъщност тя искаше да се скрие, че отива там, тъй като тя по едно и също време цени и уважава Учителя Петър Дънов и в същото време и Михаил Иванов. Но случайно се срещнахме извън имението, някъде на шосето, покрай имението и ние се спряхме, за да се поздравим с нея и тя каза, че можела да издейства от шефа, от главния шеф на имението да влезем и ние там. Аз ѝ обясних, че ние не се нуждаем от това, че ние не сме дошли, за да влизаме и участваме в този център и че просто сме дошли, за да се видим с българската група. И всъщност ѝ казах, че Михаил Иванов не го третираме като учител, тъй като по едно и също време на земята няма, не идват двама Велики Учители. Всеки 2000 години слеза по един Велик Учител, който да даде Словото Божие. В случая това беше Беинса Дуно, а не Михаил Иванов. Тя много се ядоса и разтревожи от тези мои думи и просто изпадна в криза и започна да трепери, да крещи и всъщност с голяма бързина влезе в имението, което беше недалеко и там след това ние си продължихме пътя. Но там тя продължила да крещи и викала: "Къде е председателя, къде е шефа на българската група? И после каза: "Вие познавате ли тази Величка, познавате ли я? Срещнах я, тя дошла тука да прави революции!" Благослови Жекос я успокоил и след това по девойките ми предадох да не говоря нищо и да не се бъркам в тези работи, в тяхната група. Всъщност аз нищо не съм ѝ говорила в центъра. Това беше извън центъра и всъщност аз не обичам да правя революции, това не са моите прийоми, но действително моето присъствие там, край този център и то без да участвам в тяхната дейност и един вид като свидетел и заявявайки, че аз държа на Великия Учител Петър Дънов - Беинса Дуно. Тя действително беше една велика революция за българите, които някои от тях се дори подмамиха и подкупили и които не бяха много силни в своята си вяра по въпроса за Великия Учител. Дори някои от тези българи, нови българи, които не са много в течение с Учителя Петър Дънов, дори са си правили и записки там в залата като са слушали беседите на Михаил Иванов. До там стигна българския народ, до един такъв Велик резил. Всъщност Словото Божие се изля на български език, в свещена България, от Великия Дух Беинса Дуно, като представител на Божествения свят и на Бога.

11. ЕДНО ПИСМО ЗА ИСТИНАТА И ЛЪЖАТА

Фрежюс, 7.8.1996 г.

Здравей Вергилий,

Много се зарадвах, че получих 5-ти том на Изгрева, подписани лично от тебе и Марийка! Бог да ви благослови за великата работа, която вършите. Моите приятели от Алпите, Гобо, желаят да имат и 5-те тома. Изпращат ти 200 франка, ако стигнат за книгите + разносните по пощата и много благодарят! Те не знаят български, но Жан-Луи учи. Благодаря ви много за вниманието ви! Ти, Вергилий, си като остър трън, който се впила в тези българи, които са некоректни и които спават тази прогресивна работа по издаването на спомените на нашите стари приятели! Те отгоре ще ти помагат, защото горе светлината е много по-голяма.

Ето вече няколко дни сме в Фрежюс и сега ти пиша от плажа на морето.

Обещах да ти пиша за моите впечатления от Бон Фен. Тук моят крак не е никога стъпил, сега за 1-ви път и то заради българите, които са тук, най-вече за моята племенница Надежда, дъщерята на рождения ми брат Любомир. Ние пристигнахме тук с 3-ма млади французи-синът и дъщерята на Гобо плюс един техен приятел. Отидохме веднага на Бон Фен. Това са огромни терени, градини, много добре уредени и с високи огради - така че и птиче рядко прелита. Заприлича ни на "концентрационен лагер". Има пазачи, отпред паркинг и "приемна". След това следва бариера, която води навътре в имението, където ние и до днес не успяхме да припарим. Аз и не желая. Колите бяха най-малко 100 и от разни националности. Младо момиче в "приемната" беше много мило и добро и взе да телефонира и търси Надежда. Членовете на тази секта си имат карти, с които влизат. Чакайки дълго време, заговорих с една германка, която говореше френски. Тя ми разказваше с екстаз за "хубавите и незабравими дни, прекарани с техния учител!" Спомена ми за Паневритмия. Аз я запитах нарочно: "От кого е тази Паневритмия?" Тя ми отговори: "От Петър Дънов". Та те наричат Михаил "учител" и смятат, че той е шефа на Голямото Бяло Всемирно Братство. А истинският Учител, те наричат Петър Дънов. Знаят за Него, но не знам какво. Те уважават техния си учител. Имат огромни терени и насреща, всичко е оградено, и огромно издателство "Просвета". Викат си брат и сестра и вдигат си дясната ръка за поздрав. Изглеждат мили и добри, но екзалтирани и фанатизирани.

Всеки следобед отиваме към 3-4 часа и взимаме двете музикантки Надежда и Елена, за да ги заведем на плажа. Това сменя техния тежък ритъм в Бон Фен. Чакаме на приемната и те идват. Така успяхме да видим една част от българите, които са 16. Повечето не познавам, млади, нови хора. Имаше и няколко познати - няма да спомена имената им. Беше и Марта Периклиева, която живее недалече от Бон Фен. Изглежда, че тя играе някаква роля преди всичко за преводите. Отдавна знаех, че тя е с Михаил. Но тя познава и Учителя. Разбрах, че не е лесно на българската група, защото тук авторитетът е Михаил. Французите тук казвали: "Нашият Учител и Петър Дънов", а ръководителят на българската група, казвал: "Нашият Учител и Михаил". Смешно, нали? Значи, все пак българите имат съзнанието за Учителя, но правят компромиси. Поканени са, платен им е пътят, хранят ги, гледат ги, грижат се за тях. За сметка на това те трябва да се подчинят и да затварят очите си на бързия ритъм на песните на Учителя където липсва "духът" и на бързото темпо на Паневритмията. На обеди, преди да се хранят, трябва да слушат 1-2 беседи от Михаил, като им се превежда. Всичко се следи в това "Гестапо" и

те не могат да си подремнат, слушайки беседите на Михаил. Има и песни. Хранят се много бързо и после младите момичета ги боли стомахът, макар че успяват едва да изядат салата си, за другото ядене няма време за тях. Казва се "молитва", която е различна от нашата и обедът свършва. Кой ял, кой не успял да яде.

Полека-лека нашите музиканти се опитват да променят ритъма на техните музиканти и хора. Много не ги слушат, защото явно те искат да се наложат за всичко. Но има малък прогрес, че някои от техните музиканти, казвали: "Гледайте как българите свирят народните ритми - така е правилно!" Защото за тези чужденци е много труден българския ритъм и не могат да го свирят и пеят.

Една от българските преводачки ми каза: "Че е време да се сродят двете братства". Познавам я и зная, че подкрепя Михаил. Другата българка ми каза: "Прочети, моля те, какво е написал Михаил за Учителя, с какво уважение говори за Него - и ще разбереш. Че нали и за Нашия Учител се говореха разни неща - за лудите дъновисти, които се кланяли на Слънцето". И още ми каза: "Ето аз като слушах беседите на Михаил, промених ли се? Ти намираш ли ме променена?" Заговорих с българския шеф на групата. Попитах го защо се издават книгите на Михаил в България. Отговорът беше, че братството на Михаил си имали своя печатница и сами си издавали, каквото си желаят. Попитах го: "А защо не се издават беседите на Учителя, а издават книгите на Михаил?" Отговори ми: "Издаваме и беседите на Учителя". Казах му още, че никой няма право да ги променя и коригира. Той ми обясни още, че те искат да направят мост между двете братства. Отговорих му, че тук е "гнездо". Казах му още, дали Учителят ще е съгласен за това, което правят. Той ми отговори, че досега всичко добре се било нареждало - значи Учителят е съгласен.

Въпреки всичко, те говорили с най-важния шеф на групата на Михаил и днес ще преминем с мъжа ми Християн през бариерата, за да чуем репетицията, която двете девойки подготвят, за концерта, който ще се състои в събота.

А ние си тръгваме в друг ден.

Какво е моето мнение, Вергилий! Аз съм с истинския Учител, който слезе от Духовния свят, за да предаде Словото на Бога. За мене няма никакъв втори Учител! Ако Христос беше възлюбления Син на Бога, Учителят беше Башата - Отец, в който се изяви с пълна Сила и власт, Духът на Истината. При Михаил, в бон Фен царува Духът на Лъжата. Но тези хора са много добри и ентусиазирани и ако можем да им покажем къде е Истинският Извор, ще бъде много добре. Така те ще имат право на избор! Защото до края на този век ще има много лъжеучители. Напълно съм убедена, че някои от тях ще намерят Истината и ще напуснат Михаил. Познавам вече много французи, които чрез Михаил са намерили Истинския Учител и са напуснали тази "организация" където има карти, задължителен членски внос, където няма никаква свобода, всичко се следи и управлява. Може би това е наложителното при това посещение на българите тук, да посочат верния извор, пък всеки да прави каквото си ще. Защото хората на Михаил са навсякъде по света. Той е свършил една огромна работа и колко хубаво щеше да бъде, ако тази прекрасна работа беше за Слава на Учителя и Делото Божие! Още на приемната има неговия огромен портрет, с кражбата му на брадата, косата и белиите дрехи на Учителя! Но очите му са други! Липсва Духът и това се вижда ясно.

Не зная дали тези българи ще изпълнят с чест мисията си да предста-

вят тук в Бон Фен Истинския Учител, а и дали ще ги чуят? Но все пак тяхното посещение е добро, заради смута, който евентуално те ще внесат с присъствието си тук, за разликата в ритъма и други неща, и някои от тези благородни хора ще си зададат въпроса. Почти всички тук са много богати хора.

Това е засега, ако има още нещо да пиша, след като влезем днес зад бариерата, пак ще ти пиша! Доскоро!

Днес, 8.08.1996 г. ще ти пиша още малко. Вчера, за първи и последен път, преминахме през "вратата на Рая". Ръководителят на българската група Благовест Жеков беше издействал специална покана с печат, подпис и ние с мъжа ми, преминахме през бариерата. Вътре има разкошни градини, цветя, зеленчуци, плодни дървета, лозе и др. Само тук градината е 10 декара. Има луксозен хотел, в който живеят българите. Приятно е, чисто. Има голяма книжарница, където се продават книгите на Михаил - навсякъде е неговия образ, с откраднатата брада, коса и бели дрехи като Учителя. Само погледът не лъже - не е този топъл и лъчист поглед на нашия мил Учител. На всяка книга дългото име и титли на Михаил, много по-могъщо от скромното име на Любимия ни Учител. Вътре в тези книги няма и дума за Учителя, а всичко е използвано от него. Продават още и разни кристали, картички и други неща. Има огромна зала с маси и столове, където се хранят, слушат беседите на Михаил, пеят, има и бяло пиано. Отпред на огромните стени има Пентаграм, триъгълници, картини на дъгата и др. много хубави табла. Има и уредба за слушане на музиката. Има и разни малки зали с пиана, където се преподаваха уроци на малки деца. Има и хор 120 души. Надежда и Елена ни свириха програмата от музика на Учителя, която ще изнесат на концерта в събота. Ние си заминаваме утре.

Още като пристигнали в хотела си, българите намерили малки книжки, издадени на български език. Отпред с портрета на Учителя, а отзад на Михаил. Вътре има кратка биография на Учителя, както и на Михаил, как той бил намерил Учителя и как през 1937 г. Учителят го изпратил във Франция. Вътре, един вид, той изказва своята почит и уважение към Учителя. Не прочетох всичко, само отпред малко.

Тук царува "Духът на Лъжата" и е време да се покаже на тези хора кой е истинският Учител и кой е Михаил! Иначе те са много мили и добри хора! А дали Учителят е съгласен? Ще видим. Но Той всичко ще трансформира и ще превърне злото в добро. Сърдечни поздрави.

Подпис: Величка

12. ЯРМИЛА МЕНЦЛОВА

Искам да разкажа с по няколко думи за тези братя и сестри, които във Франция бяха предани на Учителя и работеха за Неговото Дело и за Неговата Слава. Едната от тях беше сестра Ярмила Менцлова, по произход чехкиня. Тя беше професионална балерина. Мога да кажа, че беше предана и вярна на Учителя и много добре обясняваше движенията на Паневритмията и намираше вътрешния им смисъл. За нея Учителят именно е казал, че тя е тази, която трябва да оправи Паневритмията. Сестра Ярмила Менцлова организираше курсове по Паневритмия във Франция, в Париж от една страна, от друга страна в летни стажове в Алпите. Там тя си имаше лятна резиденция, имаше и известни свои близки и познати французи и през лятото се организираха тези курсове. С голяма любов и голямо умение сестрата обясняваше всеки ден по едно или две от упражненията на Паневритмията, като обясняваше, да се намери вътрешния смисъл на движенията. Тя можа да

обучи няколко французи, които много добре изучиха Паневритмията специално перфекционираха движенията и по-късно те също правеха курсове по Паневритмия в Париж или пък в Алпите. За нея именно Учителят е казвал, че тя има за задача да коригира Паневритмията. И така всяко лято тя организираше тези курсове и аз съм участвала в една част от тях. И си спомням с каква голяма прецизност тя обясняваше смисъла на движенията на всяко едно от упражненията от Паневритмията. Тази сестра беше много активна. Тя също така даваше курсове по Паневритмията и в Париж и сме играли почти всяка неделя Паневритмия в един от южните паркове в околностите на Париж. Освен тази си дейност по Паневритмията, тя участваше и в превода на различни книги от Учителя на различни езици, защото си спомням, че веднъж ми показва една книга за Учителя отпечатана на испански и беше много щастлива, че е излязла тази книга за Учителя отпечатана на испански език. Освен това тя се интересуваше много от музиката на Учителя и от песните и беше образувала едно малко хорче, където една францужойка свиреше на пианото и десетина души пеехте песните на Учителя. Това беше много приятно прекарване и специално се учехме да ги изпълним коректно. Тя организираше и малки празници във връзка със заминаването на Учителя на 27. декември. Заангажираше зала където се събирахме и пеехме и ядахме заедно, прекарвахме в много мила обстановка. В крайна сметка тя се зае да издаде една книга по Паневритмия, която именно да обясни точно как трябва да се играе всяко едно движение и почти тя свърши книгата и беше дадена за отпечатване. Само липсваше корекция да ѝ се направи когато тя беше атакувана, ударена в главата и след този тежък удар тя живя още два месеца, след което си замина. И както казах вече за това удряне, тя винаги ми казваше, че това е според нея, това е атака от групата на Михаил и от Михаил Иванов. Всичко това тя лично ми разказа когато аз я посетих в болницата. В действителност тя познаваше лично много добре Михаил Иванов и се беше срещала с него и подчертаваше навсякъде своето отвлечение от неговата безогледност и от неговата фалшивост на делото, което той развива. Тази сестра Ярмила Менцлова всъщност е един жив пример с какви сили се работеше в това братство на Михаил Иванов. Че всъщност там се работеше с Черната Ложа, защото тя на мен ми предаде, че е атакувана от групата на Михаил Иванов. Всъщност тя положи огромни усилия за издаването на тази Паневритмия и много тича и много работи и след като се случи този удар с нея и тя си замина, нейните познати и близки довършиха работата. Всъщност излезе тази Паневритмия. Но тя не можа да я коригира. Затова и много се зарадвах, че всъщност тази, нейната Паневритмия била коригирана в България от Крум Въжаров и Мария Митовска и всъщност е била преиздадена след това на български език. С Ярмила бяхме много близки и с нея много често, почти всяка неделя излизахме в парка и тя винаги ми е показвала Паневритмията с много голяма любов и желание. Много примери за Учителя ни е разказвала, но аз всъщност не можах, нищо не записах. Тя си замина преждевременно и тъй като беше с много спортно тяло и досега щеше да бъде все още жива. За съжаление си замина преждевременно без да успее да свърши своята си работа.

13. АНИНА (АННА) БЕРТОЛИ

В Париж се запознах и с една втора сестра, която много работеше за Делото на Учителя - Анна Бертоли. Тя е дъщеря на брат Бертоли. Всъщност продължи неговото дело по издаването на едно малко списание "Житно

зърно", което се издава на френски език. Тя имаше някъде към 500 абоната за това списание. Тази сестра беше извънредно много предана и коректна към Делото на Учителя. Тя просто работеше денонощно, за да може това списание да излезе навреме. Издаваше се четири пъти в годината, всеки три месеца и тя никога не закъсняваше да го издаде навреме, и материали си спомням, че събираше и търсеше в България от Борис Николов и от други братя и сестри. Накрая на списанието винаги имаше пример с Учителя и тя разказваше някои от примерите на сестра Елена Андреева или на други братя и сестри с Учителя. Списанието беше много интересно и много търсено от французите. В него се даваха части от беседа и така продължаваше в следващия брой докато се завърши беседата. Сестра Анна Бертоли беше много коректна, много прецизна, много сериозна, много авторитетна. Тя беше извънредно предана на Учителя. Освен с това списание тя се занимаваше и с това да обяснява Паневритмията на известни абонати или други, които желаеха да я изучават. Така че в неделен ден се събираха на едно място където тя обясняваше Паневритмията. Беше издала също така едно малко ръководство на френски за смисъла на различните упражнения. Много добре работеше и върху песните и музиката. Нейни близки хора бяха разучили много от песните на Учителя и ги пееха на български език и също така тя обясняваше много добре и Паневритмията. И играехме с нея също Паневритмия в един от парковете на Париж, където се събираха поне в неделен ден понякога дори до 15-20 души и играехме Паневритмията. Можехме дори и лъчите да играем. Лошото в това беше, че тези две сестри - Ярмила Менцлова и Анна Бертоли не се разбираха и не работеха заедно. Имаше една трета сестра - Мария Христова, която също работеше настрана. Не се разбираше нито с Ярмила, нито с Анна Бертоли. И тя участваше по издаване на беседи и по преводите на известни материали на Учителя и беше много предана към Делото на Учителя. Жалкото е, че тези три сестри всъщност не се обединиха, за да може да се създаде така един по-мошен център в Париж, свързан с Делото на Учителя Петър Дънов. Помагала съм в дейността на сестра Анна Бертоли с каквото мога, но в действителност тя много не държеше на контакта си с българите, а държеше повечето на контакта с латинските народи. Тя беше по произход италианка. Всъщност тя обобщи всичките тези части от беседи, които изнасяше в списанието "Житно зърно" в две книги - I и II том, които издаде. И всъщност в тези две книги ги имаше цялостно преведени тези беседи, върху които тя беше работила, които беше изнасяла в списанието. Можеше да се разчита на тази сестра Анна Бертоли. Тя беше много сериозна и много вярна на Учителя, просто беше безупречна. Във всичките ни разговори сутрин, докато се изкачим до поляната в парка където играем Паневритмията, тя непрекъснато ни разказваше примери с Учителя, за Учителя и Рила и имаше едно такова велико вдъхновение. Тя се молеше, за да бъде хубаво времето. Обикновено сутринта не валише дъжд, за да можем да си изиграем Паневритмията. Всъщност тази сестра работи до последния момент от своя живот. Тя си замина 1989 г. някъде към Петровден, месец юли. И в крайна сметка, всъщност последните години и месеци е работила и е била болна, но не е споделяла това и накрая вече ние видяхме, че тя съвсем вече не е добре и така разбрахме, че всъщност тя с последните си сили работи. И дори нейното списание "Житно зърно" след като тя си замина абонатите бяха платили и последния брой, нейните приятели и сътрудници се организираха и издадоха и едно последно "Житно зърно", така че един вид приключиха нейната работа за годината. Спомням си още, че сестра Анна Бертоли организираше празници за Учителя във връзка с Неговото замина-

ване - 27. декември. Тя плащаше за една голяма зала наема, където се събирахме, към 20-25 души сме се събирали на хубава вечеря. Всеки носеше по нещо и с песни и разговори сме прекарвали много приятно. Всъщност аз дружах и с двете сестри, понеже те не се разбираха и малко се ревнуваха една друга, аз бях неутрална всъщност, но дружах и с двете. И когато някой от последователите от групата на Анна, ни заведеха един вид в тази група на Ярмила, за да можем да пеем в това хорче, което тя беше създала, песните на Учителя, Анна Бертоли се много възмути и много ожесточи, ядоса и просто ме нападна много остро с много силни думи. Тя ми заяви, че това са нейните хора, нейната група и че те нямат нужда да отиват там да пеят, че тя ги учела. Всъщност аз ѝ обясних, че става въпрос за песните на Учителя и че затова съм ги завела. Тя каза, че тя си ги учела и това са били нейните си хора, един вид тя смяташе, че тази група са нейни хора и държеше те да отиват при нея и никъде другаде. Всъщност така аз разбрах, че има и личен елемент в тези прекрасни сестри и ако те бяха успели да се обединят, това би дало една голяма сила за Делото на Учителя във Франция и в Париж. Въпреки всичко това, тя за мене си остана една прекрасна сестра, просто свещена сестра, която свърши една много хубава, прекрасна работа във Франция и в Париж.

14. СЕМЕЙСТВО ЖАН-ЛУИ И АРЛЕТ ГОБО

Жан-Луи и съпругата му Арлет Гобо познаваха много добре Михаил. Всъщност те са го виждали, но само един, единствен път. Никога не са имали така едно вътрешно желание да го видят. Един, единствен път са го видели и то е било достатъчно, за да се отвратят един вид и вече повече не са пожелавали да имат някакъв контакт с него. По вътрешен път те останаха винаги верни на истинския Учител Петър Дънов и не желаеха да имат никакъв контакт с групата на Михаил Иванов. Но се случваше на тези курсове в Алпите, понякога идваха и някои от хората на Михаил Иванов и Жан-Луи никога не им оспорваше. Оставяше ги свободни и всъщност и аз забелязах, че те са крайно фанатизирани и че за тях, в тяхното съзнание, Великият Учител и Ръководител, това е Михаил Иванов. Но сме били винаги много толерантни, както Жан-Луи, така също и аз. Та те са ми разказвали как са се срещнали с Михаил Иванов. Веднъж са имали определена среща с него в неговото имение Бон Фен на Средиземно море. Те са отишли там и той дошъл с колата си и им е направило впечатление как е излязъл от колата си и как направил някакъв жест с ръката си, артистичен жест, и след това те забелязали някакво петно от храна върху дрехата му и те се отвратили и не одобрили и неговото поведение и неговия жест и по вътрешен път почувствали, че това не е човекът от когото те имат някаква нужда и някаква необходимост от неговото духовно покровителство. Нещо се пресякло в тях и от този момент те повече никога не са имали желание да имат какъвто и да е било контакт с Михаил Иванов. Но иначе много често се срещали и както вече казах неговите последователи се отнасяли с голямо снизхождение към техните идеи и никога не са влизали в пререкание с техните идеи. Те много държат на Учителя Петър Дънов и много добре го познават в своето си съзнание, в своето си вътрешно естество и за тях въобще не е проблем, че това е Великият Учител слязъл на земята като Духът Бейнса Дуно и че всъщност чрез Него се изяви Господ Бог Отец на тази земя. Всичко това, което дори и за българите не е ясно, за тях беше абсолютно ясно и семпло, че чрез Учителя работеше всъщност Отец.

Тези курсове в Алпите се провеждат на високо ниво и често пъти когато и аз съм присъствала в тях, разказвам известни примери от живота на Учителя и превеждам, и всички французи, а понякога има хора и от други държави, имаше германци миналото лято, всички хора слушат с голямо удоволствие тези свети примери свързани с вътрешния живот на Учителя и Неговата Школа. Всъщност ако българите не желаят да купуват книгата "Изгревът" и да четат примерите на братя и сестри с Учителя, то тези французи получиха всичките томове и без да знаят български ги прелистват, за да могат да участват във вибрациите на всичко, което братята и сестрите разказват и е свързано с Учителя и те по вътрешен път се стараят да възприемат нещо от този Велик Живот на Учителя с Неговите ученици. Така че те нямат тази ваша привилегия, не знаят български език, но мога да кажа, че Жан-Луи отдавна учи български език и доста знае, и доста песни ги пее на български, както и жена му Арлет. Семейство Гобо, както и всички други, които отиват на тези лагери в Алпите, извънредно много се интересуват от примерите на различни братя и сестри с Учителя. Има още една двойка французи, извънредно много предани на Учителя - Мишел Моние и неговата съпруга Аюс Моние. Те по-рано живееха в Париж и аз всъщност се запознах с тях на Паневритмията, която сестра Анна Бертоли уреждаше в парка край Париж. По-късно те отидоха да живеят в южна Франция и с тях отново се срещнахме на тези курсове, които семейство Гобо организират в Алпите. За Мишел, в неговото съзнание образът на Учителя е абсолютно ясен. За него няма никакво съмнение, че всъщност с идването на Учителя Петър Дънов Беинса Дуно на тази земя се реализираха думите на Христос, че аз ще ви изпратя Духът на Истината, който ще ви научи. И всъщност според Библията напълно в тяхното съзнание намериха разрешението на въпроса, че Великият Пратеник на Небето отново дойде и то в България и предаде Божественото Учение на българска реч. На мене това ми е интересно, че те имат будно съзнание и че по вътрешен път са открили Мисията на Учителя и Истината за Учителя. Те също всъщност не се интересуват от делото на Михаил Иванов и нямат нищо общо с тази група. За Франция всъщност тази група минава като една секта. С всичко това искам да покажа, че и във Франция има действително французи, които знаят Истината за Учителя Петър Дънов и които по вътрешен път успяват да влизат в Неговата аура и да участват във Вътрешната Школа на Учителя. И всъщност по този начин те са се домогнали до Истината. Една част от французите всъщност са били в тази група на Михаил Иванов и са се запознали с тези идеи, по-късно са се отказали от това общество и са намерили всъщност истинския Учител Петър Дънов - Беинса Дуно. Аз лично познавах такива французи и срещнах такива французи. Тука вече се вижда и положителната роля на Михаил Иванов и агитацията, която той прави за себе си и която всъщност за по-будните души се превръща в това, че те намират истинския път. Всъщност и сега продължават тези курсове по Паневритмия в Алпите. А в Париж пък се събираме в неделя ден по няколко души и играем Паневритмията в същия този парк, в който Анна Бертоли ни беше завела. В действителност не сме вече много хора, но по дух сме много, макар че иначе не сме много. Затова и тази сестра, българска еврейка там в Бон Фен между другото, когато говореше така остро на мене, между другото каза, че всъщност се завиждало, че тук в Бон Фен, на Средиземно море в Центъра на Михаил идвали по хиляди хора и лятно време до хиляда души се събирали, а там в този парк край Париж сме били само няколко души, които сме играели Паневритмията. Ето до къде се стигна по положението за истината. Само няколко души, които познават

Учителя и хиляди, които са свързани с Михаил. Не сме много на брой и с магнетофона играем Паневритмията. Така се разнасят вибрациите на Паневритмията над Париж.

15. „В БЪДЕЩЕ РАБОТЕТЕ ПО МАЛКИ ГРУПИ“

(От завещанието на Учителя)

С удоволствие прочетох разказа на Тодор Ковачев в последния том на "Изгрева", том 6 за салоните на Братството. Разбира се, Тошко, поздравявам те, ние много добре се познаваме и много ми беше драго и с голям хумор всичко е написано и аз много, много се смях. Искам да кажа, че действително всички тези братя и сестри, които имат нужда от тия салони, от събирания общо за хранене заедно или пък за подремване в салона и при слушане на беседа и слушане други такива, те не са много запалени действително да следват наистина истинския път на Учителя. Пътят на Учителя е строг и дори суров и се изисква голямо себеотричане и много често в този път човек остава сам и тогава той дълбоко в себе си трябва да търси Вътрешната Школа. Така че аз съм напълно съгласна, че всичките тези салони става едно опорочаване всъщност на идеите на Учителя, затова и те се унищожават. Салонът на Изгрева се унищожи, всъщност това беше след решението на Учителя отгоре, иначе нямаше и с пръст да посегнат на салона. С решението на Учителя, защото наистина много се опорочиха известни неща от Словото и Делото на Учителя. Много от братята и сестрите имат нужда да бъдат на групи, в големи групи, но в такъв случай там се появяват и силните противоречия. Учителят е говорил да работим по няколко души в група, но да сме хармонични и тогава нашата работа ще има голям резултат. Наистина, много ценна е молитвата на многото хора събрани заедно разбира се, не по-малко ценна ще бъде и само на няколко души, които са действително положителни и с положителни вибрации, хармонични и с любов помежду си. Много братя и сестри обичат да се събират, за да се развличат. Има други, които обичат да се събират в общество, за да си похапнат и попият, защото хубави трапези се правят, има празници. Има трети, които обичат да слушат музика. Има и такива, които отиват с истинско сърце и душа да служат. Но тези, които са наистина истинските, те рядко се нуждаят от такива събирания в големи салони. Дори и по времето на Учителя едни от Неговите истински ученици са седали настрана и дори братята и сестрите от Изгрева не са ги и познавали. И те рядко са отивали при Учителя, но са поддържали вътрешен контакт с Него. Не са Го много безпокоили в Неговата дейност, но по вътрешен път са били винаги с Него. И какво ще кажете ако сте някъде в друга страна и нямате обкръжение от братя и сестри или много малко обкръжение или сте съвсем сам и трябва да престанете ли да работите? Ето, няма салони, няма събирания, няма трапези, няма четене на беседи? В такъв случай вие почвате да служите сам, четете беседата на висок глас, съществата ви слушат и влизат във Вътрешната Школа и там работите, медитирате, молите се, пеете. И тогава, дори и сам, и в присъствието на Невидимия свят вашата дейност има голямо значение.

Ние бяхме си създали такава една малка група от хармонични представители, хармонични отношения на братя и сестри, много малка група, някъде към Мусала и работихме заедно години наред. Това бяха годините, в които Бивака на Рила, на 7-те езера беше забранен, или пък всичко беше така следено, че предпочитаха, особено тези, които работят, пред-

почитаха да се крият. И затова една малка групичка се събрахме край Мусала и работихме отлично мога да кажа. Много хубава работа. Нямаше ръководители. Това беше група, която беше свързана с Крум Въжаров, но той идваше много рядко и не можеше да се каже, че ни е ръководил. Но когато дойдеше ние имахме много прекрасни разговори. Той ни обясняваше къде са минавали с Учителя, къде са преспили край тези Мусаленските езера, къде Учителят е говорил, ме може да се отива и всъщност имахме такива едни много духовни разговори и велики опитности от него с Учителя. В тази малка групичка идваха Мария Митовска, идваше и Данаил Жеков и аз, Величка, понякога идваха Славка и Любомир Няголови, идвали са, минавали са и много други приятели. И Марта Периклиева и Дима Стойчева и Йоанна Стратева понякога, и Лидия, съпругата на Благослав Жеков и други. Дори са идвали понякога и чужденци в тази групичка. Важното беше, че ние бяхме далеко от хижата, някъде при големите скали, под Сфинкса, пазителя на Рила. И там уединени, на една малка полянка си бяхме построили един малък лагер по 2-3 или 5 най-много палатки, бяхме си направили каменна маса със столове и общо се хранехме, сутрин, обед, вечер и прекарвахме в духовни разговори и размишления и в една приятна обстановка. Всяка сутрин много, много рано в 3-4 часа тръгвахме да се изкачим на Сфинкса, за да посрещнем слънцето. Изкачването на Сфинкса е много трудно дори и през деня, защото трябва да се изкачите по козя пътека. То е предимно за алпинисти. Пътеката се върти и върти и някъде се губи и е много трудно за изкачване, защото е съвсем отвесно. Но полека-лека, полека-лека ние стигаме абсолютно всяка сутрин в слънце, в мъгла, в каквото и да е време, стигаме горе на Сфинкса и там в мълчание и съзерцание посрещаме изгрева на слънцето. Носехме си термос, пиехме гореща вода, хапвахме си по нещо за закуска, прочитаме беседа и правехме дълги екскурзии. Връщаме се в лагера понякога късно след обед или надвечер и така оползотворявахме целия си ден по високите върхове. Посещавахме върховете Дено, Студени чал, Иречек. Много пъти сме се срещали с дивите козички и със стадата на овчарите с овцете. Гледките от тези могъщи, величествени върхове са прекрасни, към Маричината долина, към Мусала и към другите останали върхове. Вижда се и цялата долина надолу. Мога да кажа, че няма по-прекрасно нещо, сутрин рано да се изкачиш на един такъв висок връх и да посрещнеш изгрева. Това е един величествен момент. Ставаме сутрин, звездите греят на небето. Такива огромни звезди има само на Рила, блести Сириус или Вега и си спомням една сутрин се качвам нагоре и точно върху Луната, върху нейния сърп беше застанала Венера. Имаше някакъв съвпад на Венера с Луна и си спомням, че брат Крум Въжаров беше с нас и ни обясняваше за прекрасното влияние на този хубав съвпад на Венера с луната. Всъщност брат Крум Въжаров идваше рядко. И когато дойдеше, това беше празник за нас. На обед приготвяхме общо ядене, ядохме заедно, имахме наблизо един хубав извор, който поддържахме чист и му бяхме сложили хубави кристални камъни и от него си взимаме вода. За хигиената на този малък лагер се грижеше Мария Митовска. Мога само да кажа, че сме прекарвали много хубаво и то години наред в една много усилена духовна работа и в мисъл, размишление, четене на беседи, играли сме и Паневритмията с магнетофонче. Та тези малки групи се оказаха всъщност много положителни. Това няма нищо общо с другите младежки групи, които брат Крум Въжаров организираше на различни младежи, така по-свободни в техните морални разбирания, които се деляха малко по-настрани от лагера и привличаха околото с техните спортни къси облекла. Тука в този наш малък лагер край Мусала ние действително рабо-

техме усилено и една много хубава работа. Нямаше ръководител, пак повтарям. Тука всичко минаваше под закона на хармонията и любовта. Хижата не беше далеко, бяхме в прекрасни отношения с хижарите и от тях си купувахме понякога хляб, плодове, зеленчуци или сирене. Това е един прекрасен пример, че може да се работи и без салони, защото цялата природа, това е най-великия космически салон. И особено във високата планина, посрещането на изгрева на слънцето на един висок връх, това е най-прекрасния салон. Идваше и моя син Благовест, който беше тогава малко дете, всъщност от 2-6 години винаги е идвал на тези лагери, които сме организирали край Мусала. И всъщност и там вървахме по стъпките на Учителя, тъй като брат Крум Въжаров ни беше обяснил, че тия райони са били посещавани от Учителя. Аз създадох една велика песен за тази местност там край Мусала и ето, ще ви прочета текста, нарича се "Гостоприемство".

ГОСТОПРИЕМСТВО

О, светли същества, благодарим ви за гостоприемството.
Там, на Рила, край Мусала, Дено и Иречек
На малка полянка
край дивни върхове,
Ние дойдохме при вас, светли същества.
Палатките опънахме, огън си запалихме,
Вода донесохме от бистрия, кристален извор.
Пихме топъл чай и размишлявахме насядали край камъните.
А сутрин рано, в ранни зори потегляхме нагоре
Към Сфинкса, рилския пазач.
Виждали ли сте някога в живота си
Чудното небе на Рила в ранните зори, обсипано с безброй звезди?
Млечния път свети във простора.
Вега, небесната кралица, Сириус трепти на изток,
Безброй слънца, звезди.
Вървим ний сред тази красота и тишина.
Изкачваме върха, о, Господи,
И размишляваме за Тебе и Твоето Величие.
Струи от светлина се сипят
като бистър поток в ума ни
И образуват светла нишка,
Която ни свързва с Тебе, наш Баща.
Ето ние вече сме на върха,
изток цял розовей,
смълчани в тоз тържествен миг
заедно с природата и светлите разумни същества
в молитва, тишина, ние чакаме слънцето да изгрей.
О, прекрасен миг, най-тържествен, най-велик за човека.
О, светли същества, благодарим ви за гостоприемството.

Та както научавам, на 7-те рилски езера всяко лято за Великия събор се събират по хиляди души. Това разбира има предимството, че за тези, които действително с душата си отиват има това предимство, че молитвата на толкова много хора се чува. Но от друга страна това води до замърсяване на целия лагер, на цялата околност, тъй като от хигиенична гледна точка няма добри условия за запазване на чистотата. Макар че се внимава, въпреки

всичко да се съберат хиляда души на такова малко място е много трудно. А освен това може да се каже, че не може да се има интимност в духовната работа, интимност на събора на Рила след като присъства и телевизия, и камери и други. И аз съм абсолютно сигурна, че съществата не присъстват вече там. Съществата от Невидимия свят са се изтеглили, защото няма условия. При толкова много народ, то става като панаир и няма условия за тази велика духовна работа, която се вършеше преди години там когато имаше по 200-300 души или по времето на Учителя, когато са стигали понякога и до 500 души, но когато Той лично е ръководил съборните дни. Дори до там се стигнало, че започнало да се изпълняват и различни други мелодии и песни от различни други автори и композитори, дори понякога и младежи са изпълнявали джаз с китари и други и то точно на мястото на Учителя, където беше полянката Му, на малката полянка, на която се събирахме за молитва. Това вече напълно показва деградацията на това събрание, на това общество там и трябва да се вземат обезателно мерки, да се поддържа молитвения дух, за да може да има благословение от Невидимия свят тази среща на събора през месец август. Защото всъщност този събор става на слънцето, става и на Космическия център във Вселената и се решават съдбините на народите и на света и на нашата земя. Затова е много важно да се поддържа една духовна, мистична обстановка. Това, което тези хора не могат разбира се да поддържат при такова голямо посещение. Не че имаме нещо против различните композитори, тяхната музика е прекрасна, но там специално мястото е избрано от Учителя за една духовна работа и всъщност трябва да звучат Неговите мистични мелодии и Неговите песни и също така и Паневритмията, защото Той за това слезе на тази земя, да сваля тази музика от много високо, от духовния център и всъщност тя надминава всички останали музика. Тя ни свързва с Божествения център и чрез тази музика, която е и една молитва, може действително да се работи. И става кощунство ако се изпълняват други мелодии и песни, особено ако се изпълняват джазови и други мелодии, с което се влиза вече в нисшите вибрации на тази земя. И тогава всичко това няма нищо общо с Школата на Учителя. А има общо със светът, защото светът отвътре и отвън я е завладял. И тогава Духът на Опорочението работи.

Да се върнем към завета на Учителя: "Работете в малки, хармонични групи". Христос казва: "Където сте двама в Мое име - там съм и аз". Където са двама в Христос, то тогава Духът Христов ги свързва, защото Той е Духът на Обединението, което свързва Невидимия с видимия земен свят. Амин.

ДОПЪЛНЕНИЯ

Към спомените на Стефка Няголова, отпечатани в "Изгревът", том VII от стр. 452-475, от дъщеря ѝ Величка Няголова, живееща във Франция, с No 16, 17, 18 от том VIII на „Изгревът“.

16. ЗМИЯТА

Искам да добавя към разказа за змията под No 3 на стр. 453-455 следното: Преди ухапването на майка ми от змията, то Учителят я е гледал много строго - значи я е подготвял за изпит, който ѝ предстоял да издържи. Той е бил тежко болен, пребит, парализиран и за да оздравее и продължи работата си, заминава с Братството на Рила. Но за да остане верен окултният

закон е трябвало поне един от Неговите ученици да се пожертва и да вземе участие в това зло, насочено към Него и Братството. И Той е избрал майка ми за тази цел. И затова я е гледал така строго, за да я подготви за тоя страшен изпит и тя да може да издържи! Макар че цялото Братство я е гледало "на криво", че тя всъщност била утежнила и без това тежкото положение на Учителя. Само брат Борис Николов разбрал Истината и затова я е накарал тя сама да му разкаже тази своя опитности. И тогава той е казал: "Не, ти, сестра, не само, че не си утежила Учителя, но си помогнала за Неговото оздравяване". Горѐ на Рила едновременно и майка ми и Учителя са оздравели за голяма радост на всички братя и сестри.

Като четем от спомените на Елена Андреева в "Изгрева", том I, стр. 567 разбираме че цялата им група заедно с Учителя са били по-долу, почивали на поляната, когато един брат на име Крумчо, значи моят баща е слязъл отгоре и намерил Учителя и Му казал, че по-нагоре Стефка е ухапана от змия. Елена Андреева твърди, че Учителят чул това, но Той бил толкова зле, че и да искал не можел да отиде да помогне на майка ми. А Елена е била до Него и Учителят лежал на тревата и че Той не е мръднал от мястото си дори и да е желяел да помогне. А майка ми разказва, че Учителят е тръгнал с такава бързина и мощ, че братята, които вървели с Него трябвало да тичат подире Му. И в този момент майка ми от зле по-зле от змийската отрова почувствала силата на Учителя горѐ в съпото си око и казала: "Той иде! Мерките са вече взети!"

И наистина Учителят стигнал горѐ на поляната при майка ми, изморен от бързането и буквално се тръшнал на скалата, до тази скала, до която се опирала и майка ми. Казал им да ѝ дадат гореща вода да пие. Значи, чак сега, след толкова много години аз разбирам, че Учителят е отишъл "с друго тяло" там горѐ при майка да я спасява. Тогава тя е почувствала Неговата Сила и Мощ, горѐ между двете очи. Дори и майка ми, колко пъти ми е разказвала този пример и тя не знаеше, че Учителят е бил с друго тяло при нея. Всъщност това е бил Истинския Учител със Силата на Духа, а там долу е останал Този Учител, който е болен и парализиран, без да може да се движи добре и да говори.

Единствено има различие, че според майка ми тя е тръгнала напред с децата си и след ухапването от змията и когато е било съобщено на Учителя, Той е тръгнал отдолу и я настигнал горѐ при камъка. А при Елена Андреева е описано, че Стефка с двете си деца е вървяла назад, а Учителят е бил напред, където Го настига Крум Няголов, съобщава на Учителя новината и се връща надолу по пътя при жена си. Това различие не е фатално за разказвания случай и не води до противоречие.

17. ГУШАТА

Към стр. 457, No 7 от том VII на "Изгревът" към разказа за "Гушата" трябва да се прибави следното: едното е, че всъщност майка прилага метода на Учителя за лечението на гуша за девет дни чрез силен масаж и молитви. Всъщност това е излекувало комшията от гушата, а не прилагането на йод като лечение при такива случаи, както се е практикувало тогава от медицината.

18. ОТКЛОНЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

Към това заглавие на „Изгрева“, том VII, от стр. 459 под No 10 искам да добавя следното: написаното се отнася до моят рожден брат Костадин или както го наричахме Косю. Всъщност той носи името на дядо ни Коста Стойчев, съпруг на Величка Стойчева от Бургас, един от първите ученици на Учители. Та той, дядо ми е бил прекрасен човек. Както вече научихте майка ми Стефка е била осиновено дете, тъй като рождената ѝ майка умира при раждането. Тя била шесто дете и бащата я занася в църквата в гр. Бургас в неделен ден за осиновяване. Тя била на 40 дни и баба ни Величка я избира веднага щом като я видяла като казала: "Ето, това е моето дете". Всъщност тя е действала по директиви на Учителя, Който е прекарвал по цели месеци в Бургас и то в къщата на баба и дядо ми. Та когато Учителя е бил интерниран във Варна, тогава си заминава Величка Стойчева, която му заръчва: "Коста, да гледаш Стефка!" А майка ни е била едва на 14 години. И този прекрасен човек, дядо ми, приема и се грижи до края на живота си и помага на семейството ни с пенсията си получена като чиновник в пощата. Та той не е имал личен живот. От 1918 до 1949 г. когато си заминава, той нито се оженва повторно, нито напуска майка, а напротив, помага непрестанно с пенсията си на това многодетно семейство с четири деца и то в тези трудни години преди и след войната. Та ние много дължим на дядо ни Коста. Той се е проявил като истински ученик на Учителя.

И брат ми Косю носи неговото име и той непрекъснато му помага. Косю често сънува дядо си и много се плаши от това. Той въобще се плаши от сънища и от духове. Та искам да кажа, че Косю е под знака на Водолея с 5-6 планети в този знак. Много умен и интелигентен, като всеки уранов тип. Уран е господар на Водолея, затова той е просто необикновен по способностите си. Без да е учил някога музика и солфедж, той свиреше отлично и на китара и на акордеон. С гениалния си ум той през целия си живот, като инженер взимаше много високи постове като директор на Обединение и обикаляше заводите по цяла България като голям началник. А не беше комунист. Въпреки всичко той зае такъв висок пост. Той беше отличен математик. И аз като бях в прогимназията, давах ми много трудни задачи по математика. Никой от класа не можеше да ги реши. Аз също не бях в състояние. Но Косю ми ги решаваше и аз давах решеното домашно на моите приятелки. И като отивах в клас, учителката знаеше, че задачите са много мъчни, а може би и тя самата се е затруднявала да ги реши и ме вдигаше мене на дъската и аз обяснявах решението на задачите на целия клас. А това беше заслуга на Косю. Той има много добро сърце. Като взе да работи, всеки път щом получаваше заплатата ми даваше по някоя пара и моята приятелка и съученичка Лиля, дъщеря на Велик Константинов от Русе още си спомня как съм я завеждала в сладкарница и сме яли пасты от тези пари, които Косю ми е давал. Та Косю беше изгревско дете, вегетарианец. Учителят е помогнал лично при неговото раждане, описано в том VII на стр. 458 под No 9, "Плацентата".

Но той като младеж с приятели започва да яде месо, да пие алкохол, да обича живота и удоволствията му, не спи много през нощта, а все другарува с приятели, които "пият, пеят, пушат и дамаджани с вино сушат". Има една такава песен за пиянски компании. Така е при компании и чрез тях се отклонява и тръгва в света. И тази година 1997 г. получи сърдечен удар и пак Учителят му помогна да оживее, за да има време да се пробуди. Толкова много го обича Той. Та за него брат Иван Антонов разказва онзи случай за "Отклонението на човека". И когато Учителят с много строг вид казва на Иван

Антонов: "Всички ония, които са били на Изгрева и са се отклонили с камъни ще ги натоваря". Това Иван Антонов го разказва на майка ми повод отклонението на Косю от Изгрева. През лятото на 1997 г. аз бях в България и прекарах повечето време у брат ми Косю, който беше след сърдечен удар и трябваше много да се пази. Взех да го водя на Паневритмията в гората и на концерти на Братството. Купих му видеокасета с Паневритмията както и касети със записи с музика на Учителя. Най-важното е, че той получи всички томовете на "Изгрева" от I до VII и взе усилено да ги чете, т.е. потопа се в аурата на Учителя. Защото в тия примери на братята и сестрите с Учителя има сила и мощ, те са живи и носят живот и възкресение. Тези книги са извънредно много важни и ценни за бъдещото поколение, защото най-напред тези примери са живи и истинни. И второ, те спомагат на бъдещото поколение да получи по-точна и вярна представа за физическия и духовен облик на Великия Учител Петър Дънов - Бейнса Дуно, и то за Силата и Мощта на Божествения Дух, който е работил чрез Него и е предал като съкровище на човечеството това Велико Божествено Слово. Амин.

Брат ми Косю чете тези книги от поредицата на "Изгревът" и постепенно започна неговото пробуждане. Няколко дни след като аз си заминах за Франция, една нощ той сънува един страшен и реален сън. Просто идват онези негови "кредитори" от Тъмната Ложка, на които всъщност той е служил толкова години и в съня му се опитват да го ликвидират. Завеждат го с кола уж на гарата, а то е било в един сив и мрачен свят, където всички форми били с ъгли. И тогава той се усетил, че те желаят да го убият. Той силно се притеснил и ми пише в писмото си, че с нечовешки усилия се събудил, целия потънал в пот и треперел, а иначе пулса му бил нормален. Казва, че е бил сигурен, че този сън е бил реалност и че той чрез съня си е бил в отвъдния свят и че ако не се е бил събудил и да се върне в тялото си, е щял да си замине, т.е. да умре. Като се събудил, дълго време не могъл да дойде на себе си и дори, че е бил буден, дълго време продължавал този сън. Аз му написах писмо, че пак Учителят го е спасил и то този трети път, за да се учи, да чете и да се пробуди съзнанието му за новия живот. Казах му още, че докато чете тези велики книги, той влиза в аурата на Учителя и ще не ще денонощно все мисли и се свързва с Учителя. И докато ги чете за него опасността от ненадейно заминаване от този свят е изключена. Амин.

19. СТАРЕЦЪТ - САТУРН

Започвам да разказвам за брат Иван Антонов. Познавам го още от дете. Той беше страшилище за нас. Пазеше реда и тишината в салона, затова го наричаха Иван Салонски. И когато имаше концерти, събрания, ние, децата се събирахме и играехме навън около салона на Изгрева. Тогава той ни респектиреше да не шумим и пречим. Беше много авторитетен и строг. Всички се плашеха от него. А той беше добър астролог. За него планетата Сатурн беше символ на старото, на отживялото, на кармата (това е в смисъл на отрицателните черти на тази планета, защото тя има и много положителни черти). А Меркурий, както знаем е символ на младостта. Иван Антонов казваше за моя свекър Иван Жеков, баща на Данаил, моят бивш съпруг, че е истински образ на Сатурн и затова го наричаше "Старецът". Чувала съм тези думи от него. Иначе моят свекър беше интелигентен човек, преподавател в гимназията, мисля по биология. Държеше много на Учителя и беше прочел всичките му беседи. Но към моето създадено семейство със синът му Данаил, се държеше много зле. Това е било болест, но не съм знаела. В него

се проявяваше много черен и силен дух. Но аз никога не се поддадох и все се борех за правата ни. Там е грешката ми. Учителят казва: "Не се борете със Злото, а оставете Доброто да се бори с него. То знае как. Вие застанете в средата - Доброто да е отдясно ви, а Злото от ляво ви и оставете Доброто да се пребори със Злото". Но кой да слуша и да изпълнява.

Нашият комшия Христо Цонзоров беше агроном и имаше хубава градина. Той е този, който е бил полузаровен при бомбардировките над София от пръстта на паднала бомба някъде към гората. Но се е спасил. А защо? Та той ни разказваше на мен и майка ми, че за Иван Жеков Учителят казал, че има "изопачен ум". Учителят се опитал да му помогне, да му даде методи за изправяне, но Иван му отказал. И то не случайно. Накрая ми стана свекър, за да разбере какво значи когато Сатурн е старец. Не само да разбере, но и да го изпитам на гърба си и с главата си!

20. МЕТОДИ КОНСТАНТИНОВ И ДИМИТРИНКА ЗАХАРИЕВА

Методи е дружал години наред с Димитринка Захаријева, а тя ни беше комшийка на Изгрева, като на един метър от нас беше нейната барака. Години наред тя му е слугувала и му е прала дрехите на чешмата с ледената вода и дори материално му е помагала. Тя го обичаше много. А по това време той дружеше с д-р Янка Попова и бяха все заедно по екскурзии по Витоша. Димитринка преглъщаше всичко и продължаваше да му помага. И той не я забравяше и почти всяка седмица идваше, по един-два пъти идваше да я види, облечен, нагласен и се криеше ние да не го видим. Но го виждахме. Димитринка беше споделила с майка, че е правила аборт заради него, т.е. щяла да има дете от него, но той не ѝ позволил. Не знаейки подробности, а и не ме интересува. Но имаше и такива случки на Изгрева. И после, когато съблях я Изгрева, той наредил Димитринка да отиде да живее сама, някъде далеко, на другия край на София, а не там където бяха настанени другите изгревяни, че и самият той, Методи. Той това е направил, за да не му пречи и тя остава на стари години изолирана далеко и самотна. Димитринка споделяше много с майка ми и тя все ѝ се караше, защо Димитринка продължава да се интересува от него и защо не се откаже. А тя отговаряше, че го обича, уважава и че той има да свърши много важна работа за Учителя. Каква е тази работа аз отначало не знаех. И тя икономисваше пари за тази негова работа и дори беше дала една солидна сума на майка ми да я пази. След време си я взе отново, за да му я предаде. Та заради нея Димитринка, ние като комшии и свидетели хич не го уважавахме. А той имаше претенции да бъде културен, защото бе с докторат. Знаем, че Светозар, брат ми го наричаше "Тунтъо", защото когато те работеха с Методи заедно мозайките по строежите, то Методи не е работил така както изисква тази тежка професия. Все бягал от тежката работа. Ето това значи "Тунтъо"!

Когато се роди моят син Благовест на 1.VIII.1970 г. десет дни след това аз срещам Методи Константинов на площада пред къщата на Райна Калпакчиева и Найде Найденов. Методи ми каза така: "Роди се един френски дух". А той беше много добър астролог. Тогава аз много не го разбрах, защото не познавах астрологията. Движех се само с астролози между които Петър Филипов, Крум Въжаров, Мария Митовска, моят брат Светозар, но то ето време още не беше дошло за астрологията. По-късно в Париж учих астрология в частно училище и получих диплома. Не че съм кой знае какъв до-

бър астролог, но сега разбирам какво ми каза на времето Методи Константинов. Синът ми Благовест е Лъв и то с три планети в съвпад в Лъва-Слънце, Марс и Луна. А това е знака на Франция. И той, синът ми просто си дойде в отечеството си, където си има капитал от минали животи, а аз го последвах да му помагам и съдействам. За това хич не се учудвам, че той рядко се сеща за България. Пък и неговото детство беше извънредно много трудно в тази атмосфера на денонощни побоища, викове, крясъци, блъскане с дебели дървета от страна на дядо му Иван Жеков. Та детето нямаше добри спомени и по-късно изживя всичко това като заболяване. Иначе той пази прекрасни спомени от любимата си баба Стефка и дядо Крум, които го отгледаха. Също от тримата си мили вуйчовци, Светозар, Косю и Любомир, които с голяма обич все са му помагали. Аз, за разлика от синът ми много обичам България и си тъгувам по нея. Горда съм, че съм българка, заради присъствието на Великия Учителя в България и Неговото свято Дело.

Сега ще продължа за Методи Константинов. Прави излязоха думите на Димитринка Захариева. Той свърши прекрасна работа за Учителя. Най-напред това стана с издаването във Франция на книгата "Учителят говори" - "Le Maître parle", където и той участва. За тази книга французите казват, че е тялната Нова Библия и много я ценят. После в Париж бе издадена от него "Епохата на Водолея", която много бързо бе изчерпана, като топъл хляб и сега няма кой да я преиздаде. Толкова е важна и ценна.

И знаете ли, Михаил Иванов, който е много отдавна във Франция и където в неговите книги няма и дума за Учителя. Там ще намерите само неговият собствен образ, на Михаил, направен по подобие на Учителя. А Методи Константинов остана абсолютно верен на Учителя. Навсякъде в книгите си той споменава Учителя, дава Негови изказвания, обяснения и така Го пропагандира във Франция. Методи издаде още една книга тук в Париж "Световна Астросоциология". Много интересна книга с цикли на бавните планети и тяхното влияние на човечеството. И то тези знания той е черпил от Учителя, благодарение на многобройните си разговори с Него по астрология. И тази му книга се посрещна с голям интерес и отдавна е изчерпана.

Ето как Методи свърши една отлична работа за Учителя и се сбъднаха мечтите на Димитринка Захариева за Методи Константинов. Така накрая той се оказа като добър ученик на Учителя, макар и с тези негови грешки в личния му живот. И сега заради този негов огромен труд видно от неговите книги издадени на френски, както и неговия необикновен труд "Човекът по пътя на космическата спирала", публикувана в книгата "Изгревът", том I., стр. 362-544, аз взех да го уважавам и се моля и за него когато споменавам и други приятели от Братството, които са вече горе в Невидимия свят. А според Учителя този и онзи свят са на едно и също място и зависи от човешкото съзнание, дали е пробудено и дали има центрове и онова вътрешно сетиво чрез които може да контактува с Невидимия свят. Това ще стане при едно бъдещо човечество, при което ще имат вече изработен орган и център, чрез който да влизат във връзка със съществата от друга измерения, които населяват така наречения Невидим свят. А за нас простосмъртните остава да четем Словото на Учителя и да чакаме пробуждането на космическото съзнание у човека.

21. ПЕСЕНТА "ЩЕ СЕ РАЗВЕСЕЛЯ"

Към казаното за Величка Стойчева на стр. 465-466, No 20, том VII на Изгревът*, мога да добавя следното:

Много от песните на Учителя, които Той е давал понякога са свързани с отделни личности и с тяхното психическо състояние. Такива песни има няколко, които са известни и са дадени като методи, чрез които да трансформират своето психическо състояние чрез изпяване на дадена песен. Чрез песента те се тонират, влизат в друга аура, която се създава от песента, съзнанието им се просветлява от онази светлина, която се сваля чрез песента от Невидимия свят. С една дума тези песни се явяват за трансформиране съзнанието на ученика.

Учителят е посветил песента "Ще се развеселим" на Величка Стойчева. Тази песен е публикувана в песнарката на Мария Тодорова издадена 1947 г. и е поместена на стр. 28 в книгата "Песни от Учителя". В коментара накрая е написано само, че тази песен "Ще се развеселим" е мелодия от Учителя, а по текст на пророк Исаия, гл. 61, ст. 10. Тази песен е дадена по времето на Величка Стойчева между двете войни - Балканската и Европейската, защото Величка Стойчева почива през 1918 г.

А гл. 61. от пророк Исаия е една от най-силните в Библията. Това е главата, която Исус в началото на своята мисия чете пред своите съграждани в Назарет и когато свършва да чете, казва: "Днес се изпълни това писание във вашите уши", т.е. че това пророчество се е изпълнило, заради което евреите го прогонили. Виж: Лука, гл. 4, ст. 16-21. А ето цитат от Исаия: "Духът на Господа Иеова е върху мене, защото Господ ме помаза за да благовестувам на смирените. Проводи ме да изцеля съкрушените в сърце, да проповядвам освобождението на пленниците и на затворниците отваряне на тъмница. За да проповядвам годината на благоговението Господне и деня на отмъщението от Бога нашего".

Ето, това е епохата, при която идва Учителят Дънов, намира своите ученици и им предава Словото на Живия Бог. Намира и онези, на които предава своите песни. Една от тези е Величка Стойчева. Учителят дава мелодията. А в нея се казва: "Ще се развеселя премного в Господа. Душата ми ще се зарадва в Бога моего".

По-добър финал на това изложение, което ви поднасям аз не намирам, защото Бог ще ни облече с одежда на Спасение и ще ни загърне с мантия на Правда. Да пред всичките народи на земята чрез Словото на Учителя Дънов, Всемировия Учител Беинса Дуно. Амин.

22. КАК РАБОТИ ДУХЪТ НА ИСТИНАТА И С КОГО Е ДУХЪТ НА ЗАБЛУЖДЕНИЕТО?

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

Проблемът за отпечатването на неиздаваните беседи и окултни лекции от Словото на Учителя Дънов е разгледан в томове на "Изгревът". Всички етапи на отклонението и на опорочението са описани. Предадена е борбата и на ония, които запазили и съхранили Словото на Учителя Дънов за следващите поколения. Без да се прочетат томове на "Изгревът" от I до VIII е невъзможно човек да има познания и оттам отношение към този проблем. Тук говорим за отношение, а не за взимане на някакво човешко решение.

Едно от четирите копия напечатани на пишеща машина от неиздаденото Слово на Учителя Дънов след 1945 г. са предадени на Бертоли. Той ги изнася от България със своя багаж, занася ги и ги оставя при своя син в Италия на съхранение. Това е един голям обем от десетки неиздадени годишници, като всяка годишнина съдържа от порядъка на 36 до 48 беседи или лекции, като всяка една лекция е от порядъка на 15-20 машинописни страници. Този обемист, неиздаден материал у Бертоли се предава нему от Борис Николов. Единствено моя милост бе запознат лично от Борис Николов за всичките етапи по съхранение на Словото на Учителя. Почти изцяло това е публикувано от мен в "Изгревът". Онези, които желаят да бъдат въведени в този проблем трябва да прочетат и да изучат писаното в "Изгревът". Друг път няма.

Дойде определеното време да се задвижи този проблем от мен. Написах писмо до семейство Гобо, с което ги помолих да ми предадат материалите и архива от починалата Анина Бертоли. Отначало се съгласиха, но на следващите дни отказват да ги предадат. Вероятно това е станало след телефонен разговор с някого от София. След като научих новината, съобщена ми по телефона от Франция от Величка Няголова, то написах и изпратих писмо и моето становище по въпроса на 5.XI.1997 г. и зачакахме какво ще стане.

Семейство Гобо правят нов ход напълно неочакван за нас както бе неочакван и техният отказ. Понеже не могат да издържат психически на създаването се напрежение, то те решават да извадят моето писмо на ксерокс до тях, да го умножат и да го изпратят в България на около десетина лица: Йоанна Стратева, Светозар Няголов, Мария Кисьова, Павел Желязков, Ина Дойнова, от София, както и на Георги Петков от Габрово, Милка Кралева от Бургас и на някои други.

А защо го изпратиха? За да вземат и другите отношение по този въпрос и да решат какво да правят ли? Не. Тези лица не са чели "Изгревът". Те го отхвърлиха и не познават онази епоха както и личностите в нея, защото няма от къде да научат какви са истинските събития. Повече от тридесет години аз движа този проблем за съхранение Словото на Учителя Дънов и бях поставен лично от Борис Николов да се грижа за него и да отговарям. И ако дойдат подходящи условия и време за това - то да бъде отпечатано. А защо ли? Защото бях негов духовен приемник, както и на съпругата му Мария Тодорова. Доказателства? Аз свърших тяхната работа лично, издадох спомените на Борис Николов във II и III том като имам подготвен материал за още два тома. Някой друг да го е направил това? Не. На Мария Тодорова отпечатах спомените в V том на "Изгревът" и има подготвен материал за още един том. Без мен те няма да имат историческа проекция, дори нямаше да остане и следа от тях. А сега я имат. Учителят е този, който на времето е наредил да се предадат непечатаните беседи на Борис Николов. Това съм го описал. А Борис Николов ги предаде на мен и ме упълномощи да движа този въпрос както се отпечати всичко. Това е част от веригата. Освен това аз задвижих и организирах отпечатването на шест годишници "Утринни Слова" от оригиналите на Учителя Дънов и с това е завършен и отпечатан раздел "Утринни Слова" от 1930 до 1944 г. В момента се подготвя за печат останалото неиздавано Слово на Учителя Дънов, но по моя програма и мой план. Аз съм този, който държи да се отпечати по оригинала и организирах целия този труден процес. В момента работят над десетина екипа от цялата страна напълно самостоятелно за подготовка за печат на неиздаваното Слово на Учителя Дънов. Единствено те отговарят пред мен и пред никого друго. Те са свободни и работят за Бога и Делото на Учителя. Аз се явявам като една брънка от веригата, в която работят десетки хора. Ето така работи Духът на Истината с човешките души.

А как работи Духът на Заблуджението? Ето как. Семейство Гобо отна-

чало възторжено обещаха, че ще предадат архива, но после под чуждо давление и вмешателство се отметнаха и ме излъгаха. Собственоръчно съм им изпратил всички досега излезли томове на "Изгрева" на брой седем. Те много добре знаят, че аз съм този, който издава тази поредица, а не някой друг. Дори имам похвални писма от тях за тази моя дейност. А сега прехвърлиха целия този проблем, който те опознаха благодарение на мен да го решават други лица. А тези другите лица не само че не знаят за какво се касае, но те сега за пръв път научават от получените ксерокс-копия от семейство Гобо, че има изнесени беседи навън в чужбина. И какво решение ще вземат? Те не могат да вземат никакво решение, защото не са онези, които са упълномощени да сторят това. И като вземат еднолични решения и след като изпратят писмата си до семейство Гобо напълно съм убеден, че след време семейство Гобо ще върне и извади на ксерокс техните писма в България, за да се види какви са техните съвети и по този начин семейство Гобо да може да се измъкне от отговорност. И накрая кой ще излезе виновен? Няма да има виновни, защото Духът на Заблуджението много добре работи и ръководи своите слуги. Щом има господар има и други. Няма как, това е много просто за разумяване, че дори е и логично при това. Трябва да се съгласим, че и Духът на Заблуджението е допуснат да работи и той трябва да има нещо на лице. Той не стои празен. А това са Неговите деяния.

Ето защо аз реших да публикувам всички писма, които бях изпратил до семейство Гобо чрез Величка Няголова, която живее във Франция и която своевременно ги преведе на френски и им ги изпрати. Тя бе упълномощена от мене да прибере целия архив на Анина Бертоли при себе си и след това щяхме да го докараме в България чрез мое доверено лице.

Публикацията на тези писма е необходима, за да се види от всички къде е Истината и от къде започва Лъжата. И всеки ще се определи в коя посока да тръгне, съобразно своя господар, комуто е слуга.

Духът на Истината има ученици. А Духът на Заблуджението има слуги. По това се различават едните от другите. Семейство Гобо още в самото начало се свързват с Михаил Иванов от Франция. Впоследствие те се разочароват от него и го напускат. Но има един окултен закон, който казва, че онзи, който отначало се свърже с някого, докрай остава прикачен и завързан за него. Същото се отнася и за семейство Гобо. Ужким се бяха отдалечили от Михайловиците, но накрая направиха това, което техния господар им заповяда и то не само по телефона от София, но и отвътре по онзи безжичен вътрешен телефон на другата Ложа, която се управлява от Духът на Заблуджението. Непосилно е човек да се откачи, щом веднъж е прикачен. Трудно може да се отвърже. Тези връзки са много дебели и скъсването им е невъзможно. Единствено могат да се развържат чрез Словото на Учителя Дънов като го четат, проучават и прилагат в живота си. Само по този начин. Друг няма.

Анина Бертоли беше върл опонент на Михаил Иванов, дори бяха врагове в истинския смисъл. Това трябва да се знае от онези българи, които чрез своите писма ще дадат съвети на семейство Гобо, как да постъпят. И след това ще отговарят за своето невежество и ще дойде време когато всички ще научат какво са написали. Семейство Гобо знаеше, че Анина Бертоли и Михаил Иванов са врагове. Но накрая извършиха това, което техния господар им нареди, защото бяха закачени за неговата вътрешна верига. Фактите са на лице. Те отказаха да ми предадат архива. Макар че аз бях този, който им каза и написа и те разбраха какво представлява архива на Анина Бертоли.

Словото на Учителя Дънов е Слово на Бога. То е свещено и

неприкосновено. То принадлежи на българския народ. На второ място то е предназначено за Русия и Славянството и чак накрая за останалото човечество. Друг порядък няма под небето. Това е волята на Всемировия Учител Беинса Дуно, който дойде между българите и славянството.

Онези, които решат да докарат архива на Анина Бертоли, трябва да ми го предадат. Аз имам план и програма, която я движа от повече от тридесет години. Ако някой действава самоволно, лично ще провери впоследствие как действат окултните закони от Словото на Учителя. Ето защо давам адреса на семейство Гобо от Франция, както и този на братът на Анина Бертоли на име Пиетро Бертоли от Италия.

Вземете адресите и действайте. Аз предавам щафетата на следващия след мен, който ще задвижи веригата по съхранение на Словото. А кой е този, то Духът на Истината ще го избере и ще го накара да свърши тази работа. Донесете ги. Те принадлежат на българския народ и на България. Българският народ от 5400 години е подготвян именно за този исторически миг да приеме Всемировия Учител на Вселената Беинса Дуно. Той го прие и Учителят се възплъти, прие човешко тяло и образ и името му бе Петър Дънов. Учителят предаде Словото на Бога на български език. Онези българи по дух, които се намират в този народ трябва да го съхранят. Това е историческата повеля днес и утре, та да края на света. Защото Христовия Дух, който е в Словото на Учителя обхваща вчерашния ден на човечеството, настоящето и бъдещето на идното човечество. Амин.

Ето адреса на семейство Гобо:

Jean-Louis et Arlette Gobeau

Le Bersac

05700 Serres

France

Ето адреса на Пиетро, рождения брат на Анина Бертоли

Ingegnere D-r Pietro Bertoli

via Nicoloo Sottile 16A

28100 Novara

Italia

23. КЪДЕ ЖИВЕЕ ИСТИНАТА И КЪДЕ СЕ ПОДВИЗАВА ЛЪЖАТА

**Писмо до Величка Няголова - Париж, 14.07.1997 г. от
Вергилий Кръстев**

Здравей Величка,

1. Предавам ти писмо до Жан-Луи, което ще преведеш на френски и ще го изпратиш на техния адрес заедно с едно копие на български език.

2. Едното копие от писмото остава при теб като документ от мен.

3. В Париж ще се запознаеш със съдържанието на писмото и с проблема, който трябва да се разреши. Там е описан подробно.

4. Проблема с непечатаните беседи е описан в томове на "Изгревът" II-V том. Човек, който е чел тези томове знае, че непечатаните беседи са разбити и ги няма. Вина има както Борис Николов, така също и Петър Филипов, който накара Боян Златарев да ги открадне от мен и в момента нищо не се е

върнало при мене. Всичко е разбито.

5. Аз разполагам с половината от неиздадените беседи и този въпрос аз го движа. Досега тази година излезнаха четири годишнини на "Утринни Слова" - оригинално Слово на Учителя, което не е редактирано. На 12.юли, когато ти беше на концерта в София се пусна за продажба новата годишнина, която бе излезнала.

6. В разстояние на три години Издателство "Бяло Братство", което се оглавяваше от Елена Николова и се дирижираше от Братския съвет начело с Благовест Жеков не издадоха нищо. А аз им бях предал две годишнини. Те искаха да редактират Словото на Учителя и да го променят, но аз не бях съгласен с това. Ето защо те нищо не направиха. Аз си прибрах материалите и ще ги предам на други, които ще ги издадат по оригинал

7. Ето защо на теб ти се дава тази задача да си приберем непечатаните беседи от Франция. Няма да споделяш с никого. Отговаряш пред мен и пред Учителя. Трябва да ги приберем и да ги издадем до 2000-та година. След това ще дойде новата диктатура и няма да има условия за печат.

8. Тези български ръкописи на никому не трябва във Франция. Това беше една груба грешка на Борис Николов, че ги изнесоха, като мислеха, че ще ги преведат на френски и напечатат. Дори бяха дали пълномощно на Бертоли, за да се печатат и купуват. А трябва да има общество от последователи на Учителя. А такова няма във Франция. И в България такова няма. Това, което се прави у нас не е по Учителя. Но това го знаят само онези, които са чели "Изгревът". Другите няма от къде да го научат.

9. Благодаря още веднъж за твоето съдействие. Книгата - том VII е изпратена за печат. Беше жива, че нещо се реализира. Благодаря ти!

С уважение: Вергилий

Писмо до семейство Гобо, 14.07.1997 г., София от Вергилий Кръстев

Здравейте брат Жан-Луи и Арлет Гобо,

Обажда се Вергилий от София и ви пожелава живот и здраве.

1. Благодаря за вашата легта, която получих чрез Величка и тя отиде за отпечатването на "Изгрева", том VII, който е вече под печат. До края на месец август ще го получите.

2. В том VII са поместени спомените на Анина Бертоли, за нейния баща Бертоли и за нейните преживелици в София и във Франция. Освен това са поместени и спомените на сестра ѝ Мариета Бертоли. Включили сме много снимки от живота им с Учителя. Тези спомени съм записвал през 1977 и 1978 г., когато Анина беше в София. Имам запис на шест касетки - шест часа.

3. Тогава разглеждахме с Анина Бертоли един много важен въпрос, който ще споделя с вас, а той е следния:

Около 1947 г. от България чрез Бертоли и други лица се изнасят в машинописен текст беседи на Учителя, които не са печатани досега в България. Те са изнесени, за да може Бертоли и Анина да ги преведат на френски и да ги отпечатат във Франция. Но това не става по различни причини, които вие ги знаете добре. Те отначало са били в Италия при нейния рожден брат, а по-късно вече те са прехвърлени и се намират у вас. Още през 1987 г. Анина ми даде адреса на брат си Пиетро Бертоли в Италия и тя се съгласи, ако има условия в България, тези непечатани беседи на Учителя, които са на машинописен текст на български, да се върнат в България. Анина се съгласи, че ще ми ги предаде и това го има записано на магнетофонен запис, който се съхранява у мен.

Понеже Величка Няголова сега е в София, аз чрез нея изпращам това писмо до вас, което тя ще ви преведе. Днес ходих при Мариета Бертоли и й пуснах да чуе магнетофонния запис на сестра ѝ и да се запознае с решението на Анина, че тези материали трябва да се върнат в България и да се предадат на мен. Тя изслуша записа и каза, че нейния брат Пиетро ви е предал всички неща и вие сте ги прибрали. Каза ми, че трябва да се отнеса до вас, понеже всичко е предадено на вас.

4. От магнетофонния запис се вижда, че във Франция имало още на няколко места където Анина е пазила тези непечатани беседи на Учителя на български език. Тя обеща да ги събере на едно място, но какво е направила аз не зная.

5. В момента ние тук не разполагаме с непечатаните беседи на Учителя, защото много са иззети от обиските от милицията и са унищожени. В момента аз съм организиран печата на тези непечатани беседи, които са съхранени. В момента сме отпечатали от "Утринни Слова" четири годишнини.

6. Сега е време да се отпечатат онези беседи на Учителя Дънов, които не са издадени. Според думите на Учителя, които са записани и са отпечатани в "Изгревът", том II и том III, след 1999 в Европа ще дойде още по-голяма диктатура от тази на комунистическата диктатура от 1945 г. до 1990 г. А една диктатура първо създава цензура, второ забранява свободния печат. Затова ние трябва да избързаваме с отпечатването Словото на Учителя. Но ние не разполагаме с голяма част от непечатаните беседи. Затова те трябва да дойдат от вас. Ето защо аз искам да ми ги предадете.

7. Понеже вие не познавате българския език, то Величка ще дойде на гости, ще ги прегледа, ще ги опакова и подготви за транспорт. А как ще се докарат в България, това е един въпрос, по който вие трябва да мислите. Трябва да се докарат с лека кола. Всички непечатани беседи могат да се поместят в 5-6 куфара. Аз познавам обема на беседите и те могат да бъдат докарани на един курс. Но кой ще ги докара и как ще се докарат, това е друг въпрос.

8. Най-важното сега е вие да бъдете запознати с този проблем. После трябва да получим вашето съгласие, за да ми ги предадете. На вас не са необходими. Ако попаднат на Михайловистите, те ще ги унищожат. Те са необходими за България, те трябва да се върнат тук и да се отпечатат на български. Надявам се, че Величка ще съдейства.

9. От магнетофонния запис на Анина се узнава, че тя има при себе си един филм правен през 1945 г. с 10 човека на Изгрева в София. Те са играли Паневритмията така както трябва. Имало е човек, който я е заснел с кинокамера на лента. Филмът бе в Анина в Париж и тя сподели, че го пази в една кутия и не го дава никому, за да не се повреди. Аз смятам, че вие сте намерили този филм и го пазите. Ако не е у вас, то го потърсете в останалите вещи на Анина. Той е исторически филм. Аз искам да ми го предадете, защото аз имам познати режисьори на документални филми, които вече направиха няколко филма за Паневритмията и те бяха излъчени по телевизията в София. Аз ще поема грижата да съхраня този филм, да го размножа и освен това ще го използваме в един документален филм за Паневритмията. Този филм може да ми го предадете чрез Величка. В този момент на вас също не ви трябва. Аз после ще ви го изпратя на видео касета.

10. Ако в материалите на Анина намерите снимки на Анина, от баща ѝ, от Учителя, то може да ни ги предадете, за да ги ползваме. За доказателство ще видите всичко, че съм свършил работата на Анина Бертоли в новия том на "Изгревът", който е под печат. Но това го свърших аз, а не някой друг. 2/3 от

том VII. го финансирах аз, а 1/3 го финансира Величка и с помощта на Жан-Луи и Арлет Гобо. Ето защо вие сте братя и сестра по дух в Учението на Учителя.

Пожелавам ви живот и здраве и да разрешите правилно този проблем.

Настоящото писмо го връчвам на Величка, която ще го занесе в Париж, ще го преведе и ще ви връчи едно копие на български език с превода.

А когато сте готови с вашият отговор и с вашите предложения, то писмото ще го изпратите на Величка да ми го преведе на български и тя ще намери начин да ми го изпрати по човек. Друг посредник между мен и вас, освен Величка няма да има. Величка е поставена да свърши една голяма работа за Учителя. Ето защо тя дойде в България за един месец, за да може да отнесе това писмо до вас и да задвижи този проблем.

София, 14.юли 1997 г.

Много поздрави от: Вергилий Кръстев

Писмо до семейство Гобо от Вергилий Кръстев

10.IX.1997 г.

Какво искаме от архива на Анина?

1. Всички ръкописи на български език от беседите на Учителя.

2. През 1947 г. чрез Бертоли са изнесени едно пълно течение на непечатани беседи във Франция с цел да ги издава на френски език. За целта му се дава пълномощно от София от Братството за издаване.

3. По този начин архива трябва да се върне в България, след несполучливия опит поради понятни причини, в България.

4. Според Анина, от нейните спомени вероятно този архив е разбит, понеже тя е държала различни пакети на няколко различни места. Освен това при нейния рожден брат в Италия има също останали пакети с български ръкописи. Затова трябва да се провери дали всичко е прибрано от всички различни места.

5. Анина е получавала и други ръкописи на български език от различни лица и затова трябва да се приберат и те и да се донесат в София.

6. Да се донесе и цялата ѝ кореспонденция, която е поддържала със София, ако има запазена такава.

7. Материалите на Елена Андреева, Паша Теодорова, Влад Пашови др. също да се приберат. Както и българския текст на Паневритмията, която Елена Андреева е изпратила, от която тя прави превод на френски и издава съответна Паневритмия. Ако има оригиналните скици на художника, да се приберат към основния багаж. Желаяме да ни дадат по два екземпляра Паневритмия на френски от Анина заедно със скиците за упражненията.

8. Радваме се, че сте намерили филма, който е правен на времето, където е показано как се играе Паневритмия. Чрез него ще направим специален филм. Да се провери към нейните материали, дали случайно няма и друг филм.

9. На нея са предавани ролки със записи на музиканти и изпълнители и ако семейство Гобо няма претенции за тях може да ги получим.

10. Всички снимки от времето на Учителя с братя и сестри правени в София. Освен това на нея са изпращани лични групови снимки от братя и сестри от София, като отзад всеки е надписвал снимката. Тези лица в момента са починали. Ние знаем имената им, но не знаем техните лица. Изобщо всички снимки на Анина Бертоли.

Ако се намерят негативи, да се приберат също.

11. Всички печатани беседи на български да ги прибере Величка при себе си в Париж.

С уважение: Вергилий Кръстев

Писмо до Величка Няголова, Париж, 18.X.1997 г. от Вергилий Кръстев

Здравей Величке,

Много поздравя от Вергилий и Марийка от София.

1. След като чух от теб по телефона неприятната вест, че семейство Гобо се отказват от първоначалното си решение, то не ми оставаше друго освен да се ядосам. Чудя се на себе си как приех тази новина спокойно. Може би причината е в това, че вече свикнах българите да се отмятат към поети ангажирани към мен. Привикнах, но не се примирявам с това. Надявам се да си се вече оправила от злополучния инцидент, който си имала научавайки тази лоша вест.

2. Ние в момента работим том VIII. В него ще бъде включен твой материал, който е вече подготвен и се чака от тебе една хубава снимка от по-млади години, защото съм виждал хубави твои снимки.

3. Най-накрая Данаил донесе снимките и аз ти изпращам с това писмо поръчаните бройки. Не ми харесват както са направени, но толкова Данаил може. В присъствие на Марийка му предадох 100 франка и един филм. Той ми се подписа и аз сега ти изпращам бележката, че поръчката е изпълнена. Другите ще предам на брат ти Косю, за да ги раздаде. А Марийка ще предаде на Светозар и Любомир.

4. Изпращам ти писмо в два екземпляра до Луис и Арлет Гобо, което ще го преведеш, но ще им го напишеш четливо и ще им го изпратиш заедно с българския текст. Едното копие ще остане при теб, а другото българско копие отива при тях заедно с превода и когато дойдат онези българи, които ги отклониха, да им го дадат да го прочетат. Защото те са подвеждани и насочени в друга посока. Ще го изпратиш препоръчано да не се загуби и да го получат срещу подпис.

5. След като отказаха, те нямат представа какво ще им се стовари на главата. В никакъв случай те не биха могли да издържат и за да се отърват от материалите, те могат да ги предадат на някой друг. Затова ти ще поддържах връзката и ако решат да се отърват от тях, да отидеш да ги вземеш и да ги прибереш у теб.

6. След като им изпратиш превода и българския тест на семейство Гобо, може да се смята, че каквото е трябвало сме направили. Те, семейство Бертоли се провалиха по всички линии, включително и Анина и аз съм този, който ги спасявам от исторически провал. Аз съм публикувал само една част от спомените на Анина, защото имаше такъв материал вътре, говореше за разправии между българите, които са във Франция. Освен това тя обеща да ми предаде материалите и да се върнат в България, понеже никой не се интересува от тях. Аз имам магнетофонни записи и може спокойно да се чуе нашата уговорка.

7. След като изпратиш писмото на семейство Гобо ще се успокоиш и каквото искат да правят. Ние можем само да чакаме решението на Небето. А ще има решение, не може да няма и то такова, че ще бъде урок за всички. Това не е закана от моя страна, но е следствие от опита, който имаме с тези неща.

Аз в никакъв случай не се отказвам от материалите и при никакви условия. Те ми са обещани на мен и трябва да дойдат при мен. Тези, които ще съдействат ще работят не за мен, а за съхранение на Словото.

Да ти пожелаая всичко хубаво, живот и здраве на теб, на съпруга ти и на сина ти. Бъди спокойна, ти реализира нещо и остава да излезнат твоите опитности в том VIII, за да видиш, че нещо си реализирала сама и то при съдействието на Вергилий и Марийка.

София, 18.X.1997 г.

С пожелание за живот и здраве: Вергилий Кръстев

Писмо до семейство Гобо от Вергилий Кръстев

Уважаемо семейство Луис и Арлет Гобо,

Много поздрави от Вергилий с пожелание за живот и здраве. Настоящото писмо го пиша, след като чух по телефона гласът на Величка от Париж, че вие сте си променили решението и сте се отказали да предадете архива на Анина Бертоли, който е у вас. Във връзка с това ще направя изложение по точки.

1. Ако вие бяхте чели томове на "Изгревът" от първи до VII в никакъв случай не бихте постъпили така, защото щяхте да видите, че за всички случаи и събития на стотици хора стоят и се управляват от окултни закони посочени от Словото на Учителя Петър Дънов. Вие нарушавате тези закони.

2. Аз съм сигурен, че този съвет сте получили от някой българин, защото отначало аз чух по телефона вашия глас и разбрах, че от другата страна на телефона стоят добри и благородни хора. Ако ви е дал съвет някой българин, то попитайте го дали е чел някой том на "Изгревът". Ще се убедите, че не е чел нищо. И тогава той не знае нищо за Школата на Учителя и няма от къде да научи. А хора, които не знаят как са нещата нямат право да дават съвети, а още по-малко да вземат решения, защото вашето решение, да не ми предадете материалите не е дошло от вас, а от друго място. Вероятно в някой българин.

3. Ако е случайно Павел Желязков, трябва да знаете, че той издаде една годишнина от беседите на Учителя, които не бяха печатани и чийто материали му бяха предадени от една сестра на име Петя Иванова. Той издаде тази годишнина в две томчета от фирма "Алфадар", като редактира Словото на Учителя и го промени и в една страница има от 20 до 30 реда променено Слово на Учителя. Аз това нещо съм описал в "Изгревът" том IV, стр. 638 под No 9. Човек, който променя Словото на Учителя и на Бога винаги заблуждава другите около него. Един французин би ли посмлял да промени текста на някой от френските класици? Например, Мопасан? Нали има закон за авторско право? Така, че ако съветите са дошли от него трябва да знаете, че той съзнателно ви е заблудил. Ако е друг българин, накарайте го да ви прочете от "Изгрева" онези страници, които ще посоча и да ви ги преведе пред вас. Тогава ще узнаете каква е цената на Истината и колко струва заблуждението, което е предназначено и е насочено към вас, за да ви заблудят. И да ви отклони!

4. Ако решението е ваше да не предавате материали и архива на Анина, единствено бих ви посъветвал да намерите някой българин, да го повикате на гости за един-два дена и пред вас да прочете и преведе онези страници, които ще ви отбележа. И чак тогава можете спокойно да взимате решение. А какво ще бъде вашето решение, то си е ваша работа.

5. Единствено аз съм отпечатал сведения за Бертоли и благодарение на мене той има историческа проекция. Вече никой не знае в България, че е съществувало такова лице. Единствено в "Изгревът" може да се намери нещо написано за него. Но това съм го направил аз, а не някой друг. И то с мои парични средства. Същото се отнася за Анина Бертоли, чийто спомен съм поместил в том VII, от стр. 648 до 672, както и за Мариета Бертоли от 673 до 682 стр. Публикувал съм снимки за тях в том VII - N 33, 34, 35, 36, 37, 40, 44, 45 и 46. По този начин те остават в историята. Но благодарение на мен и моят труд.

6. Каква е ролята на Алфиери Бертоли можете да прочетете в "Изгрева", том III, под заглавие "Алфиери Бертоли", стр. 126-127. „Как се издаде книгата "Учителят" в Париж?" стр. 210-212 в том III. От том V е много важно

да се прочете от стр. 572-574 под No 222 както и от стр. 574-576 под No 223 и от стр. 576-577 под No 224.

По този начин ще видите през какви етапи минава окултния ученик когато нарушава окултните закони на Бялото Братство.

А що се отнася до неговите заслуги, може да се прочете в том II, стр. 161, 170, 178 и 324.

След като някой българин ви преведе този материал, вече ще имате представа каква е дейността на Бертоли в България.

Неиздадените беседи бяха предадени на Бертоли през 1947 г. с уговорката той да ги преведе на френски и да ги издаде на френски език. Това той не направи, нито го стори дъщеря му Анина Бертоли. А каква е причината? За да се пачата трябва да има общество, което да купува тези книги. В Париж освен Анина, която бе създала малка група, имаше още две българки, които бяха създали малки групи. Едната бе Ярмила, а другата Христова. Но те воюваха помежду си, кой да бъде Наполеон. Ето, това е причината. А другата причина бе, че Анина като превеждаше Словото на Учителя си позволяваше да изхвърля много пасажи, да го променя и поднасяше на френски един текст, който не е точното Слово на Учителя. Един френски преводач, когато превежда от английски знае как точно се стреми да превежда. Ето защо този опит беше несполучлив и материалите трябва да се върнат в България.

7. В "Изгревът", том VII на стр. 659-660 е отбелязано изложението на Анина за тези непечатани беседи и че те трябва да се върнат в България. Лицето, което трябва да ги получи, това съм аз. Аз имам пълномощно от нея.

8. Аз съм публикувал една трета от спомените на Анина, защото другите две трети се отнасяха за онези неприятни случки, които е имала тя в Париж с онези хора, с които е трябвало да работи в името на Учителя. Другият материал е прехвърлен на пишеща машина от магнетофонните записи и стои на разположение. Ако бе се публикувал от мен, щяхте да се уплашите. Много е страшен!

9. Според мен след като се запознаете с това писмо и превода, който ще направи Величка, и след като видите какво представлява онава, което съм ви цитирал по страници, то тогава може да вземете правилно решение.

Аз съм убеден, че вие няма да може да издържите психически и на последствията от вашето решение да задържите материалите на Анина. Тогава ще искате да се отървете от тях. Аз ви съветвам в този случай да ги предадете на Величка. Те ще бъдат закарани с кола при нея и по-късно аз ще изпратя човек от София да ги прибере. Това е единствения разумен начин.

10. Искам да благодаря за съдействието, което указахте при отпечатването на том VII с вашите хиляда франка, както и онези, които изпратихте по-рано. На стр. 703 в том VII аз съм изказал благодарност на семейство Гобо и на Величка Няголова за вашата помощ. Благодаря ви.

Ако вие не се коригирате след това писмо към мен, то тогава аз ще смятам, че неправилно съм взел от вас пари, дадени в името на една идея. И тогава ще бъда принуден чрез трето лице да ви върна онази сума, която бяхте ми дали в името на идеята за Всемирното Бяло Братство, което е дадено в Словото на Учителя. И след като ви ги върна, всеки ще бъде свободен да си върви по своя път.

Лозунгите на френската революция "Равенство, Братство, Свобода", са идеи на българските богомили, които са предадени от френските албигойци и тогава са взети от идеолозите на френската революция. Така, че няма нищо ново под небето, а идеите за прогреса на света идват от България. Но те се носят от Словото на Учителя Беинса Дуно. И в емблемата за котвата е

написано: "Глава на Твоето Слово е Истината". А Анина Бертоли го бе превела: "Основа на Твоето Слово е Истината" и от там дойде отклонението на Анина Бертоли от Словото на Учителя и накрая всичко се провали. Вие сте свидетели.

Като финал на това отклонение застава и вашето решение да не ми предадете материалите на Анина Бертоли.

Ако сте брат и сестра по Дух и сте ученици на Учителя Дънов, то имате време да се коригирате, защото знам, че сте умишлено заблудени от трети лица. Братството е не само идея, но то е живот на човека и се ръководи от Истината.

София, 5.XII.1997 г.

С уважение: Вергилий Кръстев

Писмо до Величка Няголова от Вергилий Кръстев

Здравей Величке,

Много поздрави от Вергилий и от Марийка. Жива и здрава бъди! За да си довършим работата, за която сме изпратени на земята.

След като по телефона чух, че семейство Гобо са ти изпратили писмо, в което споменават, че не се страхуват от нищо и от онова последното писмо, което ти им го преведе и изпрати, то аз казах какво ще направя. Аз знаех, че те няма да издържат психически. Така и стана.

На един концерт Йоанна Стратева ми съобщи, че е получила писмо от семейство Гобо, като вътре е било приложено, извадено на ксерокс същото онова писмо, което ти трябваше да преведеш на френски и да го изпратиш на тях заедно с българския оригинал, който специално бях приготвил за тях. Те трябваше да го имат там при тях, за да го покажат на някой българин и да им го преведе. След като ти им изпращаш превода и след като те ти пращат писмо, с което те уведомяват, че не се плашат от нищо, то те решават да направят следващия ход, за да прехвърлят отговорността от себе си върху други лица. И така Йоанна получава извадено на ксерокс моето писмо до тях, което е на български, така също и им изпращат едно писмо на френски, в което питат коя е тази персона Вергилий и пр. и пр. А тази персона им изпрати седем тома и това е едно доказателство, че тая персона не е случайна, а голяма персона. И понеже са взели предварително своето решение, то те не могат да издържат на напрежението и решават да изпратят това писмо от моят оригинал на 5-6 места. Изпращат на Йоанна Стратева, Светозар Няголов, Мария Кисьова, на Борис наложницата, на Георги Петков от Габрово, Милка Кралева - Бургас, Павел Желязков - София.

Йоанна по телефона ми преведе текста от френски на български и аз я попитах дали може да ми го даде, за да го публикувам. Тя се съгласи. Казах ѝ, че ще публикувам всички мои писма, които съм изпратил до тях, до семейство Гобо чрез теб и накрая ще публикувам тяхното писмо. Обърнах внимание на Йоанна, че ако иска да се измъкне от клопката, то трябва да им напише отговор и същия отговор да ми го предаде, за да го публикувам. Ще бъде публикуван френския текст, преведен на български, както и отговора на Йоанна. По този начин ще се покаже какво представляват тези хора. Обясних на Йоанна, че след като стане големия провал и скандал заради семейство Гобо, които се отметнаха от решението си, то, за да се оправдаят след време ще изпратят извадени на ксерокс всички писма на онези, които са ги съветвали по този въпрос. Ето защо аз ти изпращам тяхното писмо на френски, за да се запознаеш с него, след което ще ми направиш превод на български, за да го публикувам. Ще ми изпратиш извадено на ксерокс писмото на семейство Гобо до теб, в което пишат, че не се страхуват, ще напра-

виш превода на български и заедно с ксерокс-копието ще ми го изпратиш, за да го публикувам.

В осми том непосредствено след твоят материал, който стана 60 страници, ще се публикуват онези неща, за които ти описах. По този начин ние изчистваме от себе си всяка отговорност и по този начин ще бъдат уведомени следващите поколения къде е архива и кой е виновен, за да не се достави до мен. Аз съм този, който движи този въпрос от 30 години. И това никой не го знаеше освен мене и след това уведомих теб, за да се задвижи този въпрос. Как ще се развият нещата? Онези, от които семейство Гобо търсят сведения за мен ще пишат срещу мен. И онези писма, написани срещу мен след време ще бъдат публикувани, защото семейство Гобо ще ги изпратят тук в България на някого, за да се измъкнат и оправдаят. И тогава в клопката влизат онези лица, които са упоменати в това писмо.

В писмото си семейство Гобо споменава за Братски съвет и за разни други личности, които трябва да вземат решение по този въпрос. Те не знаят, че в Учението на Учителя няма Братски съвет, а има Слово на Учителя. Братския съвет след заминаването на Учителя провали всичко, изгориха парите на Учителя и отпечатаха Словото Му като го промениха. Сегащният Братски съвет върви по същия път към окончателен провал. Примери колкото искаш.

Преди известно време, съвсем случайно се видях със брат ти Светозар и Еленка в дома на Весела Маркова. Аз му разказах как стои проблема с непечатаното Слово на Учителя без да скрия нищо. Той ми каза, че също е получил писмо от семейство Гобо и има намерение да им пише писмо, за да му се изпрати архива на него. И след това щял да ми го предаде. Аз смятам, че той тука не трябва да се намесва, защото той за този проблем не знаеше нищо и аз го движа в момента. Как го движа? Аз съм го задвижил и вървя до край. Ще публикувам всичко, ще обясня всичко, ще им напиша адреса и следващите поколения нека да ги търсят и да се разправят с тях. Аз смятам, че писмото, което съм написал и което шест човека са получили на ксерокс е такова, че те ще видят, че те нищо не знаят по този проблем и нямат право да се занимават с него. Но ако искат да пречат, то нека да пречат. След това ще се узнае кой какво е правил и ще си понесе последствията.

С това писмо те уведомявам как стоят нещата и след като ми изпратиш онова, което искам от теб с препоръчано писмо, аз ще смятам, че на този етап ти си си свършила работата както трябва. А какво ще стане по-нататък? Ако ти предадат случайно архива, прибери го у теб. И после го предаваш на мен и на никой друг. Не трябва да се намесва Светозар, за да не обърка нещата. Аз съм този, който за една година задвижи и чрез верни хора се издадох шест годишнини от Утринни слова, неиздавани беседи на Учителя. Но това съм го направил аз, а не брат ти, нито Братския съвет или някой друг. Оригиналите им бяха предавани от мен, като бяха сформирани работни групи и те отговаряха през мен. В момента работят десет работни групи от цялата страна, на които съм предал годишнини от неиздаденото Слово. Тези екипи ги ръководя аз и те отговарят пред мен и никой не може да ги контролира и да им дава никакви нареждания. Те работят напълно самостоятелно и дори си бранят свободата и не позволяват никой да им се бърка. Това ти го пиша, за да знаеш как са нещата и да не бъдеш подвеждана.

В момента ти имаш да правиш две неща, първо, като получиш това писмо, да ми изпратиш това, което искам. Второ, ще изчакаш как ще се развият събитията. Може би семейство Гобо да не издържи и да се обърне пак към теб. Но ако това не направят, то ти твоята работа си я свършила.

Аз моята работа също съм я свършил и ще я довърша с публикуването в том осми за историята на този проблем.

Величка, пожелавам ти всичко най-хубаво и благодаря за съдействието. Чакам бърз отговор, защото след двадесет дена идва ред да се набира твоят материал и след него непосредствено ще следва публикуването от мен на това, което ти писах по-горе.

С поздрав: Вергилий

София, 25.I.1998 г.

24. ПРЕДАТЕЛСТВОТО

Писмо на Величка Няголова до семейство Гобо

Вергилий,

Ще ти напиша и част от моето дълго писмо до Жан-Луи Гобо, изпратено му заедно с твоето последно дълго и подробно писмо, на 13.11.1997 г.

„Драги Жан-Луи и Арлет,

Надявам се, че сте добре, писах вече писмо на Арлет - няма отговор! Беше през септември, получихте ли го? Аз не желая да ви безпокоя повече, но се налага, защото д-р Кръстев ви изпраща едно писмо, което аз преведох и вие ще го получите препоръчано, за да сме сигурни. Всичко, което той ви пише е много важно, защото той е работил вече 30 г., за да събере тези примери на различните ученици с Учителя. Така, че той знае много неща и също той е отпечатал всичко това в книгите "Изгревът", тъй като и по време на Учителя са ставали подобни истории, по отношение на учениците към Учителя. Негови ученици са допускали важни грешки и след това е трябвало да ги плащат. Законът е много, много тежък! Затова и той ви отбелязва различни страници за четене от вас, в тези токове на "Изгревът" и ако желаете, когато дойда аз ще ви ги превода. Това е много важно! Аз бях натоварена да търся от вас този материал на Ана Бертоли и изпълнявам своя дълг.

Този материал не принадлежеше никак на Ана Бертоли. Списанията "Житно зърно" - да, но останалият материал не принадлежи нито на Ана, нито на вас: Всичкият този материал го е получил бащата на Анна - Бертоли, от Братството в България, за да работи, да издаде тези неотпечатани беседи, но той никога не е свършил тази си работа! Анна, дъщеря му - също не я свършва. Тя свърши една малка и хубава работа с това списание "Житно зърно", което издаваше в Париж, но не свърши останалата работа. Но тя запази този материал без да каже на никой повече от 50 години. Вие разбирате ли това? Как вие ще си позволите да говорите по този въпрос било с Никол Филасия (жена на Павел Желязков), било с Павел Желязков или други някой? Единствен, който знаеше от Анна Бертоли за този притежаван от нея братски материал (копия на неотпечатаните беседи от Учителя, снимки, филм с 10 сестри, показващи как да се играе Паневритмията, както и много материал на пишеща машина от различни братя и сестри, като Елена Андреева, Влад Пашов и много други) и на когото тя имаше доверие е д-р В. Кръстев. Той притежава и една касета където Анна Бертоли говори и обявява своята воля да бъде предаден целия този материал на него. Какво желаете вие още? Вие нямате никакво право нито да си извадите копие от този филм, нито да притежавате тези снимки! Това е много важно! Защото окултните закони са безмилостни! Защо ви пиша всичко това? Разбира се не, за да ви заплашвам. Ние работим заедно повече от 15 г. с много любов! Аз преценявам вашата постъпка като предателство. Вие разбирате ли? Казах ви, че съм неутрална. Но как аз мога да бъда неутрална, когато се отнася до една рабо-

та за Учителя и за Великото Всемирно Братство!

И сега ще ви опиша как работи закона. Ще ви пиша за себе си. Защото Черната Ложа не спи, тя също работи и то срещу Учителя! Но тя е много слаба пред Неговото Могъщество!

След вашият телефонен разговор, на 20.09.1997 г. с вашия отказ да върнете материалите, и то без никакви обяснения, нито Христиан, нито аз, можахме да спим през тази нощ. Сутринта, на 21.09.1997 г., неделя, ние отидохме в Париж. И тук аз бях твърде силно атакувана, отнасяше се до моя живот. С голяма скорост, пресичах тротоара и не видях, че долу ниско има желязна верига. Блъснах се с всички сили в нея, долу левия крак и паднах направо върху тротоара с огромна скорост, плъснах се. Счупах всичко, което носех в ръцете си, ударих лошо десния лакът на ръката си и коляното на левия ми крак. Ударът предвиждаше лицето ми, главата ми, но бях запазена и нищо по мене не се счупи. После дълги седмици се лекувах с компреси. Значи, изводът е, че Черната Ложа ме атакува с пълна сила, казвайки ми да не се бъркам в тази история, и да ви оставя свободни. Но аз бях спасена, съгласно Волята на Учителя! И то, защото работех за Него! Това се случи на 21.09.97 г. към 7 ч. сутринта, в Париж. Аз можех да съм вече мъртва в този момент. Затова и ви предупреждавам, защото Учителят е Огън и трябва да бъдем коректни! Преди всичко, Арлет, не си позволявай да взимаш някои вещи или снимки било за тебе, било за семейството ви. Аз описах в писмото цялата тази история с вас на брат ми Светозар, без да давам имена, само вашето, че материалите са у вас. И ето какво ми отговори той.

"Всичко е за Славата Божия!" Семейство Гобо са медиумични и им влияят духовете. Всичко, което е у тях принадлежи на България, и ще се върне в България. Учителят се грижи за всичко и трябва винаги да Го питаме, как да постъпваме. Павел Желязков желае да създаде "монопол" върху издаването на беседите, но планът на Небето е съвсем друг. Те те атакуваха на 21.09.97 г., но Бог те спаси. Така ти имаш един хубав опит. Всичко, което е материализъм, пари, банки, принадлежи на Черната Ложа. Работата ще се свърши от тези, на които е определено, и то отлично! Всички издадени беседи и променени (коригирани) - ще изчезнат. Бог няма да остави работата си незавършена. Има вече готови хиляди същества за работа!"

Ето, това са думите на Светозар! Вие разбирате ли? Той пише, че тези хора си позволяват да променят фразите на Учителя в техните издания. Д-р Кръстев ви пише същото нещо. Той ми пише, че Анна Бертоли също си е позволявала да променя фразите при преводите на френски, което е и една от причините да се спре издаването на нейното списание "Житно зърно" за в бъдеще.

Втората причина, пише той, е следната, че Анна Бертоли е променила наопаки формулата на Учителя: "Глава на Твоето Слово е Истината!" Тя дава: "Le Fondement de ta parole c'est la Verite". Тази дума Fondement значи основа, база, точно обратното на "глава". И тук работи окултния закон.

Желая вашият отговор, моля! Това е много важно. Вие си мълчите - това е добре, но трябва да се свърши работата на Анна Бертоли, защото остава несвършена. Не съм аз, която бих пожелала тези документи за себе си. Но ако ги дадете у мене, то аз ще ги предам в България. Те им принадлежат. А не на мене. Това е голяма отговорност, а аз оставам вярна на Учителя.

Жан-Луи, в началото ти се согласи да върнеш документите в България. Защо се промени? Кой ти повлия? По телефона ти ми каза, че поемаш цялата отговорност върху себе си! А ако това падне не само върху тебе, но и върху жена ти или децата ти? Как ще се почувстваш ти? Предупреждавам те,

след като аз самата щях да загина. Това бях аз, която това лято (август '97 г.) ви запознах с цената на материала на Анна Бертоли у вас? И нали, това беше ти, Жан Луи, който ме извика да гледаме заедно тези материали в куфарите? Вие ги пазите много добре и от вода, и от огън.

По принцип, Анна Бертоли беше недоверчива. И ако тя е решила да предаде своите материали на д-р Кръстев, значи му е гласувала доверие. Аз също му вярвам, след неговата огромна работа по томовете "Изгревът". В противен случай всичките тези опитности на учениците с Учителя щяха да се загубят за историята. Сега те остават за бъдещето. Казвам "Браво" на д-р Кръстев.

Моят съпруг, Християн, също е много загрижен за съдбата на тези документи и все ми казва: "Те трябва да върнат тези материали в България, за да може там те да бъдат издадени".

Моля те, Жан-Луи, напиши едно писмо на д-р Кръстев, който ти написа вече толкова много писма. Аз ще го превода.

Нека Бог и Учителят ви пазят."

Величка

Писмо на семейство Гобо до Величка Няголова

Понеделник, 8 декември 1997 г.

„Драга Величка,

Аз имам малко неща да ти кажа по отношение на последното писмо на Кръстев.

Единствен, който ме попита да върна документите на Вергилий, е братът на Анна Бертоли.

От друга страна аз не правя нищо, за да бъда "отбелязан" (маркиран) в историята. Ученикът работи по един "неличен" начин, много или малко, той се старее, тъй като той не е друго освен един "кандидат-ученик".

То не е това да се отличи в очите на хората, било със своята работа, своите пари, своите връзки или своите заслуги. Всичко идва от Бога и всичко принадлежи на Бога.

Бъдете всички сигурно по отношение на моята съдба и наказанието на Небето, което ми е обещано! Аз не се страхувам!

Драга Величка, ако Вергилий Кръстев не желае да пази парите, може да ти ги даде. Пази ги за себе си, ако желаеш.

Във всички случаи, бъди сигурна в нашето приятелство. Ние ти го повтаряме, Арлет и аз, че ако ти се намериш в затруднение, един или друг ден, нашата врата ще бъде винаги отворена за теб и Християн.

Ние ви обичаме като братя и сестри."

Арлет и Жан-Луи

П.С. Това е превода на писмото, което Жан-Луи ми изпрати, и което е единственият му отговор.

Тука има три проблема:

1. За тези пари - говорих ти по телефона и считам въпроса за уреден - ще ги пазиш и използваш, те ги дадоха преди тази история и с любов! Пък и ти им изпрати толкова книги! Изпрати им обезателно и 8-ми том - ще им прочета, където ще пише за тях. Така Жан-Луи ще разбере, че остава винаги "маркиран" в историята, и то не с добро.

2. Има брат на Анна Бертоли, който е повдигнал въпроса на Жан-Луи, да ти предаде тези материали от сестра си.

3. Жан-Луи не се страхува от съдбата си, защото не се чувства виновен

за нищо. Да видим какво ще каже по този въпрос Учителя!

Сърдечни поздрави: **Величка**

P.S. Прилагам фотокопии на това писмо на френски + фотокопии на разписката за препоръчано писмо с обратна разписка, за твоето последно писмо + моето, до Жан-Луи Гобо, на 20.11.1997 г.

Циркулярно писмо на семейство Гобо до познатите им българи

2.02.1998 г.

Превод на текста, написан от Жан-Луи Гобо в писмото на Йоанна, а може би и във всички други писма, изпратени от него на известни лица, като Павел Желязков, Светозар Няголов, Милка Кралева, Георги Петков от Габрово, Мария Кисьова, бившата жена на брат Борис, и може би и други.

"Ето три писма, които ни адресира Вергилий Кръстев, посредством Величка Няголова - Пен. Ние бихме желали да получим вашето мнение за тази личност, която желае да ни конфискува всичко.

Ние притежаваме в действителност неиздадени беседи на български и които принадлежаха на Анна Бертоли. Те ни бяха поверени след нейната смърт от нейните сътрудници.

Ние не познавахме истинската цена на тези документи до деня, когато ние получихме първото писмо на Вергилий Кръстев, през август '97 г.

Ние бихме желали да се свържем с представители - българи на Братството, които желаят да ги издадат в България, знаейки, че ние вече изпратихме техни фотокопия на Павел Желязков.

Причината за това писмо е да запозная българите със средствата, които използва Вергилий Кръстев, за да завземе само за себе си всичките тези документи.

Трябва ли да му се гласува едно абсолютно доверие? Ние му съобщихме нашият отговор с помощта на Величка - това е не, без коментари.

Ние изпращаме едно фотокопие на това писмо на: Георги Петков, Мария Кисьова, Милка Кралева, Светозар Няголов. Аз нямам адреса на Мария Митовска."

25. ПОДЛОСТТА

Писмо на Величка Няголова за доверието и предаността

29.01.98 г., Франция

Само Божията Любов е Любов!

Здравей Вергилий,

Ето, че днес ще ти напиша това писмо. Забавих се, защото нямам вече с месеци новини от Жан-Луи и Арлет Гобо. Всъщност той ми отговори (на твоето и мое дълги писма) с едно кратко и лаконично писмо, без да отговаря на нито един от засегнатите въпроси. Пише само, че той не се плаши от възмездие на Небето за делата си.

Какво да ти кажа? Тези хора не са виновни, че материалите на Анна Бертоли попаднаха у тях. Първо - Анина не желаше да се занимава с българи, странеше, нямаше им никакво доверие и казваше, че тя е във Франция, за да разпространява Словото на латинските народи, а не да се занимава с българи. Може би и много си беше патила като например от тази Мария Христова. Анина беше безкрайно уравновесен, порядъчен и почтен човек, безкрайно предана на делото на Учителя, но не всички бяха такива. Може би слабостта ѝ беше, че смяташе, че тя е центърът на всичко, че тя

трябва да свърши всичката работа, т.е. другите не заслужават доверие, че не са кадърни и т.н. Имаше ревност в нея и силно развито „его“.

Второ - то са нейните приятелки - французите, които решиха след заминаването ѝ да предадат всички нейни материали на Гобо. Аз в момента нямах място да ги приема. Но не ми бяха и предложени. Приятелките ѝ и съработнички по издаването на нейното списание "Житно зърно" взеха такова решение. Но никой не знаеше, че в тези материали има и братски ценности като копия на непечатани беседи, снимки и филм с Паневритмията. Анина не беше казала на никого. Но аз смятам, че тя беше длъжна да сподели това с верен българин тук, както е направила с тебе в България, като ти е поверила тази голяма тайна, която тя опази с чест близо 50 години. Но тя не вярваше на никой българин, както вече казах. Сега, горе тя си е сменила становището, но е късно вече. Мене ме приемаше, помагала съм ѝ с каквото мога и когато мога, но аз не принадлежах на нейната група, а бях свободна. И тя го знаеше това. Не можех да харесам всичките ѝ постъпки. Но не я критикувах, а оценявах положителното в нея, че беше отличен, предан работник на Учителя, макар грешките си. И тя ме търпеше и приемаше. Нямахме други българи в момента.

Трето. Тези материали са много добре пазени у Гобо, съхранени и от влага, и от огън. Въпросът е, че ако те не ги върнат на България, кой по-нататък от поколенията ще отиде да ги вземе от тях? Аз намирам, че на тези хора може да се има доверие, защото с любов пазят материалите. Не е и тяхна грешката, че всичко отиде у тях. Те нямаха нито писмо, нито завещание от Анина Бертоли, какво да направят в бъдеще с тези материали. Те дори и не знаеха какво пазят, освен това списание "Житно зърно", което е на френски. Аз им разкрих цената на материалите, а Жан-Луи потърси и намери този филм, както и другите материали.

Сега, продължавам. Да ти кажа, малко се успокоих, защото всъщност Жан-Луи Гобо не си е губил времето и съвсем не желае да загуби тези материали. Получих писмо от Светозар, в което той ми пише, че получил препоръчано писмо от Жан-Луи Гобо, в което той му изпратил фотокопии на твоето писмо до него. И така изпратил 10 такива препоръчани писма на 10 различни българи в България. Не зная кои са, както и не зная, че той е изпратил тези писма. Всъщност той не ме информира нищо за намеренията си. Трябваше да бъде тайна, и само чрез мене да се свързвате, но той измени всичко и навсякъде в България ще научат тази ваша тайна. Да не го съдим! То е защото и той се притеснява и не знае какво да направи в този случай, и на кого да даде тези материали. Не че отказва, макар че до момента нищо не е предал на никого. Той изчаква. И както Светозар ми пише, че вие сте се видели и говорили 5 часа, не знам какво е било и до къде сте се разбрали, но той ми пише, че в края на краищата Жан-Луи Гобо ще предаде тези материали на мене. Пише ми още, че България ще има голяма нужда от тях, особено след събитията след 1999 г., когато масово ще се печата Словото на Учителя. И казва още, че отгоре Анина Бертоли работи, за да се уреди този проблем. И казва още, че те волю-неволю, ще ги накара Небето и Учителя, да върнат всичко на българите.

Днес, 3.02.98 г. продължавам писмото си. Вчера получих твоето препоръчано писмо и вече всичко ми стана ясно. Веднага ти преведох писмото на Жан-Луи Гобо до тези няколко българи. Все пак Йоанна Стратева се издигна много в моите очи, след като е била почти единствена да те предупреди и ти е дала и писмото на френски. Браво! Пък и Светозар също ти е казал, като сте се срещнали, че е получил такова същото писмо от Жан-Луи. И сте

говорили 5 ч., така ми пише. И на мене ми пише, че е получил такова писмо от Жан-Луи. Значи, все пак има прогрес. Но най-вече от тебе аз научавам истината. Защото Светозар не ми пише подробности. А ти ми изпращаш и това тяхно писмо, от Гобо. Толкова месеци вече чаках тези хора да ми отговорят на твоето дълго и подробно писмо и на моето, също толкова дълго и подробно, което им изпратих. Работих една седмица. Никакъв отговор - глас в пустиня! Въпреки, че и аз щях да си замина, атакувана от тези тъмни сили, които искат да спъват работата. Писах им и за тази моя атака - пак нищо. Все едно, че нищо не съм им писала. Най-накрая получих съвсем кратко и лаконично писмо от Жан-Луи Гобо, в което той не отговаря на нито един въпрос засегнат било в твоето писмо, било в моето. Просто не е имал дори и желание да пише. Но не е спал! През това време, за да измие ръцете си като Пилат, и защото не желае да върне материалите, а има и някакви интереси за сделки с Никол Филасие (жената на Павел Желязков) и с него самия. От писмото му се разбира, че той вече е изпратил фотокопия на Павел Желязков. Изпращайки тези 10-на писма, той търси начин да оправдае своята лоша постъпка и както и ти си разбрал, да падне вината върху тези българи, получили тези писма. Така той печели и време, защото с тебе всичко беше вече уговорено и щеше да дойде този човек от България и прибере материалите, а сега кой ще се впрегне да идва от тези 10-на души.

Пък и семейство Гобо няма да ги дадат на никого. Разбира се, че ако за в бъдеще те се решат да ги дадат при мене, аз ще ти ги предам, както сме се били разбрали с Анна Бертоли. Но и тя има огромна вина и дано отгоре да уреди този проблем, иначе ако трябва Учителят да се залови, Той ще разпердушини много хора! Голяма отговорност е това, да се спира Божието Дело. Зарадвах се много, че имаш работни групи в България, които работят по не издадените беседи и то без корекция. Много се радвам! И когато мога, ще си купя и тези томчета, които вие издавате. Радвам се още, че ти бързаш да издадеш VIII том и да поместиш тези писма до семейство Гобо, нека бъдещите хора знаят истината!

Аз си спомням, че Ярмила Менцлова ми се беше оплаквала от това семейство (Гобо). Тя ги учила с години Паневритмията и те научили, не доняучили I част, се оттеглят категорично от нея и започват сами да преподават Паневритмия, организирайки летни стажове в Алпите, но с пари, т.е. да печелят пари от това. Така постъпиха и с мене! Познаваме се от 16-17 години. Аз ги научих на II и III част на Паневритмията, някои песни. Почти редовно посещавах и тези техни стажове през лятото. Те разчитаха да печелят пари. Но постепенно разбраха, че не може да се работи Паневритмията за пари и напоследък го организират безплатно. Иначе са верни на идеите на Учителя и са големи противници на Михаил Иванов. А това не е малко! Затова и не желае да ги съдя за постъпката им към тези материали на Анина Бертоли, предадени у тях за съхранение. Те ги пазят отлично! Но считам тяхното поведение към теб, Анна Бертоли и мене като едно предателство. Защото те си правеха тънки сметки, веднага след като откриха този филм с Паневритмията. Дойде им веднага мисъл да го предложат на Никол Филасие, за обмяна с този филм за Учителя, който тя има, движението му Паневритмията. Този филм съм го гледала, и съм сигурна. А колкото до филма, намерен у Жан-Луи Гобо, от архивите на Анна Бертоли, не съм го гледала, но предполагам, че този филм, направен в България от 10 сестри, знаещи добре Паневритмията, за да се запази за в бъдеще. Така че те си направиха веднага сметката, да го предложат на тази Никол Филасие, за замяна с копие от нейния филм, който тя пази. Но нека сега всички да научат, публикувай го в VIII том, да знаят бь-

дещите поколения, че има филм с движенията на Учителя, и как играе в кръга Паневритмията.

Искам да ти кажа на тебе, не повтаряй често, че си ти, който вършиш тази огромна работа. Това "аз, аз" не е много хубаво, личността. Чрез тебе Учителят работи и Небето ти помага. Но е съвсем ясно, че трудът ти е огромен, също и жертвата ти, и че без тебе това Братство и Изгрев, нямаше да имат никаква история. А чрез тази история се изгражда още по-пълно и образа на Великия Учител, предад Божественото Слово, направо от извора. Затова си и благословен за в бъдеще и вечността! Също и тази скромна сестричка Марийка, която работи безвъзмездно, Бог да ви помага, да сте живи и здрави, за да свършите тази велика работа. Така я оценявам аз! Говорих с един българин, Борислав Георгиев, живее тук в Париж, научен сътрудник е, та той има всичките седем тома, прочел ги е, и тъй като и той издава разни научни докторати и пише по разни теми, неговото мнение е много важно. Той не е от Братството, но много добре познава и уважава Учителя. Той ми каза, че е отличен твоят труд, много е важен и той желае да се срещне с тебе и да ти даде някои обяснения, като например за всички имена, които фигурират, трябвало да се регистрират някъде в някакъв институт, за в бъдещето, като исторически проекции. Той ще ти обясни всичко това, ще идва някъде в началото на април, и щял да те потърси. Неговата сестра от София, му купува и изпраща томове на "Изгрева". Той е много доволен от този твой труд.

Колкото за тази фамилия Гобо, знай, че те не са прочели седемте тома на "Изгрева", не знаят български и не са много в течение на тези проблеми с Братството, Братски съвет и др. неща. Аз съм им превеждала някои примери, но за по-голямата част те дори нямат и представа, особено за силата на окултния закон. Те това го знаят вътрешно, защото Жан-Луи Гобо е интелигентен французин и познава окултизма. Безкрайно уважават Учителя. И ето какво направили? Просто се учудвам, защото ги познавам и обичам тези хора. Значи - на никого не може да се има доверие. Това е Истината за съжаление. Ще ти превода, разбира се, и това писмо на Жан-Луи до мене. Ще ти изпратя и разписката за препоръчаното писмо, което аз им изпратих. Ще пратя и моето дълго писмо, което им написах. Ти прави каквото знаеш. Жалко, че трябва в "Изгревъ" да се публикуват и такива долни истории! Това намалява стойността както на Братството, така и на интернационалните ученици на Великия Учител. Но нищо! Нека бъдещите поколения да четат и да се учат! Така ще разберат нашите погрешки и най-вече, че няма "ученици", а само "кандидат-ученици", които непрестанно Небето и Учителят поставят на изпити и кой ли ще ги издържи? Значи, че Великото Всемирно Бяло Братство е горе, истинските ученици също, те са голяма рядкост на тази земя, а всички, които се кичат с подобни титли, не са сигурни. По делата им ще ги познаем! Това ще бъде и поуката за бъдещите поколения. А не да се отчаят и отвратят от нас, и от това братство, и от думата "ученик". Така още повече ще изпъкне Великият образ на Учителя и трудните условия, при които той самият е трябвало да работи. Истинските негови ученици са във Вътрешната школа горе и никой тук, дори не ги познава! Те са тези, които не се нуждаят от клуб, от Братски съвет, от общество, а четат Словото и го прилагат. И са скромни.

Ти правилно си открил, че тези писма на Гобо до разни българи, са "клопка". Защото те всъщност не желаят да предадат материала. Много добре си го видял! Тези българи, ще им напишат писма с тяхното мнение за теб, а то ще бъде най-често отрицателно и така след време това семейство ще прати в България техните отговори, ще прехвърли вината върху тях, и ще се оправдае пред бъдещите поколения. Но тук и аз имам думата, защото аз им

обясних хиляди пъти твоята положителна работа, толкова много отговорна, обясних им, че тези материали на Анна Бертоли не са били нейна собственост, а са били братски, още че тя е говорила с тебе, има и касета с решението ѝ да се предадат на тебе, така че тези хора Гобо няма да успеят да "измият ръцете си". Те са предупредени и носят пълна отговорност за действията си. Дори и Светозар, моят брат, може да желае тези материали да отидат при него, но и той не оправдава поведението на Гобо. Писа ми, че те са жертва на духовете, които ги разиграват, за да спъват работата. Но рано или късно, продължава той, тези материали са български и отново ще се завърнат в България. Учителят си има грижа за това. Той също предвижда голямо наказание за това семейство, което се опитва да спъва работата на Учителя. Ето и откъс от неговото последно писмо до мене:

"Онзи ден бях на рожден ден на Веса Маркова, където заварих Вергилий и проведохме около 5 часа разговор. Аз получих от Гобо препоръчано писмо с това, което Вергилий му е писал. Нашата най-важна задача е да се издаде Словото на Учителя без редактиране по първичната стенограма, едната от които е в Гобо. Анина е взела всичко от Кармело в Италия (не знам кой е и дали не е нейния брат?) и сега ще накара Гобо да върне нашите материали, които ще ни трябват особено след 1999 г. Учителят има грижа да уреди въпроса. Жан-Луи е писал писма на 10 души за кореспонденцията му с Вергилий и отказа му да предаде материалите. Той ще ги даде на тебе: стенограмите от ненапечатаните беседи, снимките и филма с Паневритмията. За всичко ще си дойде времето, но Бялото Братство не си поплъва. Много лесно може да вкара всеки в пътя. Всички, които променят Словото и го редактират и изопачават - ще си отидат. Замина си и Лалка на 12.01.98 г. За Бога ще останат да работят само тези, които никога няма да го коригират." Това е. Като казва, че тези материали щели да дойдат при мене предполагам, че това е негово предчувствие.

Да, ти можеш да бъдеш абсолютно сигурен, че аз "ще си свърша работата" до този етап. Но знай, че аз ще продължа задачата и за в бъдеще, макар че с тези хора повече няма да имам нищо общо, въпреки техните думи, че си оставаме приятели, че аз не съм виновна, че съм само посредник и т.н. Но аз ще работя по вътрешен път. Ти ми разкри тази тайна в България, чрез тебе Учителят ми възложи такава отговорна задача, а и горе сестра Анина желае да коригира погрешките си, аз поех върху гърба си тази работа, щеше и живота ми да струва, писах ти вече! Но Учителят ме запази и спаси в един миг! Аз съм на поста си и ще чакам търпеливо решението на Учителя за Гобо. Но знай, че ще има решение, и то скоро и ние всички ще сме свидетели на това. Дано и Франция не пострада заради тези безотговорни хора, защото и тя вече не веднъж е участвала в действията си срещу Учителя - знайно или не. Че нали тук на френска територия Михаил Иванов намери подходяща почва и пълна свобода да разгърне своето дело срещу Учителя. Огромно творчество с кражба на много неща от Словото на Учителя, дадени и изменени и обяснени, като че ли са негови! Кой му даде това право? И нито дума за Великият Учител Петър Дънов. И пари и капитали. Нали тук се намира Бон Фен? Това огромно тяхно имение. Скоро ще дойде краят и на тази страшна лъжа и измама за бъдещите поколения. Франция никога не е обичала Михаил, преследвали са го като "секта", дори е бил и в затвора за лош морал с млади момичета. И досега тук никой не го обича и говорят за "секта". Оня ден на три пъти говориха в новините по телевизията за тази секта Всемирното Братство, че някъде си в техни имения и дворци Париж, малтретирани деца, които учели музика. Мъчели ги, изнасилвали ги. Споменаха,

че Франция не за първи път си има проблеми с тази секта. Не знам какво стана по-нататък с тази работа. Българите трябва да знаят, че тук във Франция са малцина французи, които познават кой е Учителят Петър Дънов и го няма в големите енциклопедии. Срам и резил. Това е все в резултат на делото на този Михаил Иванов. Но вече идва време и истината ще възтържествува и победи. Бог не си поглъща!

Ти сега ще ме опознаеш по-добре, Вергилий! Аз съм от тези верни на Учителя "кандидат-ученици", която не се подвеждам, макар че съм много наивна и вярвам. Например, за Гобо никога не смятах, че може да постъпят толкова коварно и зад моя гръб! И нямаше и никога нищо да науча за подмолната им дейност! Но чувствах, че нещо правят и предприемат. А и след атаката на тъмните сили срещу моя живот съвсем ясно разбрах, че тъмните сили искат да ми кажат да не се бъркам в тази работа.

Пак ти повтарям - жалко, че в тези прекрасни томове "Изгревът" ще трябва да влизат и толкова долни истории, които намаляват качеството на книгите.

А ти помниш ли като дойде тогава у брат ми Косьо да ми говориш тези толкова важни работи, точно в този момент тъмните сили решиха да пречат. Аз много се учудих, защото там е винаги спокойно, а сега, точно в този момент се закрещя, затропа, хора викат - излизат. Ти веднага разбра каква е работата - нали имаш опит. А пък аз трябваше да разбера по-късно какви перипетии трябваше да премина с тези хора Гобо, че и още не е разрешен въпросът. Но аз твърдо вярвам, че ще има разрешение и то скоро. Аз съм скромна, но много вярна на Учителя и на Неговото дело! Затова и Той ме изпрати тук във Франция като инспектор и аз върша работата си и Му давам отчет!

Вергилий, това което ти написах, че не е писано за Учителя Петър Дънов в големите енциклопедии на френски език е много важно и ти трябва да го публикуваш в VIII том.

Друго нещо важно е, че в това кратко писмо на Гобо до мене от 8.12.97 г. той пише, че ти си единствен, който желаеш този материал и че братът на Анина Бертоли му е казал да ти ги предаде. Това разбирам от това негово писмо. Кой е този брат? Предполагам, че е Джилио от Швейцария, Женева, на когото писах в началото на август дълго писмо, после в края още едно с фотокопие на твоето писмо до Гобо. Говорих и два пъти с него по телефона тогава. Той никога не отговори на писмото ми, но ето, че е казал на Гобо да предаде материалите. Ти говори пак с Мариета, смятам, че той е говорил със сестра си по този въпрос. И се е обадил на Жан-Луи Гобо да ти предаде материалите на сестра си, на тебе. Това аз разбирам от това писмо до мене. Ще ти го преведа, разбира се.

На тебе и на сестра Марийка нашите най-сърдечни пожелания и за Новата година здраве, радост и дълъг живот!

Да свършите с чест работа си на тази земя:

Величка

26. КЛОПКАТА

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

На един от последните концерти, на който присъствувах, Йоанна Стратева сподели с мен, че е получила циркулярно писмо от семейство Гобо, както и ксерокс-копие на моето писмо до тях във връзка с архива на Анина Бертоли във Франция. Бях изненадан от този неочакван ход на семейство

Гобо. Заприлича ми на методите на католическата инквизиция във Франция през далечното минало, когато са горели албигойците, т.е. френските богомили на кледите. Нещата се повтарят и днес, но по друг сценарий написан от същите Сили.

По телефона Йоанна ми преведе писмото и аз я помолих да ми го предаде да го публикувам в "Изгревът", поради самият факт, че то е изпратено до десет човека в България. Тя направи превод и ми връчи оригинала. Посъветвах я да напише отговор до семейство Гобо и да ми го предостави, за да го публикувам. Уверих я, че може да пише каквото си иска по моя адрес, но писмото ще бъде публикувано дословно. Целта ми бе да се публикува и да се изнесе и да се покаже една лъжа и измяна, като се даде възможност на Йоанна да се измъкне от този капан, който бяха поставили Михайловиците от Франция. Семейство Гобо са свързани от самото начало с Михаил Иванов от Франция и освен това техните методи на действие потвърждават изнесеното от мен.

Какво прави впечатление от писмото на семейство Гобо до десет човека - българи, избрани от тях в България:

1. Те пишат, че са получили архива на Анина Бертоли от нейните сътруднички - французойки.

2. Нито френските сътруднички, нито семейство Гобо познават както съдържанието, така и ценността на този архив, понеже не знаят български и при това той е опакован в куфари и които не са отворяни изобщо от тях. И не знаят тайната в тези куфари понеже няма от кого да я научат. А аз това знам от Борис Николов и от Анина Бертоли, понеже съм работил с тях и те са ме посветили в тази тайна. И съм упълномощен!

3. Единствено Величка Няголова във Франция след моето разкритие бе посветена за този архив и чрез мой списък изпратен до нея с обозначени точки за съдържанието на архива. В писмото имаше и указание, че Величка отива при семейство Гобо и им разкрива Истината за архива. Били изненадани от онова, което те са съхранявали, без да знаят какво съдържат куфарите.

4. Семейство Гобо се съгласяват да предадат архива на Величка.

5. В последствие под чуждо давление променят решението си.

6. Взимат самоволно решение да направят фотокопии на Павел Желязков, без да имат право на това и без мое съгласие. По този начин се противопоставят на Борис Николов и Анина Бертоли, които бяха ме упълномощили да прибера архива в България.

7. След като вземат "самостоятелно" решение, тогава изпращат циркулярно писмо до десет души българи, заедно с ксерокс-копие от моето писмо до тях за въпросния архив, за да искат уж тяхното мнение по този въпрос.

8. По този начин поставят в клопка тези десет човека. Тези десет човека не знаят нищо за този архив, няма от къде да знаят и понеже не четат "Изгревът" не знаят каква е историята с издаването на Словото на Учителя. И с неговото съхранение!

9. Ето как действа Духът на Заблуджението. След като получат отговора на тези десет човека, то семейство Гобо ще се опита да се оправдае с тях и чрез тях, за своето самостоятелно решение направено преди това. След време те ще изпратят на ксерокс-копие техните писма, за да се оправдаят. А могат и лично да ми ги изпратят за публикация, за да се види кой какво е мислил и писал за неща, които няма право да има мнение за събития, които не познава. А да не говорим за някакви решения.

Ето това е клопката. Тя е поставена и вече действа. И в нея ще паднат тези десет човека със своите писма до семейство Гобо. И тогава ще задейст-

ват окултните закони от Словото на Учителя, които управляват Школата на Бялото Братство. Ще последва драматична развръзка, на която ще бъдат свидетели всички. А каква ще бъде тази развръзка в последствие в някои от томовете на "Изгревът" ще бъдат описани, за да останат като поучение на следващите поколения.

Ето, публикувам личния превод на Йоанна Стратева от френски на български на циркулярното писмо от семейство Гобо до Йоанна Стратева.

Публикувам и отговорът на Йоанна Стратева до семейство Гобо. Българският текст бе преведен на френски и бе изпратен от нея до семейство Гобо, заедно със списък на онези томчета, които бяха издадени през 1997 г. по моя програма и план, с неиздаденото досега Слово на Учителя Дънов.

Превод на френското писмо от Гобо до Йоанна Стратева

„Ето три писма, които ни е изпратил В. Кръстев с посредничеството на В. Няголова - Пен. Ние бихме искали да имаме вашето мнение за тази личност, която иска да ни конфискува всичко.

Ние действително притежаваме неиздавани беседи на български, които принадлежаха на Анна Бертоли. Тя ни ги повери след смъртта си чрез своите сътрудници.

Ние не познавахме реалната стойност на тези документи до деня, когато получихме първото писмо на В. Кръстев през август '97 г.

Бихме желали да познаваме български представители на Братството, които биха искали да ги публикуват в България, като се знае, че ние вече предадохме фотокопията на Павел Желязков.

Целта на това писмо е да станат известни на българите средствата, които В. Кръстев употребява, за да вземе за него самия всички тези документи.

Може ли да му се гласува пълно доверие? Ние му известихме нашия отговор чрез Величка; това е не без коментари.

Изпращаме фотокопии от това писмо на Петков Георги, Кисьова Мария, Кралева Милка, Няголов Светозар. (Нямам адреса на Митовска Мария)“

Френския текст преведе Йоанна Стратева.

Подпис: Йоанна Стратева

Писмо на Йоанна Стратева до семейство Гобо

„Мило семейство Гобо,

Отговарям на писмото ви с малко закъснение, както и не намирам голям смисъл да имате моя отговор след като сте взели категорично решение.

Прочетох внимателно вашата кореспонденция с В. Кръстев и от нея разбрах следното: В. Кръстев е разговарял с Анина Бертоли (пази записите) тя му е поверила архива си; той ви се е обадил и разкрил на вас самите ценността на това, което пазите; вие сте се съгласили да му предадете архива, но под влияние на чуждо мнение сте променили решението си и сега споделяте всичко това с познати вам хора от Братството с желание по този начин да изболчите и Вергилий заради острия му тон.

Мили приятели, въпреки че толкова ви уважавам и държа на нашето приятелство, ще ви кажа, че аз не споделям вашето решение. Преди всичко дълбоко се учудвам как бихте могли да се противопоставяте на волята на А. Бертоли след като знам колко я уважавахте?! Ако сте имали някакви съмнения относно достоверността на това, което ви казва Вергилий, трябваше да потърсите от него потвърждения, да искате да чуете от тези аудиокасети

това, което ви интересува и вашето решение да се опира на факти, а не на казано-речено. Вие трябва да решите преди всичко кое е по-важно за вас - мнението на Анина или мнението на Павел, Мария, Милка и т.н. Всички те са безкористни работници за Учителя и аз ги уважавам за това, но в случая е важно мнението на Анина. Или вие мислите, че тя не е била достатъчно умна и трезва да прецени Вергилий, та има нужда да питате за него и Павел и други и да решавате по ваша преценка? Друг е въпросът дали Вергилий има право да дава преценка за нейната работа. Това не е негово право, а на други по-висши инстанции. Тя е работила с любов, безкористно, както е преценила за добре и си носи своята отговорност пред Учителя. Не одобрявам критиките на Вергилий към Анина и Павел, както и не одобрявам постъпката на Павел, който е очернил Вергилий пред вас, наложил ви е своето лично мнение и е взел копия от всичко, без никой от нас да знае за това. И вие, и Павел трябва да благодарите на Вергилий, че ви е разкрил какво има в този архив! Споменатият филм се нуждае от компетентно съхраняване и той ни е толкова нужен. Отдавна трябваше да сме го видели, има толкова конфликти около редакциите на Паневритмията. Убедена съм, че ако го предадете на Вергилий той ще го запази и разпространи, както прави с всички непубликувани беседи и мемоари, които са в него, за разлика от някои хора, в които подобни материали попадат в дълбока неизвестност. Уверявам ви, че В. Кръстев е човекът в Братството, който е посветил целия си живот на събиране и публикуване на архивни материали относно Учителя и обкръжението Му. Той има доста недоброжелатели заради острия си характер и най-вече заради неудобната за някои информация, която публикува. Книгите му са голяма ценност, но заради някои техни несъвършенства, излишни или скандални неща, някои ги отричат. Но това съвсем не омаловажава огромния труд на Вергилий да съхрани и предаде на поколенията безценните опитности и знания на душите, които Учителят е приел да бъдат негово обкръжение. И те са падали и ставали, и понякога и ние се оглеждаме в техните грешки. На някои им се иска всичко да е предадено по-идеализирано, но това за съжаление не е реалността. Само светиите и Великите Учители са чисти проводници на Божественото. Всички хора, колкото безкористни и духовни да са, смесват Божественото и човешкото, не са свободни от личното и преходното.

Мили Арлет и Жан-Луи, аз дълбоко ви уважавам и вярвам, че вие сте трезви хора, които ще успеят правилно да се ориентират в лабиринта на сложния път на човешката душа към Истината.

Като се видим на Рила ще поговорим повече по всички въпроси. Независимо от различието на нашите мнения аз оставам винаги ваша сестра."

Йоанна

Бележка на редактора: Всичко е казано и написано. А сега имат думата Небесните сили, които ще задвижат окултния закон за съхранение Словото на Всемировия Учител - Бейнса Дуно.

А то е дадено така: „Мечът на Духа е Словото“.

Циркулярно писмо на Jean-Louis et Arlette Gobeau до техни познати в България

Voici trois lettres que nous a adressé Vergili KRESTEV par l'intermédiaire de Vélitchka NIAGOLOV-PAIN. Nous aimerions avoir votre avis sur cette personne qui veut tout nous confisquer.

Nous possédons en effet des conférences en bulgare inédites et qui appartenaient à Anna Bertoli. Elles nous [ont] été confiées après sa mort par ses collaboratrices.

Nous ne connaissons pas la valeur réelle de ces documents jusqu'au jour où nous avons reçu la première lettre de Vergil Kretev en Août 97.

Nous aimerions connaître des bulgares représentatifs de la Fraternité qui voudraient les publier en Bulgarie, sachant que nous avons déjà transmis les photocopies à Pavel Jeliakov.

La raison de cette lettre est de faire connaître aux bulgares les moyens qu'utilise Vergil Kretev pour récupérer à lui tout seul tous ces documents.

Faut-il lui accorder une confiance absolue?

Nous lui avons fait savoir notre réponse par l'entremise de Velitchka: c'est non sans commentaire.

Nous envoyons une photocopie de cette lettre à: PETKOV Geogres, KISSOVA Maria, KRALEVA Milka, NIAGOLOV Svetozar.

Je n'ai pas l'adresse de MITOVSKA Maria.

Писмо на Jean-Louis et Arlette Gobeau до Величка Няголова

Lundi 8 décembre 97

Chère Velitchka

J'ai peu de choses à te dire concernant la dernière lettre de Kretev.

Le seul Vergil à qui on m'a demandé de remettre des documents est le frère d'Anna Bertoli.

D'autre part, je ne fais rien pour avoir une "marque" dans l'histoire. Le disciple travaille d'une façon impersonnelle, ou tout au moins, il s'y efforce quand il n'est qu'un candidat disciple.

Ce n'est pas aux yeux des hommes qu'il faut se distinguer, que ce soit par son travail, son argent, ses biens ou ses mérites. Tout vient de Dieu et tout appartient à Dieu.

Soyez tous rassurés concernant mon sort et la punition du Ciel qui m'est promise! Je n'ai pas peur!

Chère Velitchka, si Vergil Kretev ne veut pas garder l'argent, il peut te le donner. Tu le garderas pour toi si tu le veux.

En tout cas, sois assurée de notre amitié. Nous te redisons, Arlette et moi, que si tu te trouves en difficulté un jour ou l'autre, notre porte sera toujours ouverte pour toi et Christian.

Nous vous aimons comme des frères et soeurs.

Arlette et Jean-Louis

ЮРДАН СИМЕОНОВ

(6.III.1895-4.VIII.1969)

1. УВОД ЗА НЕВИДИМАТА ВЕРИГА

Кратките сведения за Юрдан Харалампиев Симеонов - Данко, получихме от неговата втора съпруга Надка, които бяха записани на касетка на портативен касетофон през 1989 г. Останахме приятно изненадани, че тя се отвори към нас и всичко, което имаше запазено от него ни предаде: албум със снимки и две скици от Цветана Щилянова на него самия. Данко беше оставил в библиотеката си подвързани томчета от Словото на Учителя, като тя ни предаде тези беседи. Аз работих с д-р Вергилий Кръстев по една определена програма за събиране и подреждане на опитностите на учениците от Школата. Споделих с него за тези останали беседи и предложени ми беседи, които той реши да откупи, като сумата равняваща се на една лекарска заплата, той я връчи на мен, а аз от своя страна трябваше да я предам на втората съпруга на Данко - Надка. Смятахме, че постъпваме честно и почтено. Но какво беше учудването ни, когато тя най-категорично отказа да приеме тази сума като каза, че не може да търгува с нещата на Данко, които са останали от времето на Школата. За пръв път имавме такъв случай и си задавахме въпроса кому дължим за такъв подарък - на Данко или на нея. Вероятно и на двамата. След това се реши със същите пари да закупим хартия, с която да работим при обработване материалите за заминалите приятели. Хартията бе закупена, нещата се успокоиха и чак тогава тя ни разказа онези данни, които вие може да прочетете. По този начин Данко продължи да работи след своето заминаване не само чрез съпругата си Надка, но и чрез нас, той взима живо участие в нашата работа сега или утре, защото ние пишем на закупена от него хартия. Това е пример за онези, които са дали обещание пред Учителя, че ще работят и долу на земята и горе на небето в Школата. Школата на Бялото Братство е една и съща от векове, днес и утре, а душите, които работят с нея са едни и същи - те са определени.

Първата съпруга на Данко се нарича Роза, а тя е родена сестра на художничката Цветана Щилянова. Тук се дават данни за Цветка Щилянова, която според Учителя е била „ангел на небето“, и за да изкупи една своя грешка се изпраща на земята. Не случайно нейният път минава през такъв катаклизъм, слизайки в произподията на ада. Единствено, което я е крепяло е онзи лъч от светлина, чрез който тя е рисувала ликът на Учителя. Когато писахме бележките си за Цветана Щилянова, това ние упоменахме, че сме били прави в преценката си. Майката на Цветана Щилянова се казва Анастасия и е била предана ученичка на Учителя и присъствала на една интересна случка.

Съпругата на един офицер почива и той облян в сълзи ридае, а Анастасия му съчувства и споделя с една сестра, която я успокоява, че този ридаещ офицер след три дни ще се усмихне, а след три месеца вероятно ще се ожени за втора съпруга. Това се и случва, като съпругата е вече нашата сестра Анастасия с нейното милосърдно сърце. От брака си тя има три деца - Цветанка, Роза и Асенко Щилянови. От старите фотографии на семейството им, които ни предаде лично Цветанка Щилянова, виждаме една рядко красива жена, която спокойно може да бъде обозначена като една от най-красивите жени в България. Това не й пречи да премине през своя житейски път на страдание, мъчение и лишение. Тя е причината да накара Цветанка Щилянова

да иска разрешение от Учителя, да нарисува портрета Му, знаейки много добре едно от правилата на Школата, че човек когато работи за Бога и Бог работи за него чрез другите. Споменахме тези данни, защото тези души са свързани във верига и вървят заедно в Невидимия свят, а тук на земята са свързани в роднински връзки: дъщерята на Анастасия - Роза е съпруга на Юрдан Харалампиев, а Юрдан е брат на Симеон Симеонов. Тук трябва да споменем за брата на Данко на име Симеон Симеонов, един от най-редовните музиканти на Изгрева, свирещ на цигулка и взел дейно участие в живота на Изгрева. Обикновено той четеше беседите след заминаването на Учителя, а неговият гръмогласен глас надвикваше врявата на останалите и вдъхваше респект и слагаше началото на един ред и порядък, когато трябваше да се пее, да се свири или да работи оркестъра на Изгрева. В една от снимките го виждаме заедно с брат си Данко и Верка Куртева на Диана бад, когато под ръководството на Весела Несторова и Милка Периклиева трябваше да се обучат учителите по физкултура в България на специално определен курс - Паневритмията на Учителя, след което да я пренесат и преподават в училище. В снимките от Школата го виждаме със своят инструмент - цигулката. А неговият брат - Данко е със своят вечен инструмент - кларинет. Симеон разказваше, че когато отивал на събора в Търново през 1922 г. още не е бил вегетарианец и е носил една печена кокошка в чантата си посолена с червен пипер и присъствал на онзи прословут диспут в търновското читалище и онази буря развихрила се от дъжд и мълнии, в отговор на заплахите на свещениците срещу Учителя. Той захвърля кокошката след този случай, отива на лозето на събора и оттам води неговата вярна служба като музикант към делото на Учителя.

Тук се говори за Веска Козарева, получила задача специално от Учителя да разнася Словото, но това е давано на малцина, които са имали подготовка и са имали в себе си дух на апостоли. За тях най-важното остава послушанието към Учителя и верността към Неговото Дело. За тези лица от фотографиите стоят личности, а над тях - съдби.

19.IX.1990 г.

Записала: Марияка Марашлиева

2. ЮРДАН ХАРАЛАМПИЕВ СИМЕОНОВ - ДАНКО

Родителите на Данко са от В. Търново. Баща му - Харалампи е от фамилията Вълнарови, които били търговци. Той е работил като чиновник в банка "Гирдал" в Русе и в народната библиотека в Русе. Майка му - Евангелия е била учителка в Кубрат. Данко е роден в София на 6.III.1895 г. Завършил е гимназия в Русе. Баща му, както и най-големия му брат Симеон са свирали на цигулка, Данко на кларинет, след него, по-малкия - Величко, на фагот и най-малкия - Иванчо, на флейта. Симеон завършил юридическия факултет в София. Данко следвал музикална академия в Париж и там е специализирал. През времето когато е специализирал взел Цветка Щилянкова в Париж. Сестрата на Цветка - Роза е била негова съпруга. Роза е починала през 1951 г. Цветка свирела на чело и пиано и пеела много хубаво. Веднъж когато Учителят бил поканен у Цветкини казал, че Цветка била ангел, но че сgreшила в нещо поради което била изпратена на земята, за да изкупи грешката си. Цветка е работила 10 години в Лувъра като реставратор.

Данко е работил като музикант в Биариц, Цюрих и Париж. Същевременно е участвал и в някакъв руски ансамбъл. След завръщането си от Франция Данко бил назначен като преподавател в музикалната академия в София. През това време работил същевременно и в народната опера като солист.

През 1953 г. Данко се е оженил за Надка, която е от Русе, където е завършила немската търговска гимназия, но е работила в София като счетоводител.

Данко е основал първия джазов оркестър в България, както и тоя на гвардията. Във Франция той си бил купил саксофон и кларинет. На 4.VIII.1969 г. Данко почива внезапно в Русе от инфаркт, но бива пренесен в София където бива погребан. След смъртта му, Надка, втората му жена, предала саксофона му на концертмайстора на Филхармонията - Иван Димов. Акордеонът пък подарил на ученичката му от Русе.

Данко имал бунгало на Изгрева и като кларнетист е свирил много често на Паневритмия, а освен това е бил един от най-редовните музиканти на Изгрева, както и един от тия, които са вземали живо участие при всички концерти. Той е бил един от най-редовните музиканти на Изгрева, както и на Бивака на Витоша.

Надка и Данко са живели първоначално в апартамента на семейството на Цветка Щилянова, на ул. "Георгиу Деж" No 11, но тъй като на Изгрева кипял живот и средата била по-хармонична, те са живели предимно на Изгрева в бунгалото. Имало е и друга основателна причина. Данко не се разбирал със съпруга на Цветка, който не бил психически добре. В апартамента те са имали пиано, което в последствие след смъртта на Данко, Надка е оставила на Цветка. Настоящият съпруг на Цветка първоначално бил дошъл с майка си на квартира, но понеже те не са били вегетарианци, Данко не е могъл да съжителства с месоядци, така че те не са могли да имат хармоничен живот. Данко бил направил забележка на майка му, което обстоятелство довело до скарване между Данко и съпругът на Цветка. Тая била главната причина Данко да предпочете да живее на Изгрева. Цветка си е останала вегетарианка. Тя се примирила с това положение.

Уместно е да се каже нещо за Анастасия, майката на Цветка и Роза. Тя била много способна. Рисувала и шиела много хубаво и както самата Цветка казва, че дарбата си е наследила от майка си. Бащата на Цветка бил военен. Като такъв той обичал свободния живот, докато майка ѝ Анастасия била предана ученичка на Учителя. Тя била много интелигентна с много добри качества и понякога вземала да изкърпи нещо на Учителя. Тя го правела така изкусно, че не можело да се познае, че е закъплено. Братът на Цветка и Роза - Асен бил много способен техник. Цветка казва за него, че още като малък джобовите му тежали от гвоздейчета и чукчета. Той успял да създаде фабрика за копчета и други принадлежности за военните, в която много хора, дори и без образование могли да намерят препитанието си. След 9.IX.1944 г. той е изчезнал безследно както много други хора, които били неудобни на новия режим. Брат ѝ е живял в кв. "Лозенец", където е била и фабриката му.

Докато Данко и Надка са живели на Изгрева, Цветка е отивала при тях, отивала на беседи, на Паневритмия и т.н., изобщо се е включвала в братския живот. Съпругата на Данко - Надка е работила до 1965 г., така че за много работи не е могла да има сведения.

Симеон, братът на Данко се е запознал с Учението на Учителя още когато следвал в София. Посещавал е беседите на Учителя на ул. "Опълченска" 66, когато Учителят държал беседите си от прозореца през всеки сезон, а слушателите са стояли на двора.

Надка казва за Данко, че вратата на дома му и душата му са били отворени за всички братя и сестри. „Той беше едър на ръст, но много подвижен, умееше да готви, да посреща и изпраща гости, беше добър музикант-изпълнител, всецяло отдаден на музиката, готов служител за работа за

Господа. При него идваха студенти и други най-различни хора, които търсят Истината и се интересуваха от Учението. Той беше прибрал студенти, като им беше построил палатки с легла, в които можеха да прекарат временно. Данко живееше и дишаше с музиката. Той имаше записи на песни от Учителя и Паневритмията, които подари на професора от Германия, Берлин, който ни идваше на гости. Имаше изпълнения на Ина Дойнова и Виолета, дъщерята на Йотка, също и изпълнение на негови композиции. Професорът ги занесе в Германия. Когато Виолета учеше песните при Данко, той ѝ казваше да ги учи и пее и че "Учителят ще ти плаща в златни марки". По такъв начин Данко искаше да я подтикне да пее, защото тя като млада още не беше ориентирана и не достатъчно сериозна, с една дума хвърчеше. Данко ѝ пригласяше с кларинета. Сега Виолета е оперна певица в Мюнхен, което значи, че думите на Данко се сбъднаха.

Професорът беше от източен Берлин и се наричаше Виктор Фалкенхаан. Може би Христина, съпругата на Славчо Печеников да знае адреса му, защото съм я виждала да разговаря с професора. Той работеше във връзка с паметниците от миналото и разчиташе подписите. Професорът се познаваше и със сестра Надка Кънева. Той ходи и на Рила, изобщо чрез Данко той през 1967 г. се запозна с Учението на Учителя. Аз имам много добри впечатления от професора, казва Надка. В Берлинския университет му честваха 60-годишнината."

Надка: До 1988 г., януари, аз можех да ходя на градината, но след това вече останах въкъси, не можех да ходя.

Професорът идвал веднъж при нея. Имали снимки от него и двете му деца. Професорът казвал за крушата до унгарското посолство "Свещената круша". "Ние си пишехме. Той знаеше добре български. Дойде при мене в мястото в градината. Децата му бяха от първата жена. После идваше с втората, която беше бившата му секретарка".

Веска Козарева била изправена веднъж пред съда, но понеже Библията не подлежи на съдимост (а тя носела със себе си само Библия) била освободена.

Роза, съпругата на Данко при изчезването на брат си се разболяла.

Брат Виктор довел първоначално германския професор при Данко.

3. ВЕСКА КОЗАРЕВА

Надка разказва, че е разговаряла с една сестра на име Веска Козарева, която живеела близо до тях и салона на Изгрева. Там е имало барака. Веска Козарева разказвала, че Учителят ѝ се явявал още когато била 12-годишна и я подготвял за по-възвишен живот. Още като ученичка Веска била ревностна последователка на Учителя. Събирала младежи около себе си и им говорела. Тя била въввела брат Пеню Ганев в Братството. Накрая когато станала 20-22-годишна баща ѝ я изпъдил от домът си и тя дошла при Учителя на Изгрева. Учителят ѝ е поставял задачи, да ходи из провинцията и изобщо да обикаля България, да разнася Словото Му. На нея са гледали като на апостол. Веска Козарева чувствала как една невидима сила ѝ помага и ѝ дава сили и енергия да изпълнява своя дълг към Учителя и Братството. Често пъти тя била преследвана от свещениците поради това, че е явявала като разпространителка на Учението на Учителя. Веднъж един поп бил замахнал към нея искайки да я удари, пък кой знае, може да е искал и да я убие в яростта си, обаче тя почувствала някаква голяма сила в себе си и с поглед и мисъл го приковала и той останал като вдървен пред нея, не можейки да направи нито крачка напред.

Веднъж Веска била изпратена от Учителя в Казанлък, където говорила на турци по времето на Коч-байрама. След като слушали нейната беседа турците решили да не колят животно, но да отпразнуват празника си по вегетариански. Това всичко Надка е слушала от устата на Веска Козарева. Последната е била оплювана от поповете. А веднъж когато била преследвана и била пренощувала някъде, излязла още докато е тъмно да си върви, минала през някакви ниви водена от невидима ръка, която я отвела на безопасно място. По такъв начин Веска се освободила от преследвачите си. Веска Козарева е работила като шапкарка в една работилница на ул. "Лега" в София. По-късно нейната работодателка, която заминала за Париж искала да я вземе със себе си, тъй като Веска била усвоила много добре професията си. Учителят обаче ѝ дал да разбере, че е по-добре да остане в България и да работи за Господа, "отколкото да отиде в Париж, за да прави шапки на дявола", както Той се изразил.

Веска Козарева била смела и безстрашна. Тя разказвала, как веднъж като била на Рила и изтръсквала завивките си, от палтото ѝ паднала една змия, която през нощта се била топила до нея. При друг случай когато отивали групово на Витоша и били спрели някъде да почиват, една птичка просто се пхнала, за да се скрие в дрехата на Учителя, на гърдите му. После Учителят обяснил, че птичката се оплакала, че змия е влязла в гнездото ѝ и че щяла да изяде птиченцата ѝ.

Въпрос: Оставил ли е Данко някакво творчество?

Отговор: Имаше композиции върху тестове от Словото, които съм предала на Петър Ганев. Той ще знае най-добре как трябва да постъпи с тях. Това са били задачи поставени от Учителя на Данко.

След като се е пенсионирила, Надка е ходела често да помага на мястото на Учителя (гроба). Там работеше брат Ангел и Гита (Маргарита Стратева) му помагаше най-често. Тя разсаждаше петунии и други цветя. Там работеше също и Тошко от Пловдив.

Учителят бил изпращал Веска Козарева и при пророчищата Ванга от Петрич със задача, бил казал също, че цяла Македония ще мине през ръцете на Ванга, т.е. ще се съветва с нея. Когато сестра Веска отишла при Ванга, последната ѝ казала, че Учителят ѝ бил наредил да направи картофена супа, защото ще ѝ дойде една гостенка от София.

4. ПАДНАЛИЯТ АНГЕЛ РИСУВА И ПЕЕ ЗА УЧИТЕЛЯ

Имаше на Изгрева брат Данко. Той се казваше Юрдан Харалампиев Симеонов. Баща му - Харалампи е от фамилията Вълнарови от Велико Търново, които са били търговци. Данко е роден в София на 6.03.1895 г. Баща му, както и най-големия му брат Симеон са свирили на цигулка, а Данко на кларнет, след него по-малкия брат на фагот и най-малкия брат Иванчо - на флейта. Данко е следвал музикална академия в Париж и там е специализирал. През времето, когато е специализирал в Париж е взел и художничката Цветка Щилянова, за да специализира също. Сестрата на Цветка е била съпруга на Данко и се казвала Роза. Споменаваме тези данни, защото тези души са свързани във верига и вървят заедно в Невидимия свят, а тук на земята са свързани с роднински връзки.

Веднъж семейството решило да покани на гости Учителя в града на обяд. Майката Анастасия и дъщерите: Цветка Щилянова и Роза, съпругата на

Данко, както и самият той били насядали на официалния обед подготвен за Учителя и в знак на благодарност на завършения портрет на Учителя изрисувал лично от Цветка. Разговорът се движел от тема на тема, когато дошло време Цветка да изсвири нещо на Учителя. Тя свирела на чело и пиано и пеела много хубаво. След като изпълнила онова, което е имало да изпълни за Учителя, всички обърнали поглед към Учителя, какво има Той да каже за нейното изпълнение. "Цветка е била ангел на небето, но е съгрешила в нещо, поради което е изпратена на земята, за да изкупи грешката си!" Всички изтръпнали. "Високият идеал е на Небето, а земята е място за училище и изправление на погрешките", добавил Учителя и всички се успокоили. Обедът завършил с обща песен.

5. "ДРЪЖ МУЗИКАТА"

На една екскурзия до Витоша участва и Данко. Всички са се разположили на бивака наречен от Учителя "Ел Шадай". Около Учителя са насядали приятелите. Той се е облегнал с гърба си на една скала, до която винаги сядаше и което бе негово място. Приказките вървят една след друга. Едни запитват Учителя за най-безобидни неща и Той отговаря. Сериозните неща и разговори са казани и е настъпило времето за общи приказки. Тогава Учителят се обръща към тях и предлага да се направи нещо като лотария и да се отбележат на отделни листчета номерата от едно до броя на присъстващите в този ден. Речено-сторено. Билетчетата с номерата са разбъркани и сложени в една шапка и всеки минава и си взима по едно билетче. Отваря го и там е отбелязан неговия номер. Тогава всеки минава пред Учителя, подава му билетчето с номера, Учителят започва да му говори за най-важните задачи в този живот на всеки един, както и за бъдещия му живот. Идва ред на Данко. Той си подава листчето с номера и Той му казва само две думи: "Дръж музиката!" Данко вдига рамене и нищо не разбира. Учителят му повтаря още две думи: "Не я оставяй!" Данко отново вдига рамене и нищо не разбира. По това време той е директор на едно голямо предприятие, разполага с много пари и е независим. От какво ще се бои? Но така се развиват нещата и идва един момент, когато той трябва да напусне предприятието, остава без работа, парите се стопяват и изведнъж се сеща, че има и друга професия. Започва да се препитава с музика. Чак тогава разбира думите на Учителя на бивака: "Дръж музиката, не я оставяй!"

"И наистина я хванах и с нея се препитавах и живях с нея в чужбина и у дома", разказваше по-късно Данко.

Данко си припомня и още нещо много важно при този случай. Пред него е стояла да чака своя ред и една сестра, която е подала също листчето с номера на Учителя. Той го погледнал и казал: "В живота си ще разчиташ на себе си!" Тя също е останала учудена на тези думи, защото е имала мъж с добра професия и с добра заплата и той се грижел за нея и семейството си. Но след известно време мъжът ѝ умрял, тя останала сама да се грижи за себе си. Тогава разбрала думите му. Когато е била в траур Данко я среща случайно в града и пита какво е станало и така научава тъжната вест. "А помниш ли какво ти каза Учителят?", запитва я той. "И ти ли си чул тогава, защото комуто и да разправам, всеки ми казва, че така ми се е чуло и че съм се сбъркала?" Данко потвърждава чутото. Вижда и цената на жребия. Пред него е живата съдба в кръв и плът, покритата с траурна кърпа на главата. Данко разказва и своя случай с номера на билета и че сега си търси работа като музикант и че се препитава като музикант. Разделят се като брат и сестра по съдба.

6. РУСКИЯТ АНСАМБЪЛ И ДЕДУШКА-ОТЕЦ

Данко започва да работи като музикант, свири на кларнет и саксофон. Но след като вижда, че в България няма работа за него, заминава за Париж да си търси работа, заедно с един руски ансамбъл, съставен от руснаци-белогвардейци, емигранти след руската Октомврийска революция. Дълго време търсели, но не намерили работа. Започнали да се отчайват всички, парите за хляб и подслон се свършили отдавна. Тогава през ума му минава мисъл да се върне в България, но се сеща, че трябва да пита за това Учителя. Пише писмо на жена си Роза да пита Учителя дали да се връща обратно. Роза е пред Учителя и му чете писмото от Париж. Учителят ѝ казва да му пишат да си стои там и че един човек оттам ще му подаде ръка и ще се нареди на работа. Той получава писмото и се успокоява, че нещата ще се наредят, но че трябва да мине време, докато се завъртят нещата и онзи, който движи колелото на живота. Но руснаците били много отчаяни. Той им показвал писмото, че е изпратено от Учителя. Но те катели съмнително глава. Показвал им снимката на Учителя. "Ето дедушка-отец, а нам нужно Бог-Отец", говорили гладните руснаци. Не след дълго той се запознал с един човек, който имал връзка с един от големите френски курорти и той отговарял за програмата на местното казино: оркестър, певци и танцьорки. Той му предложил да отидат с колектива от музиканти в курорта да ги прослушат. Одобрими ги, понеже били добри музиканти и така започнали работа. За най-голяма изненада на всички огладнели музиканти там им плащали много скъпо, оценили изкуството им много високо. Накрая руснаците му казали: "Данко, это твой дедушка-отец - настоящий Бог-Отец". Така се сбъднали думите на Учителя: "Един човек ще ти подаде ръка и ще се оправят работите". Събраните пари са били достатъчни да покани на гости жена си Роза и нейната сестра - художничката Цветка Щилянова.

След като се завръща в България, Данко бил назначен като преподавател в музикалната академия в София. Работи и в Народната опера като солист. Той е основал първия джазов оркестър в София, както и този на гвардията. Изобщо му се отвори път както в класическата музика като изпълнител, така и в другите жанрове и до края на живота си се бе хванал здраво музиката, така както му бе казал Учителя на Бивака на Витоша: "Дръж музиката!" И той я държа до края на живота си.

7. ПЕСЕНТА "ДОБЪР ДЕН"

Един ден брат Данко е отново на Бивака на Витоша, заедно с останалите приятели са насядали около Учителя и пеят песента "Добър ден". Учителят е недоволен от начина на изпълнението. След като свършват, казва: "Рекох, изпейте я още веднъж!" Отново я подхващат и пеят вече по-усърдно. Учителят отново е недоволен и казва: "Още веднъж!" След като свършват се вижда, че не са я изпълнили както трябва и я изпълняват още много пъти. И при всяко повторение казва: "Мисъл давайте, мисъл давайте". И най-после казва: "Сега добре изпълнихте!" След това добавил: "Знайте, че тази песен, както сега я изпълнихте с мисъл, ще върви подир вас или с вас цели 500 години". Значи всяко нещо изпълнено с мисъл остава като светла диря в неговия път и върви с човека, защото песента на Учителя в духовния свят е Виделина, а да стане Светлина в пътя на човека на земята трябва ясна и светла мисъл, за която да се прикачи песента и да съпровожда неговия път през идните столетия.

СИМЕОН ХАРАЛАМПИЕВ СИМЕОНОВ

1. МУЗИКАНТ ПО ПРИЗВАНИЕ

Симеон Харалампиев Симеонов е роден в гр. Дряново през януари 1891 г. Произхожда от интелигентни родители. Баща му - Харалампи Симеонов е роден във Велико Търново и е бил банков чиновник. Майка му Евангелица Симеонова е основна учителка. Те имат четири сина: Симеон, Величко, Данко и Иван. И четиримата са музиканти и свирят на различни инструменти паралелно със своите професии.

Симеон Симеонов е завършил право и философия в СУ "Климент Охридски". Работил е в различни области като юрист: нотариус, секретар в Софийския областен съд и Касационния съд.

Пенсиониран е след 9.IX.1944 г.

В своя живот, вече женен за Цветана Гатева - художничка, среща Учителя Петър Дънов (1920 г. или малко по-рано). За това говори факта, че дъщеря му Елисавета е родена 1921 г., а името ѝ е дадено от Учителя.

В своя живот, независимо от професията си, Симеон Симеонов остава дълбоко идейно свързан с Учението на Учителя, който има близко и много хубаво отношение към него.

Симеон свири на цигулка и участва в музикалното оформление на композираните от Учителя песни и така наречената Паневритмията. Още от времето на събранията на ул. "Опълченска" 66, а след това на Изгрева, на Бивака на Витоша и на Рила.

Симеон Симеонов създава хор в Братството, както и оркестър с участието на проф. Вапурджиев - контрабасист и проф. Асен Арнаудов - арфа и др. Активно е участвал в организираните от Учителя и братството събори в провинцията и на Изгрева.

Симеон Симеонов е по характер много общителен човек, честен и прям, с изразено чувство за хумор.

Домът на Симеон Симеонов и Цветана Гатева Симеонова е бил винаги отворен и той се посвещава много от хората на братството, а така също и от известни общественици и хора на изкуството като Трифон Кунев, д-р Кьорчева, Марта Попова, фолклористката Елена Стоин, Лили Берон, певицата Атанаска Тодорова и много други.

След смъртта на Учителя, той доста време чете в салона беседите Му, свири на цигулка песните му.

Поради напредналата си възраст, той е заместен от по-млади последователи на Учителя и Учението.

Симеон Симеонов почина на 14.VIII.1974 г. на 83 години. Погребан е в Малашевските гробища.

Прилагам няколко снимки: снимка на Симеон Симеонов, снимка направена в салона на Изгрева в очакване влизането на Учителя, оркестъра на Паневритмията: от ляво Симеон Симеонов, Мария Зафирова, Атанас Минчев, Асен Арнаудов, Верка Куртева и Игнат Котаров. Паневритмия на Изгрева

София, 14.X.1990 г.

Спомен от дъщеря му Елисавета

2. ПОРОЙНИЯТ ДЪЖД

Приятелите с Учителя са на поредната екскурзия на Бивака на Витоша. След обед се подготвят за тръгване. Симеон Симеонов приближава към Учителя: "Желаєте ли да ви превода на слизане през село Симеоново вместо през Драгалевци, за да ви покажа селото на моите прадеди". Той помислил и рекъл: "Не, този път не искам да минавам през Симеоново". Но той с майка си и други приятели се упътили към Симеоново и слезли в селото. Там имало събор, на мегдана се виело хоро и те се хванали на него, играли и се веселили. Черпили се с кисело мляко. Всички празнували. Но по едно време откъм запад небето се заоблачило, стъмнило се и те тръгнали към Дървеница и оттам да се придвижат до Изгрева. Завалило дъжд. Отначало лек, след това се усилил докато се превърнал в порой. Вървели през локви и пороища. Докато пристигнат до шосето към Дървеница потъвали до пояс във вода. Майка му едва не се удавила. Най-после след големите преमेждия си пристигнали къщи. А Учителят с другата група пристигнал на Изгрева преди да капне първата капка.

3. ВОДНАТА СТИХИЯ

На лагер на 7-те езера на Рила и Братството се прибиращо след летието и преминавали през Паничище. Били заангажирали камиони и рейсове за извозването на стотици хора. Долу в селото нашите хора били слезнали от колите, купили си краставици, както и кисело мляко от селяните и започнали да ядът краставици, а другите да си правят таратор с кисело мляко. Минало половин час и никой не му се ставало, харесало им почивката, както и краставиците. По едно време Учителят става нервен, нетърпелив и нарежда: "Веднага да дойдат колите и да тръгваме". Идва първата кола и Учителят се качва с някои братя и сестри и тя потегля. Небето започнало да се заоблачава и да се стъмнява наоколо. Симеон Симеонов започнал да събира братята и сестрите и да ги кара да се качват на колите. Започнало да вали дъжд. Натоварват втората кола и Симеон се качва в нея и потеглят. Дъждът се усилва, става пороен, по пътищата се изливат пороища от вода. По едно време Симеон вижда през стъклото на шофьорската кабина как от планината се спуска мътна водна стихия. Тя, стихията слиза отгоре и се насочва към шосето и за малко да им пресече пътя там, където шосето прави малка вдлъбнатина. Колата преминава по шосето тази вдлъбнатина и по това време водната стихия удря задницата на камиона и за малко да повлече камиона. Но тя нямала достатъчно сила да я завърти. Камионът успял да се измъкне. Третата кола, която ги следва попада във водовъртежа и буйната вода удря в стъклата и водата нахлува в рейса. Същото е и с четвъртата и петата кола. Едвам се измъкват живи. Накрая стигат в селото и се преброяват. Не липсва никой. А когато пристигат в Дупница виждат ужасяваща картина. На мегдана са били изложени 18 удавници. Всички приятели били мокри, уплашени и ужасени. Останали да ношуват в хотела. Когато се прибират в София разбрали, че групата в първия камион с Учителя пристигнала благополучно в София и никъде не били намокрени нито с една капка дъжд. Водната стихия била само там където те се били разположили да ядат краставици и кисело мляко. Симеон се приближава към Учителя: "Вие знаехте, че ще има наводнение. А защо не ни казахте?" "Нали никой от вас не липсва? А как ще познаете дали краставиците са хубави и млякото сладко ако няма с какво да

ги сравните?" Учителят се смее, а Симеон добавя: "Учителю, вече ми се отякоха и краставици и кисело мляко и не знам кога ще мога да ги вкуся, защото гледката е още пред мен на ония 18 удавници". Водната стихия взела горният кръвен данък.

4. НЯМА ВРЕМЕ

Един летен ден през пейките на Изгрева седи една група приятели и всеки чака реда си, за да влезе при Учителя. В това време от града идва един висок мъж много елегантно облечен, с хубав бастун в ръка, и иска да се срещне с Учителя. Симеон решава да помогне и отива и измолва Учителя за тази среща с този външен човек. Той е на прага, вратата се отваря, излиза Учителя сериозен и сърдит приближава се към външния човек и му казва: "Не ще мога да ви приема. Вие имате още 2-3 дни, за да уредите някои ваши лични въпроси. След това нямате време". Елегантният господин стои изненадан, а Учителят се обръща и се отправя към приемната си, където продължава да приема своите гости.

Този външен човек е бил генерал Протогеров. Само два дни по-късно той е бил прострелян с ловджийска пушка, съвсем случайно от "двама ловци", които си пробвали оръжието, с което се стрелят зайци и пъдпъдци и то точно пред царския дворец. Наистина този външен човек нямаше време. Съдбата му беше определила строго времето. То изтече и той си замина от този свят.

5. ЦВЕТАНА ГАТЕВА СИМЕОНОВА

Цветана Гатева Симеонова (по паспорт Цветана Николова Симеонова, а като художничка е известна като Цветана Гатева).

Тя заедно със Симеон са влезли в Бялото Братство. Родена е на 12.юли 1894 г. в гр. Пловдив. Юношеските си години прекарва в гр. Велико Търново. от 1922 г. (вече завършила така нареченото рисуващо училище в Пловдив и София) взема участие в общи художествени изложби в София. През 1932 г. заминава за Париж и Италия. След завръщането си устройва първата си самостоятелна изложба в София; Освен в София устройва самостоятелни изложби в Пловдив, Стара Загора, Габрово, Видин, Лом. Излага свои картини в общи художествени изложби в София и в устройваната от жените-художнички изложба в Белград. Имат девет самостоятелни изложби. Член е на Съюза на българските художници и е отличавана с ордени: за гражданска заслуга, орден "Кирил и Методий" II ст. и други отличия.

Добра портретистка, рисува още цветя, пейзажи, натюрморти и др. Някои нейни картини носят мотиви от живота на братството, както и някои интересни нейни духовни виждания.

Тя е безпределно предана на Учението на Учителя и безгранично честен и добър човек. Починала е на 2.V.1980 г. на 86 г. Погребана е в Малашевските гробища.

София, 14.X.1990 г.

Спомен от дъщеря ѝ Елисавета

Прилагам нейни репродукции от картините ѝ, някои скици както следва: нейна снимка, част от самостоятелна нейна изложба, репродукции от картините ѝ на езерата (7-те рилски езера), скици на Учителя по време на

беседа, репродукция от портрет на Учителя, изглед от салона, чешмичката на Рила с надписа на скалата над нея, чешмичката на Бивака на Витоша, Учителят на смъртния одър (пастелна скица), четири репродукции на нейни идейни картини.

6. ПИСМО НА УЧИТЕЛЯТ ДЪНОВ

„Любезна Цветана Симеонова,

Възвишената мисъл, възвишения стремеж на човешката душа отличава човека.

Само Божествената Истина дава вътрешния смисъл на живота.

На земята човек трябва да постигне единство в Доброто и Истината.

Стремете се в постижението на този идеал. Той е вечен и постоянен.

Да пребъде светлината със своята душа.

Само вечната Божия Любов.“

25.V.1930 г.

Свещеният подпис

1. ХЕНРИХ СПОУСТА

Дядо ми, баща на майка ми се казваше Хенрих Споуста. Беше чех по народност. Бе роден в някакво селце до Прага. Бил е бедно момче, от бедно семейство. Веднъж отишъл за дърва в гората и си запял по пътя на глас детски песни. Чули го селяните как пее и го харесали. Изпратили го да учи в музикално училище. Така станал музикант.

След освобождението на България от турско робство по препоръка на българското правителство много чужденци идват като учители в България. Чешката колония от учители в България е била най-многобройна. Зараждането на музикалния живот в България се дължи главно на чехите-учители и преподаватели в училищата на различни инструменти. Военните оркестри също са създадени от чехи. Когато идва в България, моят дядо е бил челист и е създал квартет. Дълги години е бил военен капелмайстор в различни гарнизони в гр. Хасково, Стара Загора и София. Допринесъл е не малко за напредъка и успеха на музикалното образование в България. Той бе добре известен на всички стари музикални деятели като професор Петко Стайнов, професор Атанас Гърдев и професор Никола Атанасов. В семейството ни се разказваше един интересен случай за дядо ми, че когато е бил в Стара Загора чул духова музика, която свирела по улицата маршове. Това е бил ученическият оркестър на местната гимназия. Тогава всяка гимназия имаше духов оркестър наброяващ 20-30 човека. Голяма гордост бе за учителите и училището да вижда как в маршова стъпка минава ученическият оркестър през улицата на града. Дядо ми излязъл по чехли на улицата, спрял ги и казал възмутено: "Вие свирите фалшиво!" Но учителят им не бил съгласен. Тогава дядо ми посегнал с ръка и започнал подред на всеки инструмент да изсвирва оня пасаж, който е бил фалшив. Дядо ми свиреше на всички инструменти. После ги поканил да дойдат и чуят военният духов оркестър. На следващия ден ученическият оркестър е бил в гарнизона. Но дядо ми вече не е по чехли, а е с офицерска униформа и с пагон на раменете. Пред него е строен целият военен духов оркестър. Започват да свирят онзи марш, за който дядо ми по чехли е бил направил забележка. Учениците били прехласнати.

Когато бях студентка в музикалната академия в София, преподавателите ми познаваха много добре дядо ми. Когато бях понякога неподготвена поради немарливост, то те ми даваха за пример моят дядо и аз се засрамвах и зачервявах до ушите. Чрез техните забележки аз разбрах цената на музикалната подготовка на дядо ми.

Дядо познаваше Учителя и имаше разговори с Него. Дори беше хармонизирал "Пролетна песен" от Учителя. Дядо владееше всички инструменти, имаше абсолютен слух и не се нуждаеше от камертон. Той имаше три деца: Ирина - моята майка, Анешка, която отиде да живее в Чехия, и Юрко, който също замина за Чехия.

Дядо беше създал няколко струнни оркестри от ученици в онези градове, където бе работил като военен капелмайстор. Има няколко запазени снимки от онези времена - дядо седнал между учениците, а те държат цигулки на коленете си. В една от тези снимки децата са от 10-12 години и са на брой 18. Да се подготвят, обучат и да свирят 18 деца между 10 и 12 години означава много час-тни уроци, изключителен труд и благосъстояние на заможни родители, които могат да платят музикалното образование на децата си. А да се направи от тях

оркестър в цяло геройство за тогава. Това е един пример как чехите посяха семената на музикалното образование в България.

2. ИВАН КИСЬОВ

Баща ми - Иван Петков Кисьов бе по професия офицер. След пенсионирането си работеше като контролор по мелниците в България. Беше добър баща, но беше много строг към двете си дъщери. Йорданка беше родена на 9.VII.1921 г. в София. Казвахме ѝ Данчето. А Ружа бе родена на 8.II.1925 г. Първи уроци по музика получихме от дядо ми. Аз - Ружа, станах цигуларка, а сестра ми - Данчето - пианистка. Дядо ми беше много взискателен като преподавател. Когато не бях си подготвила урока за цигулка аз нарочно излизах да играя навън, а дядо ми пристигаеше и ме търсеше да ме изпитва. После ме намираха и разбираха защо се крия. Накрая дядо се справи с моята хитрост.

Баща ми беше любознателен човек. Научава се и започва да посещава всяка неделя от 10 часа Изгрева и да слуша беседите на Учителя Петър Дънов. Това отначало го прави скришом. Но у дома на всички ни направи впечатление, че татко се връщаше по обед, целият бе усмихнат, окрилен и вдъхновен. Майка ми се учудваше. После баща ми веднъж, два пъти ме поведе за ръка и ме заведе горе на Изгрева на разходка. Беше неделя сутрин. Така аз влезнах с баща ми в салона. Но като всяко дете аз се отделих от баща ми, отправих се към Учителя, качих се по стъпалцата на подиума, на който стоеше катедра. До катедрата на стол седеше Учителят. Заставах при катедрата, където Той държеше беседата. Той ме погледна и се усмихна.

След беседа се върнахме в града. Там живеехме в един апартамент взет под наем. Тогава баща ми разказа всичко на майка ми Ирина. Откри и каза къде и кого е посещавал всяка неделя. На следващата неделя отидохме всички на Изгрева. Така майка ми за пръв път видя и чу Учителя. Това е било около 1933-34 г.

Баща ми пушеше от време на време. Беше престанал да яде месо и да пуши още при първите си посещения на Изгрева. Тогава всички бяхме изненадани от неговото поведение. По-късно разбрахме всичко. При една среща с Учителя Той посочва на баща ми една дървена къща построена на Изгрева като каза: "Рекох, да вземете руската къщичка". Била е построена от руснак. Той я закупи и ние се преселихме на Изгрева. Тогава майка ни се обърна към двете си дъщери: "Деца, ние с баща ви няма да ядем вече месо! Но ако искате то на вас ще готвя отделно". Ние двете изведнъж в един глас изговорихме: "Каквото вие ядете, това и ние ще ядем!" Ние напуснахме всички удобства, които имахме в града и се преселихме тук. Но тук условията бяха сурови. В сравнение с другите къщи нашата къща беше най-солидна и най-хубава. Имаше веранда, две стаи и кухня. В нея живееше цялото ни семейство.

На Изгрева отначало нямаше вода. Аз обичах да ходя със стомна до чешмата на Диана бад или до разсадника. Когато вървях със стомните в ръце аз си тананиках песнички, които сама съчинявах. Съчинявах също и малки стихчета, които декламирах на глас, когато вървях сама през гората. Учителят обичаше да си отваря вратата на приемната и да ме наблюдава как вървя със стомничките и си пея. Беше казал веднъж: "Имаме тука едно овчарче, което ходи за вода със стомнички и си съчинява песнички. То е голямо овчарче". Каква символика имаше в тези думи на Учителя за мен, не можах да разбера и досега.

Когато поотраснах по-късно, получих благословение от Учителя, когато постави ръката си на моята глава и каза: "Рекох, ти много си пораснала!" По едно време сестра Невена Капитанова организира девически камерен състав от

децата на Братството. Бяхме все момичета от около 12-14 години и всички свирехме на цигулки. Дори през лятото на 1939 г. изнесохме концерт пред Учителя на 7-те рилски езера. Има направени снимки от това време. В този състав участваха: Невена Капитанова с китара, Доротей, Мария Антова, Анчето Тодорова, Недялка Илиева, Николина Шарова и Ружа Кисьова. Също имах щастieto Учителят да ме слуша лично как изпълнявам соло на цигулка Негови песни със съпровод на Братския оркестър. Това не се забравя.

Учителят каза за сестра ми Данчето, че е взела малко от слабите качества на баща ми и че върви по неговия род. За мен каза, че върви по рода на майка си. Препоръча на майка ми да ме учи за цигуларка. По-късно майка ми отиде при Учителя да го пита за моето бъдеще, когато аз завърших гимназия и трябваше да се определя какво да следвам - чужди езици. Учителят каза: "Тя ще свири цял живот. Ще следва консерватория и ще завърши при професор Леон Суржон по цигулка". Така и стана. Записах се да следвам и завърших при същия професор в класа по цигулка, който Учителят предрече.

Винаги исках да отида и да работя в чужбина. Отначало мислех, че това ще бъде Франция и започнах да уча френски. Учителят си беше заминал и нямаше кой да ме посъветва. Тогава веднъж се срещнах с една жена, която беше черковница, но се славеше, че е била добра ясновидка. Тя ми пророкува, че ще отида да работя в Германия. А на мен хич не ми се вярваше. Но накрая това се сбъдна. Работих в Германия 11 години и свирех цигулка в симфоничен оркестър. Винаги, пред всяка репетиция аз изсвирях у дома на цигулка девет песни от Учителя. И когато отивах на репетиция пръстите бяха послушни, на онова вдъхновение, което идваше от музиката на онзи автор, чийто ноти трябваше да изсвири. Всички се учудваха, че аз на прима-виста свирех безпрепятствено трудните пасажи. Този пример го давам, за да се види един от методите на Учителя. Никой там не разбра от къде идва моето вдъхновение и готовност за всякакво изпълнение.

3. ИРИНА КИСЬОВА

Майка ми Ирина Херних Споуста е родена на 8.VII.1893 г. в София. На Изгрева идва семейна с две деца и носеше името на мъжа си. Всички я знаеха като Ирина Кисьова. Тя си замина през 1986 г. на 92 години. След като закупихме по препоръка на Учителя руската дървена къщичка, ние заживяхме там. Учителят често ни гостуваше в къщичката, като няколко пъти идваше на вечеря у нас. Ние със сестра ми бяхме вече девойки и можехме да слушаме и да запомняме всичко. Той ни говореше с благи думи. Говореше се за всичко, но по-вечето за музика. Тогава не се сещахме да записваме частните разговори на Учителя у нас. Понякога ни изпълваше от Неговите духовни песни. Всяка среща завършваше с песни.

Учителят често слизаше от Горницата по дървените стъпала с цигулка в ръка, влизаше в салона и даваше своята поредна песен. Майка ми, Ирина Кисьова нотираше песните, изсвирени от Него. Аз също съм присъствала на тези мигове. Майка ми е седнала на пианото, Учителят свири с цигулка, а аз съм до тях и наблюдавам. После майка ми изсвирваше песента на пианото и Учителят даваше своите забележки. Особено впечатление ми направи тайнството при озвучаването на песента "Марш на Светлите Сили".

Майка ми беше много скромна, даровита и музикална. Свирише на пиано, а неин пръв учител бе дядо ми. Тя взимаше живо участие в музикалния живот на Изгрева. Тя дирижираше Братския хор, който изпълняваше нейни хармонизации за хор на някои от песните на Учителя. Имаше и хубав глас. Пееше

като солистка. Особено ѝ харесваше "Пролетна песен" с неин аккомпанимент, както и "Ранен час".

Един ден Учителят дойде у нас и каза: "Рекох, сестра, вие да хармонизирате моите песни!" Но тя изненадана отговори: "Но как, Учителю, аз не съм учила хармония?" Тя беше учила музика и пиано при баща си, бе завършила музикалното училище в София, но не завърши консерватория. Рано бе станала домакиня и майка на две дъщери. Това поглъщаше времето ѝ. Тогава Учителят отговори: "Вие сте способна и хармонизацията е у вас, тя живее у вас!" Тя свирише добре на братския хармониум в салона. Няколко пъти тя пя по радио София песни от Учителя. Тогава предаването беше пряко без предварителен запис. Но понеже официалните власти тогава преследваха Учителя, то затова по радиото бе съобщено, че се изпълняват песни на Чайковски от певицата Ирина Кисьова. Така тя изпълни няколко песни от Учителя по българското радио. Те останаха незаписани.

Майка ми започна да хармонизира песните на Учителя. Заредиха се дни и години на творчество. Хармонизира "Изгрява слънцето", "Махар-Бену-Аба" за соло и пиано и още други песни. Когато тя хармонизирала "Изгрява слънцето", отива и я изсвири на пианото през Учителя. Той остана доволен и каза: "Ето, видяхте ли, че можете?" Това я охрабри много. Тогава Учителят препоръча: "Сестрата да се опита да направи нещо за пиано и цигулка". Учителю, не съм готова за такова нещо, не съм учила хармония." "И да учите и да не учите, то хармонията вие я имате у себе си." Учителят я направляваше да хармонизира. Тя хармонизира за хор и оркестър някои песни. Учителят създаде своята песен "Да бях те слушал" по повод на едно психическо състояние на майка ми. Историята е много поучителна. Ако тя бе слушала това, което бе казал Учителя, да хармонизира песните Му, да работи с песните Му, то нейния живот по друг начин би протекъл. Но човешкото у нея надделя. Но затова остана тази песен на Учителя посветена на нея.

Беше излезнала песнарката на Кирил Икономов за песните на Учителя. Учителят я беше извикал и казал: "Сестра, да коригирате песните ми в изданието на Кирил Икономов. Това е ваша работа". Бе ѝ казано, но майка ми не направи нищо. Защо? Не бе готова за борба и за изпълнение волята на Учителя. Нали така започваше песента на Учителя посветена на нея? "Да бих те слушал, да бих те слушал. Ако бих те слушал доброто щеше в мен да се прояви и изяви".

Веднъж майка ми я заболяло ухото. Виела от болки. Отишла при Учителя. Той поставил ръка на ухото ѝ около една минута. Майка каза: "Учителю, стана ми по-добре". Отишла си у дома, а болката вече е преминала и я няма.

Една сутрин майка ми се събужда със схванат крак. Беше се отвила и през нощта и изстинала и хванала шиас. Едва се домъкна при Учителя. Каза ѝ: "Отиди веднага и направи голяма екскурзия на Витоша!" Бавно, бавно тя тръгна, куцайки. Аз я съпровождах и с голяма мъка се изкачихме вървейки часове. На връщане кракът оздравя. Майка ми не само ходеше свободно, но и потичкваше от време на време. Така изразяваше радостта си от освобожденият крак. Болестта си беше заминала или бе оставена по върхарите на Витоша.

Сестра ми Йорданка се поболея. Викнахме Учителя у дома. Дойде, видя я и каза да попеем. Пеехме песни тази вечер. Сестра ми през нощта оздравя.

Когато на 9.IX.1944 г. дойдоха руснаците и комунистите на власт в България, то майка ми се вдъхнови и съчини една песен: "Марш на Червената армия". Тя не беше комунистка, но беше ѝ дошло едно вдъхновение и тя го изрази и написа този марш. Отиде при Учителя и показа песента. Учителят каза: "Е, рекох, отидете при Любомир Пипков!" Майка ни послуша, отиде при Любомир Пипков и показа марша. Той го прегледа, изсвири го, но го отхвърли, защото се уплаши да не би майка ми да му съперничи. Да не би да седи някой по-горе от него. Така нищо не стана от този марш. Значи не било писано да бъ-

де изпълнен на комунисти. Ето как Учителят работеше. Не казваше, че не е редно. А казваше: "Отиди и провери". Майка ми отиде, провери и накрая - нищо. Ето, това е една опитност, която трябва да се знае.

Майка ми бе всеотдайна. Не работеше за пари. Беше домакиня. Тя успя да хармонизира много песни. Досега аз ги пазах в няколко палки и не ги давах никому. Но дойде един брат и поиска да напише очерк за майка ми и да разкаже няколко опитности за нея. Разказах каквото можах. Братът поиска да му предам архива на майка ми с цел да се подредят песните и хармонизациите от майка ми и да се направи едно издание. Според него трябваше да има едно таква издание, на което да бъде написано: "Ирина Кисьова - опит за хармонизации на песните на Всемировия Учител Беинса Дуно". Идеята ми хареса и аз се съгласих. Но понеже братът не беше музикант, то той извика Петър Ганев, който бе музикант-професионалист, дълги години свирил на цигулка в Софийската филхармония, а сега свиреше в състава на Софийски солисти. Аз се съгласих и му предадох целия музикален архив на майка ми и по настояване на брата аз написах пълномощно и се подписах. Всички останахме доволни. Аз бях доволна, че работата на майка ми ще я завърши професионалист-музикант в когото имам пълно доверие. Братът също беше доволен, че се приема архива на майка ми и отива у човек, който може да довърши нейната работа. Петър Ганев също беше доволен, че това богатство отива в него, а не в някой друг. След няколко дни аз споделих с няколко мои познати кому и как съм предала музикалния архив на майка ми. Всички скочиха върху мен и доказваха как ще бъде излъгана и ограбена от двама нехранимайковци. Аз бях много смутена и споделих с онзи брат, който записваше моят разказ за майка ми. Братът ме изслуша и ме попита: "Сестра Ружа, някой досега при вас да е идвал и да е питал за живота на дядо ви? Някой да се е интересувал от живота на баща ви? Някой да е записал опитностите на майка ви и някой да ви е предложил план, че трябва да се издадат в отделно издание хармонизациите на майка ви?" Аз го изслушах и казах: "Досега никой не е идвал, никой не е питал и никой не е искал нищо от мен. Ти си първия и последния". Братът беше много ядосан и каза: "Сестра, аз не съм от братството, аз съм дошъл отвън. Дойдох да свърша една работа, която не е свършила майка ви. Аз съм от онова Братство, което идва и върши работата на онези, които не са си я свършили". Аз се успокоих. Обърнах се и му казах: "Да знаете, че аз също имам музикално творчество. Записала съм много неща, но не зная кому да ги оставя, защото никой не се интересува от тях". Братът се усмихна и каза: "Предайте ги на онези, които ви казват и наговарят, че ние сме ви обрали, излъгали, измамили като сме приели архива на майка ви. Ако никой не го иска, то аз ще го прибера и ще напиша, че това е творчество на Ружа Кисьова". Така каза братът. Той ме остави да си направя своят опит. И аз започнах да го правя. Но досега не се намери човек, който да се интересува от моето творчество. А братът ме остави да си направя своят опит. И след като го направя да му се обадя. И аз го правя, но не зная докога ще го правя. Ето там е загадката.

Аз много съжалявам, че не се сетихме да накарам майка ми да напише своите опитности с Учителя. А те не бяха малко. Аз разказах само това, което в тези години си спомням. Аз съжалявам много за това. Моята сестра също не можа да си припомни опитностите на майка ми. А те излизаха от устата ѝ като извор. Но това ние не го оценихме тогава, защото бяхме сити и пресити. Само жадните души оценяват богатата. А песните на Учителя са блага на Бога дадени за учениците от Школата. Но това, което оставихме за майка ми все пак е нещо отколкото нищо. Накрая се яви един, който написа нещо за нея. Е, да благодарим и за това.

Записал: Вергилий Кръстев, 1992-1993 г.

Забележка: Виж "Изгревът", том IV, стр. 592, No 15.

ТОДОР МАРИНЧЕВСКИ

1. ЖИВИЯТ ОГЪН НА СЛОВОТО

Моят разказ ще започна от там където съм роден.

Роден съм на 6 (19) февруари 1915 г. в село Брабево, Троянска околия, където баща ми е бил на работа по това време. Родът на баща ми е от гр. Съединение, наричано някога Голямо Конаре, окръг Пловдивски. Дядо ми Тодор не е бил чужд на борбата за освобождение от турско робство. Познавал се е с Левски, който много пъти е бил при дядо ми, който е имал малко кафене, също е бил известен като добър певец. През Априлското въстание е бил заловен, заедно с известния тогава поп Груйо са били осъдени на смърт и часове преди да бъде изпълнена присъдата се явяват френски и италиански консули в Пловдив, и присъдата е отменена.

Баща ми обичаше поезията и често рецитираше възрожденските ни поети. Направил опит за постановка на пиеси и беше режисьор на месните учители, които бяха актьорите при всяко театрално представление в провинцията по ония години. Като малък много се гордеех пред моите връстници - деца, че баща ми може да прави театър.

Майка ми и нейният род е от Самоков. Родът се казва Бутилови. Родоначалник е бил Бутило, дошъл от Италия в Самоков през османското робство като специалист по линия на "Самоковите" - за производство на желязо. Самоков още през време на османското робство е бил духовен център. В книгите за историята на Самоков съм чел, че той е бил седалище на владиката и Македония е била в самоковската епархия. Майка ми и целият ѝ род са били много религиозни.

Може би затова съм взел от единия род артистичната нагласа за възприятие и възпроизвеждане на творческото начало, а от другия род получих религиозно чувство, което отвори съзнанието ми, за да се добера до Школата на Учителя Дънов.

Ученическите ми години преминаха в София. През 1934 г. ми попадна в кварталното читалище една малка книжка: "Пробуждане на колективното съзнание" от Петър Дънов. Отворих книжката и на първата страница прочетох: "Животът на земята е музика". Възкликнах веднага: "Ах, една интересна мисъл!" И продължих още: "Някой път тя, музиката, върви в мажорно направление, тъй както се изразяват военните, някой път в миньорно направление, тъй както скръбта се изразява, а друг път върви по една хроматична гама, в която влизат първите две гами".

Оставих книжката и нищо повече. Не беше ми дошло времето да я чета. Нали разбирате, че за всяко нещо има определено време.

През 1934-35 г. в кварталното читалище "Алеко Константинов" - Подуяне (в София), се образува квартален религиозен хор с диригент Райчинов. Аз бях хорист в този хор, заедно със съкварталците си Илия Йосифов и Георги Рударов - тенори, които по-късно станаха водещи солисти в Софийската опера, а Йосифов стана и професор по пеене в музикалната академия, наречена след време Консерватория.

Всяка неделя този наш хор пееше в Подуянската черква "Света Богородица". Но един ден хорът ни бе отстранен от черквата, защото без наше знание бяха образували друг хор от семинаристи, вероятно синове или роднини на попове.

Отиваме ние да пеем на неделната литургия и какво да видим: вратата за хора е заключена за нас. Или просто казано, хорът ни беше отстранен от черквата. Какво да правим? Отпратихме по няколко наши "младежки благословии" по техен адрес - по адрес на поповете от черквата, такива, каквито само ядосани хора могат да отправят.

Остана ни свободно време. Решихме да се поразходим след обидата из Борисовата градина. Тръгнахме и вървим нагоре из гората. Знаехме, че над Семинарията се намира селището на Петър Дънов. Решихме да го споходим. Там намерихме голям салон, в който Учителят Дънов изнасяше беседа пред многобройна публика. Влязохме вътре - никой не ни спря. Застанахме накрая и насядахме на няколко свободни места. Заслушахме се с известно напрежение. Учителят Дънов говореше за отношението на обиколката на палеца към обиколката на китката на ръката и тяхното съотношение към човешкия врат. Усмихнахме се, видяхме, че това е несериозна работа за нас и повече не слушахме.

Продължихме разходката си в гората, но вече впечатлени от тия съпоставки. Разговаряхме така както говорят младежи - хем се шегувахме на тия съпоставки, хем сериозно се спирахме на тях. Като се разделихме, ние двамата със съученика ми Ангел Иванов решихме да дойдем на Изгрева и следващата неделя. Ангел ми беше съсед и ние другарувахме заедно. И тъй отидохме следващата неделя и тогава слушахме цялата беседа на Учителя, а след беседата се спряхме пред салона. Към нас се приближи един симпатичен младеж. Това беше Йордан Андреев-Аньо, както го наричаха на Изгрева. Той ни заговори и ни предложи ако искаме да отидем към поляната, на която се провеждаха гимнастики, като ни каза, че там ще можем да видим един от по-старите ученици на Учителя и ако нещо не ни е ясно от беседата, той ще ни я разясни. Това беше Любомир Лулчев. Така влязохме във връзка за първи път с Лулчев. Той пожела да ни види ръцете и на двамата. Той владееше хиромантията много добре. Това нещо разбрахме не след дълго.

На мене ми каза, че ще изнасядам приятелите си в музиката, ще се изявя пред многобройна публика. А на моя приятел Ангел каза, че ще се изяви като писател, но ще има един критичен момент в живота си и да внимава много около 33-годишната си възраст. Ако премине критичния момент ще се прочуе като писател и ще забогатее. А такива бяха мечтите на времето на всички млади хора.

Много ни заинтригува това, което ни каза Лулчев и особено обясненията върху беседата на Учителя Дънов (Учител Го наричаха всички), която слушахме в салона, но ни се струваше малко несвързана. От този ден ние с Ангел чакахме с нетърпение следващата неделя, за да чуем Учителя, а след това и Лулчев. Но на 33 години Ангел Иванов си замина от този свят. А бяхме само на 22 години когато за първи път отидохме на Изгрева. Под въздействието на беседите на Учителя станахме въздържатели и вегетарианци. Редовно бяхме на лекции и беседи. Ангел Иванов започна да пише и написа една книга и Сава Калименов я отпечати в Севлиево в печатницата си. Казваше се "Проблясъци" и беше една чудесна книга. Но Ангел като че се възгордя малко и гордостта му го тикаше в предишната насока, от където бе дошъл преди това. Върна се към месоядството и на 33 години след остра простуда и воден плеврит на белия дроб, скоростижно си замина. Значи онзи възел, който Лулчев бе видял на ръката му се сбъдна след 10 години. Но той му спомена, че има условия и че има възможност да го прескочи, но той се отклони от поетия път към Братството и изпадна в едно дисхармонично състояние, което го отвлече. Нали така назовах разказа си: "Хармония и дисхармония". На земята човек

преминава и през двете състояния. Но в окултната школа има строги закони. А сме чули лично от устата на брат Лулчев следното: "Ще знаете, тук в учението е така: напред е огън. През страдания може да минете и ще растете духовно, но върнете ли се назад, това е смърт за вас". Тази мисъл се е запечатала дълбоко в мене, вероятно той е знаел това от Учителя. Който е приел веднъж да върви по този път - станал е вегетарианец, въздържател, спазва всички неща, навлиза в учението, но върне ли се назад, това означава смърт. Това е стар окултен закон, ще го намерите и в посланията на ап. Павел.

С Йордан Андреев се обликихме много. Събрахме се няколко по-млади братя и редовно молахме брат Лулчев да се събираме и да ни разяснява и обяснява това, което не можехме да разберем от беседите на Учителя. Групата нарекохме "Упанишада" - наброявахме десетина човека. Защо я нарекохме така? Имаше индуски упанишади, за които смятахме, че това е група за работа по духовни въпроси. Тя стана доста известна група на Изгрева, търсена по най-различни поводи от старите братя и сестри за услуги, които не отказвахме никога. Доста много беше критикувана групата "Упанишада" и особено Любомир Лулчев. Казвах: "Защо Лулчев прави школа в Школата? Учителят е достатъчен". Изглежда, че онези, които ни обвиняваха в разкол и груповщина не бяха чели "Пътят на ученика" - съборни беседи от 1927 г. където на стр. 59 Учителят казва точно така: "Някои ученици, които постъпват в училище сега, те са още слушатели, затова трябва да се учат от опитностите на по-възрастните и по-напреднали ученици от тях. Между вас да има правилно надпреварване. Сега всички ученици искат да се доближат до Учителя. Не може така. Някъде ще се учите един от друг. Ще се допитвате по зададените уроци от напредналите ученици. Между всички ученици трябва да има взаимно почитание. Младият ученик трябва да се отнася с почитание към по-възрастния".

Учителят казва: "Някои от учениците трябва да образуват кръжоци за опити". И още на стр. 225 от "Пътя на ученика", Учителят казва: "Вие не можете да отидете сами при Учителя. Трябва да има някой ученик да ви заведе. Един ученик води друг ученик. Ученикът сам никога не може да отиде при своя Учител". Следователно Лулчев беше този, който ни учеше на почитание към Учителя и да не Го безпокоим за маловажни неща.

Спомням си, че аз само два пъти съм се изкачвал по стъпалата за горната стая на Учителя, за важни неотложни съвети.

Още от ученическите ми години имах много разширени вени. (И баща ми имаше такива.) Беше се спукала една вена и се образува рана (язва) на единия крак. Съветвах се с лекари, давах помощ. Учителят ми каза, че имало едни хапчета, холандско производство, екстракт от цветя (и сега си спомних, казва се "Ванинг Тили") "Идете при брат Боян Боев, той ще ви каже как да се снабдите!" Благодарих Му, Той ми подаде ръка, която целунах коленичейки. Отидох при брат Боян, намерихме хапчетата, употребявах ги известно време и не усетих как раната ми заздравя. С брат Боян от тогава станяхме добри приятели.

Втория път ми се наложи да отида при Учителя. Родната ми сестра на 29 години заболя от синя пъпка (антракс). Вика баща ми двама професори, мисля, че единия беше известния Станишев, и докато се съвещават и изследват, яви се и червен вятър. Положението беше отчайващо. Тогава на своя глава, както се казва, защото баща ми не искаше да питам Учителя, аз отидох при Учителя. Той ме посрещна много сериозен, изслуша ме, леко притвори очи, отвори ги наново и ме попита, дали имам друга работа на Изгрева. "Не, Учителю, само при вас идвам!" Той отговори: "Рекох, слезте в града! (В

града живееше омъжената ми сестра.)" Благодарих Му и хукнах към града. Още на първия ми попаднал телефон-автомат се обадох. Тя беше си заминала от този свят. Учителят е видял всичко, но не е искал да ме натъжи.

А синята пъпка не се лекуваше дори и от официалната медицина. Можеше, но само в начален стадий. А професорите се съмняваха тогава дали е синя пъпка, изследваха в лаборатории няколко дена и когато разбраха, вече беше късно.

2. ХАРМОНИЯ И ДИСХАРМОНИЯ

Моето първо отиване на 7-те рилски езера беше 1938 г. когато бяха дошли братя и сестри от Латвия и Естония. През 1938 г. беше начало на моята бъдеща професия като артист и певец. Наша сестра от Изгрева Мария Младенова ме викна у дома си и ми предаваше безплатно уроци по пеене. А тя разбираше от пеене - беше учила при известния педагог и оперен певец Иван Вулпе. Със сестра Младенова разучих много от братските песни и през 1938 г. за пръв път в салона на Изгрева и пред Учителя изпях песента "Добър ден".

След изпяването на тази песен на Изгрева почнаха да ме наричат Тошо-певица, за да ме различават от други двама Тошовци: Тошо-босия и Тошо-гледача. По това време 1938-39 г. бяхме само трима мъже-певци на Изгрева: Филип Славов-тенор, Митко Сотиров-тенор (съпруг на Мария Златева) и аз-баритон. Беше дошъл от Франция по това време синът на директора на "Комеди Франсез" - Манжо с апаратура да записва братски песни. Бяха записани песни в хорово изпълнение и солисти. И мойт глас беше записан, но и досега не зная какво е станало с тоя звукозапис. Бяхме чули, че този Манжо беше записал и гвора на Учителя. Но какво стана после с него, нищо не чухме. Манжо след заминаването си в Париж се изгуби от хоризонта. Манжо на Изгрева беше много демократичен. Макар че не знаеше български, поздравяваше всички, беше общителен и го нарекоха накрая "брат Манжо".

Есента на 1938 г. имах самостоятелна стая на Изгрева, която ми бе удобна за музициране, а и по-близо до салона, да слушам лекциите и беседите на Учителя. Един от нашите стари братя - Матей Калудов, бивш военен капелмайстор ми предложи да ми предава уроци по контрабас, защото оркестърът на Изгрева за Паневритмия имаше нужда и от контрабас. Съгласих се и след известно време свирех в оркестъра. Можете да си представите как десетина души свирят, Учителят е близо до нас, а наоколо братя и сестри играят Паневритмия. Незабравими мигове за нас! Братята Жоро Кьосев и Васил Искренов правеха снимки, които да останат за бъдните поколения.

След заминаването на Учителя не зная къде Жоро Кьосев е съхранил своите снимки, а Васил Искренов преди да си замине от този свят ми каза, че всички негови снимки във връзка с Изгрева ги е предал на брат Борис Николов, който ги скрил във вилата си, вероятно някъде в мазето и от влагата всичките били повредени или направо унищожени. По братски и приятелски му се карах на Искренов, защо всичките ги е дал само на едно място за съхранение. Той виновно ми каза: "Ами Борис ги искаше всичките!"

В моята стая идваха пак при дядо Матей Калудов на обучение певец на Изгрева Филип Славов, който имаше желание да свири на чело, един млад ентусиаст студент Слави-флейтист и Данчето, много популярна на Изгрева тогава, свиреше на виола. (За Данчето Недкова имам тъжен спомен: през войната беше в Германия, и при бомбардировките научих, че е била убита.)

По това време Кирил Икономов-учител по музика беше съставил братски хор на Изгрева, на който хор бях един от солистите. Музикалният живот бе-

ше много динамичен и разнообразен.

Имам един интересен спомен в навечерието на един концерт през 1939 г., който изнесохме в салона на Изгрева. Беше както неприятен, така и приятен. Бях простинал и се разболях. Вдигнах температура 39 градуса. Реших да се лекувам без лекарства. Вечерта си затоплих стаята и от врящия чайник за един час и половина изпих девет чаши гореща вода. Потих се, сменях си бельото няколкократно, накрая си лягам и на сутринта нямах вече температура. Вечерта, същия ден трябваше да пея в салона на Изгрева пред Учителя песента "Скръбта и странника", солоразработка на Кирил Икономов, с оркестър. След концерта всички ми казваха, че не съм пял лошо. Не знаех на какво да се радвам повече, за това ли, че се излекувах сам съгласно съветите на Учителя без да Го безпокоя или за онова вътрешно препятствие, което изникна пред мен, но което успях да преодолеем и накрая да се явя в салона и да пея пред Учителя. И двата изпита успях да издържа успешно. А приятелите казаха: "Не пя лошо". За мене това беше голям изпит, но само аз знаех цената му. Каква борба водих през тази нощ и с каква вяра превъзмогнах всичко, за да се явя да пея пред Учителя.

Едно от най-хубавите ми изпълнения пред публика беше разработката на песента "Бершитба" от брат Митко Грива за солист и пиано. Изпях песента в големия салон на Изгрева при препълнена зала и когато завърших песента в пианисимо в салона беше тъй тихо, като че ли нямаше никой. Изпитах едно особено чувство на разширение у мен, душата ми се отвори и обхвана всички в салона и като че и целия свят. Бях частица от безкрая на космоса и една всеобхватна чистота и светлина бе ме поела и аз бях потънал в блаженство на духът и душата. Това състояние продължи толкова, колкото продължи тишината в салона. После се разнесоха аплодисменти и аз се върнах на земята от това блаженство и се навеждах да приема поздравленията. Такава радост, каквато при това изпълнение на "Бершитба" не съм изпитвал в живота си, дори и досега 50 години след този случай.

Кои песни съм пял пред Учителя? Това бяха "Шуми", "Добър ден", "В зорите на живота", "Киамет Зену", "Давай, давай", "Бершитба", "Абре, синко", "Скръбта и странникът" - аранжирани от Кирил Икономов.

На Изгрева живееше един беден студент от музикалната академия, син на наша сестра-вдовица. Казваше се Веселин Павлов. Той имаше обичай да застава вечер до гората на Изгрева, където в близост имаше една кръчма. Там понякога свиреха и някои класически неща. Той заставаше прав и ръкомахаше с двете си ръце като диригент. Но не беше му дошло още времето за това. Свиреше обаче с удоволствие на цигулка в братския оркестър.

С Веско, така го наричахме, бяхме почти приятели. Той имаше голямо желание да отиде на Рила, както повечето хора от Изгрева. Като знаех, че няма материална възможност, един летен ден му предложих да го заведа на Рила. Той с радост прие. Напълнихме раниците с храна, качихме се на автобуса до Говедарци и ето ни на пътя за езерата. И двамата бяхме във възторг от това пътуване. Разговорите ни бяха естествено за музиката. Между другото Веско скръбно сподели с мен, че ако има пиано би могъл да направи много за своя възход в музиката и за музикалния живот на Изгрева, и за България. Замълчах си, а като се върнахме в София говорих с Митко Грива и с други приятели на Изгрева и решихме да го снабдим с пиано. Не след дълго време Веско имаше за голяма негова радост пиано.

Но какво се случи след преврата на 9.IX.1944 г.? Срецам го на Изгрева, нарамил пушка. Питам го: "Какво правиш, Веско?" А той: "Ето, виждаш ли, победихме!" Кой бяха с него и кои победиха, само той си знаеше. Вместо да

носи калъф за цигулка той прерамил пушка през рамо. Той тръгна по комунистическа партийна линия. Беше му се сбъднала мечтата, беше назначен диригент на Софийската народна опера. Ожени се за една от не най-първите певици и скоро след година, две си замина от този свят. Жена му пък беше уволнена след това.

Веско беше нещо сгрешил. Вероятно и него го постигна същото, щото онзи, който напусне светлия път, положителните идеи и се върне назад, го очаква смърт. Припомням си мислите на Любомир Лулчев, че напред има страдания и огън, но назад - смърт.

Ето, разказах ви случки от музикалния живот на Изгрева, за онези младежи, които свиреха Паневритмия на поляната на Изгрева или на 7-те езера в хармония с музиката на Учителя и заобикалящата ги природа и за онзи младеж на Изгрева, който бе нарамил пушка. А сега къде е хармонията и къде е дисхармонията ще откриете сами.

3. ПЕВЕЦ В РУСЕНСКАТА ОПЕРА

По времето на Учителя аз имах възможността да присъствам няколко пъти в салона, когато Учителят даваше и сваляше своите песни. Това бяха незабравими мигове и ние губехме представа за времето и когато научавахме някоя песен забелязвахме, че този миг беше спрял времето у нас, а течеше онова външно време, което хората го отмерват с часовниците си. Учителят с върха на лъка на цигулката си отначало даваше мелодията, а след това даваше и самият текст. Инструменталистите, които винаги участваха при Учителя имаха по-точни впечатления и по-точни спомени.

През 1949 г. бях назначен за солист-баритон в новооткритата опера в гр. Русе, където съм пял Жермон в "Травиата", Риголето във "Риголето", Фигаро в "Севилския бръснар", Марсел в "Бохеми", Малатеста в "Дон Паскуале", консул в "Бътерфлай", Силвио в "Палячи". Много аплодисменти съм получавал, но онова, което преживях при великата и необикновена радост при "Бершитба" не съм изпитвал никога. Това бе най-голямата ми награда като певец на Изгрева пред нозете на Учителя.

В Русе се влях в нашето братство. Там се запознах с Марийка Марашлиева, Петър Филипов, Йордан Новаков, Малджиеви, Жана Новакова и други. Събирахме се в братския салон, четяхме беседи от Учителя, пеехме песни и дори организирахме курс по астрология. Всяка неделя излизахме извън града към Образцовия чифлик или в повечето случаи в местността "Свирчовица", където бяха братските земи и лозя, които се обработваха под ръководството на петима родни братя: Симеон, Стою, Рашко, Йордан и Колю Маркови. Там имаше и салонче, в което се приютявахме при дъжд, пеехме и четяхме беседи от Учителя.

Наскоро ми попадна една програма от концерт, който изнесохме в братския салон в Русе през 1951 г. при най-различна публика. В програмата вземаха участие:

1. Илия Филипов - тенор (брат на Петър Филипов). Той изпя песен от Шуберт - "На море", изпя я културно и с красив глас, след което по мое ходатайство го назначиха певец в Русенската опера.

2. Гонгалов изпълни Мадригал от Симонети.

3. Цветанка Малджиева изпълни на пиано "Егмонт" от Бетовен.

4. Кръстю Бояджиев (син на наскоро заминалия си 1997 г. наш брат Пейчо Бояджиев). Кръстю беше разработил за пиано песните от Учителя "Махар Бену Аба", "В начало бе Словото" и "Духът Божий".

5. Тодор Маринчевски - изпя песента "Шуми" и др.

6. Елисавета Йовович-Ковачевска - първи сопран на Русенската опера изпя три песни от Учителя: "Вехад", "Бенир Бенир" и "Мусала". За Йовович мога да кажа, че беше най-добрата изпълнителка още в Софийската опера на операта "Мадам Бъттерфлай", но след 9.IX.1944 г. нейният съпруг като народен представител беше убит от тъй наречения "Народен съд". Тя беше веднага изселена от София и за наша радост беше назначена в Русенската народна опера като артистка и вокален педагог. Тя беше завършила пеене в Римската консерватория.

Интересно е, че в операта знаеха за концерта, за който току-що ви разправих, но никой не повдигна въпрос и за мен, и за Йовович, че поддържахме връзки с Бялото Братство, като тогава го наричаха "Дъновистите" и че пеем песни от Учителя Дънов. Никой в Русе не преследваше Бялото Братство. Беше 1951 г. и когато и Учителят, и Лулчев си бяха заминали от този свят в края на 1944 г.

Искам да ви разкажа един курioзен случай пак в Русе с мен.

Минавам един ден край канторите на един адвокатски колектив. Бях вече познат в града като певец. Един от адвокатите ме покани при колегите си и ми задават въпроса в присъствието на един от милиционерските следователи, който случайно беше там. "Маринчевски, вярно ли е, че си дъновист?" Аз не се смутих и вместо отговор ги попитах, какво разбират под понятието "дъновист". "Ами всяка сутрин излизате на поляната ви, разголвате се, за да ви огрее слънцето пъпа." Засмях се и им казах, че това са нелепи измислици. "Зле са ви осведомили. Учителят препоръчва сутрин рано да се става, облечени добре и през дрехата да се "огряваме" и то не на пъпа, а на гърба и то така: от 5 до 6 часа с гръб към слънцето за стимулиране на нервната система; от 6 до 9 ч. за дихателната и от 9 до 12 часа за храносмилателната система." "Е, това е вече едно научно обяснение, благодарим ви, Маринчевски!"

След тоя разговор никой вече не ме е закачал, въпреки че знаеха че съм вегетарианец и последовател на Учителя. Имаше случаи, когато от Градския съд искаха да има представител на техните заседания и човек от тъй наречената "културна" среда, тогава от Операта изпращаха мен. Знаеха много добре, че съм безпартиен и дъновист. На заседанието искаха и моето мнение по някои въпроси. Тогава използвах веднъж случая да обърна внимание на това, че в града има разни хора, че има вегетарианци по идейни или по физиологични причини, спазват диета поради заболявания както и от малцинството - турци и др. Мнозина от тях не употребяват свинско месо и е редно да се открие наново вегетариански ресторант, който преди това безпричинно бе закрит, понеже там се хранеха последователи на идейни течения и то духовни. За моя радост още на следната година имаше такъв.

Йордан Андреев беше по това време в Русе и ние двамата си избрахме от тия книги оставени в една къщичка на „Свирчовица“. То беше почти цяло течение на излезлите до тогава беседи и главно от лекциите печатани в печатницата на Малджиев в Русе. Тия книги пренесохме след това при сестра Софка, която живееше в друга къща.

Петър Филипов имаше сладкарска работилница и мога да кажа, че той работеше по високия идеал. Имаше случай когато в сладкарницата пристига каса с яйца и ако има развалено яйце той изхвърля целия материал приготвен за работа, за да работи с най-чисти материали. Та в Русе имаше тогава един известен човек, популярен като Фалана, който е чичо на диригента Васил Казанджиев, той стана секретар на операта в Русе. Та Фалана сам ми казваше: "Ние от единия край на гр. Русе отивахме на другия при братя

Филипови, за да си купим хубави сладки, като знаем, че ще бъдат приготвени от най-чисти материали". Ето ви един малък пример как се работи по Високия идеал.

4. ПЪТЯТ НА МУЗИКАНТА

Напуснах Русенската опера след неколkokратни недоразумения с директора на операта относно оперния репертоар. Той искаше да играя и в оперета, която тогава ненавиждах, защото бях ангажиран като оперен артист и не исках да ставам оперетен. След като той не отстъпваше, аз си подадох оставката и се прибрах в София. В Софийската опера нямаше място за баритон и известно време изчаках. Бях много упорит. В Русе остана колегата ми Кирил Кръстев, който изнемогваше да пее баритоновия репертоар. Пращаха пратеници да ме молят да се върна в Русе като ми казваха, че ще бъда удовлетворен, но един път напуснал, гордостта или ината в мен не ми позволиха да се върна обратно. Много месеци моето място там беше вакантно. С удоволствие разбрах по-късно, че най-после там са назначили моя добър колега Асен Селимски.

През това време професор Георги Димитров ме покани на работа при него в Консерваторията в София, където се срещнах с мои стари познати от Изгрева от преди години в дома на сестра Ирина Кьосева. Това бяха: Владко Аврамов, Леон Суруджон, Арсени Лечев, Парашкев Хаджиев, които бяха вече станали известни професори. Не помня за какво се бяха точно събрали тогава у с. Ирина Кисьова и аз сред тях, но си спомням, че тогава бях научил една песен на големия американски баритон Нелсон Еди от филма "Пролетна песен". Песента се наричаше "Ще помниш ли" (Уил ю ремембър) от Ромберг. Изпях песента, а реакция нямаше. А с тази песен аз съм участвал в много концерти и с успех. Почувствах се неловко и ги помолих да изпее още веднъж песента (разбира се в оригинал на английски). Но тоя път си припомних думите на Учителя, че трябва да се пее образно. В песента се говореше за красив месец май, за уханието на цветята и любовна изповед. Следваха бурни аплодисменти и прегръдки. Научих си урока от Учителя как трябва да се пее песента.

След завръщането ми от Русе в София имах свободно време, въпреки че бях организирал една малка вокална група към Концертна дирекция за концерти из България.

С брат Филип Стоицев събрахме певци и певици от Изгрева и организирахме концерт в Пловдив. Като казвам организирахме, разберайте, че Филип Стоицев организира концерта от песни на Учителя в Пловдив, където баща му и той бяха известни. Концертът бе проведен в салон "Кудоглу", който се намираще на мястото, на което сега е построена Новата пощенска палата на Пловдив. Сега си спомням, че това е било преди големия провал 1957-58 г. на Изгрева. Концертът беше разгласен с афиши и програма и добре посетен. Мисля, че сме имали успех с братските песни.

Ето ви и текста на поканата:

Поканвате се да посетите

КОНЦЕРТА

на Струнния оркестър на самодейци от София

1. Д-р Филип Стоицев

първа цигулка

2. Ана Кръстева

цигулка

3. Елисавета Арnaudова

виола

4. Емилия Михайловска
4. Тодор Маринчевски
6. Д-р Делев
- 7.....

сопрано
баритон
чело
контрабасист

който ще се състои на 26. декември - неделя, точно в 11 ч. пр. обед
в салона на Централния агитпункт (Диспансера).

В програмата класическа музика и народни песни

Вход свободен за всички поканени

5. ФИНАЛНИЯТ АКОРД

През 1972 г. брат Филип Стоицев беше събрал оркестър и солисти и бяха направени записи в домът на брат Игнат Котаров. Единствено след Кирил Икономов брат Стоицев беше разработил и аранжирал песни от Учителя и то много добре, в духът на Учителя. Аз записах песните "Шуми" и "Обетована земя".

След заминаването на Учителя братята и сестрите се скараха кой да води бащина дружина. Така дойде по естествен път процеса 1957/58 г. Изгревът бе разтурен. А защо? Има си причини за това. Нали говорим за хармония, която трябва да търсим чрез Словото на Учителя? Нали споменахме в случаи на дисхармония за онези, които не вървят по пътя на Словото на Учителя? А Изгревът бе разтурен чрез дисхармонията. А тази сила е голяма в природата и във всяко общество, в което влезне. Изгревiani се разделиха на три групи, където се събираха да четат беседи от Учителя. Канеха ме да пея. Тогава и на трите групи заявих, че на групи не мога да пея, но ще пея само тогава, когато ще пея в салон за цялото братство. Това се изпълни чак през пролетта на 1990 г. Тогава бе направено честване в "Дома на юристите" за д-р Георги Миркович и аз се явих и пях с оркестъра съставен от д-р Филип Стоицев. Последният използваше същите оркестранти от инструменталния състав на юристите, както и наши от Изгрева, като на външните се заплащаше, а те симпатизираха на Учителя.

Бяха изнесени още няколко концерта в същия салон, в които концерти винаги бях призоваван от брат Филип да участвам с една или две братски песни.

Той ползваше също и малкото салонче на Изгрева (бивш клуб на Партията), който ползвахме за събрания, четене на беседи, пеене на песни, четене на молитви и изнасяне на малки концерти, в които рядко отсъствах.

Един ден смелия брат Филип Стоицев ни заведе в Железничарската поликлиника при Централната софийска гара, където той е работил като зъболекар преди да се пенсионира. В концерта от братски песни, който изнесохме там, участвахме: Добринка Ставрева, втория ѝ съпруг Иван Такев - тенор; аз, Тодор Маринчевски и Лазар Опев с неговата чудесна песен, композирана от него без да е имал музикално образование: заглавието на песента му беше "Мащерко".

Последното ми участие под палката на маестро Филип Стоицев беше в Камерната зала "България", където пях песента от Учителя "Давай, давай". С тази песен завърших моите участия в концертите - бях вече на 77 години!

Беше ли дошло времето на хармонията в нашите братски среди? Това ще кажете вие. Но за мен тези опитности, които разказах бяха живот на едно поколение и този живот е и горе в Невидимия свят и долу на земята. Когато се събере живота на онези, които са горе с живота на онези, които са долу, ще се

завърти колелото на общата хармония. Къде се намира тя? Ще я намерите в песента "Братство, единство". А като спомен от братския живот на Изгрева и на Рила с Учителя останаха снимките, които ни връщат назад във времето на Школата на Учителя.

6. ПОБОЯТ НАД УЧИТЕЛЯ ПРЕЗ 1936 Г.

Той съвсем не беше инсцениран от двореца както го описва д-р Методи Константинов в "Изгревът", том IV, стр. 503, ред 5 отдолу. Истината е следната: Учителят е казал на Лулчев да не се слага Цанков за министър-председател. Лулчев го предава на Царя и с никого не споделя. Лулчев влизаше от задния вход на двореца без много шум, за да запази анонимността, че няма връзка с Царя, а и Царя го наричаше моят "таен съветник", която тайна продължи няколко години. В кафенето на стария представителен хотел "България" се събираха хора от различни политически групировки и известни бивши и настоящи държавни мъже.

Братът на Любомир Лулчев се казваше Андро Лулчев, бивш офицер от войната 1915-1918 г. с много ордени за храброст, невъздържан и буен мъж, председател на Македоно-одринското опълчение, при разни коментари в кафенето, на кого ще се даде властта, избухнал казал: "Бати няма да позволи да се даде властта на Цанков". След като Цанков не получи властта, няколко Цанковисти, пияни отиват с кола да търсят Лулчев, но попадат на Учителя. Най-близкия помощник в домашните работи на Лулчев - Йордан-шофьора записва номера на колата на побойниците, тича при Любомир Лулчев. Лулчев се свързва веднага с генерал Кирчев - директор на полицията, който изнамира побойниците, води ги при Учителя и казва на Учителя: "Да ги сложа ли в един чувал и да ги смачкам вътре?" Учителят казва да ги пусне и Кирчев ги освобождава. Учителят само казва на побойника: "Аз ти прощавам, но моли се Бог да ти прости!" Това всичко го знае от Любомир Лулчев, нали съм от групата "Упанишади".

А за Андро Лулчев искам да кажа още нещо. Андро беше избран за депутат през 1942-44 г. Той беше много смел в изказванията си в парламента и тъй наречените Цанковисти не му простиха. Въпреки неприкосновеността от депутатския му имунитет като народен представител, при едно негово пътуване към Плевен, го хващат, вкарват го в някакво полицейско управление, жестоко го бият, строщават му ребра, и след това с кола го закарват някъде към Реброво и го изхвърлят в канавка още жив. Предполага се, че хората на Цанков са организаторите също и на този побой. Налага се да бъде лекуван в Искрец - Санаториума, където умира 1944 г. Драматични развързки за лица и исторически събития.

7. „УПАНИШАДАТА“ 1937 г.

Един ден направихме разходка до Карнобад. При Карнобад има една спирка на влака на име "Нейчево". Нейчево, на името на г-жа Нейчева, която имаше 5000 декара чифлик, нейна собственост. Тя беше много енергична жена. Тя научава, че Любомир Лулчев е радиостезис, долавя къде има подпочвени води и го вика на помощ, да открие на кое място в чифлика се намират тъй наречените "млечни кладенци" или на турски "sütlu-bunar" загубени още през турското ни робство. Чифликът имаше ниви и пасбища, овце и крави, пчелни кошери, зеленчукови градини, но само водата беше оскъдна.

Любомир Лулчев предложи на нашата група Упанишади да идем до тоя чифлик и да видим как с една обикновена лескова пръчка разцепена се открива вода. Това пътуване считаме за голяма чест.

Лулчев се разхождаше хванал двата рога на пръчката, ние вървим след него и в един миг пръчката се надежда силно надолу и Лулчев ни изкомандва: "Копайте тук". Наистина бликна изобилно чудесна, студена вода. А радостта ни беше двойка, защото в този момент съобщиха по радиото, че се е родил прес-толонаследника Симеон. Целият народ ликуваше. Беше 16 юни 1937 г.

8. „УПАНИШАДАТА“ НА ЕЗЕРАТА 1939 Г.

В началото на спомените си споменах за групата около по-напредналия духовно брат Любомир Лулчев, тъй наречената "Упанишада".

За лятото на 1939 г. Учителят беше казал, всички, които могат от Изгрева, както и от провинцията, от Братството да отидат на лагера на II-то рилско езеро, защото тази година е най-благоприятна и че такива условия ще има чак през 1999 година.

Решихме цялата група "Упанишада" да отидем. По някакво съвпадение пътувахме в един автобус, с който пътуваше и групата французи без техния ръководител Михаил Иванов. Пристигаме на езерата. Учителят беше пред палатката си. Французите отидоха при Учителя, коленичиха и Му целунаха ръка. За нас това коленичене беше необичайно. За тях това било израз на безкрайно уважение и почитание.

Упанишадите построихме своите палатки на едно хубаво място над езерото. Над нашите палатки беше палатката на брат Лулчев, а още по-високо тази на Учителя. Тогава нямаше хижа, а на мястото където е сега хижа "7-те рилски езера" имаше импровизиран навес-покрив, под който се палеше огън. Там в големи чайници се приготвяше чай за целия бивак и в грамадни казани всеки ден се готвеше храна само за обед за всички летуващи братя и сестри.

Сутрин и вечер получавахме вряла вода за чай от големите чайници. Всеки ден имаше "дежурни по кухня". Дежурните запалваха огъня, сваряваха водата и даваха на всички, които желаят вряла вода, чистеха и миеха зеленчуците, от които приготвяха обед в големия казан, един или два според нуждата и присъстващите. Тогава се проявяваха майстор-готвачите, защото всички се стараеха когато са дежурни да приготвят вкусно ядене. В това време пристигат нови и нови братя и сестри от провинцията. Те често пъти викаха нашата група "Упанишади" на помощ да им построим палатката, а после да помогнем за нещо друго или да им направим легло. Режехме дървета от клеките, правехме колове на дължина около 60 см, подостряхме ги и ги забивахме, за да очертаем четирите края на леглото. Слагахме напречни дълги дървета пак от клек, затрупвахме ги с клони и малки клончета от смрика, а накрая и треви и по такъв начин се получаваше меко и ароматично легло, ухаещо на смола. Всички бяха доволни, а ние радостни, че сме направили нещо полезно.

Когато бивахме свободни от "наряд" сутрин рано слагахме в раниците сухи клечки от клек и чайник и малко храна и тръгвахме край всички езера до връх Дамга и оттам до връх Мальовица "да си пием чая" както се шегувахме. Сега разбирате защо си носим дърва в раниците, защото на Мальовица има само трева и разкошен изглед във всички посоки. Там запалвахме огън и завираше чая ни.

В "Упанишадата" за известно време бяхме приютили и един мой съученик Тодор Рунев. Той беше от комунистическо семейство, сам беше комунист

и атеист, но по душа чист, честен и честно устояваше своите идеи. Беше гонен от полицията - говоря за годините преди 9.IX.1944 г. Той дори ношуваше на Изгрева в малката къщичка на "Упанишадата". Присъстваше на нашите събирания на песни, молитви и четене на беседи от Учителя. След известно време той напусна "Упанишадата", отиде в провинцията, ожени се и му се родиха две деца: Ани и Камен. Ани стана известна след 9.IX.1944 г. и доскоро като подполковник Ани Крулева - известна в полицията. Искам да разкажа нещо за синът му Камен. Той като малко дете се покрива с известните "слепи циреи". Лекарите не могат да го излекуват и го изписват от болницата като неизлекуем. Бащата - Тодор е в ужас за умиращото си дете, прегръща го и си спомня за Изгрева и за молитвите, които помни. Атеистът Тодор с такова вдъхновение и вяра се е молил, че детето Камен почва постепенно да се подобрява и се самоизлекува и оздравява без всякакви медикаменти. Оздравява напълно и в момента е хубав момък, здрав и жизнен.

След 9.IX.1944 г. Тодор Рунев попада при арестуваните тъй наречени фашисти, вижда всички изстъпления над тях от новата власт и призна пред мен един ден, че той е бил изтезаван и бит от властите преди 9.IX.1944 г., но такова жестоко отношение от неговите комунисти към арестуваните след 9.IX.44 г. не е могъл да си представи. Жестоко разочарован остава със своите си идеи за братство и справедливост и не иска никаква служба от новата власт, въпреки че чу предлагаша като ръководни длъжности в България и дори в чужбина. Той предпочете да работи между работниците, които винаги бе защитавал като бригадир в завод.

Типичен случай за неговата почтеност. Един ден в завода идва Тодор Живков с антуража си, вижда го (а те се познавали още от 1934 г.), изненадан е и го пита защо се е отделил от старите си приятели и казва: "Камене (а Камен е нелегалното име на Рунев), ела при нас, ще ти дадем пост какъвто желаеш". Рунев му отговаря: "Гледай си работата, аз тук съм си добре!" И като работник се пенсионира.

Историите с излекуването на сина си и срещата с Тодор Живков ми разправи, когато му гостувах в Горна баня, където живееше, бих казал в една мизерна къщичка с дъщеря си и синът си. Един човек със запазен висок идеал.

9. ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ ЛИ Е ВИНОВЕН ЗА ВСИЧКО?

Едва ли има човек на Изгрева, който да не е хвърлил буца пръст, да не кажа нещо по-нечисто върху личността на Любомир Лулчев. Някой от завист или обида може би за нещо, съчинява някаква история, тя се подема от негов близък и се стига до положение, че за всички неудачи на Изгрева и в Братството е виновен само Лулчев, и след като той не може (54 години не е между нас, живите) и няма кой да опровергае измислиците и лъжите, мълвата шества и трови душите на младото поколение - сподвижници на идеите на Учителя.

По изказванията и писанията на старите братя, много млади, които не са виждали нито Учителя, нито Лулчев на живо, почват да преповтарят отрицателните характеристики за Лулчев, че не е и че няма нищо общо с Братството и с Учителя. Ето какви са слуховете и ето каква е истината:

1. Лулчев бил създал своя школа в Школата на Учителя, с така наречената "Упанишада". А знаят, че Учителят насърчава такива групи - прочетете съборната беседа от "Пътя на ученика", 1927, стр. 59, 107, 225. Дори четем на стр.

107: "Някои от вас трябва да се учат от по-напредналите ученици. те трябва да имат старание, да питат това, което не знаят. Някои от вас мислят, че знаят всичко, че може да се постигне всичко изведнъж. Не е тъй лесно да се постигнат нещата изведнъж по магически начин".

2. За Паневритмията, пак Лулчев виновен, че не е въведена в училищата. Брат Николай Дойнов цитира и разбира се подкрепя изказването на Веса Несторова, че Лулчев е виновен. (Виж "Изгревът", том I, стр. 434-507).

Истината е проста и ясна: Учителят нарежда на брат Лулчев да се уреди въвеждането на Паневритмията в училищата. Лулчев естествено от най-високо място захваща реализацията. Министър на просветата става професор Йоцов, който няколко пъти, като главен секретар на просветата е ходил при Лулчев за съвет и обещава да съдейства за изучаване и практически да се въведе Паневритмията в училищата. Лулчев свързва Милка Периклиева с министър Йоцов и нещата тръгват. Милка осведомява периодически Учителя, който все ѝ напомня да бърза. Милка бърза, но бавно, започват бомбардировки и накрая Учителят казва: "Времето определено за Паневритмията изтече!" Милка в спомените си сама си признава грешката за незавършената работа по Паневритмията.

3. Лулчев бил виновен за преследването на Братството от комунистическите власти и за разрушаването на Изгрева. В главата No 11 Борис Николов ще ви разкажа как и защо бе разрушен "Изгревът".

4. Не можаха да пуснат слухове, че Лулчев е виновен и за идването на комунистическия строй в България, защото Учителя още в 1941 г. беше казал, че руснаците ще дойдат. Случаят беше пред салона след беседа. Братята и особено сестрите разтревожени питаха Учителя какво ще правим като германците са навлезли в България. Учителя каза приблизително следното: "Нищо, нищо, да свикнем, че когато дойдат руснаците да ни е по-леко". Това беше пролетта на 1941 г.

10. ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

Кратка биография

Най-големият син в осмодетно семейство на пощенски чиновник - Любомир Лулчев, е роден на 1.ноември 1886 г. - ден на будителите, в гр. Кнежа.

Завършва гимназия в Русе, следва две години медицина в Букурещ, след което постъпва във Военното училище в София. Завършва го с отличие и е произведен офицер-подпоручик.

Като офицер взема участие в конкурс за авиацията, който военното министерство устройва за първите български авиатори, спечелва отлично конкурса и единствен отива да следва авиация в Англия. Завършва авиационната школа в Англия като пилот No 319 на Английските кралски въздушни сили.

Взема участие в Балканската война. Верен на своите разбирания за справедливост, той идва до стълкновение със своя началник, бива уволнен, продължава своята борба, доказва своето право и бива възстановен отново в армията с чин капитан.

Идва Европейската война 1915-1918 г., той се оженва за дъщерята на ген. Станчо Радойков - Ангелина или както я нарича Гела. Заминава след това за фронта. Бие се смело и лично е награждаван с ордени за храброст и повишение, но бива тежко ранен като продължително го лекуват в болницата откъдето излиза с 80% инвалидност. След известно време 1919 г. се възстановява до известна степен, но не е бил годен за строева служба.

Назначен е като подполковник в Инженерната работилница като началник на Техническа служба. Министър-председателят Стамболийски е отивал много пъти в службата му, харесва го като дисциплиниран, умен и честен военен и дори му е предлагал да стане военен министър.

Ето и няколко курioзни случки с Любомир Лулчев: Военният министър Томов тогава е искал да прокара някакви военни доставки, Лулчев вижда нещо нередно в това и отказва. Министър Томов го предлага за уволнение и тогава Царя като върховен главнокомандващ е трябвало да подпише заповедта. Връчена е заповедта на Лулчев с царския подпис, Стамболийски се изненадва много като вижда заповедта, взима я от Лулчев и на гърба (на обратната страна) отменя заповедта на Царя. Лулчев е възстановен в армията и служи до преврата 9.VI.1923 г. След преврата като "земеделец" е пенсиониран, за да бъде отстранен от армията.

Още докато е бил на служба в инженерната работилница Лулчев заговорва при някакъв случай с работник в работилницата (за жалост не ми е казал кой), който е бил последовател на Учителя. Лулчев се заинтересувал и отива на "Опълченска" 66, с униформа на подполковник да види Учителя и чуе какво говори. След известно време Учителят го приема на частен разговор. Лулчев опонира на Учителя, цитира Му мисли на хора от официалната наука. Учителят търпеливо Го изслушва. След това при нови срещи Лулчев вече възприема идеите на Учителя - става Негов ревностен последовател и ученик.

След уволнението му в 1923 г. Лулчев минава на пенсия. Усърдно се предава на изучаване Учението на Учителя. Става не само вегетарианец, но и вегеталец - храни се само с растителна храна (без масло, сирене, яйца), изучава окултните науки: радиостезия, графология, метаспсихика, френология, хиромантия, характерология, херметизъм и астрология. Под непосредственото влияние на Учителя развива известни душевни способности и ясновидство. Оказва се, че е и радиостезист, може да усеща къде има подземни води. Тези му качества не остават скрити и почват да го търсят за съвети и помощ. Неговите предсказания на стотици хора са известни. И доказани. Има още живи хора, които си спомнят това.

Издава вестник "Алфа", а по-късно и "Живот", в които популяризира окултните науки за обществото, като навсякъде прокарва идеите и мислите на Учителя. Изнася сказки в София във Военния клуб и градското казино върху новите течения на науката, философията, теорията на познанието, психичния принцип и регенерацията в новата биология.

Редовен посетител на беседите на Учителя. Но това не му е достатъчно затова използва всяко свободно време да пише и издава книги, все в духа на Учението на Учителя. Пише статии във вестник "Братство" и в списание "Житно зърно". Аз не знам някой от последователите и учениците на Учителя да е писал, печатил и издавал толкова много книги колкото Лулчев. Мога дори да ги изредя за тези, които не са ги виждали и чели.

I. С мистично направление: 1. Кръстопът; 2. Думите на видния странник Буди-Са; 3. Хигиена млад и здрав; 4. Зазоряване; 5. Когато ние живите станем; 6. В светлината на Учителя; 7. Вечният извор.

II. Литературно научни романи: 1. Друг свят; 2. При адепта; 3. На планината; 4. Общественият морал и Дънов.

III. Литературни романи: 1. Нови хора; 2. Генко орлето; 3. С Христа; 4. Благословение.

IV Разкази: 1. Край огнището; 2. При спорната гора; 3. През вековете.

Във всичките му книги повече или по-малко преминават идеите и мислите на Учителя.

Когато е бил вече на Изгрева Любомир Лулчев издава две книги: 1. "Тайните общества", с псевдоним д-р Трифонов; 2. Психичното въздействие и реактивните идеи, с псевдоним Стефка Стойчева.

Когато Учителят научава, че Лулчев пише книги и слага имената на фиктивни автори (може би от скромност) се скарва на Лулчев и му казва занаяпред да слага своето име на всички негови издания.

Да не забравяме, че всичките издания са били когато той е бил в Школата на Учителя.

На Изгрева, ученик в Школата на Учителя беше и Никола Нанков, когото познавам лично, а сега и неговият внук под същото име - Николай Нанков, който по традиция семейна продължава да живее с идеите на Учителя.

Никола Нанков имаше издателство. Беше издал книгата: "Ясновидските предсказания и науката" от Ангел Томов.

Накрая на книгата автора Ангел Томов се спира и на българския ясновидец Любомир Лулчев и в последните редове пише: "Не ще съмнение, че господин Лулчев не е сред поменатата среда (става въпрос за братската среда на Изгрева), нито единствения, нито големия ясновидец: там има още мнозина и между тях един, който безспорно стои във всяко отношение много високо над всички - техния Учител.

Него Любомир Лулчев отдавна и твърде от близо познава; на Него той дължи особено много за своя ясновидски дар и своите духовни постижения и към Него той е преизпълнен с най-смирено и благоговейно почитание - такова, каквото някога пророкът на река Йордан можа да изрази към Великия Назарянин с думите: "Не съм достоен да развържа ремъка на обувката му".

И днес има хора, които обвиняват Лулчев, че бил горд, не дружал много с изгревляни, изолирал се.

Това е вярно: той има самочувствие, че е разбрал Учението на Учителя, но с кого да го споделя-естествено с хора на неговото ниво на интелект, дарби и способности. А не всички бяха на неговото ниво. Всички, които отиваха при него в бараката голяма 2 на 2 1/2 квадратни метра ги приемаше, но нямаше възможност да ги приеме да му гостуват на тази малка площ. А той нямаше и време за пражосване. За да напише толкова книги и толкова статии за в-к "Братство" и сп. "Житно зърно" и за вестниците "Омега" и "Живот" е необходимо време и сили. Той не си губеше времето в приказки, не особено важни.

Само с удоволствие - така ни се струваше - идваше на нашите сбирки периодично когато го молахме. Той идваше с куп книги и беседи, за да разискваме върху тях и да слушаме неговите обяснения. Една от книгите - беседи беше "Пътят на ученика". Когато един ден имах възможност да я разгледам, (неговата лична книга) виждам я цялата, буквално цялата, всеки ред подчертан с различни цветни моливи. Оказа се, че той всяка година е чел целия цикъл съборни беседи от 1927 г. И всяка година с различни цвят е подчертавал редовете и това в продължение на пет години, значи с пет различни цвята. Тогава в "Упанишадата" разбрах, че Учителят с една, две, три беседи не можем да Го разберем. Трябва съзнанието ни да расте, да се разшири заедно с това, което слушаме или четем от Словото Му.

Ето Любомир Лулчев трябваше за това в пет години да разбере всяка дума от беседите, и се оказа, че няма маловажни мисли, а всички е ценно, но трябва да мине време, за да израсне съзнанието ни, за да проумеем, за да разберем Учителя.

Ние имахме един доста неприятен случай в "Упанишадата". Понеже по-голяма част бяхме с образование и с известна култура, а имахме и един възторжен младеж на име Виктор (забравил съм му презимето). Той нямаше нито

дори основно образование, а искаше да се сравнява с другите. Хвърли се в де-нонощно четене на беседи от Учителя, за да може да се изравни с всички нас. След известно време почна да вижда разни привидения, почна да фантазира, т.е. излезе извън умствените си релси. Разбира се помогнахме му колкото можем и той се върна в почти нормалното си положение. Но все пак все искаше да покаже, че знае колкото нас, та и повече. Той не можа да разбере, че Учението на Учителя се разбира, когато и съзнанието на човека се развива, а за това се искат години. Учителят го е казал на стр. 227 в "Пътя на ученика": Затова, влезеш ли в духовния живот, не бързай, чакай да се подготвиш, да се калиш добре и тогава като видиш лицето си ще знаеш вече какво се изисква от теб да работиш".

Има един трагичен епизод в семейството на Лулчев: Известно е, че при атентата в църквата "Света Неделя" в 1925 г., между многото жертви загива и тъста на Лулчев, генерал Станчо Радойков. Накоро умира и тъща му. Лулчев се преселва на Изгрева, където жена му Ангелина (Гела) го посещава често, но не желае да напусне градския си живот и удобната си къща на ул. "Мария Луиза". В началото на 1931 г. Лулчев предупреждава съпругата си да се махне от къщата си, защото я очаква смърт със строшаване на черепа към края на м. май. Съпругата му се усмихва, тя не е убедена в предсказанието му.

Идва м. май 1931 г. и цяла София е възбудена от пресата за жестокото убийство на Ангелина Лулчева. Убийството е извършено с тесла и с удар в черепа. Убийцата, която е била помощница в домакинството на Гела се опитва да хвърли вината върху Лулчев. Лулчев е арестуван заедно с негови близки дъновисти, а именно: Невена Георгиева Неделчева, Елена Андреева и Сирма Шишкова. Лулчев се защитава и насочва полицията към въпросната помощница в домакинството, Малина Тимева и майка ѝ Стойна. Прави се разследване и се констатира, че Малина и майка ѝ Стойна са убили Гела (Ангелина) Лулчева с цел грабеж. Съпругата на Лулчев е имала освен много златни наполеони и гривни и огърлици и пръстени - всички с брилянти украсени.

Лулчев и трите сестри от Братството биват освободени. Започва големият, невиджан до тогава процес в София. Осъждат двете убийци на смърт и неизвестно как тримата най-известни и добри адвокати в София тогава, съумяват да заменят смъртната присъда с доживотен затвор. Майката умира в затвора, а дъщерята Малина излиза след 13 години (след 9.IX.1944 г. при новата комунистическа власт). Изкарала се, че била жертва на фашисткия съд и че е антифашистка.

След тъй наречената Отечествена война 1944/45 г. из София се носеше слух, че Малина Тимева се е включила в тая война и се е върнала като политически офицер с чин подполковник, след което си отваря магазин за търговия.

Любомир Лулчев, като редовен посетител на лекциите и беседите на Учителя си беше избрал място до прозореца, точно срещу катедрата на Учителя. Това го знаеха повечето от учениците. Никой не му го отнемаше. През последните земни години на Учителя, в една своя беседа, Той погледнал и към Лулчев и изказал думи, по които има три версии:

I. Николай Дойнов, виж "Изгревът", том I, стр. 497. "Тези, които предаваха моите думи, не ги предаваха както трябва и тези, които ги слушаха не ги изпълняваха точно."

II. Д-р Методи Константинов, "Изгревът", том IV, стр. 505: "Туй нещо, което аз съм казал, не само, че добре не бе предадено, но и не бе изпълнено. И за туй ще се държи сметка".

III. Борис Николов, "Изгревът", том I, стр. 452: "Това, което трябваше да се каже на Царя, не се каза, а се каза онова, което не трябваше да се каже. И онзи, който предаваше, беше предупреден".

Тези три различни версии трябва да се попитаме: Кой е чул какво точно е казал Учителя? Нали и тримата са били в салона. Кой от тримата е чул точно думите, които Учителят е изрекъл и че точно в Лулчев е гледал? И кой съчинява думи, които не са казани от Учителя? Най-вероятно единият от тримата да е бил в салона и след това мълвата тръгва!

Учителят не е казал за кого се отнасят тези Му думи, макар че погледа Му е бил в посока към Лулчев.

Учителят не може на всеослушание в салона да каже, че на Царя, което е трябвало да се каже, не е казано.

Учителят е прашал Лулчев при Царя, но това не е било пред всички изгревяни и Лулчев се е връщал и докладвал на Учителя за разговорите си с Царя, но дискретно, защото тази връзка: Учителят-Лулчев-Царя, не е трябвало да се огласява. Лулчев единствен от Изгрева е бил във връзка с Царя. Учителят правилно е преценил, че като интелект и бивш офицер Лулчев е можел да разговаря с Царя по всички въпроси. Мек е бил, когато Царят е в криза и твърд, когато Царят му опонира. Кой може да си позволи от Изгрева да говори на един Цар на "ти" и да му каже в един момент, когато Царят иска да абдикира, че в България ще се намери и друг, който може да управлява! Това само смелият Лулчев може да си позволи без да мисли дори, че Царят има власт и в затвор да го прати, а и главата му да падне.

Когато Лулчев се сближава с Царя малко нетактично, както той сам си го признава, е казал в разговор с Борис III. "Вие ме уволнихте, но Стамболийски ме възстанови!" Царят се смутил и изчервил, но замълчал.

11. БОРИС НИКОЛОВ

Борис Николов го помня от Школата на Изгрева, 7-8 години преди Учителят да си замине. Правил ми е впечатление, че винаги беше сериозен и доста мълчалив. Знаех, че има университетско образование, но се е отдал на физически труд - мозайка да прави, стана мозайкаджия, от което изглежда печелеше добри пари. Беше от Габрово, което говореше, че си прави добре сметките. А не беше скъперник - знаех, че когато някои братя или сестри от Изгрева са били в материално затруднение, той се е отзовавал. Помня го преди последната Световна война, на Рила, на Молитвения връх как слушаше беседите на Учителя: със затворени очи и с ръце на ушите. Имам и една голяма снимка от тогава.

Правил е опити и той да пише в братските вестник и списание "Житно зърно", но неуспешно. Доколкото си спомням само една малка статия от 15-20 реда. А имаше желание да се сработва с редовните дописници: Г. Томалевски, Георги Радев, Любомир Лулчев, д-р Стратев, Елиезер Коев и др. Не мога да го обвиня в завист особено към Лулчев, за да се нахвърля в своите спомени (в синята книга "Изгревът") така неоправдано върху Лулчев, за всички неудачи на Изгрева. А при процеса срещу Борис Николов (1957-58 г.) се разбра кой беше виновен за всички неудачи и разбиването на Изгрева.

Пишейки тези редове в паметта ми изникна един случай във връзка с Борис.

Това беше в Русе, когато бях артист в Русенската опера. Строеше се нова опера. Борис се беше наел да изработи мозайките на новата опера. Отидох един ден да го видя, да го поздравя за работата му и да го похваля пред работниците като умен и добър човек.

"Добър ли?", казва един от работниците: „Той си доведе от София двама умни, един доктор и един уволнен министър. Веднага им даде по една мистрия,

произведе ги майстори, за да получават по-големи заплати (надници) от нас, работили-неработили. Ние, старите работници трябваше да ги учим да държат мистриите. Та добър, а? А бил и дъновист!" Не можах нищо да им кажа повече. Докторът това е Методи Константинов.

Минаха няколко години от тогава, Борис и Жечо Панайотов бяха осъдени: Борис на 12 г., а Жечо на 8 г., но лежаха в затвора само 4 г.

След излизане от затвора и малко време след това Борис Николов вече не идваше на 7-те рилски езера и на Молитвения връх. Той си беше избрал едно място по-високо от Молитвения връх, казваше се "Салоните", на 1-1 1/2 часа път от лагера на II-рото езеро. Защо, не ми е ясно. Може би не му е било много удобно, може да се е срамувал - как ще го гледат като бивш каторжник, а може и да не е искал вече да контактува с братята и сестрите от Изгрева и провинцията, които през лятото идваха на Рила, които са само чули-недочули каква е истината и каква роля е играл техния много популярен и добър брат Борис.

Учудва ме изказването на брат Борис Николов за случая с Невяна Неделчева, записан на стр. 453, ред 2 горе, том I на "Изгрева". „Тогава една сестра - Невяна Неделчева, като вижда запалените огньове в двореца и че там се горят царските архиви, отива в Мърчаево, където е Учителят и Му казва: "Учителю, вече три дни от двореца се вдига пушек, защото се горят царските архиви. Брат Лулчев също има архив на Изгрева и свои дневници. Какво да правим с тях?" Невяна Неделчева е близка с Лулчев и е от неговата група на "Упанишадата". За миг спирам, за да изоблича Борис в една неистина - ако щете една лъжа, защото аз съм от начало и до края на живота на "Упанишадата". Но Невяна Неделчева никога и при никакъв случай не е пристъпвала и присъствала при нас в "Упанишадата". Лулчев съзнателно я е държал винаги настрана от "Упанишадата"!

Продължавам цитата от стр. 453: "Учителят я поглежда строго и с много строг тон й нарежда: "Няма да пипате и да изгаряте архива на Лулчев и неговия дневник. Нека сега да видим дали неговия дневник ще му спаси главата! Нали за това го написа, да му спаси главата и да му донесе слава!"

Тук вече Борис прекалява; слага в устата на Учителя думи, които Учителят не може да произнесе по този начин. Нима Учителят с махленско любопитство и злоба ще каже: "Нека сега да видим неговият дневник ще му спаси ли главата и да му донесе слава?" "Умрял кон не рита", казва народа.

Борис добре знае това и с тези си думи иска да принизи Учителя до своето си посредствено равнище. Това е престъпно към паметта на Великия Учител - Бейнса Дуно. Жалко, че Борис Николов се е въртял около Учителя толкова много години и не можа да влезе в стила на изказванията на Учителя. Затова всеки би се усъмнил в това, което разказва Борис, че Учителят го е казал.

Такава дълга тирада с такава злоба Учителят не може да каже за своя пратеник при цар Борис III, и на когото е гласувал доверие.

Всеизвестно е, че Невяна Неделчева е живяла в бараката на Лулчев, в мазето, или по-точно в долния етаж на бараката, че Лулчев също е бил евакуиран в Мърчаево, и редно е той да разполага с архива си, а не Учителя, и най-малко Невяна Неделчева.

А от къде тя, Невяна е разбрала като вижда пушек над двореца, че непременно се горят царските архиви? Имаше кухни в двореца, помнете ги, те бяха откъм улица "Московска" и постоянно гореше отън - готвеха се ястия за царското семейство.

Чак при процеса срещу дворцовите служители и съветници се разбра,

че генерал Жечев и Павел Груев - и двамата на шат в двореца и постоянно работещи в двореца са изгорили дворцовите архиви, без да става дума, че е имало огньове и пушечи, както ги предава и съчинява Борис Николов. При процеса срещу Лулчев се вижда, че той не е германофил, както иска да ни убеди Борис Николов. Всички свидетели и от едната, и от другата страна се изказаха, че той е бил повече англофил, има английско възпитание и култура, бил е в английските авиационни школи, където завършва с титла: пилот No 319 на английските кралски въздушни сили. И във всичките му книги, които е издавал се вижда, че е държал на английската политика. И на всички обвинения на прокурор и съдии, той казваше, че в края на краищата той е българофил.

Връщам се към изказването на Борис Николов и на стр. 452, том I на "Изгрева": "че той, Лулчев, няма нищо общо с Учителя, че е германофил и комунистите ни гонеха заради Лулчев, а ние нямахме нищо общо с него. И според Учителя Лулчев е представител на Черната Ложа". (край на цитата - т.м.) Аз никъде в беседите не зная, а и не съм чул Учителят да се е изказвал персонално за някого, че е от Черната Ложа и още повече за Лулчев.

Тук вече трябва да се спрем на моралния лик на Борис Николов. Борис казва, че Учителят го е определил да бъде ръководител на братството. Учителят това не го е направил. Борис, за да оправдае тази лъжа казва, че ръководителят се ражда, той не се избира. Вярно е за Учителя, който се ражда да бъде ръководител на Бялото Братство, но не и за Борис важи това.

Учителят наредил на Савка Керемидчиева да каже на Борис Николов да му се предадат всички неща, а именно, неиздадените беседи и архив на Братството. Явява се въпросът: защо на Савка ще каже Учителят да каже на Борис, нали Борис е бил все при Учителя!? Жалко, че Савка си замина няколко месеца след Учителя и не може да свидетелства. Всички неща Борис ги е взел както той твърди и си въобразил, че това е знак на Учителя, Борис да стане ръководител. Възниква нов въпрос: Във всички неща, които Борис е взел влизат и много милиони и злато. Борис е държал тези пари, без да дава отчет на никого в продължение на 12 години след заминаването на Учителя. Това говори, че той ги е обсебил. Казано по-просто - откраднал. И затова, когато дойдоха държавните ревизори едва можа да се опита да каже къде са изразходвани. Изразходвани хиляди, а знаем, че са били милиони.

Когато го съдиха се разбра, че неговите деяния са били престъпни. Как ги наричат такива хора, вие кажете! Според Борис, Лулчев нямал нищо общо с Братството и Учителя. Това е вече безсрамно. Доказано е в дневниците на Лулчев и в съда, когато го съдеха, че Учителят е прашал при Царя Лулчев с поръчение какво да му каже (на Царя) и след това Лулчев се е връщал при Учителя, да Му докладва за разговора си с Царя. Може ли нормален човек не само да каже, но и да го пише, че Лулчев няма нищо общо с Учителя? Криминалният престъпник Борис Николов в том I, "Изгревът" още от 1944 г. продължава да трови добрите и наивни братя из цяла България, които като не знаят какво е станало и какво става на Изгрева в София, продължават да четат и да съжаляват бившият затворник и да го наричат добрия брат Борис.

Да ви цитирам ли изказването на академика-историк професор, доктор Николай Генчев, след като е изследвал ролята на Любомир Лулчев при Учителя? Ето: "Лулчев започва редовните си срещи с Царя през 1938 г., когато Дънов му поръчва да бъде негов говорител в двора, мисия, която той приема като поле за "служене", макар и както пише на Учителя, че политиката му е "отвратителна и гнусна". Любопитно е, че Дънов не е проявявал интерес към директни контакти с Царя, поради това Учителят изпраща в двореца офицера Лулчев, за да повлияе на Царя и т.н." (край на изказването на проф. Николай

Генчев).

Опитвам се да оневиня посмъртно Борис Николов единствено с това, че когато е писал спомените си е бил вече неадекватен или казано на по-прост народен език: не с всичкия си!

12. СЪДЪТ НА КЕСЕРЯ

Ако заради Лулчев комунистите гонеха Братството, то това трябваше да стане веднага след осъждането на Лулчев на смърт и след заминаването на Учителя, и то веднага след 1.11.1945 г. Това не стана. Нека да си припомним:

До 1956 г. ние спокойно разполагахме с братския салон на Изгрева за пеене, молитви и четене на беседи от Учителя. Никой от представителите на новата власт не ни смущаваше и не ни гонеше заради Лулчев.

Гоненията започнаха, когато дойдоха на Изгрева държавните финансови ревизори в 1957-58 г. и след арестуването на председателя на братския съвет и касиера, а именно: Борис Николов и Жечо Панайотов, за финансови злоупотреби особено от председателя, за криене на златото заедно с това на Учителя, и което беше намерено скрито между скалите на Витоша там, където редовно изгревяни излизахме почти всяка неделя на почивка. Завито, зациментирано като обикновен камък, направен от Борис Николов - нали по професия беше мозайкаджия.

Тогава Борис Николов и Жечо Панайотов бяха осъдени: 12 години Борис и 8 години Жечо затвор, но бяха само четири години в затвора и бяха пуснати на свобода. Те не видяха, докато бяха в затвора какво стана на Изгрева.

Иззети бяха от Изгрева и натоварени на 29 камиона (по сведения на очевидци) беседи и книги и бяха изпратени за претопяване - унищожаване. Сложиха и катинар на вратата на салона и властите почнаха да го използват за разни техни неща. Салонът беше омърсен. Кой беше виновен за това?

Когато брат Никола Антоф като член на Управителния съвет на братството и като член на финансовия съвет поиска да се направи ревизия за изминалите 12 години (1.1.1945-1956 г.) да се види къде и как са изразходвани братските средства, защото до тогава Борис Николов се е разпореждал без да се допитва до Братския съвет, и тогава Никола Антоф най-вулгарно и насилствено беше изгонен от събранието в малкия салон от братята, запомнете: 1. Стефан Николов Дойнов; 2. Николай Николов Дойнов (и двамата родни братя на Борис Николов); 3. Гради Колев Минчев.

Не можахме ние вътрешно да си оправим финансите, затова трябваше отвън да дойдат финансиста. И те дойдоха, направиха ревизия, откриха много, много нередности и злоупотреби.

При процеса срещу Борис и Жечо, бях в залата като зрител. Говореше най-напред Борис. Даваше своите обяснения и седна на подсъдимата скамейка. След това беше разпитан Жечо. Той говореше по-откровено и изглежда, че прокурора му повярва повече.

В един миг прокурора се изправи над бюрото си и отправи следните думи към Борис Николов: "Борисе, аз съм чел книгите на вашия Учител, в които Той ви учеше да не лъжете. Защо излъга бе, Борисе?" Борис беше невъзмутим.

Аз в залата се засрамах заради него. До тогава мислех, че той, като един от първите ученици в Школата на Учителя, не може да лъже. Много жалко!

След присъдите и ревизиите Изгревът беше разбит.

Дойдоха булдозери след известно време, разрушиха салоните и стаята на Учителя, която до тогава беше светиня за нас, и на мястото на салона пост-

роиха новата Съветска легация. Точно над салона! През времето, докато Учителят беше между нас на земята имаше ли случай да бъдат гонени от салона хора? - Нарушен беше принципа на ненасилието внедрено в продължение на много десетки години.

Отново видяхме какво е хармония и дисхармония.

13. КАКВО ОЗНАЧАВА ПОСЛУШАНИЕТО КЪМ УЧИТЕЛЯ?

Когато Лулчев беше изправен да отговаря за своите деяния пред тъй наречения "Народен съд", той смело отговаряше, дори задължаваше прокурора да прочита пасажи от дневника му, тъй като прокурора четеше една малка част, като само отежняваше положението на подсъдимия.

Ето например: за групата на известния комунистически терорист Ботушев, които искаха да вдигат с взрив влакове - български влакове с невинни граждани и бяха осъдени на смърт.

Прокурора чете в дневника на Лулчев, че Лулчев казва: "добре, че са осъдени на смърт!" Лулчев вдига малък скандал като вика отдолу: "Четете по-нататък! Четете по-нататък!" Прокурора не отстъпва, и тогава един от старшите съдии допълва: "но да не се изпълня".

А в решителен момент, когато съдът иска да хвърли обвинение и към Учителя, Лулчев, за да защити Учителя и отбие нападките, смело с твърд глас и силно извиква: "Ако аз бях слушал моят Учител, аз нямаше да бъда днес тук пред вас!" (Да, всичко това го чух. Аз бях в съдебната зала.)

И за жалост тези наши братя, а именно Николай Дойнов, д-р Методи Константинов и Борис Николов, една могъща тройка на Изгрева, използват тези думи на Лулчев, след няколко десетки години след неговата смърт и съчиняват думи на Учителя, които бил казал още преди 9.IX.1944 г.

14. ЗА КАРМАТА НА ЛУЛЧЕВ

Д-р Методи Константинов пише в IV том на "Изгревът", на стр. 504, че Лулчев питал Учителя за кармата си и Учителят му казал: "Искаш ли да ликвидираш с кармата си?" Тук д-р Методи греши: Точно е обратното. Това е станало в затвора през време на процеса срещу Лулчев.

Една сутрин в затвора Лулчев става внезапно, изправя се като войник и почва да говори: "Да, Учителю, искам". След, което Лулчев пак си сядва. Около него затворниците с учудване го питат с кого разговаря. Лулчев им казал, че Учителят му се явил и го питал, иска ли да ликвидира с кармата си, на което той се съгласил.

Случая го знаа от Светозар Няголов с когото е споделил един от затворниците, който е присъствал и впоследствие е бил освободен.

През време на процеса срещу Лулчев се добрахме чрез познати до един от старшите съдии, който участваше в същия процес. Той каза: "Не виждаме особено голяма вина в Лулчев и смятаме към 10 години да му дадем присъда за това, че все пак е контактувал с предишните управници и двореца".

А народният обвинител (прокурор) Ат. Армянов чух да казва в обвинителната си реч: "Лулчев има вина, че е давал съвети и на Цар и на министри, да бъде осъден, но не смъртно". "Да, но не смъртно!" То значи, че само след 1-2-3 години Лулчев ще бъде помилван и ще излезе от затвора, както обикновено ста-

ва в България. Ако прочетем списъка на осъдените ще се убедим в това. Случаят със секретаря на Царя, Славко (Светослав) Балан с когото бяхме близки приятели, Петър Морфов - секретар на канцеларията на двореца и професор Михаил Арнаудов бяха осъдени на доживотен затвор и само след няколко години бяха освободени. А които се осъждаха на смърт, за тях нямаше освобождаване, биваха безапелационно убивани.

В случая Лулчев е послушал Учителя и е пожелал да ликвидира кармата си.

Не е безинтересно да прочетем и последните думи на Лулчев, преди произнасяне на присъдата му: "Г-да съдии, България се намира пред своя Златен век. Тя ще изживее върховни моменти и ще има нужда от всички свои добри, разумни и справедливи хора. Те ще трябва да бъдат впрегнати на работа в общите усилия за постигане благоденствието на нашия народ и цялото човечество!"

Накрая, за сведение на четящите за заседанията на Народния съд срещу Лулчев би било добре да знаят, че на всички заседания съм присъствал и чул и прокурор, и обвиняем, и съдии, аз, Тодор Маринчевски." Подпис

15. СПАСЯВАНЕТО НА НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

Беше през военните години 1941-1944 г. Имаше голяма криза за гориво. С часове стояхме пред склада за въглища и дърва и обикновено получавахме по-малко и то ако имашме познат търговец на склад за гориво. Положението на Изгрева беше трагично. Нямаше гориво нито за големия, нито за малкия салон, където беше и кухнята на Изгрева. Един ден Учителят вика брат Николай Дойнов, дори не го вика, защото Николай - един от отдавнашните последователи на Учителя, много често се срещаше с Учителя, с безкрайните си въпроси за това, за онова. Учителят имаше симпатии към него, тъй като Николай беше с добър характер, приятен събеседник, не опонираше, слушаше с внимание и почитателно Учителя.

Учителят пита Николай, може ли да снабди Изгрева с въглища. Учителят знаеше, че Николай усилено търгуваше и имаше много познанства.

Николай изпълни блестящо задачата си, като след няколко дена, не тон или два, но цял вагон въглища беше отправен към Изгрева. Изгрева се затопли, благодарение на Николай. Чрез коя фирма или дружество стана доставката само Николай знаеше.

Николай обичаше да търгува и да печели пари. При него това беше като любим спорт. През военното време, при голям недостиг и на стоки, и храни, съществуваше понятието "черна борса". А то беше така: съумяваш да купиш известна стока на държавна цена и продаваш с голяма надценка. Примерно: един метър плат купен от държавен магазин за 140 лв., на "черна борса" се продаваше по 800-1000 лева. Николай използваше това положение и съумя да спечели милиони. Но имаше едно страшно "но"!

А то беше, че ако при "черна борса" ти спечелиш повече от 100 000 лева, законът беше: смърт за търговеца. Николай беше хванат да търгува на "черна борса" и то за много повече реализирана печалба от 100 000 лева. Той бе изправен да отговаря пред съд, който съд е искал много строго наказание да му се наложи. Смъртната присъда била над главата му. Учителят научава това естествено, извиква Любомир Лулчев и му нарежда: "Заради голямата услуга през зимата за горивото, което Николай намери и спаси Изгрева от студ и мраз, да бъде освободен от страшната присъда".

Лулчев като послушен войник се втурва и то не къде да е, а при министъ-

ра на правосъдието. Искане от министъра да намери начин, някаква врата или малка промяна в наказателния закон, но Дойнов да бъде спасен. Министърът опонира и се стига до положение министъра да бъде сменен с друг. Лулчев имаше тази възможност. И Николай, както пише в спомените си преди години, че новият съдийски състав като по чудо се е държал към него едва ли не дружелюбно. Защо ли? Защото Лулчев смени цял министър и сложиха друг, за да бъде спасен Николай.

Резултатът: Николай продължава хубавите си старини, вече е над 90 години и нека прочете тези мои редове, в които разказвам тази история и за която Николай знаеше, но не напълно, и да отправи благодарност към паметта на Учителя и на Неговия посланик - Любомир Лулчев!

16. МЕТОДЪТ НА УЧИТЕЛЯ ЗА ОПИТОМЯВАНЕ НА ВЪЛЦИТЕ

Учителят преди много години беше казал, че той няма да се бори с вълците, а ще опитомии най-големия вълк и ще го прати да се бори с вълците.

Аналогията: Учителят още на ул. "Опълченска" 66 опитомии необузданият, грубият и елегантен в униформата си подполковник Лулчев, след много спорове и дори скандали от страна на офицера и видяхме всички удивителното търпение на Учителя.

След време изпрати послушния и дисциплиниран бивш офицер да се бори, щях да кажа с вълците, не, а с Цар и министри, да не бъде въвлечена България във война и със страшни поражения, както се случи с окръжаващите ни Югославия и Румъния. За сведение: през 1946 г. бях в Югославия и в Белград на крепостната стена на "Кале мегдан", на входа имаше плоча, на която прочетох, че сърбите (югославяните) през годините 1941-1945 г. са дали жертви 1 700 000 (един милион и седемстотин хиляди души жертви). Румънците, които се биха на страната на Хитлер - 800 000 жертви. Правя малко отклонение - да разкажа за Румъния, 1947 г.

През 1945 г. по идея на Драган Прокопиев, брат на нашата сестра от Изгрева, доктор Давидова, създадохме военен ансамбъл с хор и оркестър. Ансамбъла се водеше към военното министерство, към отдела "Сектор за научна и културна пропаганда сред войската". По моя препоръка бяха назначени нашите братя: Филип Славов, Ангел Иванов, Симеон Арнаудов (дякона) и цигуларя Ангел Янушев. Облякохме сините офицерски униформи от Царския симфоничен оркестър и с диригент Драган Прокопиев обикаляхме гарнизоните из страната. Направихме и две задгранични турнета в Югославия и Румъния. В България се свързвахме с нашите братства, гостувахме им и им изнасяхме малки програми-концерти от братски песни. Това го правехме разбира се малко тайно от колегите от ансамбъла. Диригента Прокопиев подразбира някой път, но си премълчава, нали сестра му е от Изгрева.

През 1947 г. бяхме за един месец на обиколка в Румъния. И какво видяхме? войната преди две години свършила, а населението гладува. Разбрахме, че през зимата на 1946-1947 г. по източната граница румънци са умирали от студ и глад. Руските войски са иззели всичките им хранителни резерви. Полето около големия център "Яш" беше осеяно не с жито или царевица, а с разбити танкове и оръдия, които стърчаха като разнебитени гробища.

За нас румънските военни имаха грижа и при обиколката ни снабдяваха изобилно с храна. При пътуването ни към Темешвар, влака спираше на някои спирки. Край вагоните ни се тъпяха млади и стари и умолително викаха:

"Пъйне, пъйне", т.е. "хляб, хляб". Набързо се организирахме, особено нашата изгревска група, събирахме от колеги и наш хляб и им подавахме през прозорците. А те, милите със сълзи на очи ни целуваха ръцете с благодарност. Разбрахме какво е война. След голямата обиколка на Румъния наново спряхме в Букурещ за почивка няколко дена. За нас, говоря за групата от Изгрева, гостувахме на наш брат Бенедито Барух, който години пред това се беше изселил от България, като занесъл със себе си и идеите на Учителя. Бенедето призова и негови букурещки съидейници и в дома му четохме и беседи от Учителя, и песни пяхме, и молитви правихме. Незабравими мигове! С Бенедето поддържах връзка, той много искаше това, да има новини от Изгрева. Когато бях в Русенската опера, той ми се обади от Италия, беше вече се преселил там и дори в един колет ми беше изпратил... лимони!

Връщам се отново в България. Можем да разсъждаваме какво ни струва нашият неутралитет. А с неутралитета възвърнахме ли си и нашата "Златна Добруджа" отнета ни преди 30 години (1913 г.)?

А за запазване живота на евреите в Метрополията (в границите на България) не тичаха ли евреите в бараката на Лулчев за помощ, поединично и групово да молят за неговото застъпване пред Царя, като знаеха неговото влияние пред Царя. И Лулчев успя да спре изселването на българските евреи за Полша, откъдето знаете, че връщане въобще няма...

След 9.IX.1944 г. когато брат Любомир Лулчев беше арестуван, еврейският равин Даниел Цион ме помоли да занеса негово писмо до председателя на съда, който съдеше бившите царски съветници и министри. Ето и писмото:

До господин Председателя на
Върховния Народен съд

Осветление

от равин Даниел Цион

Председател на Върховния еврейски съвет, живущ на ул. "Искър" 15
„Господин главен обвинител,

Позволете ми да дам следното кратко осветление относно дейността на задържания общественник Любомир Лулчев, подполковник от запаса, София.

В качеството си на равин и председател на Върховния еврейски духовен съвет, съм се обръщал за съдействието на господин Любомир Лулчев да ходатайства пред цар Бориса, пред другите членове на царския двор както и пред министрите от миналите правителства, да се облекчи положението на евреите в България, както и да се спре пъкленото им намерение да пратят българското еврейство в Полша. Г-н Лулчев предприе редица сполучливи застъпничества в полза на евреите в България пред тези висши инстанции и лица, и тези застъпничества успяха да допринесат за предотвратяването на крайните намерения спрямо еврейството и да се облекчи участието му."

16.XII.1944 г.

Равин: подпис

Това е само част от Осветлението на равина Даниел Цион.

Някои братя споменават в един от томовете на "Изгрева", че Учителят е казал, че Лулчев е кучето-пазач на Изгрева. И това е вярно.

Полицията, особено през войната не смееше много много да се разпоглежда на Изгрева. Това се използваше и от много комунисти, които се бяха позаселили на Изгрева под чадъра на "кучето".

Имах такъв случай: Вика ме Лулчев един ден, да отида при началника на полицейския участък в Лозенец заради Тошо-босия, когото са арестували, че се бил изказал малко по-анархически за Царя.

По указание на Лулчев питах началника има ли друго обвинение освен

тези приказки и ако няма, да бъде освободен. След един час Тошо-босия се беше завърнал на Изгрева.

Та кучето (с грива на лъв) се наложи на началника на участъка.

17. ЗА КАРМАТА НА БЪЛГАРИЯ

Учителят отправи много строго, дори страшно предупреждение към българския народ на 21.VIII.1927 г., отпечатано в Сборната беседа "Ще се превърне в радост", произнесена в 7 ч. сутринта.

На стр. 244 в "Пътят на ученика" Учителят казва:

"И сега българите мислят, че може да се повдигнат против Мен. Това, което аз говоря са Божии думи. Това са Божии закони. Ако те се опитат да нарушат Божиите закони, Господ ще ги заличи от лицето на земята. Те казват: този човек е самозванец. Не, българите трябва да знаят, че каквото е отношението им към Мене, такова ще бъде и отношението на външния свят спрямо тях. Ако те изменят отношението си към Мене, и външният свят ще измени отношението си спрямо тях. Външният свят ги счита за нечестни хора, за разбойници. Ще кажете как може това? Ще ви кажа: Всеки, който се обяви против Божиите пратеници, обявява се срещу Бога, срещу Любовта. Любовта е вечен закон, тя няма минало, тя има вечно настояще и вечно бъдеще!" (това е цитатът!)

Сега тълкуванието:

Знаете от историята, че евреите, тълпата евреи, викаха против Христос: "Разпни го!"

Имаше и тогава хора, които не виждаха нищо лошо в Христа. Сам Пилат с името на когото се е злоупотребявало е казал на тълпата, че не вижда никаква вина в Христа, но отстъпил против бунта на масите евреи, представители на еврейския народ, които приели кръвта на Христа да падне над главите им и над техните деца. И падна над главите им. Римският император Тит разруши Ерусалим, изора го и по целия път към Рим висяха трупове на евреи разпънати като шпалир.

Да се върнем и у дома в България. Духовния елит на България, хората, които бяха начело на управлението, добре или не винаги добре, но запазиха границите на България, дори я увеличиха с Добруджа, без кръв и война. Не позволиха да бъдем окупирани, да водим война и да се разсипе България с много жертви и страдания. (Повтарям, че Югославия бе разбита и даде 1 700 000 жертви, а Румъния около 800 000.)

Същите тези управници бяха затворени, по-възрастните помнят това, съдеха ги в Съдебната палата (говоря за София), а откън стотици хиляди викаха: "Смърт!" И ги убиха.

Ами ако Учителят беше вътре като подсъдим и тълпата викаше: "Смърт!", т.е. "Разпни Го!"

Учителят беше говорил и е записано, че няма да позволи да бъде разпънат втори път Божият пратеник. В последните минути преди заминаването си Учителят кротко е казал, че е свършил една малка работа за Бога, и си заминал, за да спаси българския народ от голямата карма, която щеше да си навлече заради Него, понеже комунистите искаха да го арестуват и да го съдят.

Били сме на границата!

Комунистите разбраха, че Учителят чрез Лулчев е движил българската политика и когато дойдоха на Изгрева, видяха изложено тялото на Учителя и си отидоха. Бяха закъснели!

Учителят ги изпревари и не им позволи да Го разпънат втори път!

ДЕКЛАРАЦИЯ

Настоящият ръкописен материал подготвен от мен, Тодор Маринчевски по молба на д-р Вергилий Кръстев, разрешавам да бъде публикуван в книгата "Изгревът", том VIII.

3.III.1998 г.

Подпис: Тодор Маринчевски

18. „БЕЗ ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ НЕ МОЖЕ“ БЕЛЕЖКИ НА РЕДАКТОРА

1. Първият опит за записване спомените на Тодор Маринчевски бе направен през 1986 г. на магнетофонна лента. Той ми предостави и един писмен текст. От записа и текста бе подреден от мен неговият материал като бе прехвърлен на машинописен текст на шест страници. Същият му бе предаден за да го прегледа, но тогава той го задържа при себе си. Аз изчаках.

2. След като бяха минали дванадесет години и излезнаха седем тома от "Изгревът" бе дошло време и за неговият материал. При срещата ни той ме упрекна за някои неща описани в "Изгрева", които според него не били верни. Аз го помолих да ги опише така както той ги знае. Те бяха написани собствено-ръчно от него, а Марийка Марашлиева ги прехвърли на машинописен текст.

3. Накрая аз ги прочетох и реших да дам някои пояснения за някои събития и лица споменати от Тодор Маринчевски. Неговият разказ е верен и той е такъв какъвто го е видял като очевидец. Но е имало и други, които също са наблюдавали същите събития, но от техния зрителен ъгъл и от тяхното място чрез техните очи и съзнания. И те са описани в "Изгревът". И когато всичко се събере в едно ще се види, че няма противоречие. В момента различията са в това, че всеки очевидец го отразява от своето си място, от своето си време и чрез своите си очи и съзнание.

4. В главата No 10 за Любомир Лулчев накрая се цитират три различни изказвания на Лулчев по един и същи повод и причина, при което се вижда, че има явно противоречие. В изказванията няма противоречие, защото всеки го е предал така както го е чул, запомнил и видял и както е съхранено в неговото съзнание. А това се записва от мен чак след тридесет години от тези събития и изказвания от Учителя. Знаете ли какво означава едно съзнание да запагети едно и също събитие? И те са запаметени. Освен това този случай е стенографиран, но стенографите при дешифриране на беседата на Учителя си позволяват да променят текста, за да не бъдат предадени остротата в думите на Учителя. Дори не са включили името на Лулчев, че това се отнася за него. В бъдеще ако се намери оригиналната стенограма, тя ще бъде публикувана.

Има и нещо друго, което не се знае. А това е, че Учителят нееднократно се е изказвал в частни разговори за съволеието на Лулчев, че не е изпълнил това, което му е било казано. Аз това съм го чувал най-малко от десет човека. Защото са казани в различно време и по различен начин. И тук в изнесените три цитата в различните томовете на "Изгревът" няма никакво противоречие.

5. В глава No 11 за Борис Николов изнесените факти от Тодор Маринчевски са разгледани от неговия зрителен ъгъл и те са верни за него. Но мога да кажа, че упрещите му към Борис Николов също са верни. А мога да кажа и най-главното, че мозайкаджията Борис провали цялото Братство, че дори и всички свои съвременници без изключение. Днес аз ги спасявам от историческа забравка чрез "Изгревът". Майстор Борис е едно, а Борис Николов съвсем друго. И това бе цялата трагедия на всички, че не можаха да различат те-

зи две лица обитаващи и редуващи се като квартиранти в едно и също тяло. Но аз ги различавах и съответно постъпвах към всеки един от тях строго индивидуално. Бях жив свидетел, защото работих и с Борис Николов и с Мария Тодорова цели десет години. Свърших им работата и ги оставих за поколенията като исторически личности. По време на моята работа с тях те бяха психически адекватни, напълно нормални, запазили умът си и бяха в оная творческа възраст, в която се разказват спомени. Аз дойдох, записах ги и ги публикувах.

6. В глава No 11 се цитира едно изказване от "Изгрева", том I, стр. 453 и се твърди от Маринчевски, че не било вярно. Аз заявявам, че това лично съм го слушал от Невена Неделчева. А защо? Защото аз знаех, че Лулчев има два дневника. Единият е бил взет от милицията, защото той сам ги изпраща да си ги вземат от неговата маса от бараката на Изгрева като смята, че този дневник ще го оправдае. А фактически го съдиha за този дневник и го осъдиha на смърт. Вторият дневник е бил по-различен и е имал други разговори с Учителя и е бил скрит в неговата барака между външната и вътрешна стена на една от стените на бараката. Когато Борис Николов е бил извикан да подмени изгнилите дъски на стената на бараката и при подмяната им той открива втория дневник на Лулчев и го предава на Невена Неделчева да го съхрани. (Виж "Изгревът", том I, стр. 453.) Аз знаех за този втори дневник лично от Борис Николов и отидох да го търся при Невена Неделчева още през 1972 г. когато Изгревът започна да се руши от властите. Тя бе изненадана, че аз знаех за него и накрая се нахвърли върху мен: "Какво искаш ти? Да ме вкараш в затвора ли?" Беше изплашена до смърт. Аз направо избягах от нея, защото видях как цялата трепери, понеже аз разкривам тайната за втория дневник на Лулчев. Изминаха десет години и след това отново ходих при нея, но тя отказа да ми го предаде. Но не отрече, че съществува, а спомена, че е имало някъде такъв дневник, който е укрит. Невена Неделчева е била приятелка на Лулчев, негова сърдечна приятелка или казано по друг начин - любовница. Това са фактите. Понеже знаех, че е приятелка на Лулчев, че е от неговия антураж, затова я причислявах към групата на "Упанишадите". Тодор Маринчевски твърди, че тя не е от "Упанишадите". Възможно това да е така. Но е била негова сърдечна приятелка - това е неоспорим факт. С доказателства явни!

7. Най-малко десет човека от Изгрева са ми разказвали, че са чули лично от Учителя при различни случаи, че Лулчев е представител на Черната Ложа. И тези хора имат свои имена и те са описани в "Изгревът".

8. Историята със златото е описан в "Изгревът", том III, стр. 233. Аз твърдя, че това е вярно, защото аз съм изучавал тази история и то по документи, а не само по разказите на очевидците. А другите и това не знаят. Историята с парите, които е оставил Учителят е описана в "Изгревът", том III, стр. 224-227.

9. Учителят наистина е наредил на Савка Керемидчиева да се предадат всички непечатани беседи на Борис Николов. Тя беше смъртен враг на Мария Тодорова, която бе съпруга на Борис Николов и в никакъв случай Савка не би му предава дори един лист празна хартия. Но тя изпълнява повелята на Учителя и те са били предадени на Борис Николов. А каква е тяхната съдба на оригиналите и неотпечатаните лекции и беседи, то можете да научите в "Изгревът" от том I-VIII, където е описано всичко с подробности.

Моя милост бе избрана от Борис Николов и Мария Тодорова за техен приемник и целият този архив трябваше да ми бъде предаден. Но се намериха разрушителни сили, намериха се личности и чрез тях те се проявиха и накрая всичко окрадоха от мен. Това е описано в "Изгревът". Онова, което ми бе предадено лично от Борис Николов бе съхранено от мен и понастоящем по моя

програма и план се отпечатва по оригинал. Но това се движи от мен, а не от някой друг. До този момент сме отпечатали шест годишнини "Утринни слова" и още толкова в момента се отпечатва от онова, което разполагаме за печат.

10. Смятам, че спомените на Маринчевски са верни и те са част от "Изгревът". Те трябва да се предадат така както той ги е написал. И това бе спазено. В бъдеще ще бъде спазена същата линия на поведение и ще се предадат така събитията както всеки ги е отразил в съзнанието си. И накрая когато се заключи целият кръг от спомени за Школата, ще се види, че няма противоречия, защото в Школата на Учителя присъства и Черната и Бялата Ложа. А Космическата Ложа е представена от Словото на Учителя. А Бог се реализира чрез Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно.

11. Окончателно е затвърдено в мен убеждението, че двата дневника на Любомир Лулчев трябва да бъдат публикувани и то в "Изгревът". И затова този, който ги съхранява, заедно с неговият материал и снимки нека да бъде така добър да ми ги предаде, за да се публикуват. По този начин ще се запазят. Това е историята на Школата на Учителя Дънов. В нея присъстват и двете Ложи. И накрая има един окултен закон изнесен от Учителя, а той е следният: "Без един не може". Аз казвам така: "Без Любомир Лулчев също не може!" Затова докато е време предайте ми дневниците на Лулчев, за да ги отпечатам дословно. Да не се загубят и затрият!

Донесете ми неговите снимки, писмата му, вестниците, в които е участвал и издаденото негово творчество, за да ги съхраним. Щом ги пазите, значи държите за него. Виждал съм снимки как Любомир играе Паневритмия на Изгрева. Значи е бил на поляната на Изгрева и напълно естествено е да влезе в поредицата "Изгревът". Там му е мястото. На друго място няма къде да влезе.

Едно разрешение на Учителя за този проблем в "Общ окултен клас", г. IV, 15 лекция, 15.I.1925 г., стр. 29.:

"Като ученици в този окултен клас, вие трябва постоянно да работите; като се индивидуализирате трябва да знаете, че имате общи отношения към всички ученици от Невидимия свят. Онези, които работят заради вас, очакват и вие да работите заради тях. Вие сте корените, те са клоните. Между вашия и техния живот има съотношение. Не мислете, че вие можете да бъдете абсолютно самостоятелни". Ето го разрешението от Учителя. Предайте ми архива му. Докато е време. Докато сме живи и има свободен печат!

12. Тези бележки бяха написани понеже аз нося отговорността за поредицата "Изгревът". Аз не съм я създал, а тя е създадена и родена от спомените на онези, които са били последователи на Учителя Дънов. Днес физическият Изгрев вече го няма. Историята за него може да бъде съхранена чрез онова, което е останало като документи, снимки и филми. Духовният Изгрев днес е запазен чрез спомените на учениците на Школата, които са отпечатани в "Изгревът".

Божественият Изгрев е сътворен от Словото на Учителя Беинса Дуно. Ето защо в момента моя милост е задвижила издаването на неотпечатаното Слово на Учителя Дънов и то само по неговия оригинал.

За следващите поколения оставаме историческият Изгрев. Оставяме и духовният Изгрев от спомените на учениците. Неръководен остава Божественият Изгрев, който е в Словото на Всемировият Учител Беинса Дуно. Амин.

Вергилий Кръстев

ФИЛИП СТОИЦЕВ

1. ГОДЕЖЪТ

Същият е още музикант, цигулар и композитор-самодеец, учил две години в Българската държавна консерватория - София, основна професия - стоматология.

Никога не съм мислил, че моята особа е нещо важно, та да бъде необходимо да оставя на близки и приятели автобиографията си. Д-р Вергилий Кръстев е причина за това. Той настоява устно и писмено да я напиша като прибавя данни и за моя татко Михаил Стоицев от Пловдив. Написах я само за един ден на стенография, но ще трябва да се дешифрира на български, евентуално да се напечати на машина, а това струва скъпо.

И така започвам. Роден съм в Пловдив на 25. юли 1907 г. Зодия Лъв съм. Един ден жена ми ми казва: "Филипе, сега разбирам защо много не се разбираме, именно защото аз съм Телец, а ти си Лъв". Като помислих малко дадох й следния отговор: "Нищо не разбирам от Астрология и ще питам Николай Дойнов-астролога, дали това е вярно". Но ще ти отговаря веднага: щом едно теле и един лъв живеят повече от 50 години заедно в един обор и лъвът още не е излял телето, това значи, че аз съм най-добрия лъв на света. Нещо подобно на вълка Лупи, който пък е най-добрият вълк на света. Така го представя телевизията. И двамата сме на края на земната си кариера. Иванка е на 80 години, аз съм на 84 години. Колкото поживяхме, ако поживеем още малко, ще бъде добре. Турците казват така: "Аллах бим, берекет версин!" Мога да ви кажа, че Иванка, моята съпруга не прилича на баба, макар че е на 80 години. А на мен дават най-много 70-годишна възраст.

Бих искал да ви кажа, че аз се влюбих в Иванка от пръв поглед. През 1932 г. вече завършил зъболекарство в Германия, реших една вечер да отида на бал във Военния клуб в Пловдив. Не подозирах, че някой от невидимите ми помагачи ми е втъпил тази мисъл. Чудна работа. Щом видях Иванка, тя танцуваше с някакъв кавалер, преди още да се запозная с нея, веднага реших, че тя ще бъде бъдещата ми съпруга. Тя имаше приятелка, която ме познаваше и приятелката й каза за мен: "Това е младия зъболекар д-р Филип Стоицев, добра партия за женене. Обърни му внимание!" Запознахме се с Иванка, танцувахме. Но тогава се танцуваше само валс, танго и т.н. А не сегашните дивашки танци. Един път бях в Сатиричния театър и в една пиеса Ванча Дойчева, една добра актриса играеше младо момиче, което каза на майка си: "Мамо, жени ми се, мамо!" Това тя изрече толкова мило, че с Иванка го запомнихме. Трябва да ви призная, че и мен вече ми се женеше на 27-годишна възраст. Предложих среща. Беше приета. Предложих женитба. Също беше приета, но Иванка беше загубила по-голямата си сестра наскоро и беше в траур и се наложи да ходим цяла година сгодени. За годежа от София пристигна тогавашния пръв мой приятел Иван Антонов - астролог. Беше дошъл да му правя протези. Той носи на годежа на ръце тортата, но за сватбата не пожела да дойде. По неговите хороскопи Иванка не била подходяща партия за мен.

2. ПЛОВДИВСКАТА ГРУПА ПО МЕДИУМИЗЪМ

Аз път имам даден логос, спиритическо предсказание от една пловдивска ясновидка, която беше говорящ медиум, от рода на Ванга. Тя беше проста женица, която продаваше семки и бонбони на сергия, но притежаваше и ясно-видска дарба. При нея се събираха пет пловдивски съпружески двойки, наши сестри и братя два пъти седмично и тя им говореше слова, които се записваха. Печатаха се на машина и се раздаваха на братята. Учителят знаеше, че съществува такава групичка, но не обръщаше явно внимание на тях. А татко мислеше, че словата на Еленка един ден ще бъдат второто Евангелие. По това време аз бях още ученик в гимназията. Но бях в течение на тези събрания у Еленка. Тя живееше у брат Георги Стайков, наш брат инженер. За мен беше интересно, че Учителят се явяваше на Еленка, да говори чрез нея на тези десет души. Един ден татко ми беше излязъл от стаята си, аз се вмъкнах в нея, за да прочета някои логоси на Еленка. Случайно попаднах на едно място, в един логос, където се казваше, че еди коя си година, еди кой си ден и час ще настъпи края на света. Та Бог-Отец на Еленка ли ще каже това предварително? От тогава взех да вярвам по-малко на нейните логоси. Моя татко и неговия приятел, адвоката Дечко Бояджиев по едно време взеха да се бият в гърдите и да казват: "Ний няма да оставим телата си на земята, в миг ще се изпарим!" И двамата ги погребяхме по човешки в гробищата както е редно. Иванка, един път гостуваше за десет дни на почивка на Витоша. Тя е била заедно с Милка Каменова, наша сестра. От дума на дума заговорили за Учителя. Иванка й казала: "Ами Учителя ще си замине на другия свят като всички обикновени хора". Та Милка припаднала. Как може да се мисли така и говори. Някои наши приятели са твърдели, че ако се разкопае гроба на Учителя, няма да се намерят Неговите кости, именно че Той е възкръснал. Неотдавна четох във вестник "Дума" нещо много интересно. Двама английски теолози, мъжът на 82 години се опитват да обяснят възкресението на Христа по един интересен начин. Ето го: осъдените на разпятие разбойници са преживели на кръста около четири дни. Постепенно са умирали. Христос нали е бил разпнат между такива двама разбойници. Теолозите разсъждават така: Христос е бил свален от кръста по-рано, Той е бил положен в една циментова гробница и отгоре била поставена надгробна плоча. Те приемат, че Христос е бил поставен в гроба още не напълно мъртъв. Те не приемат твърдението на първите християни, първите отци Христови, с което искат да докажат, че Христос е син Божий и затова е възкръснал. Някои други изследователи твърдят, че учениците на Христа са извадили тялото на Христос и са го погребали другаде. Аз нямам никакво отношение към това, не мога да се изкажа по него. За мен това не е толкова важно събитие. За мене е важно преди всичко това, че Христос е дал пръв едно Велико Учение на хората на земята, че Той е един Миров Учител. Но християните се разцепиха на църкви: източно и западно православни, евангелисти, баптисти и разни други секти и учения, които вярват по своему. Едни се кръстят, кланят се на икони, палят свещи. При евангелистите няма подобно нещо. У нас също. Като попита някой човек: "Кой е вашият Учител Петър Дънов, какво проповядва?" Аз му отговарям с няколко думи: "Учителят Петър Дънов взема за основа на своето Учение Великото Учение на Христа. Той го приема напълно, но го разширява и осъвременява. Например, Той препоръчва на своите последователи не само въздържание, но и вегетарианство". Ако някой от вас ми каже, че Христос и първите християни са били вегетарианци с цитат от Евангелията, готов съм да го възнаградя с 1000 лв. Бих искал да прочета в някои от Евангелията следния текст: "А те, последователите на Христа и

Неговите ученици се хранеха без да употребяват месо за храна, а само със зеленчуци и плодове". Някой ми каза, че Йогите в Индия много преди Христа не са се хранили с месо. Това приемаме.

3. ДЪЩЕРИ - МУЗИКАНТКИ

Та в Пловдив направихме скромна сватба. Като зъболекар аз работих с татко си в един и същ кабинет и обща чакалня. Татко ми вземаше по-възрастните свои пациенти, като даваше на мен по-младите. Родиха ми се две дъщери. Първата дъщеря Ани, тя завърши Консерватория със специалност пиано, но се е занимавала служебно с музика. Едва след десет години се роди втората ми дъщеря Лиляна. Тя завърши Консерватория в София като ученичка на професор Владимир Аврамов. Той я представи за стипендия в Белгия, след като стана лауреатка на Пето общобългарско състезание за певци и инструменталисти. В Белгия се наложи да завърши още една Консерватория в съкратен срок. Беше изпратена като белгийска лауреатка, заедно с двама белгийци, един певец и един пианист за обменен концерт в Парижката Консерватория. Там свири Иззи и Моцарт. Лиляна концертира в Брюксел, имаше дуо, цигулка и пиано, направи и трио с един челист и един пианист. Белгийците не са музикални хора като българите. Те търсят материална изгода от музиката, да падне пара и затова Лиляна не може да си намери постоянни сътрудници за едно трио. Тя в момента е водач на вторите цигулки в оркестър на Брюкселското радио. Макар че е най-добрата цигуларка на този оркестър, тя е вече 18 години в Белгия, защото се за много добър белгийски художник. Отначало я смятаха за невъзвръщанка, но сега има вече само българи живеещи в чужбина. Идва си лятно време редовно. Ние всички я посетихме по няколко пъти. Професорът ѝ Владимир Аврамов в един разговор ми каза: "Лиляна беше много надеждна цигуларка. Не направи кариера с цигулката си, защото засвири в оркестър, за да се препитава. А който свири в оркестър, той губи солистичните си качества". Лиляна в момента ги е запазила в голяма степен. Освен това един млад белгийски педагог, евреин ѝ се наложи да измени постановката си. При смяна постановката на цигулката може да се явят промени в ставите и сухожилията. Това е известен факт. Той всъщност попречи на Лиляна Стоицева да стане известна българска цигуларка. Тя, след вземането на златен медал на V. общобългарско състезание направи няколко записа в радио София, които съм слушал. Но след като остана в Белгия ги спряха. Може да са били и унищожени. Нали комунистите взеха на Братството четиринадесет камиона беседи на Учителя и ги претопиха. На моя татко в Пловдив взеха цял камион беседи. А аз разчитах на тях.

4. ПЕСЕНТА "МУСАЛА"

Сега имам само 4-5 беседи, тях препрочитам. Струва ми се, че в текста на песните на Учителя е скрита цялата философия на Неговото Велико Учение. Когато ми харесва някоя песен и реша да я хармонизирам, аз живея с нея най-малко петнадесет дни и тогава сядам и обикновено на един дъх я хармонизирам. Не съм никакъв пианист. Чукам бавно на пианото. И след като напиша дадена песен не бих могъл да я изсвирия цялостно. Виж на цигулката я свиря, когато дадох песента "Мусала" на хор "Планинарска песен", диригента му заслужилият артист Филип Аврамов я прие много добре. Веднага като я прегледа за една седмица вкъщи, при следващата ни среща ми каза:

"Докторе, харесах песента, ще има успех". Изключено беше да му кажа тогава, че това е песен на Учителя Петър Дънов. Това беше много преди събитията на 10.ноември 1989 г. "Мусала" беше аранжирана от мен за смесен хор и оркестър. Това е първата песен на Учителя влезнала в съкровищницата на българската хорова песен. Диригента и хористите планинари разбраха от тукоттам, че това е мелодия на Учителя Петър Дънов, но много харесаха песента и си мълчаха. Пееха я даже с вдъхновение. Аз присъствах на няколко репетиции. На една от репетициите Филип Аврамов каза на алтите: "Абе вие, алтите, не може ли да почувствате какво иска да каже автора на песента? През ясен ден на пролетта видели ли сте изгрева на Мусала? Та вие така вяло пеете този пасаж". Един път аз казах пред целия хор: "Моля ви, имайте предвид, че мелодията не е от мен. Тя е написана от един мой любим учител по музика. Аз само съм направил аранжировката". Веднага Филип Аврамов каза пред всичките: "Докторе, не се прави на скромни! Много е важно, че си дал хубава хармония и аранжировка на песента". "Мусала" излезе на грамофонна плоча заедно с песните на Филип Аврамов и други български композитори. Плочата беше издадена от "Балкантион". И не успях за нея да взема поне 50 лв. хонорар, които да притуря към моя фонд "Песни и концерти за музиката на Учителя".

5. ГОДИНИ НА НЕДОИМЪК

От музика съм припечелил досега само 80 лв. Написах на руското училище срещу Консерваторията една бодра маршова песничка по случай десет годишния юбилей на училището. Но сбърках. Много преди това на една евангелска сватба в д-р Лонг, на която присъстваше политикът Никола Петков, като кум на младоженците, те ангажираха зъболекарския квартет на Филип Стоицев и от балкона загърбя сватбения марш на Менделсон, направен от мен за струнен квартет. Виж тогава спечелихме повече, по две хиляди лева пари на човек. Ако ви кажа колко пари съм дал за купуване на нотни листове, за писане на ноти и затова като разбере съпругата ми, ще каже: "Зная, зная, ти похарчи за твоето следване в София по музика и да пишеш Братските песни пари за цял апартамент". Преди още бях в Пловдив на базата на 40-годишната клиентела на татко си, можеше да стана богат зъболекар. А аз първата година като се преместих в София заедно с кабинета си, няхах пациенти. Наложих се в скоро време да стана зъболекар на служителите по железниците, за да имам поне една заплата. По едно време помня, че беше необходимо да заложа една от двете си цигулки в заложната къща на "Граф Игнатиев", за да получа някой лев за храна. Учителят ми пращаше пациенти, но софийските сестри и братя, всеки от тях имаше вече дългогодишен зъболекар. Имах и пациенти от Братството, но малко. Пациенти набрах по-късно, като започнах да работя в ЖП-то и няколко пациенти, които харесаха работата ми пожелаваха адреса ми, да ми станат частни пациенти. Така клиентелата ми се разрасна, но другарите комунисти се погрижиха да се унищожи лекарското и зъболекарското съсловие. Те забраниха частната практика. Те смятаха, че сме богаташи, а не си казаха така: "Тия хора много години са обслужвали българския народ, макар че са били частници". Какво направиха китайците? Те излязоха много помни от нас. Те национализираха фабрики и заводи, но оставиха бившите собственици като директора на фабриките и им казаха: "Само ако видим, че искате да правите саботаж, ще си изпатите много". В България вместо да благодарят на малкото български фабриканти, специално на фабрикантите на цигари, те са създали фабриките си от нищо. Те даваха на работниците си тринайсета

заплата. Те им взеха фабриките и решиха, че България трябва да стане индустриална държава и построиха много фабрики, между които и Кремиковци. Отровиха земята на пловдивското поле и България, която до тогава се славеше като земеделска страна. Изнасяше розово масло в цял свят, чушки, домати, дини, пъпеши. Българските цигари се търсеха във всички държави на света. Но тъй като в индустрията са необходими да се сменят често машините, когато остаряят и да се заменят с нови, а ние няхаме достатъчно средства, за да поддържаме конкуренцията и сме бедна страна, не можехме разбира се да конкурираме европейската индустрия. А пък колективизацията на земята, насила вкарването на земеделски стопани в ТКЗС-тата, беше най-голямата и непростима грешка на комунистите. Съветските колхози и совхози се провалиха. Съветският съюз внася сега редовно пшеница от Америка. Великият Съветски съюз излезе победител в последната война, а сега търси да получи заем от победената Западна Германия. Аномалия.

6. "МУЗИКАТА НЕ ТРЯБВА ДА СТАВА ПРОФЕСИЯ"

Продължавам с автобиографията си. През 1926 г. в нашето семейство се постави въпросът за моето бъдещо следване в чужбина. Татко ми, като всеки добър баща ми предложи да следвам зъболекарство в Германия. Аз по негово време, макар че единствената ми по-сериозна дарба беше музиката не пожелах и не се наложих да следвам музика. На събора през август 1926 г. дойдохме татко ми, майка ми и аз в София и татко ми предложи да се срещна с Учителя и да Му задам въпроса за моето бъдещо следване. Учителят ме прие. Седнах срещу Него на стол, а Той седна на плетеното кресло срещу мен. Разправих Му за желанието на татко си и Го попитах все пак добре ли е да следвам зъболекарство? Учителят ме изслуша и след малко заспа на стола. Захърка страшно. Аз се уплаших и замрях на стола си. Чакам да видя какво ще стане. След малко Учителят дойде на себе си и ми каза само: "Рекох, добре". От това разбрах, че не е лошо да следвам зъболекарство. Много по-късно, спомняйки си тези Негови думи, аз си казах, Учителят вероятно се е излъчил, за да провери в невидимия свят моето бъдеще. Ако е трябвало да станa музикант, професионалист вероятно, Той би ми казал това. Мнозина от вас не знаят, че Учителят е казал: "Музиката не трябва да става професия!" Това е странно изказване. Ако човек не се посвети напълно на музика, например цигулката, със всичките си сили, с цялата си душа, цигулар няма да стане. Той трябва да свири по 5-6 часа на ден, за да получи техника. Хубавият тон на цигулката не се учи. Той е вродена дарба. Ако един цигулар свири шест часа дневно, кой ще го храни? Той трябва да дава концерти, за да се изхранва. Аз така си обясних това изказване на Учителя. Той мисли за онова далечно бъдеще, когато човек, освободен от тежкия физически труд, благодарение на машините, които ще сътвори, ще работи по 2-3 часа дневно за препитанието си, а останалото време ще посвети на музика, поезия, художество, балет, наука, пътуване по света. Ако ви попитам кое изкуство според вас стои най-високо, сигурно един от вас поне ще ми отговори: "Музиката!" Друг ще каже - поезията, трети - художеството. Моят приятел Иван Антонов, който обича много музика, поставяше балета като едно от най-висшите изкуства. Сега и аз съм склонен да открия в балета едно голяма изкуство. В него има музика, пластика, грация, красота. Великите балерини са много по-малко от великите музиканти, броят се на пръсти. Например: Изидора Дънкан, великата Ана Павлова и много други.

7. СЛЕДВАНЕ В ГЕРМАНИЯ

И така аз заминах за Берлин да следвам зъболекарство. Мисля, че станах добър зъболекар. С такова име се ползвах в ЖП Стоматологичната поликлиника. Направил съм 2300 протези. Извадил съм 1523 зъба, много коронки и мостове, присадих даже и 2-3 зъба, които имаха грануломи, а при многокоренните зъби например, горните кътници, не е възможно да се направи резекция на корена, за установяване на гранулома. Трябва под действието на упойката от инжекцията много внимателно да се извади зъба, за да не се счупи. Изчиства се на ръка гранулома, изрязва се част от корена, връхчето на корена, щрака се зъба в дупката и се завързва за съседните зъби. След един месец зъбът става годен за храна и натиск като всеки обикновен зъб. Но това тъй наречено присаждане на зъби след 7-8 години зъбът се разклаща. Така стана с присаждането и на сърцата. Не можа този метод да се наложи за общо ползване.

В Германия цигулката беше с мене, свирех си, посещавах концерти на Берлинската филхармония, както и концертите на много известни цигулари, които идваха за концертиране в Берлин. Например, чул съм на живо великия Крайслер, присъствах на първия му концерт след триумфалното му гостуване в Америка. Чух Хуберман, Пшихода, Менухин. По едно време, а тогава бях вече в гр. Фале, където се преместих да продължа следването си, случайно се запознах с двама германци-музиканти. Всъщност те бяха бояджии-майстори-декоратори, а не обикновени бояджии. По-младият свиреше добре на пиано, брат му на ударни инструменти. Те научили за мене и ми предложиха да направим трио, за да свирим в едно съседно градче на Хале за салонна музика и за танци. Тогава се танцуваше валс, танго, фокстрот, а не сегашните дивашки танци - рок. И така направихме триото и два пъти седмично свирехме в един ресторант в Битерфелд.

Да продължа историята за двамата германски музиканти. Те веднага разбраха в разговора ни, че съм чужденец. Попитаха ме какъв съм. Аз отговорих: "Их бин булгар". А те пък разбрали: "Их бин унгар", т.е., че съм унгарски цигулар. Аз не ги поправих и затова бях за тях унгарския цигулар Филип Стоицев. Въпросът беше, че свирех добре салонна музика и музика за танци. Ресторанта, в който свирехме в Бъттерфелд се прочу благодарение на нас, прочу се със своя унгарски цигулар. Един ден щях да бъда за малко развенчан и да загазя. Дошъл и седнал да ме слуша един унгарски циганин. Стопанинът на ресторанта му се похвалил, че има добър унгарски цигулар. Моите колеги ми казаха: "Филип, един човек, твой сънародник седи в салона и ни слуша, поговори с него на унгарски". Ами сега, загазих. Не знаех как да се отърва от това. Казах им: "Той е унгарски циганин. Аз съм чистокръвен унгарец. Той говори унгарски диалект. Не можем да се разберем". Отървах се благополучно.

8. ДВА ВИДА ВЕГЕТАРИАНСТВО

Аз в Германия за две години прекъснах вегетарианството. Видя ми се мъчно да съм вегетарианец в Германия. Малко зеленчуци, малко плодове, в Берлин трябваше да обядвам и да ходя половин час до центъра, да се храня с вегетарианска храна, пържени картофи или пържени яйца. Писах на татко си това, той ми каза, че ми дава пълна свобода по отношение на храната. Проядох месо. Понеже някои от вас, които биха казали, че месото не е вкусно

за храна, направо биха си изкривили душата. Даже е много вкусно, особено с необходимите подправки. Понеже сме вегетарианци, защото не искаме да се убиват животните, някъде четох, че ако един човек трябва сам да убие едно животно, след това да му одере кожата, да го свари или за да се нахрани, то мнозина биха се отказали от яденето на месо. Когато 1931 г. стъпих на българска земя, още от Драгоман аз престанах да се храня с месо, та дори и до днес. Съпругата ми готви отделно в тенджерка за себе си, отделно за мен. Тя е почти вегетарианка. Един ден поканих Георги Сотиров-китариста и брат Нестор Илиев, да си поприказваме и да се почерпим. Пратих го да купи закуски от хлебарския магазин на ул. "Витоша". Обясних му, че има два вида закуски: едните бяха по-скъпи, т.е. с масло, а другите по-евтини с мас. Казах му да купи от по-скъпите, т.е. от тези с масло. След малко този брат се върна и ми каза: "Нищо не купих". "Защо" "Защото, казва, двата вида закуски са правени върху една и съща маса, т.е. закуските с масло и закуските с мас са били направени върху една и съща маса". Ядохме хляб и сирене с чай. Този брат се намира може би между вас. В моите очи той стана смешен. Сам Христос казва: "Не оскувернявай това, което влиза в устата, а това което излиза от нея". Според мен не е доказано, че Христос е бил вегетарианец. По-добре да ядеш месо, но да бъдеш добър, благочестив, честен човек, отколкото да не ядеш месо, а да имаш други, недобри прояви, например да си женкар, да си пушач. Има и такива между нас. Ако греша, поправете ме, а това, че нямаме приятелски отношения помежду си, че си завиждаме, че се поскарваме в някои случаи, че не си приказваме и минаваме един до друг без да се поздравим, това какво е? Това братски отношения ли са? Брат Кирчо Стоянов - лъвчето, ми каза за последните думи на Учителя, преди Неговото заминаване. Учителят е казал дословно: "Ако имах дванадесет ученика като Христа, бих преобразил цялата земя. Съжалявам, че не оставих един ученик в България". А около Учителя бяха тогава: Боян Боев, чудесен брат, Борис Николов - председател на Братския съвет, Георги Радев, нашия най-голям астролог, Иван Антонов, дядо Благо (Стоян Русев), сестра Паша, която стилизираше беседите на Учителя, сестра Елена Андреева, сестра Савка Керемидчиева, не мога да изброя всички, забравил съм ги, а Учителят казва, че не е оставил ни един ученик в България. Според мен ние сме само Негови последователи. Още не сме ученици.

През 1926 г. на събора в София брат Георги Стайков от Пловдив покани и доведе Стоян Ватралски, евангелски пастор и поет. Той чу една беседа на Учителя, имаше разговор с Него, присъства на Паневритмията, хареса я много и написа едно брошура за нас, озаглавена: "Кои и какви са Белите братя, дъновистите?" Мисля, че баща ми и Георги Стайков платиха за нейното отпечатване. На едно място в брошурата се пише така: "Тези хора се наричат помежду си братя и сестри. Дано никога не преживеят разочарованието, че се наричат така". Стоян Ватралски правилно ни е оценил. Като кажете на един човек брат, ти трябва да си готов да имаш отношение към него като свой рожден брат. Трябва да го обичаш, да му помагаш материално. Докажете ми, че в това отношение греша. Бих се радвал ако е така.

9. ЗАБОЛЯВАНЕТО МИ

Както писах в 1931 г. си бях в България. Тогава заработих с татко си в Пловдив зъболекарство. Понеже работехме двама в един и същи кабинет, аз ходех по-късно на работа, към 11 часа и сутрин си свирех въщи. Започнах да вземам уроци по цигулка от известния пловдивски цигулар и педагог еврейин Аврам Литман, който имаше първия струнен квартет в Пловдив. При него стиг-

нах до Шаконата на Бах. Един път Елиезер Коев, наш приятел, еврейин, умна глава и музикален човек, беше на гости на татко ми в Пловдив. Изсвирих му Шконата на Бах и той остана учуден от моята музикална дарба.

В 1938 г. в Пловдив се появи тежък грип. А грипът е опасна болест. Тогава го наричаха испанска болест. Заболях от тежък грип. Грипът ме удари, както се казва, в нервите. До тогава бях напълно здрав човек. Не знаех, че имам психическа нервна обремененост от майка си. Дядо ми по майчина линия е бил голям пияница. Моята майка и леля ми са боледували на младини от тежки депресии. Двете ми сестри, по-голямата и по-малката, аз съм в средата, периодически боледуваха от депресии. От депресията не се умира, но се тегли. Най-много теглят близките на болния. Заболях от много тежък грип. Не исках да ходя на работа, станах инертен, не исках да свиря, да чета, стоях си само вкъщи, говоря, че не съм никакъв зъболекар, че не съм никакъв музикант, че ще загина и др. подобни глупости. Татко ми се видя в чудо. В Пловдив ще тръгне мълвата, че младият д-р Филип Стоицев, син на известния Михаил Стоицев се е побъркал. А депресията не е лудост, а само психическа преумора. В нея има наследствена компонента. Предава се чрез гена на фамилията. Двете ми сестри отдавна починаха. Татко ми реши да ме доведе на Изгрева, да ме постави под наблюдението на Учителя. Остави ме при Иван Антонов, който се ангажира да готви за двамата и да ме лекува по методите на Учителя. Ходехме заедно на Витоша пеш, от София до Бивака. Тогава нямаше автобуси. Изпотяхме се, преобличахме се, къпехме се, носех вода от братската чешма до салона. Не исках да играя на Паневритмия, не исках да свиря, макар че цигулката беше с мен. Иван Антонов беше много музикален човек. Обичаше особено Чайковски. Той обичаше руския народ. Когато съветските войски дойдоха в България, подарил на един офицер ръчния си часовник. Ако беше поживял по-дълго щеше да разбере какво представляват комунистите. Как ни взеха салона и целия Изгрев. Как поискаха да арестуват Учителя. Цялата кампания против Учителя беше движена от духовенството на Православната църква. Учителят привличаше към себе си истински верующите и интелигентни хора. По едно време една жена ходеше в центъра на София с надпис на главата: "Жертва на Дънов", разбира се беше платена от свещениците за това. Искяха да съдят Учителя. Нямаше в какво да Го обвинят. След 9.IX.1944 г. когато на 27.декември Учителя почина, аз бях на фронта като зъболекар. Разбрах това от едно писмо, че Той бил настанен в салона в ковчега и Славчо Печеников стоял на пост на вратата. По едно време дошли двама души цивилни агенти и показали заповед за арестуването на Петър Дънов. Славчо им казал: "Щом търсите Учителя, влезте в салона!" Те видели Учителя положен в ковчег и си отишли.

При Иван Антонов преживях 4-5 месеца. Ходех на Паневритмията да гледам как се играе, Учителят на няколко пъти минавайки покрай мен ми казваше: "Рекох, свири "Махар Бену Аба". Аз не исках да свиря, не исках да хвана цигулката. По едно време, вероятно поради преумора от лечението на Иван Антонов и безсънието, започнах да буйствам. Нападнах го един път с нож, разбира се никога не бих го набол, но той се уплаши и беше як, та ме хвана, върза ме и едвам ме отвърза за обед. Иван не можа да ме излекува.

10. ВАРЕНИТЕ КАРТОФИ

Дойде време за лагера на Рила, на второто рилско езеро. Най-хубавото от 7-те рилски езера, мисля че е Бъбрека, петото езеро. До второто езеро се строяха палатките, направени от американ, с колци и американа беше нама-

зан със смес от бензин и парафин. Служеха ни чудесно. Сега вече има готови палатки. Ние имахме палатка. Съпругата ми дойде от Пловдив с двегодишната ни дъщеричка Ани, да ме придружи до Рила. Десетина дни преди Петровден, на второто езеро пристигаше братска работна група, за да построи палатката на Учителя и много други палатки. Учителят идваше точно на връх Петровден. Така стана и този път. Вечерта, преди заминаването, малката ми Ани вдигнала висока температура. Иванка се видяла в чудо. Болно дете, болен мъж, а трябва на следната сутрин в три часа през нощта брат Йордан-шофьора, който имаше собствена автобусна кола, да закара багажа и работната група до Вада. От там конете на власите да поемат багажа и да го изкачат с коне на второто езеро. Било е вероятно към 8-9 часа лятно време. Иванка помислила какво да прави. Погледнала към стаята на Учителя, видяла, че се свети още. Решила да отиде за съвет при Него. Застанала долу на вратата и зачакала. Застанала долу до стълбите, имаше дървена стълба, която водеше до втория етаж над салона, където спеше Учителят. След малко Учителят отворил вратата си, видял че някой чака на стълбата и слязъл. Съпругата ми Му целунала ръка и Му казала: "Учителю, знаете състоянието на Филип. Сега Ани вдигна висока температура. Утре сутринта трябва да заминем за Рила. В много затруднено положение съм. Какво ще ме посъветвате?" Учителят помислил малко и й казал: "Рекох, дайте на малката топли варени картофи". Иванка целунала ръка на Учителя втори път и си тръгнала. Върви и си мисли, от къде сега картофи? Няма такива, целия багаж е опакован в денковете. Минава покрай тъй наречените пловдивски стаи. Две от тях бяха собственост на татко ми. А в първата живееше сестра Севда Николова, чиновничка в пощата. Тя чула някой да минава покрай стаята, дръпнала перденцето, видяла Иванка, отворила вратата и й казала: "Иванке, току-що се храних с варени картофи. Останаха ми малко, топли са много, да ви дам да похапнете?" Ето, картофите били изпратени по поръчка отгоре. Ани се наяла с топли, варени картофи, до сутринта се изпотила два пъти, температурата спаднала и към четири часа сутринта заминали с групата за Рила. Някой от вас може да каже, случайност. В света няма случайности, всичко е закономерно. Помня за един човек дошъл в София за един ден. Той е бил от Кюстендил. Върви по ул. "Граф Игнатиев", идва до площадчето, в началото на "Граф Игнатиев", върви си по тротоара, минава покрай Министерството на търговията, отгоре на покрива има и досега статуи. В момента когато минава, една статуя пада отгоре, удря го по главата и човека умира на място. Той се е движил с такава точност за мястото на смъртта си, че циментовата глава да падне точно върху него, а не да падне 10 см пред него. Мислете както искате, случайно ли е или не.

11. С ЦИГУЛКАТА НА РИЛА

Понеже имам лекарска професия, да ви разправам, че маниакално-депресивна психоза винаги протича в две фази. Първата фаза се нарича "депресия", а втората "мания". Докато по време на "депресията" си инертен, мислиш за всевъзможни нелепи неща, при "манията" ти идват гигантски сили. Не само можеш да правиш всичко, което си могъл да правиш преди депресията, но и много повече. Ставаш неузнаваем. Така протичаха всички мои пристъпи на депресия. Тази година, в началото на 1991 г. два месеца бях в депресия. Стоях си вкъщи, само си мислех моите глупости, тормозех съпруга си. После изведнъж, това става често пъти, минах във втората фаза, т.е. в маниакалната фаза. Сега съм под наблюдението на една много добра лекарка, вземам някои лекарства против депресията, бил съм подлаган даже и на електрошокове. Та

1939 г. пристигнахме на Рила, влезнах в палатката си, която беше до общата кухня, в която се вареше чая и готвеха общите обеда. Стоя си в палатката, не излизам, не свиря. Точно на Петровден, 12.юли. Учителят се зададе с първата група сестри и братя и започнаха да се изкачват за второто езеро. Те вече се бяха изкачили, групата ги посрещна с песни. Някой изтича покрай нашата палатка и извика: "Филипе, излезай с цигулката си да посрещнем Учителя!" Едва сега разбрах, че това е бил брат Кирчо. Добре, но Филип не иска да излезе. Сестри и братя посрещаха Учителя на скалата, групата се придвижи към средата на лагера, вече наближи кухнята. Аз наблюдавам всичко през пролуката на палатката. Учителят вече ще се отправи към своята палатка. Всеки от присъстващите братя и сестри ще продължат работата си. Душата на Филип Стоицев се раздира от вътрешна борба. Това беше борба между Доброто и Злото, която се води в света. В миг Доброто победи. Грабнах цигулката си, затичах се към групата на Учителя и засвирих: "На Учителя покорен!" Свиря и плача като дете. Аз оздравях мигновено. На следния ден Филип беше пак брат Филип, който веднага взима цигулката щом някоя сестра или брат го помолят да им изсвири някоя песен на Учителя. Ходех на Молитвения връх да свиря. Свирих така, както никога в живота си не съм свирил. Един път отидохме на разходка. Бях си взел цигулката, изкачих се на една скала до шестото езеро - Сърцето. Засвирих песента на Солвейг от Григ. Григ е велик композитор, наричат го северният Бетовен. Не знаех как съм свирил, но една случайна туристка, която се спря да ме послуша, ми каза: "Вие сте царят на Григ".

12. СТУДЕНТ

Още на Рила се замислих върху това, защо съм станал зъболекар, а не цигулар. И понеже влязох във втората фаза на болестта си, реших да премествам кабинета си в София. Ще се подготвя за приемане в Консерваторията. Ще завърша и ще се отдам само на музиката. Речено-сторено. Не помогнаха основанията на съпругата ми, че в София ще трябва да започна да практикувам зъболекарството отначало, да изоставя 40-годишната клиентела на татко си на произвола. А пловдивчани ще помислят, че съм смахнат. А войната току-що беше започнала. Хитлер беше навлязъл в Полша. Нямах достатъчно спестени пари. Татко ми ми помагаше материално, какво да прави. Пак остана сам в кабинета си да постои за малко. Не помня как съм извозил цял вагон с мебели в София. Как съм ги прекарал от гарата на ул. "Васил Коларов" 16, как съм ги разтоварил, как съм ги изкачвал по стълбите на втория етаж. Жилището беше празно и аз го ангажирах. Жена ми остана в Пловдив временно. Иван Антонов ме заведе при проф. д-р Христо Обрешков, най-добрия български цигулар и педагог в момента. Той за два месеца ме подготви заедно с 18-годишни младежи, току-що завършили гимназията. Никой не ми каза: "Вие сте зъболекар, защо ще следвате втора специалност? Това не се позволява. Вие сте вече на 31 година, за кога ще ставате музикант, цигулар?" Добре. Но дойдоха бомбардировките над София. Евакуирахме се в едно софийско село. Там преместих целия си кабинет. Консерваторията се евакуира някъде в северна България. Аз даже един път дойдох в София с една селска кола и на свещи сваляхме с четирима селяни пианото. Смятах, че София вече ще бъде напълно разрушена от англо-американските бомбардировки. На село работих добре и свирех. Имаше един китарист, една акордеонистка, един-двама певци. Организирах концерти. Дадохме един концерт в един селски двор. Столичани пристигнаха пременени с най-хубавите си дрехи. Пренесохме всички столове от съседите и се настаняхме в двора. Концерта беше обявен с благотворителна цел за пострадалите

от бомбардировките. Който помни първия министър на транспорта земеделеца Ангел Държански, който беше също в Кътина, той дойде облечен с белите си дрехи, с бяла шапка. Събрахме доста пари. Занесох една част на една бедна женица на края на селото, останалите ги пратих по пощата на фонда за пострадалите от бомбардировките софиянци. В село Кътина се прочух като зъболекар-цигулар с организирането на тези концерти.

13. ПО ДУХ МУЗИКАНТ

Дойде време да се върнем в София. Руските войски навлязоха в България. Ние бяхме освободени както се казва за втори път от Русия. Веднага след завръщането ми в София след евакуацията ме взеха за осем месеца на фронта като зъболекар на 21. пехотен полк. Бях откупен трудовак, т.е. не бях служил даже и в трудовата повинност. Не бях хващал пушка в ръцете си. Един ден на фронта ординарецът ми ми даде един път една пушка и гръмнах с нея един път във въздуха, та чак се стреснах от гърма. Върнах се жив и здрав в София. Намерих България и специално София в хаос. Партията на комунистите беше хванала здраво властта. Бях загубил връзка с Консерваторията. Успях да извадя един документ за това, че имам напълно завършени две години в Консерваторията. Останах по професия зъболекар, по душа музикант. Започнах да хармонизирам и аранжирам песните на Учителя. Влюбих се в Неговата музика. Открих я за себе си. Имам 85 аранжирани за солисти и камерен оркестър пиеси, песни на Учителя. Имам много собствени композиции. Някои от тях са пяти на публични концерти в София. Изоставих личното си творчество, за да мога да работя за музиката на Учителя. Направих зъболекарски струнен квартет. Свирих в оркестъра на "Орпса", по-късно в Ансамбъла на транспорта. С квартета изнасяхме благотворителни концерти по някои домове. Имам следния случай в дома на сестра Зорница Русева, тя посещаваше и събранията на евангелистите на ул. "Солун". Изнесохме концерт веднага след първата бомбардировка над София. Самолетите по обед минаха в пълен боен ред и пуснаха бомбите си някъде към Захарната фабрика и "Надежда". Чухме в центъра само грохота им. Иванка, съпругата ми беше болна, лежеше. Оставих я сама вкъщи, за което дълго време ми се сърди, да отида в семейство Русеви за изнасяне на благотворителния концерт. Един добър челист, челиста Маринков беше в нашия квартет. Брат Галилей свиреше втора цигулка. Не помня името на виолиста. Та останах любител в музиката със само две години в Консерваторията, но бях любим ученик на Панчо Владигеров. Вземах частни уроци от проф. Александър Райчев по хармония. Тогава той беше студент в последния курс на Консерваторията. Вземах уроци от отец Иван Говедаров. А той беше разполен католишки свещеник, когото пловдивските католици бяха пратили преди това една година на специализация във Виена, за да следва специално духовна музика. Той владееше много добре хармонията и проверяваше хармонизациите ми на песни на Учителя. Обикновено работех с малко грешки. Някъде той ми предлагаше по-голямо разнообразие на акордите, които аз приемах или не. По-късно заработих самостоятелно. Много дълга на него. Учителят е канил при себе си Добри Христов, най-добрия български хоров композитор, за да хармонизира песни на Учителя. А когато нашия добър музикант Кирил Икономов, по времето на министър Борис Йоцов, министър на просветата, беше назначен за главен инспектор по музика в Министерството на просветата, беше пратен на едногодишна специализация в Париж по музика. Учителят е писал следното писмо на брат Кирил: "Очаквам, брат, след като завършите специализацията си в

Париж, да се върнете в София и да започнете да аранжирате моите песни". Учителят е виждал и съзнавал ясно, че Неговите песни не могат да бъдат представени на концерт в изпълнение само на един глас или на една цигулка, а трябва да се хармонизират, аранжират или разработят. Учителят е казал: "Един ден от Моите песни ще станат симфонии". До симфониите още никой от нас не е стигнал. Ние правим аранжировки за хор, за камерен оркестър, употребяваме само класическа хармония за Неговите песни, защото смятаме, че модерната хармония не отива за тях. Франция ги хармонизира с доста по-модерна хармония. Чух френско изпълнение за хор и оркестър. Хорът им пее отлично. Сестра Гергана Сербезова и Таню Танев гостуваха известно време на нашите приятели в Париж.

14. СВАРЕНИТЕ КАРТОФИ ЧАКАТ

ИВАНКА СТОИЦЕВА

Наричам се Иванка Стоицева, съпруга на Филип Стоицев. Родена съм на 1.май 1911 г. Имам една опитност, която искам да разкажа: това се случи 1939 г., една-две седмици преди Петровден. бяхме се приготвили първата група да заминава за Рила. И сега още се вълнувам от този случай. Ние трябваше да заминем с първата група, а заминаването щеше да стане през нощта в 3 часа с автобусите, които въобще извозваха групите за Рила. Но какво се получи. Вечерта моята дъщеря Ана вдигна висока температура. Бях в неведение какво да правя, защото в момента няха в наличност нито лекарства, нито възможност да направя чайове и т.н. Всичко бяхме прибрали и приготвили за заминаване, тъй като в три часа през нощта заминаваше автобуса. Аз отидох до Учителя, да се посъветвам с Него какво мога да направя, мислех че Той ще ме посъветва да останем за следващата група. Отидох там, той беше слезнал от горната стая и около Него бяха се събрали братя и сестри. Аз издебнах момента когато Той остана сам и Му казах: "Учителю, ние трябва да тръгваме тая нощ за Рила, а пък детето вдигна висока температура. Какво да правя?" Той помълча и каза: "Рекох, дайте му топли варени картофи!" Върнах се аз от там и минавам покрай пловдивските стаи. Първата стая се обитаваше от сестра Севда. Сестра Севда беше чиновничка в пощата и вече беше пенсионерка, възрастна сестра и тя като ме видя, отвори вратата и казва: "Ваня, ела да ти дам, сварила съм варени картофи, да ти дам". И аз казвам: "Севда, тъкмо бях при Учителя, Ани е вдигнала температура и ми каза да ѝ дам варени топли картофи". И заведох детето при нея. Тя ни даде картофи, ядохме ние картофите и след това се качихме горе в стаята и през нощта в 3 ч. тръгнахме. Видях, че на детето е спаднала температурата, облякох го и тръгнахме с автобуса за Рила. Значи тя беше приготвила картофите без да я питам. Те варяха често картофи и ги ядяха топли. А тогава съвпадение ли беше или не и аз не знам как да си го обясня нали знаете с тези парапсихолози по внушенията и т.н. и тръгнахме ние и благополучно стигнахме. Качихме се горе. Кирчо ми помогна. Кирчо-лъвчето носи Ани на гръб, тя беше тригодишна тогава и тръгнахме за върха. Там бяха ни приготвили на нас палатка. Преди това бяхме пратили ние палатката, която беше готова. Само носехме дрехи в денкове и така започна нашето лекуване. Като вече за Петровден чакахме Учителя да дойде. Така изкарахме 40 дена на езерата без да имаме каквито и да е проблеми, нито със здравето, нито с каквото и да било друго.

15. БАРАКИ ЗА ГОСТИ

Вергилий Кръстев: А какво представляваха тези пловдивски бараки?

Иванка Стоицева: Пловдивските не бяха бараки, а бяха много хубави стаи, построени така една до друга четири стаи, които ги бяха направили свекър ми с брат Стайков имаше две стаи, брат Кулюмджиев имаше една стая, брат Михаил Стоицев имаше една стая и до него беше прилепена една стая с надстройка отгоре, беше на стария брат Епитропов. Обаче в последствие се получи така, че брат Стайков се отказа, продаде ги, мисля че моя свекър Михаил Стоицев ги купи и Кулюмджиев също продаде неговата стая. Сега доколкото си спомням, като че ли всичките стаи ги взе тати. В последствие той всичките крепостни актове ги даде на брат Антов и от там след 9.IX.1944 г. отчуждиха всичко. В.К.: Вие ги използвахте тези помещения, когато идваха на гости? Иванка: Тези помещения тати ги беше оставил да ги ползват за съборите, гости от провинцията или пък пловдивски гости като дойдат. Те бяха заредени с легла, с дулапчета, шкафчета, нали необходими вещи за домакинството каквото трябваше и така ги използваха гостите от провинцията. Те бяха предоставени просто за гости или пък когато имаше събори. Съборите ставаха обикновено на 19.август и за 22.III. някоя идваха, 22.IX. такива събори когато идваха или пък гости като идваха използваха стаите. Така беше до 9.IX.1944 г.

Мога да кажа за моето отношение към Учителя. Много се вълнувам когато разказвам за това. Аз съм смятала, че Той е един толкова свят човек, че аз не бих могла даже да Го погледна в очите. Смятам се толкова грешна, че въобще не смеех да Го погледна и не смеех да Го безпокоя за нищо и да отида да Го моля за каквото и да било. Такова е моето мнение за Него, макар че аз самата не съм изпълнителка така стриктно на Неговото Учение както много братя и сестри правят. Може би в последствие или в по-късна възраст може би и аз ще имам просветлението. В.К.: Вижте сега, вие познавате Духа. Той се отразява у вас като една чистота, една светлина. Вие така Го приемате. Иванка: С нищо, никога не съм Го безпокоила, нито съм ходила при Него. Дали не мога да си спомня само, дали с Филип един път ходихме като се оженихме, за да ме види и Той, защото не беше ме виждал. В.К.: Той пита ли Учителя когато се оженихте? Иванка: Той не знам дали е питал Учителя, обаче Иван Антонов беше направил един хороскоп и каза, че аз не съм подходяща за него. Обаче имаше там разни такива ясновидци, спиритисти. Имаше една сестра в Пловдив, която логоси им четеше, тя беше медиум, която каза, даже го имаме този логос, че ние имаме връзка с него още от много отдавна. Били сме мъж и жена някъде в Италия и сме имали някакво дете, което е било спящо и сега отново са ни събрали. Имаме значи много да изплащаме. Въобще имаме карма някаква с него да разплитаме и да се разплащаме.

16. БОЛЕСТТА НА ОТЧУЖДЕНИЕТО

Вергилий Кръстев: Искам да ми разкажете втория случай с Филип.

Иванка: Дали е удобно това с неговите депресии изобщо. В.К.: Вие ще ни го разкажете, защото той го е описал този случай. Но тези етапи от горе до долу може да ги разкажете спокойно, защото тук се вижда намесата на Учителя. Иванка: Да, то беше интересно той да го каже това, защото той имаше тая опитност. В момента Филип Стоицев имаше една депресия, която е наследствена и той я получи вследствие на един много тежък грип. Тогава 1939 г. имаше страшен грип и на мнозина големи поражения даде. Ние имяхме една съседка,

младо момиче, което ослепа от тоя грип, получи менингит, а Филип в това време беше много тежко болен от грип, обаче той не смееше да остави пациентите и трябваше са температура да ходи в кабинета да работи и това може би усложни неговото заболяване, че той не лежа, не пази легло в стаята и атакува нервите му, неговата психика по-скоро. И той изкара така една тежка депресия от 6-7 месеца, като през това време той не се лекува с нищо. Бяхме го докарвали тук горе на Изгрева. Но това беше характерно за мен аз смятах, че ако изобщо Учителя можеше да му помогне, Той е помагал на много хора, щеше и на него да помогне и да каже нали на свекър ми: "Направете това и това". Обаче Учителят докато беше жив никога не се намеси. Той боледува много. Той сега от 5-6 месеца е добре. Миналата година през април той беше болен. Също аз си знам какво съм изтърпяла.

Значи той е така болен, той стоя на Изгрева самичък тука, защото Иван Антонов, който каза, че аз не съм за него, то тати остави Филип на него да го гледа, а на мен казаха да не ходя да му преча. И шест месеца не ми позволиха да дойда тука да го видя, защото Иван Антонов имаше някакви облаги там. Предполагам, че тати му плащаше изглежда, обаче аз вземах детето, вземах си и дрехите от Пловдив и реших да дойда тук да го прибера в една стая, за да го гледам. И може би много хубаво направих, защото той, Иван Антонов, го беше така тормозил, че го караше да работи, не му даваше да спи. Аз като дойдох тука сварих го, че по цял ден спеше. А за него това спане е било винаги така много важно като едно лекарство, като балсам, защото след всяко боледуване той много спи, което може би много успокоява психиката му. И аз го прибрах тука и много тежко изкарвах, защото освен него имам и малко дете и той нищо не помагаше, пречеше ми даже. Аз опаковам денковете, той ги разопакова. "Къде ще тръгнем, ти си луда, къде ще ходим?" И даже в автобуса като се качихме за Рила 1939 г. той не искаше, обаче се стесняваше от другите хора нали, с мен приказваше. Казваше: "Знаеш ли какво, като се качим горе, това не ме ли злепоставя пред другите, че съм болен". Успокоих го добре. И пристигнахме ние до Вада, той не иска да се качи с нас, Кирчо-лъвчето взема детето на гърба си, аз вземах раници, колкото можех да нося, качихме се ние до палатката и след това Кирчо слезе долу, щото той остана да варди общия багаж. Той пак не искал, обаче Кирчо с голямо насилие го накарал. Пристигнаха те вечерта късно вече и така продължи до деня когато Учителя щеше да идва. Това беше Петровден. От всички палатки излязоха да посрещнат Учителя на първото езеро и почнаха да викат: "Филипе, вземи цигулката и ела да свириш!" А той, когато обикновено е болен, нито иска да свири, нито иска да приказва. Въобще в страшна депресия изпада, смята, че нищо не представлява, че нищо не помни. Той наистина от самото психично състояние става нещо като мъгла в мозъка му, че той казва: "Нито мога да работя, не помня как съм работил, не помня как свирия". "Сега нали се оплакваш, че нямаш време за свирене, ето сега имаш - седиш. Свири!" "Не, казва, не мога" и почна да се суеги в палатката. "Аз не мога да свирия. Ама как, да изляза ли, да не изляза ли?" И по едно време всички казват, че Учителят приближава, да идва и той грабва цигулката и изтича и почна да свири и от тогава се оправя. Това беше като някакъв шок, не електрически както е получавал той друг път в психичното отделение ами шок, който го получи в присъствието на Учителя, в добър смисъл. След това се оправя, няколко години беше добре и след това отново се явяваха пристъпите. Голям тормоз и голяма мъка изтърпях за него. Та чак досега. Ще се търпи няма как. Да изживеем века си.

17. ЦИГУЛАРЯТ ПОБЕЖДАВА

Вергилий Кръстев: Продължаваме нататък. **Филип Стоицев:** Денят беше Петровден. Забелязаха, че Учителят идва от първото езеро нагоре, качва се нагоре и нашите приятели се стекоха всички да Го посрещат на скалата. Аз разбрах, че отиват там и някой ми извика: "Филипе, вземи цигулката и тичай да посрещнем Учителя!" Аз бях единствения цигулар тогава, нямаше друг в момента. Аз отварям палатката, гледам така, но не мога да се реша дали да изляза с цигулката да свиря. Учителят пристигна на скалата, пеят, посрещат Го и бавно започват да се приближават към центъра на Бивака. Нашата палатка беше съвсем близо до кухнята, аз наблюдавам всичко, но стоя безучастен. В този момент в душата ми се разиграва страшна драма, дали да изляза или да не излеза. Голямо душевно вълнение изпитвах и изведнъж Доброто победи в мене, грабнах цигулката, затичах се, заставах пред Учителя и започнах да свиря "На Учителя покорен" и от този момент аз вече разбрах, нищо не остана от болестта. Дали беше един електрически шок, магнетически шок - не знам. Това лято аз така съм свирил пред Учителя и пред Братството, както никога с такова желание и с такъв замах. **В.К.:** И знаете ли кое е най-важното? В тази епоха и това време ние имаме снимки на Рила с Учителя, когато той, Филип свири с Галилей, двамата с Филип и Кирил Икономов, него го има на снимки. И сега ние ги имаме тези снимки за доказателство, че си бил там и именно този случай, който вие го разказахте напълно пасва и са доказателство на тия снимки. Тия неща така влизат едно в друго. Това е една документация. И това ще кажете, че 1939 г. е последният събор и най-хубавия събор горе на езерата при Учителя. **ФС:** Да, има думи казани, от Учителя казани за мен. Слънцето се посрещаше не на Молитвения връх тогава, а на един връх над скалата горе, един по-нисък връх и в една беседа имаше това, но не мога да я намеря коя. Учителят е казал, че "тук, казва, един брат свири на цигулка. Ако беше станал музикант, можеше да стане голям цигулар". Това са думи на Учителя. Не мога да я намеря. Ако е записана изобщо тази мисъл. В една от беседите 1939 г. **В.К.:** Не, 39 са записани и са дадени всички беседи. **Иванка:** 1939 г. след Петровден. **В.К.:** Трябва да ги потърся аз, точно това изказване. Щото е около Петровден. Ще видим къде в тази мисъл. **ФС:** Това беше един електрически шок за мен. Моментално аз оздравях от тая депресия. **В.К.:** Разказваше ми един приятел, казваше се Чернев, на времето. Казва: "Аз бях в такова състояние, отивам на Изгрева и точно каза в този момент бяха сложили един телескоп на Изгрева и Учителят показваше и те наблюдаваха луната. Аз бях в едно такова състояние, имах много големи проблеми и нищо не ме интересуваше. И по едно време Учителят се доближава до мене и така лекичко ме пипна до лакътя и каза: "Брат, ела!" И в момента като пипна отведнъж някакъв ток мина през мене и цялата мътна, тъмна завеса се отмести и отведнъж се видях едно с цялата Вселена и със Слънцето и с Луната, видях всичко. Ама това трае само миг, една минута. И в този момент аз бях едно с цялата Вселена и ако бяха ми казали: хвърли се в огъня, отиди на кладата, аз ще отида. И чак тогава аз разбрах как първите християни са ходили на кладата. Но това трае само миг - 10, 20, 30 секунди, а може и повече. Аз се слях с времето и пространството. Аз погледнах Учителя. Учителят се усмихна, нищо не ми каза и никой нищо не разбра. Аз си отидох и това промени изцяло живота ми". И това сега той, което разказва, го има в разказите и на някои други. И това е именно момента когато човек влиза в досег с Божественото съзнание. Това са опитности на вътрешната Школа на ученика - необикновени, но реални. **ФС:** Не знаете ли кой е? Знам го. **В.К.:** Той ми разказваше тази опит-

ност на времето и аз съм я забравил и сега вие като ми казахте си спомних и затова ви я разказвам, за да я запишем. Това е в досег с космическото съзнание, в едно друго поле. Човешкото съзнание се издига на една по-висока висота, така че човек има възможност да прави сношение с други висши полета.

18. ВСЯКАКВИ СЛУЧКИ

Иванка: Аз имам много такива наблюдения. Например, когато ще ми се случва нещо лошо, дохожда някакъв вятър така, разбирате ли, така дохожда нещо да ми вее на лицето като предупреждение. После напоследък когато внучката ми да забременее, тя не знаеше, че е бременна и аз отивам оттатък в спалнята на младите и гледам, че едно бебе пълзи по кревата им, техния. Виждам го да така, с дупенцето разбира ли, пълзи. Викам: "Иве, ти си бременна сигурно". Ама тя не е сигурна още. И после наистина се доказа, че е бременна. Такива някакви случки. Имам ги и се случват и досега.

Имах една приятелка, която също така обичаше да идва с нас горе на Изгрева, ходеше на беседи при Драга Михайлова. Драга имаша там събрания, нали брат ѝ ги водеше. Тя, Ева ходеше там и все си казахме: "Ева когато умре някой от нас, а тя е 1900 г. раждана, беше учителка, викам, ще се обади някой от нас от Невидимия свят". Преди 40-те дни, значи на другия ден е 40 (тя си замина отдавна вече, може би има 6-7 години ако не и повече) и какво виждам, виждам я в един облак, вечерта преди 40-те дена през нощта, сънувам я в един облак така ме погледна, засмя се и изчезна.

А пък друг много интересен опит такъв имам пак, имаш сестра, ученичка в гимназията, четвърти клас беше тогава, първи гимназиален клас, която имаше апендикс и трябваше да я оперираме. И така днеска да я оперираме, утре, все нямаше легла, отлагаха се нещата и бе ноември месец и на 20.XI. я приеха в болницата и тя направи перитонит. Това 1932 г. става, разви бронхопневмония и почина, ученичка бе в гимназията. И пристига моя братовчедка от Калофер, аз съм раждана в Калофер, и пристига моя братовчедка, тя учителка беше знам, за 40-те дни и вечерта преди да стане другия ден, 40 ден, така двете много дълго приказвахме, и двете следвахме с нея и бяхме много близки, много така като деца отивахме лятно време в Калофер и сме си споделяли, много, много близки сме били. И така приказвахме много дълго, може би стана към 12, към 1-3 през нощта ли е било и в това време тя така ме хваща за ръката и казва: "Видях Пенка, че влезе във вратата и седна до нас". В същото време, същото нещо и аз го виждам. И двете изтръпнахме така. Разбираш, видяхме, но тя понеже извика, разбирате ли, тя изглежда изплаши духа и изчезна. Вече и аз я видях, аз видях същото. Отвори се вратата, влезе, седна до нас, имаше един сандък, така до леглото и седна на сандъка. Това става в Пловдив и тя същото вижда и след това тя толкова много се уплаши, че на другия ден си замина и вече не дойде у нас. Не стъпна в нас изобщо. Толкова се изплаши от туй нещо. Това е колективно виждане, нещо такова. В.К.: Не случайно Невидимия свят не винаги се изявява. Човек трябва да бъде подготвен. Иванка: И трябват много психически сили за туй нещо, за да се издържи.

19. ПЛОВДИВСКИЯТ КРЪЖОК НА ЛОГОСИТЕ

Вергилий Кръстев: Един въпрос: Спомняте ли си някои така интересни случки от вашия свекър д-р Михаил Стоицев? Нещо да ви е разказвал за

Учителя? Някои неща. Иванка: Не, никога не ми е разказвал, но не искам да го излагам. Имам работи, които не искам да го излагам. В.К.: Не, аз исках да кажа друго. Иванка: Не искам да го излагам.

В.К.: Аз съм слушал, че в Пловдив е имало спиритически кръжок още през времето на Учителя и през времето на вашият свекър Михаил Стоицев. Какво ще кажете по този въпрос? И кои са се явявали духове, изобщо какво беше мнението на Учителя по този въпрос? Филип Стоицев: В Пловдив имаше една група, наши приятели, привърженици на Учителя, последователи на Учителя, които освен, че посещаваха беседите, които неделен ден се четяха в братския салон, но имаха един кръжок отделно. Те бяха към пет семейства. Моят баща с моята майка, брат Кулюмджиев, брат Георги Стайков, брат Винаров, това бяха 7-8 души, които се събираха у една ясновидка. Те не правиха сеанси, спиритически в истинския смисъл на думата, но заставаха прави, изпеят няколко песни на Учителя, кажат няколко молитви и тази ясновидка, която се наричаше Еленка, живееше у един от братята - Георги Стайков. Тя беше съвсем необразована жена, продаваше даже семки, бонбончета на една сергия вънка, събираха се в неделята един-два пъти в определени дни, застава тя права след молитвите и казва: "Имаме посещение от този и този. От архангел, ангел" и т.н. и често пъти и сам Учителят ѝ се явяваше. Казва: "Имаме посещение на Великия Учител" и даваше известни слова, които наричаха логос, тя говореше, а те двама или трима души седат бързо и пишат колкото могат, не бяха стенографи, но записваха колкото могат. И след това ги печатаха тези слова на машина. Всичко обаче е загубено. Аз имам само един единствен логос, те наричаха тези слова логоси, които им бяха дадени във връзка с моето задомиране с Иванка, което пазя. В.К.: Пазите и вие имате възможност да го проверите в разстояние на толкова време. Ф.С.: Напълно отговаря на това, което се случи по-нататък. Аз мога да ви го прочета, запазил съм го. В.К.: Ще ми го прочетете, за да коментираме, то е интересно. А всичко друго се загуби, така ли? Ф.С.: Всичко се загуби. В.К.: А какво беше отношението на Учителя към тази група? Знаете ли? Ф.С.: Майка ми, която това ѝ доставяше известни трудности за гледане домакинството и малко се съмняваше така, някакси в Еленка, при едно идване в София се явява пред Учителя и казала: "Учителю, така и така, аз не мога, събираме се там при сестра Еленка, но не мога да посещавам, какво ще ме посъветвате Вие?" Той казал: "Е сестра, ще си хвърлите чоп". В.К.: С баща ви? Ф.С.: Да, да си хвърли чоп да ходи или да не ходи. След това та си е хвърлила чоп сигурно и не ходеше повече. В.К.: И ѝ се падна да не ходи. Значи това е мнението на Учителя. Ф.С.: Да. В.К.: Това е много интересно щото има и други такива случки на приятели от провинцията, които отиват и питат Учителя какво е Неговото мнение за сеансите и в провинцията и в София и Неговото мнение е категорично, от този характер. Отрицателно.

Иванка: Но кажи за Еленка, за логосите. Че логосите бяха, като че и ние бяхме скептични към тия логоси, защото например в един логос Еленка ми беше определила, че на някакъв февруари 1942 г. ще стане края на света и те само те осемте души ще застанат на Джумаята и ще се възнесат. Обаче това не стана и така смятахме, че е малко лъжовно. В.К.: Разиграване на духовете. Иванка: Разиграване на духовете и не така висши духове са били привявявали чрез нея. Това зависи и от нейното духовно издигане, колко духовно е била свързана и с кои същества е контактувала. В.К.: Но мнението на Учителя е категорично. Хвърли чоп и чопа е отрицателен. Това е важно. Ф.С.: Вярваше баща ми много на тези логоси. Той казваше: "Това ще бъде второто Евангелие". Но нищо не остана от тях. В.К.: Щото се махна, щото не е от Учителя. Ф.С.: Остана Словото на Учителя. В.К.: Това е много интересно, всич-

ки първи приятели са имали пиетет към спиритизма, щото такава е била епохата. И сега има спиритизъм, но за нас най-важното остава Словото на Учителя. Ф.С.: То е документирано. В.К.: Това е Слово на Учителя. Ф.С.: Няма лъжа, няма измама. В.К.: *Това е Слово на Божествения Дух, Който е в Него. Но понеже те не знаят кой е Учителят и как се изявява Учителя и не знаят какво представлява това Слово, затова е така. В него е Божествения Дух, Христовият Дух и Господният Дух. Те не знаят какво представлява това Слово. И затова единствено онези приятели от вашето поколение, от поколението на баща ви, които имате живи опитности с Него, както в момента разказахте тези две неща, това означава, че това е едно реализирано Слово на Учителя чрез живота и опитностите на вашето поколение. Затова тези неща са важни.* Иванка: Например, Учителят е казвал на брат Боян Боев, той боледуваше от туберкулоза на коляното и Той му е казвал, аз съм го чувала от други сестри, че казал: "Аз мога да те излекувам, но, казва, ти имаш карма и ще трябва да я изживееш в тоя живот. Защото ако не я изживееш ще дойдеш в друго прераждане". Това го свързвам повече с боледуването на Филип. Защото Той никога нищо не му каза на него. Аз мога да те излекувам или ти това ще правиш, за да бъде добре и т.н. и може би, защото трябва да го изживее тоя живот. В.К.: Това е карма, нали той разказа. Тая карма по рода на кого, на майка му. Ф.С.: На майка ми. В.К.: Как се казваше вашата майка? Ф.С.: Анна Сотирова. В.К.: Тя от къде е? Ф.С.: От Хасково. В.К.: А баща ви? Той от къде е? Иванка: Той е от Пловдив. Той си е пловдивчанин. Ф.С.: От село Каранфоля, Пловдивско. Там работеше неговият дядо, неговият баща, който беше градинар. Иванка: Той къде е раждан? Ф.С.: В село Каранфоля. Иванка: Така ли, не е ли в Пловдив. Ф.С.: Не. Ето това е родова карма - има начало, развитие, но трябва да има и край. Да се заплати по всички правила.

20. ДВА ВИДА УЧИТЕЛИ

Сестра Гергана Сербезова владее отлично френски език. Била е много години преподавателка по френски в няколко страни в Европа. Тя и брат Таню направиха преди известно време посещение на нашите приятели в Париж. Посещение на добра воля. Те са останали с много хубави впечатления от французите. Чух техни изпълнения за хор и оркестър. Намирам, че по отношение на темпата те дават доста по-бавно почти всички песни на Учителя. А Михаил Иванов, който занесе във Франция Учението на Учителя, когото те наричат учител, няма написана нито една своя песен. Неудобно ми е да се изказвам върху неговата дейност. Безспорно той има големи заслуги за разпространението на идеите на Учителя в Европа, специално Франция. Брат Михаил пътува много. В много държави имаме братство. Той си замина. Не зная сега кой възглавява френското братство. Необходимо е да влезем в дейна връзка с нашите приятели французи. Те трябва да разберат, че Учителят Петър Дънов стои начело на Бялото Братство в света, а не Михаил Иванов, който в Негов ученик. Зная с положителност, че брат Михаил Иванов е казал за нас, българските сестри и братя, че сме прости. Не сме прости, но сме бедни. Много победни от французите. Трябва на всяка цена да не допускаме разцеплението на източно и западно Бяло Братство. Французите да останат с Учителя, с Михаил Иванов, а ние с Учителя Петър Дънов. А Михаил Иванов си сложил името: Омраам Микаел Айванхов, та никой да не познае, че това е българинът Михаил Иванов. Учителят има псевдоним Бейнса Дуно. Ние Го наричаме просто Учителят с „я“ накрая, а не както Го наричат някои приятели „Учитела“. Звучи много не добре. Във вестниците и списанията, в които четох за Учителя, в ня-

кои от тях пише: Дънов. И това не ми звучи добре. Учителят не обичаше да ни наричат "дъновисти", а бели братя. Колко сме бели един Бог знае. Трябва да влезем във връзка с французите нашите приятели по музикална линия. И да намерим изпълнители или композитори техни, да чуем как те хармонизират песните на Учителя. Те да чуят нашите хармонизации. Това би било интересно от музикална гледна точка. Представете си, че Учителя би бил истински композитор. Първо: Той би дал своите песни хармонизирани, а не на един глас. В такъв случай ние бихме били само музикални изпълнители на Неговите песни. А сега имаме свободата всеки по свой вкус и знание и разбиране на хармонията да ги хармонизираме и за в бъдеще ще се явят още по-добри музиканти от нас, ще заработим с Неговите песни.

21. МУЗИКАЛНИЯТ ЖИВОТ ТРЯБВА ДА СЕ ИЗЯВИ

По времето на Учителя, искам да спомена името на сестра Ирина Кисьова. Тя владееше добре хармонията. Същите песни имам хармонизирани и аз с по-друга хармония. Ина Дойнова хармонизира много добре. Петър Ганев също. Милка Кралева от Бургас е също много добра цигуларка, но особено добра литераторка. Нейната певица, представена на един концерт не отдавна в София в нашия салон пожъна заслужен успех. Писах на Милка, че съм доволен от проявата ѝ. Не съм много доволен от хармонизациите и че поемам хвърлената ми ръкавица и към есента може да очаква от нас гостуване на наши приятели от София с мои аранжировки, да им изнесем концерт и една хубава лекция върху музиката на Учителя. Не искам да се съревновавам с нея, но само да чуе, какво казвам аз за музиката на Учителя. Знаете ли всички, че Учителят е казал: "Следващия път ще се родя като музикант на земята". В разговор с д-р Илиан Стратев, той ми изказа мнението, че трябва да излезем вече в пресата със статии за свръхмузиката на Учителя. Че би трябвало да изнесем даже концерт с Негови песни в града. Аз вече отдавна работя в тази насока. В 1985 г. изнесох първия си концерт с творби на Учителя в Славянското дружество. Последните два концерта се състояха в салона на Дома на правниците в София. Те имат голям салон. Аз събирах волни пожертвувания от 12 души наши приятели, които бяха на моето мнение, че е добре да се излезе с концерти с музиката на Учителя в града. Но ние нямаме тогава още даден сегашния салон. Аз трябваше да ангажирам за двата концерта състав от Консерваторията. Музикантите бяха възнаградени. Само солистите ми: Йоанна Стратева, нашата най-добра цигуларка, Добринка Ставрева, добра певица и Тодор Маринчевски, отличния наш баритон, ми бяха солистите. Ала записите, които направихме преди много години, това беше 1972 г. пак с камерен оркестър или камерен оркестър и солисти, певци ми бяха: Весела Несторова, Росица Янчева и Виолета Младенова, дъщеря на сестра Йотка. Тези записи ще чуете след втората лекция. Имам монографии за музиката на Учителя, напечатана в 20 екземпляра на пишеща машина и изпратена подарък в провинцията. Имам само един екземпляр от нея. Това е истинска история на музиката и музикантите около Учителя. Известният български скулптор Владимир Гиновски, не е наш брат, като прочете монографията ми ми каза: "Ти си написал истинска история върху музиката на Учителя". На 7.1.1991 г. беше организиран публичен концерт за мен в салона ни по случай моята 83-годишна възраст. Йоанна, Петър и Ина предложили това в Братския съвет. Имам чувството, че тези наши млади музиканти смятат, че е време брат Филип Стоицев да се оттегли от активна музикална дейност. Аз пък съм на мнение, че трябва да поработя още за музиката на Учителя. Дълго време ще трябва да

работят, за да ме настигнат и надминат. Те са в началото на кариерата си като музиканти на Учителя. Искам да ви кажа, че е много трудно един музикант, който се занимава с музиката на Учителя да овладее духа на тази музика, без да провежда в нея свои мисли и чувства. А разработката на Неговите песни е специална дарба. Ако чуете как съм направил "Венир, Венир" и "Скръб и радост" ще разберете какво искам да кажа. След 10.XI.1989 г. комунистите сваляха от власт Тодор Живков. България пое пътя на демокрация. Образува се Съюз на демократичните сили. Хората си отбързаха малко от 45-годишния гнет на комунистите в България. В някои вестници и списания д-р Илиян Стратев, сътрудник на Учителя от младите си години излезе с много статии за Учението на Учителя. Не отдавна му писах писмо, с което го похвалих за неговата дейност. Той ми се обади по телефона на 20 май т.г., поприказвахме за някои неща и той ми отправи малък упрек, че музикантите на Учителя изостават. Те трябва да излезат в пресата със статии за музиката на Учителя и нейното значение. Препоръча ми да се свържа с Димитър Грива, наш приятел-музикант, симфоник и евентуално той или аз да напишем статия за Учителя. Музикантите могат да работят съвместно когато правят ансамбли, струнни квартети, оркестри, но музикалното творчество е субективен процес. Всеки сам твори музика. Как мислите, би ли могъл например Микел Анджело и Рафаел едновременно да нарисуват една картина? Или лика на Христа? Това е невъзможно. Всеки твори сам. Уважавам Митко Грива като наш приятел, като последовател на Учителя, като симфоник. На него се пада задачата да напише пръв подобна статия за музиката на Учителя. Съмнявам се обаче, че ще посмее да направи това. Той е член на Съюза на композиторите в България, пише музика за филми и смятам, че ще си навлече омразата на българските композитори за подобна дейност и не би се заел с нея. Това трябва да се направи все пак. Аз не съм много добре познат в музикалните среди, но бих се наел да напиша подобна статия.

22. Д-Р МИХАИЛ СТОИЦЕВ

Сега няколко думи за моя татко, Михаил Стоицев. Той е роден през 1870 г. в с. Каранфоля, Пловдивско. Замина си на 27.05.1962 г. Както казах, той прие в 1922 г. Учението на Учителя. Тогава в Пловдив съществуваше масонска ложа. Татко ми беше масон. Но стана дъновист и масоните му предложиха да се откаже от дъновизма. Но той отказа и стана последовател на Учителя. Искрено от цялото си сърце прегърна Учението на Учителя. Дълги години беше ръководител на Пловдивското Братство. Ходиха с майка ми на сказки в Югославия. Харчеше много средства да издава беседи на Учителя, като искаше за това Неговото разрешение. Раздаваше тези беседи безплатно, когато изнасяше своите лекции в страната. Учителят е разрешавал моя татко да печата Негови беседи със свои средства, които беседи да раздава безплатно при изнасянето на своите сказки в България. Учителят поканва един път нашия приятел, музиканта Асен Арнаудов. Той беше цигулар, но имаше голямата дарба да седне на пианото и да импровизира веднага акомпанимента на всяка песен на Учителя. Учителят го поканил в горната стаичка, започнали да вечерят. Спрели. Учителят го поканил със специалната задача да даде своята песен "Иде, иде". Започнал да дава песента си, като я свири на цигулката си. Асен Арнаудов слуша и записва. По едно време Учителят губи връзката си с Невидимия свят на музиката. Спира. Асен Арнаудов чака какво ще стане. Учителят се забавя малко, но изведнъж връзката е възстановена. Той продължава песента до края. Това е една чудна песен, която е записана от Асен

Арнаудов. Той стана по-късно професор по арфа в Консерваторията. Жалко е, че Асен не написа, не остави нито една своя аранжировка, хармонизация на пиано. А беше много даровит музикант. Татко ми ходеше редовно в София при Учителя. Един ден ми донася в Пловдив нотите на "Първият ден на пролетта". Първия мотив от 16 такта аз ги солфежирах, запях ги, седнах да ги пея с китарата си, пея и плача. Все едно, че аз присъствах на раждането на Паневритмията. Нашият брат, капелмайсторът Атанас Д. Ковачев е дал три чудни песни, които са напечатани в първия раздел на песнопойката, тъй наречения раздел Братски песни. Това са песните: "Сърдечния зов", "Милосърдието" и "Небето се отваря". Това са любими братски песни. Необяснимо ми е защо редакторката на голямата песнопойка Мария Тодорова не е вписала цялото име на този отличен музикант, а само неговите инициали. Според мен това е неуважение към творческата личност Атанас Ковачев. А така не бива. Ние сме брънки на веригата музиканти, които слизат от Невидимия свят, раждаме се тук като българи, за да работим с музиката на Учителя.

Магнетофонен запис от Вергилия Кръстев

МУЗИКАТА НА УЧИТЕЛЯ И НИЕ

ФИЛИП СТОИЦЕВ

МОНОГРАФИЯ

София, 1.XI.1975 г. - I

София, 1980 г. - II

София, 1990 г. - III редакция чрез магнетофонен запис

УВОД

Не е възможно да има пълно единство на възгледите и разбиранията по всички въпроси на двама души, макар и двамата да принадлежат на едно и също идейно движение. В случая, аз разработвам темата: "Музиката на Учителя и нашите задачи" и знаей, че ще се намерят от нашите приятели такива, които не ще се съгласят с моето становище по някои от повдигнатите проблеми. Аз не твърдя, че съм безгрешен: така разбирам нещата, така ги излагам, такава оценка и тълкуване давам на фактите. Ценното в този труд е, че аз работя и излизам с една актуална тема и че не ползвам чужди източници, а се базирам на собствените си знания, наблюдение и опитности. Ще бъда доволен, ако някои от приятелите, които прочетат настоящето ми изложение, ми посочат някои неточности, грешки или празноти, за да се поправя. Не ми е известно някой друг от нашите музиканти да е разработвал подобна тема, това е несъмнено едно много отговорно начинание и сам не мога да преценя безпристрастно, доколко съм успял в намерението си да се изкажа по един толкова важен въпрос. Ще се радвам ако изложението ми ви хареса и ако споделяте по-голяма част от възгледите ми за музиката на Учителя. Ще ви благодаря ако ми изложите в писмена форма разбиранията и идеите си във връзка със същата тема: "Музиката на Учителя и нашите задачи".

Брат Филип

МУЗИКАТА НА УЧИТЕЛЯ И НИЕ

Драги приятели,

Преди една година започнах да работя един трактат върху музиката на Учителя, но видях, че една такава отговорна задача засега не е по силите ми, поради което се ограничих с горната по-скромна тема и редуцирах събрания материал, за да може да се изнесе в по-непродължително време. Все пак, моля за вашето внимание и търпение.

Настоящото изложение е предназначено преди всичко за нашите приятели, които живеят с песните на Учителя почти от 50 години и са изживели много радост и щастливи мигове с тях на Изгрева и на Рила. От него могат да почерпят сведения за музиката на Учителя и музикалния живот на Изгрева и нови хора, интересували се от Учението. Изложението ми се базира не само на собственото дългогодишно участие в музикалния живот на Изгрева през времето на Учителя и след Него, но и върху сведения и от други наши приятели-музиканти. Доколкото зная, то представлява първия опит да се представи по-задълбочено и все пак на достъпен език от един музикант музиката на Учителя, нейната същина, значение и приложение в живота на Братството. И може би затова, като пръв опит, ще се открият някои празноти или субективни преценки, с което не всички ще се съгласят.

Именно затова в края на изложението се обръщам към читателите да дадат в писмена форма мнението си за моя труд, като направят конкретни предложения за допълнения или изменения, които да имам пред вид.

Иска ми се да отбележа, че си давам сметка за сериозността на моята задача, да разгледам в един доклад музиката на Учителя и че имам известна теоретична подготовка, придобита през време на двегодишното ми следване в Българската държавна консерватория. Учих хармония при отец Иван Говедаров, хармония при проф. Александър Райчев и камерна музика при проф. Панчо Владигеров. Цял живот свирех, хармонизирах и живях с песните на Учителя. В работата си върху това изложение вложих цялата си любов към Учителя и музиката Му.

Роден съм на 25.07.1907 г. в гр. Пловдив в семейството на зъболекаря Михаил Стоицев, един от първите последователи на Учителя. Висшето си специално образование като стоматолог получих в Берлин, а по-късно на 33-годишна възраст в София влезнах в Българската държавна консерватория две години със специалност цигулка в класа на проф. Владимир Аврамов.

След този кратък увод започвам с темата.

Аз не бих могъл да си представя Учението на Учителя без песните и Паневритмията. То би обедняло изведнъж и би загубило голяма част от притегателната си сила. Като казвам това, далеч съм от мисълта да подценявам Словото, което е Същността на това Учение.

Слово и музика са едно неделимо цяло, бих казал две почти равностойни компоненти на Учението, които хармонично се допълват. Готовите души за духовен живот се привличат на първо място от Мъдростта и Любовта на Словото Му, на второ място - от музиката - песните и Паневритмията и на трето място - от нашия стремеж към братски живот. Учителят постоянно говори в беседите си, че ученикът трябва да развива музикалното си чувство. За себе си мога да кажа, че връзката ми с Учителя е много по-силна чрез музиката Му, отколкото чрез Словото Му.

Искам да обясня това с контекстацията, че в текста на песните на Учителя присъства целия философски религиозен мироглед на Неговото

Учение.

Учителят сваля от висшите сфери на музиката своите песни и мелодии, или както Той ги нарича: окултни музикални упражнения, които са само предговор към окултната музика. Учителят няма за задача да бъде в сегашния си живот композитор. Той дава песните си, защото тази музика е необходима за цялостното изграждане на Учението. Негови са думите, казани в разговор с музикантите: "Друг път ще се родя на земята като музикант".

Учителят дава песните си едногласно, така, както ги дават творците на народната музика. Задължение на музикантите-ученици на Учителя е да хармонизират тези песни и да ги аранжират за солово пение с акомпанимент на пиано или оркестър, за еднороден или смесен хор, за соло пиано, за камерен оркестър и т.н.

Присъствал съм при раждането само на една песен, като гостенин в София. Беше песента "Сила, живот и здраве", започната от Учителя при една Нова година. Той даваше песните си по следния начин: Свирише ги обикновено на цигулката, по-рядко на пиано, а присъстващите при него музиканти ги нотираха. Учителят желаше да хармонизират неговите песни за по-голям състав. Съществува писмо от Него до брат Кирил Икономов, когато последния бе на специализация по музика в Париж, в което Той му пише следното: "Очаквам брат като се завърнете от специализация да се заемете с хармонизирането и аранжирането на моите песни".

При музикалното творчество на Учителя имаме един неповторим случай. Докато творците на народни песни от нашия фолклор са били само много музикални хора от народа. Учителят е един Миров Учител, който оглавява Всемирното Бяло братство и за пълнота на своето Учение дава подходяща духовна музика, която служи като педагогически метод за изграждане на окултния ученик в неговия духовен път.

Когато говоря, че песните на Учителя трябва да се хармонизират и аранжират добре, аз искам да наблегна на това, че без тази дейност не можем да минем. Това трябва да стане пределно ясно на всички нас, защото песните се изпълняват не само при общо пеење в салона по време на беседа или при лагеруване на Рила, но и на публични концерти на изгревска сцена, по случай нашите големи празници: 22 март, Петровден, 22 септември и 27 декември - годишнината от заминаването на Учителя - 27.XII.1944 г.

Около Учителя винаги е имало добри музиканти. Той се отнасяше с голямо внимание и любов към музикантите изобщо и по-специално към онези от тях, които Му съдействаха за записване, аранжиране и разпространение на неговата музика.

През 1937 г. Учителят изпрати една музикална групичка в Пловдив, аз бях тогава още там, да изнесе публичен концерт от негова музика. В групата участваха Катя Грива, Ирина Кисьова, Ангел Янушев и Асен Арнаудов. Концертът беше оповестен като концерт на "Нова българска музика" и премина на добро изпълнителско ниво, но не беше посетен добре, вероятно не беше добре рекламиран. А и Пловдив в онова време беше назад в музикално отношение, с изключение дейността на Пловдивското певческо дружество, под ръководството на Ангел Букурещлиев.

По-късно, след заминаването на Учителя аз заведох също в Пловдив малък камерен оркестър и певците: Емилия Михайловска, Любка Стефова и Тошко Маринчевски и изнесохме в салончето на диспансера "Кудоглу" добре посетен концерт от Учителеви песни. Моят покоен татко беше се погрижил да покани приятели и познати.

След заминаването на Учителя музикалният живот на Изгрева продължа-

ваше с необикновена сила. Когато бе иззет и салона у мен се яви голяма тъга и разбрах, че се нанася не само голям удар върху музикалното дело на Учителя изобщо, но и в частност върху музиката Му. И тогава реших, че работата върху песните Му на всяка цена трябва да продължи.

Доколкото зная, това са двата случая на изнасяне публични концерти от Учителева музика у нас. Сестра Ирина Кисьова е пяла 1-2 пъти по радио София песни на Учителя, също и сестра Лиляна Табакова, известната наша оперна певица.

Като казвам, че едно такова Учение е немислимо без съответната музика смятам, че съм прав.

Ето например, брат Михаил Иванов, който занесе Учението на Учителя в една друга страна и там е наречен също "учител", не можа да даде собствена музика - песни и Паневритмия, а използва музиката на Учителя Дънов. В това няма нищо нередно, но само това съпоставяне е достатъчно за да ни убеди в недостигаемия духовен ръст на нашия Учител.

Музиката на Учителя беше вплетена, втъкана в работата Му над учениците в Школата. Всяка беседа и лекция се предшествахше от няколко песни, за да се тонира, хармонизира аудиторията. След свършване на Словото също се изпълняваха песни без изключение. След Паневритмията мнозина оставаха на полянката около Учителя на общо непринудено пеене. Всеки обед, изобщо всяка трапеза се слагаше и вдигаше с песни. И не само това, Учителят изискваше и от нас съзнателни усилия и ние да вплетем музиката в личния си живот. Даваше препоръки да пеем всеки ден, даже определени песни: сутрин, обед и вечер и при психическо неразположение, за трансформиране енергиите у нас да изпяваме по няколко песни, като следим след коя от песните състоянието ни се променя. Учителят препоръчваше пеенето и като метод за преодоляване на мъчнотиите, като метод, който улеснява разрешаването на задачите ни. "Когато пеете, работите ви по-лесно се нареждат". Той даваше препоръки и когато ни измъчва някаква някаква физическа болка да съчиним една малка проста песен - "Така болката по-лесно ще ви напусне". "Щом един болен пее, той по-скоро ще оздравее, защото песента повдига общия тонус на тялото, повишава вибрациите му, отвлича вниманието му от болестта и внася приток от енергия за живот".

Със своите съвети и правила за разумно използване силите на живата природа и скритите в нас сили, Учителят много често изпреварваше с много години напред всички области на науката и знанието. В духа на току-що казаното за въздействието на музиката ще цитирам едно кратко съобщение, заимствано от в. "Работническо дело", брой 133 от 1976 г., което потвърждава изказването на Учителя за въздействието на музиката, направено може би преди 50 години. Ето какво гласи това съобщение:

"Музиката не само облагородява хората, но и - както казват сведенията - представява сигурно лекарство. Музикотерапията получи широко приложение в психиатрията на недоразвитите деца. Специални музикални програми дават възможност да бъдат преодоляни някои емоционални състояния на болните и успокояване пациентите чрез постепенно психическо разтоварване.

Колектив от музиканти, психиатри и лекари в Полша са разработили нов начин на изказване на клиническата музикотерапия. При него се отчитат всички психотерапевтични качества на музиката.

Сеансите се провеждат три пъти в седмицата. Изследванията са потвърдили, че при повечето от пациентите новият метод снижава емоционалното напрежение, подобрява самочувствието и повишава активността.

Музиката има и разрушително действие. Широко известен е опита, при

който е изпълнявана продължително време музика в подножието на една стълба и същата се е срутила. В древността, според Библията, стените на град Ирихон са били срутени с музика от духови инструменти".

Искам накратко да предам и собствения си опит за въздействието на музиката на Учителя. Свирия на цигулка от малък и поддържам инструмента и любовта си към музиката и до днес. През 1931 г. завърших зъболекарство в Германия, установих се в Пловдив, като наследник на 30-годишната клиентела на моя татко и се задохм. В началото на 1939 г. заболях от тежък грип и като последствие заболях от психична депресия. Болестта се изразяваше в пълна апатия към живота, нежелание за работа, свирене и т.н. Дойдох на Изгрева, където прекарах 5 месеца в почивка, разходки на Витоша. Учителят, виждайки ме на поляната, ми каза няколко пъти: "Свири 'Махар Бену". Обаче аз нямах желание за свирене. Дойде време да се качим на Рила. Включих се в първата група, преди Учителя. Пристигайки на Рила, направиха се палатките, но аз по цял ден стоях в нашата палатка, не излизах, не свирех. На Петровден дойде Учителят. Братя и сестри се стекоха на скалата, за да Го посрещнат с песни. В момента нямаше други цигулари на лагера и някой извика: "Филипе, бързо вземай цигулката да посрещнем Учителя". Аз взех цигулката, но не излязох от палатката. В мен започна страшна духовна борба между Доброто и Злото, дали да изляза да свирия на Учителя или не. Между това Учителят се изкачи по пътеката, посрещнаха Го на скалата и заедно с група братя и сестри се запътиха към лагера. Аз наблюдавах всичко, скрит в палатката. Учителят наближи кухнята. В този момент в мене надви Доброто, грабнах цигулката, изтичах към групата и засвирих песента "На Учителя", а съзри обилно заливаха лицето ми. От този миг нататък аз бях напълно здрав и свирих с такова вдъхновение, каквото друг път не ме е осенявало. Този миг предопредели и по-нататъшния ми живот. Напуснах Пловдив, установих се в София, записах се в Българската държавна консерватория и следвах две години. Поради ред обстоятелства не завърших консерваторията. Останах при първата си професия, но наравно с това отдадох всичките си музикални способности да работя за музиката на Учителя.

Учителят насърчаваше и изучаването на музикални инструменти. Трогателна картина представляваше Изгревът с неговите малки дървени къщурки и бараки, от които долитаха песни или звуците от цигулки, виоли, китари, контрабаси, пиана, флейти и кларнети. Свириха и пееха и млади, и стари. Най-много се пееше и свирише при лагеруването ни на Рила. Сутрин ни будеше цигулка с песните: "Зора се чудна зазорява", "Изгрява слънцето", "Събуди се, братко мили". Пеехме на Молитвения връх преди раждането на зората, пеехме след беседата на Учителя. На общия обед пеехме преди започването и след завършването му.

Пеехме преди и след Паневритмията, а вечер край обичайния огън беше същински прилив от песни по желание, чак до лягане. И това се повтаряше всеки ден през време на целия ни престой на Рила - щастливо и незабравимо за нас време. Това ставаше от 1922 г. до 1939 г., а и по-късно, след Учителя. Бях казал, че този океан от вдъхновени песни беше предвестник на великата музикална вълна, която се развихри с пълна сила след 1944 г. в България. Затова смело може да се каже, че Учителят има съществен дял в музикалния разцвет на нашата родина след 9.IX.1944 г.

Искам да ви припомня имената на музикантите, които са действали на Изгрева, започвайки от първите години на Братството. Може би списъкът ми е непълен или хронологически неверен.

1. Капелмайстор Иван Ковачев, вуйчо на сестра Невена Капитанова, от

когото има няколко действително хубави песни, които са станали любими братски песни: "Сърдечния зов", "Небето се отваря" и др. Песента "Сърдечният зов" е Боговдъхновена песен. Тя е написана на фронта, където той е участвал при пробива на съюзниците при Добро поле в момент на върховно душевно напрежение (Бележка на редактора. Виж "Изгревът", том II, стр. 256-259).

2. Дядо Матей Калудов, също капелмайстор, от Варна, който се засели в София и аранжираше песните на Учителя в китки за по-голям оркестър.

3. Асен Вапорджиев, известният контрабасист, виртуоз. Той е ръководил оркестър и сам е изнасял концерти на Изгрева, като вмъкваше в програмата на публичните си концерти по някоя песен от Учителя. Аз чух на един негов концерт "Сила жива", аранжирана за контрабас и пиано, в Дома на офицера.

4. Иван Кавалджиев, цигулар, известен събирач и композитор на народни песни, постави началото на Държавния ансамбъл за песни и танци, който по-късно продължи работа с Филип Кутев.

5. Музикант И.Г. - капелмайстор. С тези инициали е регистриран в коментара на песнопойката. От него са песните "Към Сион", "Росна капка", "На белия цвят".

6. Георги Байданов - цигулар и капелмайстор в Стара Загора.

7. Христо Дързев - от Казанлък, много даровит млад музикант, починал рано. От него има хубави аранжировки за смесен хор на песните "Благост", "Сила жива" и др. Автор е на хубавата песничка "Аз съм бялото кокиче", по текст на П. Славейков и на "91 псалм", две любими братски песни. Христо Дързев е бил най-надеждният ученик по композиция на Добри Христов.

Искам да спомена всички други участници музиканти:

Мария Тодорова, Кирил Икономов, Ангел Янушев, Асен Арnaudов, Лиляна Табакова, Мария Златева, Гавраил (Галилей) Величков, Симеон Симеонов, Данко Симеонов, Филип Стоицев, Ирина Кисьова, Весела Несторова, Емилия Михайловска, Тодор Маринчевски, Любка Стефова, Юлия Минчева, Таня Икономова, Митко Сотиров, Дора Карастоянова, сем. Капитанови, Атанас Минчев, Гита Стратева, Ружинка и Данчето Кисьови, Георги Сотиров, Иван Хантов, Верка Куртева, Възкресен Анастасов - извинявам се ако към забравил някого. - Това са музикантите, които са вземали малко или повече участие в изнасяните концерти на Изгрева. От този списък четирима души са вече покойници, друга част отдавна напуснаха Братството и вървят по свой собствен път в живота.

От 19 години, откакто загубихме слънчевия си салон, всякаква музикална дейност е преустановена - една тежка загуба за нас.

От по-младото поколение особено даровити са децата на Гита Стратева - Йоанна и Георги Стратеви, отлични цигулари, но за съжаление те много години вече не вземат участие в сведения до минимум музикален живот на Братството поради забраната: младежи да не участват в Бялото Братство.

Всички гореизброени музиканти са наши съвременници и вие малко или повече знаете за тяхната музикална дейност и принос за музиката на Учителя. По-голяма част от тях са само изпълнители, а 6-7 души са изпълнители и композитори.

С композиция, хармонизация и аранжировка на Учителювите песни се занимават: Ирина Кисьова - пианистка и добра певица. Тя свиреше редовно в салона при беседи на Учителя. Тя оставя много хармонизации на братски песни. Има няколко чудесни разработки на песни на Учителя, между които помня "Махар Бену Аба", "Изгрява слънцето".

Брат Кирил Икономов се занимава дълги години с музиката на Учителя. Той хармонизираше песните главно за смесен хор. Ръководеше малък

оркестър, правеше аранжировки и за няколко цигулки. Той остави голямо, богато наследство, което предполагам се намира в неговите две дъщери.

Мога да спомена и Мария Тодорова, която също свиреше в салона и правеше хармонизации на пиано.

Трябва да кажа специално няколко думи за Асен Арнаудов. Той беше цигулар, но като седнеше на пианото много умело веднага майсторски хармонизираше песните на Учителя.

Тази музикална дейност на нашите музиканти е била за тях едно сериозно задължение, към което те са пристъпвали с голямо чувство на отговорност и със съзнанието, че стават съучастници в една велика работа - дооформянето на песните на Учителя, за да могат те да бъдат представени на интересувашите се от Учението и музиката на Учителя нови хора.

Някои наши приятели, за съжаление, не дооценяват тази благородна дейност на музикантите в Братството. Изпълнени от убеждението, че музиката на Учителя сама по себе си, едногласно, е нещо изключително, те са показвали на външни музиканти, даже на професори в Консерваторията, новата песнопойка и са очаквали да чуят с положителност от тях признание и възхвала на музиката на Учителя, но са оставали горчиво разочаровани. Преценката на тези музиканти е била отрицателна или индиферентна.

Естествено при едно повърхностно разглеждане песните на Учителя, никой музикант, който само би я солфежирал, няма да прецени значимостта на една хармонизация или разработка на дадена песен. Който не познава Словото на Учителя не може да прецени и Неговата музика. Тези неща са свързани едно с друго. От начало до край. И завинаги.

Така, както песните са отпечатани едногласно, мъчно би могъл един даже добър музикант, при едно повърхностно разглеждане, да прозре тяхната дълбочина. Колко простичка изглежда песента на Бетховен, написана върху "Одата на радостта" на Шилер, но какъв вътрешен заряд тя крие в себе си, от който Бетховен изгражда грандиозния финал на своята Девета симфония.

Може да се приеме, че изпълнителите на песните на Учителя трябва да бъдат не само добри музиканти, но и духовно издигнати хора. Би трябвало също да се съжелява, че нямаме също съмишленици между по-големите български композитори, а върху нас лежи задължението да разработваме и изнасяме тази неповторима музика пред наши и външни хора.

Всъщност, никой български композитор или по-значителен изпълнител не биха дръзнали да аранжират или изпълняват музиката на Учителя днес, защото ще бъдат заподозрени в принадлежност към Бялото Братство и в идеологическа пропаганда за Него.

Учителят застъпва интересното становище, че музиката не трябва да става професия. Вероятно Той има пред вид онова далечно бъдеще, когато хората на земята така ще механизират оръдията на труда, че ще стане възможно да работят само по 2-3 часа дневно за препитанието си, а останалото свободно време ще посветят за интелектуалното си издигане или за развитието на своите дарби: поезия, изкуство, музика и други изкуства.

Известно е, че един цигулар например, за да разчита на значителни постижения, трябва да притежава не само дарба, но да свири редовно най-малко 5-6 часа дневно, което значи, че той трябва да премине към професионализъм. Несъвместимо е едновременно упражняване на две професии, защото изкуството иска да му се отдадем изцяло. Има талантиливи любители във всички видове изкуства, но те остават все пак любители и не могат да се домогнат до върхови постижения в изкуството. Има редки изключения, например Бородин, големият руски композитор, който е бил про-

фесор-химик и все пак, като композитор е написал безсмъртни произведения. За голямото изкуство се иска не само голяма дарба, но на него трябва да посветим цялото си време и да отдадем цялото си сърце и душа, да живеем и го-рим в него.

Засега на Словото и на музиката на Учителя се гледа с пренебрежение и предубеждение. Може би трябва да минат, по моя преценка, още 30-40 години, за да изbledнее и да се заличи това предубеждение. Не е изключено идвите и музиката на Учителя да бъдат възприети от други народи, тогава да се върнат в България и бъдат приети от българите. На тази мисъл ме навежда отношението, което българският народ има към личността на Учителя, към неговото дело и към нас, неговите последователи. Потвърждават се в случая още един път думите: "Никой не е пророк в отечеството си".

В моята вяра, че песните на Учителя трябва да се хармонизират и аранжират добре, за да имат по-силно въздействие, ме убеди окончателно и следният интересен случай:

Стоян Сертев, втори цигулар в квартета "Аврамов", сега покойник, живееше в близост на Изгрева. Живеейки там от дълго време, той общуваше с наши приятели и квартетът е изнасял концерти на Изгревска сцена. Тъй че Сертев е имал случай да чуе нещо от музиката на Учителя.

Брат Гавраил (Галилей) Величков, който беше мой пръв помощник и вдъхновител при магнетофонните записи на Учителеви песни, и който вярваше в моите възможности за аранжиране на песните, все пак решил преди известно време да узнае компетентното мнение на един добър професионалист за стойността на нашите записи и посетил Стоян Сертев в дома му. Аз бях в последствие уведомен за това посещение и резултатите от него. Брат Величков занесъл ролката със записа на 18-те песни на Учителя. На същата ролка на първата писта бяхме записали Паневритмията. На магнетофона на Сертев просвирили последователно част от песните. Когато просвирили "Вечер-сутрин", една сравнително проста песничка, изпълнена на щрайх и пиано, Сертев възкликнал: "Това е много интересно". Интересното се състои в това, че докато щрайхът свири ниско мелодията в хармония на песента, пианото прави красиви вариации във високия регистър в двете части на песента. На него особено му допаднали вариациите във втората част на песента, която е в български такт 3/16. Изсвирват по-нататък "Небето се отваря". Следва пак одобрителен възглас. Идват до песента "Странник съм в този свят", Сертев пита: "Ама тази песен от Учителя Дънов ли е? Много ми харесва. Ама кой е направил хармонизацията?" Той знае, че Учителят е дал песните си едногласно.

Предполагам, че ако Сертев би прелистил песнопойката, най-малко би се спрял на песента "Вечер-сутрин", а вероятно и "Странникът" не би му направила по-голямо впечатление. Но сега, когато той чува същите песни в една сполучлива аранжировка, неговото естетическо музикално чувство и разбиране веднага се изясняват положително.

Така изразеното мнение на Стоян Сертев, когото ние ценихме и уважавахме като един отличен музикант и професионалист от висока класа, зарадва мен и брат Галилей и укрепи вярата ни в правотата на нашия път - да служим по тоя път на делото на Учителя.

Песните на Учителя се нуждаят следователно от сполучлива хармонизация и аранжировка, за да се разкрие чрез това тяхната рядка красота. Като хармонизираме, аранжираме и разработваме песните на Учителя, ние не си въобразяваме, че вършим кой знае каква велика работа. Великото в случая е, че Учителят е дал тези песни. Ако някой външен човек би се заинтересувал от

музикалното наследство на Учителя и би пожелал да се запознае с него, какво бихте направили вие? Бихте го запознали с някого от нашите музиканти, за да му изпеят или изсвирят едногласно песните на Учителя. Аз съм сигурен, че същият този човек ще добие много по-добра представа за музиката на Учителя и ще остане по-доволен ако чуе на нашия магнетофонен запис за пеење и щрайх или само за щрайх, или ако сестра Кисьова му посвири песните на Учителя на пиано с хубава хармония.

Колкото нашата хармония да е несъвършена, все пак песните звучат по-добре, отколкото ако се свирят едногласно. Смятам, че ще ви убедя в това мое твърдение, когато ви демонстрирам нашия магнетофонен запис на Паневритмията и 13-те песни на Учителя, постигнат с толкова труд и постоянство. Записът на Паневритмията е направен с: първа и втора цигулки, пиано, контрабас и флейта. За 13-те песни имаме на разположение камерен оркестър и певци-солисти. Макар и двата записа по отношение на качеството на тона да не са на професионално ниво, защото са правени с любителски магнетофон при обикновена стайна обстановка, те ще останат уникални. С тях може да се представим и пред добри музиканти-професионалисти, които биха пожелали да чуят музиката на Учителя.

На 5.03.1971 г. в дома на Игнат Котаров в пълна нелегалност направихме записи на Паневритмията и песни на Учителя в разстояние на 3 дни. Участваха следните музиканти:

1. Галилей Величков. 2. Филип Стоицев. 3. Милка Кралева. 4. Йоанна Стратева. 5. Георги Стратев. 6. Мария Златева. 7. Петър Ганев. 8. Божана Кралева. 9. Благовест Жеков. 10. Алеко Кръстевич - виолист. 11. Иван Кръстевич - син. 12. Лидка - на пиано. 13. Атанас Милчев. 14. Никола Чакалов. 15. Кирил Киров - челист на филхармонията. 16. Тончо - флейтист. 17. Киров - контрабасист на операта. 18. Сийка Икономова (само един път).

Резерви бяха: 1. Лидия Янкова - цигулка. 2. Любомир Мариус - цигулар. 3. Йорданка Мариус - жена му.

Солисти - певци и певци за песните:

1. Веса Несторова. 2. Виолета Данаилова. 3. Мария Златева. 4. Тодор Маринчевски. 5. Росица Атанасова.

Учителят е казал някъде в беседите: "От моите песни за в бъдеще ще станат симфонии".

Очевидно е, че това време още не е дошло. Ние сме пионери в тази област, като изпълняваме една задача в настоящия момент - да хармонизираме, аранжираме и разработваме песните с нашите скромни възможности.

Не мога да се съглася в никакъв случай с едногласното изпълнение на песните и Паневритмията, както искат някои от нашите млади музиканти. Бих казал за тези добри наши приятели, които държат така упорито за едногласието, че са "по-правоверни от папата". По-скоро въпросът е другаде: от една страна те са само изпълнители и не се увличат от хармонията, от друга, те изглежда нямат доверие в способностите на старото поколение наши музиканти и може би чакат да се роди някой втори Бетховен, който да хармонизира по техен вкус и разбиране песните на Учителя.

Искам да ви разкажа станалия вече много известен музикален анекдот с брат Пеньо Ганев, за да обясня още един път понятието "по-правоверни от папата". Извинявам се, че се отклонявам от темата.

Брат Пеньо Ганев бил учител в Софийското село Кумарица. Един ден по някакъв случай го поканват на банкет. Както си е редно, на банкета били поканени също кметът, попът и секретар-бирника. Когато настроението се

повишило, пожелали брат Пеньо да им изсвири нещо на цигулката си. Той им изсвирил песента на Учителя "Махар Бену". Разбира се, никой от присъстващите не е знаел какво е изсвирил брат Пеньо, но попът, като по-музикален, задал въпроса: "Даскале, от кого беше това парче?" Брат Пеньо не бил подготвен за такъв въпрос и изпаднал в голямо затруднение. Без много да му мисли, казал: "Това е от Бетховен". Попът скочил и извиках: "Чухте ли, господа, това парче е от великия Бетховен, аз си знаех, че тази хубава музика може да бъде само от него. Пеньо, повтори парчето, че много ми хареса".

Дошъл си Пеньо на Изгрева, но не го свърта на едно място, че е излъгал. Отишъл при Учителя, разправил целия случай и казал: "Учителю, аз излъгах, не казах, че песента "Махар Бену" е от Вас". Учителят помислил малко и казал: "Рекох, добре си направил, че не си казал".

Някои приятели, които прочетоха моя доклад, бяха на мнение, че неуместно съм вмъкнал в него анекдота за брат Пеньо, също и израза "по-правоверен от папата". Бих отговорил на тази критика така:

Първо. Анекдотът с брат Пеньо е в тясна връзка с музиката на Учителя.

Второ. Той свидетелства за силата на въздействието на Учителевата музика върху хора, които я чуват за пръв път. В случая един музикален човек, свещеникът на селото, чува за първи път песента на Учителю "Маха Бену" и тя му прави толкова силно впечатление, че той не се усъмнява в думите на брат Пеньо, че тя е от Бетховен.

Трето. Анекдотът е толкова мил и забавен, че заслужава да остане за поколенията.

Четвърто. И най-важното, отношението на Учителя към "прегрешението" на брат Пеньо, който се явява пред Него и чистосърдечно си го признава. Каква широка има в думите на Учителя: "Добре си направил, че не си казал от кого е "Махар Бену". За Учителя е по-важно, че неговата музика действа на душите, отколкото, че неговото авторство на песента е било премълчано. Аз не зная по-забавен и поучителен анекдот от този във връзка с музиката на Учителя.

Изразът "по-правоверен от папата" употребих умишлено, за да охарактеризирам становището на някои наши млади музиканти, които застават на твърдото мнение, че песните на Учителя трябва да се изпълняват само едногласно. Вместо да проучат този въпрос и да се уверят, че в продължение на 30 години Учителят е насърчавал и се е радвал на нашите аранжировки, изнасяни на концерти на Изгрева, те застъпват едно своеобразно становище, което не търпи критика. Те даже не са пожелали да чуят нашите хармонизации. Аз казвам и на друго място в доклада, че ние не си въобразяваме, че вършим кой знае каква велика работа с нашите хармонизации, но ние сме на мнението, че многогласието е по-висш стадий в музиката от едногласието.

Учителят обичаше всички музиканти, които бяха около Него. Той насърчаваше всички до един да работят с Неговите песни, да ги хармонизират, аранжират, да ги разработват. Това бяха: Асен Арнаудов, Ирина Кисьова, Кирил Икономов. Аз дойдох по-късно на Изгрева.

Брат Пеньо е разправял този случай на много места, а по моя молба го разказа на братята и сестрите през 1972 г. на Бивака на "Вада" на Рила. Между слушателите беше един много добър брат, произхождащ от евангелските среди, който се изказа за случая и настояваше, че във всички случаи трябва да се казва пълната истина. За мене този добър брат беше също "по-правоверен от папата".

Ние сме живи свидетели на изнасяните в салона на Изгрева концерти от

Учителева музика, аранжирана за смесен хор или солово изпълнение и щрайх от брат Кирил Икономов, или за пеене и пиано от сестра Ирина Кисьова и Мария Тодорова и виждахме, че Учителят се радваше на тези прояви и ги поощряваше като първи стъпки на хармонизация на неговите песни. Не ми е известен конкретен случай Учителят да е настоявал за едногласно изпълнение на неговите песни.

Едногласието, според мен е примитивизъм. В двугласа и многогласието има много повече красота. Все пак може да се приеме едногласното изпълнение за някои песни, например "Вехад", "Нева-Санзу", "Берхан Ази", но песента "Махар Бену" ще загуби много от красотата си ако бъде изпълнена едногласно. Може би не сте чували скоро как звучи тази песен добре хармонизирана и засяга най-дълбоките фибри на душата. Наистина, Бах, Изай, Паганини и др. са писали сонати и капричи за соло цигулка, които звучат прекрасно, но казвам пак, хармонията е по-високо стъпало от едногласието.

Както се забелязали, при общото пеене някои по-музикални наши приятели се опитват да пеят втори глас. Същото нещо наблюдаваме и между цигуларите на Паневритмията. Намират се, за съжаление, немусикални сестри и братя, особено при Паневритмията, които казват, че "втория глас им пречи да чуват мелодията и да играят правилно". На такива некомпетентни изявления не трябва да се обръща внимание. Може би същите тези приятели ще са доволни ако на един концерт на щрайха всички инструменти: първи и втори цигулки, виоли, чела, контрабаси, а и певецът, всички до един свирят и пеят в унисон на три-четири октави та душата им да се насити само от мелодията. Това значи да нямаш елементарно чувство за хармония. Не отричам, че унисонът, употребен на място в една композиция има своеобразна красота и въздействие.

Чуват се нападки против участието на акордеона при изпълнението на песните и Паневритмията. Вярно е, че акордеонът масово се използва при изпълнението на народна музика и шлагери, но той е удобен инструмент за Паневритмията и песните, стига да се свири хубаво, ритмично и с добра хармония.

Една още недостатъчно използвана възможност е участието на китарата, не само в Паневритмията, но и в изпълнението на песните на Учителя. Възможностите на китарата се подценяват и от доста музикални хора. Това е така, защото те не са чули на живо или на запис изпълнението на световните китаристи: Андре Сеговия, Пако Корбонел и др., които свирят с голямо майсторство транскрипции на Бах, Бетховен, Моцарт и др. композитори. Паганини, който е бил виртуоз и на китара, ни е оставил оригинални песни за цигулка и китара, също Джулиани и др. Китарата има по-ограничени възможности отколкото пианото или арфата, това ни е ясно. Но за нас на открито за Паневритмията или на планината за акомп на песните тя е незаменим инструмент. Добрите акомпаниятори-китаристи, които импровизират акомп, са рядкост, затова аз предпочитам да се обмислят, напишат или свирят по нотите акордите.

Учителят държеше за китарата и настояваше сестра Гита Стратева да свири с китара на Паневритмията. Докато при песните всеки хармонизатор е свободен да употреби хармония каквато смята, че подхожда в зависимост от характера на песента, то при Паневритмията не се иска голямо разнообразие на акорди. Затова е по-добре да се установят акорди, които да се изпълняват от всички. В такъв случай при гостувания, при срещи, на Рила, ще има единство, което ще улесни общото изпълнение. За да се постигне това е необходимо да се поработи върху тези акорди колективно, след което да се разменят и дадат за изучаване на нашите китаристи. Но ни липсва организаци-

онен подход.

Сега да разгледаме музикалното творчество на Учителя, песните. Паневритмията ще разгледаме в отделен доклад.

Учителят даваше песните си като ги свиреше на цигулката си, или ги пееше, а по-рядко ги свиреше на пиано. Тъй като около Него винаги имаше музиканти, те записваха дадената песен. Понякога са се явявали различия в записването, ако едновременно са записвали двама или трима музиканти, което е пораждало дискусия, за да се установи последната редакция. Песните са били записвани главно от Асен Арнаудов, Кирил Икономов, Мария Тодорова, Ангел Янушев, Ирина Кисьова, Гавраил Величков и от Лиляна Табакова в с. Мърчаево през евакуацията 1943-1944 г. Научих, че Учителят е имал голямо доверие в брат Кирил Икономов и му е възлагал често задачата да коригира записаните песни, за да ги редактира по правилата на класическата музика. Тук искам да вмъкна един цитат от беседата на Учителя "Козативни сили", Общ окултен клас, год. V (1925-1926 ж.), том I, стр. 3-4.

От това изказване на Учителя става ясно, че Той е държал на това Неговите песни да бъдат съобразени с правилата на класическата музика.

Ето цитатът с някои съкращения от стр. 3-4:

"Съвременните певци и музиканти в своите песни не избират думи, съответни на тоновете, вследствие на което не произвеждат нужния ефект. Често думите не са формативни. За да има хармония между тоновете и думите композиторите в музиката трябва да се вслушват в своята интуиция, т.е. ще трябва да се ползват от разположението на ума и сърцето си... Мнозина ще кажат, че в пението са необходими техника, такт и ред други правила. В хубавото пеене трябва да има мекота и хармония между думите и тоновете. когато се поставят думи на някоя песен, трябва да се знае как да се наредят, коя да бъде първа, коя втора и т.н. Думите в някои песни са така наредени, че разрушават. Щом има мекота и хармония в пеенето, техниката и тактът се налагат сами по себе си. Освен това трябва да се знае кои слогове и кои букви са силни или слаби, та да се поставят по места съответни на тоновете". Това е тъй нареченото правилно акцентиране.

В новата песнопойка са отпечатани 165 песни, мелодии, теми. В първата ѝ част, тъй наречените "Братски песни", има не само песни от Учителя, но и от други братя-музиканти. Те са 16 песни. Тези песни, някои от които са дошли от евангелските среди, са били приети от Учителя и приятелите добре. Някои от тях са станали даже любими братски песни, например: "Сърдечният зов", "Небето се отваря", "Славейчета горски", "Време е да вървим" и др. В същия раздел "Братски песни" има 2-3 песни, които сега почти не се пеят: "Страдна душа", "На Христа запейте", "Нови дрехи".

Като приспадне от общото число на песните цифрата 16 - песни от други автори, песните на Учителя остават 149. Научих, че има още няколко песни от Учителя, които се знаят от някои приятели, но не зная по каква причина не са отпечани в новата песнопойка. Като пример давам песента "Житното зърно".

Новата песнопойка, издадена в 1946 г., обхваща цялото музикално творчество на Учителя: песни, мелодии и теми.

Ето списъкът на издадените преди това песни от Братството:

1. 1921 г. - Песни на Всемирното Братство - I част.
2. 1922 г. - Песни на Всемирното Братство - II част.
3. 1938 г. - Песни от Учителя - I част.
4. 1941 г. - Братски песни.
5. 1941 г. - Песни от Учителя - II част.
6. 1946 г. - Новата песнопойка.

Новата песнопойка има три раздела: I - Братски песни; II - Песни на Учителя; III - Неиздадени песни, мелодии и теми на Учителя.

Песните в раздела "Братски песни", които аз наричам "Хубавите стари братски песни", които са били пяти с голямо вдъхновение от нашите заминали сестри и братя от поколението на братята Тодор Стоименов, Боян Боев, Георги Куртев, Минчо Сотиров, Михаил Стоицев и др. Старите братски песни са свързани с историята на първите братски събори на Братството в Търново, а по-късно и в София. Характерни белези на тези песни са: тяхната голяма мелодичност и много съдържателният им текст, който се излива преизобилно в много куплети, които мъчно се помнят. По-голямата част от текстовете са писани от литературно надарени сестри и братя.

От брат Жечо Панайотов научих интересни подробности относно началото на песнопееето в Братството. В 1907 г. в Бургас е имало вече кръжок на Бялото Братство с ръководител брат Пеню Киров. Пеели се църковните песни: "Тебе поем", "Свети Боже", "Достойно ест", "Ангел вопияше" и "Великото славословие". Песента "Ангел вопияше" е била аранжирана от поп Константин Дъновски - Варна, баща на Учителя. В София, под влиянието на придошли от евангелските църкви сестри и братя, са се изпълнявали някои евангелски песни: "Напред чада", "Дързост във Христа", "Към Сион".

Периодът на действителните братски песни започва около 1914 г. с песента "Страдна душо" от Учителя, която била пята с голямо въодушевление. През 1915 г се явява песента "На Учителя", текст и мелодия от брат Борис Хаджи Андреев от Ямбол, който скоро след това си заминава. Изобилието на песни се явява след 1922 г., когато Учителят открил Окултната Школа.

Вторият раздел "Песни от Учителя" съдържа най-хубавите песни на Учителя, като например: "Фир-фюр-фен", "Махар Бену Абба", "Бенир-Бенир", "Духът Божи", "Веади" и много други музикални бисери.

В раздела "Неиздадени песни, мелодии и теми от Учителя", могат да се изброят доста песни, включително "Новото Битие", които нашето поколение не е запяло и вероятно няма да запее. В този раздел намерих обаче великолепно песни, от които искам да посоча: "Българска рапсодия", "Българска идилия", "Марш на Светлите сили", "Берхан Ази", "Песен за двете сестри", "Вътрешният глас на Бога", "Странник съм в този свят".

Отпечатаните "теми" са само музикални скици на Учителя и не виждам да допринесат нещо съществено за значението на Учителевата музика. Някои песни са отпечатани в два и даже в три варианта. Трябвало е да се подбере по-добрият вариант.

Учителят остави чудесни образци на българска музика. Те не са много - 14 на брой, но пресъздават най-чисти образци на нашия народен епос. За мен песните в български стил са едни от най-ценните в творчеството на Учителя. Когато дойде времето да бъде призната музиката на Учителя, неговите песни в български стил ще бъдат високо оценени. От тези песни по-късно разглеждам: "Българска рапсодия" и "Българска идилия". Със своите български песни Учителят внася обновление в българската музика, като възстановява първоначалната чистота на българската народна песен.

Тук му е мястото да изразя личното си мнение по един актуален въпрос. И най-предубеденият музикален наблюдател ще трябва да признае факта, че нашият народ преживява невиждан музикален разцвет.

Българските певци разнасят славата на България по всички континенти. Нашите инструменталисти не остават по-назад от тях. Българските симфонични оркестри и камерни състави получават често покани за гостуване в чужбина, а народната опера триумфира със своето изпълнение на руски

опери. Хоровото ни пеене е на голяма висота и печели международните хорови конкурси, а нашата танцова самодейност е най-голямата ни гордост и предизвиква възторзи навсякъде по света.

Корените на тези успехи трябва да се търсят преди всичко в голямата природна музикалност на нашия народ, но и в щедрата подкрепа, която изкуството въобще и в частност музикалното изкуство получава от страна на държавата след 9.IX.1944 г.

В нашия музикален фолклор има безброй песни-бисери, сътворени от безименни народни творци. От тази неизчерпаема съкровищница българските композитори черпят вдъхновение и създават прекрасни произведения.

Тези музикални успехи ни изпълват с най-чиста радост и утвърждават нашата увереност, че българският народ развива качества, които трябва да има, за да изпълни своята историческа мисия в семейството на славянските народи.

Ние, последователите на Бялото Братство, приемаме, че за този музикален подем на българския народ е дал своя принос и Учителят, който повече от 40 години иска от своите последователи да пеят непрестанно и сам е сътворил 150 песни, между които 14 са в български стил. Музикалното творчество на Учителя е още малко известно, но ние вярваме, че то ще бъде достойно оценено за в бъдеще.

Както вече казах, Учителят ни даде едногласно своите песни. Цяло щастие е за нас, че имаме свободата да хармонизираме, аранжираме и разработваме това богато музикално наследство, което нямаше да бъде така, ако Той ни беше дал песните си с готова хармония. Трябва да се разяснят и разграничат тези три понятия, с които често боравим в доклада. Под хармонизиране разбираме обличането на мелодията в логически свързани акорди, евентуално с контрапунктични движения на места в баса или другите гласове.

При аранжировката ние приспособяваме хармонизираната вече песен за: солово, вокално или инструментално изпълнение, за хор или камерен оркестър, за соло пиано и т.н.

При разработване вземаме един или повече мотиви от песните и ги развиваме тематически, като влагаме собствени идеи и разбирания.

Разработването на една песен на Учителя е трудно постижимо начинание. Не само, че трябва да бъде овладян духът на песента, но трябва да не се допускат лични елементи, които да дадат чужд облик на вложеното от Учителя съдържание. А това предполага голяма чувствителност, добра композиционна техника и силна интуиция.

Правени са опити за разработки: сестра Кисьова има разработки върху "Махар Бену", "Да бих Го слушал", "Химн на великата душа", "Изгрява Слънцето" - за пиано. Аз имам вариации върху "Изгрява Слънцето" за пеене, Кирил Икономов и Мария Тодорова имат също разработки.

Песните на Учителя се нуждаят преди всичко от хармонизиране на пиано, за да служат при общото пеене и съпровод на цигулките. При досегашните издания се практикуваше само едногласното им изложение, с изключение на първата песнопойка, издадена и за пиано.

Наистина, едно издание на Учителевите песни с хармония е голямо дело. От нашите музиканти главно сестра Кисьова, която е пианистка, има добри хармонизации на много песни. В тази област успешно се проявява и сестра Мария Тодорова. Нямаме обаче системно изработени хармонизации за пиано на всички песни.

Аз работя главно за камерен оркестър. Кирил Икономов работеше повече за смесен хор или за солово пеене с камерен оркестър.

На времето Асен Арнаудов беше голям майстор на импровизирането на пиано, но смятам, че не е записал импровизациите си, а и той отдавна преустанови връзките си с Братството, за което може само да се съжالياва.

Хармонизациите и разработките на песните на Учителя се пазят отделно на сестра Кисьова, Мария Тодорова, Кирил Икономов. Аз съм разглеждал само някои от тях.

Чувства се липсата на общобратски музикален архив, от който желаещите да могат да си преписват хармонизирани песни за пиано или за хор и т.н. и вероятно за в бъдеще музикалните материали, съхранявани сега у 3-4 души ще се разпилеят и загубят. Така са загубени хубавите аранжировки на Христо Дързев за хор. Нашето ръководство никога не е помислило по този въпрос. Така ли смятате, че лесно се печелят музиканти за каузата на Братството, които безкористно да работят? - Вие знаете добре, че за делото на Братството не се работи за пари или за личен интерес. - "Даром сте взели, даром давайте". В продължение на 40 години музикантите-композитори в Братството се броят на пръсти, а сега останаха 2-3 души в напреднала възраст.

Пак повтарям: Ние нямаме в момента никакъв музикален живот, но при по-благоприятни условия в това отношение веднага ще изникне необходимостта от хармонизации и аранжировки, защото е абсурдно да се мисли, че песните на Учителя могат да се изнасят на един глас на концертния подиум. Общото устрояване на Братството в бъдеще ще определи и възможностите за организиране цялостната и целенасочена музикална дейност, вътрешна и външна.

Ако се замислим върху въпроса за бъдещето на музиката на Учителя, бих казал, че основното и най-важното си остават песните при общото им изпълнение под ръководството на цигулка или пиано. Колкото и една песен да е хармонизирана сполучливо и нейното солово вокално или инструментално изпълнение да ни вълнува и топли, личното участие в общото пеење е свързано с изживяването на много по-силни естетически емоции.

Някой може да ми каже, че ненужно се замислям за бъдещето на Учението и музиката на Учителя и че "Небето си знае работата". Това е така, но Небето действа пак чрез нас, хората, доколкото сме готови да възприемем неговите внушения. Има и такива философи, които казват: "Господ си знае работата", а самите те нищо не правят. Трябва да се работи, всеки в своята област трябва да стане един малък фар, към чиято спасителна светлина да се устремят жадуващите за духовен живот хора.

Да разгледаме сега музиката на Учителя по отношение строежа и характера на вложените в нея чувства, настроения, идеи.

По-голямата част от песните са двуделни по строеж. Чисто инструменталните композиции са много малко, като например: "Берхан Ази", "Мар на Светлите Сили", "Играта на поточето" и др.

Една част от песните имат класическия строеж на фразата от четири такта. Примери: "Любовта е извор", "Малкият планински извор", "Напред да ходим смело" и др. За много песни обаче е характерна честата смяна на различни тактове, като се редуват 2/4 с 3/4 или 4/4 тактове. Като пример давам "Фир-фюр-фен". Тази биеша на очи особеност на Учителевите песни си обяснявам с това, че мелодията на тези песни не е написана върху предварително римуван поетичен текст. Текстът на повечето песни е даден от Учителя едновременно с мелодията, а при останалата част е писан пак след даване на мелодията от наши приятели по идеи на Учителя. В някои песни "Вехад", "Нева Санзу" развитието на музикалната мисъл протича на фрази с различна тактова стойност и забавяния. Тези песни приличат на безмензурни, т.е. без определена предва-

рителна отмереност. Те се пеят с голяма свобода, често формата и богатата аранжировка не се подчиняват на определен метрум.

Каква хармония подхожда на песните на Учителя? - Досега всички наши приятели-музиканти от времето на Учителя работеха с класическата хармония. Ако някой от по-младото поколение е на друго мнение, следва да докаже правотата на своето становище, като ни покаже образци на своето творчество.

За нас един такъв нов подход за хармонизиране и аранжировка на песните на Учителя ще бъде интересен.

Ако разгледаме песните на Учителя по отношение характера им, можем да установим следното:

Една част от тези песни са жизнерадостни, от тях блика радост и възторг от величието на природата. Примери: "Мусала", "Зов на планината", "Зората на новия живот", "Ходи, ходи" и пр.

В друга група песни преобладава стремежът на ученика за извисяване и победа на духовното начало. Такива песни са: "Напред чада", "Песен за светлия път", "Стари, стани" и др.

Няколко песни, написани от ученици на Школата, даже на музиканти, възпяват с текст и музика личността и обаянието на Учителя. Това са сърдечни и мелодични песнички, от които песента "На Учителя" е станала любима песен на всички сестри и братя, подобно на химнова ода, която се изпълнява с благоговение при тържествени случаи. Искам да обърна вниманието ви на четвъртия куплет на тази песен - трети и четвърти стих. Те гласят така: "Тъй за Тебе ще живея и за Тебе ще умра". Някои наши приятели изменят четвъртия стих и го пеят: "И след Тебе ще вървя".

Брат Кирил Икономов, комуто може напълно да се вярва, ми каза, че преди второто отпечатване на песента (1941 г.) изрично е попитал Учителя как да остане този стих, и Учителят е отговорил: "Да остане както си е! Т.е. "и за Тебе ще умра".

Аз казвам за онези, които пеят "ще вървя", че като вървят след Учителя, ако не им е угодно, ще кривнат настрана от пътя, което показва, че не са готови да умрат за Учителя си. На Него не му трябва тяхната смърт, нека си живеят, но какви ученици са те, ако не са готови да пожертват и живота си за това велико Учение. Не трябва да се изменя този стих.

В песните "Изгрей ти, мое слънце", "Изгрява Слънцето", "Песен на зората", "Зора на новия живот" е изразено преклонението и благоговението на ученика пред извора на живота на земята - слънцето.

"Химн на великата душа" е тържествен и величествен химн, а завършекът на тази песен "Велик си Ти, Господи" е повик, който излиза от пробудената човешка душа, изпълва цялото човешко същество с благоговение и умиление, както никоя друга песен. Песента чака своята майсторска разработка, за да стане величествена оратория с неотразимо въздействие. По текст и мелодия тя ми напомня пасажа в операта "Танхойзер" от Вагнер, където също се величае Бог с текста: "Да славим Бог, да славим Бог!"

Учителят ни даде една група песни, които наричаме неправилно "санскритски". Езикът, употребяван в тях, Учителят нарича "Ватански", някакъв прастар свещен език. За мен тези песни са уникум в световната музикална литература. Те са много красиви и с дълбоко въздействие. Те са 12 на брой. Не бих могъл да кажа кои от тях са по-хубави, но като че ли "Фир-фюр-фен", "Махар Бену", "Бершид Ба" и "Айн Фаси" се открояват от останалите с по-силното си въздействие. Учителят превежда само част от текста на тези песни, защото казва, че не целият е преводим и че при превод ще загуби от красотата си.

Имах случай да установя как песента "Бершид Ба" се приема от външни музиканти, които идват за пръв път в допир с музиката на Учителя.

Когато правехме оркестров запис за магнетофон на Учителеви песни през 1972 г., записахме и тази песен. Тъй като тя не се отдаде добре на щрайха, аз реших да я възложа за изпълнение като дует на двамата наши челисти, отлични професионалисти. Те я изсвириха с голямо желание и старание, явно беше, че тази музика им действа. А двамата ни виолисти, баща и син, изразиха многократно и гласно възхищението си пред всички от същата песен и ме помолиха да им я транспонирам за виола, за да си я свирят вкъщи.

Научих за още един случай за въздействието на музиката на Учителя.

Асен Вапорджиев, известният наш контрабасист-виртуоз, давал концерт в Бургас. След изпълнението на програмата публиката го вика на бис. Той изсвирва на бис китка от песни на Учителя, без да съобщи автора, както това се практикува при бисове. След изсвирването на биса, свещеникът се обръща към нашия приятел с думите: "Ето, това е музика!" Коментарите са излишни. Но ако знаеше, че е от Дънов щеше да я отхвърли.

Произведенията на великите музиканти-композитори: Бах, Хендел, Бетховен, Моцарт, Шопен, Шуберт, Чайковски и много други доставят висше естетична наслада, вълнуват и трогват сърцето. Песните на Учителя са музика от друг род. Това е музика, която цели да събуди в човешката душа духовното начало. Затова тя се възприема като откровение от жадните и готови за духовен живот души. За нас, които следваме пътя на Учението, тази музика е станала насъщна храна, ние живеем с нея и бихме желали да я направим достояние на всички духовни и добри хора на земята.

Музиката на Учителя, поне в наше време, не би могла да бъдем изнесена на концертните подиуми в света, защото тя е духовна музика със съвсем друго предназначение. Думите на Учителя: "От моите песни ще станем в бъдеще симфонии", се отнасят вероятно за едно по-далечно бъдеще, когато даровити музиканти, възприели идеите на Учителя, ще използват теми от неговите песни за създаването на големи музикални форми - симфонии, кантати, оратории, които ще се изпълняват на публични концерти и ще въздействат на по-широк кръг хора за пробуждането им към духовен живот. Ще разкажа един случай, от който може да се извади заключението, че не всички наши приятели имат правилна представа за мястото на Учителевата музика изобщо.

За един концерт в салона на Изгрева, 1946 г., аз лично направих малко афишче което поставих отстрана на входната врата на салона. Щяхме да изпълним произведения от няколко известни композитори и накрая музика от Учителя, затова аз подредих върху афиша авторите така: Бетховен, Моцарт, Учителя. Пишейки името на Учителя последно, исках да кажа, че неговата музика, която ще предложим на слушателите, е за нас най-ценна и ще остави най-трайни следи в душите ни. Какво беше учудването ми, когато, идвайки в салона, видях че името на Учителя беше написано най-напред върху афиша, преди имената на Бетховен и Моцарт, което означаваше, че симпатичният наш брат променил афиша смята, че Учителят е по-велик композитор от Бетховен и Моцарт. Това е неразбиране на нещата. Вероятно същият този брат или сестра не знаят колко Учителят се издига в нашите очи със своята скромност и величие, когато казва: "Другият път ще дойда на земята като музикант". Не е имало в културната история на човечеството такъв всеотдаен гений, който да се е проявил едновременно като Миров Духовен Учител, велик композитор, гениален цигулар или пианист, велик математик, гениален художник, голям поет и т.н.

Леонардо да Винчи е показал многостранна гениалност, но все пак далеч от това, което казвам. Всички тези качества, събрани съвкупно могат да бъдат атрибути само на Великия и Незнаен Първоизточник на живота, но не и на човешко същество от планетата Земя.

Музиката е най-висшият Божествен дар. Тя е обединяващият интернационален език на душите, който не се нуждае от превод, защото се разбира от всички.

В Школата на Бялото Братство музиката е едно от най-мощните средства за духовна работа. Затова Учителят отдаваше голямо значение на музиката като средство за пробуждане на Божественото съзнание у хората.

Той казва така: "Днес музиката се изучава най-вече като изкуство. Музиката има, обаче, много сложен характер, тя е многостранна. Техниката е само една от нейните страни. Тя е най-важното постижение на механичната музика, защото има три вида музика: механична, която само раздвижва нещата; органична, която организира живота материя и установява нейния жизнен ритъм и психична - която събужда скритите сили на душата. Окултната музика си поставя по-висши цели и по-високи задачи от обикновената музика, тя едва сега навлиза в света и затова е достъпна за малцина".

Да продължим с разглеждане характера на Учителевите песни.

Песните: "Ще се развеселя", "Духът Божий", "Бог е Любов", "В начало бе Словото" и др. са мистични песни. Те разтварят душата на ученика да направи връзка с Великото Начало на Битието. Те трябва да се пеят съсредоточено и със съзнанието, че се свещенодейства. От тези песни аз обикнах много "Духът Божий", за която песен брат Борис Николов ми съобщи, че е била любимата песен на Учителя.

Песента "Радост и скръб" е нещо изключително по музика и текст. В текста е вложена дълбока философия. Даже без да се разработи тя може да се аранжира за една малка оратория за хор, двама солисти и камерен оркестър.

Същото може да се каже и за песента "Студът всичко дава", вероятно единствена по рода си песен върху такъв текст. Хубава аранжировка за пеене и пиано на тази песен има сестра Кисьова, която сама изпълняваше песента в салона.

Още в 1933 г. Учителят е дал мелодията "Мирът иде", на която по-късно е написан текст от сестра Стоянка Илиева. Човечеството бленува за един траен и справедлив мир на земята и Учителят откликва с едно музикално произведение на този копнеж, дадено още през 1933 г.

"Българска рапсодия" е едно нежно и вълнуващо произведение в български стил. В текста е вложена идеята за идеалните отношения между момъкът и момата.

"Българска идилия" е за соло цигулка. Има няколко разработки на "Идилията". Едната от тях е на брат Кирил Икономов. Своя разработка свиреше покойният брат Петър Камбуров. От Асен Арнаудов има печатно издание на "Идилията". Аз също имам моя разработка за цигулка и щрайх каденца за цигулката. Чух, че Учителят бил казал: "Идилията не е разработена още както трябва".

Особено място в поредицата песни на Учителя заема последната песен в Новата песнопойка: "Странник съм в този свят". Тази песен е молитва-изповед на Учителя "чужд на всички на земята и за всичко земно, който познаваше само Бога и към Него отправи той своето упование и своята молитва". Тази песен, аранжирана от мен за камерен оркестър и соло цигулка, има силно въздействие не само върху нашите приятели, но и върху външни хора. При записа солото цигулка изпълнява наш цигулар със забележително вдъхновение. В та-

зи песен на няколко места е допуснато несъответствие между музика и текст, което понижава стойността на тази неповторима песен. Неизправянето на подобни грешки в едно луксозно печатно издание уличава в незнание и уронва престижа на Учителевото музикално творчество, което не трябва да се допуска. Впрочем, според мен, песента "Странник съм на този свят" е песен на Учителя тя не би трябвало да се пее от нас, а да се слуша само в инструментално изпълнение с рецитатор на текста.

Накрая: "Марш на Светлите Сили". Това е победният марш на светлите ангелски Сили на живата природа, които настъпват със своя характерен ритъм. Под действието на този ритъм човек може да се свърже с тези Сили и да се издигне до техни я свят. Разказват ми, че Учителят неповторимо е свирил този марш с върха на лъка си.

Изчерпателното изложение на тази материя, която аз бегло засягам, е извън рамките на поставената от мен тема. Необходимо е дългогодишно вдъхновено и много задълбочено изучаване на музикалното творчество на Учителя, за да може авторитетно и с пълнота да се развие и изнесе темата "Музиката на Учителя и нейното общочовешко значение". Това ще остане за изпълнение от бъдещите поколения.

Всъщност, всяка песен на Учителя ни разкрива цял един мир, който само човек със силно развита интуиция може да възприеме. Тъй като не е възможно да се говори за всяка песен поотделно, аз обобщавам материала и поставям под един общ знаменател група песни. Може би това не е правилно, но ме улеснява. Вероятно всяка песен има своето окултно значение и влияние, с което човек влиза несъзнателно в допир, когато я пее. Тепърва братята музиковеди ще проучват и тези въпроси.

При чисто инструменталното изпълнение на песните на Учителя: цигулка, чело, пиано, обой, същите губят част от своята красота. Най-напред отпада съдържателния и духовно осмислен текст, който от своя страна допринася не малко за по-силното въздействие на песните. Опитайте се да изпеете песента "Фир-фюр-фен" със затворена уста, без текста и вие веднага ще почувствате липсата на нещо съществено. Липсата на текст може да бъде само донякъде компенсирана от един красив, дълбок и задушевен тон на някой музикален инструмент. Но този инструмент трябва не само да свири, но и да говори, една много трудна задача. Такова постижение е по силите само на щастливи избраници-инструменталисти, за които казвате: "Инструментът му пее". Всъщност само едно вълнуващо вокално изпълнение на песните на Учителя в комбинация с ясна дикция на съдържателния им текст може да проникне най-дълбоко в душите на слушателите. На Изгревска сцена сме чували красиви изпълнения на Учителеви песни от няколко наши певци, но не трябва да се забравя, че всеки по-голям и хубав глас внася нова красота в изпълнението и често пътят до съвършеното изпълнение е дълъг и труден. В мечтите си чувам песента "Махар Бену" изпълнена от певец от ранга на Борис Христов. Някои наши приятели казват: "Даже и Борис Христов да пее песните на Учителя, няма да ги пее както трябва, защото не е духовен човек". На това аз отговарям: "Не е възможно един голям певец от ранга на Борис Христов, комуто Бог е дал такава дарба, да не почувства веднага дълбочината и неповторимата красота на песен като "Махар Бену", в това бъдете сигурни".

Искам да подчертая, че музиката на Учителя се изпълнява трудно. Не става въпрос за технически трудности при вокалното и или инструментално изпълнение. Трудността се състои в това, да се схване по интуитивен път вложеното в много песни окултно съдържание и така да се предаде на слушателите, че да въздейства на душите им.

Да се върнем към началната тема "Музиката на Учителя и ние", т.е. нашето задължение като музиканти за изучаването, приложението и разпространението на тази музика.

На какво е необходимо да се обърне внимание, за да се развива музикалният живот на Братството правилно и целенасочено? Ние си даваме сметка, че условията за нашето нормално духовно и музикално развитие са ограничени и скърбим, че поради това музикалният ни живот е редуциран до минимум. Проявите на младите музиканти в Братството са преустановени, а и редиците на нас, по-възрастните, доста уредяха. Въпреки всичко, ние не трябва да униваме, а да работим за повдигане на общата музикална култура на нашите приятели.

Най-важното е да се заучават правилно песните и изобщо да не преставаме да пеем. Това е задача преди всичко на музикантите цигулари по места, но и на всеки по-музикален наш приятел, който може да стане малък музикален център на действие. Трябва да се уреждат поне един път седмично певчески вечери от по двама-трима души, като се пее тихо. Тихото пеене възвишава душата и има по-силно въздействие. Аз обръщам внимание и върху необходимостта от всекидневно пеене. Докато всеки може да си прочете сам една беседа и да се вдълбочи в размисъл, колективното пеене е за препоръчване.

Когато говорим за правилното изучаване на песните, трябва да кажа, че в това отношение се получи известно неблагоприятно положение. Между старите издания на песните и новата песнопойка от 1946 г. има в някои песни разлика. Не става въпрос за коренна разлика в мелодията, но за промени единични тактове в 1, 2 до 3 такта на някоя песен. Аз лично установих това, когато през м. май 1974 г. намислих да аранжирам всички песни на Учителя за 2 цигулки и китара и започнах да работя по новата песнопойка. В процеса на работа се натъкнах на факта, че наистина в някои песни е направена промяна, в смисъл, че са нотирани не така както ги знаех и свирех.

Установих за колко и кои песни се отнася това и реших да потърся помощта на други наши дългогодишни музиканти. Обърнах се към сестрите Ирина Кисьова и Мария Златева. Правейки сравнение между старите песнопойки и новото издание и вземайки предвид как всеки от нас си спомня, че е пята дадена песен, ние установихме, кой нотен текст би трябвало да се приеме за верен. За още по-пълно уточняване на въпроса аз имах допълнителни срещи с братята Кирил Икономов, Гавраил (Галилей) Величков, Пеньо Ганев. Съжалявам искрено, че едва сега се заех с този въпрос, когато брат Симеонов е вече покойник. Иначе бих получил от него подробна информация относно песните. Той дълги години свири в салона и под неговото ръководство те са били разучавани. Очаквах много от една среща с Асен Арnaudов, но за съжаление, тя не можа да се състои не по моя вина.

Мога да отчета като мой пропуск, че не се обърнах още от самото начало за съвет и съдействие към сестра Мария Тодорова, под чиято редакция е печатана новата песнопойка. Тя можеше да ни обясни най-добре какво е наложило промените в някои песни. Все пак този въпрос би могъл да бъде решен окончателно от един общ форум, на който да присъстват: Мария Тодорова, Ирина Кисьова, Кирил Икономов, Филип Стоицев, Гавраил (Галилей) Величков, Пеньо Ганев, Мария Златева, евентуално и Асен Арnaudов. Но поради здравословното състояние на една част от изброените музиканти, това би било трудно, почти невъзможно начинание.

Засега въпросът с тези различия в някои песни остава открит, защото неоспорим факт е, че те съществуват. А ние трябва да бъдем готови за едно ново издание на песните, макар и след години в тази готовност трябва да бъде

предшествана от упорита колективна работа за отстраняване откритите от нас неточности в новата песнопойка. Тази колективна работа трябва да бъде извършена от нас, по-възрастните музиканти, които сме в течение на въпроса.

Младите наши приятели-музиканти може би изобщо не знаят, че съществува такъв въпрос и затова ние трябва да им оставим автентични материали по въпроса.

При този преглед на новата песнопойка установихме различия в 10 песни. В 32 намираме неподходящо тактово разпределение и правим предложение за поправки, а в 5 песни намираме неправилно акцентиране на отделни думи от текста.

Държа на разположение на интересуващите се специална тетрадка, в която вписах по хронологичен ред всички песни с променени тонове, с неподходящо тактово разпределение и с неправилно акцентирани думи.

Би трябвало да се обясни обстоятелството, защо Учителят се е нуждаел от нашите приятели-музиканти, които да записват дадените от Него песни така, както това става при творците на народна музика?

Впрочем народните песни са били предавани наизуст от поколение на поколение и едва по-късно нотирани. В случая сравнението не е уместно, защото както казах, творците на народни песни са били простовати, но музикални хора от народа, докато при Учителя ние имаме един Миров Учител, Който е дошъл на земята със задача да оглави Всемирното Бяло Братство и дава подходяща музика за пълнота на своето Учение. Той няма за задача да бъде композитор, иначе сам би записвал и хармонизирал песните си. Участващите в процесите на записване, хармонизиране, аранжиране и разработване песните му музиканти вършат една много високо благородна дейност за Братството и за себе си. Тази задача е обаче много отговорна и най-правилно е да се подходи към нея не еднолично, а колективно. Трябва да кажем, че поотделно всеки от нас има добри музикални постижения и е свободен да работи с песните на Учителя според своите възможности. Но когато се касае до въпроса за установяване правилното нотичане на песните, трябва да се предпочете колективния метод на работа.

Песните имат означени темпа, макар и не винаги удачни. Известно е, че при общото пеене без диригент певците имат стремеж да забавят тъкмо бавните темпа, което развлича песента и променя характера ѝ. При такива случаи трябва да се помолят приятелите да пеят по-тихо и да се вслушват в цигулката. Трябва обаче и ръководителите-музиканти да са наясно относно темпата на песните.

Искам да обърна внимание на това, че при започване записване на една песен е необходимо предварително да се даде тон на певците. Недопустимо е да вдигнеш цигулката и да засвириш песента, а певците да се хванат на втория или третия такт.

Допустимо ли е да се транспонират песните в други гами? - Разбира се, даже в много случаи е необходимо. При транспонирането не се прави промяна в мелодията, а тя се поставя в подходяща за дадения глас гама. При общото пеене не е необходимо да се транспонира, макар че има песни във висок регистър, и транспонирането ще улесни певците, по-голяма част от тях да вземат пълноценно участие в пеенето.

Учителят беше баритон и вероятно по тази причина доста песни са дадени в удобни за неговия глас гами. Транспонирането практикуваме главно при аранжиране на песните за концертно изпълнение.

За цигуларите транспонирането на една песен не представлява никаква трудност, но за акомпаниращия инструмент, пиано или китара, се явява значи-

телно затруднение.

Ако трябва да взема становище за песните в "Новото Битие", бих казал следното:

Много неудобно е всякакво изказване по този въпрос. Сестра Лиляна Табакова без съмнение е добра оперна певица. Последните години тя се увлича в хармонизирането на песните на Учителя. Не мога да дам преценка на нейните постижения в тази област, тъй като не съм виждал нейни работи.

В коментара на песнопойката пише: "Учителят е свирил, пял пред сестра Табакова песните "Новото Битие" и следващите 11 песни. На редакционния комитет, който ги е приел в музикалната форма, която тя им е дала, без всякакъв друг преглед.

Учителят по това време се е доверил на сестра Табакова в Мърчаево, която единствена е записала тези негови последни песни. Нямаме основание за съмнение относно автентичността на същите песни. Лично аз съм просвирил "Битието" многократно, с желание да го разуча, но не мога да се отърва от впечатлението, че в тези свои последни песни Учителят е променил стила си, утвърден от по-раншното му творчество. Това обаче не се отнася до следващите 11 песни след "Битието", някои от които много ми харесват, например: "Любов ме озари", "Отче наш", "Вътрешният глас", "Странник съм на този свят".

Смятам, че за нашето поколение голяма част от неиздадените песни на Учителя, включително "Битието", ще останат непознати. Не виждам условия за масовото им разучаване.

От брат Жечо Панайотов научих, че сестра Табакова е изпълнила един неделен ден сутринта в присъствието на Учителя "Новото Битие". Също, че Учителят е казал за него следното: "Дом и място, дето се изпълни "новото Битие" ще получат благословението на Небето. Народ или общество, гдето се изпълнява "Новото Битие", ще получат благословението на Небето". Такова изявление не зная Учителят да е правил за други песни и това ни задължава най-задълбочено да преразгледаме нашето отношение към "Новото Битие". Необяснимо ми е защо брат Симеонов не е пристъпил към разучаването на "Битието" и другите 11 песни още през 1945-1946 г., след прибирането им от евакуацията. Може би сестра Табакова тогава още се е въздържала да предостави тези песни за общо ползване.

Аз имам чувството, че "Новото Битие" по-скоро трябва да се аранжира за смесен хор, оркестър и солисти, за концертно изпълнение, отколкото да се изпълнява на общо пение.

Казах, че Учителят се отнасяше с голямо внимание към заобикалящите го музиканти, търпеше ги даже с недостатъците им. Ще ви разкажа за един интересен случай на отношение към музикантите:

Влади Симеонов, известният наш диригент, около 1941-1942 г. правеше първите си стъпки в диригентското си поприще. Той живееше тогава в близост с Изгрева и отговори на нашата покана за музициране, като събра изгревските цигулари, канеше и музиканти от симфоничния оркестър на Сашо Попов, в който сам свиреше и под негово ръководство изнесохме един сезон няколко хубави концерти на изгревска сцена. Влади Симеонов нямаше нищо общо с Бялото Братство и Учителя.

След един хубаво изнесен концерт Учителят награди външните музиканти с по 500 лева стари пари и казал на брат Галилей, че би подарил на всекиго по една жълтица, ако би имал на разположение. Галилей разказваше: "На другия ден всички ни, изгревските цигулари, получихме от Учителя по един затворен плик с по 500 лв. и едно листче с една хубава мисъл във връзка с музиката. На моето листче пишеше: "Ученикът трябва да се стреми да долови музиката,

която прониква в цялата Вселена".

Ние бяхме изненадани и смутени от това, че Учителят ни възнаграждава, но приехме подаръка, защото предположихме, че той е останал особено доволен от нашето участие в концерта."

В заключение ще кажа, че не претендирам да съм изчерпил основно темата "Музиката на Учителя и ние". Това е една много обширна и отговорна тема. Аз по-скоро повдигам ред отговорни въпроси, които ще ви подтикнат към размисъл. А може би вие вече сте мислили или имате оформено становище по част от разгледаните въпроси и ще бъде лесно в бъдещи срещи да обменим мнение по тях.

Позволете ми да завърша музикални я си доклад с някои мисли от Учителя за музиката.

"Музиката е една дълбока сфера на Битието и онези, които са я създали, са били велики и разумни същества. Ние ги познаваме под общото име ангели.

Когато в зорите на живота ангелите се събудили на Небето, те започнали да пеят и когато те започнали да пеят, светът започнал да се създава.

Музиката, като изкуство на ангелите, е съединително звено между ангелския и човешкия светове.

Музиката, това е дихание на душата. Любовта без подходяща музикална среда не може да се прояви. Мощна сила се крие в музиката. Ако хората искат да се превъзпитат, ако те искат да отгледат надеждно поколение, което да стане носител на нещо красиво и възвишено, на нещо ново, те трябва да поставят за основа на възпитанието музиката в най-широк смисъл на думата.

Окултната музика мъчно се поддава на изучаване. Изисква се деликатен слух и голямо съсредоточаване. При това човек трябва да се освободи от всички предубеждения, от всички традиции.

До нея обаче не може да се дойде ако човек не изучава предварително обикновената музика. Последната е предговор към окултната. Бъдещите музиканти ще създадат музика, за която днешните хора не могат да имат дори и представа.

Както дишането пречиства кръвта, така и музиката е необходима за пречистване на чувствата.

Пеенето трябва да бъде един непреривен процес в човека. Като пее, човек ще бъде здрав. Който иска да живее дълго, трябва да си пее".

Музиката на Учителя за мен е една толкова прекрасна област на неговото Учение, че заслужава да се проучи най-основно. Дано моето изложение ви задоволи.

Свърших, благодаря за вниманието: Филип Стоицев

П.П. Ще бъда благодарен на всички приятели, които след прочитане на доклада ми, изложат писмено впечатленията си от него или направят предложения за допълнения или промени. Музиката на Учителя е скъпа на всички ни, и ако вие, брат или сестра, можете да допринесете за разширение, обогатяване или допълване на доклада с нови факти или данни, ще засвидетелствате любовта си към Него.

Бележка на редактора: Тази монография е написана в 1980 г. и е записана на магнетофон на 7.юни 1990 г. Автор Филип Стоицев. Записът е направен от Вергилий Кръстев с допълнения от Филип Стоицев.

22.VI.90 г.

МУЗИКАТА НА УЧИТЕЛЯ

ФИЛИП СТОИЦЕВ

Лекция от д-р Филип Стоицев,
изнесена на 26.05.1990 г. в Клуба на Изгрева

Уважаеми присъстващи,

Поздравявам ви с "Добре дошли". Моля, онези от вас, които желаят, да споделят с мен впечатленията си от лекцията.

ПРЕДИСЛОВИЕ

Периода, който преживяваме се характеризира с невероятна политизация на нашето общество. Същите промени започнаха по-рано да стават в цяла Европа - в Източноевропейските страни, включително и Съветския съюз. Славяните, по думите на Учителя, се готвят за своята Божествена мисия на Земята, а България е центърът на това обновление, на този обновителен процес, тук се роди, живя и работи един велик Божий пратеник.

Желая да спомена, че бащата на Учителя - дядо поп Константин Дъновски е признат официално за възрожденец и портрета му се намира във Варненския музей. Съществува писмо 1208 от 5.VIII.1976 г., с което Комитетът за култура приема, че Петър Дънов е прогресивен деятел на културата.

Никога досега българският народ не е почувствал духовния глад, на който сме свидетели след 10.XI.1989 г. Във в. "Дума" излезе една малка статия: "Истината за Бялото Братство в България", подписана от Йоанна Стратева и тя беше затрупана от писма, така също и д-р Илиан Стратев. Много хора искат да направят връзка с Учението на Учителя чрез нас и ние сме свидетели на техните стремежи и сме длъжни да ги насочим в правилна посока. А, това можем да направим като ги запознаем с Неговото Слово, с музиката Му, с Паневритмията и на дело им покажем с живота си, че сме достойни Негови последователи. Не ми се сърдете, но още не можем да се назовем, че сме Негови ученици. Преди да си замине, Той е казал: "Съжалявам, че не оставих един истински ученик в България". Моята дейност като музикант започна отдавна, но публичните ми изяви започнаха от 1985 г. с изнасянето на първия концерт в София с участието на Йоанна Стратева - цигулка и Добринка Ставрева - сопран, Тодор Маринчевски - оперен баритон, в "Слав. дружество", с участие на камерен външен оркестър от Българска държавна консерватория срещу възнаграждение. Какво да правя като имаме само цигулари, а оркестър се прави с виоли, чели, контрабаси. Последваха концерти в 1988 и 1989 г., а и още два концерта на 25.III. и 27.IV. 1990 г. уредени вече от музикалните ръководители в Братския съвет. Посоката е правилна, трябва да се продължи, а вече и належаща.

Изнесеното на лекцията "Музиката на Учителя" беше продиктувано от желанието да направим достояние на повече външни хора Неговата Музика. Ние излизаме вече от стайните изяви, когато свирехме по няколко човека в домовете на наши приятели.

В защита на Истината е необходимо да кажа, че първите 3 концерта, за които пиша биха били немислими без моралната и материална помощ на малък кръг наши музикални приятели, на които изказвам голяма благодарност.

Преди три седмици, изведнъж си казах: "Филипе, защо не развие и изне-

сеш публично лекция на тема "Музиката на Учителя Петър Дънов". И ето днес ще я изнеса пред вас, но ще я изнеса и пред по-голяма аудитория, за външни хора, смятам, че излизаме вече от "стайните" изяви към лекторска дейност и на музиката на Учителя.

На ясно съм, че изнасянето на подобна лекция се очаква от последователите на Бялото Братство и поканените от тях гости с интерес тъй като се изнася изобщо за първи път публично. Ясно ми е още, че това е една трудна в много отношения тема и че лекторът би трябвало да бъде композитор-професионалист и музиковед. Мога да ви успокоя с това, че освен стоматология, моята основна професия, съм учил 2 години музика в Българска държавна консерватория, бях ученик на проф. Владимир Аврамов - по цигулка, на проф. Панчо Владигеров - по камерна музика, учих частно хармония при двама известни професори. Занимавам се усърдно с музиката на Учителя 50 години, свиря я, хармонизирам, аранжирам я и я разработвам, живея с нея. Имам изнесени 3 самостоятелни концерта с Негова музика.

Поради ред причини, между които бяха: войната 1939-1944 г., бомбардировките над София, евакуацията, участието ми на фронта като зъболекар и др., не успях да завърша музикалното си образование и да се отдам само на музика и тя остана моята неосъществена мечта в този ми живот. Имам композиция: "Несбъднат блян" някой ден ще я чуете. Голяма част от свободното си от професията време, съм посвещавал на музикални занимания, свирене, композиция, участието ми в музикални състави, писане на ноти.

Стигнах до един добър актив, с излизането на грамофонна плоча на песента на Учителя "Мусала", аранжирана от мен за смесен хор и пиано, изпълнена от един добър самодеен хор в София от 90 души ръководен от Филип Аврамов. Това е само информация, далеч съм от самохвалство.

След тази предварителна информация редно е да изнеса темата си.

Известно ми е, че 99 % от българите, при произнасянето на името на Учителя Дънов, има само бегла, или невярна представа за Него. Затова се погрижи властта преди 9.IX.1944 г. в България, а главно черковниците. Е, да, Учителят привличаше много от истински верующите българи към себе си. Предполагам, че може би някои от Вас едва днес ще научат, че той е написал много мелодии и песни - 148 на брой, отпечатани в този сборник. Също и текста на песните е от Него така, че неговите последователи пеят и живеят с тази музика.

При преразглеждане на тази песнопойка, на всеки квалифициран щогоде музикант, ще направи впечатление следните особености:

1. Песните на Учителя са дадени и отпечатани едногласно, без съответната хармония.

2. Те са дадени гладно за средния певчески регистър, тоест, могат да се пеят от: мецосопран, алт, среден тенор, баритон. Малко песни са за сопран. Обяснението за това е, че Учителят сам беше баритон, незабелязано даже от Негови дългогодишни последователи.

3. Веднага, при доста песни, бие на очи отстъплението от класическата форма на фразата, която е от 4 такта, т.е. не навсякъде е спазена. Това се обяснява с това, че много Негови песни не са в поетичен текст, с еднакво число срички и рими, а текста е в проза.

4. Ще намерите честа смяна на първоначално обявения такт, напр. песента започва в 2/4 или 3/4 такт, а скоро преминава в 4/4, 5/4 или 6/4, според сричките на текста.

5. Част от първите песни са тъй наречените "Куплетни песни" и са на Негови последователи в първите години. Това срещаме в първия раздел на песнопойката "Братски песни", който съдържа общо 32 песни. От тях на 20

песни, с мелодии, от Негови последователи, са написани по 4-5 куплета, често по идеи дадени им от Учителя. В раздела "Песни от Учителя", всички песни имат само един текст даден от Него.

6. Някои песни са сравнително къси, затова ги изпълняваме по два пъти, това са тъй наречените "ощи песни".

7. Най-съществените качества на песните на Учителя са: голямата им мелодичност и дълбока изразност и философската вгълбеност на текста. Мога да кажа, че цялото Учение на Учителя присъства в текста на Неговите песни

Аз самият винаги съм приемал тези песни за уникални. Те завладяха цялото ми същество, аз живея с тях.

Когато намисля да хармонизирам дадена песен, аз мислено си я пая поне една седмица, обмислям каква хармония ѝ приляга, сядам и за няколко дни я изработвам. Щом песента е облечена в хармония, следва аранжирането ѝ за камерен оркестър или соло пеене и камерен оркестър, или за смесен хор и пиано, права и аранжировка за китара.

Песните на Учителя не са само песни от духовен характер. Между тях има динамични и много раздвижени, направо жизнерадостни песни.

Наши приятели, музикални-запалянковци, са носили песнопойката от песните на Учителя на познати професори в консерваторията, очаквайки при един повърхностен преглед те да изпаднат във възторг. Какво е било тяхното разочарование, когато професорите са прелиствали песнопойката, солфежирали са на ум част от песните, клатели са глава и не са казали нищо, вероятно са се чудили на ум на тези наши приятели. Това е била тяхната индиферентност и неодобрение.

Ето обаче какво се случи, когато същите тези песни, хармонизирани бих казал, прилично, бяха поднесени за мнение на музиканти и то добри.

До 1972 г. имах вече аранжирани 20 хубави песни на Учителя и предприех техния магнетофонен запис. Подпомогнат най-дейно, морално и материално от моя най-добър приятел по музикална линия, брат Гавраил (Галилей) Величков, цигулар и литератор, ние събрахме камерен оркестър от 14 души: 5 първи цигулки, 4 втори, 2 виоли, 2 чела, контрабас, флейтист и пианист допълнително, възнаградихме двамата челисти от филхармонията, контрабасистката от операта, виолистите бяха също оркестранти, цигуларите бяха по-голямата част наши приятели, също флейтиста и двете пианистки. За солисти певци поканих Весела Несторова - сопран; Росица Янчева - сопран, Виолета Младенова - драматичен сопран и Тодор Маринчевски - оперен баритон, все наши добри певци. При голям ентузиазъм и подем, направихме 2-3 репетиции на Изгрева в дома при Игнат Котаров, той имаше хубаво пиано, записахме 20-те предвидени песни успешно с любителски магнетофон.

Брат Галилей, който вярваше напълно в моите творчески възможности все пак, без да ми каже предварително, занесъл касетата със записа за мнение на Стоян Сертев. Той беше цигулар от първия прочут български квартет: Аврамов, отличен инструменталист. Този квартет е концертирал на Изгревска сцена. Живеейки в близост до Изгрева, Сертев знаеше, че Учителят е дал някаква музика на своите последователи, но нищо повече. Галилей му пуца по ред записаните песни и мелодии. Едва при песента "Вечер-сутрин" една малка песничка от 14 такта Сертев казва: "В първата част на тази песен, пианото прави сполучливи вариации върху мелодията, а във втората част, пианото изпълнява великолепни вариации върху мелодията в български дух, в 8/8 такт". При песента "Странник съм в този свят", Сертев възкликва: "Ама, тази песен от Учителя Дънов ли е, не мога да повярвам, а кой е направил аранжировката". Името Стоицев му беше известно, от там, че Лиляна Стоицева, моята дъщеря - цигуларка, беше ученичка на проф. Владимир Аврамов.

Така изразеното мнение на Стоян Сертев, известен цигулар-професионалист ни зарадва много, укрепи вярата ни и ние разбрахме, че сме на правилния път.

Едва в 1986 г. имах второто още по-ценно потвърждение за значимостта на песните на Учителя.

Бях приготвил Неговата чудна и единствена в българската музикална литература песен "Мусала" за смесен хор и пиано. Занесох я за преглед и мнение на един известен диригент в София, ръководител на смесен хор от 90 души. Той я взел, прегледа я и след една седмица ми каза: "Песента е хубава, ще има успех, ще я разучим". "Мусала" бе пята на турнета на хора с успех, в ГДР и Гърция, изпълнена беше след това на Панорамата на българската хорова песен в зала "България", в която участваха с песни най-добрите български композитори-песенници: Добри Христов, Тодор Попов, Димитър Петров, Михаил Танев, Филип Аврамов. Публиката я прие възторжено, целият хор, диригента и залата ми ръкопляскаха. Аз плачех от радост. Трябваше да ставам да се покланям и си мислех: "Филипе, ти обра лаврите вместо Учителя". Това стана така, защото диригента не посмя да се изрече от конференсието името на Учителя, а казаха само: "Мусала", аранжировка на Филип Стоицев". Казаха така, а аз бях слисан, че не бе споменато името на Петър Дънов, така както я бях дал. След концерта получих обяснението на диригента, че в залата присъстващите композитори от завист да не разровят случая и да не увредят на диригента, че поставя на "Панорама на българската хорова песен" една песен на Учителя Петър Дънов. Разбрах това след изпълнението на песента. Ето още една жертва на тоталитаризма. Но "Мусала" излезе в 2000 грамофонни плочи, издадени от Балкнтон, заедно с други песни на същия хор, а върху корицата на албума пише: музика Петър Константинов, аранжировка Филип Стоицев.

"Мусала" е първата песен на Учителя, излязла в света на музиката. А Константин Илиев, прочутия български диригент, който я чу на презапис ми каза: "Докторе, написал си страшна песен". Искаше да каже: чудесна песен. Той разбра, че само аранжировката е моя, а песента е на Учителя Дънов.

Красотата и истината на всичко, също и на музиката не могат да бъдат получени. Музиката на великия Бах е била преоткрита 200 години след неговата смърт, от не по-малко великия Роберт Шуман.

Сега вече имам към 80 Негови песни - аранжировки. Сестра Ирина Кисьова е оставила много хармонизации за пиано, тя свири много години в салона на Изгрева за общо пеене. Изнасяше концерти. Беше и певица. Кирил Икономов направи много песни за смесен хор. Спомням си за дядо Матей Калудов, Мария Тодорова като творчески надарени музиканти. Сега се проявяват двама млади отлични музиканти и хармонизатори-аранжори - Георги Стратев, Ина Дойнова, Петър Ганев. Щафетата е в сигурни ръце. Вие знаете чия е тази щафета.

Музиката на Учителя не е самоцелна музика. Тя не е и програмна музика. Тази музика е сътворена от Него и е дадена като необходима съставна част към религиозно-философския светоглед на Учителя. Без нея Неговото Учение би било немислимо. Учителят няма за задача в сегашния си живот да бъде композитор. Негови са думите: "Когато дойда пак на земята ще се родя като музикант". Той обичаше всички музиканти, специално онези около Него, които му съдействаха за записване и хармонизиране на песните му. Каква скромност и величие има в думите му: "Ще се родя следващия път като музикант".

Досега прилагаме за хармонизиране музиката на Учителя само класическа хармония. Чух плоча - запис на нашите френски приятели от хорови песни на Учителя с български текст, изговаряни от французи, последователи на

Михаил Иванов. Той отиде в 1938 г. във Франция, пратен от Учителя, създаде там голямо духовно общество, французите пеят песните на Учителя на български, иначе не би могло. Тяхната хармония ми хареса, но е малко по модерна и необичайна за нас. Сега вече благодарение на дейността на Михаил Иванов има братства в Англия, САЩ, Италия, Швейцария, даже в СССР и те знаят, че основател на Бялото Братство е Учителя Дънов. Михаил Иванов беше много деен, почина преди 1 година. А чужденците днес идват в София и се поклонят пред гроба на Учителя Дънов.

Да разгледаме сега трите раздела на "Голямата" песнопойка, която обхваща целокупното творчество на Учителя.

Раздела "Братски песни", първия раздел са отпечатани 32 песни, от които само 12 са с текст и мелодии на Учителя. Останалите 20 са били написани от музикално и поетично надарени Негови последователи. Често срещаме песни по дадени от Него идеи за текста. Една от първите песни на Учителя, пята с въздушевание от първите му последователи е песента "Страдна душа". Тук ще намерим хубавите маршови песни "Напред да ходим", "Време е да вървим" и химна на Бялото братство "Братство-единство". "Ще се развеселя" е чудна песен. Тези песни се пеят и до днес и са любими песни.

Втората част от песнопойката е озаглавена "Песни от Учителя". Тя съдържа 78 песни, всички с мелодии и текст на Учителя. Всички от хубави похубави. По отношение на строежа, песните на Учителя намирам еднородни и двуделни.

Във втората част се намират повечето от тъй наречените от нас "санскритски песни", но Учителят нарича употребения в тях език "Ватански", един прастар свещен език. В коментара на песнопойката е даден превода на повечето от тях на български. Тези песни са всички много красиви, но особено се открояват песните "Махар Бену Аба", "Вехад", "Нева санзу", "Фир-фюр-фен", "Бершид-Ба". Тук се намират и митичните песни: "Бог е любов", "В началото бе Словото", "Благославяй", величествените "Химн на Великата душа". Много обичам художествените концерти и соловите песни "Ранен час", "Скитах се по гори и планини", "Пролетна песен", "Обетована земя", "Малката буболечка", "Песен за двете сестри", и др. Това са песни-бисери, със силно художествено въздействие. Но уви, вече нямаме певци-сопрани, които да изпълнят тези песни както трябва.

Искам пак да подчертая, че в текста на Учителевите песни е вложена цялата философско-религиозна идеология на Учението му. Трябва да обърнем дължимото внимание на многото общи песни, които се пеят ежедневно от неговите последователи. А при колективното им изпълнение на беседи на срещи създават най-благоприятна атмосфера на духовен подем и незабравимо преживяване на пеещите.

В третата част "Неиздадени мелодии и песни на Учителя" се намират две грандиозни пиеси: "Българска рапсодия" за соло пеене - тенор и "Българска идилгия" - за соло цигулка. Имаме ги с акомпанимент на камерен оркестър, предстои изпълнението им. Само "Идилгията" е изпълнена един път от Йоанна Стратева - цигулка, това е най-голямата ми и сполучлива аранжировка.

Учителят обича българската народна песен и сам е написал 12 песни и пиеси в български дух. В тези две големи композиции Той дава най-чисти образи от народния епос.

"Новото Битие" в този раздел е съставено от 7 песни, пети и свирени от Учителя в с. Мърчаево пред сестра Лиляна Табакова, която ги заустява и която ги записва по памет. Въздържах се от коментарирането им, имам основание за това.

То е последвано от 10 песни, всички интересни и красиви, които успях да

хармонизирам. "Вътрешният глас на Бога" е мистична песен, текста е на същия прастар език. "Отче наш, не ни въвеждай в изкушение" пресъздава само края на молитвата, а "Странник съм в този свят" е песен за Учителя. Това е песента, която възхити Стоян Сертев, ще я чуете на запис, за камерен оркестър, който соло цигулка изпълнява, а във втори запис и Йоанна Стратева и Георги Стратев.

Някой път си задавам въпроса: защо никой български композитор не е обърнал внимание досега на това богатство от теми, вплетени в тези песни, много благодарни за разработка в по-големи произведения, както казва Учителят: "Един ден от моите песни ще станат симфонии". Обяснението е просто: за да харесаш тази музика трябва да си духовен човек. А, и никой български композитор не би дръзнал да се обърне към тези към песните на Учителя, за да не бъде набеден в идейна принадлежност към Бялото Братство. Ние сме пионери, скромни предци на бъдещето.

За темата: "Музиката на Учителя" би могло да се пише много по-обширно. Смятайте моята лекция като резюме на същата тема. На това място ще прекъсна за малко лекцията, за да ви разправа едно най-ново научно откритие, което потвърждава казаното от Учителя преди малко, че музиката изпълва до край Вселената.

Преди два месеца прочетох в един вестник, че един английски астроном, успял да долови звукови вълни от една много отдалечена галактика. И понеже бил и музикант, успял да възпроизведе тези звуци на пианото си. Това кратко научно съобщение ме поразя. То отговаря напълно на изказването на Учителя направено преди много години, че Вселената пее.

Искам да ви разкажа как Учителя ценеше и уважаваше труда на музикантите.

Познавате добре Влади Симеоново, известният голям български диригент. Той живееше 1941 г. в близост на Изгрева, познаваше Учителя, защото съпругата му е дъщеря на нашия приятел Бертоли, от италиански произход. Влади Симеонов беше цигулар и свиреше тогава в оркестъра на Сашо Попов. Знаейки, че Учителят обича да се изнасят концерти на изгревска сцена, Влади му предложи да дирижира един концерт с музика от Чайковски, да бъде изпълнена прочутата негова серенада за камерен оркестър. А тя е една много сериозна композиция. Изпълнихме също и една аранжировка на мелодия на Учителя от сестра Кисьова. Учителят ни слушаше в салона.

Той покани 15 души свои колеги от оркестъра, покани и нас, изгревските цигулари да му съдействаме: Асен Арнаудов, Ангел Янушев, Мария Златева и мен. След концерта, от който Учителят беше много доволен брат Гавраил Величков, раздаде на външните музиканти по един бял плик с хонорара - 500 тогавашни лева. В пликите имаше по едно листче, напечатано на машина с по една мисъл на Учителя за музиката. Какво беше нашето изумление и смущение, когато на следния ден брат Галилей ни посети: Асен Арнаудов, Ангел Янушев, мен, мисля, че и Мичето Златева и ни връчи също по един бял плик със същата сума. В моя плик намерих листче, върху което пишеше: "Ученикът трябва да се стреми да долови музиката, която прониква цялата вселена".

Желая сега да оставя Учителя да ни поговори за музиката. Ще цитирам негови изказвания, заимствани от коментатора на голямата песнопойка.

Учителят казва: "Музиката е една дълбока сфера на Битието.

Онези, които са я създали са били велики разумни същества. Ние ги познаваме под общото име ангели. Когато природата се подновява и пресъздава - ангелите пеят. В началото на всяка божествена култура човеците пеят.

В музиката са скрити законите на миротворението. Божественият Дух е

работил музикално. Музиката като изкуство на ангелите - тя е съединително звено между ангелския и човешкия светове. Тя е говор на душата. Любовта без подходяща музикална среда не може да се прояви, а любовта, това е великата реалност на живота.

Мощни сили се крият в музиката, ако хората искат да се превъзпитат, ако те искат да отгледат надеждно поколение, което да стане носител на нещо ново, нещо красиво, те трябва да поставят като основа на възпитанието си музиката, в най-широкия смисъл на думата.

На земята, гдето обитават толкова много живи същества се разнася непрекъснато музика: музиката на текущите води, на вечноплыващите се води - океани и морета, музика се носи във въздуха, във виенето на вятъра, в шумоленето на листата, в чуруликането на птичките. Щом у човека се пробуди космическото съзнание, у него започват да се развиват способностите, които го довежда до по-тънко различаване на цветове, тонове, звукове и той започва да долавя онази величествена симфония, която звучи в мировото пространство, която изпълва до край Вселената. И тогава той ще разбере дълбокия смисъл на живота. Днес музиката се изучава най-вече като изкуство.

Според мен има три вида музика: механична музика, която само раздвижва нещата. Органична музика, която организира живата материя, и установява нейния ритъм и психична музика, която събужда скритите сили на душата.

Окултната музика, която едва сега навлиза в света, тя обединява качествата на тези три вида музика и затова е достъпна за малцина.

Музиката е един от мощните методи за тонизиране. В човека понякога се развиват чувства, страсти и желания, които ако не се издигнат нагоре чрез музика, ще вземат обратната посока, към центъра на земята. Тя оставя в душата на човека едно радостно, възходящо чувство, едно чувство на подем на творчество.

Там където музиката е проникнала, хората са по благородни. Музикалният живот се отразява и върху лицето. Затова човек трябва да пее и свири, музиката ще спомогне за неговото организиране в телесно и духовно отношение, постепенно ще премахне тревогите, с които човек днес е изпълнен и ще донесе едно уравновесяване на духовните му сили".

Ако прочетете главата в песнопойката: "Учителят за музиката", ще се изпълни душата ви с познания за музиката, която никой музикант досега не е изрекъл. Горещо ви препоръчвам това.

Благодаря ви драги слушатели, че ме изслушахте досега с внимание.

Сега ще илюстрираме част от казаното до тук, най-напред с цигулка и китара, после с чело и китара и накрая с магнетофонни записи. Ще чуем и мелодии на Учителя в изпълнение на Йоанна Стратева - цигулка, Юлиан Ненков - виолончело и Филип Стоицев - акомпанимент на китара. Песните са в инструментално изпълнение. Йоанна Стратева има майсторска цигулка, която пее: Свири, пее и говори.

Аз ѝ благодаря за участието ѝ.

Благодаря ви:

22.V.1990 г.

Филип Стоицев

НИКОЛА ЦОЧЕВ НАНКОВ

(17.VI.1901-16.X.1983)

1. БЛАГОСЛОВЕНИЕТО НА КВАКЕРИТЕ

Ние бяхме свидетели на големи политически събития. Преживяхме Балканската и Европейската войни. Видяхме как бе разпокъсана България чрез Ньойския договор. Но видяхме и други политически събития. САЩ се намесиха в Първата световна война на страната на Англия и Франция и Германия загуби войната. Тогава американския президент Уилсън представи 14 точки за примирие. Но тогава Клемансо от Франция и Лондж Джорд от Англия се наговориха да вземат контрибуции и наложиха свой план. Американската дипломация бе игнорирана и унижена. Те се прибраха в САЩ и се заклеха да отмъстят на Англия и да разрушат империята на Великобритания. След войната САЩ подпомогнаха Германия да се възстанови икономически, защото знаеха, че само тя можеше да противодейства на Англия. През Втората световна война и след нея бе затвърдена силата на САЩ, която също се присъедини на страната на Франция и Англия срещу Германия. Те отново спечелиха войната, но САЩ вече не позволи на Англия да доминира. Английската империя след войната бе разрушена. Когато споделяха приятелите тези събития с Учителя, Той при различни случаи бе казал много неща. Ето едно от тези: "Водачеството се даде от Невидимия свят на САЩ понеже на времето Англия изгони квакерите от страната си, а Америка ги прие при себе си. Те се прехвърлиха там, но и със себе си носеха молитвите, които произнасяха към Бога. Така благословието бе прехвърлено през океана и рога на изобилието се изля от небето чрез тях над САЩ". Ето едно становище на Учителя за онези исторически събития, които изпълниха този век по времето на Школата на Учителя.

2. УИЛСЪН И ОБЩЕСТВОТО НА НАРОДИТЕ

Уилсън, президента на САЩ по времето на Първата световна война бе казал тогава: "Мир без контрибуции, без победители и без победени". А това бяха думите на Учителя, казани в разговори с Него на ул. "Опълченска" 66. А от къде ги знаеше тези идеи президента на САЩ? В един от разговорите с приятелите, Учителят каза: "Американският президент Уилсън е ученик на Бялото Братство и той бе изпратен да създаде Организацията на обединените народи". И наистина, той предложи план за създаване Организацията на обединените народи. Някой трябваше от учениците на Бялото Братство да довърши онова, което на времето, в миналия век Наполеон Бонапарт не можа да изпълни. А според Учителя той бе изпратен от Невидимия свят на земята и имаше мисия. Тя се състоеше в следното: а) да премахне феодализма в Европа, което стори; б) да отнеме светската власт на папата, което постигна; в) да създаде Европейски съединени щати по същия начин, както бе устроена САЩ. Но това той не можа да изпълни. Той бе подведен и отклонен и тръгна да воюва срещу Николай I и Русия. А според Учителя и Наполеон и Николай I бяха ученици на Бялото Братство. Те горее бяха равни. Ето какво преживяхме, както в света, така и България. Страната ни беше разцепена и окастрена с територии, населени с българско население. Това стана поради

непослушанието към съветите на Учителя, които бяха дадени своевременно и предадени на онези, които движеха политическите събития както у нас, така и в чужбина.

3. САН СТЕФАНСКА БЪЛГАРИЯ И БЕРЛИНСКИЯТ КОНГРЕС

През 1878 г. в резултат на Руско-турската война България бе освободена. Бе сключен Сан-Стефанския договор и според него бяха очертани границите на България с живеещо българско население. Но срещу това скочиха Англия, Австро-Унгария, както и Германия. Бе свикан Берлинският конгрес през 1878 г. и германският Бисмарк спомогна да се раздели България на две: Северна, като Княжество България и Източна Румелия под васалството на Турция. Така България и българския народ бяха разделени на две като една от целите на Черната Ложа бе да се ограничат условията и да се попречи на Великия Учител, Който бе слезнал на земята. Вместо да работи с целокупния български народ, да работи в Сан Стефанска България, за да сваля Словото на Бога, то Той беше ограничен както отвън, така и отвътре и Му се противопоставяха както управляващите, така и църквата в България. Веднъж Учителят бе заявил: "Както Англия и Австро-Унгария с помощта на Бисмарк разделиха България на две в Берлин и отхвърли плана на небето, така и Германия ще бъде разделена на две, за да си научи урока, кога е противодействала на решението на Бога". Ние доживяхме да се изпълни точно това. След Втората световна война от 1945 г. Германия бе разделена на две, на западна и източна, като в Източна Германия и Берлин бяха настанени руските войски. Цялата Източна Германия бе окупирана от руски войски и се управляваше от Комунистическия режим подвластен на Съветска Русия. Сбъдна се това, което бе казал Учителят. На времето чрез Бисмарк и в Германия чрез Берлинския конгрес изтръгнаха от Русия победата срещу Турция от войната 1877-78 г. и то по дипломатически път. Но сега те дойдоха в Берлин и побиха червеното знаме над Райхстага, който бе Германския парламент. Сега е 1977 г., в момента е изградена Берлинска стена, висока към десет метра и тя разделя източен от западен Берлин и пиле не може да прехвъркне през нея. Как ще се развият събитията следващото поколение ще ги провери.

Австрия също бе окупирана от руски войски и съюзнически войски на Англия, Франция, САЩ и бе разделена около 10 години след 1945 г. След това великите сили се споразумяха, тя бе обединена като Австрия с условие да спазва неутралитет.

4. БОЖИЕТО ВЪЗМЕЗДИЕ СЛЕД БЕРЛИНСКИЯ КОНГРЕС

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

Берлинският конгрес състоя се от 1.VI. до 1.VII.1878 г. се е председателствал от германския канцлер Бисмарк. Решенията са известни.

Австро-Унгария чрез граф Андраши откъсват западните български земи, градовете Пирот и Враня, които се предават на Сърбия, за да могат в

замяна да вземат славянските земи - Босна и Херцеговина. След Първата световна война империята на Австро-Унгария се разпада и от нея се създават независими държави: Австрия, Унгария, Чехословакия, Полша. Австрия става по територията по-малка и от България.

Югославия, която бе създадена след Първата световна война и с придобивките след Втората световна война задържа български земи, но дойде 1990 г. започна гражданската война и тя се разпадна на самостоятелни държави като Словения, Хърватско, Босна и Херцеговина, Македония и остана само Сърбия и Черна гора от старата федерация Югославия.

Имперските амбиции на Бисмарк за създаване на Велика Германия в Европа не можаха да се осъществят. Германия премине през две войни - I и II световни войни, като ги загуби и ѝ бяха отнети територии с немско население като бе и разделена на две Германия от 1945-1990 г. като бившата столица Берлин бе разделена на две. А Берлинската стена просъществува от 1962 до 1990 г. През II-та световна война Англо-американските бомбардировки над Берлин разрушават онзи дворец, в който е подписан договора през 1878 г. за разделение на България на две половини, от които една е васална на Турция с име Източна Румелия. А свободната част е Княжество България. Там където е бил дворецът, на същото място преминава Берлинската стена, а Съветска Русия, СССР окупира Германия, източната ѝ част от 1945 до 1990 г. След като се разпада Съветската империя, тя доброволно си изтегли войските от окупираната половина и сега Германия е обединена държава.

Румъния, която участва с войски в Освободителната Руско-Турска война 1877-1878 г. получава за компенсация северна Добруджа заради Бесарабия населена с румънци, но присъединена към Русия. Бесарабия по-късно се оформя като Молдовска република в състава на СССР и досега е територия на Русия.

Турция, след Междусъюзническата война 1913 г. получава Одрин и по-печи на България да излезе на територия очертана от линията Мидия-Енос от Черно море до Бяло море, за да има излаз на Бяло море. По този начин се осуетява прокопаването на канал между Черно море и Бяло море от Русия, за да могат да се заобикалят Дарданелите, които затварят изхода на Черно море към Бяло море от Турция. Днес Турция воюва с кюрдите, които са разпокъсани между бившата СССР с република Кюрдистан, между Ирак, Иран и Турция и което население наброява 60 милиона души. Те утре ще се обединят като държава Кюрдистан и Турция ще се свие по територия. Виж "Изгревът", том I, стр. 436-438.

На Берлинския конгрес Англия получава от Турската империя гръцкият остров Кипър. Днес той е разделен на две от Турция и Гърция благодарение на английската политика. Английската империя се разруши и Англия се прибра на своя остров.

Италия тръгва да окупира земите на Албания и Триполитания. Днес Албания е независима държава както и Либия със столица Триполи. А Италия се прибра в своята територия изглеждаща на картата като ботуш - италиански ботуш.

В бъдеще историците ще правят много по-подробни сравнения и ще се добират до необикновени съвпадения. Едно е ясно, че според Учителя Дънов Освобождението на България от турско иго се дължи на Великото Всемирно Бяло Братство, което е трябвало да подготви една независима и свободна държава, за да бъде мястото, където ще работи Великият Учител Беинса Дуно. България е освободена заради идването и мисията на Учителя Дънов. България се освобождава през 1878 г., когато Петър Дънов е роден

вече и е на 14 човешки години.

Русия заплаща Освобождението на България с 200 000 убити войници, което е огромна цифра за 19. век. Днес България е 8 милиона и Русия е заплатила с кръвта си, за да живеят тези българи в свободна България. А онези българи, които са в Божествения свят, те са, които крепят България и я съхраняват като държава. Учителят Дънов веднъж бе споменал, че българите нямат право на държава, но благодарение на българите, които са в Божествения свят имат кредит да съществуват като държава, но при условие, че служат на Бога. Ето няколко мисли от Учителя Дънов:

"Сега аз говоря за онези българи, които са в Божествения свят. Има българи и в Духовния свят. Когато се намерите в известно затруднение и не можете сами да си помогнете, обърнете се към българите от Духовния свят, те ще ви помогнат. Ако и те не могат да ви помогнат, обърнете се към българите в Божествения свят. Те непременно ще ви се отзоват". (Томчето "Божествен и човешки свят", стр. 438)

"Българският народ се освободи от турско робство заради делото на Бялото Братство."

Накрая представяме едно писмо от Асен Чилингиров, живеещ в Берлин, който сподели своите виждания за Берлинския конгрес.

5. НЕОБИКНОВЕНИТЕ СЪВПАДЕНИЯ СЛЕД БЕРЛИНСКИЯ КОНГРЕС

АСЕН ЧИЛИНГИРОВ

Берлин, 10.01.98 г.

Драги Вергилий,

Първата част на писмото си написах веднага след нашия телефонен разговор, но задържах изпращането ѝ заедно с втората част, отнасяща се до Берлинския договор от 13.VII.1878 г. (подписването му е станало в 14.30 ср. евр. вр.). След като отлагах писането на писмото близо две седмици, сега трябва да го напиша набързо, понеже утре ще пътува за София една позната, а на пощата такива писма не обичам да доверявам. Преди всичко трябва да отбележа, че това събитие, колкото и от голямо значение да се окаже, то за европейската история през последвалите го 120 години, стои във връзка с други, по-важни проблеми - на първо място с проблема за детерминацията и свободата на човека в неговите действия.

В тази светлина дори и едно такова важно събитие като Берлинския конгрес, получава съвсем различно обяснение от това, което би ни се искало. А че този конгрес и подписването на споразумението оказват решителна роля в последвалите го събития, се вижда както от редица "съвпадения", които са свързани непосредствено с него (които ще се постарая да отбележа по-долу), така и от особеното съчетание на планетите в момента на подписването.

1. Най-компетентните днес специалисти в областта на мондиалната астрология трябваше най-после да приемат поставената едва преди 7 години теза на бащата на съвременната мондиална астрология, Барбо, че всички събития на Балканския полуостров, от атентата в Сараево до гражданската война в бивша Югославия, която се разгоря в началото на 90-те години на нашия век, но още далеч не е дошла до края си, са заложили в хороскопа на подписването на Берлинския договор. В случая се касае до обективни данни,

при които се изключва всякаква алтернатива.

2. В Берлинския исторически музей, който е само на няколко минути от жилището ми, е изложена картината на германския придворен художник Антон фон Вернер, документираща заключителния момент от конгреса: психологически център на картината, малко вдясно от средата, са двамата главни герои, Бисмарк и граф Шувалов, водач на руската делегация. Бисмарк току-що е поставил подписа си върху договора и държи в лявата си ръка перото, докато с дясната си ръка се ръкува с Шувалов, подчертавайки с това ръкостискане съглашението. Зад него е австрийският външен министър, граф Андраши, който счита себе си за главен печеливш от споразумението. Втората по важност група в огромната картина, вляво от средата, е събрана около княз Горчаков и лорд Дизраели, който също счита, че е изтеглил голямата печалба. Най-вдясно са "загубилите": турската делегация, начело с Али паша - както е известно, България не е била представена на конгреса. Във всичко това, нарисувано върху картината, не би имало нищо, което да направи на зрителя по-особено впечатление, ако той не е запознат със следващите действия от тази пиеска.

3. Непознатият в хода на тези събития посетител на Берлин напразно ще търси зданието, в което се е намирала залата - място на действието. Дори и съвременните германски историци за съжаление не знаят къде е била тази зала - наскоро небезизвестния български изследовател Петър Константинов получил от директора на Историческия музей сведения, които не отговарят на действителността. Същият въпрос зададох и аз преди четвърт век на участниците в една конференция на българо-немската (ГДР) комисия на историци, без да получа някакъв отговор. По-нататъшните ми разследвания показаха, че в действителност това е бил дворецът Радзивил, където по това време се е намирала Държавната канцелария на Германската империя. Получил силни разрушения по време на военните действия през последните дни преди падането на Берлин през май 1945 г., дворецът, или по-точно останките му, биват взривени от властите на ГДР малко след 1961 г. тъй като са били в непосредствена близост с граничната зона и стената в централния район на града, около Бранденбургската врата, Райхстага, Канцеларията на Райха и бункера на Хитлер, а цялата площ около последните две сгради до двореца Радзивил бива заравнена и затревена, като в течение на десетилетия беше населявана само от диви зайци.

4. Значи почти точно на мястото на ръкостискането между представителите на Германия и Русия, се водиха най-ожесточените боеве между наследниците на двете империи, а Германия беше разделена точно на това място също така през средата, както беше разделена България в резултат на това споразумение.

5. Интересно е да се обърне внимание и на обстоятелството, че тъй могощата тогава Австро-унгарска империя само четири десетилетия по-късно беше ограничена до размери по-малко от определените според решенията на Берлинския конгрес размери на така нареченото Княжество България.

6. В действителност това са 44 години, ако се вземат предвид точните дати - същото число се повтаря още веднъж 1945-1989 г. А годината 1922 (1878+44), годината на откриването на Школата на Учителя, е годината, в която се основава Съветският Съюз; в тази година и Хитлер написва книгата си "Mein Kampf", идеологическата основа на Националсоциализма.

7. Наистина Британската империя продължава и след това да носи това гръмко име, макар че и тя в 1945 г. ще изгуби всичките си задокеански владения. И така нататък, и така нататък.

8. При внимателното наблюдение на картината на Антон фон Вернер, непредубеденият зрител ще се натъкне обаче и на още едно многозначително обстоятелство. Въпреки огромната ѝ документална стойност, при която художникът с точността на съвременната фотография регистрира всеки детайл, при нито едно от действащите лица не може да се забележи дори и най-малкото психологическо задълбочаване, не може да се забележи никакъв драматизъм, никакво действие, дори и в най-широкия му смисъл. Всички изобразени лица са безжизнени кукли и цялата композиция напомня много на тъй-популярните в миналия век "живи картини" - при които в момента на вдигането на завесата на сцената се представя една застинала в своите жестове костюмирана група артисти, наподобяваща някакво събитие, което зрителите посрещат с бурни аплодисменти. Че художникът имал твърде изтънчено чувство за психология, личи при много от другите му картини - преди няколко години тук имаше негова ретроспективна изложба, потвърждаваща големите му възможности на психолог. Къде тогава са тези негови качества в тая прочута картина? - Отговор на този въпрос ни дава един идентичен случай с друг, дори още по-талантлив и в България по-известен художник, Репин. И Репин е прочут с тънкия си психологизъм, с дълбокия анализ, който прави върху психиката на своите герои, които са живи хора, независимо от това дали са царе, като Иван Грозни, или прости хора, като бурлаците и запорожките казаци. Но в най-голямата му картина "Заседание на Държавния съвет" в Русия музей в Петербург, имаме същото сборище на безлични актьори. Обяснение на този проблем ще получи и всеки, който е чел внимателно Словото. Това е отговорът и по въпроса за детерминацията.

Ето тук най-важния цитат по този въпрос:

"Европейските народи страдат от своята карма. Не могат ли те да се помирят? Не могат ли да федерират помежду си? - Могат. Днес виждате навсякъде умни хора - руснаци, французи, англичани, американци. Не могат ли да се спогодят? Ако дойдем и до балканските народи, и те са умни. Всички тези народи имат свое управление, своя власт, своя камара, сами си издават закони. Защо не могат да се спогодят, какво им липсва? - Има някаква причина, за да не могат да се споразумеят. Всеки трябва да намери причината и да я отстрани. Питам: Може ли например показалецът на дясната ми ръка да се отдели от мястото си и да отиде на лявата ръка или съвсем да ме напусне? Можем ли при това положение да имаме отношения помежду си, да се разбираме? Щом той се отдели от ръката ми, между мене и него няма възможност да се разбираме - един пръст не може да стои едновременно на двете ръце. Може ли една жена да принадлежи едновременно на двама мъже? Или един мъж - едновременно на две жени? Следователно и показалецът ми не може да служи едновременно на двама господари. Ако се опита да направи това, той ще попадне под ударите на Великия Закон и ще изсъхне. Той ще бъде изключен от цялото Битие. За да не пострада, трябва да си остане на дясната ми ръка, дето е поставен. Такъв е законът - където те е поставил Бог, там ще работиш. Казано е да не пожелаващ жената на своя ближен - тя е пръст на Божията Ръка, там ще стои и работи. Ако пожелае да отиде на друго място или друг я пожелае, нейната съдба е решена - смърт я очаква."

9. Друго е положението с Добруджа - за предстоящото ѝ анексиране от България има доста много регистрирани изказвания. Ето и главното от тях: „Какво ще стане с Румъния? - Каквото става с някой разбойник, когато го пуснат от затвора - отива си вкъщи. Румъния ще бъде заобиколена със славянството и ще остане като остров в море. (Искайте сила, имайте вяра, извънредни беседи (1914-19), София 1994, с.29 сл.-5.1.1915). Междувпрочем

Румъния трябваше да плати за грабителството си по отношение на България много висока цена - малцина в България знаят, че през 1917 г., пред угрозата на българската войска, Румъния предава на Русия "на съхранение" държавното си съкровище, включително всичките си златни резерви и по този начин ги загубва завинаги. В този смисъл меродавно е изказването на Учителя, че никой няма право да отнеме на българите това, което е тяхно: "България си има свой план, определен от Бога. Земята, която ѝ е дадена от Бога, никой не може да ѝ отнеме. Всеки народ, който би се опитал да вземе тази земя, която е дадена за осигуряване на народа, е проклет. Върху него ще дойдат най-големите страдания." (Да възлюбиш Господа, Неделни беседи от Учителя (1916-1920), София 1946, с. 156-28.IX.1919)

6. ПОЛИТИЧЕСКА СЦЕНА ЗА НАРОДИТЕ И ПОВЕЛИТЕЛЯТ НА СВЕТА

АСЕН ЧИЛИНГИРОВ

Берлин, 7.II.98 г.

Драги Вергилий,

Преди няколко дни срещнах в редовното си четиво една мисъл на Учителя във връзка с темата на предишното ми писмо. Доколкото тази мисъл не променя с нищо моя възглед по този въпрос, а само потвърждава, и то в същия ред и порядък тезата, която ти бях изложил, реших че тази мисъл ми се дава по-скоро, за да ми напомни обещанието, което поех - т.е. да ти изпратя още някои подробности във връзка със същата тема, или по-точно комплекс от теми. Аз зная много добре, че този пъзел, който аз нареждам тук вече от толкова си време, не е като онзи, който ти също нареждаш - в крайна сметка той е един и същ, но всеки от нас го реди от хиляди години и ще продължава още хиляди и милиони години да го реди, само че от различни краища, макар и понякога късчетата му да се допират и съединяват в някои общи форми. Зная също така много добре, че в дадената фаза на моето и твоето развитие един и същ проблем може да тълкуваме по различен начин - в това няма нищо лошо, понеже Истината е една и съща, но нейните прояви са твърде многообразни. По редица причини обаче, чието изреждане само би надхвърлило далеч рамките на едно писмо, известни събития и явления представляват от дълго, от много дълго време предмет на моя интерес и с това са пробудили моето внимание и съответните ми сетива в малко по-силна степен, отколкото това е общоприето. Аз имах привилегията - но и съответните задължения - да се намирам много пъти през живота си в непосредствена близост до някои видни личности, за които се счита, че са творци на съвременната история, и до някои от най-сензитивните точки на нашата планета - като резултат от известната шопска мъдрост, болшинството от нашите приятели не могат и да си помислят, че е имало и други сензитивни точки освен България. По този въпрос обаче сега няма да се впускам в подробности, а ще го оставя за някой друг път - ако изобщо имам някога настроение да се впускам в такава необятна тема. Във връзка с конкретната тема обаче, аз и след изпращането на писмото продължих между другите ми занимания да се ровя във външните ѝ изяви и за мен беше твърде любопитно да открия още цяла поредица явления и събития, свързани с нея, както и с редица други факти от същия комплекс, с чието посочване не исках да претоварвам предишното си писмо. От само себе си се разбира и считам за изключително важно

напомням, че това писмо ти изпращам за твоя информация и че данните в него, а особено моите коментари към тях, не са предназначени за публикация.

И тъй, мисълта на Учителя, която открих преди няколко дни е следната: "Какво остави Бисмарк на Германия? - Дългове. Какво донесоха видните дипломати на Австрия? - Ръзпокъсването ѝ. Какво донесоха видните дипломати на Русия? - Опропастяването ѝ. Ще кажете, че съдбата на тия народи е била такава. - Съдба съществува за глупавите, за обикновените хора, а за разумните, за великите хора съществува Божи Промисъл. За глупавия, за неразумния човек съществува карма, а за разумния - дихарма". (Синове на възкресението, Неделни беседи, X серия (1927-28), том 3, София 1934, с. 224)

Няколко дребни подробности относно мястото и времето, когато тази мисъл е изказана. Учителят я дава почти в средата на съответната беседа, макар и тя нито да изглежда централна в нея, нито на пръв поглед да има изобщо някакво отношение с останалата част на беседата. Забележително е, и че Учителят я изказва по време на една от по всяка вероятност най-силно посетените си беседи - на 14 април 1928 г., Великден, на следващия ден след Чирпанското земетресение. За въпросното земетресение Той отделя само няколко думи в последния абзац - по въпросите за земетресението Учителят ще говори изчерпателно при следващите неделни беседи, което ще стане повод тези беседи да се издадат шест години преди да им дойде реда в нормалната последователност при издаването на неделните беседи. Същинският контекст - поне на едно от нивата, на които се поставя смисъла на беседата - е във връзка с комплекса за Пробуждането на съзнанието, който комплекс Учителят открива с беседата си "Трите вида съзнание", дадена срещу Нова година на 31.XII.1926 г., и след това преминава като червена нишка през цялата поредица от беседи. Но разглеждането на тази мисъл от Учителя на това ниво, макар и да е от фундаментално значение за разбирането на съответните обстоятелства, ще оставим засега настрана. Нека я вземем първо на нейното най-ниско ниво - във връзка със събитията на физическото поле, които Учителят с няколко думи резюмира. И при този анализ обаче се натрапват на пръв поглед няколко несъответствия. Какво има Учителя предвид по отношение дейността на австрийските и руските дипломати? Какво отношение има тя към последвалите събития? - Едва през последните десетилетия стана известно, че събитията около Берлинския конгрес били предшествани от редица двустранни споразумения, с участието на Австрия и Русия, които не оставяли място за никаква алтернатива за решенията на Берлинския конгрес и за разделянето на България. Като изхождаме от това обстоятелство, значението на самият Берлински конгрес се омаловажава до голяма степен: той е само формалният акт, но изглежда, че за Божественото от значение е тъкмо този формален акт. От друга страна, що се отнася до разделянето на България, установено от решенията на Конгреса, то се обезсилва с акта на Съединението на 6 септември 1885 г., т.е. само 7 години след Берлинския конгрес, като никаква външна сила и никакъв двустранен договор на австрийската и руската дипломация не може да го осуети, а последвалите събития ни показват, какво става именно с Австрия и Русия. Какво означават дълговете, които Бисмарк оставил на Германия? Намираме ли се и тук при поредния случай на безсмислието, оставено ни от представителите на "научни марксизъм", които в центъра на всички явления в обществения, политическия и културния живот виждаха икономиката? Също като излаганите от същите "учени" нелепици във връзка с българската история, като напр. причините за падането на Първото българско царство - държавата на Симеон и

Самуил, "разтърсвана от дълбоки противоречия и изтощена от многобройни войни"! По отношение на Българската държава, тези мними учени нито за миг не се замисляха, че войните и на Симеон, и на Самуил са били водени почти изключително на чужда територия, и че в техни резултат, т.е. благодарение на плячката, която българите разграбват от своите съседи, материалното благосъстояние на страната достига своя връх. Известно е също така, че и Бисмарк не е оставил на своята страна никакви държавни дългове в този смисъл, в който ние днес добре познаваме съответния terminus technicus. Кайзерът изпъжда в 1890 г. Бисмарк по съвсем други причини, а по време на Берлинския конгрес Германската империя е на върха на своето политическо и икономическо благополучие. След германската победа при Френско-пруската война, Германия налага на Франция високи репарации (!), тази военна победа бива последвана от обединението на Германия и обявяването ѝ за империя (това е Втората империя, за разлика от Първата, на Карл Велики, и Третата на Хитлер). Военната победа на Германия над Франция, както и наложените репарации върху последната обаче си имат своите последствия. И тъкмо тези последствия включват понятието дълг, което Учителят употребява при въпросния цитат. Защото след Първата световна война, Франция е тази, която ще наложи репарации на Германия. Това е една тема, която днес историците някак си са забравили, също както са забравили каква роля играят репарациите при по-нататъшния ход на събитията. Но Учителят съвсем не ги забравя. Ето един цитат от него по този въпрос: "В света има една велика разумна сила, която обединява всички хора. Сегашната война ни показва, че тази върховна сила следи за всичко. Тя следи всички несправедливости, които вършат народите. На Германия наложиха репарации 120 милиарда лева. Тя цяла да се продаде, няма да може да ги изплати. В целия свят едва има 100 милиарда злато, а от нея искат 120 милиарда! Въпросът не се решава така". (Заведоха Исуса, Неделни беседи VIII серия (1925-26), 27. Ще ми изявиш, Русе 1926, с. 24 сл.) В пропагандата на Хитлер въпросът за репарациите и за несправедливостта имаше решаваща роля за идването му на власт. Но и въпросът за репарациите не изчерпва темата дълг. Тази тема продължи да играе главната роля и по време на Втората световна война, а и особено след нея, макар че тълкованието на думата във връзка с икономическия фактор постепенно започва да отстъпва пред моралния фактор - на предно място бе изкаран въпросът за моралната вина на Германия при подпалването на Втората световна война, при ликвидацията на евреите и пр. И този път обаче въпросът се разглежда - поне засега - едностранно. Също и ролята на Съветска Русия за избухването на войната се разглежда, с твърде малки изключения, невярно. Засега обаче ще оставя този въпрос настрана, макар и да е в тясна зависимост със събитията, които последваха Втората световна война, и които предстои да се случат. Противно на това, искам да обърна внимание на една поредица странични факти и явления, които за официалната история не представляват интерес, а и противоречат на призиването ѝ да бъде единствен представител на науката и изразител на истината, който предикат тя не заслужено си е присвоила. Всички тези явления и събития обаче показват, че в дъното на главните събития стоят съвсем други сили, които ги режират по съвсем друг начин, но и в съвсем друга взаимозависимост. При всички такива случаи се използват определени символи, които, дори за слабо запознатия със символиката наблюдател, имат особено важно значение. Тук не е толкова важно, че някои от тези явления само при по-късния им анализ показват своя характер - за този, който е научил поне азбуката, те обаче са от голямо значение, тъй като могат да му помогнат при анализа на съответните

събития. Но и при прогностиката на бъдещи сходни явления. Ето няколко от тези факти: дворецът Радзивил, в който се провежда Берлинския конгрес и за който ти писах в предишното писмо, е построен от граф фон Шуленбург през 1739 г. - този фон Шуленбург е пращяко на граф Фридрих Вернер фон Шуленбург, който от 1934 до 1941 г. беше германски посланик в Москва (откъдето го познавах лично и дори той ме познаваше!); същият застана начело на атентата срещу Хитлер и беше разстрелян на 20.VII.1944 г. Дворецът Радзивил бива закупен от германската държава в 1875 г. за огромната сума от 2 800 000 марки и преустроен като резиденция и канцелария на Бисмарк. В двора на двореца е построен през Втората световна война бункерът на Хитлер, където последният се самоубива заедно с някои от най-близките си съподвижници. През същия двор преминава границата между Източен и Западен Берлин, т.е. между двете Германия, а на съседния парцел, южно от него, в 1938 г. бива изградена Канцеларията на Райха - седалището на Хитлер. Останките на самия дворец, намиращи се в граничната зона, биват взривени в 1949 г. - лъвовете отстрани на портата, по спомени на очевидци, надживяват двореца с цяло десетилетие и биват отстранени едва в 1961 г. при построяването на стената и заравняването на граничната зона. Самият дворец Радзивил е част от един комплекс от здания, застроен върху по-малко от един квадратен километър от двете страни на Бранденбургската порта. На север от портата е Райхстагът, а на юг са били дворецът Радзивил с канцеларията на Райха и външното министерство от двете му страни. В целия комплекс от събития, както дворецът Радзивил, така и Райхстагът играят особено важна роля. Построено въпреки силното несъгласие на кайзер Фридрих-Вилхелм, това седалище на парламента се превръща след първата световна война в символ на парламентаризма. Интересна е между другото съдбата на императорския дворец - символа на империята, намиращ се на няколко стотин метра южно от Бранденбургската порта. От балкона на този дворец през 1918 г. Карл Либкнехт провъзгласява така наречената Ваймарска република. Засегнат от бомбардировките през Втората световна война, макар и със запазена в значителна степен, около 70% субстанция, той бива взривен по нареждане на Валтер Ублрихт в началото на 60-те години, като балконът, от който Либкнехт провъзгласява републиката, бива запазен заедно със съответната част от фасадата и монтиран към фасадата на новото седалище на държавната власт на ГДР, Държавния съвет, южно от двореца; на мястото на двореца се прави площад, където стават главните комунистически митинги; през 60-те години в западната част на площада бива изградено огромното Министерство на външните работи на ГДР, част от южната страна на площада заема сградата на ЦК на ГЕСП, а на източната част на площада бива изграден в 70-те години Дворецът на Републиката, замислен като културно-политически център на ГДР. След обединението, сградата на Външното министерство е взривена по естетическо-политически съображения. Дворецът на Републиката е закрит поради опасност от азбеста, употребен при строителството му и все още се води спор дали да бъде взривен или престроен, а за известно време на площада бива построен макет 1:1 на взривения императорски дворец. Съдбата на Райхстага е известна, макар и не съвсем. Самото му подпалване и процесът, свързан с него са за грамотния зрител от голям интерес. Доколкото и двете страни, участващи в този театрален спектакъл, бяха само артисти, зад които действаха действителните сили, това събитие би трябвало да покаже на всеки човек, запознат с азбуката, между кого се води борбата и има ли в случая положителни и отрицателни герои. А който е запознат с началната фаза на

събитията, т.е. събитията от 1922 г. и как те се извиха на българска почва, ще знае какво означава поляризирането на злото.

Не по-малко интересни са следващите действия от същия спектакъл. Обучени от съветската пропаганда, руските войници имаха за крайна цел в своята "отечествена война" не някоя друга цел, а Берлин с Райхстага (за страничния наблюдател би се показало твърде странно обстоятелството, че като символ на "Фашистка Германия" те бяха си избрали тъкмо Райхстага, колкото и незначителна роля да играеше той в политиката и в управлението на тоталитарната страна). В този смисъл особено пикантни за грамотния наблюдател са и въпросните следващи действия. Още едва ли не от първите дни на победата над "Фашистка Германия" по цял свят се разпространяваше една фотография, публикувана в хиляди вестници, списания и книги и представляваща покрива на Райхстага с един храбър съветски войник, забиващ червения пряпорец на върха му. В продължение на много десетилетия се разказваше историята на този храбър войник - често от самия него по събрания, срещи и дори по телевизията в деня на петдесетгодишнината от победата. Последния от тези разкази и аз чух и дори си записах на видео, макар и по-късно да го изтрих. Историята на този храбър войник, така както той я разправяше, беше много трогателна - до сълзи! Разказваше той, как баба му на своята шевна машина марка Сингер му била ушила съответното знаме и как го била заклела да стигне до Берлин и да го забие на върха на Райхстага - да даде на фашистките изверги да разберат! В течение на процеса на "Гласност" обаче и този мит беше разобличен от фотографа на въпросната снимка, на име Халдей (руски евреин!), който още е жив и също по телевизията разказа своя вариант от събитията, но със съответна документация, поразяваща всяко съмнение в достоверността му. Въз основа на този разказ, събитията се развиват малко по-различно. На служба като военен фоторепортер при един от централните московски вестници, той получава в първите дни след победата командировка до Берлин за снимки във връзка с победата. Преди да излети, той отива при домакина на вестника и го замолва да му даде една от червените покривки, с които се покривала масата на деловия президент при тържествените събрания на партийната организация. Пристигнал в Берлин, той вожда един войник, мародерстващ около Райхстага, и му казва: "Ела с мен да свършим една работа!" Дватама се качват на покрива на Райхстага и правят цяла серия снимки в различни пози - негативите на тези снимки са запазени и фотографът показва разни снимки със същия сюжет, но от различни места на покрива. При правенето на снимките, те обаче не забелязват една дребна подробност, поради която снимката за малко не била отхвърлена - на ръката на храбрия войник, с която той държи знамето, се виждат два часовника! След умел ретуш - какъвто междувпрочем съветските фотографи-документалисти владееха с голямо съвършенство, позволяващо им да махат или поставят на снимките известни хора и дори цели групи - снимката бива одобрена, публикувана, и доставя на автора си заслужената популярност, позволяваща му да преживее дори гоненията на евреи в Съветския съюз от 50-те години, както и кризата в жанра при разпадането на Съюза - със задоволство той разказваше пред телевизията, как неотдавна някаква английска енциклопедия му превела 200 долара за поредна публикация на тази фотография с висока документална и художествена стойност.

След второто действие обаче следващо и трето - но не последно! За известно време репутацията на символ придоби на 13.VIII.1961 г. Бранденбургската порта, когато стана център на стената, опасваща Западен Берлин. (Междувпрочем на същата дата се запознах с бъдещата си съпруга,

което запознанство и последвалия го брак ме доведоха в Берлин.) От западната страна на Бранденбургската порта беше проведен през 1988 г. митингът, на който Реган (прочут артист) каза в речта си забележителните думи: "Г-н Горбачов (също прочут артист, който обаче бъркаше ролите си), разрушете тази стена!" Тази порта стана и център на събитията от 9.XI.1989 г., когато стената беше отворена, малко след което се осъществи и обединението на Германия. След този спектакъл с участието на над сто хиляди зрители, в 1995 г. се проведе още един пореден спектакъл, вече с повече от два милиона непосредствени наблюдатели и показан по телевизията пред безчет зрители от цял свят, увековечен също на огромен брой фотографии и картички - покриването на Райхстага с непромокаем и гъсто изтъкан единствено за съответната цел плат, извършено от "световно известния" артист и художник Кристо (Христо Явашев от Габрово), заедно с жена му. И този спектакъл, станал под егидата на всички медии за информация за известно време главно художествено събитие в последното десетилетие на нашето столетие, премина без изпълнителите на главните роли да са съвсем наясно какво означава. Докато за жената на Кристо и за организатора на този спектакъл разполагам с известни данни за тяхната самоличност (първият е по време на едно от главните си прераждания небезизвестния кардинал Ниньо де Гевара, велик инквизитор, чийто портрет, нарисуван между 1596 и 1601 г. от Ел Греко, се намира в Метрополитен Музеум оф Арт в Ню Йорк, а madame е била изгорена като циганка-вещица от същия), за личността на самия Кристо не можах да се добера до никакви данни, макар че имах възможност да го видя съвсем отблизо - както междувпрочем и за "вожда и учителя на българския народ". При всички тях обаче, както вече споменах, не се касае до личности, които сами движат нещата, а до повече или по-малко даровити артисти, които с помощта на суфльори само изпълняват ролята, за която са ангажирани, и за която им се плаща. Действителната цел на този символ беше обаче, по моя информация, да се покаже на всички наблюдатели, в огромното си мнозинство отново преродени жертви на германския фашизъм, безобидността на покрития Райхстаг и на Новата германска държава - да се избие от съзнанието им страха от излизащата отново на преден план Германия, във връзка с предстоящите събития в края на нашия век, когато Германия, както и България през август 1999 г. ще бъдат отново в центъра на събитията. Същата мисъл, но този път съзнателно, имат и организаторите на строежа на паметник на избитите евреи, който се предвижда да се построи между Бранденбургската порта и бункера на Хитлер, т.е. двора на двореца Радзивил. Строежът обаче досега се бави поради несъгласието на всички засегнати страни с нито един от проектите. В момента в едно от зданията около бившия дворец е направена изложба на проектите, но още не се знае дали ще се получи единство между членовете на журито и обществеността - на първо място еврейската община, която пледира за изключителността и неповторимостта на събитието, изискваща съответно художествено възплъщение. Тъй като този проблем от своя страна пък е във връзка с еврейския проблем (или по-точно комплекс от проблеми), за мен представлява особен интерес неговото решение, което пък от своя страна е във връзка с положението в Близкия изток, където отново (или все още!) предстои да стават известни събития. За неграмотния наблюдател биха прозвучали странно изказванията на Учителя по този въпрос. Още в 1910 г. Той обявява, че картата на еврейския народ в 1914 г. привършва (Ходете във виделината, извънредни беседи (1898-1913), София 1994, с. 23 - октомври 1910). Този наблюдател би се зачудил как може тия думи да бъдат съгласувани с последвалите

събития и преди всичко с масовото унищожение на евреи. При всички унищожения на евреи обаче се извършва (и още предстои да бъде извършвано) унищожение само на физическите им тела - както междувпрочем и на десетократно повече руснаци, избити или загинали по един или друг начин през Сталинската епоха. Унищожението на физическите тела обаче няма нищо общо с душите, т.е. с монадите, които впоследствие получават нови тела и то предимно там, където са избити. За запознатия със законите наблюдател е ясно, че в случая става едно ново преустройство на физическите предпоставки - освен еволюция на душата съществува и генетическа еволюция, която при събитията през нашия век получи нов ход, и според думите на Учителя е във връзка със създаването на предпоставки за шестата раса. В този смисъл, най-твърдите души от евреите, останали последни след "чистките" в Германия (но не само там) постепенно се събраха в Близкия изток и изглежда, че ще играят важна роля при събитията, които скоро предстои да станат.

А сега, накрая, и няколко думи за втората част от изказването на Учителя от 14.IV.1928 г., а именно: „Ще кажете, че съдбата на тия народи е била такава. - Съдбата съществува за глупавите, за обикновените хора, а за разумните, за великите хора съществува Божи Промисъл. За глупавия, за неразумния човек съществува карма, а за разумния - дихарма". Всъщност именно тия думи са и свързани с основната тема на тази беседа и на много други беседи и лекции преди и след нея. Учителят на много места казва какво разбира под разумен и велик човек. В този смисъл Той посочва в беседата и имената на Наполеон и Бисмарк, които за обикновения слушател са велики хора. За Учителя обаче те не са нито разумни, нито велики. А докато те нямат разум, не могат да бъдат и свободни в своите действия. Ето и още само четири цитата по този въпрос, по който Учителят е казал твърде много:

"Хората нямат свободна воля, защото мислите се предават от човек на човек и много работи вършим против нашата воля. Нашата свободна воля произтича от Бога, защото Той е свободен. свободната воля е нещо относително и в пълния смисъл на думата ние не сме свободни. При съвременните хора на един милион души може да се намери само един със свободна воля." (Протокол от среща с Учителя на 4 (17) октомври 1909 г.)

"Ние просто сме играчки в този свят. Ако не искаме да сме такива, трябва да се съединим с Господа. Когато Господ се прояви в нас, тогава ще бъдем със свободна воля. В този свят всичко ни влияе - и въздухът, и хората, и духовете. Ако искаме с ума си да преминем света, много се лъжем." (Протокол от среща с Учителя на 4 (17) октомври 1909 г.)

"В живота има закони, според които става точно това, което е определено, а не това, което ние мислим - става туй, което вие никога не се мислили, а туй, което сте мислили, не става. Когато се казва, че нещата стават така, както са определени, вие мислите, че те стават тъй, както вие ги очаквате. Не, нещата не стават тъй, както вие мислите." (Праведният, Неделни беседи IX серия (1926-27), том 3, София 1931, с.99)

"Нищо в света не е случайно - всяко нещо има свое строго определено предназначение и отношение към други неща." (Ни мъж, ни жена, Неделни беседи X серия (1927-28), том 2, София 1933, с. 90)

И този път писмото стана дълго и ще го приключа на това място.

7. ЗНАМЕНОСЦИТЕ НА ПОБЕДАТА

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

Описаният случай с еврейинт-руснак, фотограф възможно е и да е верен. А може и да не е. Но онова, което знаем, че е вярно и на което сме били очевидци и свидетели е следното:

1. Живи бяха онези, пред които Учителят в Мърчаево, пред полковник Младенов и дъщеря му Лиляна три пъти повтаря, че руснаците ще забият червеното знаме над Райхстага. Това е описано в "Изгревът", том VII, стр. 43. А дъщеря му Лиляна Младенова е още жива и е с ума си и случаят го разказва убедително.

2. Волята на Бога изречена чрез Всемировия Учител трябваше да се изпълни. И тя бе изпълнена от онези, които не бяха случайно подбрани лица от десетките руски войници атакували Райхстага, които побиха червеното знаме на 2.май 1945 г. над Райхстага, германският парламент. Виж "Изгревът", том VII, стр. 43 "Знаменосците".

3. Ние бяхме очевидци, когато войските на Съветската армия през 1944 г. есента минаха през България. На всички танкове, камиони, каруци с платформи с бяла боя беше написано или с ученически тебешир две думи: "На Берлин", което означаваше, че цялата военна мощ на СССР е устремена към Берлин. А символът на Берлин е Райхстага. Това е достатъчно доказателство, че съветското руско върховно командване в никакъв случай не би пропуснало да пригответи десетки знамена като онова, което се забие горе ще бъде знаме на победата.

4. Онази мощна вълна в Невидимия свят, която движеше Червената армия на СССР бе Учителя Дънов. Виж "Изгревът", том VII, стр. 437, No 12. Съветските войски се надигаха на атака срещу германците с възгласите: "За Сталину! За Родину!" Те вървяха, падаха, покосяваше ги неприятелски огън, но живите вървяха към една определена цел - Берлин и Райхстага.

5. През есента на 1962 г. в България гостуваха знаменосците побии червеното знаме над Райхстага. Това бяха Михаил Егоров и Мелитон Кантария. Те гостуваха на Софийския гарнизон на IV.километър, където аз по това време бях войник. Строените полкове със своите знамена ги посрещаха като победители придружени с духовата музика и мощно "ура". Когато пристигнаха в Софийския гарнизон с тях пристигна и Небесното руско войнство, което изведнъж промени цялата българска военна атмосфера. Мрачината и теготата на небето надвиснали над казармите се отмести и изведнъж ни обля някаква необикновена светлина. Ние тръпнахме. Имахме чувството, че сме едно с тях, със СССР и бе неописуемо това чувство у всички. Месеци наред войниците коментираха това необикновено явление. Небесното войнство бе факт, както и знаменосците победители. Ние бяхме свидетели и очевидци. Факт неоспорим.

6. През 1972 г. осъществих една отдавнашна мечта да премина след стъпките на Учителя Дънов в Мърчаево и да заснема цялата обстановка, която бе още запазена. Отидохме с Весела Несторова заедно с един неин приятел в Мърчаево и там заедно с Темелко преминахме навсякъде, където е минавал Учителя и където е бил десет месеца, като заснехме почти всичко. С Весела Несторова бе един грузинец Иван Бицадзе, който живееше десетилетия в България и бе близък на Весела Несторова. Там открих, че той е жив племенник на грузинеца Мелитон Кантария, един от двамата, който бе побил червеното знаме над Райхстага в 1945 г., с което бе завършила капитулаци-

26. Учителят на плетения стол, изнася беседа.

25. На беседа на Рила, 13.08.1939 г.

27. Юрдан (Данко) Симеонов на Изгрева.

28. Музиканти на поляната на Изгрева.

29. Ирина Кисьова. Рила, 31.08.1939 г.

30. Музиканти в салона на Изгрева, 1936 г.

31. Девически камерен състав пред Учителя, 1939 г.

32. Пред охльова на спирата - Рила.

33. Беседа пред палатката на Учителя, 1939 г.

34. Учителят с ученици.

35. Учителят с приятелите на Бивака.

36. Учителят и Любомир Лулчев.

37. Музиканти на Рила, 1939 г.

38. Концерт на Рила, 1939 г.

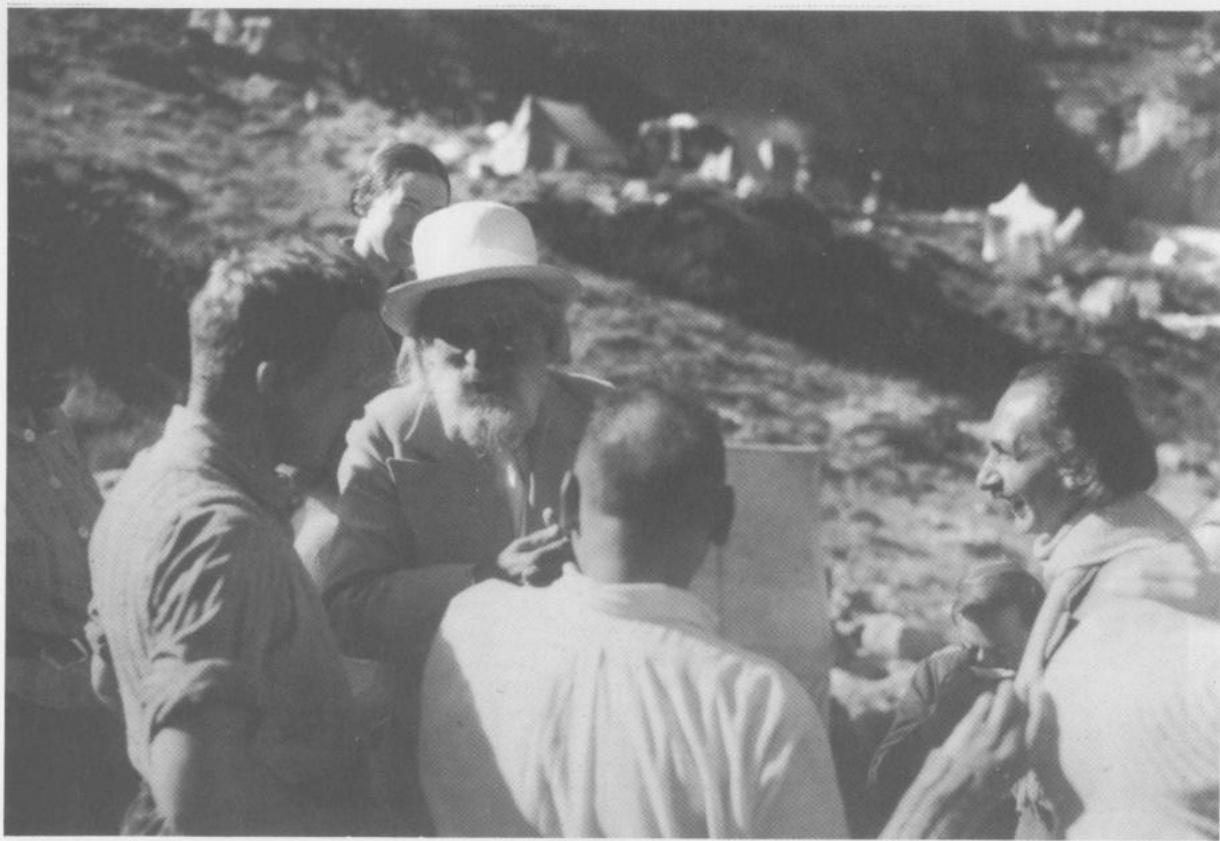
39. Концерт пред Учителя, 1939 г.

40. Музиканти на Паневритмия. Изгревът, 1936 г.

41. Ученици от комуната на Изрева, 2.04.1933 г.

42. Трима златни ученици и Учителя.

43. На Молитвения връх, Рила, 1931 г., с Учителя.

44. На извора "Махабур", 1931 г.

23. Галилей Величков с французи музиканти на Изгрева.

24. На обяд в с. Мърчаево, 1944 г.

49. Мария Арсова.

50. Димитрина Антонова.

51. Веска Величкова.

52. Виола Йорданова.

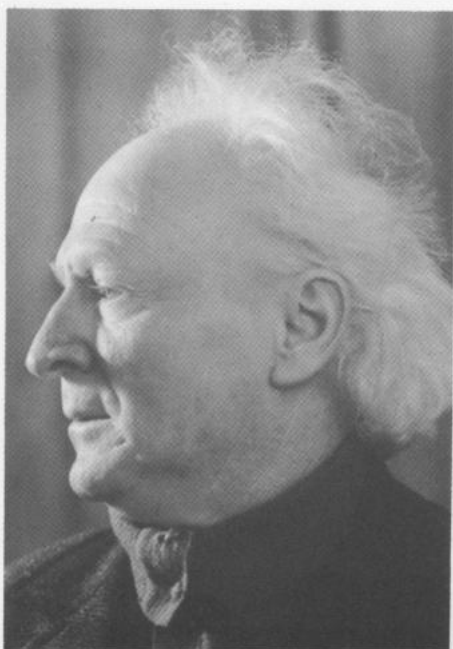
45. Стоянка Илиева.

46. Теофана Савова.

47. Катя Грива.

48. Димитър Грива.

2. На Рила при второто езеро.

1. На гости пред приемната на Изгрева.

3. Рила, 21 август 1938 г.

4. Пред приемната на Учителя.

5. След разходка на Рила.

6. Учителят чете поезия на ученик.

7. Молитвено съзерцание.

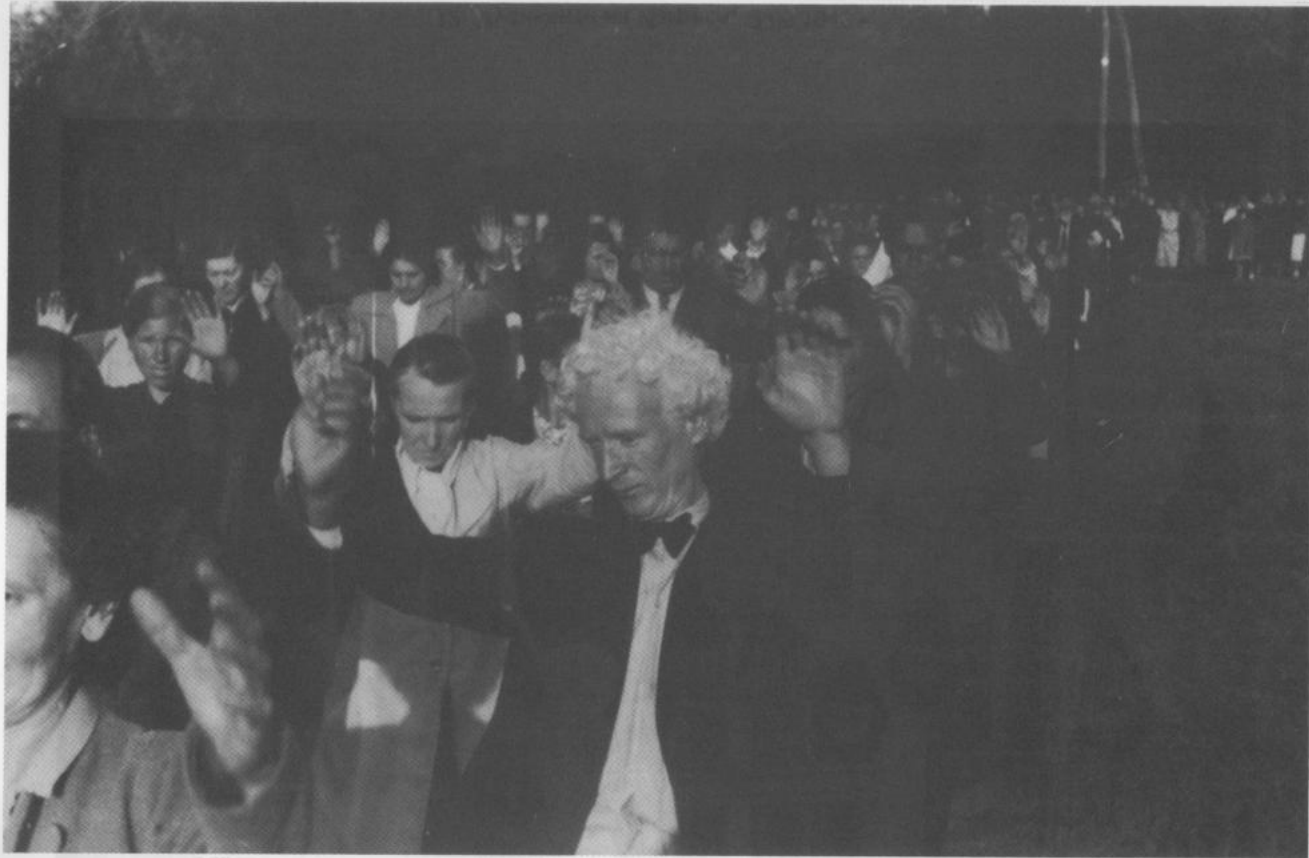
8. Беседа за учениците.

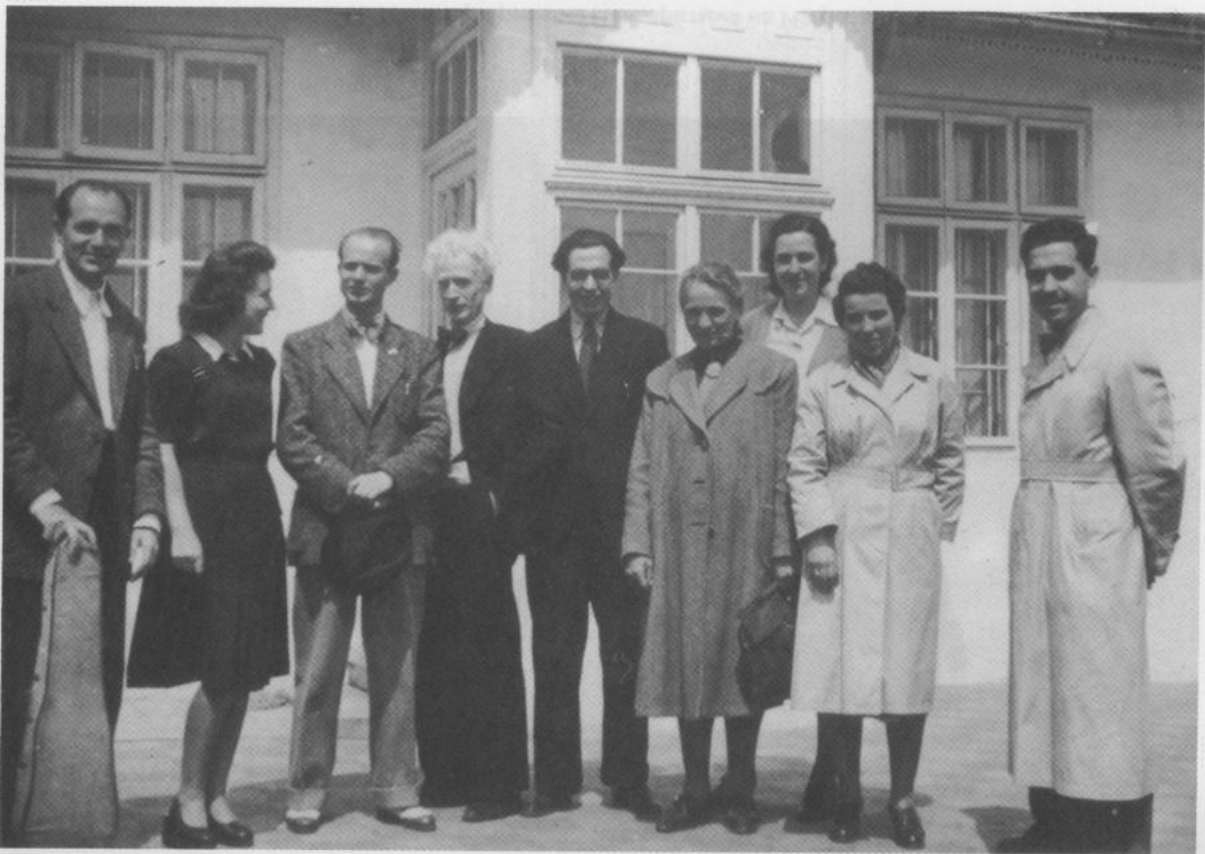
9. На полянката Теофана Савова с Учителя.

10. Стефана, Катя и Димитър Грива.

11. Димитър Грива на Паневритмия на Изгрева.

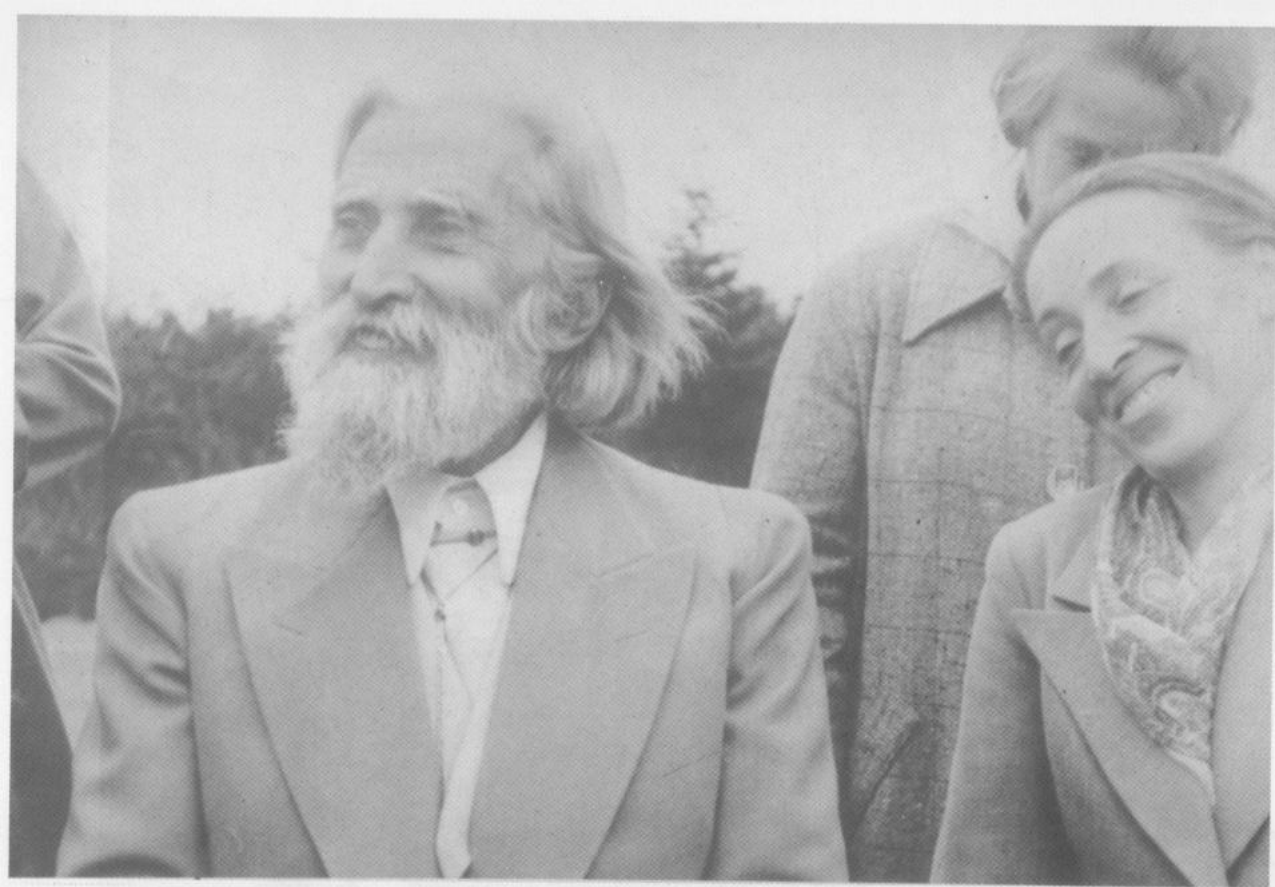
12. Музиканти на Изгрева, 2.05.1943 г.

13. Димитър Грива пред салона.

14. Димитър Грива и Георги Тахчиев на Изгрева.

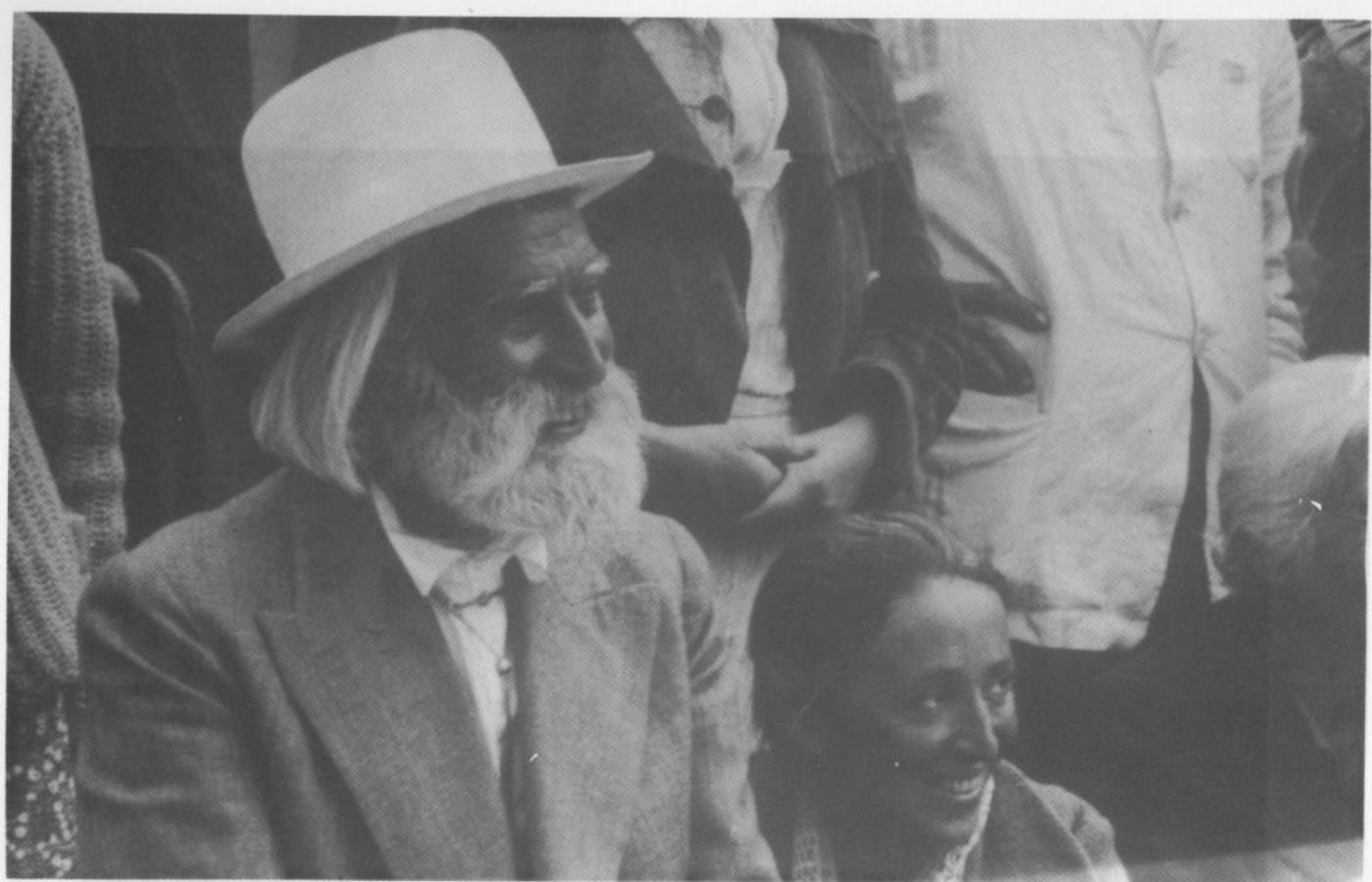
15. Учителят с Катя Грива.

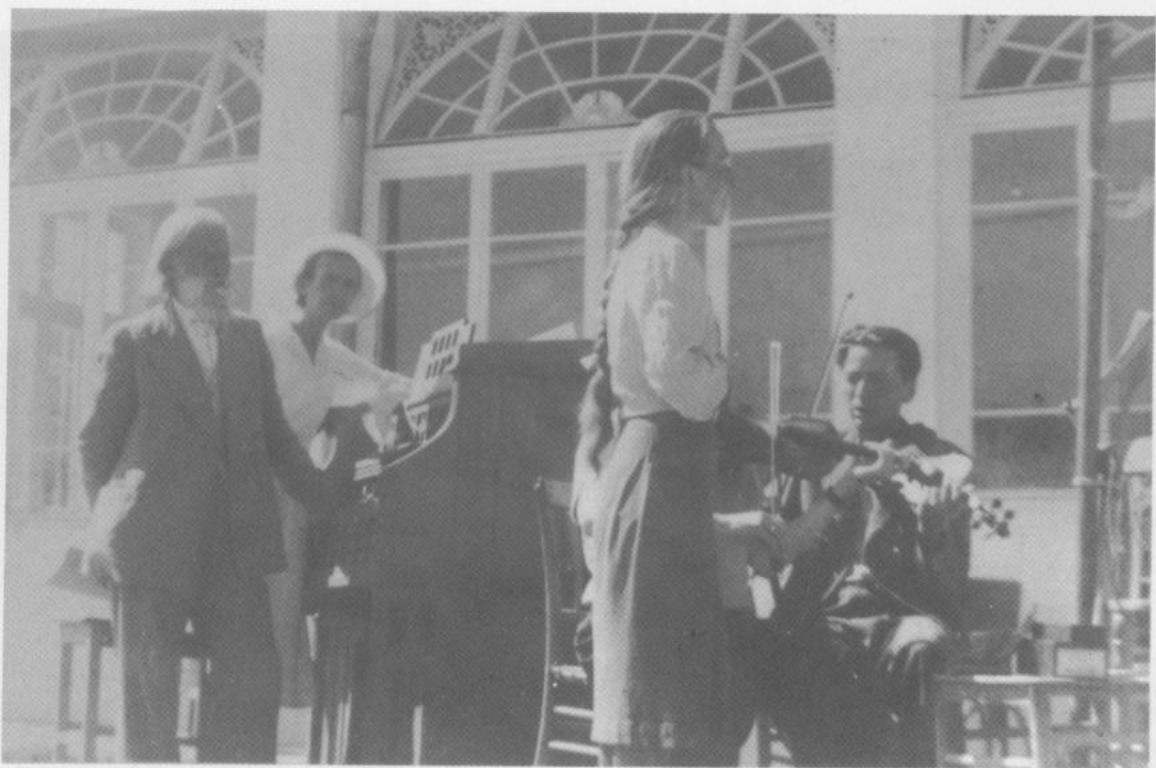
16. Учителят с ученици на поляната.

18. Асен Арнаудов, Катя Грива и Ангел Янушев.

17. Учителят и Катя Грива.

19. Катя Грива пее пред микрофон за запис.

20. Разговор след беседа пред приемната.

21. Великден на поляната, 9.04.1939 г.

22. Галилей Величков и Веска Величкова.

53. Симеон Симеонов.

54. Цветанка Гатева Симеонова.

55. Ружинка Кисьова.

56. Ирина Кисьова.

57. Величка Няголова.

58. Тодор Маринчевски.

59. Филип Стоицев.

60. Никола Нанков.

на Германия през II-та световна война. Весела му показа "Изворът на Изворото" и мястото където и как Учителят е открил Втория фронт на съюзниците срещу Германия на 6.VI.1944 г. Бе му показан стола и масата на Учителя, където са изречени думите Му: "Руснаците ще забият червеното знаме над Райхстага". Ето как грузинския народностен дух изпрати своя представител в Мърчаево, за да види и да свидетелства за Истината на онези времена. И то племенникът на Мелитон Кантария.

7. Наистина десетилетия се разпространяваше една снимка на един съветски войник, който побива на едно високо здание едно знаме. Отдолу имаше надпис: "Съветският войник забива червеното знаме над Райхстага". Десетки години този фотограф получаваше награди и осигурена кариера за тази снимка. И изведнъж след 1990 г., след като дойде нова епоха, която Учителят бе предсказал още през 1943 г., (виж "Изгревът", том II, стр. 38-39) изведнъж изскочи един еврейин, който е фотографа на тази снимка и при това руски еврейн, който започва да разказва неговата история за тази снимка.

Забележете сега нещо много важно, а това е, че Съветските войски от Невидимия свят ги ръководи лично Учителят, т.е. Христовия Дух, а долу на земята се намира един представител на древните юдеи, който се мъчи да доказва, че Христос не е възкръснал, а е само разпънат и умрял. Ето тука е развързката на тази история с тази снимка.

Дами и господа, от изтока и от запада. "Всиче се морите". Ние знаем, че Христос възкръсна преди 2000 години. Вчерашната Русия през 1945 г. също възкръсна с Христовия Дух. И утрешна Русия след 2000-та година също ще възкръсне чрез Христовия Дух. Защото Словото на Учителя Дънов вече преминава и в Русия. В Словото на Учителя Дънов е Истината. А мечът на Духът е Словото. Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно, което е Слово на Живия Бог.

8. Има много свидетели от онези драматични събития по време на Втората световна война, които по един или друг повод запитват Учителя за събитията и получават отговори. Тези отговори са дадени чрез спомените на очевидците и са описани в "Изгревът". Не са един или два. А десетки свидетели.

За доказателство виж заглавията на отбелязаните страници и текста под тях. "Изгревът", том I, стр. 48, 50, 53, 55-58, 327, 333, 334, 439-447-454. "Изгревът", том IV, стр. 197, 256, 319, 357, 472-474, 476, 380-384. "Изгревът", том VII, стр. 694, като с него завършваме нашите доказателства.

9. Какви са изводите? Духът на Истината, който е Глава на Словото на Учителя Дънов и Христовия Дух, който е в Словото на Учителя Беинса Дуно, ръководи и движи Духовния Израил. А Господният Дух от Словото на Учителя Дънов със своя огнен стълб предвижда 12-те племена на Израил, които носят скинията на Йехова, в която се намира Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно. Днес България е Духовния Израил на човечеството. А скинията на Йехова е в Неговото Слово дадено на български език в повече от 7500 беседи и лекции.

А Духът на Заблуждението ръководи днес фарисеите, садукееите и юдеите и техните съвременници в днешните времена, които са разпръснати между всички народи, а най-вече ги има между българите и славянството, за да доказват, че Христос не го е имало и че възкресението не съществува.

Възкресението се осъществи и българският народ възкръсна чрез Словото на Учителя. Духовният Израил го има и съществува само чрез думите Господни от Словото на Учителя Дънов - Всемировият Учител на Вселената - Беинса Дуно.

8. ДУХОВНИТЕ И ИДЕЙНИ ДВИЖЕНИЯ

НИКОЛА НАНКОВ

През времето от 1919-1925 г. у нас имаше пълна свобода за различните духовни, идеологически движения. Тая свобода беше предоставена не само на гражданите, но и на учениците от гимназиите.

Така в Севлиево, где тогава учех, свободно съществуваша кръжоци на анархисти, толстоисти, бяло братство, комунисти. Тези кръжоци не само свободно съществуваша, четяха конкурентни реферати с публични дискусии, оживени спорове, но и всеки кръжок беше усвоил особена форма, с която привържениците му се отличаваха един от друг още от далече. Така анархистите носеха черни рубашки; препасани с черни шнурове през кръста. Подобни бяха рубашките на Толстоевите привърженици, само че техните шнурове през кръста бяха бели, а не черни. Хората на Бялото братство носеха бели рубашки с златисти шнурове през кръста. Комунистите носеха червени рубашки с червени шнурове. Въпреки голямото разнообразие и оживени диспути, съществуваше негласно споразумение за търпимост един към друг, дори на известно уважение.

Аз като представител на Бялото братство, бях намерил в дъното на една голяма градина една изоставена барака. Събрахме се всички приятели, запретнахме ръце, почистихме я, измазахме я, поставихме прозорци, пейки, маса, стана отличен клуб за братството. Нашата радост беше голяма, защото имаше център, който обединяваше не само добрите воли на приятелите, но ни и свързваше със самата практика из живота на братството. Това бе първия ни дом на съмишленици в името на една нова идея: Братство и Единство между хората.

9. УРАГАНЪТ, КОЙТО ПОМЕТЕ ВСИЧКО

Тук е мястото да споменем, че аз като ученик в гимназията бях завладян от комунистическите идеи. Заедно с още двама мои приятели ние създадохме Първата комунистическа младежка група и четяхме класиците на Марксизма. Минаха години, аз виждах, че са необходими други методи, за да израсне човек. Комунистическата идеология даваше методи за освобождаване народите отвън. Но как да се освободи човек отвътре? По-късно се запознах с теософската литература и накрая срещнах Учителя Дънов. Така че аз съм свидетел на онази епоха, как комунистическите идеи навлизаха в хората.

Школата на Учителя беше открита през 1922 г. и аз се приобих към нея. След заминаването на Учителя, който ни остави цяло Братство с хиляди членове, с имущество и с много пари - ние само за няколко години го провалихме. Провалиха го определени хора. Но ние също участвахме в провала - едни бяха на едната страна, а други бяха на отсрещната страна и воювахме помежду си. Комунистическата власт това и чакаше. Тя се възползва от нашия вътрешен разкол и от нашите грешки и всичко бе унищожено. Започнаха с необикновени грешки възрастните приятели още от самото начало след заминаването на Учителя:

1. Създадоха две счетоводства: едно явно, друго нелегално, а това е наказуемо според закона.

2. Братският Съвет не беше единодушен, защото онези, които бяха в него застъпваха различни позиции. Едните работеха с двойно счетоводство,

а другите с единично счетоводство. Това породя караниците, защото тук бяха замесени много суми и пари.

3. Борис Николов извлече Братството в Русе. Една голяма група от млади сравнително мъже и жени, няколко години правиха мозайка на Русенската гара и на други обекти в Русе. Изгревът се изпразни от дееспособни мъже и жени. А Никола Антов и другите останаха тук на Изгрева и правеха каквото си искат. А това беше груба грешка. Непоправима и фатална.

4. Когато дойде милицията на 7.XII.1957 г. и конфискува литературата на Учителя и я прекара с камиони, то Борис Николов, който бе председател на Братския съвет минава покрай алеята и показва своят юмрук на властите и високо изрича: "Ние ще ви покажем с този юмрук, че има друга власт, която управлява този Изгрев". Властите видяха юмрука и после показаха на всички, както и на него самия кой е тази власт, която управлява Изгрева. Започна се процеса срещу Братството и онзи, който показваше юмрук, Борис Николов, отиде да лежи в затвора не заради показания юмрук, а заради финансови нарушения според закона. С него замина и Жечо Панайотов, който беше счетоводител, за да си правят компания. На Изгрева бе сложен катинар.

5. Бяха извършени големи обиски в София и провинцията и бе отнета литературата на Учителя. Започнаха големите гонения. На мен много пъти ми се правиха обиски. Взеха ми почти всичко. Таман събера нещо и дойдат и ми го приберат. А колко заплахи изрекоха срещу мен, че ще ме интернират от София в някое далечно добруджанско село.

6. Приятелите изобщо по това време не се интересуваха да съберат всички онези неща, които са свързани с Школата на Учителя и Неговото дело. Много усилия положих, за да ги събера, за да ги предам на следващите поколения.

7. Питате ме как ще се развият събитията по-нататък. Комунистите ще си отидат. Един ден народите ще се събудят. Ще станат всички и ще излязат на улиците на градовете и ще кажат: "Не ви искаме, махайте се!" И така комунистите ще паднат от власт и ще си отидат. Само така. Но не с оръжие, защото оръжието е у тях и зад тях стои цяла империя на СССР. Ще се събудят народите и ще излезнат на улиците и ще викнат: "Не ви щем! Отивайте си! Махнете се от земята!" И те ще си отидат именно така. А до тогава ще бъде тяхното царство на насилие, грабежи и унищожаване от тях на отпечатаното Слово на Учителя. Вие ще дочакате това, което казах. Аз мога да не го дочакам. Но това ви го казвам сега, когато е 1980 г. Все някой ще доживее, за да се убеди в това пророчество.

Бележка на редактора: Никова Нанков си замина на 16.X.1983 г. Наистина народите излезнаха по улиците и отхвърлиха комунизма. Събитията в България започнаха от 10.XI.1989 г. Аз бях този, който дочака и видя как се сбъдна неговото пророчество. А това не е малко за простосмъртните хора като нас, които видяха как за броени дни се сгромоляса и разруши отвътре Съветската империя на комунистите на СССР. Дойде отначало бурята и отвя плявата и остана житото. По-късно се яви ураганът, който помете всичко.

10. ОНЕЗИ, КОИТО ВОЮВАХА СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ

Всички онези, които воюваха срещу Учителя и Учението Му, както по време на Школата от 1922-1944 г., така и онези от 1900-1922 г. видяха как действа Божието Възмездие. По времето на Школата ние видяхме как Бог

въздава правда и правосъдие на всички ония, които воюваха срещу Учителя по време на войните до 1922 г. Плати и народ, държава, управници, сановници, църковници и всякакви други власти. Никой не бе отминат. А ние гледахме, чудихме се, как Бог нищо не забравя и благославяхме Възмездие, защото и ние бяхме потърпевши от гоненията. Нас ни гонеха като дъновисти.

На 9.IX.1944 г. дойдоха комунистите на власт. И те започнаха да се разправят със съд и без съд със своите политически противници. Изкараха закони и чрез тях съдеха политическите си противници, богатите и всички онези, които бяха гонили и убивали комунисти. И кое бе най-учудващо? Ами това, че комунистите хванаха и съдеха и упражниха своето възмездие срещу лица, които бяха наказуеми според техния закон. Но тези лица бяха същите, които гонеха Учителя и Неговите последователи. В това число влезнаха управниците на България в разстояние на 22 години - министри, съдии, прокурори, офицерство, църковници, журналисти и още много, много други. Църквата бе ограничена, съдени бяха протестанти и католици, много попове бяха разпопени, като им режеха брадите не с ножица, а с нож, а някъде със сърпи, с който се жънеха житата на село. Възмездие от начало до край. Комунистите се явиха като бич Божий и със своят бич извършиха своето възмездие и възстановиха Божията Правда. Ние си отдохнахме.

Но вместо да приберат Божият бич, те го стовариха срещу Братството и последователите на Учителя Дънов. На 7.XII.1957 г. бе обрана цялата литература на Учителя и унищожена. През 1958 г. започна процеса срещу Братството. Изгревът бе заключен с катинар, а по-късно през 1972 г. разрушен и на негово място започнаха да се строят сградите на Посолствата на СССР. Моята къща също бе разрушена и аз бях изпратен да живея в комплекс "Младост", който се строеше тогава.

Отиват наши приятели при Георги Дамянов, а той беше председател на Президиума на Народното събрание, да се жалват, че властите искат да разрушат салона на Изгрева и там да правят някакви посолства. А приемната на Президиума бе в сградата на Спортната палата на ул. "Толбухин". Излиза той и като чува, че се касае за дъновисти, казва: "Тук няма място в София за дъновистите". Тропва с бастуна си и с него излязъл като се подпирал. На следващия ден е Конгреса на българския комсомол. Той отива там да държи реч, като ветеран-комунисти, на трибуната му прилошава, получава инфаркт и си заминава от този свят. Беше 28.XI.1958 г. Оказа се, че за него няма място тук в София, освен в партийното гробище.

Имаше един режисьор - Кръстю Петров Мирски (1920-1978 г.). Направи една телевизионна пиеса срещу Учителя по пиеса на Стефан Костов, която на времето бе играна в Модерния театър. Приятелите протестираха срещу тази телевизионна постановка, защото върху образа на Учителя се вмения такива неща, които Той никога не бе вършил. Даваха как опипва краката на млади жени, пие вино, яде месо и т.н. Главният артист дегиизиран в образа на Учителя според тази пиеса бе Любомир Кабакчиев. Той, заедно с режисьора и някои други си заминаха скоростижно от този свят след тази постановка по телевизията.

Аз съм свидетел как имаше съдии и прокурори, които ни съдиха и ги сполетя същата участ. Заминаха си скоростижно. Имаше философи, учени, които от своята катедра хулеха Учителя. Не бяха малко и журналистите, които се бяха продали за пари или за кариера и ги сполетя същата участ. Накрая имаше политици, както по времето на Учителя, така и по комунистическо време, които воюваха срещу Учението и тях ги сполетя съ-

щата участ. Но най-важното е, че тези, които имаха власт бяха свалени от своите противници, също комунисти, бяха съдени и без да искат станаха изпълнители на Божието възмездие срещу онези, които бяха воювали срещу Учителя и Неговото дело.

Бях свидетел на много такива случаи. На един лист бях си ги записал под номера, но той изчезна по време на обиските срещу мене. А следващите поколения ще издирят тези лица, ще покажат деянията им, за да се видят от всички, за да се види от всички защо над тях се стовари възмездието. А това бе Божията Правда, която трябваше да дойде и да възстанови справедливост на земята.

11. ДВЕТЕ ОКРЪЖНОСТИ НА ДВЕТЕ ШКОЛИ

Споменах, че в юношеските си години бях с комунистически идеи и бях един от основателите на комунистическа група в село Кръвеник, Севлиево. Името на селото ни идва още от турско време, когато селяните са давали кръвен данък. Една година са взели много момчета и са ги изпратили в Истанбул за попълнение на еничерската войска. Тези деца са станали еничари. По-късно се запознах с теософските идеи, които тогава се изнасяха от Софрони Ников. Теософите тогава бяха много активни, имаха голяма отпечатана литература. Тогава всички я четяхме. Аз се записах и започнах да посещавам теософските курсове. Завърших ги и получих диплом, че съм завършил теософското си обучение. Дипломата беше представителна, голяма, с много печати и с подписа на Софрони Ников. Бях я окачил на стената в стаята.

По това време се бях запознал с Учителя Дънов и посещавах Неговите лекции. Не мина много време и получих силно главоболие с многократно повръщане. То продължаваше няколко дни. Толкова силно бе главоболието ми, че не виждах нищо пред очите си. Какво да правя? Посъветвах ме да отида при Учителя Дънов. Знаех, че Той може да лекува и да помага. А аз съм млад, млад и зелен, току-що постъпил и посещаващ Неговите беседи. Бях новак.

Отивам, срещам се с Него и Му се оплаквам. Той ме изслуша внимателно и каза: "Рекох, ти посещаващ теософите и Мен. Едните представляват едно силово поле от енергия с подobaваща окръжност. А другите са също едно поле от сили с подобна окръжност. Но като посещаващ тях и като посещаващ и Мен, тези две окръжности се пресичат в теб и оттам идва твоето заболяване. Те могат да те разрушат. Затова трябва да избираш: или при тях, или при Мен. На две места не може. Не може да бъдеш слуга на двама господари. Иначе ще си заминеш от този свят".

И тогава трябваше да избирам. Аз избрах посоката. Отидох у дома, свалях голямата диплома от стената с многото печати и я върнах лично на Софрони Ников. Той се учуди много. Но аз нищо не му казах. Не исках да го обиждам. Тогава се върнах при Учителя и Му казах за моето решение. Той нищо не ми каза. На следващия ден главоболието ми изчезна. Затова човек не може да бъде слуга на двама господари, защото единия ще намрази, а другия ще заобича. И когато се събере омразата и обичта в него, то той ще се саморазруши. Този окултен закон го проверих много добре.

12. ДА ХОДИШ С ДВА КРАКА

По онези млади години получих заболяване на коляното ми. Поду се възпали се и започна да тече гной от него. Ходих при хирурзи и те ми казаха, че ако така върви процеса на гнойното възпаление, то има опасност за живота ми. Трябваше да прибягна до хирургическа операция. А тогава, след войната лекарите имаха опит от войните и те направо препоръчваха ампутация. Значи трябваше да ми се отреже крака над коляното и трябваше да ходя с патици цял живот. Отидох за съвет при Учителя. Той го погледна и ми даде съвети как да го налагам с компреси по особен начин. И аз го правих месеци наред. Гнойното течение спря, раната се затвори, коляното ми оздравя и аз продължих да си ходя с двата си крака нормално. От тогава мина половин век и досега си ходя с двата крака. Разбрах силата на Учителя, силата на Неговите знания и силата на природните средства за лечение. И се убедих чрез тях, защото да ходиш с два крака половин век, това не е малко. Приех го като Божие Благословение върху мене. А останалите човече, които си ходят с двата крака всеки ден изобщо не предполагат какво богатство има в тях, че имат крака и могат да ходят с тях по земята.

13. ГАРАНТ ЗА ЕДНОГО

По време на Учителя в нашите среди работеше народния природолечител Петър Димков. Имаше методи за лечение, но бяха много сложни. Всеки, който пристъпваше към него биваше преглеждан и то не другаде, а чрез специален уред оглеждаше ириса на двете му очи. Чрез така наречената ирисова диагностика Димков поставяше диагноза и даваше наставления за лечението. След това изслушваше оплакванията на човека, които съпадаха с неговата диагноза. Ако беше завършил медицина и беше станал лекар нямаше да има неприятности с лекарските среди още по времето на Учителя. Не послуша нито мен, нито съвета на Учителя да завърши медицина. Това беше една негова груба грешка. След като дойдоха комунистите на власт, те го ограничиха в неговата дейност за другите, но за себе си го ползваха свободно. Но имаше много неприятности само, защото не беше лекар. Ако беше послушал Учителя и беше завършил медицина, по друг начин щяха да се уредят нещата около него. Когато дойде време да му се преиздадат комунистическо време трите тома за лечение, това нареждане дойде от Тодор Живков, който управляваше България. Намериха редактор, както и рецензент на книгите му, но и аз участвах в коректурите му. Помогнах му, защото аз бях работил като редактор много години. Помогнах му, защото бях поел задължение към него пред Учителя. А как стана това?

По онова време, когато някой приятел заведе някой нов човек пред Учителя и ако Учителят го приемаше, то Той изискваше някой да поеме ангажимент за новодошлия и да стане негов гарант. Аз заведох Петър Димков за пръв път при Учителя. Разговаряха за общи неща. Учителят ме попита: "Ти ли ще му бъдеш гарант пред Мене?" Казах: "Аз ще му бъда". И така аз останах гарант до края. Дойде време, той доживя дълбока старост и аз дори присъствах на погребението му. Бях гарант до края.

14. БРАТСКО ОБЩЕЖИТИЕ

В началото на Школата, когато се устройваше Изгрева ние бяхме десетина братя, които решихме да направим братско комунa на Изгрева. Речено-сторено. За да има братско общежитие трябваше да имаме общ братски дом. Решихме да скоем една обща барака с две стаи и кухня, под чийто покрив да се подслони братското общежитие. Но всички бяха от бедни по-бедни. Аз имах две жълтици, които ми бяха дадени от майка ми за моето студентско обучение. Тогава аз дадох тези две жълтици, за да се купи материала - греди, дъски и керемиди. Направихме барака чудна, за приказ и показ. Всички работихме, за да я направим, като смятахме, че ще живеем там братски. Накрая тя бе построена и ние се нанесохме в нея и сложихме началото на едно комунaлно и братско общежитие. Но се случи така, че влезна една сестра помежду ни. Това бе Мария Тодорова, която бе приятелка на Борис Николов. Каквото трябваше да стане по-нататък, то стана. Започнаха недоразуменията между нас. Изведнъж започнахме да виждаме, че един носи повече вода от другия, че трети внася повече продукти от другите, че четвъртия готви за останалите, които изяждат всичко и за петия и шестия не остава нищо за ядене. Но ние това не го виждахме по-рано. А трябваше да дойде тази сестра и да ни отвори очите. Отвориха ни се очите и видяхме, че сме изтъкани от несвършенства и тогава се разбра, че не можем да правим братско общежитие под този покрив. Един ден се връщам, пресреща ме Борис Николов и отсича: "За тебе няма повече място тук, под този покрив". И ме изгони. Аз трябваше да напусна. Макар че аз бях дал парите за тази постройка и работих на нея докато се построи. Изгониха ме без да ми дадат грош. Аз си замълчах, но реших непременно да следя какво ще се случи по-нататък. Мина не мина много време и братското комунaлно общежитие се разтури. Изгониха ме без причина, само заради женски приумици. Ако бях направил сам барака с тези две жълтици, щях да си разреша сам въпроса със своя собствен дом. Но аз отидох да питам преди това Учителя, когато реших да давам тези две жълтици за братския дом и общежитие. Учителят ми каза: "Ти чувал ли си, че българите имат една поговорка: "Орташка кобила и вълци не я ядат!" Все някой ортак ще подгони вълкът, дето иска да изяде кобилата". Аз не послушах Учителя, защото не можах да разбера какво иска да ми каже. Но минаха години, аз си построих къща, но пак не послушах Учителя и в нея взе участие и моят шурей, брат на жена ми и сега имам много ядове с него. Попаднах отново на ортаклък. Та урокът се учи до края, урока на непослушанието.

Минаха години и в тази барака едната стая бе предадена на Боян Боев, за да живее в нея и той десетки години живя в нея, работи в нея и там си замина. Другата стая се държеше от Борис Николов и Мария Тодорова, които бяха женени. Но след процеса срещу Братството 1958 г. и след като Боян Боев си замина през 1963 г., общината и нейната служба по жилищно настаняване настани в тази барака да живее едно семейство на Атанас Янчев. Живяха, що живяха в тази барака и дойде 1972 г., когато Изгрева трябваше да бъде разрушен и на негово място да се построят посолствата на СССР. Имаше строителен план и ние, собствениците на места и домове получавахме съобщения от градските власти да представяме документи за собственост. Разтичаха се приятелите, всеки вадеше документи и ги представяше на съответната служба. Точно по това време се случи едно необикновено събитие.

Тази дървена къща, която бе построена с моите две жълтици и която

се знаеше, че е къщата на Борис Николов и която се знаеше също, че е домът на Боян Боев, един хубав ден тя се самозапали и изгоря за броени минути и часове до основи. Изгоря, понеже беше дървена постройка и не можа да бъде спасено нищо от нея. А онзи, който бе настанен в нея, Атанас Янчев, той с жена си отиват на кино, като забравят включения електрически котлон в къщата. Къщата се запалва от нажежения котлон и изгорява. Изгорява, защото забравили котлона, но не забравили, отивайки на кино да вземат своите лични паспорти, които тогава бяха официални документи за удостоверяване личността на човека. Връщайки се от киното, те виждат изгорялата къща, в която бяха квартиранти и много безутешно плакаха. И то толкова, че властите видяха, че няма къде да живеят и ги настаняха в държавно жилище, за да ги подслонят. А какво стана по-нататък: Борис Николов имаше нотариален акт за мястото и то беше негово. По тогавашните закони всяка сграда построена на място, което е собственост на някого, то същият е собственик и на къщата. Аз отдавна се бях отказал от тази къща и тя се водеше по документи на Борис Николов заедно с мястото. Къщата изгоря и остана само мястото и заради него Борис Николов получи обезщетение от държавата 300 лв., което се равняваше на три негови пенсии. А по време на процеса и от присъдата срещу него му бе отнета 1/2 идеална част от имуществото му, т.е. от бараката и от мястото му. Ако беше останала бараката цяла заедно с мястото, той щеше да получи най-малко едностаен апартамент. Дори онези, които нямаха редовни документи бяха настанени в държавни жилища и властите на много места си затвориха очите към нередовните документи, само и само да се отърват от дъновистите, като ги настанят в подходящи държавни жилища с топла вода и парно отопление. Това те направиха. И никой днес не може да ги обвинява, че са извършили беззаконие спрямо жителите на Изгрева. Беззаконието, което те извършиха спрямо Изгрева беше от друго естество и друг порядък. За него говорихме.

Накрая дойде развързката с двете мои жълтици, дадени в името на един комунален живот и за построяване на братско общежитие. Днес Изгревът го няма. Веднъж, на времето Учителят бе казал: "Идеята за комунален живот е Божествена идея и е свалена от Невидимия свят. Човешкото съзнание днес не е готово да я приложи. Тя може да се приложи час след 300 човешки години, когато човешкото съзнание ще премине от обсега на самосъзнанието и ще навлезе в условията на свръхсъзнанието. Само онези човеци, които боравят със свръхсъзнанието могат да приложат идеята за комунален живот и за братско общежитие между хората".

Ние, последователите на Учителя Дънов живяхме, преживяхме много неща и дочакахме да се сбъднат думите на Учителя. А другите след нас ще дочакат да се изпълни онова, което не се е сбъднало досега. Нито една черта от Божия закон няма да премине докато не се изпълни всичко, което Учителят е казал. Бог бе в Словото Му и Словото Му бе Бог, между нас, българите и човеците по земята.

15. ТЕЖКАТА КАРМА

ЦВЕТАНКА НАНКОВА

(19.10.1908-2.07.1996 г.)

Казвам се Цветанка и съм родена на 19.10.1908 г. в гр. Бургас. Майка ми се казваше по баща Стоянка Димитрова Боева и е родена сестра на Боян Боев, а по мъж бе - Иванова Пончева.

Аз се запознах с Учението на Учителя чрез родителите ми, а те чрез Боян Боев.

Бяхме млади, много млади и красиви. Харесахме се с Никола Нанков и решихме да се оженим. Но аз преди това реших да отида и да питам Учителя какво ще ни каже по този така важен за мен въпрос. А и майка ми настояваше много за това.

Отидох и разказах на Учителя всичко за двамата ни с Никола. А Той, Учителят ме задава един въпрос: "Можеш ли да издържиш? Никола Нанков има много тежка карма". Аз се стъписах. Отидох си. Цяла нощ не можах да спя. Мина известно време. Питам се дали ще мога да издържа. Накрая реших, че мога да издържа. Любовта ми беше голяма. Омъжих се на 31.X.1935 г. в 2 часа след пладне в София. Заживяхме като семейство. Но когато на Никола започнаха много препятствия в живота му все си спомнях думите на Учителя: "Той има много тежка карма". Минаха години. Така завърши Никола своя земен път. Той катастрофира с една кола и почина в болницата. Погребяхме го в родното му село. Така и аз преминах с него, носейки също част от неговата тежка карма, като съпруга и спътница в живота му.

ДОКУМЕНТАЛНО ОЗНАЧАВА ИСТИНСКО

НИКОЛА НАНКОВ

"Глава на Твоето Слово е Истината!"

"Всичко що е истинно, е честно и чисто и всичко що е честно и чисто, е истинско!"

"Една история - пише Тацит историкът, - изопачавана по някакъв начин, и то не само от онези, които са живели тогава, но тъй също и в по-сетнешни времена; защото истина е, че всички велики дела са обвити в съмнение и неяснота, докато едни са готови да приемат за неоспорими факти най-невероятни слухове, други пък превръщат фактите в измамни лъжи; а сетне и едното и другото бива преувеличавано от потомството".

Тацит

Тацит Корнелий е бележит латински (римски) историк, роден между 54-56 година преди Христа, умрял към 120 години след Него. "Българска енциклопедия" от братя Данчеви, книгоиздателство Стоян Атанасов, София, 1936 г., стр. 1509

ВМЕСТО ПРЕДГОВОР

Сред нашите среди, през последните няколко години се разпространиха трудове на пишеща машина с биографични данни за Учителя, Словото Му и Братството - братския живот с ред събития в него.

През 1979-1980 г. излязоха от печат и две книги: "Моят роден град София" от Райна Костанцева, Д.И. "Отечествен фронт" и "Червената ескадра" от Недю Недев, "Военно издателство", София.

Както в труда на пишеща машина "Учителят на Бялото Братство", така и в тия две книги, са допуснати редица неистини, защото са писани без фактическа документация. Това ме застави да напиша за труда "Учителят на Бялото Братство" и за другите две книги по няколко реда за отделни моменти в тях, ползвайки документация.

Това написах заради самата истина, без лично отношение и лоши чувства към авторите.

Правдолюбив Истинолюбиви

Никола Нанков

Забележка на редактора: Този материал ми беше връчен лично от Никола Нанков през 1980 г. във връзка с ръкописа на книгата съставена от Георги Томалевски "Беинса Дуно - Учителят на Бялото Братство". Тук бе използван псевдоним поради това, че тогава властите правеха обиски, иземаха литературата на Учителя Дънов и преследваха последователите Му.

БЕИНСА ДУНО

УЧИТЕЛЯТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

Забележка от Никола Нанков: Така както е оформена заглавната страница от автора Георги Томалевски, се разбира, че Беинса Дуно пише за Учителя на Бялото Братство.

В книгата "Речник на българските псевдоними" от Иван Богданов, Д.И. "Наука и изкуство", София, 1978 г., с. 140, четем: "Беинса Дуно - Петър Константинов Дънов".

Бележка на редактора: Новоизлязлата книга през 1998 г. е озаглавена "Учителят Беинса Дуно". Ще цитираме съответните страници от нея.

Авторът на ръкописа Георги Томалевски, стр. 27 или 37, от отпечатаната книга стр. 70-71: "Малкият Петър се запознава с учението си в набързо построената черква в Хадърджа, но по-късно, когато известни служебни обстоятелства отправят свещ. Константин Дъновски да иде за известно време в Нови пазар, с него отива и Петър".

На същата страница по-долу: "Така все повече усамотен, любознателен и търсещ, Петър завършва основното училище в Нови пазар, това нещо съвпада и със завръщането на семейството в Хадърджа."

От отпечатаната книга, стр. 63: "Откриването стана на 17 февруари 1805 г. преди да пристигне новия гръцки владика Йоаким."

Никола Нанков: На 14 февруари 1865 г. се освещава и открива първата българска църква "Свети Архангел Михаил" в гр. Варна с първи неин свещеник Константин Дъновски, първият български учител във Варненско, става и пръв български свещеник във Варна сега по такъв начин. Там остава да живее до самата си смърт (13 ноември 1918 г.) и е погребан пред олтара на църквата "Свети Архангел Михаил".

"Отец Константин Дъновски, който види се и досега не иска да се отдели от тая църква и винаги там му е прибежището и квартирата."

Забележка: Страниците, които посочваме на автора, са взети от екземпляр писан на пишеща машина. Ако в преписи страниците не отговарят на посочените, справете се от дадения текст тук, който е ограден в кавички и е по-навътре в страниците от останалия текст. Ето защо допълнително отбелязваме и страниците от отпечатаната книга с автор Георги Томалевски "Учителят Беинса Дуно".

Константин Дъновски напуска Варна през месец септември 1868 г., до което време е бил председател на българската община пред турските власти. За причината на първото му напускане гр. Варна пише проф. Петър Ников в списание "Духовна култура", кн. 1-2, 1922 г., в заглавието "Иконом Константин Дъновски", стр. 131.

"Българската община за посрещане на своите разноски разчиташе на приходите от епархията, но срещнала големи мъчнотии. Дирейки изход от това трудно положение, варненската община решила да извика на чело на общината, някое по-високо духовно лице, което със своя висок сан да импонира на селяните. По молбата на варненци Иларион Макариополски изпратил архимандрит Партени, който през септември 1868 г. заел председателството на общината. Константин Дъновски се оттеглил и се прибрал в Хадърджа. И новият председател се облъскал със същите трудности, което извикало неговото падане и през март 1870 г. той бил уволнен от председателството на варненската община. Обаче, Иларион Макариополски добре познавал Константин Дъновски предложил между другите пак него. По такъв начин Константин Дъновски заел пак председателството на варненската община през месец март 1870 г."

Втори път Константин Дъновски напуска Варна през 1899 г. след като бил пенсиониран. Тогава отива като свещеник в гр. Нови пазар и остава там и през следващата 1900 година. През тези две години (1899-1900) пребивава там и Учителя, това е видно от многото писма на Учителя до неговите първи ученици: Пеню Киров, д-р Миркович и Мария Казакова. След две годишният си престой в Нови пазар (1899-1900 г.) Константин Дъновски се завръща отново във Варна и не я напуска вече до края на живота си.

Ето какво пише Тодор Бъчваров в книжката си "Заветници на свободата" - Предисловието, София, I.VIII.1922 г.

"Преди двадесет и две години (1900) се запознах с Петър К. Дънов... Същата година имах случай да се запозная в Нови пазар и със застарелия негов баща, свещеник Константин Дъновски."

От горното се вижда, че Константин Дъновски и Учителя са били в Нови пазар през 1900 г.

Когато е било времето за постъпване в училище (основното) Петърчо - Учителя, е била годината 1872-ра. Тогава родителите Му са били във Варна, завърнали се след първото им напускане на града през месец септември 1868 г. и се завърнали месец март 1870 година. Във Варна е имало вече българско училище открито на 11 май 1860 г. и е закривано само през време на Освободителната война 1877-1878 г., когато малкият Петърчо е бил вече завършил там основното си образование. След Освободителната война във Варна е имало вече петокласна мъжка гимназия, където Учителя завършва гимназиалното си образование. ("IV Известие на Варненското архиепископско дружество", Варна, 1914 г., "Принос към просветителното дело в гр. Варна, стр. 20-44)

Авторът, стр. 39, от отпечатаната книга стр. 74: "Това, което можем да кажем до тук и което имаме основание да считаме за сигурно, то е, че Учителят се приобщил за известно време към методистките среди."

Никола Нанков: Ако познаваме Учителя и Неговата мисия, ако сме негов ученици никога не можем да мислим, а не да говорим и пишем за Него подобни неща. Учителят никога не се е приобщавал към каквито и да било религиозни "среди", дори и към тая на баща си. Той може да е бил за известно време сред някоя такава "среда", но това не означава, че Той се е приобщил към нея среда (че макар и за известно време е останал в нея). Нима Исус Христос дванадесет годишен, когато отиде в храма при първосвещениците се "приобщил" към тях, стана като тях? Нима Учителят, Който бе в света сред хората на земята, се "приобщил" към тях - стана като тях? Той бе пратеник с мисия, да изведе приобщилите се души в разни човешки религиозни среди, основани от религиозен фанатизъм, от форми, догми и ритуали и ги поведе по пътя на Любовта, Мъдростта и като дойдат до Истината, тя да ги направи свободни, да ги освободи от човешки окови и заблуждения.

Учителят живя в света, но светът остана извън Него, не го допусна да влезе в Него. Да говорим и пишем такива неща за Учителя, не е нищо друго, освен наливане вода във водениците на евангелистите, че Учителя бил "излязъл" от техните среди - методистките. Учителят излезе от Бога.

Авторът, стр. 44; от отпечатаната книга стр. 83: "През време на студентството в Америка с Учителя се случили доста забележителни неща. Един ден Той срещнал намиращия се също в Америка Величко Гръбляшев, който бе известен на времето като ревностен член на спиритическото общество..."

Никола Нанков: Нямаме абсолютно никаква фактическа документация за такъв случай, че Учителят се е срещал в Америка с Гръбляшев и за отвеждането Му в някаква непозната местност, за някакви видени и чути странни неща

и че след това Гръблашев отишъл сам да търси това място, но не го намерил. Ако той беше имал още в Америка такава опитност с Учителя, той непременно щеше да бъде неговият първи ученик, след завръщането си в България. Гръблашев работи отделно от Учителя като спиритист. Издава свое спиритическо списание "Задгробен мир" и спиритическа литература. В 1906 г. основава спиритическо общество и го регистрира с устав утвърден от Министерството на народната просвета - "Устав на психическото дружество", гр. София, 1906 година - председател на обществото Величко Гръблашев, секретар Васил Узунов. В официалните списъци по реда на поканването на учениците на събори намираме, че Величко Гръблашев присъства за първи път на събор през 1910 г. и на последен през 1922 г., след което отива в Америка от където вече не се завърна в България. Там се помина.

Авторът, стр. 47; от отпечатаната книга стр. 92: "След като приключил своите френологически изследвания към 1900 година - в началото на столетието, Учителят започнал да говори на народа и създаде забележителни беседи."

Никола Нанков: Учителят се завръща от Америка през 1895 г. и прекарва във Варна до 1899 г. при сестра си Мария на ул. "Дунав". През тия години Той издава в 1896 г. книгата си "Наука и възпитание", през 1897 - "Хю-Ели-Мели-Месаил", а през 1898 г. изнася пред благотворителното дружество "Милосърдие" "Призвание към народа ми български, синове на семейното славянско". На следващата година 1899 Той отива в Нови пазар.

След пребиваването си две години (1899-1900 г.) в Нови пазар, Учителят се отправя пеш през Стара планина и стига в Сливен. От там Той тръгва из страната и от град на град изнася сказки и прави френологически изследвания цели 11 години до Балканската война (1912-1913 г.). От времето на Неговото пътуване са останали много писма, писани от градовете и паланки, където е имал сказки, до Негови първи ученици - Пеню Киров, Димитър Голов и др. От тях се виждат градовете, в които е изнасял сказките си, броя на посетителите и др.

Учителят е започнал да говори на народа след Балканската война (1912-1913 г.) и през 1914 г. Първата Му беседа говорена на народа е беседата "Ето човекът" отпечатана в томчето неделни беседи "Сила и Живот" - първа серия. След всяка отпечатана беседа е дадена датата на говоренето ѝ - ден, месец и година. От това именно се вижда, че Учителят започва да говори на народа от 1914 г., 16 март.

Бележка на редактора: Тук Никола Нанков греши, защото Учителят Дънов започва да говори на народа на 16 март 1914 г., защото само Христовият Дух може да дава Словото Божие. През лятото на 1912 г. Христовият Дух слиза върху Учителя Дънов и Той вече е Миров Учител. (Виж "Изгревът", том I "Космогонията и Слово на Всемировия Учител Беинса Дуно", стр. 632-672). За горната бележка виж специално стр. 635-638.

Авторът, стр. 47; от отпечатаната книга стр. 93: "През март на 1897 г. в живота на Учителя настъпва събитие без външен ефект. На езика на езотерическите науки то се нарича "посвещение". Това е един свещен миг или час, когато пратениците на Небето, от каквато степен и да са и с каквато мисия да са дошли, биват посещавани от същества, за които ние не можем да приказваме. В тази среща те ясно виждат своя път и получават указания за това, което предстои да сторят."

Никола Нанков: На Учителя се преписва през март 1897 г. някакво посвещение. Настъпило събитие без никакъв външен ефект. Посвещаван от същества и т.н. Като пишем и разпространяваме такива неща за Учителя, се излагаме като негови ученици в непознаване на Учителя си и Неговата мисия.

Такова събитие в живота на Учителя не е отбелязано нито от Него, нито от някакъв ученик, защото през годината 1897, Той няма още нито един ученик, та да има възможност да Го наблюдава. Когато настъпи някакво събитие в живота и на най-обикновен човек, не може да няма външен ефект, а камо ли с Учителя. За Учителя, учениците Му можем да кажем, че Той дойде между нас от Главата, че носи това знание от там и Словото протичаше през Него, както водите извира от една глава на висок планински връх и слизат в равнината. Така бе и с Учителя. Той не идва по пътя на някакво посвещение тук на земята. Той не учи тук това Божествено знание, а то само протичаше през Него, отгоре от Главата.

Забележка на редактора: Никола Нанков не е запознат с това събитие. За него виж "Изгревът", том I, стр. 636 от 9 ред отгоре до 20 ред. В едно от тефтерчетата на стенографката Савка Керемидчиева собственоръчно Учителят Дънов е отбелязал с почерка си слизането върху Него на Божествения Дух по следния начин: "1897, 7 март. Обещанието Господне. Идването на Божия Дух. У. М.В.У., 14. VII. 1922 г., 11 сутринта, понеделник, Чам Курия"

Когато слиза Божествения Дух - създава се Учителя.

Когато се вселява Христовия Дух - създава се Мировия Учител.

Когато Господния Дух на Силите задвижи Словото на Бога чрез Мировия Учител проявява се Всемировия Учител. Инициалите М.В.У. означават: Мировия Велик Учител, което е синоним на Всемировия Учител или Великия Учител.

Авторът, стр. 47; от отпечатаната книга стр. 92-93: "Преди това още в 1895 г. той издаде своята книга "Наука и възпитание", чрез която успя да въведе голяма част от слушателите си в потребност да търсят скрития смисъл в свещените писания и в това, което ни дава положителното и достъпното за нашето триизмерно възможности знание."

Никола Нанков: Книгата "Наука и възпитание" е отпечатана през 1896 г. в печатницата на Велчев в гр. Варна. Всеки може да се увери в това като вземе първото издание на книгата, където на първата заглавна страница е отпечатана годината, печатницата и града. По време на отпечатването ѝ, Учителят няма ученици, за да я разпространяват. За разпространението ѝ се вижда от личното бележничко на Учителя, в което са отбелязани лицата, които я разпространяват, колко броя и отчитането им за продажбата. Учителят е носел това бележничко още в Америка и на първата му страница е отбелязал 1894 г., Ню Джърси.

Авторът, стр. 48; от отпечатаната книга стр. 93: "Между забележителните дати на Учителя трябва да се отбележи и тази, когато Той написва книгата "Завета на цветните лъчи". Ние не знаем колко време е било потребно да напише тази книга, но най-вероятно допускаме е, че тя е започната след 7 март 1897 година - годината на неговото посвещение."

Никола Нанков: За достоверността на случая с книгата "Завета на цветните лъчи" ще дам извадка от протоколите на годишната среща на учениците на "Веригата" през август (15-21), 1912 г., в гр. Търново, дословно:

15 август (св. Богородица)

"Гореизброените шестдесет и трима души поименно повикани, влязохме в заседателния салон, гдето всякой зае мястото си по указание на г-н Дънов и то около отговарящата на числеността във форма на паралелограм маса, покритата с бял ленен плат, върху която бе простряна моравка лента... Господин Дънов, който заемаше първото място на масата личаха жълта и синя ленти - жълтата бе над синята. Точно в 10 и половина часа преди обяд със ставане на крака и вдигане на ръце се помолихме с "Добрата молитва", изпяхме "Тебе поем" и г-н Дънов възгласи: "Аз ви поздравявам от Господа като добре дошли."

Речта, която аз ще започна да ви давам е чисто Слово Божие, предавано, говорено и опитвано от хиляди години. То са стихове от книгата Господня, така систематически извадени и наредени... Аз ще прочета всичко, което Духът е съкратил за вас, а това, което тук ще прочета ще се оформи и отпечата в особена книжка, която ще ви се даде за упражнение. В тая книжка подробно и ясно ще се подредят не само стиховете, но още и краските с различните добродетели, които произвеждат и образуват трептения на тия стихове". Тук г-н Дънов започна да чете стиховете, които възпроизвеждат лъчите на червената и портокаловата краски". Тази е книгата. Под надслов „Краски“...

В 5 ч. след обяд събранието се продължи. Г-н Дънов продължи прочитът на стиховете за краските.

Забележка: Братството в първите години са го назовавали "Веригата", а много по-късно след Световната война 1914-1918 г. - "Бяло Братство".

Много пъти сестра Еленка Иларионова ми е разказвала, че Учителят е съкратил "Завета на цветните лъчи" след приключване на френологическите си изследвания 1911-1912 години в Арбанаси, където Братството имаше къща. Сестра Еленка бе съпруга на търновския ръководител Константин Иларионов, а след смъртта му, тя остана като ръководителка. Ученичка на Учителя от 1906 г. В домът им на улица "Зеленка", за Учителя имаше специална стая. Улицата с къщата се намират над новия театър в града.

Бележка на редактора: *От отпечатаната книга стр. 93, ред отгоре 30-37 се говори за разчитане на инициалите. Разчитането на инициалите бе извършено от Мария Тодорова (Виж "Изгревът", том II, стр. 98), което лично от Учителя Дънов получава оригиналната отпечатана книжка и е раззел пред нея инициалите в тази книжка. Те бяха дадени също в "Изгревът", том I, стр. 636 за пръв път. "Заветът на цветните лъчи" е издадена за пръв път в 1912 г. в придворната печатница в град София. Виж "Изгревът", том II, стр. 219-220.*

Авторът, стр. 48; от напечатаната книга стр. 94: "Пак през същата 1897 година без позволение на Учителят непознат свещеник прочел и отпечатал в една малка книжка някакъв Учителев ръкопис като е поставил надслов "Тайната на духа" или "Хио-Ели-Мели-Месаил" - Глас Божий".

Никола Нанков: Препечатването на "Хио-Ели-Мели-Месаил" не е станало от непознат свещеник през същата 1897 година, а много по-късно през 1912 година в печатница "Напредък" - Стара Загора. Това се вижда и от самата препечатана книжка от свещеника, която на корицата си има годината, печатницата и града. За този случай Учителят говори на събора в гр. Търново през 1922 година, стр. 113, като казва: "Друг един брат ми разправяше следното: книжката, една малка книжка аз бях издал, но без надпис (автор), попада в ръцете на едно, който си позволил да изкара от нея 5000 екземпляра и ходи и я продава... Запитват го: "Кой написа тая книга?" - "Аз, духовете ми проговориха какво да напиша". "Оставете го, казвам, нека я разпространява." В нас не трябва да има такива работи. Има опасност когато се злоупотребява с Духа. Когато Духът ти говори, то е едно, но да вземеш чуждото нещо и да кажеш, че Духа чрез тебе говори, това е плагиатство." (Съборни беседи от 1922 година, държани в гр. Търново, с. 113)

Бележка на редактора: *Книжката "Хио-Ели-Мели-Месаил - Глас Божий" е издадена за пръв път през 1897 г. в гр. Бургас в печатницата "Велчев" - Бургас. А плагиатството от свещеника е извършено в 1912 г. отпечатано в Стара Загора в печатница "Напредък", като в заглавната страница е поставен кръст, а в оригинала има четирилистна розетка с двойни лъчи. Иначе текстът е досущ оригинал.*

За същата книжка виж "Изгревът", том II, стр. 12, 41, 42-44, където са дадени от нея 12-те скрижали на Духа Бейнса Дуно.

Първоначално за нея бе споменато в "Изгревът", том I, стр. 636, че това е Духът на Третият завет, Гласът Божий към избранника и помазаника Божий. А това е Петър Дънов.

Авторът, стр. 51; от напечатаната книга стр. 102 отгоре 12-13 ред: "Двамата братя Пеню Киров и Тодор Стоименов са чиновници в Бургаския съд."

Никола Нанков: Чиновник в Бургаския съд е бил само Тодор Стоименов, а брат Пеню Киров е имал частна комисионерска кантора в града. Това се вижда от многобройните му писма, писани на печатни бланки и пликове с фирмата му: "Пеню Киров - комисионер, гр. Бургас". Такива пликове с писма има до Димитър Добрев в Сливен, Минчо Сотиров - Созопол и от Учителя до брат Пеню Киров със същия текст: Пеню Киров - комисионер, Бургас. За двамата братя може да получите сведения и от брат Жечо Панайотов, който през това време е бил чиновник в Бургас.

Авторът, стр. 52; от непечатаната книга стр. 105: "След първия събор през 1900 година следват няколко събора... първият от тях е съборът през 1900 година... В тези протоколи освен имената на присъстващите в гр. Търново къде-то стават... и т.н."

Никола Нанков: От официалните списъци на съборите от 1899 година включително събора през 1922 година се вижда, че първият събор не е станал през 1900 година, а през 1899 година в гр. Варна, където са ставали съборите до 1910 година, от която година съборите стават в гр. Търново до последния събор станал там в 1925 г. Че първият събор станал през 1899 година с първите трима ученици на Учителя се вижда от списъка на присъстващите ученици от 1899 година до 1915 година, там в графата година на поканването на събор е дадена годината 1899 година.

В такъв списък на първата страница долу в бялото поле, брат Пеню Киров с червено мастило пише: някои смятат, че първият събор е станал през 1900 година, първият събор стана през 1899 година. Следва саморъчния му подпис с червено мастило. Имената на присъстващите ученици не са дадени само на присъстващите на съборите в гр. Търново, а от началото 1899 до 1922 година включително са дадени.

Авторът, стр. 115; от напечатаната книга стр. 216: "Председателят на теософската ложа в България не закъснява да поиска среща с Учителя, в която Го уверява за добрите възможности, които му предлага организираното теософско общество, за големите успехи, които Го очакват... и т.н."

Никола Нанков: Това, което пиша тук, го сторих като бивш член на теософското общество до 1922 година, добре познавайки отношението на теософите към Учителя и Бялото Братство. Говорил съм неведнъж със Софрони Ников, председател на теософското общество и други. Те имаха отрицателно отношение към Братството и Учителя. Теософското общество с вътрешен началник на школата им учителя Мория. Щом като той не посочва Учителя като такъв - той не е учител.

През лятото на 1922 година теософското общество откри летен теософски университет, който следвах и аз. Теософите издадоха през това време вестник "Теософска мисъл", брой единствен. В него поместиха стихотворение, в което като се вземе първата буква от всеки вертикален ред (надолу) се образува "Дънов е лъжеучител". Теософията, затънала из джунглите на Индия, с едно знание от инволюционния период, не приеха Христа като такъв какъвто е. Теософите са будисти. Те поставят Буда над Христа като му дават и "посвещение" - пета степен! Само три окултни школи са школи на Христа - Школата на Учителя, на розенкрайцерите и на антропософите. Двете родни сестри на председателя на теософите у нас Софрони Ников: Йорданка Савова

и Мария Бояджиева, бяха ученички на Учителя - Петър Дънов.

Бележка на редактора: За да се изясни на читателя Истината за този въпрос виж "Изгревът", том I, стр. 274-280, както и стр. 280-283.

Отново това е документирано в "Изгревът", том III, стр. 77-79. Виж "Изгревът", том IV, стр. 138-189.

А за отказване на Учителя като евангелски проповедник виж "Изгревът", том II, стр. 224.

Защо се изнасят тези цитати по томовете и страници? Причината е една. Тези автори бяха дали сведения и материали на Томалевски, които ги бяха написали, но той ги присвои, преразказа ги и ги даде от свое име като автор.

Авторът, стр. 124 и 125; от напечатаната книга стр. 232: "Според ученици на Бялото Братство, които са следили по-внимателно делото на Учителя в многообразния Му аспект, посочва се годината 1897, като особено важен етап от земния Му път. За тази година споменахме и на друго място. Тъй като през тази година между другите съществен момент от "осъзнаване" своята духовна мисия, Учителят е отпечатал макар и в ограничено число бройки книгата "Завета на цветните лъчи".

Никола Нанков: За такова осъзнаване своята мисия Учителят и то по такъв начин, както автора пише на друго място пак повтарям, ако Го познаваше и мисията Му, не би трябвало да Му преписваме подобни неща. Пак през тази година бил отпечатал книгата "Завета на цветните лъчи". Та нали на събора в 1912 година Той им я чете още в ръкопис? Нали им каза, че ще се отпечата и след това ще им се даде? Нима Учителя още от първия ден не започна да им чете от нея още в ръкопис? Живи са още протоколите от онова време, та могат да ни дадат и покажат самата истина. Авторът уж минава за един от тия ученици, които са следили по-внимателно делото на Учителя, а делото на Учителя най-добре може да се проследи от останалото записано. Там е истината! Само въз основа на писмена документация, можем да пишем и говорим за Учителя и Делото Му.

Учителят възлага отпечатването на "Завета на цветните лъчи" на най-заслужилия си ученик за делото, брата Димитър Голов. Той я отпечатва в най-добрата ни печатница - "Придворната печатница", София.

Тези бележки написах, за да защита Истината. Един трябваше да го стори. На мен се падна тази участ - да чета неверни неща, като знаех истината за лица и събития, написани в предложения на ръкопис за прочит от Георги Томалевски.

"МОЯТ РОДЕН ГРАД СОФИЯ"

от Райна Констанцева

Издателство на Отечествен фронт, София, 1980 г.

В заглавието "Верските заблуди и сектите", авторката на стр. 223, пише: "След смъртта на Дънов и ликвидирането на дворцовата клика след 9 септември 1944 година, към която принадлежеше и Любомир Лулчев. Братството все пак продължи да съществува. Народната власт обаче се натъкна на една златна афера, в която бяха замесени неговите последователи. Беше намерено укрито около 30 кг злато, а това беше забранено от нашите закони. Виновниците бяха наказани със затвор".

Никола Нанков: За количеството на златото колко килограма е било намираме сведения в седмичния вестник "Поглед", бр. 17 от 24 април 1967 г. на последната 16 страница в заглавието: "Криминалната схватка".

В третата колона на това заглавие, 47 реда отгоре надолу четем: "Един

пречупен камък кух отвътре, е бил намерен сред морените на Витоша. В него дъновската секта е крила дълги години 164 златни монети".

От направената справка в Държавна спестовна каса, колко тежи една златна монета от 20 лева, ни казаха, че тежестта е 6-7 грама. Пресметнати по 6 грама - 164 монети тежат 984 грама, а по 7 грама - тежат 1 килограм и 148 грама, или средно 1 килограм и 66 грама.

В същото заглавие в четвъртата и петата колонка най-долу е дадена фотографска снимка на камъка разтворен и се вижда кухината, където са били 164 златни монети. Над снимката текст: "Камъкът пък на долната снимка е тайникът, в който дъновистите са крили своето златно съкровище".

Камъкът се намира в музея по криминалистика при Дирекция на народната милиция.

Бележка на редактора: Виж "Изгревът", том III, стр. 233-234 и стр. 262.

ЧЕРВЕНАТА ЕСКАДРА

от Недю Недев, Военно издателство, 1980 г., София

Рецензенти: д-р Димитър Пеев и проф. Александър Георгиев (Переклиев)

Забележка на редактора: Вторият рецензент проф. Александър Георгиев е с фамилно име Переклиев, роден брат на Мика Переклиева. Виж "Изгревът", том IV, стр. 588, отгоре ред 23-29.

На стр. 187 долу авторът пише: "Учителят Петър Дънов беше фанатик... Учил в САЩ и Франция... играеше голяма роля в политическия живот." А на страница 188 горе "Лулчев беше доверен ученик на Дънов, получаваше от него съвети и винаги след срещата си с царя му съобщаваше какво са говорили". И по-нататък на стр. 191: "Лулчев се кънеше във вярност на царя, но държеше в течение и Учителя Петър Дънов, разказваше му подробно за всичко, което са разговаряли с царя. Уж религиозна секта бе, аполитична, отречена от земята, а Дънов и Лулчев се интересуваха и даже се опитваха да направляват политиката на страната". На същата страница 191 долу под линия, забележка втора: "...душеприказчикът на цар Борис, дъновиста Л. Лулчев, действащ по внушение на Бялото Братство - една тъмна креация на проанглийски политикани и шпиони начело с "Учителя" Дънов".

По надолу даваме само два реда от интервю на журналист от вестник "София" през месец декември (2.XII.1930 г.), бр. 150.

"Разговор с Учителя Дънов... за Лулчев"

Учителят: "Лулчев е като вас, българите, роден от грешни родители. Той е само позлатен, но не златен. Не ме интересуват неговите работи".

Никола Нанков: От горното интервю се вижда, какво е било отношението на Учителя към Любомир Лулчев.

А по-надолу в малка част от говореното от Учителя в беседа, отпечатана в томчето "Новият светилник", държана на 22 декември 1943 г., стр. 270, се вижда, че Той не се е интересувал от всичко онова, което му преписват в книгата "Червената ескадра".

"Цели 40 години аз предупреждавах българите, какво ги очаква. Ако ме слушаха, нямаше да дойде това, което вече дойде (отнася се за бомбардировките). Никой не ме слушаше - нито управляващите, нито духовенството. Мнозина мислеха, че аз искам да стана министър, да заема висок пост. Нищо не ме интересува. Аз не се боря за човешки пост. Аз дойдох в света и взех най-малката служба, която никой не искаше... Моята идея не се стреми към високи места. На всички големци се радвам, без да се стремя към тяхното положение.

Ако царят и българският народ ме бяха послушали работите нямаше да вземат такъв обрат. Ония, които съветваха царя, не го съветваха както трябва. Всеки си говореше, както знае. Всички му даваха криви съвети!"

На стр. 187 автора Недю Недев пише, че Учителят Петър Дънов е учел в САЩ и Франция. Кое то също не отговаря на истината. Той е учил само в Америка.

Истината е една. Рано или късно тя ще излезе наяве, защото е всеобхватна и лъжата не може да я затули. Слънцето на Истината винаги изгрява. Без нея няма живот.

ДУХЪТ НА ИСТИНАТА И ДУХЪТ НА ПЛАГИАТСТВОТО

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

През 1972 г. се възроди идеята в умовете на някои от съвременниците на школата на Учителя Дънов, да се напише историческа книга за Учителя Дънов. Опитът от отпечатаната книга "Учителят" - 1946 г., бе неудачен и предизвика буря от негодувание от онези, които обитаваха Изгрева по простата причина, че те не бяха допуснати да участват в нея. А книгата за онова време е едно луксозно издание и материала включен в нея е на висота. Цялата история по написването и отпечатването на книгата "Учителят" е описана в поредицата "Изгревът", том III, стр. 208, No 9, стр. 209, No 10; том IV, стр. 516, No 69; том V, стр. 549, No 212, стр. 552, No 213.

След многократни съвещания бе решено да се даде тази задача на Георги Томалевски, който като писател и вещ в перото трябваше да подреди, подготви и да представи материала. Започнаха да събират материали от София и провинцията и да му ги предават и то при един необикновен ентузиазъм, че се подготвя историческа книга за Учителя. В София Никола Нанков му предаде един голям архив, който бе събиран от него десетки години за историята на Братството, както и опитности на ученици, които му ги бяха предали за съхранение и архив. Друг, който бе работил бе Галилей Величков, който бе вече написал собственоръчно своите опитности и по-късно бяха издадени в "Изгревът", том IV, стр. 52-143, както и следващата част от стр. 144-239, която бе диктувана на Вергилий Кръстев. Също в том I, стр. 5-108 са публикувани спомени на Галилей Величков. Този собственоръчно написан от Галилей материал беше предаден да се ползва от Георги Томалевски за предстоящата книга.

Научавайки за това, аз отидох при Георги Томалевски. Той беше завършил книгата, която беше работил шест месеца. Каза ми, че е преразказал материала, че го е преработил и четири копия ги е предал за прочит на онези приятели, които му бяха предали да ползва материала. При разговора си с него се повдигна въпроса за авторството на тази книга. Той ме убеди, че това е колективен труд, че той само го е подредил и го е представил на достъпен български език. Обърнах му внимание, че трябва да напише имената на сътрудниците си, за да няма после недоразумения. Томалевски изтъкна своята теза, че окултният ученик трябва да бъде смирен и да не си изнася името си на показ и затова също не смее да напише както своето име, така и на другите. Аз възразих. Не ме послуша. Всички знаеха, че книгата е написана от Георги Томалевски и че той трябва да носи лавровия венец. След като преминаха копията от ръкописа при приятелите, то Галилей Величков се възмути, че е взел неговият материал и че го е преработил, преразказал и накрая е провалил материала и отгоре като похлупак на всичко не му е писал името. Обещах на Галилей, че неговото име след време ще стои там където трябва и където заслужава. Изпълних обещанието си с публикуването на неговите спомени цитирани по-горе по страници.

А Никола Нанков беше направо вбесен. Викаше и крещеше пред мен: "Крадци и мошеници!" Бяха му окрали материала без да пишат неговото име. А той го бе събирал десетки години в онези години на непрекъснати обиски от страна на милицията. По въпроса виж "Изгревът", том IV, стр. 587-588. След време тази книга бе преведена на френски. Никола Нанков написа една

рецензия въз основа на ръкописния труд на Георги Томалевски, която помещава под надслов: "Документално означава истинско".

В една от срещите си с Румяна Томалевска, любимата му дъщеря, обърна внимание, че това е колективен труд и че има в ръкописа преразказан много материал от автори, които имат самостоятелни спомени и че ако публикува този ръкопис, то ще провали окончателно баща си. Не ме послуша. През 1997 г. бе издадена същата книга със заглавие, с надслов "Учителят Беинса Дуно" на издателство "Алфадар" под JSBN 954-8785-15-3 с автор Георги Томалевски. По този начин искаха да узаконят, че Георги Томалевски е автор на този труд. От тук дойде най-големия провал на Георги Томалевски. По времето на Школата жена му го отклони от Школата и сега дъщеря му с отпечатването на този труд го довърши окончателно. Но главната вина е негова. Ето сега последователно ще се спрем по точки, за да се види голяма лъжа, за да може да се отдели от Истината. Истината винаги възтържествува.

1. Целият материал е предоставен на Георги Томалевски от отделни автори. Той го е преразказал и по този начин премахва имената на авторите. Понякога си служи с инициали, понеже не познава имената на онези, които са представили материала. Някои смятат, че инициалите са писани, да не би да се увреди на авторите, понеже комунистическата власт преследваше тогава това Учение. Това не е вярно, понеже повече от половината от тези лица тогава бяха отдавна починали, десетки години преди това.

2. Той преразказва онези текстове, които му бяха представени за музиката на Учителя, за Паневритмията и за Словото на Учителя. Той следва една своя теория, че Словото на Учителя Дънов трябва да бъде преразказано на българския читател от изкусни майстори на перото какъвто е той. Днес има запазени беседи, където лично Георги Томалевски е преразказвал беседите на Учителя с негови думи, за да бъдат идеите на Учителя по-достъпни за недорасналите български глави да четат Словото на Учителя и то в оригинал. Аз смятам, че това е кощунство към Словото на Учителя и подигравка с труда на учениците, съвременници на Учителя от Школата на Бялото Братство.

3. Несъстоятелността на някои исторически факти в отпечатаната книга на Георги Томалевски бяха предадени от Никола Нанков в "Документално означава истинско", което публикуваме преди това изложение.

4. От книгата, от стр. 11 до стр. 112 е материал на Никола Нанков, който материал тука е преразказан. За разчитане на инициалите от стр. 93 виж "Изгревът", том I, стр. 636; том II, стр. 32, No 11; том II, стр. 219, No 97.

5. От стр. 113-157 са есета написани от Томалевски върху материали предоставени от негови съвременници с авторски имена. Но тука са пропуснати.

6. На стр. 140 "Теменужките" е описано от Галилей Величков, понеже материала е негов. Виж "Изгревът", том I, стр. 30. А инициалите М.З. е името на Михаил Звездински.

7. На стр. 162-164 текстът на писмото с инициали Д.К. е от Димитър Кочев. Неговите опитности ще бъдат публикувани по-късно в някои от следващите томовете на "Изгревът", които собственоръчно е записал и ми е предал.

8. Целият раздел за музика на Учителя от стр. 169-192 е материал предаден от Галилей Величков. Ръкописът му представляваше извадени мисли на Учителя за музиката от беседите на Учителя, както и от частни разговори записани от Боян Боев. Този раздел тук е преразказан в една литературна форма.

9. На стр. 179 заглавието "Цигулката" е материал на Галилей Величков.

Прочетете от 12 ред отгоре надолу та чак до края на стр. 172. След това сравнете с "Изгрева", том I, стр. 7-9, както и том IV, стр. 136-138. Целият този материал е цитат на материала на Галилей Величков. Това е едно от най-големите доказателства за кражбата наречена плагиатство от писателското съсловие.

10. От стр. 183-192 за Паневритмията е материал на Боян Боев, което е публикувано в "Паневритмията", издание 1938 г., както и малката Паневритмия от 1941 г., "Слънчеви лъчи" - 1942 г., както и материали на Боян Боев публикувани в списание "Житно зърно", книгата "Учителят" - 1947 г., "Учителят, разговори при 7-те рилски езера", - 1947 г.

11. Материалът от стр. 203-213 е от архива на Цанка Екимова, която изваждаше по различни теми цитати от Словото на Учителя.

12. От стр. 214-218 се говори за теософите. Този материал е взет от Борис Николов и Мария Тодорова. Виж "Изгревът", том I, стр. 274-283; том III, стр. 77-79; том IV, стр. 138-139. За евангелистите виж том II, стр. 224, No 103.

13. От стр. 219-221 инициалите Т.П. е материал на Тодор Попов от Ямбол. Този материал е описан в "Изгревът". А подробно ще бъде публикуван, когато се изнесе историята на Ямболското братство от дъщерята на Тодор Попов, която е подготвила материала и се казва д-р Йорданка Попова.

14. На стр. 235 инициалите за дневника на Е. И. означават Елена Иларионова. Дневникът на Елена Иларионова е публикуван от Павлина Даскалова във "Всемировият Учител Беинса Дуно и Велико Търново", том I, 1995 г. и том II, 1996 г. Някои от спомените на Елена Иларионова са предадени от други автори, като нейното име е запазено и са публикувани в "Изгревът".

15. На стр. 240-243 инициалите Г. Р. е Георги Радев от Ямбол. Неговите опитности са описани от самият него, както и от сина му Радко, който е подготвил материала и ще бъдат публикувани към историята на Ямболското братство в един от следващите томовете на "Изгрева".

16. На стр. 244 инициалите Т. А. е Тодор Абаджиев, който е бил ръководител на Ямболското братство. Тази опитност е описана в "Изгревът", том II, стр. 382, No 116.

17. На стр. 245-247 инициалите Б.Н. е Борис Николов. Виж "Изгревът", том III, стр. 159, No 23. Дори Борис Николов тази своя опитност я бе пуснал в едно от своите послания като ръководител на братството.

18. На стр. 248-250 инициалите М.П. е Милка Периклиева. Тя лично е написала своите опитности като една част се отпечатаха на английски. Виж "Изгревът", том VII, стр. 666-667. Материалът на Милка Периклиева е събран и се чака разрешението от нейните племенници - Марта и Ева, които са дъщери на Александър Периклиев, рожден брат на Милка Периклиева. И двете племеннички живеят и работят в чужбина, едната във Франция, другата в Швеция.

19. От стр. 267-326 са поместени 12 разговора. Това не са оригинални разговори с Учителя. Това са измислени разговори от Георги Томалевски. Той взима някоя отпечатана страница от лекциите или беседите на Учителя, спира се на някое подходящо изречение, което му харесва и го изважда. След това отпред му прикачва подходящ въпрос и така подготвя своите дванадесет разговора на измисления ученик с Учителя. Томалевски е практикувал тази литературна форма в една от своите книги "Астрология за народа". Там е поставена диалогична форма на сюжетната нишка между един професор наречен Звездолобов и един градинар на име Ради. Градинарят Ради за-

дава въпроси на професор Звездолубов и същият отговаря. Там Георги Томалевски в образа на градинаря Ради визира дядо Ради от Изгрева, който наистина бе градинар на братската градина и се казваше Ради Танчев. А в името Звездолубов се визира автора на книгата Георги Томалевски, който бе учител по физика и астрономия в една софийска гимназия - "Антим I", на ул. "Оборище" до реката Перловска. Цялата книга е в диалогична форма. Въпроси на градинаря Ради и отговори на професор Звездолубов. Тук, в тази книга от стр. 267-326 е направено същото. Има измислени въпроси на един ученик, т.е. на Георги Томалевски и отговори от Словото на Учителя, които отговори са взети от публикувано Слово в различни лекции и беседи.

ИЗВОДИТЕ:

1. Всеки читател, който сравни изнесените факти е длъжен да си направи своите заключения при положение, че чете "Изгревът".

2. Това е кражба на Георги Томалевски от своите съвременници. Вината носи както той самия, така и ония, които отпечатаха след него тая книга.

3. На времето работих и записвах спомените на Елена Андреева. Там заварих и Георги Томалевски. Когато заговорих, че аз издирвам спомените на учениците с Учителя той се разплака и започна да се упреква, че нямал спомени с Учителя. Аз добавих, че не може да няма щом е бил на Изгрева. Така и стана, че неговите опитности бяха разказани от други негови съвременници и бяха публикувани в "Изгревът" и то от мен. За справка виж "Изгревът", том II, стр. 154, No 40; том III, стр. 79-80, No 67, 68; том IV, стр. 258, No 26; стр. 259, No 27, 28; стр. 272, No 45; стр. 281, No 58; том V, стр. 135, No 59. Така, че онзи, който прочете горепосочените страници ще има точна представа за лицето Георги Томалевски. Следователно той не бе забравен както от мен, така също от другите. Другите му свършиха работата. А той обърка работите на другите! В том VIII Димитър Грива разказва за него.

4. Георги Томалевски слиза от Невидимия свят, ражда се, отраства с голям духовен кредит тук на земята. Но тук на земята той пропилява този духовен кредит. Вината се носи първо от него самия. След това идва ред да му пречи съпругата му, която бе еврейка и която го отклонява 10 години от Школата на Учителя. Накрая се явява дъщеря му, която го опропастява окончателно с отпечатването на тази книга. И завинаги!

Той лично ми е разказал оня случай, при който Учителят го посреща в алеята в гората и намирайки се на около 30 крачки от него започнал гръмко да произнася името Томалевски. На всяка крачка, приближавайки се към него Учителят е произнасял името Томалевски като отначало гласът е бил много силен, а постепенно със всяка крачка е снишавал гласа си, така че когато е приближил до Томалевски е шептал и накрая е отварял само устните си. Томалевски се чудеше какво ли означава всичко това. Аз му отговорих, че това е неговият път на земята. Че идва от Небето с голям кредит, но накрая пропилява всичко на земята. Бяхме свидетели, че точно това се случи. А за доказателство е отпечатването на тази книга "Учителят Беинса Дуно" с автор Георги Томалевски.

5. Накрая ще цитираме от книгата "Беседи, обяснения и упътвания" от Учителя от 1922 г. по време на Търновските събори. Обръщаме на стр. 113.

Част от този цитат е даден в материала на Никола Нанков "Документалното означава Истина", където се говори за онази книжка на Учителя, която един свещеник я преиздава без разрешение на Учителя. А това е "Хио-Ели-Мели-Месаил". Тук ще продължим с цитата от стр. 113, от 11 ред надолу: *"В нас не трябва да има такива работи. Има опасност, когато се злоупотребя-*

ва с Духа. Когато Духът ти говори, това е друго, но да вземеш чуждото нещо и да кажеш, че Духа чрез тебе говори, това е плагиатство. Туй го казват съвременните писатели. Родила неговата глава! Събрал материал от 30 души и казва: "Вижте какво роди моята глава!" Това е компилация. Нашите глави ще родят туй, което сами можем да напишем, което изучаваме".

По-добра присъда от тази книга с автор Георги Томалевски няма. От посещения цитат се вижда Истината!

6. Предоставяме на вниманието ви една снимка на Учителя с трима свои ученици. От ляво в профил е Георги Томалевски. В средата с гръб към фотографа е Елиезер Коен. В дясно в профил е Георги Радев. Великият Учител разговаря с трима свои ученици. А кой какво направи от тях можете да прочетете и намерите в "Изгревът". Георги Радев превеждаше "Бо-Ин-Ра" години наред в "Житно зърно" и накрая този автор го издаде в три книжки като лично ги финансира. А "Бо-Ин-Ра" е учител на Черната ложа според Учителя Дънов.

Елиезер Коен беше плодовит автор с много статии в "Житно зърно". По-късно по негова инициатива се преведе "Агни йога", който е диктуван материал от Мория, на спиритическите сеанси, провеждани от съпругата на Николай Ръорих на име Елена Шапошникова-Ръорих. Според Учителя Дънов, то Мория е учител на Черната ложа. Коен написа предговора на "Бо-Ин-Ра". Накрая Елиезер Коен стана комунист и се обяви срещу Учителя и Братството. Виж "Изгревът", том VII, стр. 288-292, No 46.

Георги Томалевски е редовен участник със статии в "Житно зърно" и пише есета с една мистична нагласа. Освен това той е плодовит писател. Идва времето, когато той подготви тази книга, за която става въпрос и бе публикувано името му като автор на материал, който е чужд. Накрая той се очерта като един плагиат на чужди материали.

Тази снимка е много показателна, защото не случайно и тримата хубавци са запечатани на фотографска снимка пред лицето на Великия Учител. Това е финала на тези трима автори. Неповторим! Неотразим!

7. Всеки един от учениците на Учителя присъства в строго определено време и всеки заема една малка точка от големия кръг на окръжността, която опасва Школата на Бялото Братство на Великия Учител Беинса Дуно. Цикълът е слънчев цикъл от 22 години - от 1922-1944 г. Всеки човек присъствал в Школата е не само точка от кръга, но едновременно и проекция и представител на онези кръгове от Невидимия свят, които са го изпратили тук на земята. Тези светове се изявяват чрез тази личност явно, съзнато или неосъзнато. Но във всеки случай, той е проводник на ония сили, за чието поле е закачен и завързан. Затова всеки има своето място на Изгрева, присъства тук и никой друг не може да му отнеме мястото. Ако напусне мястото и отиде в света, друг идва на негово място. Но вече изпратеното лице е също така закачено за онези верига, както и предишното лице, което е напуснало поста си. В Школата на Учителя Дънов всяко лице точно се явява на време и заема своето определено място. И трябва да си изпълнява задължението към онзи, който го е изпратил и за онзи за когото е завързан. Безпрекословно!

8. В Школата на Изгрева присъстват представители от Бялата и Черната ложи. Над тях стои Космическата ложа, която управлява предишните две. Тя се управлява от Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно, който е Великият Учител на Всемирното Велико Бяло Братство. То бе открило за пръв път своята Школа и то в България по времето на пребиваването на Учителя Дънов при българите.

Точно такава е и целта на томовете "Изгревът". Там присъстват деяни-

ята на едната ложка и делата на другата ложка. Космическата ложка е представена от окултните закони, които се реализират от живота на учениците, но закони, които са управлявани от Словото на Великия Учител. Ето защо в томовете на "Изгревът" се отхвърля Духа на лъжата и плагиатството, който се управлява от Духа на Заблуждението, който е всъщност Духът на Антихриста. В "Изгревът" трайно и точно присъстват Духът на Истината, който е Глава на Словото на Учителя и което Слово бе реализирано от живота на Неговите ученици. А доколко всеки един от тях е успял да реализира частица от Словото на Великия Учител при земния си път при българите е видно от техните спомени, които са публикувани. Има етапи на възход. Има и етапи на падение. Възходът и падението се намират на едно и също място в човека. Или нагоре към възхода и към Изгрева на човешката душа към Бога. Или надолу чрез падението в света на обикновения земен човек. Затова има земен човек и небесен Адам! Небесният Адам е небесния човек или това е ученикът на земята, живеещ със Словото на Учителя Дънов, за да стане животворящ дух. Адам е животворящия Дух! Но на Небето при създаване Мира сего!

Словото на Учителя Дънов преминава в живота на учениците Му.

Словото на Учителя Дънов е Третия завет на Бога към човечеството.

Поредицата от томовете на "Изгревът" е история на човечите, на техните стъпки по тесните пътеки, които водят към Школата на Бялото Братство.

В бъдеще това е пътят:

Изучаване опитностите на ученика.

Още от самото начало на Школата Учителят обръща внимание на това. В година II на 1 октомври 1922 г. на Общия Окултен клас под заглавие "Правила за Окултната Школа" на стр. 4 от 5 ред отдолу нагоре четем следното като второ правило:

"И тъй всинца трябва да имате един силен импулс да учите, т.е. да изучавате причините на всички неща, които се случват. При това трябва да използвате опитностите на онези, които са минали преди вас, а после да изучавате природата, защото всички неща в природата представят едно предметно обучение. Бог е изпратил децата си в училище да учат. Всички тия обкръжаващи вас предмети, всички тия същества, които са наоколо ви, през цялото си развитие имат връзка с вас."

Ето, това е отговора за онези, които запитват: "Кому е необходим "Изгревът"?

Забележете това второ правило за Окултната Школа. Учителят го казва през 1922 г. и с това насочва учениците си да изучават опитностите на предишните поколения от 1900-1922 г. Точно 22 години до отварянето на Школата. А от 1922-1944 г. в следващите 22 години влизат нови поколения, които са ученици от времето на Школата. И те са, които изграждат поредицата "Изгревът" и пълнят томовете. И затова трябва да го има "Изгревът".

И ще го има! И ще го има!

ПОЗДРАВ НА ВСИЧКИ МОИ БРАТЯ

Варна, 10.VIII.1903 г.

Мир да бъде на всинца ви.

Ето Аз ви призовах помежду тоз народ, да сте свидетели и светила.

Аз ви зная по име.

Всичките мои усилия от дълго време са биле, да ви подготвя за Великата Божия Работа, да развия силите на вашата душа, да отворя умът ви, да разберете благите Божии пътища. В това се изискват великите усилия, които положих за Вашето добро, да ви избавя от висящи разорения.

Този народ помежду когото сте изпратени от Мене, е духом неразвит. Но не бойте се, той има добри начатъци. Аз искам вие да пожените плодове на своите трудове. Радвайте се повече, че Бог е написал имената ви в книгата на живота.

Аз винаги съм присъствал помежду вас и винаги съм ви ръководил. В трудностите и скърбите на живота ви съм бил близо. Да, вашият Небесен Баща желае вашето добро. Колко е Той велик и благ. Той всякой ден е изливал своята милост от горе за вашата подкрепа. Послушайте Ме днес. Вие гледате мрачно на бъдещето, колебаете се често, опасявате се от напора на изпитите и често мислите, че злото е неизцелимо и Бог е престанал да слуша и да милва. Не, не туряйте тази мисъл в ума си. Може ли Бог, Великият и Благият Баща, да забрави своите деца? Но знайте, Неговата Любов към вас и към този народ е по-голяма отколкото е била по-преди. Вашите души са драгоценни пред Неговите Очи.

В този народ Той има много деца и затова вие сте пратени да им помагате докато укрепнат духом. Моя път пред вас е отворен. Аз съм с вас наедно във всичко да ви помагам. Аз дойдох да се заселя и да живея помежду ви. Аз ще изкарам всичко да се изработи за добре.

Съдбините на този народ, когото вие любите, са в Моите ръце. Според поведението му, така и ще постъпня.

Не бойте се. Аз не мисля да ви разоря, но да ви съградя. Аз съм дошъл да разруша злото, да отмахна грехът и престъплението от сърцето на тия чловеци.

Вие вече виждате Моите действия. Духа Ми показва своята сила.

Аз работя и вие ще работите. Според както ви е дадено по силите и желанията на душата ви. Вам ви трябва още вяра. Молете се на Бога и Той ще укрепи слабата ви надежда. Вие се смущавате много пъти за своята насъщна подкрепа. Не бойте се, Всичко нужно за живота ви е приготвено.

Който сее, може ли да не жени и който се труди, може ли да не приема?

Всичките земни богатства са на Ваше разположение, най-добрите неща Бог за Вас е оставил. Като изпълнявате Неговата Блага Воля, Всичко друго само по себе си ще ви се приложи. Но преди всичко имайте повече Любов към Бога и към вашите братя и повече чистосърдечие и искреност. Това на Мене е най-приятно. Аз желая да ви гледам всеки ден и вие да Ме виждате, но душите ви са още слаби, да понасят Небесната виделина на Моето Присъствие.

Аз трябва постоянно да ви се изявявам, според състоянието на духа ви.

Слушайте Ме братя Мои, вие чеда на Бога Живаго; Знанието и Мъдростта, която ви се праща е за ваша подкрепа. Говорете простата и ясна Истина. Готови ли сте за Мене да сторите Всичко? Или има още нещо да ви спъва? Аз съм готов Всичко да сторя за вази и в Моето лице вие ще имате в Небето най-добрия си Приятел.

ВАШ ГОСПОД ИСУС

Забележка: Това послание е написано лично от ръката на Учителя Дънов. То е диктувано на Учителя от Духът Христов, т.е. от Господа Исуса Христа.

ДО ВСИЧКИ ПРИЯТЕЛИ МАЛКИ И ГОЛЕМИ И НА ДОБРИТЕ УЧЕНИЦИ

Само когато слънцето грее живота има смисъл. Само когато реките текат земята се разработва. Само когато дъждът пада сятото се благославя. Когато плодовете зреят душата се радва. Хранете се с плодовете на добродетелта. Обичайте се, и Господ ще бъде и във и вътре във вази. Носете грехите на правдата. Обработвайте сърцето си с Любовта. Разкопавайте умът си с Мъдростта. Служете на душата си с Истината и Великия Живия баща на Мира Отец на бъдещите Векове ще бъде с вази и вие с Него; само тогава ще познаете Истинния Бог и Христа.

Ж.К.В.О. (Жив е Този, Който ви обича)

21.I.1918 г., Варна

(Свещеният подпис)

Забележка: Това писмо е писано от Учителя, когато по принуждение от българските власти (цар Фердинанд и министър-председателя д-р Васил Радославов), бе му наредено да не говори своите беседи и го интернираха да живее в гр. Варна. Учителят се подчини на това нареждане. Поменатите управници бяха недоволни от Учителя, понеже Той в беседите си бе казал: "България да не участва във войната, защото ще загуби".

Когато Учителят е заминавал за Варна, казал е пред приятелите, които го изпращали: "Аз пак ще видя София, но те няма да видят никога България!"

Знае се от историята, че България излезе от първата световна война с катастрофа, Фердинанд абдикира, а Радославов избяга в Германия! И повече не се върнаха в България!

Учителят се завръща в София и продължи да изнася Словото ни за човешките земни и небесни.

БЕЛЕЖКИ КЪМ СНИМКИТЕ НА "ИЗГРЕВЪТ", ТОМ VIII

Снимка № 1. От ляво на дясно: 1. Райна Калпакчиева. 2. Генчо Алексиев. 3. Стоянка Илиева. 4. Катя Грива. 5. Асен Арнаудов. 6. Учителят. 7. Ирина Кисьова. 8. Гръблашева. 9. Севда Николова. 10. Дора Савова. 11. Кольо Йорданов.

Снимка № 2. От ляво на дясно: 1. Стоянка Илиева. 2. Неделчо Попов. 3. Галилей Величков. 4. Катя Грива. Седнали: Балючева, Ерна Сталева, Елиезер Коен.

Снимка № 3. От ляво на дясно, седнали: 1. Атанаска Антонова. 2. ... 3. Найдено Калпакчиев. 4. ... 5. Стоянка Илиева. 6. Катя Грива (горе). 7. Верка Куртева (долу). Прави: 1. Пенка Белева. 2. Влади Симеонов. 3. ... 4. Учителят. 5. Николина Балтова. 6. ... 7. Димитър Янушев. 8. ... 9. Цеко.

Снимка № 4. 1. Катя Грива. 2. Теофана Савова. 3. ... 4. Маргарита Мечева. 5. Учителят. 6. Цанка Екимова. 7. Янакиева.

Снимка № 5. Седнали: 1. Пеню Ганев. 2. Катя Грива. 3. Учителят. 4. Неделчо Попов. 5. Дора Савова. Прави: Асен Арнаудов и Теофана Савова.

Снимка № 6. От ляво на дясно: 1. Пенка Белева. 2. Николина Балтова. 3. Учителят. 4. ... 5. Теофана Савова (на колене). 6. Буча от Казанлък. 7. Паша Теодорова (с раираната рокля).

Снимка № 7. 1. Мария Захарната. 2. Учителят. 3. ... 4. ... 5. Дора Савова. 6. Теофана Савова.

Снимка № 8. 1. Учителят. 2. ... 3. Дора Савова. 4. Теофана Савова. 5. Майтей Калудов

Снимка № 9. Теофана Савова с Учителят.

Снимка № 10. Стефка, Катя и Димитър Грива

Снимка № 11. Димитър Грива на Паневритмия на Изгрева.

Снимка № 12. От ляво на дясно: 1. Галилей Величков. 2. Амелия Назор. 3. Влади Симеонов. 4. Димитър Грива. 5. Кирил Икономов. 6. Ирина Кисьова. 7. Мара Славова. 8. Мария Златева. 9. Димитър Сотиров.

Снимка № 13. Димитър Грива пред приемната на Учителя в очакване.

Снимка № 14. Димитър Грива и Георги Тахчиев на Изгрева.

Снимка № 15. Учителят с Катя Грива.

Снимка № 16. От ляво на дясно: 1. Учителят. 2. Катя Грива. Прави: 3. Веселин Павлов. 4. Николина Шарова. 5. Катя Зяпкова.

Снимка № 17. Учителят и Катя Грива.

Снимка № 18. Асен Арнаудов, Катя Грива и Ангел Янушев.

Снимка № 19. 1. Учителят. 2. Теофана Савова. 3. Катя Грива. 4. Филип Стоицев. Прави се запис на песни пред микрофона.

Снимка № 20. От ляво на дясно: 1. Дора Савова. 2. Димитрина Абаджиева от Ямбол. 3. Катя Грива. 4. Асен Арнаудов.

Снимка № 21. Седнали: 1. Учителят. 2. Катя Грива. 3. ... 4. Димитрина Антонова. 5. ... Прави: 1. Теофана Савова (част от силует). 2. ... 3. Веселин Павлов. 4. Буча Бехар. 5. Стоянка Илиева. 6. Цветана Шарова. 7. Борис Шаров. 8. ... 9. Катя Зяпкова.

Снимка № 22. Галилей Величков и Веска Величкова.

Снимка № 23. Галилей Величков, Стефан (с китарата), Франсис (с цигулката). Французи-музиканти на гости на Изгрева.

Снимка № 24. 1. Отдясно на Учителя е Неделчо Попов. 2. Учителят. 3. ... 4. Виола Йорданова. 5. Веска Величкова. Срещу тях е Галилей Величков.

Снимка № 25. 1. Зад Учителя с бялата рокля е Катя Зяпкова. 2. Четвърта подред от нея вдясно е Мария Златева. 3. До нея е Виола

Йорданова. Тя е шеста под ред от дясно на ляво правостоящи.

Снимка № 26. От ляво на дясно: 1. ... 2. ... 3. Катя Зяпкова с бялата рокля. 4. Виола Йорданова с наведена глава записва мисли от Учителя в тефтерче.

Снимка № 27. Юрдан (Данко) Симеонов на Изгрева.

Снимка № 28. От ляво на дясно: 1. Симеон Симеонов. 2. Галилей Величков. 3. Мария Златева. 4. Филип Стоицев. 5. Седнала с китарата е Верка Куртева.

Снимка № 29. Ирина Кисьова с лодката на Рила.

Снимка № 30. От ляво на дясно, прави: 1. Влади Симеонов. 2. Елиезер Коен. 3. Георги Иванов (челист от операта). 4. Иван Кавалджиев. Седнали: 1. Мария Златева. 2. Ирина Кисьова. 3. Галилей Величков. 4. Асен Арнаудов.

Снимка № 31. От ляво на дясно: 1. Доротея (на Райна дъщерята). 2. Мария Антова. 3. Анка Тодорова. 4. Невена Капитанова с китара, ръководител на камерния състав. 5. Недялка Илиева. 6. Николина Шарова. 7. Ружа Кисьова.

Снимка № 32. От ляво на дясно: 1. Славчо Печеников (Славянски). 2. Учителят. 3. Стоянка Илиева. 4. Ирина Кисьова. 5. Михаил Влаевски (част от профила).

Снимка № 33. От ляво на дясно: 1. Тодор Маринчевски. 2. Учителят. 3. Пред него е Михаил Стоицев с бялата наведена глава. 4. В дясно с бялата одежда е Дарлинг.

Снимка № 34. Учителят с Тодор Маринчевски и Георги Парлапанов - прави.

Снимка № 35. От ляво на дясно: 1. Бертоли. 2. Учителят. 3. Дедо Благо. (Стоян Русев). 4. Зад него е Любомир Лулчев. 5. Тодор Стоименов.

Снимка № 36. Учителят и Любомир Лулчев.

Снимка № 37. Седнали на столове: 1. Веселин Павлов. 2. Пенка Михайлова. 3. Мария Златева - изправена. 4. Кирил Икономов. 5. Филип Стоицев. На земята: 6. Галилей Величков. 7. Таня Икономова, дъщеря на Марин Камбуров.

Снимка № 38. От ляво на дясно: 1. Пенка Михайлова (в гръб). 2. Мария Златева. 3. Филип Стоицев.

Снимка № 39. От ляво на дясно: 1. Михаил Стоицев. 2. Галилей Величков. 3. Невена Капитанова с китарата.

Снимка № 40. От ляво на дясно: 1. Пеню Ганев. 2. Симеон Симеонов. 3. Катя Грива. 4. Ангел Вълков. 5. Галилей Величков (в гръб с шлифера). 6. Матей Калудов - диригент. 7. Пенка Михайлова. 8. ... 9. Учителят в дясно горе играе Паневритмия.

Снимка № 41. От ляво на дясно: 1. Генчо Алексиев. 2. Георги Радев. 3. Елиезер Коен. 4. Никола Нанков. 5. Стефан Дойнов. 6. ... 7. Цанка Екимова. 8. Борис Николов. 9. Юрдан Екимов. (Николай, Цанка и Борис са двама братя и сестра.)

Снимка № 42. От ляво на дясно: 1. Георги Томалевски. 2. Елиезер Коен (в гръб). 3. Георги Радев.

Снимка № 43. 1. В средата е Васил Константинов с дългото палто. 2. До него седнал с дългите чорапи и с брадата е Никола Нанков. 3. Долу в дясно е Михаил Влаевски. 4. Над Васил Константинов е Учителят - седнал.

Снимка № 44. От ляво на дясно: 1. ... 2. Иван Кисьов. 3. ... 4. Васил Константинов. 5. Никола Нанков. 6. Учителят. 7. Димитър Сотиров. 8. Зад № 7 е Георги Константинов. 9. Пред № 7 е Друмка Константинова. 10. А пред нея е Катя Зяпкова с бялата кърпа. Между № 2 и № 3 на втория ред е Михаил Иванов.

ЗАБЕЛЯЗАНИ ГРЕШКИ В "ИЗГРЕВЪТ", ТОМ VII

1. Стр. 4, ред 3 от долу: Вместо Иван Гешев да се чете Ангел Гешев.
2. Стр. 5, от горе след 34 ред да се добави пропуснатото: "Когато баща ми Ангел Гешев умира майка ми била вече бременна в петия месец. Брат ми се ражда и го кръщават с име Ангел, с името на баща ми. А големият ми брат е Александър, който е 12 години по-голям от по-малкия си брат Ангел."
3. Стр. 31, 19 ред от горе да се чете: прибира се в казармата.
4. Стр. 35, 12 ред от горе да се чете: не можал да живее с жена си.
5. Стр. 35, 38 ред от горе да се чете: облекат, а не облекчат.
6. Стр. 38, 34 ред от горе да се чете: мирът трябва да дойде.
7. Стр. 106, 8 ред от горе да се чете: както се видя с пчелите.
8. Стр. 114, 16 ред от горе да се чете: имаха ли лични проблеми, отклоняваха ли се?
9. Стр. 162, No 7, 23 ред от горе да се чете: други пък има, които не спят.
10. Стр. 168, No 1, 13 ред от горе да чете: в Трявна при семейството на Бъчваров.
11. Стр. 179, No 12, 27 ред от горе, да се чете: той просто ги заблуди.
12. Стр. 183, No 1, ред 8 от долу на горе, да се чете: ние не знаем какво ще стане с него.
13. Стр. 184, 17 ред от долу на горе, да се чете: то като запиши и в това...
14. Стр. 184, 18 ред от долу на горе, да се чете: и добре, че изглагола, че и мама...
15. Стр. 190, ред 4 от долу на горе, да се чете: един мой приятел.
16. Стр. 198, No 6, ред 4 от горе, да се чете: че ще иде в София.
17. Стр. 238, 14 ред от долу на горе, да се чете: една лопатка и една метличка.
18. Стр. 240, 10 ред от горе, да се чете: да прекараме живота заедно.
19. Стр. 257, 18 и 21 ред от горе да бъдат с името Крива Паланка.
20. Стр. 267, 5 ред от горе, да се чете: от години се е нагръвало.
21. Стр. 277, 9 ред от горе, да се чете: пак ме тупа по рамото.
22. Стр. 279, 6 ред от горе, да се чете: брат Антоу.
23. Стр. 281, 19 ред от долу на горе, да се чете: 21 хиляди лева.
24. Стр. 282, 9 ред от горе, да се чете: не знам как съм се движил.
25. Стр. 287, 15 ред от долу на горе, да се чете: че преди няколко дни.
26. Стр. 444, 5 ред от долу, да се чете: Ако знаеха, че съм сам останал.
27. Стр. 479, No 3, 11 ред от долу на горе, да се чете: запътих се към нея.
28. Стр. 535, No 16, 11 ред от горе, да се чете: пристигне на мястото.
29. Стр. 541, No 25, 14 ред от горе, да се чете: на 9 май 1945 г. Германия подписа капитулация.
30. Стр. 554, No 44, 7 и 8 ред от горе, да се чете: само ние, работниците от градината ходихме там да работим.
31. Стр. 557, No 48, 7 ред от долу на горе, да се чете: да се справи сам с останалата част от товара си.
32. Стр. 574, No 6, 7 ред от горе, да се чете: вземах урок чат-пат.
33. Стр. 574, No 6, 8 ред от горе, да се чете: на цигулката на Иванка Отунова.
34. Стр. 590, No 13, последен ред, да се чете: брат Стамат.
35. Стр. 651, No 4, 3 ред от горе, да се чете: Ромоло вместо Родово.
36. Стр. 660, 14 ред от горе, да се чете: защото бе с търговска цел.
37. Стр. 698, 22 и 23 ред от долу на горе, да се чете: като всяко нещо се изпипваше в детайли.
38. Стр. 698, 12 ред от долу на горе, да се чете: Мирчо и Кирчо в един глас казаха.
39. Стр. 698, 10 ред от долу на горе, да се чете: а Кирчо каза.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Стоянка Илиева	3
2. Теофана Савова	93
3. Димитър Грива	181
4. Катя Грива	307
5. Мария Арсова	347
6. Димитрина Антонова	356
7. Веска Величкова	411
8. Виола Йорданова	515
9. Величка Няголова	534
10. Юрдан Симеонов	597
11. Симеон Симеонов	604
12. Ружа Кисьова	608
13. Тодор Маринчевски	613
14. Филип Стоицев	641
15. Никола Нанков	691
16. Поздрав на всички мои братя	730
17. До всички приятели... ..	732
18. Бележки към снимките	733
19. Забелязани грешки в "Изгревът", том VII	735

* * * * *

Съставител и редактор
д-р Вергилий Кръстев

Главен сътрудник и предварителен машинопис
Марийка Марашлиева
Компютърен консултант
Стефан Кръстев
Предпечатна подготовка
Величка Халембакова

Тираж том VIII - 2000 броя